

Giới thiệu [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ

Thể loại: huyền huyễn, ngôn tình, xuyên không, hài hước, sảng văn, đồng nhân Harry Potter, viễn tưởng, phiêu lưu, H+...vân vân và mây mây~

Tình trạng: đang tiến hành (các bạn yêu hãy cho tác giả xin ít view để có động lực viết tiếp, càng viết càng hăng, vì các bạn xả thân phục vụ)

Nhân vật: Sabrina Sandal x Voldemort tục danh Tom Riddle.

Văn án:

Tom Riddle vốn đang chễm chệ trên top ba của bảng xếp hạng học sinh xuất sắc nhất Hogwarts, không ngờ vừa mới nhập học - Sabrina Sandal - đã lập tức đá văng Thủ Lĩnh Năm Sinh của trường.

Vị nam chính ai cũng biết là ai, thần nhiên nói: Hắn chính là vậy, mạnh mẽ mà ngang ngược, bá đạo mà xuất chúng. Vì đại, có lẽ hai từ này đúng.

- Người nghĩ ta sẽ hợp tác với người? Người nói đùa ta sao. Giết thì giết đi. Nếu ta là Chủ nhân của Tử thần, khi gặp hắn rất có thể ta sẽ nhấn hắn thối hòi người một lượt.

Hắn bật cười, nụ cười xuất chúng mê hồn. Dù là trên gương mặt đã bị hủy hoại thì vẫn đẹp mắt, ấn tượng.

- Ta sẽ không làm vậy.

- Vậy ngài thả ta đi đi.

Hai người nếu không phải là Sabrina ghét hắn đến tận xương tủy. Kề kia lại là trùm phe Hắc ám, xấu xa, sinh ra từ tình dục, không biết đến tình yêu.

Sabrina người đừng có tiếc, đây là đang đầu tư, cổ phiếu của nam chủ rất ổn định, không lỗ đâu!

Hắn mang theo mùi hương của máu và cái chết như một loại nước hoa, trong ánh mắt rực lửa đối lập với băng lạnh nơi mạch máu.

Nhưng bạn sẽ yêu anh ấy, bằng bất cứ giá nào. Vì anh là ngôi sao rực rỡ hơn cả ngàn mặt trời chói lọi.

"It is a myth! It does not exist! There is not a shred of evidence that Slytherin ever built so much as a secret broom cupboard! I regret telling you such a foolish story!"

- - Professor Binns

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Quyển 1. Tin đồn

Vào khoảng khắc sắp hết một năm, ngày 31 tháng 12 năm 1960, đó là một ngày trời không sao, vô cùng quang đãng. Ánh trăng tròn trịa soi tỏa ánh sáng vàng rực, Mặt Trăng cỡ bự giống như được vị thần Vũ Trụ treo cao trên bầu trời London. Chính cái thời điểm Mặt Trăng tới gần Trái Đất nhất, trên trời bỗng xảy ra một sự kiện vô cùng kỳ thú. Một ngôi sao băng qua, xé toạc màn trời đêm với ánh sáng xanh biếc chói lòa, ngôi sao đủ lớn để khiến mọi người đang ngắm trăng đêm nay hoảng hốt, lo sợ nếu nó đâm sầm vào Trái Đất thì tuyệt diệt Kỷ Băng hà rất nhanh kéo đến không chừng. Ai cũng nhìn, nhưng không ai biết ngôi sao đó sẽ đi về đâu trong vũ trụ bao la.

Chỉ ba ngày sau, đang lúc ban trưa, giữa đường phố đông đúc, dòng xe cộ kẹt cứng, người ta không thể không nhận thấy, từng đàn cú bay lượn xao xác giữa ban ngày. Trên đường phố rất nhiều người ăn mặc lạ lùng đang lảng vảng. Tất cả bọn họ đều mặc áo dài trùm kín, đôi ba người chụm đầu vào nhau bàn tán to nhỏ, coi bộ rất kích động:

- Lời tiên tri là thật chứ?

- Nó nghe như một câu chuyện cổ tích vậy?

- Không! Nó là điềm báo, ôi Merlin, đứa con nhận được phúc âm của Ma Vương giáng thế.

- Nó là một trong Thất hình đại tội hay sao?

- Từ thời Merlin đã không còn được thấy người nhận được lời chúc phúc của Ma Vương rồi.

- Có biết đứa trẻ là ai không?

Không. Những người đó đã không thể biết được đứa trẻ nhận được phúc âm đó là ai. Người ta cứ đồn đại một thời gian dài, một đồn mười. Những kẻ huênh hoang tranh thủ cơ hội ai ai cũng đều nhận mình mới là người nhận được phúc âm của Ma Vương.

Bảy năm sau, tại Đường bàn xoay, giữa một cánh đồng bát ngát đều là hoa lavender tím, một cô gái nhỏ với mái tóc ánh kim, lấp lánh trong nắng, dường như cả làn da của cô cũng ánh lên ánh sáng bạc. Cô đang chơi đùa cùng với một con vật thoạt nhìn giống một con chuột phóng lớn tới năm lần. Nó trắng hồng, trên lưng mang theo những gai thịt mềm mại, quấn quít bên người cô gái nhỏ hết từ đằng trước lại tới sau, vô cùng lạnh lẽo. Cô gái cười lớn:

- Mully, chúng ta còn phải trở về nhà trước bữa trà chiều với bà nội đó, cậu không nhớ sao?

Con vật rít lên những tiếng rít cao, rất không đồng tình. Nó cho rằng cô và nó mới chỉ chạy ra ngoài chơi được chút ít, hoàn toàn không có dấu hiệu ủng hộ việc trở về. Phải biết hôm nay là một ngày rất đẹp nha. Xanh trong, từng cụm mây hồng ửng, trắng mịn kéo dài trên bầu trời thoảng gió nhẹ. Rất phù hợp để nó đắm mình trong chiếc hồ gần đó thêm nhiều lần nữa, đắm mình giữa dòng nước trong xanh mà vui đùa thỏa thích.

- Cậu là đang nói chuyện với con Murtlap đó sao?

Cô bé giật mình quay lại. Một cậu bé tóc đen, cậu rất gầy, da tái xanh, giống như một cái cây được trồng trong bóng tối. Mái tóc đen, râu trắng, dài gần đến vai, chiếc mũi chim ưng thật là lớn. Cô bé đáp:

- Đúng vậy, tên cậu ấy là Mully. Một đứa trẻ rất ngoan, nếu cậu nghi ngờ, bây giờ mình có thể bảo Mully làm bất kỳ điều gì bạn muốn.

- Bất kỳ điều gì ư? Thăng bé nhìn ta ngạc nhiên.

- Bất kể.

- Vậy...cậu hãy nói với nó chạy lại bên hồ đằng kia tắm tấp một chút đi. Cậu bé ngáp ngừng, giống như muốn nói tiếp điều gì lại thôi.

- Mully đã nghịch nước cả buổi chiều rồi. Nhưng nếu bạn thích. Mully! Lại gần hồ đi, chút mình sẽ tới đón cậu.

Con Murtlap liền ngoan ngoãn chạy thẳng một mạch tới bờ hồ bằng những chiếc chân có màng ngăn ngừa của nó, hậm hực như nó đang trở về với vòng tay gia đình ở dưới cái hồ đó vậy. Trông hết sức buồn cười. Thăng bé há hốc miệng, hiển nhiên là hết sức ngạc nhiên. Người nói chuyện với động vật thì nó đã thấy nhiều rồi. Nhưng đó chỉ là cung chiêu sủng vật, chứ không phải là nói chuyện giao tiếp như hai bên đều hiểu nhau như vậy. Một lúc sau, thăng bé kia mới lên tiếng:

- Cậu cũng là phù thủy sao? Mình đã quan sát cậu cả buổi chiều rồi.

Hiển nhiên như là thăng bé đã phải lên kế hoạch rất kỹ công cho buổi gặp mặt này. Gặp mặt một đứa trẻ cũng giống như nó, và một người kia nữa. Cô bé gật gật đầu, tiếp chuyện:

- Cậu không biết rằng hỏi chuyện người lạ vậy là rất bất lịch sự hay sao. Mình tên là Sabrina Sandal. Còn cậu?

- Severus Snape. Mình...mình đã quan sát bạn lâu rồi. Bạn có thể tạo ra những...phép thuật nhỏ mà không cần dùng tới đũa phép. Cậu bé ngượng ngùng nói, cứ thể như là một đứa trẻ không thường xuyên giao tiếp. Cứ vài câu cậu lại hít lấy một hơi sâu rồi mới nói tiếp. Như thế, tìm từ, nói tiếp gì cho được.

- Vậy là bạn có sở thích theo dõi người khác ư? Bạn là stalker? Nếu rảnh, bạn có thể dùng bữa trà chiều với nhà mình. Chúng ta...ồm...có thể nói chuyện ở đó.

- Không!!! Không cần. Chút nữa mình sẽ phải trở về nhà chuẩn bị bữa tối. Chỉ là, rất vui được gặp bạn.

Tay cậu đầy những vết thương lớn nhỏ, có vết còn mới vẫn đỏ hồng, có vết đã đóng vảy lại. Cô bé rất quan ngại mà nói:

- Snape này, bạn bị thương rồi. Bạn biết đấy, nước ngâm của Murtlap rất tốt cho những vết thương đó. Sẽ giảm bớt đau đớn. Lần sau mình có thể cho bạn.

- Cảm ơn, mình nghĩ là mình sẽ phải trở về bây giờ. Bạn...rất tốt.

Câu nói này coi như là khen Sabrina đi. Cô bé tươi cười, so với ánh nắng chiều còn rạng rỡ hơn. Cầm lấy tay Snape, thì thầm một câu chú ngữ:

- Episkey. Nó sẽ tốt hơn nếu mình có thể dùng đũa. Nhưng bạn biết đấy, mình chưa đến vị thành niên, Bộ Pháp Thuật sẽ coi là mình chưa đến tuổi trưởng thành mà không không chế được pháp lực rồi bộc lộ ra chút xù. Sẽ không có chuyện gì cả.

Những vết thương trên tay Snape đã lành lại tốt lắm. Giống như chưa từng bị sao. Thoáng chốc, mặt cậu bé kia đỏ ửng. Rút vội tay về giống thể như tay Sabrina có điện chạy qua vậy.

- Cảm...cảm ơn bạn. Giờ mình phải trở về rồi.

- Hẹn gặp lại sau.

Cô bé lại cười. Đó là nụ cười lần đầu tiên trong đời mà Snape có lẽ sẽ ghi nhớ cho đến mãi sau này. Suốt cuộc đời của hắn. Một nụ cười đẹp đến vậy, giống hệt như thiên thần, đôi mắt to xanh biếc kia lại có thể cong lại như những cung tên của thần ái tình. Rực rỡ và chói mắt, ấm áp và tinh khôi.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Gia tộc Sandal

Gia tộc Sandal là gia tộc phù thủy lâu đời. Sống tại một ngôi nhà nhỏ nhắn, điển hình của kiến trúc nông thôn nước Anh, ấm áp và thoải mái. Là một căn nhà đẹp đẽ với tường đá bao quanh là những chiếc cột trụ gỗ lớn, với mái gạch đỏ và ống khói trên cao. Xung quanh nhà là một mảnh vườn đầy cây cối và hoa đẹp đẽ. Bọn họ có một nhà kính đón ánh mặt trời dưới sân vườn. Những dây hoa tử đằng tím biếc nở rộ treo kín trên những ô cửa sổ. Ngôi nhà này tách biệt với khu phố Muggle đông đúc gần đó, bên ngoài không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Trên chiếc xích đu bằng gỗ cạnh vườn, một cô bé với chiếc váy xanh ngọc được thắt một chiếc nơ bướm trắng tinh khôi quanh eo đang ngồi đó, ngân hát. Trong lòng bàn tay bé nhỏ, ửng hồng kia là một bông hoa cúc đang từ từ hé mở ra giữa tinh khôi.

- Bà à, con sẽ kết một vòng hoa tặng cho bà nhé.

- Ôi đứa nhỏ đáng yêu của ta. Bà cô bé, một người phụ nữ trông thật đẹp lão đang mỉm cười hiền từ thưởng thức ly trà hương lan nóng hổi. Một khay bánh đủ loại từ cupcake nhỏ nhỏ cho tới scone và những cup kem tươi với hamburger và sandwich. Khay bánh được đưa tới bởi con gái tinh tên Luna. Con gái tinh tên Luna này đã phục vụ gia đình Sandal từ thời cậu chủ, nó cũng là một con gái tinh được coi đẹp mắt so với đồng loại. Đôi mắt nó lớn, trực lộ ra ngoài, màu vàng hổ phách, cái tai ửng hồng dựng lên như thể chó săn, mũi ngắn ngủn, đang mặc một chiếc váy xám kiểu cách của trẻ con cùng chiếc tạp dề viền hoa bé tí xíu.

- Cô chủ của Luna có muốn thưởng thức một chiếc bánh mới ra lò chứ ạ? Con gái tinh mắt sáng rực lên, ân cần như người mẹ, hận không thể mang hết những đồ ăn ngon nhất trên đời này lại đây cho gia chủ của nó.

- Cảm ơn Luna. Cô bé chạy lại, thân thiết đặt một nụ hôn lên má của bà, rồi lại hôn tiếp lên má của Luna.

Luna cảm động chực khóc đến nơi. Nước mắt đã ầng àng, nó kêu rú lên một tiếng rồi chạy biến vào nhà. Nhưng vợ chồng ông bà Sandal là kiểu người tuân thủ nghiêm ngặt những quy củ của phù thủy huyết thống thuần chủng. Dù sao, bọn họ cũng được coi là quý tộc trong giới phù thủy. Sabrina thấy khó miệng bà Sandal run rẩy, định nói gì đó rồi lại thôi. Bà vui vẻ ôm cô cháu gái vào lòng, hết như thể bảo bối quý giá nhất trên đời của bà.

- Sabrina, những hành động đó với gia tinh có thể thể hiện, nhưng ít lại một chút. Chúng ta dù sao cũng là những quý tộc.

- Con biết rồi mà bà. Cô gái gãi gãi chiếc mũi, giọng nhỏ nhẹ, mắt nhìn người bà tràn ngập yêu thương, hiển nhiên là lấy lòng bà tốt lắm.

- Bà à, ngày mai ông nội mới về sao? Ông đã đi nhiều ngày rồi. À bà, hôm nay con có gặp một cậu bé phù thủy khác sống ở khu phố ngay cạnh nhà mình thì phải. Cậu ấy đã bắt chuyện với con, con nghĩ chúng con có thể trở thành bạn bè. Cô bé lú lo, luyến thảng mà kể lại câu chuyện. Vừa kể còn dùng những cánh tay mập mập trắng hồng khua khua trong không khí mà thuật lại câu chuyện như thể một người hát rong ở Hy Lạp đang kể lại truyền thuyết xa xưa với giọng lạnh lốt, êm tai.

- Ông con sẽ trở về sớm thôi. Tới khi đó con phải chuẩn bị bộ đồ đẹp nhất ra đón ông con đó. Còn thằng nhóc kia, con có thể làm bạn với nó, nhưng nhớ phải hết sức cẩn thận, đừng bộc lộ pháp lực mạnh mẽ ra ngoài nhà chúng ta. Rất là không tốt đâu. Những Muggle xung quanh có thể sẽ chú ý mà nghi ngờ.

Nói tới đây lại phải kể rằng, con trai cả của gia tộc Sandal tên là Daniel cùng vợ là nữ phù thủy Pháp tên Adèle Seydoux, cũng là một phù thủy tới từ gia tộc Seydoux lâu đời. Cuộc hôn nhân của bọn họ thật hạnh phúc, viên mãn. Một gia đình đầm ấm tiêu chuẩn. Nhưng thật không may khi con gái họ là Sabrina khi vừa mới lên 6, họ liền gặp một tai nạn bí ẩn dẫn tới cả hai cùng mất mạng không rõ nguyên do. Điều này khiến cho gia đình hai bên vô cùng buồn khổ trước cái chết của hai phù thủy trẻ. Sau sự kiện kỳ bí đó, Sabrina tới sống cùng ông bà. Mà người ông, Sadaha Sandal vẫn nhiều năm đi điều tra nhưng không mang lại kết quả.

Người đã mất, giờ đây hai ông bà đều dốc hết sức để yêu thương người cháu gái duy nhất đang sống cùng họ. Hốc mắt bà Elizabeth Sandal đã sớm hồng hồng. Cô cháu gái Sabrina không thể làm gì hơn, ngoài im lặng gặt gao ôm chặt lấy bà cô đang run rẩy kể lại chuyện con trai bà, hẳn xuất sắc cỡ nào, dịu dàng cỡ nào, đối với Luna cũng rất tốt, khi hẳn mất đi, Luna đã khóc nhiều cỡ nào, nó trầm uất đến độ vừa nấu ăn vừa chan với nước mắt một thời gian dài. Hẳn có bao nhiêu giải thưởng, đạt được bao nhiêu chiếc cúp, là một Thần Sáng xuất sắc cỡ nào, huân chương Merlin đệ nhị đẳng ra sao. Tất cả mọi người từ bạn bè tới người thân đều rất thích hắn. Hẳn, hiển nhiên là niềm kiêu ngạo của gia tộc Sandal.

Những chuyện này Sabrina đều đã sớm biết. Khi họ mất, cô bé còn liền một thời gian dài không nói năng, giao tiếp với bất cứ ai cả. Người ta còn tưởng con bé bị trầm cảm rất nặng. Nhưng ai cũng hiểu, sự kinh hoàng đó đến với đứa trẻ 6 tuổi thật là một chuyện đau lòng.

Nhưng còn kỳ lạ hơn là sau sự kiện đó, năng lực pháp thuật của đứa trẻ này giống như bộc phát, hay nó đã có được năng lực trời ban này từ khi sinh ra,

không ai biết, trừ những người trong gia đình Sandal. Cô bé có thể nói chuyện được với động vật, những sinh vật kỳ bí, có thể làm ra những phép thuật từ rất sớm mà không cần dùng tới đũa phép, khi cô bé buồn, trời không trong xanh nữa mà đổ mưa, khi cô vui thời tiết dường như bừng sáng ấm áp dù cho giữa mùa đông lạnh lẽo. Vì điều này, mà gia đình Sandal đã phải chuyển tới nơi hẻo lánh này để hạn chế tiếp xúc với phù thủy để họ khỏi lòi ra tiếng vào. Hiển nhiên, năng lực này cũng không thể để cho Muggle nhìn thấy nếu không sẽ rất phiền toái. Nên ông bà Sandal đã quyết định tạo ra nhiều hàng rào bảo vệ xung quanh căn nhà của bọn họ, tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài. Mà các quý vị tò mò cũng đừng mong có thể tìm được ngôi nhà của họ, hay mong muốn kiểm soát được chút lợi lộc gì ở quanh đây. Phù thủy lại càng không, ai mà dám gây sự với một gia tộc như vậy cơ chứ?

Thông thường, Sabrina vẫn có thể dùng đũa phép cũ của bố mà học tập phép thuật từ rất sớm trong nhà, cũng như những đứa trẻ đến từ các gia tộc phù thủy lâu đời khác. Vì trong những căn nhà này dấu hiệu phép thuật không thể tra rõ ràng ra trên những thành viên. Cô cháu gái này của bà, thiết cũng là một cô bé ngoan ngoãn, lại hiếu học. Tất cả những quyển sách phép thuật trong phòng đọc sách của họ đều được cô bé xem qua, từ những phép thuật cơ bản cho đến những phép thuật cao cấp và cả bí thư cổ đại, những quyển sách quý hiếm về thuật giả kim, tất cả. Những chỗ nào không hiểu cô bé liền có thể được ông bà đem tâm can ra mà giảng giải nhiệt tình. Như thế họ lại thấy được đứa con trai xuất chúng của họ, thấy được đôi mắt xanh biếc như biển trời, giống như con trai họ như đúc, cảm thấy con trai mình như vẫn còn sống, sống trong đứa cháu gái bé bỏng này. Đau thương cũng chậm rãi qua đi. Nhưng có lẽ, bí mật về cô cháu gái sẽ theo họ mãi mãi. Được giấu kín mãi mãi cùng gia phả dòng họ Sandal.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Những đứa trẻ tại Đường Bàn Xoay

Đó là một ngày mùa hè, nắng chói chang nhưng vẫn có gió nhẹ nhẽo thổi. Trên cánh đồng lớn, dưới tán cây cỏ thụ mộc trên một khoảng đất nhô cao, có ba đứa trẻ đang ngồi cùng nhau trên một tấm thảm da dê, chúng mang theo nào là nước ngọt, nước bí đỏ ướp lạnh, cùng một giỏ đồ ăn lớn với rất nhiều các loại kẹo cùng bánh ngọt.

- Đây là của nhà mình, Luna đều làm hết đó. Nó là con gia tinh của nhà mình. Nó đã rất vui khi biết mình tiếp đón các bạn nên bày ra ý tưởng này.
- Chào bạn Sabrina. Đây là Lily. Lily Evans. Vừa nói, Snape vừa chỉ vào cô bé tóc đỏ đứng ở đó. Cô bé có đôi mắt xanh xinh đẹp, giống với màu mắt Sabrina. Hiển nhiên là thằng bé này có con mắt rất tốt. Sabrina trầm nghĩ.
- Chào bạn Lily. Mình tên Sabrina Sandal. Rất vui được làm quen với bạn.
- Chào bạn, mình đã nghe Severus kể về bạn. Mình sống cùng khu phố với bạn ấy. Lily đáp.

Vừa rót nước, vừa bày đồ ăn ra. Sabrina tươi cười với 2 người bạn mới quen này. Cô bé vui lắm, vì trước kia nó hầu như không có bạn bè sống gần nhà.

- Severus cậu nói là cô ấy có thể nói chuyện với động vật và tạo ra phép thuật giống mình đúng không? Chị Petunia đã hết sức cầu nhàu rằng khu phố chúng ta ở lại có tới 3 đứa kì dị giống nhau.
- Chị ấy chỉ là đang ghen tị với bồ. Snape đáp, tỏ vẻ không lạ lùng gì những kêu ca này nữa.

Lúc này, Sabrina mới hỏi:

- Vậy là cả 3 chúng ta đều giống nhau rồi.
- Chúng ta có thể luyện tập phép thuật cùng nhau. Cả nhà mình đều không có ai biết phép thuật cả, đôi khi có những điều kỳ lạ do mình tạo ra. Nhưng mình không thể biết được nó đến khi nào và cũng khó điều khiển chúng nữa. Cô bé tóc đỏ tươi cười đề nghị.
- Rất khó đấy. Các cậu có biết là phù thủy chưa tới vị thành niên không được thực hiện phép thuật ở nhà rồi chứ. Tất nhiên, khi bạn còn nhỏ thì những bộc phát năng lực sẽ không gây ảnh hưởng gì. Bộ Pháp Thuật cũng sẽ không truy cứu. Nhưng nếu chúng ta liên tiếp tạo ra những xung động pháp thuật thì sẽ bị đề ý ngay. Có thể họ sẽ gửi một bức thư đến và yêu cầu chúng ta dừng lại ngay.
- Mình biết điều đó. Snape đáp, vừa cầm chiếc bánh mì kẹp thịt lên ăn. Mùi vị thật tuyệt vời, thịt chín vừa tới, khi cắn nước thịt trào ra ngọt lịm, hòa quyện với vị tươi mát của rau xanh. Con gia tinh tên Luna này có một tay nghề nấu nướng tuyệt đỉnh. Cậu rất thích.
- Nhưng mình có thể thảo luận với các bạn về những lý thuyết pháp thuật, lịch sử pháp thuật hay những sinh vật kỳ bí. Mình rất thích chúng. Sabrina nói.
- Vậy thống nhất là Sabrina cùng Severus sẽ giúp đỡ mình đi.
- Cậu thật khiêm tốn Lily. Snape vừa nói vừa quay ra nhìn Lily. Ánh nhìn trêu mến.

Sabrina tự nhiên đoán được tình cảm của hai người này. Cười cười bí hiểm

- Mình chỉ là gà mờ trong lĩnh vực này thôi. Tất cả còn phải nhờ thầy giáo Snape kia.
- Cậu...cậu có thể gọi mình là Severus. Thăng bé đỏ mặt. Rồi cả 3 cùng bật cười lớn. Vậy là chúng chính thức trở thành bạn bè của nhau.
- Cậu nói là chúng mình sẽ cùng nhận được thư mời học của Hogwarts vào năm mười một tuổi ư? Mình thật là mong chờ ngày đó đến thật nhanh. Vậy là cả 3 chúng ta sẽ cùng học một trường rồi. Lily cực kì háo hức nói.

Snape được người mẹ phù thủy của cậu ấy chỉ dạy, đương nhiên biết được nhiều thứ hơn Lily. Đang liến thoắng miêu tả trường Hogwarts là một trường dạy các phù thủy nhỏ tuổi ra sao. To lớn cỡ nào. Lịch sử được tạo nên từ 4 người sáng lập là Godric Gryffindor, Rowana Ravenclaw, Helga Hufflepuff cùng Salazar Slytherin lưng lầy ra sao. Họ là những người đầu tiên tạo nên tiền đề giáo dục cho phù thủy ở nước Anh. Rất có danh tiếng. Những người tài giỏi nhất trên toàn Châu Âu hầu như đều tốt nghiệp từ Hogwarts.

- Cậu nghĩ mình sẽ vào nhà nào? Lily hỏi.
- Bỏ rất có thể sẽ vào Gryffindor hoặc Ravenclaw, cũng có thể là Hufflepuff. Nhưng mình nghĩ Slytherin là tốt nhất. Mẹ mình cũng học ở đó. Mình nghĩ Sabrina cũng sẽ vào Slytherin. Cô ấy là phù thủy thuần huyết. Dưới cả tá câu hỏi của Lily, Snape không ngừng giảng giải. Thiệt là có tố chất của một thầy giáo đi. Sabrina đến im lặng mà lắng nghe.
- Thuần huyết là sao? Mình có gì khác biệt ư? Lily rất ngạc nhiên.

Nói đến chuyện này không thể kể đến, các gia đình phù thủy có chút cứng nhắc. Mặc dù bố Snape là một Muggle nhưng không phải trong mẹ cậu không có nhận thức về vấn đề huyết thống. Bà cũng như rất nhiều phù thủy thuần huyết khác cho rằng phù thủy so với Muggle cao quý hơn một bậc, phù thủy thuần huyết so với phù thủy lai cũng cao hơn một bậc. Nhưng không quá cố chấp, vì vậy bà mới kết hôn cùng một Muggle. Tuy rằng không nói ra nhưng Snape cũng giải thích rất cặn kẽ về vấn đề huyết thống. Các gia tộc phù thủy huyết thống thuần khiết, họ hy vọng các thế hệ sau của mình trải qua nhiều đời đều cùng nhau có mối liên kết chặt chẽ, chỉ chấp nhận hôn nhân giữa những phù thủy thuần huyết khác. Nhưng gia đình huyết thống thuần khiết tổng cộng ngày nay chỉ có rất ít nhà còn sót lại.

Kết quả sau một hồi nói không ngừng nghỉ của Snape. Sabrina chỉ bĩu môi:

- Họ hàng gần lấy nhau thì những đứa bé sinh ra đều ngu ngốc cả.

Đương nhiên bài học này cũng được Lily học từ trường Muggle học qua. Vô cùng đồng ý mà cho rằng sự nguy hại của việc họ hàng gần kết hôn sẽ sinh ra những đứa trẻ dị dạng, thiếu tay thiếu chân, trí tuệ thấp, ngu ngốc, không cần thận còn có bệnh về thần kinh, có khuynh hướng bạo lực.

Snape đen mặt phản pháo rằng, Salazar Slytherin cho rằng việc phù thủy cùng Muggle không ngừng trộn lẫn huyết thống sẽ tạo thành những phù thủy có huyết thống đơn bạc, hơn nữa có nguy cơ sinh ra Squib – những phù thủy không có pháp thuật là rất cao. Vì nể mặt Lily, nên không quá gay gắt, cậu cho rằng những phù thủy xuất thân từ gia đình Muggle cũng tốt lắm, vẫn có thể có năng lực pháp thuật cao siêu.

Ôi cậu bé này thiệt là mâu thuẫn. Nhưng Sabrina lại cho rằng năng lực pháp thuật là món quà của Merlin, cho nên mỗi người đều bình đẳng, về lý trí thì sự đa dạng có thể giúp cho cộng đồng phù thủy mở rộng hơn ngày nay.

Nói chuyện gần cả ngày, cuối cùng bọn chúng chia tay nhau và hứa khi nhận được thư nhập học sẽ cùng nhau đi tới Hẻm Xéo để sắm những đồ cần thiết.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Chúa Tể của những Tin đồn

Nhà Sandal hôm nay sẽ tiếp đón một vị khách, đó chính là gia đình người di của Sabrina, cô Penny, cùng chồng cô là chú Edga Haywood và con trai họ Edward, Edward lớn hơn Sabrina 4 tuổi, hiện nay đang học năm nhất Hogwarts. Từ sáng sớm, bà Elizabeth đã vùng những đường đua phép một cách tao nhã để trang trí lại cho căn nhà của họ thêm phần đẹp mắt. Ở phòng khách, bộ ghế sofa được thay mới những chiếc ghế nệm hình trái tim cùng tông màu đỏ với bộ ghế nhưng. Chăng rất nhiều dây hoa lên khắp cái lò sưởi bằng đá kiểu cổ. Đến những chiếc rèm cũng được cột gọn lên bằng những chiếc nơ nhỏ. Trong nhà những cây đèn bên dưới là thần Cupid bay lượn xung quanh. Luna thì bận rộn cả ngày chuẩn bị một bàn tiệc thịnh soạn, sẵn sàng trở hết tài nấu nướng của nó ra để tiếp đãi những vị khách quý này.

Mà ông Sergoth Sandal là một người đàn ông cao lớn, với bộ ria mép cong vĩ đại dưới chiếc mũi cao khoằm. Một người đàn ông đầy vẻ phúc hậu, có thể nhìn ra ngay trẻ ông cũng phong độ lắm. Vậy mười có thể kết hôn được với một mỹ nhân như bà Elizabeth rồi sinh ra đàn con cháu trông hết sức đẹp mắt như vậy chứ. Ông là người nghiêm trang, đối với những cử chỉ, tác phong của giới phù thủy quý tộc được tuân thủ trong nhà này một cách nghiêm ngặt. Vì vậy mọi người từ bước đi cho đến hơi thở đều không có gì trê trác được họ. Ông đang ngồi đọc tờ báo Nhật Báo Tiên Tri trên chiếc ghế bành lớn, hơi dựa ra sau.

Sabrina dậy từ rất sớm, đang hái hoa ngoài vườn để chuẩn bị cho những bình hoa tươi mới trong nhà thì được bà cô gọi vào thay quần áo vì những vị

khách của chúng ta sắp tới. Cô được bà âu yếm chải tóc cho và kết thành từng bím tóc nhỏ, cột ra đằng sau. Mặc lên người cô bé một bộ váy xòe màu vàng với tay bông điểm xuyết đăng ten, chiếc váy hoàn mỹ được thêu những bông hoa cúc nhỏ bằng chỉ bạc lấp lánh. Trông cô lúc này hệt như một con búp bê xinh đẹp không sao kể xiết.

Mười giờ, cả nhà đã ở dưới phòng khách đông đủ. Thì ỳnh một tiếng, chiếc lò sưởi tung đầy khói bụi, gia đình Haywood thỉnh linh xuất hiện ở đó, từng người một đi tới.

- Em đã nói là chúng ta nên dọn chỗ rồi mà.

- Nhưng anh đã nhắc đến việc di chuyển bằng bột Floo trong thư với ông bà vì vậy anh không có hời mặt kháu khi chúng ta vào cửa. Em biết là ngôi nhà được bảo vệ kỹ càng mà.

Bà Sandal vẫy nhẹ đũa phép, đem tro bụi từ quần áo cả nhà biến đi mất. Tất cả lại tinh tươm, chỉnh tề.

- Nào cả nhà lại đây. Chắc mọi người sẽ uống chút trà trong khi chờ đợi bữa trưa của Luna nhé.

Cả nhà 6 người ngồi quay quần bên chiếc bàn tròn trong phòng khách, trên bàn đã bày sẵn bộ ấm nước trà bằng bạc sáng loáng, trên mỗi chiếc cốc được chạm trổ những dây nho nhỏ xíu, vô cùng tinh xảo, trên mỗi chiếc cốc đều có khắc tên là gia huy của dòng họ Sandal, đang tự động bay nhảy trong không trung để rót trà vào từng chiếc cốc. Cô Penny tặng cho ông bà một chồng sách lớn, đều là những quyển sách quý về Giả kim thuật. Cô cũng tặng cho Sabrina một chiếc kẹp tóc hình con công với bộ đuôi được đính cầu kỳ những viên hồng ngọc, mà đặc biệt hơn, trên mắt nó được đính một viên sapphire xanh thẫm hình con thoi. Những viên ngọc hoàn hảo không nhiễm một chút ánh sáng khác màu, như thể được đúc ra từ một quặng thạch đá quý không chút tí vết.

Cả nhà nói chuyện vui vẻ.

- Cháu yêu, mỗi lần nhìn thấy cháu ta lại rất vui, trong thư ông bà nội đã kể rất nhiều về cháu, cháu là niềm tự hào của gia đình đó. Edward khi cháu nhập học Hogwarts cũng sẽ chiêu cố cháu, nào hai đứa lại đây lấy thêm bánh quy bơ đi. Cô Penny là một phụ nữ dịu hiền với mái tóc vàng được búi cao lên để lộ chiếc cổ trắng ngần. Trông cô hơi gầy, mắt cô dài như mắt phượng cùng lông mày cong lên một cách cao quý, cô trông không giống như Sabrina, nghe bảo cô giống với cụ ông Sandal nhiều hơn. Chồng cô chú Edga là một người đàn ông cao lớn vạm vỡ, tóc đen, mắt nâu với vẻ rầm rập rắn rỏi. Con trai chú Edward y hệt như một bản sao của ông bố, chỉ trừ đôi mắt là giống với bên nhà ngoại, xanh biếc, mà tóc của nó cũng hung hung màu vàng nâu. Cả gia đình hạnh phúc cười nói

Bất chợt ông Sergoth đề cập đến chuyện mục đang nóng hổi trên Nhật báo tiên tri những ngày vừa qua:

- Ông Gaara Goshawk đã nghỉ hưu rồi, ông bạn của ta, ông ấy là một nhà báo có tâm, đây thật sự là một tin buồn cho giới phù thủy chúng ta. Ai cũng biết rằng Nhật báo tiên tri đã bị Bộ pháp thuật khống chế, có ông ấy làm ở đó còn biên soạn những bài báo đáng tin cậy. Ôi khổ thân ông bạn ta, bài báo cuối cùng. Nghe nói là do một phóng viên tên Chris McNully mạo hiểm cả tính mạng của mình để lấy được. Hắn đã qua đời tại bệnh viện thánh Mungo ngay sau đó. Thật kinh hoàng. Ôi Merlin, mà kẻ thù ác kia, hắn tự xưng là Voldemort. Hắn là một phù thủy hắc ám xuất sắc, hắn quá giỏi, từ trước tới nay chưa từng có ai như vậy. Hắn sẽ nổi lên ngay sau Grindelwald, sớm thôi, hắn đang đã nổi lên ở Albania, và đang lôi kéo những phù thủy ở Durmstrang, học viện này lại nổi tiếng coi trọng Ma thuật Hắc Ám, hắn sẽ đi đến đó chiêu binh mãi mã, thu nạp môn đồ. Rất nhanh thôi, sẽ không còn yên bình nữa rồi. Ta dám cá là kẻ kia sẽ đã văng Grindelwald ra khỏi ngôi vị đầu bảng phe Hắc ám nhanh thôi.

- Cháu đoán là hắn sẽ kéo những tay chân của mình tới Anh nhanh thôi. Sabrina vừa nói, trên mặt liền hiện vẻ lo âu, trắng xanh, run rẩy bấu chặt lấy quai của cốc trà, móng tay cũng cứa chặt vào nhau.

- Tại sao cháu lại suy đoán như vậy? Chú Edga tò mò hỏi.

- Cháu nghĩ hắn cũng sẽ muốn tiếp bước Grindelwald, không phải trên mặt báo đạo này tràn ngập khẩu hiệu ủng hộ phù thủy huyết thống thuần khiết cao quý hay sao. Quá rõ ràng, Grindelwald ngày trước không có nhiều ảnh hưởng tại Anh vì còn lo ngại cụ Dumbledore. Nhưng hắn, kẻ tự cho rằng mình vượt trội hơn nhất định sẽ hoàn thành điều này mà kế thừa công việc còn đang dang dở của Gellert Grindelwald. Cháu nói vậy có đúng chứ?

- Quả là một góc nhìn độc đáo, nhưng nước đến đâu xây đập đến đấy. Nếu hắn tới nước Anh chúng ta tự khắc sẽ phải suy nghĩ phương án bảo vệ gia đình. Gia đình chúng ta đều là những phù thủy cao quý. Nếu hắn có muốn chiêu mộ cũng sẽ phải dè chừng. Mà chúng ta kể từ khi Daniel mất đã lâu không còn tham gia vào những trận chiến của giới phù thủy rồi. Chúng ta chỉ tiếp tục kế thừa nghề luyện kim cùng Giả kim thuật của gia tộc mà thôi. Nếu hắn muốn có người làm vũ khí cho hắn, chắc chắn sẽ tìm đến gia tộc của chúng ta. Đó là việc không thể tránh khỏi. Ta nghĩ rằng nghỉ hưu sớm một chút cũng rất tốt. An toàn trong tình cảnh hiện nay. Ông Sergoth phân tích.

- Cha nói rất đúng. Anh Edga làm ở Bộ thể dục thể thao phù thủy sẽ ít chịu ảnh hưởng hơn nhà ta. Tuy nhiên, nếu xảy ra chuyện, con nhất định sẽ tìm tới gia đình mình nhờ giúp đỡ những chú phép bảo vệ căn nhà. Cô Penny đề nghị.

- Ô ông già ta có thể đưa cho con quyền Những chú pháp bảo vệ ngôi nhà của những gia đình danh tiếng của Robert Ringgaggy. Nó rất hữu dụng đấy. Có gì không hiểu con có thể hỏi ta.

Những câu chuyện về tình hình an ninh của giới phù thủy được tiếp diễn không ngớt trong không khí căng thẳng. Tận cho tới khi Luna gọi mọi người tới ăn cơm. Trên bàn tiệc được bày ra từng món ăn theo thứ tự với khai vị là súp măng tây tôm hùm, salad rau xanh kiểu Ấn Độ với sốt hummud trộn cùng rosemary, có bánh mì brioche nóng hổi, món chính là một con gà tây nướng vàng rộm, tỏa hương thơm ngào ngạt, còn có beefsteak được giữ nóng trên đá đen với sốt quả mọng chín cùng rượu vang, ba chỉ cuộn với nấm đen truffle và phô mai brie tan chảy. Luna chắc hẳn đã dành rất nhiều công sức cho bữa tiệc hôm nay. Nhìn nó hân hoan trở hết tay nghề ra trên bàn tiệc là có thể hiểu.

Bữa cơm ấm cúng dưới ánh nến rất nhanh qua đi. Cả gia đình Haywood sẽ ở đây trong khoảng một tuần vì vậy vợ chồng họ được sắp xếp cho ở tại phòng của khách. Còn con trai họ Edward sẽ ở ngay cạnh phòng của Sabrina. Mà Edward dường như rất thích chơi với Sabrina, nó thường xuyên mang nào là kẹo, bánh cho Sabrina, mà mái tóc của Edward thì Sabrina có thể khẳng định mỗi ngày nó hẳn phải dành ra cả tiếng đồng hồ để chải chuốt sao cho từng sợi tóc xoắn vào nếp một cách hoàn hảo. Sabrina thường trêu rằng cho dù có trời đất có mưa gió bão giạt cũng không thể nào làm suy chuyển được sự hoàn hảo của mái tóc ấy. Edward còn dạy Sabrina cách chơi Cờ phù thủy, Gobbstones mỗi lúc rảnh rỗi khiến cho bé vui vẻ suốt ngày cười híp mắt lại mà quên mất ông anh họ này. Cô nhất định sẽ đem hai món này ra chơi cùng với Snape và Lily vào lần tới.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Thư Cú Hogwarts

Buổi sáng của 4 năm sau, hôm nay Sabrina dậy sớm. Nó đã chuẩn bị hết tất cả cho kế hoạch đi tới Hẻm Xéo ngày hôm nay rồi. Tóc được kẹp gọn gàng ra sau, cô mặc một chiếc váy màu hồng phấn rồi khoác lên mình chiếc áo choàng. Liếc nhìn bức thư trên mặt bàn:

Gửi Sabrina Daniel Seydoux Sandal,

Ngôi nhà ngoại ô đường Bàn xoay.

Học viện pháp thuật và ma thuật Hogwarts. Hiệu trưởng Albus Dumbledore.

(Huân chương Merlin đệ nhất đẳng, đại phù thủy, tổng Warlock, trọng nhân tối cao, Liên đoàn phù thủy quốc tế)

Kính gửi cô Sabrina Sandal,

Chúng tôi rất lấy làm hân hạnh thông báo cho cô biết rằng cô đã trúng tuyển vào học viện pháp thuật và ma thuật Hogwarts. Xin vui lòng xem danh sách đính kèm về toàn bộ sách và trang thiết bị cần thiết. Khóa học bắt đầu vào ngày 1 tháng 9. Trường đã nhận được thư phản hồi của gia đình Sandal. Chúng tôi rất mong chờ ngày cô nhập học.

Học sinh năm thứ nhất cần:

Ba bộ áo chùng thực tập (màu đen).

Một nón đỉnh nhọn (đen) đôi ban ngày.

Một bộ găng tay bảo hộ (bằng da rồng hay tương tự).

Một áo trùm mùa đông (đen, thắt lưng bạc).

Lưu ý là đồng phục của tất cả học sinh đều mang phù hiệu và tên.

SÁCH GIÁO KHOA

Tất cả các học sinh đều phải có các sách liệt kê sau đây:

Sách thần chú căn bản (lớp 1) của Miranda Goshawk.

Lịch sử pháp thuật của Bathilda Bagshot.

Lý thuyết pháp thuật của Adalbert Waffling.

Hướng dẫn biến hình dành cho người nhập môn của Emeric Switch.

Một ngàn thảo dược và nấm mốc có phép thuật của Phyllida Spore.

Đề cương phép lạ và độc dược của Arsenius Jigger.

Quái vật kỳ thú và nơi tìm ra chúng của Newt Scamander.

Những lực lượng hắc ám: Hướng dẫn tự vệ của Quentin Trimble.

TRANG THIẾT BỊ KHÁC

1 cây đũa phép.

1 cái vạc (bằng thiếc, cỡ số 2)

1 bộ chai hũ ống nghiệm thủy tinh.

1 kính viễn vọng.

1 bộ cân bằng đồng.

Học sinh cũng có thể đem theo một con cú hoặc một con mèo hoặc một con cóc. **LUU Ý PHỤ HUYNH LÀ HỌC SINH NĂM THỨ NHẤT KHÔNG ĐƯỢC PHÉP CÓ CÁN CHỐI RIÊNG.**

Kính thư,

Giáo sư McGonagall, Phó Hiệu trưởng.

Sabrina vì đã hứa sẽ đi cùng nhóm người Snape và Lily nên bọn họ sẽ tới đây rồi cả nhà sẽ di chuyển bằng xe ô tô của gia đình Sandal vì lũ trẻ chưa tới tuổi để có thể Độn thổ dù Sabrina đã có thể Độn thổ một cách hoàn hảo. Lại nói, gia đình Sandal vốn nổi tiếng với thuật luyện kim và giả kim thuật, ông Sergoth đã sửa lại chiếc xe Ford to lớn của mình với bùa nở rộng không gian để bên trong rộng rãi thoải mái không khác gì một chiếc xe Limosine với nước và đồ ăn được đặt ngay bên cạnh cái giá giữa hai hàng ghế. Ngoài ra, chiếc xe này còn có thể bay. Chiếc xe khởi hành, nó biến mất dưới con mắt của người bình thường dưới tác động của bùa Tan Áo Ảnh, chiếc xe sau đó bay vút lên trời rồi đổ lại tại một khu đậu xe vắng vẻ của dân Muggle rồi mới từ từ hiện ra.

Rồi cả nhà 3 người cùng với hai đứa trẻ là Snape và Lily và gia đình của cô ấy được dẫn tới quán Cái vạc lung. Một nơi nổi tiếng. Đó là một quán rượu nhỏ xíu trông nhếch nhác vô cùng. Những người đi ngang qua mà không hề liếc nó tới một cái. Như thể nó không hề tồn tại giữa khu phố đông đúc này. Bố mẹ của Lily cũng không thể nhìn thấy nó. Rồi ông bà Sandal chạm tay vào hàng gạch thứ 4 trên bức tường, quán rượu liền mở cửa ra để cho họ vào. Nơi nổi tiếng gì mà vừa tối tăm vừa nhộp nhộp. Ông chủ quán rượu tên Tom tươi cười chào cả gia đình.

- Chút tôi có thể sẽ tới quán rượu làm vài ly trong khi bọn trẻ đi sắm đồ. Nhưng giờ tôi cần đưa những người này vào Hẻm Xéo đã ông bạn ạ.

Mọi người được dẫn lối đi qua quầy rượu vào một cái sân nhỏ có tường bao bọc. Ở đó không có gì cả ngoại trừ một cái thùng rác và mấy đám cỏ dại.

- Ba dọc, hai ngang, bên phải. Lùi lại nào mọi người. Ông Sergoth giơ đũa phép lên gõ vào tường ba lần. Những viên gạch ông sờ vào dường như rung mình – chúng co lại – sắp xếp theo thứ tự như thể những lối vào kho báu trong chuyện cổ tích xưa. Ở chính giữa hiện ra một lối vào nhỏ. Cái lối lớn dẫn ra theo chuyển động của những viên gạch, cuối cùng trước mặt họ hiện lên một cái cổng lớn mở ra con đường trải đá cuội quanh co khúc khuỷu.

- Chào mừng quý khách tới Hẻm Xéo. Bà Elizabeth tươi cười nói. Đoàn người ngạc nhiên bước qua cánh cổng rồi ngoái nhìn lại, nó đang thu nhỏ dần và cả bức tường liền lại, y nguyên, vững chắc.

Khi bước lên phố mọi người không ngừng quay ngang, lướt dọc, đảo mắt khắp bốn phương tám hướng, để cho mà thấy hết được mọi thứ: tiệm quán, đồ đạc bày trên cả ra ngoài, người ta mua bán tấp nập. Bên đó là tiệm vạc bày ra những cái vạc đủ cỡ - bằng đồng có, bằng bạc cũng có. Một nhãn hiệu treo bên trên đồng vạc cho biết: Tự khuấy – xếp gọn được. Bên này lại là quán Apothecary chuyên bán những nguyên liệu phù thủy. Xa xa có tiếng còi rè phát ra từ một tiệm âm u mang bảng hiệu Sở cú Eeylop – Tawny, Screech, Barn, Brown và Snowy. Rất nhiều trẻ con trạc tuổi Sabrina đang dán chiếc mũi của mình vào cửa sổ ngắm những cán chổi thần bày bên trong. Bên trong bày một chiếc Comet 620 đời mới nhất, nhanh nhất hiện nay. Ở nhà Sabrina cũng có một cái nên không chú ý quá lâu. Những tiệm khác, cái thì bán áo chùng, cái thì bán kính viễn vọng và những trang thiết bị mà bọn trẻ chưa từng nhìn thấy lần nào trong đời. Rồi cả hàng núi sách thần chú, những cuộn lớn giấy da to bằng cả một người lớn, rồi những chai thủy được, những trái cầu phép.

Ông bà đưa hai vợ chồng nhà Evans tới Gringotts đổi tiền tiền thẻ rút tiền ra từ trong hầm vàng của họ tại đây. Chỉ còn lại ba đứa nhỏ. Sabrina quyết định nhanh chóng thực hiện kế hoạch của mình trong khi những người lớn đi mất. Cô mua cho Snape và Lily hai cây kem chocolate bọc hạt walnut ở tiệm kem Fortescue rồi dặn họ cô có chút việc cho gia đình, một lát sau sẽ quay lại ngay. Rồi cô giao bước nhanh tới một cái hẻm nhỏ tối tăm nơi cuối con đường.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 6: Hẻm Knockturn

Hẻm Knockturn chuyên về những dụng cụ ma pháp và pháp thuật Hắc ám. Những người tới đây cũng chẳng phải tốt đẹp gì. Những Sabrina biết rõ mục tiêu mà cô tới đây. Men theo những bậc thang bản thủ đen ngòm, vượt qua những phù thủy hết sức kỳ dị với những chiếc mũi khoằm và hàm răng đen đang đứng ở đó. Cô chồm mũi sau của tấm áo choàng màu xanh ngọc lên cao quá đầu. Che đi vẻ chói mắt của một cô gái bé nhỏ rất dễ gây chú ý với

những phù thủy kỳ dị nơi đây mà tiến thẳng tới tiệm Borkin và Barker. Hai bên cửa tiệm toàn bằng kính đang trưng ra những món vật phẩm hắc ám từ cấp thấp cho tới cấp trung. Nhưng tuyệt nhiên đều là những món bảo bối hiếm lạ, khó cầu. Một cái kệ thủy tinh đựng một bàn tay héo quắt đặt trên một cái gối, một bộ bài hoen vết máu, những sinh vật kỳ lạ được ngâm trong chất lỏng màu xanh đặc sệt, đôi mắt giả được bày trên kệ đang không ngừng liếc láo liên. Cô mở cửa ra. Không quan tâm tới đám người đang chụm đầu lại bên cái bàn cạnh đó ra điều bán tán sôi nổi.

- À, chào ông Borgin. Chắc ông vẫn còn nhớ cháu thường tới đây với ông nội. Cô bé nhỏ nhẹ nói.

Ông già có cái lưng tôm lom khom xuất hiện đằng sau quầy, tay vuốt ngược mái tóc trơn bóng trên đầu. Giọng ông Borgin này cũng trơn bóng như tóc của ông:

- Xin chào tiểu thư Sandal. Thật sung sướng khi được gặp lại tiểu thư. Thật xinh đẹp làm sao. Tôi xin được phục vụ tiểu thư.

- Hôm nay tôi tới đây để bán chứ không phải mua. Thỉnh thoảng ông Sandal vẫn đưa Sabrina tới nơi này hoặc khu bán đấu giá vật phẩm pháp thuật cao cấp để bán những món đồ do nhà họ chế tạo ra. Phải nói đến việc gia đình Sandal vốn là gia đình phù thủy lâu đời nên đối với pháp thuật hắc ám cũng không bài xích quá nhiều. Bọn họ biết đủ để lấp đầy kho tàng tri thức về nghề luyện kim và giả kim thuật của họ. Chính vì vậy những nơi này cô thường được ông dẫn theo để học tập cách thương lượng trao đổi hàng hóa, cách xem và kiểm tra những món hàng pháp thuật. Nói gì thì nói tiệm Borgin và Barker này khi bán cũng rất được giá mà lại nhanh gọn.

Nụ cười hơi héo đi trên gương mặt ông Borgin:

- Bán à?

- Cháu có một món vật phẩm mà chắc chắn là ông Borgin đây sẽ thấy vô cùng thú vị. Cháu vẫn luôn biết ông Borgin là một người có con mắt tinh tường nhất định sẽ không bỏ lỡ những vật phẩm có một không hai. Cháu đảm bảo với ông đây là cái duy nhất trên đời này. Ông sẽ thấy thú vị. Sabrina nói, giọng rất phải chăng và khiêm nhường. Giọng nói giống như có thể thuyết phục bất kỳ ai trên đời này mà tò mò với cuộc giao dịch. Cô chìa tay ra, một con quay với mặt thủy tinh hình cầu, bên trong là cả trăm bánh răng đang chuyển động theo quỹ đạo hết như một cái đồng hồ. Nó có tới bốn viên hồng ngọc sáng lấp lánh được đính cho trung tâm của những trục xoay kia. Bên dưới làm bằng vàng nó có một sợi dây đeo cũng bằng vàng, trông như một cái đồng hồ dây dài cỡ lớn.

- Trời ơi, một chiếc Atom bomb lõi từ ư? Tôi chưa từng thấy một chiếc nào như vậy trước đây. Cô có thể đảm bảo là nó chạy tốt và vượt trội hơn dòng Atom bomb lõi nhị trước đó được gia đình cháu làm ra chứ.

- Cháu đảm bảo điều này ông có thể kiểm tra. Nó có thể thu phát bùa chú, năng lượng pháp thuật tùy theo người sử dụng. Đã được thêm vào 2 lõi mới để tăng cường không gian chứa đựng pháp thuật. Cháu có thể đảm bảo là hiệu quả cực mạnh, không phải là gấp đôi chiếc lõi nhị trước đó, mà là gấp tới 4 lần. Nó còn được bổ sung thêm nhiều tính năng ổn định hơn, không hề gây cháy nổ khi vượt quá mức năng lượng cho phép. Ngoài ra, nó còn được cải tiến thêm một chiếc khóa nhỏ để phát hiện ra chủ nhân thực sự của vật phẩm. Rơi vào tay kẻ khác có muốn cũng không thể sử dụng được.

Nói rồi cô tra chiếc chìa khóa bằng vàng nhỏ xíu vào mặt sau của con quay. Hai bên hồng liền hiện ra đôi cánh bằng vàng, vỗ đập trong không khí. Nó còn có thể bay. Cả tiệm bỗng dưng im bật, mọi người chăm chú lắng nghe cuộc nói chuyện này.

- Quả là tuyệt vời thừa tiểu thư. Tôi rất lấy làm vinh hạnh. Một vật phẩm pháp thuật tuyệt vời. Trình độ tay nghề không cần phải bàn cãi. 500 galleons, vậy được chứ thừa tiểu thư? Vừa nói, lão vừa giơ chiếc kính lúp lên xem xét cẩn thận kỹ lưỡng món hàng. Rồi vùng chiếc đĩa phép nên tạo ra một hình cầu sáng nho nhỏ đem con quay bên trong phát ra năng lượng chạy thử. Một ánh sáng chói mắt soi sáng cả tiệm đồ cũ kỹ. Lộ rõ khuôn mặt của cô gái đang đứng trong tiệm.

- Ông thật đúng là không nói lý lẽ ông Borgin, vật phẩm này là một chiếc lõi từ. Tôi đã nói rồi, không có cái thứ hai đâu. Cái lõi nhị cũng đã 400 galleons, cái này ông ít nhất cũng cần trả cho tôi 800 galleons mới phải.

- 600, vì nó là chiếc độc nhất nên tôi làm sao biết được những điều tiểu thư nói là đúng khi chưa đem nó là thử nghiệm đúng không?

- Với con mắt tinh tường của ông hẳn ông có thể thử nghiệm nó ngay tại bây giờ ông Borgin. Được rồi, 600 galleons. Tôi chỉ là một cô bé thôi thừa ông. Tôi làm sao dám nói sai một lời với một người đáng kính trọng như ông Borgin đây được chứ. Thật oan ức mà.

Nói tới đoạn mắt cô bé đã sẫm hồng hồng, cơ thể run rẩy, một chân đã bước lùi lại phía sau, thể hiện không muốn tiếp tục cuộc giao dịch. Tôi đoán, có lẽ cô bé đều đã chuẩn bị cho cái cuộc cò kè mặc cả kia cả rồi. Tất cả chỉ theo kế hoạch được vạch sẵn ra mà thôi.

Cầm theo một bọc lớn những đồng vàng galleons, cô dứt chúng vào một chiếc túi xách đã được mở rộng không gian. Rất nhanh, chào tạm biệt là chạy ra khỏi cửa tiệm. Cô không có nhiều thời gian. Cần quay trở lại trước khi ông bà cô xong việc ở Gringotts. Cô chạy nhanh tới nỗi không để ý tới một đôi mắt nâu đứng tại cửa tiệm đang dõi theo.

Mất sắp thấy ra khỏi con hẻm Knockturn tối tăm thì chợt một tiếng rít khè khè ré lên trong không khí:

- Tiểu thư người đánh rơi vật này.

Quay đầu lại chỉ thấy một người đàn ông trung niên đang đứng ở đó. Hắn rất cao. Làn da nhợt nhạt, tóc nâu, mắt nâu, khuôn mặt tuấn mỹ hoàn hảo, Sabrina chưa từng thấy người đàn ông nào đẹp trai tới như vậy. Hắn mỉm cười với cô, cái ý cười không thể lý giải nổi. Nhưng má để ý kỹ mới thấy đôi mắt kia đẹp nhưng bên trong hoàn toàn lạnh lẽo. Một cái lạnh khiến cả người Sabrina nổi lên da gà không ngừng.

Hắn thấy cô vẫn còn đang mở to mắt ngạc nhiên nhìn mình. Hắn từ từ bước tới trước mặt Sabrina, chìa ra chiếc cài tóc con công đỉnh hồng ngọc của dì Penny tặng cho Sabrina. Cô làm rơi nó từ lúc nào chứ? Rõ ràng là cô đang đội mũ trùm kín đầu cơ mà. Nhận lại vật trên tay. Cô cúi đầu cảm ơn người đàn ông trước mặt. Rồi bằng tất cả trực giác đang thét lên nguy hiểm không ngừng. Cô nói:

- Cháu còn có người nhà đang đợi ở ngoài Hẻm Xéo. Chào tạm biệt!

Ta làm Sao Đỏ từ hồi Tiểu học đấy. Đừng có mà lươn lẹo!!!!

Nói rồi cô toan chạy biến đi thì người đàn ông vốn đang đứng ở đằng sau cô liền không thanh không động xuất hiện ra trước mặt cô từ trong không trung, cản đường cô lại.

- Ta tên Thomas M.G. Hắn dường như chần chừ một chút, sau đó nói tiếp: "Ta chỉ cảm thấy tò mò về vật phẩm tiểu thư đem bán trong tiệm Borgin và Burkner. Ta có thể trả cho tiểu thư cái giá xứng đáng hơn." Khóe miệng hắn cong lên thành một đường cong hoàn mỹ, cười như không cười, nhìn thẳng vào mắt Sabrina. Hiển nhiên là tên này là một cao thủ, người khác có thể bị hắn dụ dỗ ngay khi mới nghe câu đầu. Nhưng Sabrina thì khác, cô biết có gì đó không ổn ở đây. Nói gì thì nói, không phải cô cũng là "đồng nghiệp" với hắn trong lĩnh vực này hay sao. Tự bội phục con mắt tinh đời của mình. Cô nói:

- Thưa ngài, đó là cái duy nhất trên đời này. Ngài có thể mua lại từ tay ông Borgin, tôi thực sự đang rất vội.

- Đừng căng thẳng được không? Ta không có ác ý. Người kia nho nhã lễ độ vuốt cằm, giọng nói nhẹ nhàng, dường như muốn làm dịu đi không khí. Duy chỉ có ánh mắt lạnh lẽo tới thấu xương là đã bán đứng hắn.

- Được rồi, được rồi. Chú có muốn nghe về bí mật của cái Atomb lõi tứ kia không? Chú biết đấy, những người nghệ nhân chế tác vĩ đại đều luôn để lại bí mật cho mình hoặc giữ cái thú vui là đợi kẻ khác tới tự khám phá ra mà. Sabrina dướn người lên, nói nhỏ. Khuôn mặt nhỏ xinh cùng chiếc mũi hồng hồng đã suýt chạm vào kẻ kia. Khuôn mặt hắn vẫn vậy, y hệt tảng đá, không chút xúc cảm, lùi lại ra sau một chút, nhưng vẫn tỏ vẻ lắng nghe.

- Ta đang nghe đây.

- Thì chuyện vốn là như thế này, trong một lần du lịch tới vùng núi Arrest của những yêu tinh sinh sống. Cháu đã gặp một lão yêu tinh đang tỏ vẻ sầu khổ. Ông lão nói rằng cháu có thể vui lòng giúp người già này một ân huệ được không? Ông ấy rất đói và khát nước. Vậy là cháu đã đem hết đồ ăn và nước uống trên người cho ông ấy. Sabrina ngập ngừng định kể tiếp rồi lại thôi.

- Chỉ vậy thôi ư?

- Không không. Nhưng với con mắt tinh đời của một nhà thám hiểm hạng nhất, cháu đã biết ông ấy hẳn phải có một nỗi phiền lòng khác. Rồi cháu phát hiện ra là ông ấy muốn làm quen với bà yêu tinh ở tiệm bánh mì gần đó. Cháu liền tính kế giúp ông ấy. Ông liền báo đáp cháu, hỏi rằng cháu muốn nhận được một món quà vô cùng giá trị hay một món quà vô cùng ý nghĩa hay một vật chỉ để kỉ niệm cuộc gặp gỡ thần kỳ này? Nghe giống như ông tiên trong truyện cổ tích chứ. Và cháu... đương nhiên là cháu đã chọn muốn làm bạn với ông ấy. Ai chu, ai đòi lại muốn làm bạn với lũ yêu tinh chứ. Người ta thường hay nói như thế đấy. Ông ấy cũng cho là vậy. Nhưng vì cháu là một đứa trẻ xinh đẹp và ngoan ngoãn cháu đã quyết định không chọn gì cả. Ngay khi cháu chưa kịp bước đi rời khỏi chỗ đó. Một chuyện vô cùng kỳ lạ đã xảy ra. Cháu bỗng nhiên cảm thấy tứ chi bất lực, như bị hút hết sức sống, xung quanh vô cùng lạnh lẽo, cháu không thể cảm nhận được hạnh phúc nữa, nỗi đau cứ thế kéo đến. Mắt Sabrina mở lớn, vô cùng cao hứng kể lại câu chuyện đầy mùi hư cấu kia, không một chút ngắc ngứ. Dẫn đến đoạn đầu đón vô cùng, cô gặp người lại miêu tả.

Nhưng Sabrina cũng không định tiếp tục câu chuyện. Nhanh như chớp mắt, người đàn ông kia chỉ kịp thấy một bóng tay vút lên, hắn chưa từng thấy tốc độ vung đũa nhanh và chuẩn xác đến như vậy bao giờ.

- Expelliarmus. Một luồng sáng đỏ rực hiện ra từ đầu cây đũa phép, đánh thẳng vào tay người đàn ông trước mặt. Nhanh chứ chớp thực hiện câu thần chú thứ 2.

- Ventus Serpensortia. Sabrina hét lớn, một cơn rần rợn với thân mình là những cuộn gió khổng lồ hiện ra, gào thét trong không khí, cơn rần rần cất lên tiếng rít chói tai rồi xông thẳng vào người đàn ông trước mặt mà cắn xé. Xung quanh bụi nổi lên mù mịt, những cửa kính từ tiệm hàng hai bên bậc thang vỡ nát, bắn tung tóe những mảnh vụn đang găm thẳng vào mục tiêu là kẻ nguy hiểm trước mắt này.

Áo choàng đen người kia bay bay trong làn gió đang thét gào dữ dội, hắn bình thần đứng đó không hề nhúc nhích giống như những va đập kia đều được cản lại bởi một lớp màn vô hình xung quanh hắn, không có chút cảm giác nào. Hắn thực không thể tin được, cô bé này ấy vậy mà lại định Giải giới hắn, bùa chú cũng đánh trúng, chỉ là hắn là ai chứ, hắn sẽ để cho cô ấy tước đũa phép của hắn hay sao? Trong vụ hỗn loạn, Sabrina động thổ chạy ngay ra ngoài quán kem Fortescue ngoài Hẻm Xéo. Bỏ lại người kia. Thoát hiểm trong gang tấc.

Hắn rất bình thản bước trở lại quán Borgin và Burkner.

- Ông biết cô gái khi nãy đã bán cái Atomb lõi Tứ chứ.

- Dạ thưa ngài, tôi biết rất rõ là đằng khác. Cô ấy là Sabrina Sandal, là cháu gái của gia tộc Sandal lừng danh với nghề luyện kim và giả kim thuật. Cô ấy thường hay tới tiệm này với ông nội của mình.

- Người nói như vậy là biết rất rõ? Nói tiếp đi.

Ông Borgin run lên từng cơn trước mệnh lệnh này. Khó khăn mà nói tiếp, trước đây ông của cô ấy là người làm ra những chiếc Atomb lõi nhị. Vật phẩm

này cũng rất tuyệt vời. Tuy nhiên theo suy đoán của tôi, thì không thể nào nhầm lẫn được, chiếc Atomb lõi tứ kia là do cô bé đó làm ra, bà Sandal nhà đó chỉ là một bà nội trợ, thường ngày cũng chỉ có hai ông cháu tới đây. Tuy rất tinh xảo nhưng tay nghề rất khác, ông Sandal sẽ không đòi nào để cái cánh mập mập hai bên hông còn quay kia được lắp lên. Nó không phù hợp với thẩm mỹ cổ hủ của ông ấy. Còn nữa, cách đánh bóng đồ vật cũng khác biệt, con Atomb lõi tứ này có phần tỉ mỉ và tinh xảo hơn hẳn đòi trước của nó.

- Ô ông khẳng định vậy sao? Còn gì nữa?

- Còn chuyện này tôi không biết có nên nói không. Người kia lạnh lùng cầm cây đũa phép lên và tao nhả nói: "Nói đi". Giống như đe dọa mà ra lệnh, ông hãy khai hết tất cả nhanh lên.

- Ngài có nghe nói về lời tiên tri về đứa trẻ nhận được phúc âm của Ma Vương chứ. Trong cuốn "Những điều tiên tri" của Tydo Dodonus. Ngoài kia có hàng ngàn bản tam sao thất bản nhưng chỉ có tôi là biết rõ, đứa trẻ ấy chính là đứa cháu gái nhỏ của gia tộc Sandal. Theo như tôi được biết cô ấy là Cuồng Long. Tội đồ của sự Cuồng Nộ trong Thất hình đại tội. Còn vì sao gọi là Cuồng Long? Trên người cô ấy hẳn sẽ có một hình xăm con rồng để chứng minh thân phận.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Hẻm Xéo

Gặp lại đám người Snape. Hoàn hảo lắm, ông nội còn chưa có quay trở lại.

- Bạn trông cứ như thể bước ra từ một vụ nổ lớn vậy? Bạn đã đi tới chỗ quái quỷ nào để biến bạn thành con quỷ bản thủ như thế chứ? Snape rất không vừa lòng, nhìn thấy cô trông nhếch nhác vô cùng mà nói.

- Không sao, tớ là ai chứ, chỉ là nhờ đi ngang qua 2 phù thủy đang đấu tay đôi một cách rất gay gắt mà thôi. =.= Nói rồi cô bé vung đũa phép lên, làm sạch quần áo, đầu tóc lại như mới.

- Snape và Lily này, trong mùa hè tớ đã làm ra một món bảo bối, vừa nãy chạy đi kiếm chút tiền. Tớ nghĩ đây là lần đầu tiên chúng ta đến Hẻm Xéo, để kỷ niệm tình bạn của chúng ta, tớ sẽ chia đều cho các cậu một ít. Như vậy tớ đạt được thành tựu mà còn có thể san sẻ cho người khác. Rất là vui nha. Nói rồi cô bé dí ngay gói tiền nhỏ vào tay Lily, bắt ép cô bé phải nhận trước, nếu đưa cho Snape rất nhanh hẳn sẽ lắc đầu mà từ chối. Cô còn lạ tính hẳn hay sao.

- Nhưng thế này không được đâu Sabrina. Lily nói. Giọng kiên quyết.

- Chỉ là để đi mua chút điểm tâm thôi, cậu biết đấy, một chút để chúng ta thoải mái thích làm gì thì làm. Còn nữa, Giáng Sinh tới tớ sẽ chẳng tặng gì cho hai người hết đâu. Rất có thể khi vào năm học mới tớ sẽ bắt 2 người làm đầy tớ phục vụ cho tớ cũng nên. Tớ chắc chắn là sẽ tính lãi 2 người rồi. Nói rồi, cô lại dí túi tiền vào tay 2 người trước khi họ có thể từ chối.

Đúng lúc đó ông bà Sandal cùng nhà Evans quay lại. Hai đứa trẻ kia rất bất đắc dĩ mà đành nhận túi tiền nhỏ của Sabrina. Họ còn có thể tranh cãi gì nữa chứ? Rồi đoàn người hướng về phía cửa tiệm Trang phục cho mọi dịp của Phu nhân Malkin. Mua đồng phục trước đã.

Phu nhân Malkin là một phụ phù thủy mập lùn, cười toe toét và mặc đồ toàn màu hoa cà. Phu nhân Malkin là một phụ phù thủy mập lùn, cười toe toét và mặc đồ toàn màu hoa cà. Chưa ai nói gì thì bà đã tươm tướp:

- Đồng phục Hogwarts hả cung? Ở đây có nhiều lắm, tha hồ cho con chọn. Như trong kia lúc này có một quý ông trẻ tuổi đang thử đồ đấy.

Đằng sau cửa hàng, một thằng bé cao gầy với mái tóc dài xoắn được chải kiểu cách, hẳn thực cũng đẹp trai lắm. Sabrina lần đầu tiên thấy một người có mái tóc xoắn mà đẹp hơn cả anh họ Edward của cô nữa. Thằng bé liếc nhìn 3 đứa trẻ đang lần lượt đứng lên cái bục để ước đo áo chùng rồi quay đi. Snape vốn dĩ chỉ nghĩ mua áo chùng cũ thôi, nhưng Sabrina nhất quyết kéo hẳn vào đây. Còn nói cô sẽ nghỉ chơi với hẳn nếu hẳn không mua một chiếc áo chùng mới như là một món quà cô tặng. Cô sẽ không chơi với hẳn cả đời. Sanpe đen mặt lại, không phản bác.

Mọi người tiếp theo bước tới tiệm ách Phú quý và Cơ hàn. Ở đó có những quyển sách to như tảng đá lát đường bọc da chất cao đựng trần nhà. Lại có sách nhỏ cỡ con tem bọc lụa. Có quyển sách đầy những ký hiệu kỳ cục, có quyển lại không có chữ gì bên trong cả. Đám trẻ vô cùng tò mò, chạy tới chạy lui cầm lên những quyển sách, dí sát mặt vào mà đọc.

Đi một vòng quanh Hẻm Xéo rồi họ quyết định sẽ đi mua đũa phép. Tiệm duy nhất bán đũa phép, tiệm Ollivanders, đũa phép chính là cái mà lũ trẻ nôn nóng muốn có nhất nhất. Tiệm cuối cùng này nhỏ xíu, vừa hẹp vừa dơ, trên cửa tiệm có đeo mấy chữ bằng vàng. Ollivanders nhà sản xuất đũa uy tín từ năm 382. Bên trong cửa sổ bám đầy bụi bặm, có trưng bày một cây đũa duy nhất đặt trên một cái gối tím bạc màu. Khi mọi người bước vô trong tiệm thì họ phải đứng khặc chen chúc, vì vậy người lớn quyết định ra ngoài vì ở đây ông Ollivander có thể giúp bọn trẻ. Có tiếng chuông ding đang vang lên đầu đó ở sâu dưới sàn tiệm. Sabrina cảm thấy lạ lùng như thể nó vừa bước vào một thư viện rất ư nghiêm ngặt. Lily phải rang nuốt vô rất nhiều câu hỏi chỉ chực vọt ra khỏi miệng, giương mắt ngó hàng ngàn cái hộp nhỏ và dài chất khít rịt lên tới trần. Chợt có một giọng nói dịu dàng vang lên:

- Chào cháu.

Sabrina đứng phắt dậy. Một cụ già đứng trước mặt lũ trẻ, đôi mắt cụ to và sáng như ánh trăng chiếu xuyên về âm u của cửa tiệm.

- Cháu chào cụ ạ. Lũ trẻ đồng thanh.

- À phải rồi, phải rồi. Ta đã nghĩ là ta sẽ sớm gặp lại cháu. Sabrina Sandal. Ta tưởng như chỉ mới ngày hôm qua khi ta gặp chính cha cháu trong tiệm này, đang mua đũa phép đầu tiên của mình. Để coi, cây đũa đó bằng gỗ cây đu, dài ba tấc, lông đuôi bạch kỳ mã. Một cây đũa quyền lực. Thực ra thì chính cây đũa phép chọn phù thủy, chứ không phải phù thủy chọn đũa phép, đúng vậy. Bây giờ để ta xem, cây đũa phép nào thích hợp với tiểu thư Sandal đây. Cụ lấy ra từ trong túi một cuộn thước dây có đầu khắc bạc. tay nào của cháu cầm đũa? Giờ tay lên. Vậy đó.

Cụ đo từ vai đến ngón tay của Sabrina, rồi đo từ cổ tay đến cùi chỏ, từ vai đến sán, từ tay đến đầu gối và vòng quanh đầu. Trong lúc đó cụ nói:

- Mỗi cây đũa phép của hiệu Ollivanders đều có lõi bằng chất liệu pháp thuật hùng mạnh, tiểu thư Sandal à.

Bỏ lại chiếc thước đo đang tự làm công việc của mình. Cụ Ollivanders đã bỏ đi tới chỗ mấy cái kệ, lấy xuống vài cái hộp. Khi cụ nói:

- Xong rồi. Được rồi, cô Sabrina, thử cái này xem. Gỗ sồi và gân rồng. Ba tấc, xinh đẹp và linh hoạt. Cứ cầm nó lên vậy một cái.

Sabrina cầm cây đũa và quơ một vòng nhỏ. Nhưng cụ Ollivanders giật lại cây đũa tức thì.

- Thử cái này. Gỗ tùng và lông đuôi phượng hoàng. Hai tấc ba. Khá lợi hại.

Sabrina thử, nhưng chưa kịp thì đã bị cụ Ollivanders cướp mất. Đồng đũa mà cô thử đã vun thành đồng trên chiếc ghế đu đưa, nhưng cụ Ollivanders vẫn cứ đưa ra thêm nhiều cây đũa khác để thử. MÀ càng thử cụ càng có vẻ vui hơn.

- Tưởng ta bị hả? Đừng lo. Chúng ta đang tìm một cây phối hợp hoàn hảo nằm đâu đây trong đám đũa này. Ta đang tự hỏi, à phải, sao lại không thử một sự kết hợp khác thường chứ.

Nói rồi ông đi vào khu vực sâu nhất phía sau cửa hàng. Gõ đũa 2 cái, một chiếc hộp bằng bạc được bọc nhung tơ đỏ thẫm bay từ từ ra khỏi bức tường đằng sau.

- Đây rồi. Cây đũa độc nhất vô nhị, cây đũa gia truyền của dòng họ ta. Ta đã cất giữ nó bao nhiêu năm chỉ chờ ngày có một vị chủ nhân thực sự xứng đáng nhận được nó. Vậy là ta cũng hoàn thành tâm nguyện của tổ tiên. Nó được cất giấu kỹ lắm. Ta không phải kẻ ngu ngốc mà đi rêu rao ầm ĩ rằng ta sở hữu một cây đũa cực kỳ quý hiếm. Xương của Tử thần, lõi làm bằng răng của rắn khổng lồ Nam Phi. Dài ba tấc. Một tuyệt tác.

Sabrina cầm cây đũa. Cây đũa màu trắng, với tay cầm là hình một con rắn quấn tròn trên đó, cây đũa bóng loáng, không có vẻ gì giống với những cây đũa khác. Nó thỉnh thoảng cảm nhận được luồng hơi ấm truyền vào đầu ngón tay. Nó giơ cây đũa lên, bằng một động tác cực kỳ đẹp mắt. Những chuỗi tia lấp lánh vàng đỏ bắn ra từ đầu cây đũa y như pháp hoa, tạo thành những điểm sáng nhảy múa trên tường. Đám trẻ hò reo, còn cụ Ollivanders thì bật khóc:

- Ôi hoan hô. Đúng rồi, ôi, hay quá. ừ tốt. Thật kỳ lạ, kỳ lạ biết bao. Thật tuyệt vời.

- Cháu xin lỗi nhưng cái gì kỳ lạ ạ?

Cụ Ollivanders nhìn chăm chú vào mặt Sabrina:

- Ta nhớ mọi cây đũa của ta bán ra, tiểu thư Sabrina à. Từng cây đũa một. Nhưng cháu mới là chủ nhân chân chính của cây đũa phép này. Đã cả nghìn năm rồi. Rất kỳ lạ. Nó chưa từng nhận chủ trong cả nghìn năm.

Đám trẻ há hốc miệng, tròn tròn mắt.

- Ta tin là chúng ta có thể trông mong nơi cháu những điều vĩ đại.

Nói rồi Sabrina trả cụ bảy đồng galleons vàng để mua cây đũa. Lily thì nhận được một cây đũa làm cây liễu, dài ba tấc rưỡi, lông đuôi bạch kỳ mã. Snape thì lại nhận được một cây đũa 2 tấc rưỡi, làm bằng gỗ cây đu với lông đuôi phượng hoàng. Mà theo như cụ Ollivanders nói thì những cây đũa này thường sẽ chọn lựa người mà tính cách có một chút thiếu sót. Cụ Ollivanders cúi chào tiễn 3 đứa trẻ ra tận cửa.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Hogwarts Express

Trước cửa sân ga Chín Ba phần tư. Ông bà Sandal dẫn Sabrina bằng qua chiếc tường gạch lớn ở giữa số chín và mười. Trước mắt Sabrina là một đầu máy hơi nước màu đỏ tươi đang nằm đợi trên đường ray kế bên sân ga đông đúc hành khách. Một tấm bảng trên cao mang hàng chữ Tốc hành Hogwarts, khởi hành lúc mười một giờ. Khói từ đầu máy xe lửa láng bóng trên đầu đám đông đang trò chuyện, trong khi những con mèo lông đủ màu ườn ẹo quần chân người khắp đó đây. Có con mèo còn cao gần bằng Sabrina, có con còn có tới tận 2 cái đuôi đang phe phẩy. Bọn cú vọ thì hí hóc nhau theo phong cách cú vọ, giữa những tiếng lóc xóc và tiếng rương hòm ken kết cạ vào nhau.

Những toa xe đầu đã đầy nhóc học sinh, có mấy đứa vẫn thò đầu ra cửa sổ nói chuyện với gia đình, mấy đứa nữa đang cựa cựa nhau giành ghế. Sabrina đẩy chiếc xe hành lý của mình xuống sân ga. Hôn chào tạm biệt ông bà Sandal đang nức nở khóc vì phải chia xa cô cháu gái bảo bối của họ. Họ dặn Sabrina đủ điều trước khi cô bước lên xe tìm một ghế trống. Đó là một toa trống phía cuối xe lửa. Cô bé chợt bắt gặp một cậu bé ngồi trên chiếc xe lăn đang tìm cách kéo cái rương to sụ lên trên khoang hành lý.

- Cậu cần giúp một tay không?

- Wingardium leviosa. Sabrina vẫy vẫy cây đũa khiến chiếc rương bay cao lên không trung rồi đặt ngay ngắn trên khoang hành lý.

Cậu bé này có mái tóc vàng, khuôn mặt đầy đặn, đẹp trai chỉ tiếc điều không thể đi lại.

- Cảm ơn cậu. Mình là Murphy McNully.

- Mình là Sabrina, chúng ta ngồi chung nhé.

Tàu lửa đã bắt đầu chuyển bánh. Sabrina ngoài người ra vẫy tay chào ông bà Sandal cho tới khi tàu tăng tốc độ bỏ xa hình bóng ông bà đang khuất dần trước mắt cô mới ngồi trở lại. Trên chặng đường, Sabrina chỉ ngồi chống cằm nhìn ra khung cảnh đang dần thay đổi bên ngoài, những tòa nhà vút nhanh qua trước mắt để tiến tới những vùng quê với cánh đồng ngập tràn lúa mì vàng óng. Cô bé ngồi ở đó, rất đẹp, rất dễ thương, ánh mắt mơ màng, tóc bạch kim ánh lên rực rỡ không chút tí vết, mà theo như Murphy thấy, cô bé dường như đang tỏa sáng dưới ánh nắng chiếu vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, rực rỡ, chói mắt.

- Có ai ngồi ở chỗ này không mấy bò? Mấy toa khác hết chỗ rồi. A Sabrina. Là tụi mình nè.

Nói rồi Snape và Lily cùng bước vào ngồi cạnh Sabrina. Cô bé giờ một chiếc hộp được bọc gói với chiếc nơ hồng xinh xắn ra, hô: "Engorgio". Chiếc hộp phóng lớn, bên trong đủ các loại đồ ăn và bánh kẹo. Lũ trẻ thích mê. "Đây là của nhà mình làm, các bạn có đói bụng không, tới thử một chút nhé". Nói rồi cô chia cái hộp ra mời lũ trẻ.

- Nếu như bò ăn đồng kẹo đó, cô ấy sẽ bắt bò phải làm đầy tớ cho cô ấy đấy. hãy cẩn thận. Lily nói rồi nháy mắt nhìn Sabrina một cách tinh nghịch. Murphy đang vội tay ra giữa không trung liền dừng lại có chút ngập ngừng.

- Được rồi, mình đâu phải kẻ bắt nạt bạn bè chứ. Nào lại đây cùng ăn với mình đi.

- Cả nhà bò đều là phù thủy hả? Murphy hỏi Sabrina.

- Ồ phải.

Lily cùng Snape không nói gì chỉ chăm chú ăn.

- Vậy là bò biết nhiều phép thuật lắm hả?

- Cũng không có, mình chỉ biết chút chút, mình đã đọc rất nhiều sách trước khi đến trường. Sabrina đáp.

Murphy móc trong túi áo khoác ra một chiếc cốc, rót đầy nước rồi đưa cho Snape. Snape chỉ vừa mới chạm vào cái cốc, cái cốc liền bay vọt lên không trung, há cái miệng ra mà đón lấy cái mũi của Snape. Lily phải cố hết sức mới lôi được nó ra. Lúc này cái mũi khoằm của Snape đã đồ ửng lên, mặt đánh lại, lông mày nhàu chặt như sắp chạm vào nhau. Mặt Murphy lúc này đã hóa đỏ:

- Mình vô cùng xin lỗi. Nó là món quà nhập học của ông anh mình. Ảnh tên Orion Amari, đang là đội trưởng đội Quidditch nhà Ravenclaw. Ảnh nói nếu như mình nhập học thì hãy đưa nó mời bạn bè uống nước. Nó làm tăng hảo cảm. Nói rồi cậu bé tóc vàng mặt xụ ra, trông áy náy vô cùng.

- Ảnh ấy chỉ lừa bò như vậy. Rõ ràng nó là một món đến từ tiệm giỡn Zonko ở Hogsmeade, mình đã thấy nó một lần rồi. Sabrina ôm bụng cười. Lily cũng không nhịn được mà cuời phá lên. Snape quay ra ném cho 2 cô bé ánh nhìn rực lửa. Rồi Murphy rút ra trong túi một con Puffskein, con vật tròn tròn, toàn bằng lông trông như một túm lông mềm mại đáng yêu màu vàng hoe hết như tóc của cậu bé, hai con mắt tròn xoe như vi ve, xanh biếc, nó nhún nhảy trên tay Murphy.

- Nó là con Puffskein, mình đặt cho nó là Fluffy. Ba mình đã để lại cho mình như một món quà kỷ niệm. Nói rồi mắt nó ửng hồng. Sabrina hiểu, cô đã nghe được câu chuyện của ba Murphy qua ông nội. Cô đón lấy con Puffskein vào lòng rồi vuốt ve bộ lông mềm mại của nó. Thật mịn, như tơ trên tay, sờ qua mát mát, thật là đáng yêu.

- Mấy bò không có vật cưng ư? Murphy lại hỏi.

Cả 3 đứa lắc đầu. Nhà Sabrina có một con cú nhưng nó đang được Luna chăm sóc tốt lắm, nó tên Olivier, Sabrina đặt tên cho nó theo cái tên của bà cô mà Sabrina ghét nhất, cô Olivia. Khoảng mười hai giờ rưỡi, có tiếng xúng xoảng bên ngoài hành lang và một bà già má lúm đồng tiền, tươi cười đẩy cửa

toa, bước vào hỏi:

- Dùng món gì hở các cháu?

Bà bán nào là kẹo dẻo các vị hiểu Bertie Bott, kẹo cao su thượng hạng hiệu Drooble, chocolate ếch nhái, bánh bí ngô, bánh bông lan, kẹo que cam thảo và nhiều thứ lạ lùng khác. Sabrina mua hết những món đó và cô chỉ phải trả cho bà bán hàng có mười đồng bạc Sickles và bảy đồng cu Knuts. Khi cô bung tất cả vô toa, trút cả đồng xuống ghế ngồi. Snape tròn mắt nhìn:

- Bộ bò là con heo hả? Bò ăn quá nhiều đồ ngọt rồi răng bò sẽ tạm biệt bò mà đi cả thôi.

- Mình nghĩ kiếp trước mình thực sự là một con heo. Chỉ ăn với nằm, thích lắm.

Cô đáp rồi ngoạm một miếng bánh bí ngô to đầy miệng. Thật là một cảm giác sung sướng dễ chịu được ngồi với Sabrina. Bọn trẻ cùng nhau ăn hết cả bánh ngọt, hết cả kẹo. Chẳng mấy chốc lũ trẻ thi nhau mở chocolate ếch nhái và nhận được chân dung cụ Dumbledore và bà Morgana, có cả ngài Hengist xứ Woodcroft, Alberic Grunnion, Circe, Paracelsus và Merlin. Một lúc sau thì những người này rời khỏi tấm hình. Lily ngạc nhiên vô cùng hỏi:

- Máy bạn biết không, ở thế giới Muggles, chụp hình rồi là người ta ở yên trong hình.

Qua cửa sổ toa xe, phong cảnh nông thôn ngày càng trống trải. Giờ thì không còn thấy những thửa ruộng ngăn nắp nữa. Thay vào đó là những cánh rừng hoang vu, những dòng sông uốn khúc và những đồi núi xanh sẫm.

- Nghe nói ở đây có một cô bé vừa xinh đẹp lại hung dữ. Máy anh em chúng ta muốn đến xem thử. Ngoài cửa xe truyền đến âm thanh của một đám nam sinh. "Bọn thằng Mark từ lúc lên xe đều nhắc đến mãi, mình thấy phiền, muốn đến nhìn một chút."

- Thôi nào Potter, nơi nào có náo nhiệt, nơi đó nhất định có cậu. Một giọng nói dễ nghe vang lên.

Sau đó, cửa xe mở toang, bốn nam sinh tiến vào, bọn họ đi vào trong toa, trong toa liền trở nên chật chội. Trong đó, đi đầu chính là một người đeo kính, tóc đen, cao gầy, mái tóc rối bù, bộ dáng kiêu ngạo, từ trên cao nhìn xuống Sabrina, mở miệng hỏi: "Xin chào, tôi là James Potter, học sinh năm nhất Hogwarts, bạn là ai?"

Sabrina ném cho Potter ánh nhìn rồi trực tiếp quay đầu đi, không thèm để ý. Potter giận đỏ mặt, tiến lên định nói gì đó thì bị một thằng bé khác kéo lại. Chính là thằng bé đẹp trai mà cô gặp ở tiệm trang phục Phu nhân Malkin. Nó lười biếng mở lời:

- Xin chào, mình là Sirius Black, đây là Remus Lupin và Peter Pettigrew, không biết xưng hô với bạn như thế nào?

- Sabrina.

- Mình là Lily Evans còn đây là Severus Snape và Murphy McNully. Lily lên tiếng, ánh mắt Potter liền dừng lại trên cô bé tóc đỏ này, không nói lời nào, tai còn đỏ bừng.

- Đã không còn chỗ rồi, nếu máy bạn thích đến xem náo nhiệt thì có thể đứng ở đó, tụi này còn rất nhiều kẹo, sẽ chia cho máy bò đủ cả, còn không thì mời đi qua toa khác. Sabrina không chút khách khí nói, từ trước đến nay cô vẫn không quen được thói tò mò của bọn con trai hay những tiếng trêu đùa lớn tiếng của bọn họ về vẻ ngoài của cô. Nói rồi lại rất nhanh quay mặt ra ngoài cửa sổ, tiếp tục ngắm cảnh mà không để ý gì đến bốn người kia.

Snape rất muốn cười nhưng chỉ phát ra vài âm thanh khục khục từ cổ họng. Trong toa xe im ắng dị thường, Potter và Sirius mặt mày hóa đá, thờ dốt lầy hơi định nói gì đó. Remus Lupin kéo ba người họ đi qua toa khác trả lại bình yên cho những đứa trẻ khác đang tò mò tập trung lại đợi chuyện hay.

- Máy bò thích đội bóng Quidditch nào? Murphy hỏi, phá tan không khí im lặng dị thường trên xe.

- Ô...tụi tui không có biết gì đâu. Lily đáp.

Câu nói này làm cho Murphy kinh ngạc:

- Cái gì? Để rồi bò coi, đó là trò thể thao hay nhất thế giới. Rồi cậu ra sức giải thích về bốn trái banh, về vị trí bảy cầu thủ, thuật lại những trận đấu nổi tiếng mà nó từng đi xem. Cậu còn nói ước mơ của cậu là được trở thành một Bình luận viên Quidditch.

Nói rồi một cậu bé tóc đỏ, mặt đầy tàn nhang bước vào:

- Mình là Arthur Weasley. Máy bạn nên thay đồng phục vào nhanh đi. Tụi này vừa mới đi lên mấy toa đầu và hỏi nhân viên kiểm soát tàu, ông ấy nói chúng ta gần tới nơi rồi.

Lũ trẻ cởi áo khoác ra và trùm lên mình chiếc áo dài đen. Một giọng nói vang lên khắp đoàn tàu: Chúng ta sắp đến Hogwarts trong vòng năm phút nữa. Hành lý cứ để trên tàu, sẽ có người mang về trường sau.

Bụng dạ Lily nôn nao vì hồi hộp. Snape cũng vậy, mặt nó tái nhợt. Đoàn xe lửa giảm tốc độ rồi cuối cùng dừng lại hẳn. Người ta xô đẩy nhau, ùn ra cửa, đổ xuống một sân ga nhỏ xíu, tối tăm. Chợt lúc ấy một bóng đèn nhấp nháy lơ lửng trên đầu lũ trẻ, một giọng nói ồm ồm vang lên:

- Học sinh năm thứ nhất! Năm thứ nhất lại đây. Lại đây! Đi theo ta! Còn học sinh năm thứ nhất nữa không? Bước cẩn thận. Theo ta.

Mò mẫm, loạng choạng, bọn trẻ đi theo một người đàn ông khổng lồ, cao lớn, với bộ ria xồm xoàm che gần kín khuôn mặt, Hagrid. Hagrid xuống một lối đi có vẻ dốc và hẹp. Hai bên đường tối đến nỗi Sabrina nghĩ là mình đang đi giữa những hàng cây dày đặc, cao vút giữa bầu trời đêm đen.

Hagrid quay đầu ra sau, nói:

- Chút xíu nữa các cháu sẽ nhìn thấy Hogwarts lần đầu tiên đấy. Qua khúc quanh này là thấy ngay.

Một tiếng Ô rất to đồng thanh vang lên. Con đường hẹp bất ngờ mở ra một bờ hồ đen bao la. Bên kia bờ hồ, nằm trên đỉnh núi cao là một tòa lâu đài nguy nga đồ sộ, kiến trúc kiểu Scotland cổ điển, có vô số tháp lớn tháp nhỏ cùng vô vàn ô cửa sổ sáng đèn điểm xuyết bầu trời rực rỡ đầy sao. Lão Hagrid chỉ một đoàn thuyền nhỏ chờ sẵn bên hồ, kêu to:

- Lên thuyền. Mỗi thuyền không chở quá bốn người!

Cả đoàn thuyền cùng rời bến một lúc, băng ngang qua mặt hồ phẳng lặng như gương. Mọi người đều im lặng, dăm dăm nhìn lên tòa lâu đài trước mặt. Nó hiện ra như một ngọn tháp khổng lồ, càng ngày càng hung vĩ khi đoàn thuyền đưa chúng chui qua một tấm màn, kết bằng những dây trường xuân rủ xuống, che phủ cả một cái cửa rộng thành thang mở ra trên vách núi. Cửa này dẫn vào một đường hầm tối om, có lẽ là con đường ngầm chạy dưới chân lâu đài, đến một bến cảng cũng nằm sâu dưới đất. Cập bến, bọn trẻ bèn lục tục trèo lên bãi đầy sỏi đá. Còn lão Hagrid đi kiểm tra lại những chiếc thuyền xem còn sót thứ gì không.

Cả đám lại tiếp tục trèo lên một lối đi trong núi đá, men theo ánh đèn của lão Hagrid mà đi tới một con đường bằng phẳng hơn, dẫn tới bãi cỏ mịn màng đầm sương nằm ngay dưới bóng toà lâu đài.

Bọn trẻ hớn hờ bước lên những bậc thềm đá và đứng túm tụm trước cánh cổng khổng lồ bằng gỗ sồi.

— Mọi người đông đủ cả rồi hả?

Nói xong, lão Hagrid giờ nắm tay khổng lồ lên, đẩy mạnh vào cánh cửa toà lâu đài ba lần.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Chiếc Nón Phân Loại

Cánh cửa lâu đài tức thì mở ra. Một bà phù thủy cao lêu nghêu, tóc đen mượt, mặc áo dài màu xanh ngọc bích đứng sẵn ngay cửa. Bà có một gương mặt nghiêm nghị, đến nỗi ý tưởng đầu tiên nảy ra trong đầu lũ trẻ là chó có mà lời thôi với bà. Lão Hagrid giới thiệu:

- Các học sinh năm thứ nhất đây thưa giáo sư McGonagall.

- Cảm ơn bác Hagrid. Bác để chúng lại cho tôi được rồi.

Bà mở toang cửa. Sảnh trước vô cùng rộng lớn. Những vách tường đá được chiếu sáng bằng những bó đuốc to. Trần lâu đài cao vợi vợi, và trước mặt bọn trẻ là một chiếc cầu thang cẩm thạch đẹp lộng lẫy lên các tầng trên.

Bọn trẻ theo giáo sư McGonagall băng qua một tầng lâu đài toàn đá phiến. Sabrina có thể nghe âm âm tiếng của hàng trăm giọng nói vang sau cánh cửa bên phải – có lẽ cả trường đang tập trung đâu đây, tuy đã biết đến nhưng cô bé không khỏi ngạc nhiên, vô cùng ngạc nhiên trước ngôi trường này. Nhưng giáo sư McGonagall lại đưa đám trẻ năm thứ nhất vào một căn phòng nhỏ trống rỗng ở cuối hành lang. Chúng đứng túm vào nhau, nghênh cổ ngóng chờ một cách hồi hộp lo âu. Giáo sư McGonagall cất lời:

- Chào mừng các con đến Hogwarts. Tiệc khai giảng sắp bắt đầu, nhưng trước khi nhận chỗ ngồi trong đại sảnh đường, các con sẽ được phân loại để xếp vào các ký túc xá. Phân loại là một lễ rất quan trọng, bởi vì trong thời gian các con học ở đây, ký túc xá của con cũng giống như gia đình của con trong trường Hogwarts. Các con sẽ cùng học, cùng ngủ, cùng chơi... với các bạn chung một ký túc xá.

- Có bốn ký túc xá, ở đây gọi là nhà, nhà Gryffindor, nhà Hufflepuff, nhà Ravenclaw và nhà Slytherin. Mỗi nhà đều có một lịch sử cao quý riêng và nhà nào cũng từng tạo nên những nam phù thủy và nữ phù thủy xuất sắc. Trong thời gian các con học ở Hogwarts thì thành tích các con đạt được sẽ được cộng vào điểm chung cho nhà mình ở. Cuối năm, nhà nào có được nhiều điểm nhất sẽ được nhận cúp nhà – một vinh dự cao cả. Ta hy vọng mỗi người trong các con là một thành viên xứng đáng với nhà mình sống, cho dù các con được chọn vào nhà nào đi nữa.

- Lễ phân loại sẽ diễn ra trong vài phút tới, trước mặt toàn thể giáo viên và học sinh trong trường. Ta đề nghị các con sửa soạn cho tề chỉnh trong khi chờ đợi làm lễ. Ta sẽ trở lại khi nào các con chuẩn bị xong.

Bà giáo sư McGonagall nói.

- Giữ trật tự!

Đều là những lời thoại vô cùng quen thuộc. Sabrina vô cùng kính nể nhìn giáo sư McGonagall, hằng năm mỗi khi học sinh mới đến bà đều nói đi nói lại một đoạn lời thoại giống nhau, nếu đổi lại là người khác, trong lời nói sẽ không có chút tình cảm nào, nhưng mà giáo sư McGonagall lại đem những lời thoại này nói một cách hung hờn, đầy mạnh mẽ, vô cùng rung động, truyền cảm vô cùng. Đúng là nhân tài trong nhân tài, tinh anh trong tinh anh.

Sabrina chưa từng tưởng tượng nổi có một nơi nào lạ lùng và lộng lẫy đến như vậy. Gian phòng rộng mênh mông được chiếu sáng bằng hàng ngàn hàng vạn ngọn nến, lơ lửng trên không trung phía trên bốn dãy bàn dài, nơi tất cả học sinh của trường đang ngồi. Trên mặt bàn là những đĩa vàng và cốc vàng long lánh. Ở đầu đại sảnh đường là một cái bàn dài khác dành cho giáo sư. Giáo sư McGonagall dẫn đám học sinh năm thứ nhất về phía chiếc bàn này, để chúng đứng thành hàng đối diện với những học sinh khác, có các thầy cô ở sau lưng. Hàng trăm gương mặt chăm chú nhìn chúng, trông giống như những chiếc đèn lồng mờ mờ với những ngọn nến chấp chôn thấp bên trong. Lẫn trong đám học sinh là đây đó những con ma ẩn hiện như làn sương bạc. Để tránh những ánh mắt nhìn chăm chăm, Sabrina ngược nhìn lên phía trên và thấy vòm nhà đen như nhung rắc đầy những vì sao. Thật khó mà tin nổi phía trên cao kia lại là một cái trần nhà và đại sảnh đường ắt hẳn phải ăn thông với bầu trời. Sabrina nghe Snape thì thầm:

- Nhìn ra ngoài trời sẽ bị tẩu hỏa nhập ma đó. Trong sách lịch sử Hogwarts có ghi như vậy.

Cô bé nhìn xuống, đúng lúc giáo sư McGonagall đặt một cái ghế cao bốn chân trước mặt bạn trẻ năm thứ nhất. Phía trên cái ghế đó là một chiếc nón phù thủy hình chóp. Cái nón te tua, và chum vá đụp, và dơ cực kỳ.

Chắc họ sẽ phải bắt mình lôi ra được từ trong cái nón một con thỏ, hay trò gì đại loại vậy.

Nó thấy mọi người đều dán mắt vào cái nón đó. Nó cũng chăm chú nhìn. Trong vài giây, không gian im lặng phăng phắc. Rồi bỗng nhiên cái nón vạn vẹo, một miếng toạt gần vành nón mở ra như một cái miệng, và cái nón bắt đầu hát:

Ờ này ta dẫu không xinh

Nhưng mà chớ xét ngoại hình

Xét về thông minh, sắc xảo

Đố nón nào bảo lại được ta

Các người cứ đội nón hoa

Qua loa, ta đây nào chấp

Nón ta: phân loại Hogwarts

Những điều giấu chẳng nói ra

Ta đọc được chẳng tha

Đặt lên, ta nói cho nghe cả

Người nào vô Gryffindor

Cái lò luyện trang dũng cảm

Người nào vô Hufflepuff

Nơi đào tạo kẻ kiên trung

Khó khăn chẳng khiến ngại ngùng

Đáng tin, đúng người chính trực

Ai vào Ravenclaw được

Nơi đào luyện trí tinh nhanh?

Vừa ham học lại chân thành

Hoặc Slytherin cũng thế

Dạy cho ta đa mưu túc trí

Làm sai miễn đạt mục tiêu

Hãy đội lên! Hãy đội nào!

Đừng sợ sệt, nghe ta nói

Nghe ta nói, ta phân loại

Người là ai, ở nhà nào

Hãy bình tĩnh, đội lên nào

Trong vành nón như tay ấm

Kết thúc bài hát của chiếc nón, cả sảnh đường nổ tung trong tiếng vỗ tay. Cái nón nghiêng mình chào bốn phương tám hướng rồi đứng yên.

Sabrina lại gần Snape nói nhỏ:

- Mình nghe nói năm nào nó cũng dành ra cả một năm để sáng tác ra bài thơ mới đấy. Bỏ biết không?

- Nếu mình là một chiếc nón một năm chỉ dùng tới một lần, thì đương nhiên thời gian rảnh làm gì đâu mà chẳng dành hết cho việc nghĩ bài hát phân loại mới. Snape đáp.

Ai Snape cái người này cũng thật độc miệng. Giáo sư McGonagall bước tới trước với một cuộn giấy da dày trong tay:

- Khi ta gọi tên người nào thì người đó chỉ việc đội nón và ngồi lên ghế. Bắt đầu: James Potter.

Lại là thằng nhóc tóc bù xù. Cái nón đội lên đầu chụp xuống cả mặt của nó rồi rất nhanh hô lên:

- Gryffindor.

Những người ngồi ở dãy bàn cuối bên trái hoan hô và vỗ tay chào mừng.

- Tiếp đến, Sirius Black. Gryffindor.

Lần này cả đại sảnh đường cùng đồng thanh ồ lên một tiếng ngạc nhiên. Có rất nhiều tiếng bàn tán xì xầm. "Gia tộc Black thực sự lại vào Gryffindor sao? Chuyện lạ lùng."

- Lily Evans.

Cô bé tóc đỏ nhanh chóng chạy lên trên. Nó trông chừng vui vẻ ra mặt. Cái nón nói to: "Gryffindor". Đã có 3 người liên tiếp vào Gryffindor rồi. Cái nón này không phải bị lẩn rồi chứ.

- Severus Snape.

- Slytherin. Cái nón nói khi nó mới chỉ chạm vào đầu cậu bé.

Phía dãy bàn nhà Slytherin chỉ có thừa thốt vài tiếng vỗ tay lấy lệ chứ không hề bùng nổ như đám nhà Gryffindor. Phong cách hoàn toàn khác biệt. Sabrina tự hỏi tại sao lại có nhiều người muốn vào Gryffindor như vậy, phải chăng đây là cùng một nhà với vị Hiệu trưởng vĩ đại của bọn họ nên ai cũng muốn đầu quân vào đây hay sao? Thật lạ lùng. Cô đề ý có người đội vào cái nón thông báo kết quả ngay, nhưng có một số trường hợp hình như cái nó do dự một lúc rồi mới báo kết quả.

- Murphy McNully. Slytherin!

Lần này thì đám nhà Slytherin hầu như chẳng vỗ tay gì cả. Một đám người kỳ cục. Rất nhanh đám trẻ chưa phân loại thừa thốt dần.

- Sabrina Sandal.

Cái nón phân loại ngây ngô cười:

- Chà! Khó đây! Rất khó. Can đảm có thừa... Trí tuệ cũng không kém... Lại có năng khiếu, ái chà, có tài đầy quý thân ơi, và khát vọng khẳng định chính mình nữa chứ! Hay thật! Cô bé, ta rất vui mừng khi được phân viện cho người.

- Vì sao vậy? Sabrina thấy kỳ quái.

- Bởi vì có rất nhiều ánh mắt mãnh liệt nhìn chăm chăm vào ta, ta sắp đỏ mặt rồi haha, việc này đều phải cảm ơn người. Trước đây có một lần ta cũng bị người ta nhìn chăm chăm như vậy, là nam sinh năm nhất tên Rubeus Hagrid, hẳn thật to lớn, vô cùng to lớn, thật là hoài niệm nha.

Sabrina mặt đen lại, thì ra hiệu ứng của cô lại giống với lão Hagrid to lớn đó.

- Như vậy, cứ như vậy đi. Slytherin.

Mà lúc này, chỗ bàn nhà Slytherin phát ra một trận võ tay nhiệt liệt chưa từng có, có mấy nam sinh đều hú hét ầm ĩ. Có người còn đứng lên để võ tay nhiệt liệt. Chuyện quái quỷ gì vậy chứ. Huynh trưởng nhà Slytherin là Lucius Malfoy đứng dậy bắt tay nó nồng nhiệt:

- Xin chào, hoan nghênh đến nhà Slytherin, chúng ta thật vui mừng khi có một bạn học mới. Ta là Lucius Malfoy. Huynh trưởng nhà Slytherin. Nếu cần giúp đỡ gì có thể trực tiếp đến hỏi ta.

Bàn tay hân hoan lạnh ngắt. Sabrina bước lại ngồi cùng Snape, hân hoan đang quay đầu ngoái lại nhìn về phía Lily không rời mắt. Giáo sư McGonagall cuộn bản danh sách lại và cất nón phân loại đi. Sabrina ngó mấy cái đĩa bằng vàng trống không. Bấy giờ mới nhận ra là mình đang đói cồn cào. Cái bánh bí ngô mà nó ăn hết trên tàu lửa hình như đã tiêu hoá mấy đời.

Cụ Dumbledore đứng dậy. Cụ tươi cười với tất cả học sinh, hai cánh tay cụ đang rộng, tưởng như không có gì có thể làm cho cụ vui hơn là được nhìn thấy tất cả những học sinh của mình tại đây. Cụ nói:

- Chào mừng các con bước vào niên học mới ở Hogwarts. Trước khi các con nhập tiệc, ta có đôi lời muốn nói. Những lời ấy là ngu dốt! Mít ước! Vật vãnh! Véo! Cảm ơn!

Cụ ngồi xuống. Mọi người vỗ tay hoan hô. Sabrina không biết có nên cười hay không.

Nó ngờ ngợ hỏi Malfoy:

- Cụ... cụ... cụ ấy... có... mất không vậy?

- Mất hả?

- Cụ là thiên tài! Phù thủy giỏi nhất thế giới! Nhưng mà, ừ, đúng, cụ cũng có hơi mất một tí tẹo.

Sabrina há hốc miệng ra vì kinh ngạc! Những cái đĩa trống trước mặt nó giờ đây đã đầy ắp thức ăn. Nó chưa từng thấy nhiều đồ ăn nó ưa thích lại chất đầy trên bàn ghế đến thế: bò beefsteak, đùi cừu, xúc xích, thịt ba chỉ và cá hồi nướng, khoai tây nướng, khoai tây chiên, bánh mì Yorkshire, đậu, cà – rốt, nước chấm, sốt cà chua, và... chắc để cho quái dị, có cả những con bọ the.

Sabrina lấy mỗi món một ít. Ngon tuyệt cú mèo. Biểu hiện trên bàn ăn cũng thể hiện văn hóa của từng nhà, nếu Gryffindor và Hufflepuff là không khí náo nhiệt, thì nhà Ravenclaw và Slytherin không khí im lặng, nhả nhặn hơn. Qua dãy bàn Slytherin và thấy một con ma ghé rón ngồi bên đó, hai hốc mắt trống không nhìn đăm đăm, một gương mặt buồn thảm, và tấm áo dài bê bết máu lấm tẩm bạc. Con ma đó ngồi bên cạnh Malfoy. Rồi nó rù rì bay ngang qua Sabrina rồi đứng tại đó. Về mặt tò mò.

- Chào ông. Nam tước Đẫm máu, cháu đã nghe về ông trong cuốn Hogwarts một lịch sử. Sabrina lịch sự cúi chào con ma.

- Chào cháu. Ta biết cháu. Còn biết rất rõ nữa kìa.

- Ông biết cháu sao? Ta chưa từng gặp nhau trước kia mà. Sabrina cảm thấy có chút kỳ quái.

- Ta không thể nói.

- Chỉ sợ máu trên người ngài không phải là của ngài mà là máu kẻ khác kìa. Sabrina đứng đĩnh mang theo ý cười trả lời.

- Quả là nhà Slytherin. Con ma chép miệng, lắc đầu rồi bay xuyên qua bức tường gần đó biến mất dạng.

Cuối cùng bữa ăn tráng miệng cũng xong. Giáo sư Dumbledore lại đứng lên cả sảnh đường im lặng.

- E hèm! Chỉ vài lời thôi, bây giờ chúng ta đã ăn uống no nê. Tôi có vài lưu ý đầu niên gửi đến các con. Mỗi đóng góp trong thành tích học tập của các con sẽ được cộng thêm vào điểm cho mỗi nhà. Bên tay trái ta đây là những đồng hồ chứa những viên ngọc tượng trưng cho Gryffindor, Ravenclaw, Hufflepuff và Slytherin. Cuối năm chúng ta sẽ tìm ra ai là chủ nhân của chiếc Cúp nhà với số điểm cao nhất. Xin cảm ơn.

- Học sinh năm thứ nhất nên biết là khu rừng trên mặt đất cạnh trường là rừng cấm. Một số học sinh lớp lớn cũng nên nhớ kỹ điều ấy.

Nói tới đó, đôi mắt cụ Dumbledore hấp háy nhìn đám Potter đang ngồi bên dưới, rồi cụ tiếp tục:

- Tôi cũng được ông Pringle, giám thị, yêu cầu nhắc nhở tất cả học sinh là không được dùng phép thuật ngoài lớp học, trong hành lang. Các trận bóng Quidditch sẽ được tổ chức vào thứ hai của học kỳ. Bất cứ ai muốn chơi cho đội nhà mình thì liên hệ với bà Hooch.

Thầy Dumbledore lừa ai vậy chứ? Sabrina oán thầm. Quy củ này đối với những học sinh của nhà Gryffindor chẳng có chút tác dụng nào cả, hơn nữa còn giống như lời mời, đừng nói đến lão cha ngốc của Harry chưa từng tuân thủ, mà ngay cả bọn người Harry cũng coi như gió thoảng bên tai. Cuối cùng cũng không dạy cho bọn họ một bài học, mà hằng năm còn cho bọn họ Cúp nhà, thật là bất công.

- Bây giờ trước khi đi ngủ chúng ta cùng hát một bài ca của trường. Nói rồi, cụ Dumbledore giơ cây đũa phép lên, ba hàng dài những học sinh khóa trên bước lên trên bục, ánh sáng rực rỡ phát ra từ cây đũa phép của cụ bắn ra tứ phía, xanh vàng đỏ tím rực rỡ như từng chùm pháo hoa nhỏ treo trên

không, không hề mất đi mà trôi lững lờ ở đó. Hàng trên cùng, mỗi cô bé đều ôm trên tay một con cóc cỡ bự đang hòa ca với tiếng hát của bọn trẻ. Đây là dàn Frog Choir trong tuyên thuyết của trường đây sao. Sabrina hân hoan vỗ tay hưởng ứng.

Cụ Dumbledore bảo:

- Mỗi người tự chọn tông thích hợp cho giọng hát của mình. Nào, chúng ta bắt đầu. Và cả trường gào lên:

Hogwarts, Hogwarts, Hogwarts Làm ơn dạy chúng tôi đôi điều Dù chúng tôi già hói

Hay trẻ măng với đầu gối ghe Đầu chúng tôi có thể nhồi nhét! Những điều thú vị

Bởi vì bây giờ chúng tôi trần trụi và đây không khí Ruồi chết và ít lông bụi

Hãy dạy chúng tôi điều gì đáng biết Trả lại điều gì chúng tôi đã quên Hãy làm hết sức mình

Phần còn lại để chúng tôi tự do

Và học cho đến khi đầu óc nhũn rữa.

Bài hát chấm dứt, người dứt trước, người xong sau. Cụ Dumbledore giờ cây đũa thần lên thu hồi các lời ca và vỗ tay, cụ vỗ tay to nhất. Vừa chùi mắt cụ vừa nói:

- Ôi! Âm nhạc. Đó là phép màu vượt xa mọi pháp thuật mà chúng ta có thể làm được ở nơi đây. Thôi, đi ngủ. Mọi người biến đi cho!

Từng học sinh theo từng cấp học, có trật tự đi theo cửa bên ra ngoài. Những tân học sinh Slytherin dưới sự hướng dẫn của Huynh trưởng Lucius đi xuống dưới hầm. Tiếp theo chính là những học sinh cấp trên. Ở phía trước một bức tường đá đồ sộ, Lucius niệm một câu bùa chú, tường đá liền mở ra.

"Đây chính là phòng nghỉ chung của của nhà Slytherin" Lucius chỉ vào huy hiệu lớn màu bạc và màu xanh trên tường nói với học sinh mới: "Mật khẩu là Pure Blood, hãy nhớ kĩ."

Phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin là một căn phòng dài, thấp, nằm ngầm dưới đất, tường đá nhô, trần cũng lát đá, treo từng chuỗi đèn tròn tỏa ánh sáng xanh lợt lạt. Một ngọn lửa đang reo tí tách trong một cái lò sưởi được chạm trổ công phu, hắt bóng vài đứa nhà Slytherin ngồi trên ghế tựa lưng cao vây quanh nó.

Đi qua phòng nghỉ chung, các học sinh đều đi về phòng ngủ của mình. Đây là một phòng ngủ cho năm người, mỗi người có một chiếc giường, trong đó 4 chiếc đã có người nằm, Sabrina đi về phía chiếc giường trống còn lại. Đối với phòng ở của Slytherin cô không có chút chờ mong nào, không có cửa sổ, không có chăn màn đẹp đẽ, không cảm thấy chút ấm áp, ngược lại có chút lạnh lẽo.

Nhưng phòng này đã là phòng tốt lắm rồi: lấy màu bạc và màu xanh làm chủ đạo, tường và mặt đất đều trải một tấm thảm lông và nhung tơ thật dày, đúng là phong cách Baroque cổ xưa, có chút hoa lệ cổ kính, trên mỗi chiếc giường đều có màn che màu xanh, một kệ tủ với chiếc đèn chạm khắc hình con rắn quanh co đang tỏa ra ánh sáng mờ mờ. Mỗi người đều có một tủ sách riêng, rương của bọn họ cũng đã được mang xuống phòng, Sabrina khẽ cười, cũng không tệ lắm.

Sabrina thầm chúc ông bà cùng Luna ngủ ngon. Rồi nặng nề từ từ chìm vào giấc ngủ. Cô bé gặp ác mộng, xung quanh đều là rắn, rất nhiều rắn, từ nhỏ tới lớn đang nhóp nhép trườn bò. Cô bé hét lên: "Đi ra". Rồi từ trong bóng tối xuất hiện một người. Khuôn mặt hân hạnh bệnh, ánh mắt màu nâu lạnh lẽo, mái tóc đen lượn sóng. Sabrina không thể nào thấy nổi một bên mặt của người đàn ông này. Cô toan hỏi ai vậy, thì người đàn ông lên tiếng chúc mừng cô bé đã vào nhà Slytherin, còn nói cái gì mà đó là định mệnh. Rồi người đàn ông biến đi cùng với lũ rắn. Trước mặt Sabrina lại là một cái cây cổ thụ cực kỳ lớn, những cái rễ bám sâu xuống đất, trải dài quanh co cả chục mét. Ở giữa nó có một cái hồ đen thui, xung quanh lỗ tròn đó giống như là bị cháy đen rồi nhựa cây keo lại, chỗ này có một cặp mắt đỏ rực đang nhìn chăm chăm về phía cô. Rồi bất chợt một ánh sáng xanh lè lóe lên. Sabrina tỉnh giấc. Trên trần còn rịn đầy mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thịt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 10: Tiết học của Bạc thầy Độc được

Sáng thứ 6, Sabrina có hai tiết học Độc được học, vận khí Sabrina không tồi vì phòng học môn độc được lại học ngay tại tầng hầm, ngay cạnh phòng sinh hoạt chung nhà Slytherin. Mà Sabrina lại càng may mắn hơn nữa bởi vì giáo viên dạy môn Độc được hiện tại không phải là người thích "bắt nạt kẻ yếu", lấy việc trừ điểm làm niềm vui - giáo sư Severus Snape, mà là người quen biết với ông nội Sergoth Sandal của cô - giáo sư Horace Slughorn - người đồng thời cũng là chủ nhiệm nhà Slytherin hiện giờ.

Vừa bước vào lớp, căn phòng chưa có học sinh tới, thầy Slughorn đã đứng sẵn tại đó từ bao giờ. Dựa vào bộ dạng béo tốt của thầy Sabrina vẫn luôn nghĩ rằng thầy sẽ thích dành thời gian ra để nhấm nháp bữa sáng chứ. Thầy đang đứng cạnh một các vạc, liên tiếp vẩy đũa phép để đưa các nguyên liệu

vào, hết chỉnh mức độ lửa rồi lại khuấy trộn vô cùng chăm chú.

Sabrina không định làm phiền. Cô nói: "Chào thầy, con tới lớp." Thầy Slughorn quay đầu lại, mở ra một nụ cười hiền từ:

- Nào lại đây, ngồi ngay đầu nào, ôi con yêu của ta, ta đã trông chờ cuộc gặp mặt này từ lâu. Ta đã luôn ngưỡng mộ ông con trong Ngành giả kim. Dù gì thì Độc dược cũng có một chút liên quan gần nên ta cũng hay thư từ qua lại với ông con lắm. Giờ thì ta có chút việc cần hoàn thành, con cứ ngồi đó đợi các bạn nhé.

Nói rồi ông quay lại tiếp tục công việc điều chế. Sabrina bắt đầu giờ sách ra đọc. Rất nhanh học sinh kéo đến ngồi chật cả bàn, hôm nay tụi nó học chung với đám học sinh nhà Gryffindor. Đám Gryffindor ồn ào, bọn họ không chút khách khí phát ra một trận cười, Potter và nhóm bạn của hắn lại càng cười to hơn, giống như muốn đem cả hàm răng đều khoe ra ngoài hết vậy. "Lại làm sao vậy? Còn cười cái gì nữa??? Các người muốn bị đánh hả?" Cần thận lắng nghe, tiếng cười nhạo cũng không hướng về cô, mà hình như...hướng về phía bên cạnh!

Sabrina quay đầu xem người bạn ngồi cùng bàn, đây là người bạn ngồi cùng bàn đầu tiên khi Sabrina đến thế giới phù thủy này, với phương châm tập trung học hành, cô vốn không thích bị làm phiền bởi bất kỳ ai cả, vừa định lên tiếng chào hỏi, kết quả vừa nhìn thấy hắn liền hóa đá.

- Severus. Đã lâu không gặp.

Hắn không đáp lại mà chỉ gật đầu một cái. Nam sinh da trắng xanh, gầy khẳng khiu với mái tóc bóng lộn và cái mũi khoằm lớn tướng. Nam sinh này đang ngồi im ở bên cạnh Sabrina, trên bàn có một quyển sách, hắn đang đọc quyển sách này, đầu cúi rất thấp, quá thấp đến nỗi chiếc mũi chim ưng của hắn cách quyển sách không đến nửa tấc. Đây chính là người được gọi là nhân vật phản diện có ấn tượng sâu sắc nhất, một pháp sư có tài hoa về độc dược, một người vô cùng si tình, "con dơi già" - hiện tại là con dơi nhỏ – Severus Snape.

Tiếng nói thầm và tiếng cười nhạo từ xung quanh vẫn truyền đến:

"....con sên...tên đó may mắn...bên cạnh.."

".....xem hắn như vậy mà....ghê tởm..."

"....thật đáng tiếc..."

Sabrina chậm rãi ngồi xuống ghế, dạo này cô bị việc học cuốn đi đến nỗi suýt quên mất người bạn trước mắt này. Phía trên giáo sư Horace bắt đầu nói việc điều chế Độc dược là một bộ môn khoa học tinh vi cỡ nào, các nguyên liệu khi phối kết hợp với nhau cần có nguyên tắc ra sao, các yếu tố bổ sung bù trừ của mỗi nhóm nguyên liệu đều là khác nhau, vì vậy những học sinh thân yêu của ông cần hết sức tập trung lắng nghe bài giảng đầu tiên hôm nay. Một lần nữa cô quay sang nhìn Snape, mái tóc dày mỡ dính ở hai bên má, khuôn mặt gầy gò, một lòng một dạ ngồi đó đọc sách, mặt dường như muốn chôn luôn vào quyển sách, đối với những âm thanh cười nhạo xung quanh hắn không để ý đến, có lẽ là đang giả bộ không nghe thấy??? Hàng lông mi của hắn lại run rẩy mãnh liệt. Xem ra Snape đối với việc bị cười nhạo vẫn rất thương tâm, sớm như vậy mà hắn đã bị bắt nạt rồi, xem ra cũng quá là thương tâm. Cô nên mở lời thế nào để phá tan bầu không khí này đây??? "Xin chào, Snape hôm nay cậu gọi đầu sao?" "Sao cậu có nghĩ cùng mình điều chế một loại đầu gọi đầu không?" Hoặc là "Snape, đã lâu không gặp, sắc mặt cậu không tồi, lúc này có bị bắt nạt không?"

Câu hỏi đầu tiên cho hôm nay:

- Trong nguyên liệu của Thuốc quên lãng có những gì? Ai sẽ nói cho tôi nào?

Cả Sabrina và Snape cùng đồng loạt gơ tay. Snape hơi nghiêng đầu, liếc trộm Sabrina một cái, kết quả nhìn thấy sắc mặt Sabrina đột nhiên rạng rỡ, như nghĩ đến điều gì đó lại nhìn hắn chằm chằm, cậu bé liền đỏ mặt, luống cuống quay đầu lại, không dám ngẩng đầu lên nữa. Vậy là thầy Slughorn cho gọi Sabrina. Cô đứng dậy đáp:

- 2 giọt Nước sông Lethe, 2 rễ của cây Nữ lang, 2 thìa ước lượng tiêu chuẩn của rễ cỏ khô trộn cùng với 4 trái berries được hái vào buổi đêm ạ.

Vô cùng tự mãn ngồi xuống, Sabrina cười rực rỡ, hài lòng với câu trả lời của mình. Giáo sư Slughorn khen cô tới tấp và cộng thêm 5 điểm cho nhà Slytherine. Hôm nay bọn họ sẽ học một món thuốc đơn giản hơn. Thuốc trị bông.

- Vì vậy, từ giờ trở đi, các con cứ hai người làm thành một tổ bắt đầu luyện tập thực tế, cho đến khi nhóm của các con hoàn thành được sản phẩm mới thôi. Giáo sư Horace vác cái bụng bự, dùng ánh mắt nghiêm khắc nhìn tất cả mọi người, làm cho tất cả học sinh trong phòng đều biết được rằng ông không hề dễ dãi như cái vẻ ngoài mập mạp phúc hậu của mình.

Phía bên kia, Snape lại nhìn trộm cô, có chút không hiểu nổi người bạn này, vì sao lại cứ cười như ngơ ngẩn vậy chứ, nhưng hắn quen cô cũng lâu phải một hai ngày, với việc thường xuyên mơ mộng lơ đãng của cô, hắn quá rõ, lúc này vừa vận ánh mắt của Sabrina cũng nhìn lại hắn. Vì thế Sabrina lại cười, miệng liền mở nói một câu không kịp thông qua đại não xem xét: "Snape, chuyện kia, để mình làm cho?"

AAAA! Cô đang nói cái gì vậy? Sabrina trong lòng thầm kêu khổ, rất hối hận, những lời này nói ra rất mất mặt.

Trong lúc nhất thời, Snape vẻ mặt liền thộn ra, không biết trả lời như thế nào: "Được thôi, nếu bỏ muốn vậy!!" Nói xong, hai người cùng tròn tròn mắt nhìn nhau, một lát sau, Sabrina và Snape cùng bật cười. "Vậy lần sau cậu có thể đợi mình rồi dùng chung bữa sáng không?"

Tiếng cười khê của hai người truyền đến làm cho những người xung quanh chú ý - là học sinh của nhà Slytherin và nhà Gryffindor.

Sirius và Potter vốn đang dùng ánh mắt chế nhạo nhìn Snape, còn bày ra bộ mặt thương hại với Sabrina, như muốn nói rằng - nhìn xem, người xứng đáng ở cùng một chỗ với con sên ghê tởm đó - hơn nữa cũng vô cùng chờ mong Sabrina không thể chịu được Snape mà yêu cầu đổi chỗ. Đáng tiếc chẳng những việc đó không xảy ra, thoát nhìn hai người đó ngồi cùng một chỗ rất tốt, chuyện gì đang xảy ra vậy? Lily đằng xa đang quay đầu lại nhìn Snape mở một nụ cười. Ngay lập tức mặt Snape liền chuyển đỏ.

Sabrina thương hại lắc lắc đầu, cô rất muốn nói cho hắn biết, cô bé này chính là nguyên nhân của mọi rắc rối của hắn sau này, trên cơ bản, cả đời này hắn và cô ấy không thể nói rõ. Nhưng cô, cái gì cũng không hề nói ra. Có những chuyện, khi người biết trước được, nói ra, sự việc sẽ không xảy ra như đã định sẵn nữa. Cô hiểu triết lý này nên chỉ ngồi ở đó sờ sờ cái cằm nhỏ xinh mà tự cho rằng mình sâu sắc.

Đang sau Murphy với tay gọi Sabrina hỏi cho cậu ấy mượn sách. Cô rất nhanh mà vui vẻ đưa quyển sách qua. Snape liền đem quyển sách của mình để ở giữa, giống như mấy đứa trẻ tiểu học xem chung sách. Giáo sư Horace lại dặn dò vài câu, đem những việc cần chuẩn bị và những vật dụng cần thiết bày lên trên bàn, sau đó mới cho phép học sinh điều chế, còn ông ấy thì đi lại khắp nơi xem xét, kiểm tra mọi người điều chế có đúng cách hay không.

Vừa nghe đến đây, khuôn mặt tái nhợt của Snape liền sáng bừng, hắn nhanh chóng lấy từ trong túi sách ra một quyển vở vô cùng cũ kỹ, bìa sách dường như không còn một chút nguyên vẹn nào. Tay hắn gỡ nhanh quyển sách, sau đó ngừng lại, lấy tay chỉ loạn một hồi trên trang sách đó, sau đó ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn. Ngồi cùng với Bạc thầy Độc dược của Hogwarts trong tương lai rồi thì cô còn phải lo lắng gì nữa. Sabrina rào bước đi chuẩn bị nguyên liệu. Khi đi ngang qua kệ để lấy, cô thấy một đám học sinh đang đứng ở trước. Chúng nói vì cần hầm quá tối nên không thể nhìn rõ được hàng trăm chai lọ đang để trên đó. Bất chợt, Sirius bước lên, vẫy nhẹ cây đũa phép một cách đẹp mắt: "Lumos". Một ánh sáng rực lên từ đầu cây đũa phép, soi rõ cái kệ cho những đứa khác có thể lấy được, vẻ mặt vô cùng tự mãn, liếc mắt sang Sabrina rồi quay đi ngay.

Mà tất cả những gì Sabrina quan tâm là nhanh chóng hoàn thành yêu cầu của giáo sư Horace, cô bước nhanh qua lấy đủ nguyên liệu rồi quay về chỗ Snape. Snape chịu trách nhiệm nấu thuốc, đang vô cùng chăm chú vào cái vạc đang sôi gợn sóng lăn tăn, bốc lên làn khói màu tím lịm một cách chuẩn xác như trong sách yêu cầu. Vì Sabrina gợi ý cho thêm một chút lá bạc hà sẽ rất tuyệt. Hắn không ý kiến gì mà nghe theo lời cô. Cô còn tưởng hắn và cô sẽ thảo luận một hồi chứ. Mồm miệng của tên này biến đi đâu cả rồi.

Cái thìa khuấy to ở trong tay Snape lại nhẹ nhàng như một chiếc đũa vậy, chất lỏng đậm đặc, đục ngầu nhẹ nhàng quay tròn trong nồi, muốn nó chậm lại, nó tuyệt đối không quay nhanh, muốn nó quay nửa vòng nó tuyệt đối không quay đến ba phần tư vòng. Khi đem tất cả dược liệu cho vào trong vạc, bàn tay Snape vô cùng vững vàng, không hoảng hốt chút nào cả.

Những động tác này Snape làm vô cùng thuần thục, không chờ Sabrina đưa cái thìa nhỏ cho hắn, tay hắn đã giơ lên, lắc lắc cái bình, hai giọt nước chậm rãi rơi xuống, nước trong vạc một chút cũng không có bắn ra ngoài.

Sabrina như thấy ảo giác, tự hỏi trước đây cô chưa từng nhìn rõ Snape hay sao, mà lúc này lại thấy Snape nhú mày lại, mím môi, hết sức tập trung, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, lại cảm thấy bộ dạng hắn cũng không quá xấu như vậy.

Nhìn nước thuốc trong suốt màu xanh nhạt, Sabrina không thể tin được thứ nước đang tỏa ra mùi thơm ngát như vậy lại do phần lớn công sức của Snape mà tạo thành, hình tượng của Snape trong lập tức trở lên càng đẹp đẽ.

Snape vừa giơ tay, giáo sư Horace đã đi đến, nhìn nước thuốc, lại ngửi một chút, lớn tiếng nói: "Tốt lắm, tốt lắm, Snape, hai con hôm nay chính là người giỏi nhất, dù là tốc độ hay chất lượng đều làm rất tốt, ta cảm thấy rất tự hào. Tốt lắm, cộng cho Slytherin 5 điểm, mỗi người!" lập tức những ánh mắt hâm mộ và ghen tị từ bốn phía đều chiếu đến.

Giáo sư vỗ vỗ cái bụng bự của mình, tâm trạng vui mừng nói: "Sabrina Sandal, ông nội con thường nói với ta rằng con không am hiểu độc dược, nhưng mà hôm nay ta thấy, hẳn quá khiêm tốn rồi, xem ra con đã kế thừa được tài năng của tổ tiên Sandal rồi. ha ha ha.."

Ông vừa cười vừa đi ra chỗ khác, kiểm tra những học sinh còn chưa hoàn thành công việc.

Sabrina ngất! Giáo sư, ngài thật hài hước nha, cả nhà ta không phải là thiên tài độc dược, mà là nhà luyện kim có góp phần trong công cuộc nghiên cứu dụng cụ và tài liệu chế tác độc dược. Sabrina cảm thấy giống như có người nói với cô rằng: "Tốt lắm, cha người làm nghề rèn tài giỏi như vậy hèn chi người ăn khỏe như vậy....."

Bỗng bên phía bàn Gryffindor khói axit xanh bốc lên như một đám mây, rồi một tiếng xì lớn vang lên trong căn hầm: Peter Pettigrew chẳng biết bằng cách nào mà đã nấu chảy cái vạc của Lupin thành một thứ méo mó không biết gọi tên là gì. Độc dược chảy tung toé xuống sàn đá, đọng phải để giầy ai là khoét thành một lỗ. Cả lớp vội vàng trèo lên ghế đứng khi Peter rên rỉ vì đau đớn. Nó bị chất độc văng trúng khi cái vạc rớt xuống sàn, những mụn nhọt đỏ lan khắp ta chân. Thầy Horace quát:

- Lupin, đưa trò ấy xuống bệnh xá. Nhà Gryffindor, trừ 2 điểm.

Ông vun cây đũa thần để dọn sạch chất độc vương vãi đó đây. Peter méo mồm vì một cái mụn đỏ bắt đầu bễ ngay trên chóp mũi nó. Cho đến sau này, làm nổi vạc vẫn là tiết mục đặc sắc của đám nhà Gryffindor.

Giáo sư, ngài cũng quá nhân từ rồi, hai người mà trừ có 2 điểm, ít nhất phải là mỗi người 2 điểm mới đúng!!! Sabrina âm thầm đem vị giáo sư bụng bự trước mặt so sánh với lão Snape. @@

"Vì sao chỉ trừ có 2 điểm nhẹ như vậy?" Sabrina nói nhỏ.

Snape nghe thấy, nhất thời có cảm giác vui sướng khi gặp được đồng chí!!!

Snape vừa thu dọn lọ thuốc và nguyên liệu trên bàn, vừa nhìn trộm Sabrina đang thu dọn sách vở và tài liệu bên cạnh, cảm giác hơi kỳ lạ...Snape vẫn luôn biết Sabrina là một cô gái kỳ lạ, nhưng trải qua một tuần học, hẳn chưa từng nghĩ cô gái nhỏ này lại học tập rất tốt. Ừm...rất vừa ý hẳn...quả là bạn tốt.

Snape liếc mắt nhìn xung quanh, nghĩ rằng không chỉ có nhà Slytherin bọn họ có ý nghĩ này đâu, bởi vì những nhà khác lúc này cũng vô cùng ồn ào. Snape vẫn buồn rầu vì không được bạn học hoan nghênh, cho đến khi cô ấy ngồi cạnh hắn, lần đầu tiên 2 đứa ngồi gần đến vậy, hắn có thể nhìn thấy được làn da mịn màng ửng hồng cùng sợi lông tơ mỏng trên đó, hết như một tấm lụa Canvas của Sabrina mỗi khi chăm chú, thấy được cả hàng lông mi dài cong rù xuống như một chiếc rèm che lại đôi mắt xanh biếc kia mỗi lần cô lơ đãng, cảm giác vẫn như một giấc mơ vậy. Nhưng mà, ngoài ý muốn chính là, đây là một cô gái rất tốt. Cô đối xử với hắn tốt nhất, hơn bất cứ người nào khác ở trường này. Từ nhỏ đến giờ, hắn luôn bị mọi người chế nhạo, dù là ở thế giới Muggle hay là ở Hogwarts, theo hắn nghĩ thì những cô gái xinh đẹp thường kiêu ngạo hơn những cô gái khác, khi nhập học có nhiều bạn mới, cô sẽ nhanh quên đi hắn, tất nhiên là trừ Lily.

Nghĩ đến đây, Snape có chút buồn rầu, mấy ngày nay, ánh mắt Potter nhìn Lily làm cho hắn rất không thoải mái, mà Potter lại càng khiêu khích hắn nhiều hơn, hắn cũng biết nguyên nhân, là do hắn và Lily rất thân thiết...

"Giáo sư, chúng con cũng hoàn thành rồi!" Ở phía sau một nữ sinh tóc đỏ, giọng cao cánh tay lên tiếng.

Giáo sư Horace vui mừng đi tới: "Làm tốt lắm, Lily Evans, 5 điểm cho nhà Gryffindor, ha ha ha..."

Xem ra giáo sư Horace rất thích cô ấy, Sabrina vừa quay đầu lại liền nhìn thấy sắc mặt tối tăm lúc nãy của Snape đã chuyển sang rạng rỡ tươi cười.

Sau khi Sabrina nhìn thấy vậy, liền thờ dãi: "Người si tình! Tên người là Severus Snape!"

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Bức Thư từ R

Vậy là Sabrina đã học ở Hogwarts được tròn 1 tuần rồi. Nơi này rất nhanh đã trở thành ngôi nhà thứ hai của cô. Cô yêu Hogwarts, chắc vậy rồi. 3 lần một tuần cô đều đặn nhận được thư của gia đình với rất nhiều bánh kẹo, váy vóc. Lần này bà Elizabeth gửi cho cô một chiếc áo khoác màu vàng, dài tới đầu gối, được may bèo nhúm buộc gọn chiếc eo nhỏ nhắn của cô, trên mặt vải còn có những con bướm màu xanh lam đang vỗ cánh bay thành đàn. Đây là lần đầu tiên Sabrina được gửi tặng chiếc váy đẹp đến vậy, bà nói đó là phần thưởng cho kết quả học tập xuất sắc của cô. Cô có thể mặc nó vào dịp cuối tuần để mọi người được chiêm ngưỡng tay nghề của gia tộc Sandal lợi hại đến như thế nào. Bà và ông rất tự hào về đứa cháu gái nhỏ.

Trưa hôm đó, vào khoảng ba giờ rưỡi, Sabrina, Snape và những đứa khác trong nhà Slytherin vội vã chạy xuống sân để học bài đầu tiên của lớp Bay. Trời hôm ấy, trong xanh, gió nhẹ, cỏ dọn dưới chân khi bọn trẻ bước qua sân đến bãi cỏ đối diện khu rừng cấm. Bóng cây đu đưa trong khu rừng âm u ẩn hiện phía xa xa.

Đám trẻ của nhà Slytherin đã có mặt đông đủ. Người ta đã sắp sẵn trên mặt đất hai mươi cán chổi thành hàng ngay ngắn. Sabrina đứng nghe bọn trẻ phàn nàn về những cán chổi của trường, rằng một số cây cứ run lên bần bật khi mình bay quá cao, và một số cán bay hơi bị lệch sang bên trái.

Giáo viên môn Bay, bà Hooch, đã đến. Bà có mái tóc xám, ngắn, và đôi mắt vàng rực như mắt chim ưng.

Bà quát:

- Nào, còn chờ gì nữa? Mỗi trò tới đứng kể một cây chổi, nhanh lên nào! Sabrina liếc xuống cây chổi cạnh chân mình, thấy nó lồm chồm, cũ kỹ làm sao. Bà Hooch đứng phía trước ra lệnh:

Tay phải đặt trên cán chổi và hô: "LÊN".

Mọi người gào to:

- LÊN.

Cây chổi của Sabrina lập tức nhảy tồm vô tay nó. Trong lớp, chỉ có vài giây làm được như vậy. Chổi của Snape chỉ lăn nhẹ trên mặt đất, còn chổi của Peter thì không hề nhúc nhích, trong lớp chỉ có cô và Potter thực hiện được. Cô nghĩ, có lẽ những cây chổi cũng giống như những con ngựa, chúng biết lúc nào người ta đang sợ. Chắc nghe giọng hô "Lên" run run của Peter, cán chổi cũng biết tông là Peter hoàn toàn không dám giở chân lên.

Bà Hooch bấy giờ mới chỉ cách cho chúng trèo lên cán chổi mà không bị tuột xuống.

Bà đi qua đi lại để sửa thế cho lũ học trò. Sabrina cùng Snape khoái chí cực kỳ khi nghe bà Hooch mắng Sirius Black là học mấy năm rồi mà sao cứ làm trật.

- Bây giờ, khi tôi thổi còi, các trò đạp mạnh chân xuống mặt đất. Nắm cán chổi cho chặt, bay lên chừng một thước, rồi hạ xuống bằng cách chồm tới trước một chút. chú ý tiếng còi. Ba... hai...một.

Potter là người đầu tiên bay vọt lên trước, nó thực hiện những động tác khó bằng việc xoay vòng rồi bất chợt đổi hướng trong không trung như thể nó là chủ bầu trời này, mặt mày tự mãn, mái tóc lại càng thêm rối bù. Uỳnh!!! Một tiếng va chạm lớn giữa không trung, một cậu học sinh lóng ngóng nhà Griffidor mất đà vọt lên cao như cái nút chai rượu bị bật nắp. Nó va mạnh vào Potter đang vẫn nghỉ trên cao chỉ có một mình hắn. Sớm thấy cả hai rơi xuống với tốc độ chóng mặt. Hai cây chổi đã văng thẳng xuống đất, vỡ nát.

Sabrina không kịp nghĩ ngợi gì bay phóng lên để đỡ lấy cả hai, nhưng do sức nặng của hai người, cô loạng choạng giữ không nổi, sắp tuột tay ra rồi, bọn họ cứ vậy mà bầu chật vào tay cô đau điếng. Tất cả chuyện này chỉ diễn ra trong chớp mắt: cô chồm tới, chúc cán chổi, lấy đà lao xuống hết tốc lực dưới sức nặng của hai thằng con trai. Gió rít qua lỗ tai, cùng những tiếng rú kinh hãi của đám người dưới mặt đất đang ngược nhìn lên. Khi cả ba chỉ còn cách mặt đất ba tấc thì Sabrina tung những người đó xuống, nếu cô không dừng lại được thì lấy hai tên này làm đệm thịt cũng tốt lắm. Vừa kịp thời kéo ngay cán chổi lại, cô đáp nhẹ nhàng xuống mặt cỏ với một động tác tuyệt mỹ, đôi chân chéch nhẹ từ sau ra trước để ổn định, đáp xuống như thể một một chú chim khổng tước.

- SABRINA SANDAL!

Một tiếng quát làm tim Sabrina tuột xuống còn nhanh hơn cả lúc nó lao xuống theo hai tên bị thịt kia. Bà Hooch đang hồi hả chạy tới. Chân Harry run rẩy đến nỗi nó đứng không vững.

- Cả đời ta ở Hogwarts...thật chưa bao giờ...

Bà thẳng thốt đến nỗi gần như không nói nên lời. Mắt bà vẫn lên giận dữ:

- Sao con dám...cả gan...ai cho...Con có thể gãy cổ như chơi...

- Thưa cô, không phải lỗi của bạn ấy đâu ạ...

Tôi không hỏi trò, trò Snape!

Thưa, nhưng mà...

- Đủ rồi, trò Sabrina, Potter, đi theo ta ngay. Trừ nhà Gryffindor 5 điểm.

Sabrina tê tái bước theo bà Hooch dọc theo hành lang. Nó muốn nói đôi điều để tự biện hộ, nhưng dường như tiếng nói của nó cũng bị làm sao rồi. Bà Hooch xấp xải đi một mạch không thèm nhìn tới 2 đứa lấy một lần. Nó phải vừa đi vừa chạy theo mới kịp. Thế là xong. Thành tích học tập xuất sắc, những chiếc váy nhiệm màu, Sabrina nhắm chắc lần này mình sẽ bị phạt cấm túc cho coi. Nó ai oán ném cho Potter một ánh nhìn này nọ. Mà kẻ kia chỉ cúi đầu, vò cho mái tóc của mình càng thêm rối bù. Có phải Potter đáp đất xong bị ngốc luôn rồi không. Sabrina khinh bỉ.

Nó lách thếch đi theo bà Hooch cả một đoạn đường dài không kêu ca. Bà dẫn chúng tới một chiếc sân lớn, Sabrina thấy một khoảng khán đài với những cái lầu cao lát ngất được bọc vải và theo gia huy của 4 nhà sáng lập, bên cạnh khán đài là một cái lều rộng màu xám bạc. Bước vào lều, cô Hooch niềm nở nói:

- Lại đây đội trưởng của Gryffindor và Slytherin. Ta có chuyện cần bàn gấp. Chào Lucius, chào Brandon, ta đã phát hiện ra một Tầm thù cho hai con. Về mặt đang bồi rối của cả hai bỗng trở nên rạn rờ.

- Thiệt hả cô?

- Thiệt hoàn toàn. 2 đứa này là một Tầm thù bẩm sinh. Cô chưa từng thấy ai được như nó. Đây là lần đầu tiên con còi cán chổi đó hạ Potter, Sandal?

2 đứa lặng lẽ gật đầu. Nó hoàn toàn không hiểu hai người kia đang nói gì, nhưng có vẻ là nó sẽ không bị phạt cấm túc. Bà Hooch quay lại nói chuyện với 2 đội trưởng:

- Nó lao xuống từ độ cao mười sáu thước, chụp được Potter cùng một đứa khác, vậy mà không trầy xước chút xíu nào. Đến Orion Amari cũng không làm vậy được. Potter bay lượn cũng rất tốt, kỹ thuật điều luyện như thể không cần dạy mà vẫn thực hiện hoàn hảo những động tác cực kỳ khó.

Về mặt Lucius nở ra như thể từ đây giấc mơ của anh đã thành sự thực. Anh xúc động hỏi Sabrina:

- Có coi Quidditch lần nào chưa, Sabrina?

Lucius là Thủ quân của đội bóng Quidditch nhà Slytherin. Hắn đi vòng quanh Sabrina ngắm nghía và nói:

- Đúng là sinh ra để làm Tầm thù. Nhẹ nhàng...nhanh nhẹn...còn có...xinh đẹp. Thưa cô, chúng ta phải sắm cho Sabrina một cây chổi xịn. Em đề nghị một cây Comet 62 hay một cây Cleansweep 7, được không ạ?

- Cô sẽ nói chuyện với giáo sư Dumbledore để xem chúng ta có thể phá lệ nhận học sinh năm thứ nhất không. Quý thần ơi, chúng ta cần có một đội ban hành mạnh hơn năm ngoái!

Giờ ăn tối, Sabrina thuật lại cho Snape nghe những việc xảy ra hồi chiều khi nó đi theo bà Hooch tới sân Quidditch Snape nhăn mày, bĩu môi, vẻ mặt căng thẳng:

- Bỏ có thể đã chết vì cú ngã đó rồi. Có thể năm sau mình sẽ tới viếng mộ bỏ cũng nên. Làm vậy là quá nguy hiểm. Còn cả Potter nữa, tên đó vi phạm một đồng nội quy rồi giờ lại được làm Tầm thủ sao? Nói đùa sao? Luật lệ đều bị ném cả vào sọt rác rồi. Snape giận lắm, nhưng hắn nhớ lại khi đó, khoảnh khắc Sabrina cùng đám người kia rơi xuống với tốc độ chóng mặt, trái tim nó như thể ngừng đập.

- Đòi nào học sinh năm thứ nhất...không đòi nào...Bỏ sẽ là cầu thủ trẻ nhất từ...một thế kỷ nay.

Quay lại, cô thấy Murphy đang kéo xe lăn lại gần. Quá ngạc nhiên và thán phục, đến nỗi Murphy cứ ngồi há hốc miệng mà nhìn Sabrina.

- Mình sẽ bắt đầu luyện tập vào tuần tới. Nhưng đừng nói cho ai biết nhé! Anh Lucius muốn giữ bí mật.

Đúng lúc ấy, Skye Parkin và Conner Hernandez bước vô phòng ăn. Vừa nhìn thấy Sabrina, họ vội vã bước tới.

- Giỏi lắm! Huynh trưởng Lucius đã báo cho anh chị rồi. Skye cùng anh là Tấn thủ. Conner nói. Năm nay chúng ta nhất định sẽ dành được cúp vô địch Quidditch, đã ba năm nay chúng ta giằng co cái cúp đó với tụi Gryffindor rồi, lần này nhất định chúng ta sẽ đá bay tụi nó ra khỏi khu trưng bày cúp Quidditch. Rồi giờ đây học sinh mỗi khi đi ngang qua Đại sảnh đường đều sẽ phải ngắm nhìn dải ruy băng của Slytherin cùng màu xanh trùm lên những chiếc cúp.

Conner mơ mộng một mạch tới tương lai. Sabrina mặt ửng đỏ, gãi gãi đầu không biết nói gì thì Murphy đỡ lời cô:

- Mình biết rất nhiều về Chiến thuật, còn có rất nhiều sách về Quidditch nữa. Mình sẽ cho bỏ mượn và kèm cặp thêm bỏ ngoài luyện tập.

Hết bữa, đám học trò chia tay rồi nhanh chóng tản ra trở về phòng sinh hoạt chung. Sabrina có một ngày mệt mỏi. Cô nhanh chóng thiếp đi trong cơn mộng mị. Lần này cô mơ thấy một mặt trăng tròn sáng rực, xung quanh trời nổi gió lạnh lẽo. Cô đứng tại đó, giữa sân trường, đang ngắm nhìn vẻ đẹp của bầu trời đêm nay thì từ xa, một người đàn ông đập theo ánh trăng bay tới, hất bay, mà không cần chổi ư. Người đàn ông này tới gần cô. Sabrina vẫn không thể nhìn rõ được khuôn mặt người này. Cô ở đó, không thể lên tiếng dù rất muốn. Người đàn ông cong cong khóe miệng lên thành một vòng cung hoàn mỹ, miệng hắn phát ra những tiếng xà xà như gió rít: "Ta đã đợi ngươi". Hắn đợi cô? Để làm gì? Rồi một cơn gió lớn bùng lên thổi theo hướng hoàn toàn ngược lại từ đằng sau, một cơn vật cao tới 2 mét đứng đó, toàn thân nó là lông đỏ, với những chiếc gạc ở mỗi chân, tay hết như người nhưng nó lại mang một chiếc đầu của một con dê. Sabrina có thể thấy trên trán con dê đó, giữa hai cặp sừng cong cong hết như sừng con linh dương, có một dấu ấn hình ngôi sao năm cánh nằm gọn trong vòng tròn. Con vật nói: "Cút ngay!!!"

Chương 12

Đạo này mỗi ngày đều là Snape dùng bữa với Sabrina, hắn vui lắm. Cứ hết mỗi tiết học lại đứng lại chờ thân ảnh tóc bạch kim kia chạy lại bên hắn, tươi cười nói bụng cô bé đã đói meo rồi, học hành thật tốn sức, nào bộ cô tiêu tốn quá nhiều năng lượng. Snape nhìn cô, lại bĩu môi:

- Bạn đó, ăn nhiều như vậy, mỗi bữa đều là ăn gấp đôi mình. Chỉ tháng sau thôi là bạn sẽ thành con heo ngay. Đến lúc đó đừng nói là bước lên chổi, đến Potter cũng sẽ cho bạn ngồi khổi.

Snape vẫn luôn độc mồm độc miệng như vậy.

- Sao nào, có phải là mình vẫn xinh đẹp lắm đúng không??? Nói rồi Sabrina kéo lọn tóc mái quăn quăn hai bên hất ra đằng sau, tự kỳ mà nói.

Hôm nay bọn họ có tiết Phòng chống nghệ thuật Hắc ám. Giáo sư dạy môn này là cô Patricia Rakepick. Bọn trẻ trong phòng học xôn xao bàn tán:

- Bỏ biết gì không, cô Rakepick vừa mới tới năm nay đó.

- Có phải từ sau khi giáo sư Galatea Merrythought nghỉ hưu thì không một giáo viên nào có thể dạy bộ môn này quá 1 năm hay không?

- Hay bộ môn này đã bị dính phải lời nguyền không thể tháo gỡ rồi?

Cô Patricia bước vào, quắc mắt, bọn trẻ im bật, cô là một người phụ nữ không cần cố sức mà vẫn giữ được lớp học trật tự. Sabrina rất bội phục. Cô Patricia là một phụ nữ trung niên với gò má cao ngất, đôi mắt dài xéch hẹp và mái tóc đỏ hoe. Trông cô không có lấy một chút gọi là hiền lành. Cô mặc chiếc áo choàng màu đen bên trong là một bộ quần áo với rất nhiều túi lớn nhỏ khác nhau, trông cô như một nhà thám hiểm thực thụ. Quả thật, cô Patricia đạt được danh hiệu Phá giải lời nguyền Đệ nhất, một người phụ nữ dày kinh nghiệm và tài giỏi. Sabrina thấy rất vui khi được học trong lớp của cô.

Hôm nay bọn chúng được học về Mimbewimble. Lời nguyền trời lười. Nó buộc lười của mục tiêu với một nút thắt, ngăn chặn nạn nhân nói chính xác câu thần chú, nó rất hữu ích trong những trận đấu tay đôi.

Cô yêu cầu mỗi nhóm học sinh bắt cặp để thực hiện lời nguyền. Sabrina vô cùng không may mắn, được chỉ định đấu cặp với Sirius. Sirius hẳn vẫn còn áy náy khi lần trước chính là cô cứu Potter. Cậu giờ đã phép lên, nghiêng mình cúi chào Sabrina như một trận đấu tay đôi thực sự. Vô cùng lịch thiệp, không chê vào đầu được.

Cô Patricia đếm tới 3 yêu cầu lũ trẻ thật nhanh tay thực hiện lời nguyền. Nhanh như chớp Sirius phóng một lời nguyền tới Sabrina, không chút nương tay, hẳn còn là đàn ông hay không, cô tự hỏi. Sabrina cũng không kém cạnh, cô đòi nào lại chịu thua cái thay mặt trắng này cho được cơ chứ? Cô vùng dũa

phép lên tạo ra một màng chắn bao phủ xung quanh thân mình:

- Protego.

Sirius liền định tung tiếp lời nguyên thứ hai phá giải lớp chắn này. Thì cô Rakepick ngăn bọn chúng lại:

- Ta yêu cầu chỉ dùng Mimblewimble, trò Sandal. Tuy nhiên Protego là một thần chú rất hữu ích trong việc bảo vệ bản thân, vì trò đã thực hiện nó nên hôm nay chúng ta sẽ học luôn Protego này. Rất xuất sắc, một học sinh năm ba cũng không thể nào tạo ra được một lớp chắn với tốc độ như vậy. 5 điểm cho mỗi nhà Gryffindor và Slytherin vì màn đấu đẹp mắt.

Xung quanh bọn trẻ tiếp tục thực hiện lời nguyên. Potter đã khóa lưỡi Snape, Snape cũng không kém cạnh đáp trả nhiệt tình. Petter đã làm rớt cái đĩa của nó một cái cạch. Murphy thì được bạn học nhường nhịn nên rất nhanh khóa lưỡi đối thủ.

Cô Rakepick giao bài tập về nhà cho bọn trẻ, làm thế nào để phá giải được lời nguyên khóa lưỡi Mimblewimble, nộp vào buổi sau.

Rồi Sabrina kết thúc một ngày học với 2 tiết Thảo dược học và tiết cuối là Thiên văn học. Vừa rời khỏi Đại sảnh đường sau khi dùng bữa tối. Có một thằng bé lạ mặt chạy lại đưa cho Sabrina một tờ giấy, trên đó chỉ ghi:

- Gặp nhau tại sân trường đêm nay. Ký tên: R.

- Revelio. Không có gì xảy ra.

- Appare Vestium. Vẫn không có gì xảy ra. Vậy là nó được viết bằng tay. Nét chữ liền mạch, nét mực in đậm, cứng cáp, nhìn dòng chữ nghiêng nghiêng, Sabrina đoán hẳn người viết phải là một người mạnh mẽ. Có lẽ từ mạnh mẽ cũng không đủ để miêu tả.

Ngày thường với trực giác cùng tính cách của Sabrina thì cô sẽ không mất đến 2 phút để vớt tờ giấy đó đi. Nhưng những băn khoăn về giấc mơ, còn có lời nguyên bọn chúng học trên lớp hôm nay. Còn R, người kia là ai? Cô Rakepick ư? Sao cô không trực tiếp hẹn Sabrina thì hơn. Suy đi tính lại, Sabrina cũng không phải kiểu người thích dây vào rắc rối. Cô không tới sân trường mà quay trở về phòng sinh hoạt chung, kiên quyết ngồi làm bài tập, cô là một học sinh ngoan, một tấm gương gương mẫu điển hình, không phải bọn phá vỡ luật lệ như Potter cùng đám bạn.

Tại phòng sinh hoạt chung, Snape bước tới bên thả trước mặt cô là cả một chồng sách lớn bé, nói là muốn cùng cô làm bài tập. Hai đứa yên lặng ngồi làm bài.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Đấu tay đôi Phù thủy

"Nghe gì chưa, Nhật báo triền tri số mới nhất, nói về vụ người sói tấn công con người ngay ở Hogsmeade?", "Người sói, nếu bị cắn sẽ biến thành sói ư", "Mình phải nhấn gia đình gửi thêm vật dụng bằng bạc cùng với cây bạch tiễn ngay mới được". Cả Đại sảnh đường ngày hôm nay ồn ào hơn khi khác rất nhiều, cả đám học sinh các nhà đều bàn luận về vụ người sói tấn công ngay gần Hogwarts xôn xao. Sabrina tỏ vẻ không quan tâm, ngày cuối tuần cô diện chiếc váy mới tinh mà bà nội gửi, làm sao có thể để họ làm mất tâm trạng được chứ. Hôm nay cô sẽ tới thư viện mượn sách rồi nằm dài trên thảm cỏ mà từ từ thưởng thức ngày cuối tuần tuyệt đẹp này.

- Sabrina! Sabrina! Xảy ra chuyện rồi! Murphy đang đi chuyển vào trong Đại sảnh đường, chiếc xe lăn lao đi với tốc độ chóng mặt, hai bên học sinh đều dạt cả ra mà kêu ca.

- Sabrina, Snape...cậu ấy...đang bị đám người Potter quây lại ở Đài phun nước.

Sabrina bỏ dở bữa sáng vẫn đang cầm trên tay. Cảm ơn Murphy, dặn dò cậu hãy báo ngay cho thầy Flitwick rồi chạy biến đi. Snape, đừng để bị đám người đó bắt nạt nữa chứ, cậu ta thế nào mà lại bị bắt nạt nữa rồi. Hàng tá câu hỏi ngổn ngang lướt qua trong suy nghĩ của cô. Chạy vội về phía Đài phun nước.

Ồ đó, đám đông học sinh đang tụ tập lại xem chuyện. Cô gạt vội từng người, chen lấn để bước qua.

- Giao đầu đi. Như những người đàn ông thực thụ Snivellus. Potter cầm chặt chặt cây đũa phép trên tay. Hét lớn! Xung quanh đám người Sirius, Lupin cùng Peter bao vây lấy Snape, củng cố thêm cho Potter, đang đè Snape xuống, khóa tay cậu ta. Hừ, đám người ý mạnh hiếp yếu.

- Buông cậu ấy ra. Lily khóc.

- Buông ra! Có giỏi thì giao đầu với tôi. Sabrina hỏn hển nói.

- Không được Sabrina. Không cần đâu. Snape khẩn thiết, đưa ánh mắt tới người mới đến. Cậu thì không sao, chỉ là chút bắt nạt thường tình. Nhưng

Sabrina cô ấy không thể bị thương được. Cậu không muốn vì cậu mà cô bị liên lụy.

- Sabrina, cô bỏ nhỏ của Snivellus, thương tiếc hần ta sao. Một giọng nói lười biếng vang lên. Sirius càng ghì tay khóa cặng Snape lại khiến Snape trông vô cùng khổ sở.

- Vì sao lại nói vậy? Bởi vì Snape là bạn ta mà chúng ta chính là người yêu? Cậu Black?"

Theo sau Sirius là Lupin và Pettigrew, kết quả vừa đúng lúc nhìn thấy Sabrina, Sirius nhất thời có chút tức giận. Hắn tròn mắt hỏi: "Chẳng lẽ không đúng sao?"

Sabrina cố ý như bưng bình: "A, thì ra là như vậy, tôi hiểu rồi! Như vậy, cậu cùng Potter đây suốt ngày như hình với bóng? Chẳng lẽ hai người cũng là người yêu?", giọng nói vang lên, hai tay còn ôm mặt, vẻ mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Giọng nói của Sabrina vừa vang lên, làm cho đám học sinh đang vây quanh cùng nghe thấy, vốn dĩ còn đang ồn ào nói chuyện, bỗng chốc im bật, chỉ nghe thấy tiếng thờ đốc của mấy nam sinh nào đó. Có mấy người đang nói chuyện, nghe thấy Sabrina nói liên sắc, liên tục ho khan. Cái suy đoán này rất là dọa người nha!!!!

- Cô, cô nói bậy bạ gì đó? Sirius hét lớn, nghiêng răng nghiêng lợi, mặt mày đỏ bừng.

- Chẳng lẽ không phải cậu Potter? Sabrina giật mình, "Chẳng lẽ người cậu đang tìm là người khác? Người trong lòng của cậu là người khác sao?" Sabrina quay đầu nhìn xung quanh những người Gryffindor, mở to hai mắt giống như thực sự đang tìm kiếm.

Đám đông nhất thời truyền đến tiếng tức giận, cái suy đoán này đang lan ra phạm vi rộng hơn.

Các học trò Slytherin cũng mau hiểu ra, hơn nữa vô cùng phối hợp, Sabrina vừa dứt lời, bọn họ cũng vô cùng phối hợp nhìn mấy người Gryffindor xung quanh kia, ánh mắt sáng quắc, vẻ mặt kỳ lạ, giống như đang tìm kiếm người tình của Black thật. Nhóm người Gryffindor vô cùng tức giận, lại xấu hổ, liên tục lui về sau, muốn chối bỏ quan hệ với nhóm người nào đó.

- Được vậy hãy đấu đi. Potter không chút khách khí nói.

- Tôi sẽ là đệ nhị nhân của Potter. Peter nói chen vào, tỏ vẻ muốn lập công.

- Ô vậy sao Peter? Người nhìn lại người xem, lớn lên với bộ dáng như vậy. Người thực ra ta nghĩ không cần học Animagus làm gì cả, cho dù có biến đổi thì người vẫn sẽ chỉ là một con chuột nhắt gan mà thôi. Đầu đi, ta, Sabrina, một người, không có đệ nhị nhân.

Peter tức giận đến xi khói, đôi mắt nhỏ tí ướt át của hắn lúc này cau lại chỉ như một dấu chấm nhỏ giữa khuôn mặt tròn xoe, cái răng cửa dài to kênh trông lại càng giống một con chuột khổ sở. Mà Potter cũng tức giận đến cực điểm. Sẵn sàng giơ đũa lên giao đấu.

- Potter hãy cúi chào đi. Cúi chào như tác phong của một người đàn ông thực thụ. Ta chỉ là một cô gái nhỏ mà thôi. Sabrina mỉa mai, hắn muốn đấu với cô, cô sẽ dìm cả cái danh tiếng của hắn xuống vì dám bắt nạt con gái.

Cả hai giơ đũa phép lên trước mặt, cúi chào nhau.

- Scourgify. Một đám bột lớn phóng ra từ đầu cây đũa phép của Potter.

- Ventus. Một trận gió lớn nổi lên đem đám bột nước bắn ngược trở lại phía Potter.

- Không bao giờ nhận được bài học hay sao Potter. Sabrina khiêu khích. Vẫn giữ nguyên thế phòng thủ. Trong các trận đấu tay đôi, điều quan trọng nhất chính là giữa trận đấu mà người vẫn giữ thế phòng thủ để chuẩn bị sức cho đòn đánh tiếp theo. Rồi từ đó mới tấn công ngược trở lại, liên tiếp như vậy sẽ tạo ra thế không thể phá vỡ. Cô quá am hiểu điều này. Giờ đã thành công tung hỏa mù cùng khiêu khích Potter. Hai người đứng đó. Giữa đám bột trời bồng bềnh trong không khí. Không ai có dấu hiệu sẽ nhượng bộ ai cả.

- Diffindo. Bùa cắt, một bùa chú quyền lực mà âm hiểm. Potter hiển nhiên đã tham gia trận đấu một cách nghiêm túc.

- Protego. Lại một màng chắn hiện ra bao phủ Sabrina. Cô rất nhanh chớp lấy cơ hội tung ra đòn đánh quyết định. Lúc này học sinh đã chứng kiến là từ nãy đến giờ cô chỉ phòng thủ. Nếu có bị phạt cấm túc cô cũng sẽ có người làm chứng, có lý do biện giải. Potter ngu ngốc, muốn đấu với ta, người trở về trong bụng mẹ mà đầu thai sớm thêm 20 năm nữa đi.

- Expelliarmus. Giải giới, một luồng sáng lớn màu đỏ bắn ra trúng thẳng vào cây đũa đang cầm trên tay Potter khiến nó văng lên không trung "Accio". Liên tiếp 2 bùa chú được phóng ra, chiếc đũa hoàn hảo rơi thẳng vào lòng bàn tay còn lại của Sabrina.

Trận đấu kết thúc, đám học sinh đang yên lặng nín thở xem cũng ồ lên hưởng ứng. Potter đứng đó, giận giữ đạp chân xuống đất bình bịch. Bất bình với kết quả trận đấu.

- Potter. Năm nhất, trò lại dám. Trò có biết là năm nhất không được tham gia đấu tay đôi phù thủy không hả? Thầy Flitwick chạy lại, y như kịch bản trong những phim cảnh sát Hongkong, thường là gây án xong xuôi rồi cảnh sát mới chạy tới.

- Sabrina, Potter. Hai trò chuẩn bị cấm túc đi. Giờ đến văn phòng tôi ngay.

Hai đứa nhỏ cúi đầu đi theo thầy Flitwick bỏ lại đám học trò vẫn đang đứng nhìn. Có vài đứa chạy lên giải thích nhưng thầy Flitwick đã không muốn nghe. Lần này thì nghiêm trọng rồi. Vừa bước tới chỗ bức tượng con chim đại bàng sai cánh. Là văn phòng thầy Dumbledore. Không phải chứ. Tình hình căng thẳng vậy sao? Cô và Potter cũng không có bị thương mà. Sabrina nghĩ đến lão Hagrid, lão cũng bị đuổi học nhưng được giữ lại làm người giữ khóa. May ra thì nó xin làm phụ tá được cho lão Hagrid. Ruột nó quặn thắt khi tưởng tượng đến cảnh cả đời đeo cái bị của Hagrid đi loanh quanh sân trường, trong khi Snape và những đứa khác trở thành những phù thủy tài ba.

- Thừa ngài Hiệu trưởng, một tình huống nghiêm trọng, hai đứa nhỏ này vậy mà lại dám thực hiện đấu tay đôi ngay tại sân trường. Thầy Flitwick sắp giận đến nổ tung rồi. Thầy cong mày lên, dướn mắt cùng nhếch môi nhìn thẳng vào Potter.

- Tuổi trẻ. Đúng là tuổi trẻ. Thầy Dumbledore nhìn hai đứa, mỉm cười hiền từ.

- Hai con đều đã biết là năm nhất không được phép đấu tay đôi phù thủy chứ? Các con còn quá nhỏ để biết chịu trách nhiệm cho những hành động của mình. Thầy Dumbledore nói, cặp kính nửa vàng trắng kéo tận xuống dưới mũi, thầy quan sát hai đứa.

- Dạ. Cả 2 cùng đáp.

- Thầy Dumbledore thầy muốn một cái kẹo chanh chứ. Ah cho mát họng. Sabrina cười cười.

- Ta e rằng sẽ phải báo cho phụ huynh hai trò về việc này. Thầy Dumbledore nghiêm giọng.

- Dạ vâng thưa thầy, thầy có thể nhắn giúp ông nội em mua giúp em một ít bánh ngọt hiệu Vonswonki được chứ ạ? Sabrina vẫn cười.

Đúng lúc đó con chim phượng hoàng trong phòng thầy vẫn đang rụng lông, cơ thể nó co lại, mắt nhắm nghiền như thể đó là những ngày cuối đời. Rồi một ngọn lửa bùng lên, đốt cháy con chim trong nháy mắt. Để lại một đám tro với một hình hài chú chim bé nhỏ, trong như vừa mới nở, còn chưa đủ lông cánh.

- Như con Phượng hoàng này, mỗi lần đâm mình trong ngọn lửa Niết bàn chết đi chỉ để hồi sinh từ đám tro tàn.

Một câu nói khó hiểu, ẩn ý. Với vẻ gãi đầu gãi tai của Potter thì Sabrina biết tổng rằng hẳn đang tiêu hóa câu nói của thầy Dumbledore còn khó hơn cả khi hắn sẽ thay đổi tâm tính và quyết định sẽ không vi phạm bất kỳ một luật lệ nào hết.

- Tôi nghĩ năm nay chúng ta sẽ cho phép học sinh năm nhất tham gia Câu lạc bộ Đấu tay đôi. Giáo sư Flitwick, thầy có thể vui lòng hướng dẫn tụi nhỏ giúp tôi. Thầy Dumbledore nói và đẩy một cái nhìn ý nhị về phía Sabrina.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 12-2: Câu lạc bộ Đấu Tay đôi

Câu lạc bộ Đấu tay đôi nằm dưới tầng hầm của lâu đài. Từ bên tay phải phòng sinh hoạt chung của Slytherin đi sâu vào trong là có thể thấy. Bên trong được thấp sáng bằng những chiếc giá treo những cây nến cháy mãi không ngừng, xung quanh được đặt những bộ áo giáp sắt cầm khiên, cầm kiếm đủ loại. Ở chính giữa là một chiếc băng tên của 4 Nhà, dưới tên mỗi Nhà có những vạch phấn biểu hiện cho số lần chiến thắng.

Sabrina không thể không thừa nhận cô là kẻ hiếu thắng. Đương nhiên Sabrina rất thích nơi này. Hướng dẫn lũ học sinh năm nhất tới đây là thầy Flitwick, nghe nói thầy từng đoạt được Huân chương tiêu biểu Đấu tay đôi. Nhìn thấy bé nhỏ vậy mà thật không ngờ, Sabrina ngưỡng mộ. Lại nhìn thầy Flitwick có chút ưa mắt hơn.

- Thừa thầy, có phải thầy đã từng đạt được Huân chương tiêu biểu Đấu tay đôi không ạ. Thật ngưỡng mộ, thật mạnh mẽ. Sabrina tí mắt.

- Đúng vậy, trò Sabrina. 10 điểm cho Slytherin. Giờ trò có thể đứng lên đây và làm mẫu cho những học trò còn lại kỹ thuật Giải giới giúp ta chứ. Thầy Flitwick hài lòng nói.

- Con rất sẵn lòng thưa thầy.

- Và ai sẽ là người đấu với Sabrina đây?

Một cánh tay duy nhất giơ lên, đó là Sirius Black. Hừm không phục với kết quả lần trước của "người yêu" người sao. Hai người cùng bước lên bục. Cúi chào nhau như thường lệ. Nhanh như chớp Sirius tung chiêu:

- Expelliarmus.

- Bat-Bogey Hex. Một đàn quỷ lùn có cánh hiện ra, ào ạt chấn chiêu thức vừa rồi giúp Sabrina đồng thời tấn công thẳng vào Sirius khiến cậu hất hơi

không ngừng.

- Incendio. Một ngọn lửa nổi lên từ phía Sirius xua tan đàn dơi và nhắm vào Sabrina.

- Aguamenti. Không chịu kém cạnh, Sabrina dùng nước để dập ngay ngọn lửa.

- Depulso. Một thần chú cấp cao đẩy Sabrina về phía sau.

- Piertotum Locomotor. Những chiếc áo giáp đứng yên bắt đầu chuyển động, đỡ Sabrina đứng thẳng và chìa mũi kiếm về phía Black.

Kết quả đã rõ. Sabrina nghĩ rằng đạt được danh hiệu Nhà vô địch đầu tay đôi của Hogwarts rồi sẽ về tay cô. Tự đắc giờ đùa phép ra trước mặt, cúi chào kẻ thua cuộc Sirius lần nữa. Sirius mặt mũi đỏ bừng, ném cái nhìn đầy căm giận về phía cô. Xung quanh một tràng vỗ tay vang dội.

- Cậu là người đầu tiên đã suýt đẩy ngã được mình đấy cậu Black. Tất nhiên là trừ Potter kia ra. Đây là trận đấu tay đôi thứ hai của Sabrina. Nói rồi Sabrina nháy mắt với Sirius. Cậu lập bắp định nói gì đó, lần này thì đến tai của Sirius cũng trở nên đỏ bừng, trông cậu y như một trái cà chua chín mọng.

- Thật xuất sắc, lịch sử Hogwarts, chưa bao giờ một học sinh năm nhất lại có thể thực hiện những bùa chú cấp cao như thế này. Ta sẽ rất vui lòng mà không hỏi các trò học nó từ đâu. Thầy Flitwick vừa nói vừa rút cái khăn tay ra chấm chấm nước mắt. Ông thật vui khi thấy những học trò của mình có một màn đầu tay đôi đẹp đến như vậy. Nào từng cặp học sinh một, hãy luyện tập bùa Giải giới với bạn của mình. 5 điểm cho Slytherin và Gryffindor.

Sabrina đi xuống, đám học sinh còn lại ai cũng e ngại mà tránh xa cô ra kéo Hung tinh lại muốn bắt cặp với họ thì coi như xong. Kết quả đã rõ. Nhưng cô nào thèm bắt nạt kẻ yếu như đám Potter, cô không có khẩu vị nặng như vậy. Chạy lại phía Snape. Cô bắt cặp cùng cậu. Người duy nhất trong phòng vẫn đang đứng một mình như trời chống.

- Chuyện đó...Cảm ơn bạn Sabrina. Snape lập bắp nói.

- Chúng ta là bạn bè mà nhớ không. Cô thân thiết nắm lấy bàn tay Snape. Hắn lập tức hóa đá, tròn tròn mắt nhìn Sabrina, tay run lên bần bật. Lần đầu tiên có đứa con gái nắm tay cậu.

Cả hai cùng thực hiện Expelliarmus, Sabrina còn nhiệt tình chỉ thêm cho Snape và hẹn cậu chút nữa có thể tới thư viện cùng cô học thần chú. Hai đứa có thể cùng nhau luyện tập, từ nay sẽ không ai dám bắt nạt cậu nữa khi có một Hộ vệ mà ai cũng biết như Sabrina. Ánh mắt bọn trẻ nhìn Snape cũng tăng thêm một phần kính trọng.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Mahoukotoro

Những tuần học đầu tiên ở Hogwarts chậm rãi trôi qua. Hằng ngày Sabrina cũng chỉ là cùng Snape đi học, rồi lại tới thư viện, dùng bữa cùng nhau, cùng chơi Gobstones và cờ phù thủy, như hình với bóng, cả 2 chỉ chia tay khi Sabrina trở về phòng ngủ. Gobstones là trò duy nhất mà Snape chiến thắng Sabrina, vì cô không thể nào làm hắn bối rối mỗi khi điều khiển những viên bi được. Sabrina nói Snape là kẻ không tìm không phối đương nhiên sẽ thắng cô dễ dàng. Sabrina còn cho rằng trò chơi này chẳng có tí chiến thuật nào ngoài việc giữ bình tĩnh một cách thần kỳ như Snape đã làm. Có khi nào nếu chơi trò cả 2 cùng nhìn chăm chăm vào nhau thì xem ai chớp mắt trước thì Sabrina cũng sẽ thua liểng xiểng đến vạn kiếp bất phục hay không. Cô ngoa ngán nói.

Buổi sáng ngày Halloween, khắp Đại sảnh đường giờ đây đã được trang hoàng bằng những trái bí rợ khổng lồ được đục khoét với muôn vẻ mặt khác nhau. Từng đàn dơi đen bay lượn trên trần nhà, đám ma bay qua bay lại trên đầu lũ trẻ. Peeves cười sằng sặc cả sáng vì nó nhận được chiếc mũ mới cho phần thưởng Vua đầu trò phá hoại. Cái phần thưởng kỳ cục gì vậy. Xung quanh bàn ăn nào là xác ướp cho tới những chiếc quan tài bằng gỗ đen xì cũ kỹ, những bức tượng ma cà rồng, từ thần đang giờ gậy được trang hoàng cho hợp với không khí lễ hội. Mùi bánh bí đỏ nướng thơm nức mũi ngào ngạt bay khắp nơi.

Sabrina mặc một chiếc váy màu tím lavender với bên dưới là những đốm lửa đang rực cháy hừng hực. Một món quà nữa từ bà nội cô gửi đến cùng cây chồi thần đời mới nhất lúc bấy giờ: cây Comet 620. Sabrina cả ngày vui vẻ ra mặt. Hôm nay, cô có 2 tiết Độc dược và 2 tiết Bùa chú, Độc dược là môn duy nhất mà Snape tỏ ra vượt trội hơn Sabrina vì Sabrina vốn rất ghét những nguyên liệu kinh dị như những con sên sùng gai khổng lồ hay con sâu lông màu đen kinh dị, cô nói cô không bao giờ dám động vào chúng vì vậy Snape đều phải lo xử lý những nguyên liệu kinh dị này mà không chút phàn nàn.

Buổi tối, lũ trẻ chạy khắp nơi đi xin kẹo nhau và tụ tập lại thành từng đám ca hát, nhảy múa, chơi đùa. Sabrina cũng cùng đám Murphy và Snape thường thức kẹo và bánh nhà cô gửi đến ở sân trường.

- Bỏ quá giỏi Sabrina, thầy cô đều nói bỏ là học sinh xuất sắc nhất kể từ vài chục năm trở lại đây của Hogwart, chỉ sau thầy Dumbledore mà thôi. Bỏ biết không? Bỏ còn đá văng người đứng thứ hai trong bảng xếp hạng ra ngoài nữa đó. Ảnh là một học sinh vô cùng xuất sắc. Minh thấy rất trong phòng trưng bày treo rất nhiều mẽ đay cùng huân chương của ảnh. Rồi sau này mình cũng sẽ được ngắm tên bỏ trong đó. Lẽ ra họ còn nên treo ảnh bỏ trong đó để ai ai cũng được biết Hogwarts có nữ học sinh vừa xinh đẹp lại còn học giỏi. Murphy nói liến thoắng ko ngừng nghỉ. Thảo nào cậu nói ước mơ của

cậu là trở thành binh luận viên Quidditch thì cũng phải thôi.

- Người thứ hai đó là ai vậy? Sabrina tò mò về kẻ mà mình vừa hạ bệ kia.

- Tom. Tom Riddle. Anh ấy cũng là một học sinh rất xuất sắc. Thầy Horace thường nhắc đến anh ấy với ánh mắt tự hào như anh là học sinh xuất sắc nhất cuộc đời của thầy ấy vậy.

- Tom Riddle ư? Sabrina rất không vui khi nghe thấy cái tên này. Có thể mọi người không biết chứ cô biết chính xác hắn là ai, xui xẻo cho cô như thế nào khi lại hệ bệ trúng thành tích học tập của Chúa tể Hắc Ám cơ chứ. Sabrina khóc ròng trong thâm tâm, kêu ca trời đất, Merlin phù hộ cô không ngừng. Nhưng cô hiểu, Tom là một đứa trẻ mồ côi chưa từng tiếp xúc với phép thuật trước khi đến Hogwarts – nơi hắn đã từng coi là ngôi nhà của hắn. Cô cũng hiểu, cô xuất sắc hơn chỉ vì cô đã xuất phát sớm hơn hắn mà thôi. So về lâu dài thì chưa chắc.

Bỗng từ phía khu rừng Cấm, một thân hình màu trắng toát bước ra khiến lũ trẻ giật mình. Hắn cao, mắt đen nhỏ, tóc cũng đen, làn da vàng vọt, là người Châu Á. Hắn mặc trên mình bộ đồ Yukata màu trắng muốt, với một thanh Katana đeo bên hông. Hắn như bóng ma lướt tới chỗ Sabrina đang ngồi. Giờ ra một túi kẹo và hỏi:

- Các em có thể chỉ cho ta văn phòng của cô Rakepick chứ?

- Hướng đó, lâu hai đi 50 thước là tới. Snape đáp.

- Cảm ơn. Ta bị lạc đường.

- Lạc vào trong rừng cấm ư? Snape ném một ánh nhìn nghi ngờ về phía hắn. Tay đã nắm chắc đũa phép. Thấy vậy Sabrina cũng đứng dậy, kéo Murphy đang ngồi trên chiếc xe lăn lùi lại vài bước.

Đột ngột một luồng sáng tím rực đập hẳn vào người hắn. Một sợi xích hiện ra trói chặt lấy chân tay người này. Thầy Dumbledore chạy vội tới.

- Chạy đi! Sabrina hét lên. Đem Murphy chạy nhanh khỏi nơi này.

Mà kiếm của kẻ kia đã ra khỏi vỏ mà không cần chủ nhân của nó động tay vào rút ra. Thanh kiếm bay lên chặt đứt sợi dây xích ra thành nhiều mảnh. Lợi hại! Quá lợi hại. Thanh kiếm đó mà vút nhẹ một cái thì cô đi đời nhà ma, Sabrina thầm nghĩ.

Tiếng ồn ào xôn xao dậy lên. Cụ Dumbledore phải dùng cây đũa thần của mình vẫy ra một trảng bùa phép liên tiếp đẩy lùi tên áo trắng kia, từ đầu đũa phép của cụ một con Phượng hoàng bằng lửa bay lên, tấn công thẳng vào kẻ kia. Cụ ra lệnh:

- Các Huynh trưởng, dẫn học sinh của nhà mình về phòng ngủ ngay lập tức.

Tên kia thấy không ổn liền tung chiêu đỡ lại. Đồng thời chạy về phía khu rừng cấm không thấy tầm hơi.

- Bộ đồ màu trắng, chỉ có những phù thủy đã bước trên con đường Hắc Ám và bị đuổi học ở Mahoutokoro mới mặc loại trang phục này. Cụ lắm nhảm.

Đám học sinh ai nấy theo Huynh trưởng trở về phòng ngủ, mặt mày vẫn tái mét. Làm thế quái nào mà một tên phù thủy Hắc ám lại còn tới từ nước ngoài tấn công vào Hogwarts được chứ. Đây nhất định là trang đầu Nhật báo tiên tri ngày mai cho coi. Chúng vừa đi vừa xì xầm bàn luận.

Sabrina vẫn còn chưa hết kinh hoàng. Phù thủy hắc ám? Bị đuổi học? Cái vận may tốt lành nào của cô cho cô gặp tên đó vậy.

- Nhớ không Snape, kẻ đó hỏi đường tới chỗ cô Rakepick.

- Bỏ nghỉ ngơi cô Rakepick ư? Snape vẫn đi sát ngay bên cạnh Sabrina, chỉ sợ hắn đứng xa quá ngộ nhờ cô xảy ra chuyện mà quên mất rằng chuyện đã xảy ra rồi.

Sabrina kể cho Snape về bức thư cô nhận được. Snape được dịp liền lên giọng giáo huấn Sabrina một trận rằng phải hết sức cẩn thận, đừng dính vào những chuyện rắc rối. Từ giờ không có bên mảng lại gần khu rừng cấm nữa. Hắn sẽ để mắt tới cô Rakepick. Thế là từ đó trở đi, trong lớp học Phòng chống nghệ thuật Hắc ám lại có thêm 2 đứa trẻ vô cùng chăm chú lắng nghe bài giảng. Chỉ có Merlin mới biết nổi là 2 đứa này chăm chú vì điều gì.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 14: Quidditch

Hôm nay là ngày đầu tiên Sabrina luyện tập Quidditch. Đạo này Murphy đều kéo cô ra khỏi thư viện để bàn luận chiến thuật. Hôm nay cô tới sân tập, cậu ấy cũng đi theo. Murphy mở cái hộp ra, bên trong là bốn trái banh khác cỡ nhau. Cậu giải thích:

- Thế này nhé, luật chơi Quidditch rất dễ hiểu mặc dù chơi thì không dễ. Mỗi bên có bảy cầu thủ, trong số đó có ba người được gọi là Truy thủ. Murphy lấy ra một trái banh đỏ to bằng trái banh da của môn bóng đá. Cậu lại tiếp tục:

- Trái banh này gọi là Quaffle. Các truy thủ sẽ ném banh này cho nhau, làm sao cho nó chui qua những cái vòng để lấy điểm. Mỗi lần banh Quaffle lọt qua vòng là được mười điểm. Cậu hiểu kịp không? Bây giờ, mỗi bên có một cầu thủ gọi là Thủ quân. Đội trưởng Malfoy là Thủ quân của đội Slytherin. Anh ấy phải bay vòng vòng quanh những cái vòng của đội mình để ngăn không cho đối phương ghi điểm.

Murphy đưa cho Sabrina một cái dùi cui, hơi giống cây gậy đánh bóng chày.

- Giờ mình chỉ cho cậu cách chơi Bludger. Hai trái banh này là Bludger. Đó là hai trái banh đặc biệt màu đen và hơi nhỏ hơn Quaffle một chút. Sabrina để ý thấy chúng cứ nhấp nha nhấp nhồm muốn thoát ra khỏi hộp. Murphy bảo Sabrina:

- Đứng lùi lại!

Cậu thả một trái Bludger ra. Lập tức trái banh đen bay lên cao và nhắm thẳng vào mặt Sabrina mà lao tới. Sabrina phải dùng dùi cui gạt nó ra để khỏi bị bẻ mũi, và vừa chạy zích zắc vừa né banh. Vừa vất cả vật lộn với trái banh để né nó trở vô hộp, cậu vừa nói:

- Nhìn vậy hiểu chưa? Bảy trái Bludger sẽ phóng xung quanh các cầu thủ, tìm cách hất văng họ ra khỏi cán chổi. Vì vậy mỗi đội cần có hai Tấn thủ. Tấn thủ nhà mình là Lucy Steeler và Nathan Parker. Công việc của họ là bảo vệ cầu thủ đội nhà khỏi bị Bludger tấn công, rồi làm sao cho chúng quay sang tấn công các cầu thủ đội đối phương. Cậu hiểu kịp không?

- Ừm... Hồi nào giờ, có ai bị chết vì banh Bludger chưa? Sabrina vốn là một con mọt sách, từ hồi nào tới giờ cô cũng chưa có quan tâm tới Quidditch một chút xíu nào hết. Thường cô cho rằng hoạt động đầu óc quá nhiều thì hoạt động thể dục thể thao sẽ bớt đi. Hoặc là cô lười.

- Ở Hogwarts thì chưa. Cũng có vài người bẻ hàm trật tay, nhưng chưa có ca nào nặng hơn. Rồi! Bây giờ tới cầu thủ cuối cùng trong một đội Quidditch. Tầm thủ. Đó chính là em. Cậu sẽ không cần phải để ý đến Quaffle hay Bludger.

- ... trừ khi chúng tông bẻ đầu mình hả? Cái đầu này là thứ quý giá nhất trên cơ thể mình đó. Cô vừa nói vừa lấy tay ôm chặt đầu.

- Đừng lo. Hai Tấn thủ nhà Slytherin dư sức bảo vệ cả đội. Anh muốn nói là hai người đó là một cặp Bludger bằng xương bằng thịt.

Murphy lấy trong hộp ra trái banh thứ tư, cũng là trái banh cuối cùng. So với Quaffle và Bludger thì nó bé tí, bé bằng cái hạt dẻ lớn thôi. Nó màu vàng chóc và có những cái cánh vàng nhỏ xíu. Murphy nói:

- Đây là banh Snitch vàng, và nó là trái banh quan trọng nhất. Nó rất khó bắt vì bay quá nhanh lại khó nhìn thấy. Nhiệm vụ của Tầm thủ là bắt trái banh này. Cậu phải len lỏi giữa các Truy thủ, Tấn thủ, Thủ quân, giữa những trái Quaffle, Bludger... Để bắt nó trước khi Tầm thủ của đối phương giành lấy, bởi vì bất cứ Tầm thủ nào bắt được nó là đội mình được hưởng thêm một trăm năm mười điểm. Và như thế là gần thắng. Cũng chính vì thế mà bọn Tầm thủ hung hăng vô cùng. Một trận đấu Quidditch chỉ kết thúc khi có một đội tóm được banh Snitch. Vì vậy trận đấu có thể kéo dài vô tận. Hình như trận kỷ lục là ba tháng rông rã. Người ta phải có người thay thế để cầu thủ chộp mất một chút... Rồi! Cậu có thắc mắc gì không?

Sabrina gật đầu. Dành cả buổi hôm ấy luyện tập Quidditch đến độ cô đi cà nhấc khi đẩy chiếc xe cùng Murphy trở về phòng sinh hoạt chung. Đàng thương cho đôi chân của cô. Đôi chân ấy ngày nào chỉ để dùng đưa ngồi đọc sách chứ đâu phải bám chặt trên chiếc chổi đầu.

Có thể vì bây giờ bận quá, ba buổi tập Quidditch mỗi tuần, rồi hàng đống bài tập, khiến cho Sabrina lu bu đến nỗi không ngờ mình đã theo học ở Hogwarts được hai tháng rồi. Lâu đài giờ đây đã trở nên thân quen như nhà nó. Những bài học cũng ngày càng thú vị hơn, quyết tâm giữ vững phong độ của một học sinh đầu bảng. Sabrina không khi nào ngại ngùng cho tới tận tối muộn trở về phòng ngủ. Những giấc mộng mị vì vậy mà cũng không đến nữa.

Trừ một đêm, Sabrina mơ thấy mình đang đứng trong căn phòng cùng những người không rõ mặt. Bỗng từ đâu rất nhiều con rắn roi thẳng xuống đầu cô. Cô hét lên: "Cứu mạng". "Chúng ta không phải tới để hại cô". Mấy con rắn đó đang nói chuyện ư? Làm thế nào mà. Cũng chỉ là trong giấc mơ thôi. Rồi cô đột nhiên chạy ra khỏi nơi đó. Nơi cô đặt chân tiếp theo là một khung cảnh lạ kỳ, một cầu thang bằng gạch nung hình xoắn ốc đang dẫn thẳng xuống dưới rất sâu, rất sâu. Cô không chắc mình nhìn thấy đáy của tòa nhà hình ống đó. Mỗi tầng lại có những cánh cửa gỗ đóng chặt ở hai bên. Căn phòng liên tục chuyển động vòng tròn thay đổi vị trí của những cánh cửa đó. Sabrina bước tới mở một cánh cửa với tấm biển hiệu: "Nơi người ở đâu. Linh hồn ta ở đó". Một câu nói tối nghĩa. Sabrina bước vào thấy một người đàn ông rất đẹp trai đã đứng ở đó từ khi nào. Sabrina dụi mắt để nhìn cho rõ, da trắng, mắt nâu, tóc đen lượn sóng. Sao mái tóc đáng ghét này trông có vẻ quen thế nhỉ? "Ta chỉ muốn có một bữa tối với người". Nhưng trong vô thức Sabrina chạy lại, nhảy lên người kẻ đó mà ôm chầm lấy hắn. Cái ôm rất thân thiết. Cô như tưởng mình có thể ngửi thấy mùi hương nam tính từ người đàn ông này đang phả trên tai mình. Hắn thở gấp gấp, hơi ấm nóng hồi khiến tai Sabrina nhột nhột. Nhưng cô lại thấy rất vui.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Sabrina ý thức được rằng cô đã mơ một giấc mơ đáng xấu hổ tới nhường nào. Cô còn chưa từng nghĩ tới những hành động thân mật như vậy với ai bao giờ đâu. Nhưng trong mơ cô đã rất vui, rất thân thiết, rất ấm áp. Loại cảm giác này, cô chưa từng trải nghiệm lần nào.

Tháng mười một đã tới. Trời trở nên lạnh căm. Những ngọn núi quanh trường đổi màu xám xịt và mặt hồ se lại như tấm gương thép. Sáng sáng, sương giá phủ khắp sân trường. Từ cửa sổ trên lầu có thể nhìn thấy lão Hagrid quần mình trong chiếc áo da lông chuột chũi, đeo bao tay da thỏ và mang đôi giày khổng lồ bằng da hải ly. Lão đi rữ băng bám trên mấy cây chổi thần ngoài sân bóng Quidditch, xong việc, lão bỏ chúng lại.

Mùa bóng Quidditch đã bắt đầu. Thứ bảy này Sabrina sẽ đấu trận đầu tiên, trận Gryffindor gặp Slytherin. Nếu nhà Gryffindor mà thắng trận này thì sẽ được đôn lên hạng hai trong vòng tranh cúp vô địch.

Cũng may là bây giờ Murphy đã trở thành bạn của Sabrina và Snape. Có lẽ trừ Snape ra. Vì hắn chỉ thường tới sân xem Sabrina tập bóng. Trên tay vẫn

cầm theo chồng sách lớn nhỏ. Hắn vừa đọc sách vừa theo dõi được cô sao? Sabrina đã rất tò mò.

Những câu hỏi cùng cảm giác về người đàn ông kia cứ lờn vờn trong đầu Sabrina. Nó cố xua hết mọi thứ ra khỏi đầu. Nó cần ngủ. Nó phải ngủ. Chỉ còn mấy tiếng đồng hồ nữa là Sabrina bước vào trận Quidditch đầu tiên trong đời.

Sớm ra, bình minh rạng rỡ mà lạnh lẽo. Đại Sân đường ngào ngạt mùi xúc xích chiên và um sùm tiếng đầu láo của bọn trẻ con đang háo hức chờ coi một trận Quidditch hay ra trò. Sabrina hôm nay tâm trạng cực kỳ hồi hộp, mái tóc cô bé đã được tết gọn gàng thành hai bím tóc vòng ra đầu mà theo nhận xét của Snape là trông giống những chiếc xúc tu của con Kỳ Giông lửa. So sánh kiểu gì vậy???

Đúng mười một giờ, dường như cả trường đều đổ ra đứng quanh sân bóng Quidditch. Nhiều học sinh còn mang theo ống dòm. Mặc dù ghế ngồi đều đã được nâng cao lên trời, nhưng thỉnh thoảng cũng khó theo dõi một vài diễn biến của trận đấu. Snape ngồi cùng Murphy và đám học sinh nhà Slytherin, ngồi cô động ngay hàng ghế đầu. Và Sabrina vừa ngạc nhiên vừa cảm động hết sức khi thấy cả đám giương lên một tấm biểu ngữ cổ động thật lớn, làm từ tấm khăn trải giường. Trên tấm biểu ngữ, Sabrina Sandal được gọi là Nữ chiến binh Valkyrie và cậu Jea Kim – người sẽ là bình luận viên ngay hôm nay khéo tay đã vẽ hẳn một con rắn to, biểu tượng của nhà Slytherin ngay dưới tên Sabrina. Đã vậy, Snape còn ra tay làm một phép thuật nho nhỏ, khiến cho nước sơn cứ chốc chốc lại đổi màu.

Trong khi đó, ở phòng thay đồ, Sabrina và cả đội đang mặc vào những chiếc áo chùng Quidditch màu xanh thẫm.

Cả đội lắng nghe Đội trưởng Malfoy phát biểu trước trận đấu:

- Thưa các anh chị em, đây là đội hình tuyệt vời nhất của nhà Slytherin từ nhiều năm trở lại đây. Lần này chúng ta sẽ chiến thắng. Tôi biết chắc như vậy.

Rồi anh nhìn trừng trừng cả đám như muốn nói:

- Mà tụi bây phải thắng, nếu không thì...Thôi. Tới giờ rồi. Chúc tất cả may mắn.

Sabrina theo gót Đội trưởng ra khỏi phòng thay đồ, mong sao cho đầu gối mình đừng sụp xuống khi bước ra sân trong tiếng hò reo cổ vũ. Bà Hooch cầm còi trọng tài. Bà đứng giữa sân chờ hai đội tiến ra, một tay bà đã cầm sẵn cây chổi. Khi tất cả các cầu thủ đã đứng chung quanh, bà Hooch nói:

- Tất cả các trò nghe đây, ta muốn tất cả phải chơi một trận thật hay thật đẹp.

Sabrina thấy Potter đứng đó. Giơ tay chào nó. Có lẽ là cảm ơn phi vụ lần trước mà cậu ta cũng được nhận vào đội Quidditch đi. James Potter chơi ở vị trí Tầm thủ. Cũng như Sabrina. Potter đưa hai ngón tay lên mắt rồi lại chỉ nó về phía Sabrina ý "cứ coi chừng đấy." Sabrina lười biếng nói:

- Potter, Sirius người yêu của cậu đâu rồi? Đang trên ghế khán giả ah? Có cần tụi này cổ vũ cho tình yêu của hai người thành hiện thực mà không gặp chút rào cản tâm lý nào hay không?

- Cô đừng có mà vu khống. Cậu ấy sẽ luôn luôn bên cạnh tôi. Potter mặt đỏ bừng, trong khi bịt tai lại không muốn nghe tiếng cười nhạo đến từ lũ rắn con.

- Thì ra là cậu thiếu tình thương của cha? Sabrina mặt đỏ ửng, trầm lặng nói tỏ vẻ cảm thông.

- Không!!! Chuyện không phải như cô nghĩ!!....Tôi....Không!!!

Cô Hooch hét lên phá vang "bầu không khí đầy tính giải trí."

- Lên chổi!

Sabrina trèo lên cây cùng Comet 620. Bà Hooch thổi một hồi còi chói tay bằng cái còi bạc. Mười lăm cây chổi vọt lên không trung, càng lúc càng cao. Trận đấu bắt đầu.

- Thật là một ngày tuyệt đẹp cho trận đấu Quidditch. Và giờ đây không cần chờ đợi nữa thành viên của hai đội bóng đã có những hành động đầu tiên.

- Và ngay lập tức, Angelina của đội Gryffindor giành được banh Quaffle. Chà, cô gái này quả là một Truy thủ xuất sắc, mà lại hấp dẫn nữa chứ...

- Jea Kim!

- Dạ, em xin lỗi!

Bị giáo sư McGonagall nhắc nhở, anh chàng Jea Kim cụp tai lại.

- Còn bây giờ, thưa quý vị, cô ấy đang vượt lên cao, một đường chuyển chính xác cho Alicia Skiving, một phát hiện mới của Hezandez, mà năm ngoái còn ngồi ghế dự bị... Bóng được chuyển về cho Angelina... Ồ, không, đội Slytherin đã giành được Quaffle. Hai cầu thủ nhà Slytherin đang bay cặp lẫn nhau trong một chiến thuật Parkin Pincer tuyệt vời. Phòng thủ không chỗ che. Lucy Steeler, đúng như cái tên của mình, đang bay vượt lên như một con ó... Vào... Mười điểm đầu tiên cho Slytherin.

- Ồi... Có lẽ chán thương rồi, một trái Bludger đâm vào ót Lucy... Banh lại về tay Gryffindor... Adrian Pucey đang tăng tốc bay đến cột gôn, nhưng một trái Bludger thứ hai đã cản đường anh. Đội trưởng Lucius Malfoy xuất sắc bảo vệ cột gôn nhà mình với một cú đá vô cùng đẹp mắt... Dù sao các Tấn thủ

nhà Gryffindor đã chơi rất ngoạn mục, và Angelina một lần nữa chiếm được Quaffle, trước mặt cô hoàn toàn trống trải và... vút... Phải nói đúng là cô đang bay...Tránh được một trái Bludger đang lao tới...Cột gôn trước mặt rồi... Cô lên nào, Angelina...Thủ quân Malfoy lao xuống...Hựt rồi...GRYFFINDOR GHI BÀN!

Học trò nhà Gryffindor bùng lên hoan hô làm sôi cả bầu khí lạnh, trong khi phe Slytherin la ó, rên rĩ. Tuốt trên đó Sabrina đang lượn quanh, theo dõi sát sao trận đấu và nheo mắt tìm kiếm tung tích trái banh Snitch. Đây là chiến lược của Malfoy. Anh đã dặn dò Sabrina:

- Em cứ việc né cho tới khi nào phát hiện ra banh Snitch. Tụi này không muốn em tấn công khi chưa cần phải ra tay.

Lúc Lucy ghi bàn, Sabrina đã lượn vài vòng từ cột gôn này sang cột gôn khác để xả ga vui sướng. Giờ đây nó đã tỉnh táo lại, tập trung tìm kiếm banh Snitch. Có lúc nó thoáng nhìn thấy một ánh vàng xẹt qua, nó dậm mạnh chân đuổi theo. Rồi có lần một trái Bludger lao xa vô Sabrina, chọi nó lia lịa, hung hãn như đại bác thần công, và Cody Lestrangle đã kịp thời đến đuổi trái banh đi. Vừa giận dữ đâm cho trái banh Bludger một phát văng về hướng Marcus. Cody vẫn còn kịp hỏi:

- Em không sao chứ, Sabrina?

- Đội Slytherin đang có banh, Tầm thủ James Potter đã lặn xuống, né được hai trái Bludger, qua được hai Tấn thủ nhà Slytherin, vượt nốt Truy thủ Bell, anh đang tăng tốc về hướng...Khoan đã...để coi có phải banh Snitch không...

Tiếng rì rầm nổi lên rồi lan khắp đám đông, khi Adrian Pucey buông rơi trái Quaffle vì mãi ngoái nhìn theo một ánh vàng thoáng nhá lên, vút ngang qua tay trái nó.

Sabrina đã nhìn thấy banh Snitch. Nó phóng người xuống có ánh vàng lóe sáng ấy trong một con kích động dữ dội. Tầm thủ của Gryffindor là James Potter cũng đã nhìn thấy banh. Cả hai kẻ cô nhau lao vào tranh trái Snitch. Tất cả Truy thủ hai đội dường như quen bém nhiệm vụ của mình, cứ ngăn ra, lừng lờ bất động giữa không trung.

Potter đã nhanh hơn Sabrina. Nó nhìn thấy trái banh nhỏ xíu với đôi cánh chớp chớp, đang bay chệch lên cao, ở phía trước. Sabrina dồn sức làm một cuộc đột phá tốc độ để vọt lên...

- ẦM!

Rồi một tiếng gầm căm phẫn nổi lên từ phía cổ động viên nhà Gryffindor: Sabrina vọt lên với tốc độ chóng mặt rồi đột ngột bay thẳng xuống đuổi theo trái banh Snitch với tốc độ khủng khiếp. Ngay bên cạnh là James Potter cũng đang tập trung vào trái banh vàng. Khi chỉ còn cách mặt đất có 3 tấc, Sabrina hất tung trái banh Snitch ra xa đồng thời ghim chiếc cán chổi lại, đột ngột đổi hướng bay vọt ra xa khiến cho Potter lao theo mà mắt đã ngã chổng vó xuống dưới sân. Cổ động viên Gryffindor gào vang:

- Phạt. Chơi xấu!!!

Nhưng sau phút giây rối loạn ấy, trái Snitch đã lại biến đâu mất tăm.

- Vâng là Wronski Feints. Là Wronski bà con ơi, thật bất ngờ lại được thấy màn biểu diễn này ở đây. Ngay tại Hogwarts. Trận đấu này phải ngang tầm với Cúp Quidditch Thế giới. Tất nhiên là nếu so sánh với Đội Chudley Cannons.

Đám đông hò hét ầm ĩ.

- Sau khi suýt giết chết Tầm thủ nhà Gryffindor. Rất nhanh cả đội đã lấy lại phong độ. Và bây giờ 2 Truy thủ nhà Gryffindor đang trao đổi nhau quả bóng Quaffle trên không. Hướng thẳng tới cột lưới nhà Slytherin. Ai sẽ ghi bàn đây...không biết... Và họ đã lừa được Đội trưởng Malfoy. VÀO. 10 điểm nữa cho Gryffindor. Tỷ số trận đấu hiện nay là 60 – 40. Rất sát sao thưa bà con. Vẫn chưa thấy trái banh Snitch đâu.

Bất chợt, Sabrina bay hướng thẳng tới phía dưới những cột gỗ của khán đài. Cô đã thấy trái banh Snitch, tránh né những cột gỗ đâm ngang, chĩa dọc từ khắp nơi. Sabrina bay vòng vòng hình xoắn ốc mà theo sau là Potter. Cũng rất tài tình cậu đuổi theo sát nút, tránh được tất cả những cột gỗ đó. Sabrina vọt tay ra, đứng cả lên cây chổi mà với tay bắt trái banh Snitch.

Uỳnh. Sabrina văng thẳng vào cột gỗ trước mặt, Potter theo sát sau cũng va vào mà bắn người lên sân đấu. Mắt thấy những cột gỗ gần nhất rơi xuống đè lên người Potter. Sabrina bay qua hất cậu về phía xa. Còn bản thân thì bị một chiếc cột xoẹt qua má. Để lại một vết xước dài.

Cô đáp đất. Giơ trái banh Snitch vàng đang ra sức giãy giụa lên cao.

- Tôi bắt được nó rồi.

Khán đài nổ ầm trong tiếng hò reo.

- Một trận đấu tuyệt vời, kết thúc với tỷ số 210 – 40. Áp đảo! Nghiêng về nhà Slytherin. Và giờ chúng ta có thể ăn mừng chiến thắng.

Đám học trò ủa xuống sân bóng. Khiêng Sabrina chuyền tay lênhên trên cao mà tung cô lên xuống. Sabrina cảm thấy tức ngực nhưng cũng cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Hóa ra cô cũng có tài trong việc chơi thể thao chứ bộ. Đó là ngày vui nhất từ trước đến giờ. Đám Slytherin hò hét cho tới tận bữa ăn chẳng giống với vẻ đạo mạo quý tộc thường ngày. Mà Sabrina là anh hùng ngày hôm nay. Hết lứa học trò nhà Slytherin này lại tới lứa khác đến bắt tay chúc mừng cô. Mà Malfoy ở một phía bàn cũng hướng Sabrina gật đầu hài lòng.

Mãi Snape mới đưa Sabrina thoát ra từ trong đám đông mà dúi vào tay cô một lọ dung dịch trị thương. Hắn điều chế lọ dung dịch này lúc nào vậy. Sabrina vui mừng cảm ơn rồi rút. Còn để cho Snape bôi thuốc trị thương lên mặt cho cô. Vừa bôi tay Snape vừa nhẹ nhàng như thể sẽ làm đau cô vậy. Nó thổi thổi lên miệng vết thương và bảo làm thế này cô sẽ đỡ đau. Sabrina mặt đỏ bừng trước hành động này của Snape. Còn hắn thì nhún miệng cười ra điều chăm sóc cô.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thở được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Neji tới từ Mahoutokoro

Sau sự kiện đột nhập của tên áo trắng ở Mahoutokoro, phòng vệ ở Hogwarts trở nên nghiêm trọng hơn bao giờ hết. Các biện pháp được gia tăng. Cụ Dumbledore thông báo học sinh không được bước nửa bước đến khu rừng Cấm, hủy bỏ chuyến đi tới Hogsmeade của năm 3. Bọn học trò thì kêu trời kêu đất.

Mùa Quidditch cũng đã qua, chiếc Cup thuộc về nhà Slytherin như một giấc mơ. Giờ đây mỗi đứa trẻ nhà Slytherin đều để mặt chúng song song với bầu trời, đặc biệt mỗi khi đi ngang qua Đại sảnh đường nơi trưng bày chiếc Cup cùng tên nhà của chúng. Sabrina thì rảnh rỗi hơn vì không phải luyện tập Quidditch nữa, cô thường dành thời gian đó đi xung quanh đồng cỏ lớn, khu rừng nhỏ và hồ nước đen để thăm thú và chăm sóc các sinh vật mới lạ ở đây, có rất nhiều sinh vật kỳ lạ mà cô chỉ được nghe tới tên chúng trong sách, còn có những sinh vật quyền lực và mạnh mẽ hơn hẳn những con thú mà ông nội thường nuôi cùng cô ở nhà.

Đặc biệt nhất là đám Niffler nhỏ mới sinh ở đồng cỏ, cô rất thích chúng vì cô chính là người giúp đỡ mẹ Niffler sinh ra đàn con nhỏ này. Cô để chúng tới cái ổ trong hốc cây nơi có con Bowtruckle ở đó. Bowtruckle là sinh vật chỉ sống ở những cây cho gỗ để làm ra những chiếc đĩa phép tốt. Chúng còn kỳ diệu hơn thế. Con người thường chỉ biết một nửa về chúng như Newt Scamander nói trong cuốn sách của anh "Sinh vật huyền bí và nơi tìm ra chúng". Cô thường hay ngồi ở đó đọc sách và hát cho chúng nghe. Những con Niffler mỗi khi nghe hát đều nhảy múa vòng quanh tạo ra những lấp lánh ánh kim tuyệt đẹp. Newt chắc cũng biết điều này, anh thân thiết với bất kỳ sinh vật sống nào, nhất là lũ Niffler.

Những con Niffler này đủ màu sắc từ đen cho tới lông tam thể, có con lông sọc trắng lẫn với màu cam. Hệt như một đám mèo con, ngoài việc chúng quá hiếu động. Thường xuyên trèo lên người Sabrina, quệt đám lông vào người cô khiến cô rung lên vì buồn mà cười nắc nẻ. Cô đang hát, giọng hát ngọt ngào, trong trẻo vang lên hòa ca cùng tiếng lá đang xào xạc trên cành, mỗi cành cây lại rung lắc, đập từ cành này sang cành kia để tạo nên giai điệu nhịp nhàng, gió cũng như hưởng ứng lời hòa ca mà hợp xướng cùng cô gái bé nhỏ ngồi đó.

- Cô bé, ta mang đồ ăn tới cho chúng.

Giật mình quay lại, chính là tên áo trắng ở Mahoutokoro, Sabrina lùi lại, tay đã sẵn sàng đưa phép.

- Đừng sợ, ta không phải người xấu.

- Nói đi. Tôi đang nghe đây. Sabrina nghiêm trọng nói.

- Ta biết ta là phù thủy đã bước đi trên con đường Hắc Ám, nhưng cô có tin nếu ta nói ta không còn lựa chọn khác.

- Không tin thì tôi sẽ đi đòi nhà ma hả? Đương nhiên là ta tin. Sabrina không khách khí nói.

- Ta sẽ không hại cô. Ta tới đây chỉ để đuổi theo kẻ thù của mình. Chính kẻ đó đã gây nên thảm án ở gia tộc Yagami của ta. Tên ta là Neji Yagami. Sau thảm án đó ta đã quyết tâm trả thù mà mù quáng đi theo con đường Hắc Ám nhằm mong bản thân có thể mạnh mẽ hơn. Đó là một sai lầm. Nhưng ta không hối hận. Ta đã đuổi theo tới đây. Nhưng kẻ đó trốn trong Hogwarts với hàng rào bảo vệ quá vững chắc ta không thể làm gì được.

- Kẻ đó chính là Patricia Rakepick? Sabrina phỏng đoán. Nếu những phân tích của cô là đúng. Kẻ trước mặt này có thể đang nói dối hoặc nói thật. Nếu hắn nói dối và sai bảo cô thì cô sẽ báo ngay cho thầy Dumbledore. Còn nếu hắn nói thật, cô lắng nghe cũng không mất gì. Quyền hành động vẫn ở phía cô. Nếu hắn định rat ay thì đã sớm ếm lời nguyên Độc đoán lên cô rồi.

- Đúng vậy.

- Xin lỗi nhưng tôi không thể giúp gì được anh.

- Ta biết Rakepick đang tìm kiếm thứ gì ở Hogwarts, bà ta sẽ không ngừng tìm kiếm nó.

- Anh muốn tôi giúp người tìm ra thứ đó trước Rakepick hay sao?

- Rất thông minh, cô bé ạ. Neji gật đầu.

- Người ta nói điên loạn hay là thiên tài. Thường thì 2 cái này cùng là một.

Neji bật cười, hẳn chưa từng gặp một cô bé nào dung cảm đến như vậy, còn có thể nói với hắn những lời này.

- Người lấy gì đảm bảo rằng ta sẽ giúp người chứ? Tôi không tìm kiếm rắc rối. Đó không phải là cách tôi sống.
- Ta đã sẵn sàng để chết cho việc báo thù lần này.
- Vậy thì người có thể đi tìm cái chết. Ta không có hứng thú với Tử thần.

Đấy nếu như có kẻ lạ đến tìm người hỏi đường, người sẽ vui lòng chỉ cho hắn. Nhưng nếu có người lạ đến mà kể cho người nghe chuyện báo thù gia tộc. Thì ta khuyên người chân thành, hãy mặc kệ hắn.

- Nếu ta nói chiếc chìa phép trên tay cô bé là chìa khóa để mở ra Cuốn sách của Bóng tối, thứ đang được cất giữ ở Hogwarts thì sao? Cuốn sách bóng tối là một cuốn sách quyền năng, theo như truyền thuyết thì nó là Cuốn sách được viết bởi vị thần cô đại Chthon, Cuốn sách chứa đựng toàn bộ những tà thuật mà người dùng nó cần có với cái giá và cả linh hồn của họ. Nó luôn nằm trong tay những ác nhân như Morgan Le Fey, Lilith hay Thulsa.
- Anh nói tôi là chủ nhân của Tử thần? Chuyện đùa gì vậy.
- Cây chìa phép của cô được làm từ xương của Tử thần. Nó không nhận chủ trừ khi kẻ đó chính là chủ nhân chân chính được Tử thần công nhận.
- Tôi chỉ là một cô bé năm nhất đang học thần chú cơ bản thôi, anh làm ơn hãy nói chuyện có lý một chút. Cuốn sách của Bóng tối. Một chút tôi cũng không quan tâm. Sabrina kiên quyết. Bao năm nay, lẽ sống làm người của cô chính là tránh càng xa rắc rối càng tốt. Rắc rối chỉ là rắc rối cho tới khi nó trở nên trầm trọng tùy vào thái độ của con người. Đạo lý này Sabrina hiểu rõ.
- Rakepick cũng sẽ không tìm được Cuốn sách nếu như không có cô, cô bé à. Nguy hiểm sẽ tới tìm cô. Ta chỉ ở đây để cảnh báo.
- Cảm ơn người. Sabrina nói, nhìn thẳng vào đôi mắt của Neji. Một đôi mắt đen sâu không thấy đáy trên gương mặt tiều tụy đã trải qua gió sương. Có nỗi đau cùng sự tuyệt vọng trong đó. Người này đã trải qua những chuyện hết sức kinh khủng. Sabrina không thể không thừa nhận rằng mình bị thuyết phục.
- Ta sẽ bảo vệ cô, đây là một chiếc chuông đã được ếm bùa "Intruder Charm", khi cô gặp nguy hiểm, hãy sử dụng nó, ta nhất định sẽ liều mạng chạy tới ứng cứu. Nói rồi Neji đưa cho cô một chiếc chuông bằng vàng.
- Cảm ơn anh, Neji. Sabrina bối rối không biết phải làm sao, cô cất chiếc chuông vào túi.
- Ta không thể ở lại đây lâu, rất vui khi gặp được cô bé. Ta sẽ thường xuyên mang thức ăn tới cho đám Niffler. Nói rồi anh chàng biến mất dạng vào khu rừng gần đó.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Patricia Rakepick

Sabrina suy tính, nếu như cô gặp nguy hiểm, người đầu tiên cô cần báo là thầy Dumbledore, nhưng thầy lại là bạn với cô Rakepick. Thầy liệu có tin câu chuyện hoang đường kia không. Nếu bức thư là của cô Rakepick. Chắc chắn rằng cô ấy đã để ý tới Sabrina rồi. Trong giờ ăn trưa ở Đại sảnh đường, thầy Dumbledore lại vắng mặt. Thầy đã rời khỏi trường. Theo như cô McGonagall nói thì thầy đi xử lý vụ người sói tấn công ở Hogsmeade. Không thể có nhiều chuyện trùng hợp như vậy được. Mùi âm mưu rõ ràng trong không khí như thế này thì Sabrina không thể không lo lắng. Cô đem câu chuyện thuật lại cho Snape. Khiến Snape cũng lo lắng không thôi, lại càng đi kè kè bên Sabrina suốt ngày.

Nhưng đúng như Sabrina nghĩ, nếu nguy hiểm tới tìm người thì người có chui xuống đất cũng không thể nào thoát được. mà ở Hogwarts lại không thể nào trốn thoát. Cô chui xuống đất bằng niềm tin. Sáng thứ hai đầu tuần, đúng 9h cô Rakepick hẹn đám học sinh năm nhất đứng ra trước sân trường để học tiết Phòng chống nghệ thuật hắc ám. Hôm nay cô được học thực hiện Bombarda, một bùa chú phát nổ với những áo giáp sắt bên dưới đã được gắn bánh xe và bùa ngăn vỡ nát.

- Nào hãy cầm đuũa lên như những chiến binh. Thực hiện một cách dứt khoát, các em phải cảm thấy như ở đầu đuũa có một ngôi lửa phát ra. Hãy tập trung, nghĩ tới sức công phá của một quả bom nhỏ. Nào hãy bắt đầu luyện tập.

Đám trẻ từng người bước lên thực hiện bùa chú. Ben Copper một đứa bên nhà Hufflepuff, mỗi lần nó vẩy đuũa là ở đó chỉ xẹt xẹt ra vài tia sáng đỏ rồi tắt ngấm. Một đứa khác thì lời nguyên đội chính lại nó nổ tung khiến tóc tai cháy xơ xác và mặt đen ngòm. Đũa nhỏ được đi tới bệnh xá.

Hết giờ cô Rakepick hẹn gặp riêng Sabrina. Sabrina đang lo lắng, không biết người này sẽ bày ra quỷ chiêu ám quái gì nữa đây. Cô chỉ yêu cầu Sabrina đi theo tới phòng làm việc của cô để trợ giúp cho bài giảng lần sau. Sabrina mở hôi dòng dòng, cô đi đến ta mới ở một mình với người. Nhưng cũng không thể không vắng lời, trốn được bây giờ cũng không trốn được ngày mai, ngày kia. Bao giờ thầy Dumbledore mới trở lại trường chứ, khi thầy trở lại trường

thì có phải đến để nhất xác cô hay không? Sabrina tự hỏi. Rồi rầm đi theo cô Rakepick. Lòng cô bé rối bời. Trước khi đi Snape còn ném cho cô một cái nhìn đầy lo lắng.

Trong văn phòng cô Rakepick có treo nhiều thứ hình thù kỳ dị, như là một cái đầu của thổ dân rất to với hàng râu xám cong cong rủ xuống sàn, có đầu của những con Tê giác 3 sừng quý hiếm ở Châu phi, còn có đầu của những con gia tinh già cỗi. Cô ta định triển lãm đầu của mọi loài ở đây hay sao. Nhìn căn phòng này giống như nơi để tra tấn thì đúng hơn là Phòng chống nghệ thuật hắc ám. Khẩu vị thẩm mỹ của cô Rakepick cũng quá kinh dị đi. Sabrina trầm nghĩ.

- Chắc hẳn trò biết ta gọi trò tới đây để làm gì, trò Sandal. Cô Rakepick nghiêng đầu, cái miệng cô dẩu ra mà nói. Còn không thèm liếc nhìn Sabrina lấy một cái.

- Dạ là để chuẩn bị giúp cô cho buổi học lần sau ạ. Sabrina nhanh nhẩu trả lời.

- Ừ đúng. Nhưng còn một việc khác quan trọng hơn. Ta muốn đề nghị trò trở thành phụ tá của ta, trò thấy thế nào? Cô Rakepick nói, chất giọng ngọt nhớt.

- Nhưng cô biết đấy, con quá bận bịu với lịch học. Sabrina nói, dùng chất giọng khẩn cầu nhất mà cô có thể nói ra được, uốn 3 tác lưỡi.

- Ta sẽ cho đây là một lời từ chối. Được rồi bây giờ trò hãy theo ta tới nơi này.

Sabrina không biết nó sẽ đi đâu. Nó và cô Rakepick đi theo những lối cầu thang cao vút, chốc chốc lại di chuyển vị trí của chúng một lần đến hoa mắt chóng mặt. Sabrina bước theo thờ không ra hơi, thâm nguyên rủa. Nơi nó và cô Rakepick tới là một cái hành lang dài trên tầng 7. Trước mặt 2 người chỉ có một bức tường đá bên cạnh bức tranh ngài Cadogan đang cầm kiếm chỉ trò thách đấu. Cô Rakepick đứng đó nhắm mắt lại một hồi. Về mặt cô suy nghĩ rồi vùng đưa phép chạm vào bức tường. Ngay lập tức một chiếc cửa gỗ lớn với những then cài bằng sắt kiên cố hiện ra. Ah...thì ra là Phòng Yêu cầu trong truyền thuyết đây sao. Hai người bước vào.

Bên trong chỉ có một cái bục bằng gỗ mục nát, bên trên là một chiếc la bàn đang chỉ hướng Bắc, dưới mặt la bàn có vẽ tám hình bán đồ thể giới với khí hậu hiện lên ở từng lục địa, có những con sóng rì rào đang vỗ trên đại dương. Sabrina đã thấy qua nhiều tác phẩm giả kim thuật, phép thuật, cô vừa nhìn lập tức biết cái la bàn này là hàng cực phẩm nha.

- Một chiếc chìa khóa sẽ để làm gì, trò Sandal?. Cô Rakepick hỏi.

- Dạ để mở khóa những thứ gì được cất giấu bên trong ạ. Có thể dùng Alohomora thưa cô.

- Đúng vậy, xuất sắc như mọi khi. Nhưng nếu chúng ta không có chìa khóa thì chúng ta không thể mở bất cứ gì mà chúng ta không có để mà mở.

- Nhưng nếu chúng ta không có, không tìm ra cái gì để mở với chiếc chìa khóa này thì sao??? Sabrina quanh co, cô thích nhất là khiến người ta rối trí trong mấy câu tán láo kiểu này.

- Trò hãy đặt cây đu của trò lên trên đó.

Sabrina rất nhanh bước lại. Đặt cây đu của mình lên trên mặt tấm la bàn. Nhưng không có gì xảy ra. Cô Rakepick há hốc mồm ngạc nhiên, cô lấy cây đu đặt lại vào nhiều vị trí khác nhau nhưng vẫn không có gì xảy ra. Mọi thứ vẫn vậy, 2 người vẫn đứng đó.

- Không thể nào có chuyện này được. Cô lăm bắm...vừa nói vừa đi ra ngoài cùng Sabrina.

- Trò có thể về rồi.

- Dạ thưa cô. Sabrina không nói 2 lời, chạy biến mất. Ha ha ha ha muốn đối phó với cô, nằm mơ đi. Chìa khóa chính là cây đu của cô nhưng sáng nay lúc đứng ở trên sân. Khi thấy con Fang đang chơi đùa với cái que gỗ lớn của nó, cô đã nảy ra một sáng kiến. Cô liền nhặt thanh gỗ lên, vẩy nhẹ đưa phép là tạo ra một chiếc giống y hệt. Hàng nhái nhưng không sử dụng được. Ha ha ha tự bội phục chính mình. Sabrina liền một mạch chạy tới thư viện. Cô biết thứ cô cần là gì. Ngay lúc này đây, đầu óc Sabrina tỉnh táo hơn bao giờ hết. Cô biết là cô cần phải làm gì ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thổ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 17: Thở vào hang rắn

Chạy bay tới thư viện, vừa tới vừa thở hổn hển khiến bà Pince, người chủ thư viện cau mày nhìn cô và phê bình rằng đúng là vô phép, hãy thở nhỏ thôi. Giờ thì đến việc thở ở Hogwarts cũng bị hạn chế. Tới bên kệ những quyển sách phép thuật về tâm trí, tâm thần học. Sabrina rất nhanh tìm được thứ mình cần. Một quyển sách dạy về quan bí thuật có tên là Tâm trí và những điều thần bí, tác giả là Louis de Funès người Pháp và Wilhelm Wolveklause, người Đức. Một sự kết hợp kinh dị. Sabrina là lưỡi. Đem cuốn sách tới bàn đọc cho tới khi thời gian chuẩn bị tiết thảo được học bắt đầu. Cuốn sách gồm 2 phần, một là cách để đọc tâm trí người ta Legilimens, Chiết tâm trí thuật, của ông người Pháp nói. Đúng là đất nước của những kẻ ái tình, thảo nào muốn

đọc xem trong đầu kẻ kia đang nghĩ gì tới vậy. Phần 2 chính là Bế quan bí thuật, Occlumens, dạy người cách để đóng tâm trí, không cho kẻ kia đọc được, hiển nhiên là của ông người Đức.

Sabrina thuật lại câu chuyện cho Snape nghe.

- May là bò nhanh trí đó. Nhưng bò phải hết sức cẩn thận nghe chưa. Còn Occulumenty, mình...mình sẽ học cùng bò. Hai đứa luyện tập vẫn tốt hơn một. Snape khẳng khái nói. Có trời biết cậu lo cho cô bé này thế nào. Khi Sabrina, Snape đã đứng ngồi không yên, chỉ không ngớt lo, lỡ đâu cô bị Tra tấn thì sao, hay gặp nguy hiểm không ngờ được nào đó. Rồi rầm tâm trí cả nửa ngày. Đến bữa trưa cũng không ăn vào nổi. Cậu đã vui thế nào khi thấy Sabrina xuất hiện trong lớp Thảo dược học. Phải dẫn mình để không chạy lại ngay về phía cô bé.

Hôm nay bọn chúng được học về loài cây *Mimulus nimbletonia*, một loài cây xương rồng cứ liên tục giờ những cành mập mạp đầy gai nhọn tấn công bọn chúng. Kết quả là phải làm thế nào lấy được Stinksap của mấy con quỷ này. Bọn trẻ đeo bao tay vào và bắt đầu học cách vuốt ve những thân cây đầy gai nhọn đang trực chờ tấn công bọn chúng. Có mấy đứa bên nhà Ravenclaw đã kêu ầm trời, mấy đứa bên Slytherin cũng không khá hơn, chặt vật mà thay đất cho mấy con quỷ xương rồng khó tính. Cuối cùng thì ai cũng ra về với vết thương lớn nhỏ.

Snape vấy dũa trị thương cho cả hai. Nó còn nhớ như in, ngày đầu tiên gặp được Sabrina. Cô bé với mái tóc màu trắng hệt như thiên thần mà hắn đã để ý quan sát mấy hôm nay ấy đã chữa những vết thương của nó bằng bùa chú Episkey, cô bé ấy cũng đã chữa lành luôn tâm hồn bị tổn thương của nó bằng những tháng ngày là bạn bè. Từ khi có Sabrina ra mặt, lại nổi tiếng với trận đấu tay đôi, đã không còn có ai bắt nạt hắn nữa, nếu có thì chỉ là những cái va huých bất chợt hay cái nhìn hình viên đạn từ đám Potter, còn lại ai ai cũng không dám xì xào bàn tán lớn nhỏ mỗi khi nó đi qua. Những ngày tháng hạnh phúc nhất cuộc đời nó. Có lẽ là được quen biết với Sabrina, được học cùng cô bé dưới mái trường Hogwarts này. Nơi đã in sâu vào trái tim nó như một ngôi nhà chân chính.

Những ngày sau mỗi ngày Snape đều cùng Sabrina học Bế quan bí thuật, cùng luyện tập, cùng chia sẻ suy nghĩ với nhau, như thể giữa cậu và cô giờ đây điều gì cũng đã hiểu rõ. Cậu cũng hiểu tình bạn đơn thuần giữa hai bọn họ. Hiểu Sabrina. Cũng chỉ mong Sabrina có thể hiểu được lòng cậu. Liệu sẽ có một con đường mở ra hay không?

Sabrina thích Đấu tay đôi, cậu ngày ngày đi theo cô bé tới Câu lạc bộ. Nói nhất định cô sẽ đạt được danh hiệu Nhà vô địch Đấu tay đôi. Đúng như những gì cậu nghĩ, Sabrina cần quét ở đó 2 tháng, đánh đông đánh tây, giao đấu với bất cứ kẻ nào xấu số mà cô tóm được, giờ thì sao nào, gặp cô ai cũng né xa 3 bước, nhất định không chịu để tóm được, có người lần dùng ra ngất, có kẻ đang mặt mày hớn hờ bỗng dưng đau toàn thân như thể bị con gì chích. Thấy tình hình không ổn, thầy Flitwick bèn cho cô được phép giao đấu với những anh chị lớp trên, với điều kiện là phải cẩn thận. Dịch thân thầy còn viết một bức thư cho Liên đoàn Quốc tế Đấu tay đôi phù thủy để giới thiệu Sabrina vào giải đấu hằng năm. Còn tám tắc khen rồi cô sẽ nổi nghiệp ông, trở thành một Nhà vô địch cừ khôi. Còn nói hồi trẻ ông phong độ như thế nào, sức mạnh khủng khiếp của ông ra sao. Hoàn toàn đối lập với hình hài bé xú. Nó còn biết Sabrina đã đạt được điểm tuyệt đối trong phần kiểm tra Bùa chú vì bài viết của cô có miêu tả phong độ thầy Flitwick đẹp trai ra sao. Hệt như David và Goliath trong trận chiến lừng danh. Cái tài tán láo tài tình của Sabrina nó sớm đã cam chịu làm nạn nhân ngay từ những ngày đầu rồi.

Sabrina thường hay đẩy xe đi dạo cùng Murphy vì cô nói điều đó giúp ích cho sức khỏe của cậu. Hắn không hiểu sao trong lòng cảm thấy khó chịu. Mỗi khi thấy 2 người bọn họ đi dạo rồi cùng nhau cười nói vui vẻ. Nó chỉ thầm ước đó là nó, đang nhìn vào đôi mắt xanh trong veo của Sabrina để thấy được hình ảnh phản chiếu của nó trong đó, thấy được đôi môi anh đào căng mọng đang chu ra mỗi khi không chịu nhận lỗi của cô, thấy được nụ cười rạng rỡ với hàm răng trắng tinh, cô khi cười khoe miệng còn kéo lên thành một hình vòng cung hoàn hảo mà mỗi lần Snape đều quên tay đóng một dấu ngoặc giữa bài làm của nó để vẽ lại nụ cười ấy, hơn cả mặt trời, mặt trời trong lòng nó.

Nó vốn không thích những chỗ đông người, nhưng lại nguyện lòng vì Sabrina mà tới sân bóng để cổ vũ cô tập mỗi ngày. Nó chỉ mang sách đi vậy để che giấu cảm giác ngượng ngùng khó hiểu như hàng ngàn con kiến cắn trong lòng kia, chứ nó biết, nó theo dõi Sabrina chăm chú đến nỗi có thể đếm được số lần nở nụ cười của Sabrina, có thể thấy rõ được giọt mồ hôi lấp lánh trên khuôn má ửng hồng đã quện với lớp lông tơ mỏng tang trông như những xoắn ốc nhỏ xinh, thấy được hàng tóc mai dính chặt vào khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu kia. Có lẽ mặt Sabrina chỉ vừa lòng bàn tay của nó. Nếu như nó được đặt tay lên khuôn mặt ấy thì sẽ ra sao? Có lẽ nó đang mơ tưởng quá xa rồi.

Đến cả ánh mắt của Sirius dạo này cứ thỉnh thoảng lại liếc về phía cô và hắn. Nó khiến hắn ghen tị. Khiến hắn muốn dùng ngay một cái bùa bịt mắt Obscuro để đảm người kia khỏi ngắm nhìn cô ấy như thể cô ấy là nữ thần Tình ái của bọn họ vậy. Cô ấy có lẽ chỉ để cho một mình nó ngắm nhìn là đủ. Chính vì vậy nó lấy hết quyết tâm, mỗi ngày đều viện ra đủ thứ lý do chỉ để được bên cạnh Sabrina, từ cùng học, cùng đi thư viện cho tới cùng dùng bữa. Nó muốn cô là một phần như hơi thở cuộc sống của nó vậy. Cứ nhẹ nhàng như vậy mà đi vào, nhưng lại không thể sống thiếu nó.

Mặc dù cô mời nó tới nhà vào dịp lễ Giáng Sinh nhưng nó đã e ngại từ chối. Nó sợ, nó sợ cái cảm giác thấy được một gia đình đầm ấm mà nó hằng ao ước, sợ thấy được nó cùng Sabrina dưới một mái nhà, cái viễn cảnh ấy khiến nó sợ hãi là một thứ mật ngọt chết người, mà một khi ném phai sẽ vĩnh viễn không thể quay đầu.

Chương 20

Trên sân ga xe lửa đưa những đám học trò trở về nhà nghỉ lễ vào dịp Giáng Sinh. Sabrina đứng tạm biệt Snape, trước khi đi cô còn dặn dò đủ điều và hứa sẽ tặng quà cho cậu vào ngày lễ đó, một món quà tuyệt cú mèo mà cô chắc cậu sẽ thích nó cho mà xem. Snape cười, lấy hết dũng cảm ôm chặt lấy cô một cái trước khi cô bước lên xe. Đúng lúc đó thì Lily chạy tới, hắn nhìn thấy Lily vội buông Sabrina ra. Hắn đang hành động ngu ngốc gì thế này, hắn sợ cái gì kia chứ? Sabrina thấy vậy cũng cười chào 2 người rồi đi thẳng lên xe. Cô giận hắn ư? Lily cũng sẽ trở về nhà vào dịp Giáng Sinh còn bắt hắn phải hứa sẽ gửi bài vở cho cô học thêm trong kỳ nghỉ này. Hắn đồng ý. Con người ta nhiều khi thật lạ, đối với người lại không thể làm gì khác hơn là đối xử tốt. Nhưng lòng lại thấy ngổn ngang.

Chọn một toa trống trên xe lửa, Sabrina đưa chiếc rương lên giá rồi nhanh chóng ngồi vào chỗ. Một toa xe không có người. Hoàn hảo. Cô không thích bị làm phiền. Muốn được im lặng ngồi ngắm cảnh đẹp trên đường đi. Mơ mộng và nhâm nhi chút gì đó là quá ổn đối với cô lúc này. Một chút cho lòng

bình yên.

Đúng lúc một bà già đẩy xe bánh kẹo tới. Cô liền mua một cốc nước bí đỏ và một ít chocolate Éch Nhái. Đó là lần cuối những gì cô nhớ được trước khi thiếp vào một giấc ngủ. Không ai hay có một cô gái đã mất tích trên toa xe lửa trở về nhà vào ngày hôm đó. Ông bà cô cũng đã đợi cháu gái đến tận tối, tận khi mọi người đã trở về hết và sân ga chỉ còn lại hai bóng hình già cả đang nương tựa vào nhau, người bà khóc thút thít còn người ông đứng đờ đờ chờ đợi trong lo lắng. Họ hỏi han khắp nơi, có ai nhìn thấy Sabrina nhà họ không, hỏi cả nhân viên lái tàu cùng đi kiểm tra từng toa xe một. Thứ họ phát hiện lại chỉ là một người đàn bà bị ngất xỉu. Đang bị giấu đi trong toa xe để chôn cất cùng với những dụng cụ vệ sinh. Người đàn bà đó không còn nhớ gì cả. Không một dấu hiệu pháp thuật để lần ra. Ngay lập tức, ông Sergoth gửi một bức thư cho cụ Dumbledore báo tình hình. Cụ liền sẽ tham gia vào công cuộc điều tra và tìm kiếm. Ngay một bức gửi cho Bộ pháp thuật về việc mất tích trên xe lửa của cháu gái họ. Một bức yêu cầu Nhật báo tiên tri đăng tin mất tích. Dùng mọi cách mà họ có để liên lạc bạn bè giúp đỡ trong hy vọng.

Sabrina tỉnh dậy, nặng nhọc mở đôi mắt đang chống lại nỗ lực của cô kia. Lờ mờ nhìn thấy đỉnh màn bằng gỗ, hai bên là vải rèm xanh thẫm, không phải giường của cô, hiển nhiên là bị bắt cóc rồi. Cái vạt đen dài gi vẩy chứ, đầu ong ong cô đưa mắt nhìn xung quanh. Một căn phòng đơn giản, có một cái kệ tủ để bên cạnh, không đèn, một tấm thảm trải nhà màu xám tro. Hai bên tường lát gỗ đơn giản. Có một cái cửa sổ không rèm, tro tro mở toang cánh ở đó. Thảm phê bình thảm mỳ của chủ căn phòng một phen cô mới nhớ ra mình đang trong tình cảnh như thế nào. Ông bà không thấy cô hẳn sẽ rất lo lắng. Còn cô ở đây gì cũng không biết, gì cũng không hay.

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng bật mở, phát ra âm thanh kéo kẹt, một người đàn ông bước vào. Chính là cái tên đáng ghét nửa người, nửa quỷ mà cô gặp ở hẻm Knockturn, mái tóc hẳn có phần dài hơn so với lần trước cô gặp. Che ru đi một bên khuôn mặt đã bị biến dạng tới trắng xóa như một chú nguyên đang lan dần ra mà cần xé khuôn mặt hẳn.

- Ta đã đợi rất lâu, để đứng trước mặt ngươi, để được nói chuyện với ngươi. Hẳn ngồi xuống cạnh Sabrina. Đưa một bên mặt hoàn hảo nghiêng về phía cô, nhìn cô với ánh mắt chăm chú.

Hắn còn bày ra bộ mặt thâm tình hỏi han như thế này, không phải hẳn chính là chủ mưu vụ chuốc thuốc mê rồi đưa cô tới đây hay sao. Cái tên mặt người dạ thú này. Quắc mắt nhìn lại hắn, Sabrina nói:

- Nhờ ơn phước của ngài đã tỉnh lại từ cơn mê.

- Ta cũng vậy. Hẳn nói, giọng trầm trầm nam tính, trong giọng nói ẩn chứa chút hài lòng. Hẳn mỉm cười. Cái tên này sao khi mỉm cười lại đẹp trai đến vậy chứ. Nhưng đây không phải là lúc để thưởng thức nghệ thuật. Sabrina lắc lắc đầu thêm kêu hãy tỉnh lại đi hồi kẻ mê trai kia.

- Ta còn chưa biết tên em? Ta tên Thomas, nếu em còn nhớ.

- Thomas? Hay ta phải gọi ngài là Chúa tể hắc ám? Thôi bắt thì cũng đã bị bắt rồi, đến lúc này nên lật bài ra với nhau thì hơn.

- Em cũng đã biết. Hẳn bày ra bộ mặt Ảnh Đế đe dọa nhất ra. Sabrina quá hiểu màn dụ hoặc kinh điển kia đã lừa được biết bao cô gái nhẹ dạ cả tin, năm xưa hẳn còn lừa cả bà Xám để nói ra chỗ hắn về bí mật của chiếc vương miện Ravenclaw cơ mà. Nhưng đúng là về mặt kia, giọng nói có chút ngập ngừng, tràn đầy chắc chắn khẳng định: ta chính là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy thì sao nào. Em cũng đã biết. Rồi giờ sao?

- Sabrina. Gọi vậy được rồi.

- Tiểu thư Sandal hay ta phải gọi em là Chủ nhân của Từ thần đây? Hẳn nghiêng mặt, đem cả nửa mặt đã bị hủy hoại kia quay lại, nhìn thẳng vào mắt cô. Cái ánh mắt này ẩn chứa một sức mạnh vô hình khiến người chỉ muốn phục tùng nó, khiến người thành thành thật thật mà nói ra.

Nhưng Sabrina cái gì cũng đã biết. Thậm chí cô còn biết hắn rõ hơn cả chính bản thân hắn nữa kia. Cô biết, ánh mắt này, một khi sa vào sẽ vạn kiếp bất phục.

- Vậy là người cũng đã nghe đến tên ta.

- Ít có người nào nói với ta như vậy lắm. Trong số đó cũng không có kẻ nào còn sống.

- Không kẻ nào còn sống? Vậy những tội ác của người thì ai sẽ kể lại?

Hắn nhú mày, môi cũng mím chặt lại, không phải Chúa tể đại nhân giận xanh mặt rồi cũng sẽ xanh lè sáng lên mà giết ta đấy chứ. Sabrina thảm thán. Merlin ahhh, nếu con sống sót qua ngày hôm nay ngài nhất định sẽ được ta treo ảnh ngài trong phòng trưng bày. Còn cái loại rách như Voldemort, không ai thèm vá.

- Sabrina, em có thể cho ta mượn cây đũa của em không? Hẳn trầm tư, hỏi một câu khiến Sabrina ngớ cả người. Nhanh như vậy đã muốn cướp đũa sao? Cô cũng không phải cục bông mềm tùy ý hắn nắn bóp.

- Ngài muốn trở thành Chủ nhân của Từ thần sao? Sao ngài không thử đi gặp cái chết trước đi. Ta chắc chắn ngài sẽ gặp được hắn ta mà khiến hắn tuân phục ngài đấy. Ta thấy như vậy có vẻ hợp lý hơn. Sabrina nói có đầu có đuôi, tang bốc vừa phải mà cũng giẫm đạp người ta không thương tiếc. Hẳn là Chúa trùm phe xấu xa đó nha.

- Không có điều gì tệ hơn cái chết, Sabrina. Ta đã đi xa hơn bất cứ ai trong hành trình này. Hẳn trầm giọng khẳng định chắc nịch. Bàn tay nắm lấy đôi vai nhỏ của Sabrina. Bàn tay hẳn lạnh ngắt, không một chút nhiệt độ. Khiến Sabrina rùng mình.

- Và chỉ có người mới được sống vĩnh hằng? Chỉ có người mới lưu danh vào sử sách mãi mãi. Một câu thoại điển hình quen thuộc. Sabrina mĩa mai, cái tên ngu ngốc, còn không phải bị ba đứa trẻ đám người Harry cùng cụ Dumbledore phát hiện ra bí mật rồi đem từng chiếc tiêu hủy một hay sao? Cuối cùng thì hay rồi, chỉ với một bữa Giải giới vớ vẩn mà phản phệ, chết trong tích tắc. Cô thầm tưởng tượng ra cái động tác phàm tục mà con người trước mặt này đây sẽ ngã xuống như nào mà chiếu đi chiếu lại vài lần. 71 tuổi, đuổi theo một đứa bé mười bảy năm trời chỉ để chết một cách nhạt nhẽo, đến linh hồn khi đi qua cổng cũng không được nguyên vẹn, thành hình. Đồi lại là con người như Ma vương lãnh huyết trước mặt cô đây, không tài nào hiểu được mà tỏ ra cảm thông cho hắn.

Ánh mắt của Sabrina rất nhanh bị người kia bắt được. Cô lại hiểu hắn? Cô biết hắn định nói gì. Biết điều hắn mong muốn nhất. Hắn trầm mặc không nói.

- Ta đang nghe đây. Lần đầu tiên, hắn đứng ở vị thế lùi bước, lần đầu tiên hắn mờ lờ để người kia nói tiếp. Không phải ra lệnh, không phải sợ hãi, không phải không chịu khuất phục. Mà một ánh mắt có phần đồng tình, một ánh mắt...hình như...có chút thương hại.

- Như người ý nguyện. Sabrina đáp lại không đầu không đuôi. "Cái chết nói cho cùng cũng chỉ nhanh hơn một giấc ngủ mà thôi. Chuyến đi tiếp tục sau nó mới là đáng buồn cho người kia. Với một cái đầu được tổ chức tốt, cái chết cũng chỉ là một hành trình đi tiếp."

- Cái chết cũng chỉ là một hành trình đi tiếp, nói hay lắm. Vậy tiểu thư cho ta hỏi rằng tiểu thư đã ở trên hành trình đó hay chưa để biết được? Hắn hỏi gần từng giọng.

- Với một linh hồn không đầy đủ, sẽ không ai có thể giúp đỡ người được, có thể rất lâu sau mới có thể siêu sinh. Người đi về đâu, ta cũng không rõ nữa. Sabrina giảng giải. Cô biết, hắn đã đem linh hồn mình xé ra để luyện thành những chiếc Trường sinh linh giả, cô cũng biết hình dạng bị phá hủy trên gương mặt hắn bây giờ là di chứng do việc linh hồn bị cắt xé do giết người mà ra. Những sinh linh vô tội, đòi lấy cái giá phải trả kinh hoàng. "Người sẽ không biết được một linh hồn đầy đủ sẽ mạnh mẽ như thế nào, người không hiểu hay quá ngu ngốc để không biết rằng dù đầu óc và kiến thức cùng pháp thuật của người vẫn ở lại nhưng linh hồn người, thứ quyết định người có là một con người hay không, thứ phản chiếu quyền pháp còn linh thiêng hơn hết thảy." Sabrina không khách khí, chết thì chết, nếu như cô thực sự là Chủ nhân của Tử thần thì đôi bên qua lại đôi lời cô cũng sẽ được chút lợi lộc gì chỗ hắn. Trời ạ, cô lại bắt đầu nghĩ quá xa rồi đây.

- Người nói ta ngu ngốc? Hắn hỏi giọng nặng nề đến độ đem như đá tảng mà đè vào Sabrina. Xung quanh bắt chợt lạnh lẽo lạ kỳ. Lạnh tới thấu xương. Tay càng bấu chặt vào vai cô.

- Đau. Không phải ta là Chủ nhân của Tử thần hay sao? Sabrina tán láo, nếu như năm xưa Vi hương chủ Vi Tiểu Bảo nhờ tài nói dóc này mà thành danh thì cô cũng có thể. Nhưng cô quên mất là Vi hương chủ còn có tài tang bốc người khác lên tận mây xanh.

- Ngài là Chúa tể hắc ám. Đương nhiên tài giỏi, pháp lực vô biên, xuất chúng kỳ tài, tinh anh trăm năm lại đây có một (tất nhiên ta trừ cụ Dumbledore ra rồi).Ta cũng biết ngài đã tạo ra những Horcruxs, ta biết. Sabrina úp mở. Cái trò lật bài này cô vốn đã lật đến trình độ điều luyện rồi.

Người kia khuôn mặt vẹo vọ, môi lại càng mím chặt, sao trông hắn có vẻ khổ sở thế nhỉ? Im lặng một lúc hắn mới từ từ mở miệng:

- Làm sao người biết? Vẫn cái giọng ra lệnh đó.

- Pháp thuật luôn để lại dấu vết Chúa tể của ta à. Nhà ta là gia tộc nổi tiếng về Giả kim thuật lâu đời, cũng có quan hệ thân thiết với cụ Nicholas Flamel, ta đương nhiên biết đến những Horcrux, ta chỉ sợ những cái ta biết còn nhiều hơn người biết nữa kia. Đã sẵn sàng cho cái chết, người thiếu nữ ra đi chẳng sợ điều chi. Sabrina hát thầm, như một bản anh hùng ca tiễn cô lên đường. Till Vallahal, chiến đấu thì chiến đấu.

- Ta vẫn đang nghe đây. Giọng hắn đã cầm chừng, tay cũng buông khỏi người Sabrina. Hắn ghét cái thái độ ồm ồm này của cô, ghét cái vẻ tỏ ra không sợ sệt gì kia, ghét khuôn mặt cô mỗi khi cô thách thức hắn. Hắn mà lại không hiểu biết hơn một con bé vất mũi chưa sạch hay sao, muốn chết?

Nói rồi cô vươn tới, đưa tay lên mặt của Voldemort, vén ra những lọn tóc đang che đi nửa khuôn mặt bị biến dạng kia, nhìn thẳng vào mắt hắn, giọng nhỏ nhẹ, tha thiết như chăm sóc hỏi han:

- Chúa tể của ta. Thế có Merlin, linh hồn là thứ đáng giá hơn cả cái chết. Ta biết ngài có thể cướp lấy Hòn đá triết gia,, ta tự hỏi rằng nếu ngài một lần thử hợp nhất lại dù chỉ là một mảnh linh hồn, ngài liệu có thể thấy được sự khác biệt tinh tế trong việc chuyển hóa sự chứa đựng đầy đủ hay không?

- Người nói...cũng có lý. Hắn vuốt cằm, trầm ngâm, đem tay Sabrina để xuống, tay hắn từ khi nào, cũng vẫn luôn đặt trên đôi bàn tay nhỏ bé đó. Tay cô bé ấm hơn tay hắn nhiều. Nhỏ lắm, bàn tay to lớn với những ngón tay dài mảnh của hắn có thể cầm trọn lấy tay cô. Hắn suy nghĩ, không phải cô nói không có lý, đây là một thử nghiệm tính đúng sai, nếu không thì hắn vẫn có thể tạo ra chiếc Horcrux khác mà.

- Điều gì sẽ xảy ra với một linh hồn đầy đủ?

- Người sẽ muốn chính người tìm ra điều đó. Sabrina dùng ánh mắt chân thành nhìn hắn. Đề câu trả lời mở lại.

- Ta mang trang phục mới tới. Cô hãy thay nó và sửa soạn 15 phút nữa hãy xuống dùng bữa tối với ta. Nói rồi hắn hất nhẹ cây đũa, Một bộ quần áo như người ta vừa mới dọn thổ nhệt gió hiện ra bất thành linh. Chiếc váy màu đen, dài chấm gót với bên dưới điểm xuyết những ngôi sao sáng lấp lánh, hai dây mỏng manh để lộ bờ vai trắng nõn của Sabrina.

- Cái kia...Không có áo khoác sao? Sabrina còn là trẻ con. Hờn nhiều da thịt như vậy. Cô đâu phải là con heo dăng tới miệng hắn.

- Dưới nhà rất ấm áp, nếu có thể hãy cột tóc lên, ta thích nhìn như vậy. Hắn bá đạo trả lời. Ra lệnh cho cô bắt cô phải đáp ứng hắn.

Quyển 1 - Chương 18: Chúa tể Tại thượng

Sabrina không còn cách nào ngoài việc búi nhẹ mái tóc lên một cách qua loa, dùng chiếc đũa thần của mình cố định lại, đâm xuyên qua làn tóc dài ánh kim, một vài sợi rủ xuống một cách lười nhác. Để lộ ra ngấn cổ cao, trắng nõn nà của cô. Bước xuống dưới nhà, hắn đã ngồi ở đó, ngay đầu một chiếc bàn dài, chỉ có vón vện bày hai bộ chén đĩa. Hắn ngồi đó, khuôn mặt bình thản, mỉm cười với cô, ánh lửa từ lò sưởi phía đằng sau ánh lên hiện rõ khuôn mặt. Đôi mắt đen neho lại. Đứng lên, một tay giơ ra tỏ ý mời cô ngồi xuống bên cạnh.

- Ta sẽ mong là đồ ăn hợp ý em. Vì "thứ gì đi vào...thì không có nghĩa là nó sẽ đi ra đâu" =>)) Cái tên này đúng là một tên hi nộ thất thường, mới đây mặt hắn còn lạnh như tiền, hiện giờ lại tỏ ra như một vị công tước lịch sự, duyên dáng.

Một chàng trai trẻ với mái tóc hoa râm đã gần bạc trắng xuất hiện. Tóc hắn dài, buộc ra đằng sau, ăn mặc lịch sự như một quý gia. Hắn bưng những chiếc đĩa thức ăn ra trước mặt hai người. Có món khai vị là những viên bánh màu tím bé tí được ăn cùng trứng cá hồi, trên một loại nước sốt màu đen thanh dịu. Món ăn rất ngon. Khi chỉ vừa cho vào miệng đã tan ra mà để lại lớp nước ngọt ngào. Sabrina thưởng thức từng món ăn, mỗi món lại ăn một chút. Có thịt cừu cuộn với thảo mộc nướng ăn kèm cùng salad Ceaser, có những thanh phô mai rắc lên lớp nấm truffle đen tuyệt hảo, món tráng miệng cuối cùng được bày ra là một chiếc bánh flan nướng chảy nhỏ xinh. Tất cả đồ ăn đều rất ngon, tuyệt mỹ, rất hợp khẩu vị Sabrina. Hai người chỉ ngồi đó ăn, im lặng không nói gì với nhau.

Hết bữa hắn cầm lấy tay cô dắt lên căn phòng nơi cô ngủ. Vẫy đũa phép, hai chiếc ghế bành lớn cùng một cái lò sưởi hiện ra. Hắn kéo cô tới ngồi chiếc ghế đối diện hắn.

- Chiếc cài tóc rất đẹp. Hắn mỉm cười.

- Cảm ơn ta thấy đó là thứ ngài đang tìm.

- À cũng không, ta chỉ tò mò. Ta biết cây đũa chọn chủ, nó đã chấp nhận em như một Chủ nhân của Tử thần.

- Không, đũa phép có thể đổi chủ. Ông Ollivander nói, nếu chủ nhân của một đũa phép bị một người khác đánh bại, hoặc giết chết, thì chiếc đũa đó có thể nhận cái người kia thành chủ nhân của mình. Cô nhỏ giọng khẳng định, trên gương mặt mang đầy vẻ nghiêm túc.

- Nhưng không phải với cây đó, cây đũa phép đó không giống việc được truyền tay bằng việc giết chóc như trong lịch sử dưới những cái tên khác nhau như Cây gậy Tử thần, Cây đũa phép chết chóc, nó được Tử thần làm ra...Lịch sử của cây đũa phép của em chưa từng nhận bất kỳ một kẻ nào làm chủ, nó làm từ xương của Tử thần. Nó không nhận chủ, nó chấp nhận em. Là chủ nhân duy nhất của nó. Chủ nhân của Tử thần.

- Ta đang nghe đây.

- Ta là muốn nói chuyện với em về vật này. Nói rồi hắn lấy từ trong lớp áo choàng ra một vật nằm gọn trong lòng bàn tay, mặt kính với hai chiếc cánh mấp mấp bé xíu cùng 4 viên hồng ngọc đang quay trên những chiếc bánh xe vận động không ngừng. Chiếc Atom bomb lỗi Tử.

- Ngài chắc hẳn đã khám phá ra bí mật của nó rồi mới phải. Sabrina bĩu môi.

- Đúng vậy, một vật phẩm quyền năng, ta rất ngạc nhiên trước tay nghề của người thợ tạo ra vật này. Đã rất tò mò muốn biết tên người đó. Hắn ngập ngừng đôi chút, tông giọng vừa phải, trầm ổn, thoát nghe không khỏi khiến người ta tin tưởng. "Ta cũng đã biết 3 viên ngọc là để chỉ thời gian, nhưng ta không hiểu viên ngọc thứ 4 là dùng để làm gì, em có thể nói cho ta biết được không, ta rất sẵn lòng để nghe."

- Viên thứ 4...ah...viên đá này chính là một cái la bàn. Sabrina đỏ mặt nói. Hắn đang khen cô, khen vật bỏ nhỏ của cô làm ra. Dù gì cũng có chút đặc ý, nhưng phải cảnh cáo bản thân rằng đừng để bị vẻ ngoài lịch lãm cùng năng khiếu mị hoặc trời sinh này của hắn lừa lọc. Nhất định không được đầu quân vào đám người ngu ngốc đã ôm dưới chân áo choàng của hắn.

- Nhưng nó không chỉ hướng Bắc. Nói rồi Voldemort giơ cây đũa phép trắng với đế là móng vuốt con phượng hoàng của hắn ra chạm nhẹ, hai chiếc kim chỉ phương hướng hiện lên trong không trung.

- Ta biết, nó không chỉ hướng Bắc mà chỉ hướng thứ người thực sự muốn trong tim người kia. Sabrina giải thích, sao nào, đã thấy trình độ tác phẩm bậc nhất của cô chưa, một chiếc kim thể hiện thứ trong tim người ta muốn nhất.

- Vậy ta sẽ phải đi theo đó để tìm ra thứ trong tim ta muốn. Hay lắm, một hành trình không biết trước. Hắn mân mê con quay lờ lờ trong tay. Có lẽ hắn yêu thích vật đó.

- Ngài đã mua nó bao nhiêu vậy?

- Ta không mua.

- Vậy là cướp. Voldemort nghe tới đây liền đen mặt lại, nhủ mày nhìn Sabrina. Hắn trông giống kẻ cướp sao? Hắn đoạt được nó đó chứ. Lão Borgin có 2 cái mạng cũng không dám không đưa cho hắn, còn nói gì tới chuyện đòi tiền.

- Ta muốn biết kẻ đã tạo ra vật này?

- Một người họ hàng xa của cháu chú ta. Sabrina không thành khẩn đáp, lưỡi cũng nhủ lại cả với nhau. Nghĩ đến chuyện nói dối cũng không thành thực lắm, thường tự trách hàng ngày mình bịa chuyện đến là trơn tru cơ mà. Đến giờ phút quan trọng lại thành ra lú lười thế này.

- Nói dối. Hắn nhẹ nhàng thờ ra hai từ duy nhất.

- Chính ta làm đó. Thì sao nào? Không được nói dối với Chúa tể hắc ám, không được nói dối với Chúa tể hắc ám, cô tự nên biết kết cục đi là vừa. Trong truyền hình như cũng có cảnh này rồi đi, Sabrina không nhớ rõ nhưng chắc là kết cục cũng chẳng tốt đẹp gì đâu. Cô vuốt mồ hôi. Tháng Mười Hai mà sao trời lại nóng thế chứ. Chắc do ngồi gần lò sưởi quá.

- Rất tài giỏi, ta rất thưởng thức tay nghề của em. Em còn rất trẻ.

Tương lai có thể chế tạo cho ta thêm nhiều món đồ giá trị khác. Hắn suy nghĩ, mỉm cười trước ý nghĩ thiên tài của mình. Sabrina thấy mà rùng mình. Nụ cười này hiển nhiên không phải tốt đẹp gì.

Thế rồi hắn dành buổi tối để nói chuyện với cô về lịch sử pháp thuật, về vị trí chân chính phù thủy cần đạt được trong trận chiến với Muggle, những con người đáng ra phải ở vị trí phía dưới phục vụ mà ngày nay không ngừng bành trướng lòng tham, tạo ra vô số chiến tranh và đổ máu. Chúng cướp bóc và tàn bạo. Phù thủy thì cứ phải tránh đi ánh nhìn của Muggle mà giấu mình, huệ duệ phù thủy ngày nay cũng không phát triển nhiều, hắn nói, hắn giải thích, lý lẽ và lập luận chặt chẽ. Nghe rất thuyết phục, không phải là không đúng.

- Nhưng người biết đấy, con người với số lượng đông hơn lực lượng phù thủy gấp hàng ngàn lần, lớp cũ chiến đấu chết đi sẽ có lớp mới đứng dậy đấu tranh, đấu tranh chính là vì một mục tiếp tiếp bước, họ đấu tranh cho những gì họ tin là đúng, không ngừng, đó là một điểm mạnh mẽ của con người. Người nghĩ với những vũ khí hiện đại có sức công phá kinh khủng có thể khiến cả một thành phố biến mất trong nháy mắt như bom nguyên tử hay phát triển vũ khí sinh học mới không thể ngăn ngừa thì bên phía phù thủy sẽ đối phó như thế nào? Ta không nói phù thủy yếu hơn, nhưng đó là cuộc chiến về số lượng. Hai phe ai cũng chiến đấu cho những gì họ tin là đúng.

- Đúng vậy, nhưng phù thủy là giống loài thượng đẳng, chúng ta có quyền năng có thể tấn công trên diện rộng, có thể tạo ra bùa bảo vệ che chắn, nếu tập hợp phù thủy từ khắp nơi trên Thế giới đứng dậy đấu tranh dưới đường lối được vạch sẵn, ta không tin, phù thủy lại yếu thế hơn lũ hạ đẳng Muggle kia. Em nói đúng, chiến tranh dai dẳng. Vấn đề là về quân lực. Nhưng chỉ với vật này, chiếc Atom Bomb này. Chúng ta có thể thay đổi điều đó. Hắn nói rồi giờ chiếc Atom Bomb lên cao như thể tuyên thệ trước khi ra chiến trường. Trên mặt còn tràn lòng nhiệt thành, ánh mắt rực lửa, đầy ý chí. Đúng là một kẻ sinh ra để làm lãnh đạo.

Sabrina không khỏi bị ấn tượng. Hắn chính là vậy, mạnh mẽ mà ngang ngược, bá đạo mà xuất chúng. Vĩ đại, có lẽ hai từ này đúng. Phong độ của một người đàn ông có lẽ được đo bằng việc khi anh ta nói về những ước mơ, những dự định, kế hoạch tương lai của anh ta.

- Người nghĩ ta sẽ hợp tác với người? Người nói đùa ta sao. Giết thì giết đi. Nếu ta là Chủ nhân của Từ thần. Khi gặp hắn rất có thể ta sẽ nhấn hắn thẳm hỏi người một lượt.

Hắn bật cười, nụ cười xuất chúng mê hồn. Dù là trên gương mặt đã bị hủy hoại thì vẫn đẹp mắt, ấn tượng.

- Ta sẽ không làm vậy.

- Vậy ngài thả ta đi đi.

- Ta sẽ giữ em một ngày. Ngày mai sẽ đưa em trở lại với gia đình.

- Cảm ơn Ngài. Sabrina gật đầu tỏ vẻ ngoan ngoãn.

Hắn vẫn cười, đưa tay lên vén những lọn tóc đang rủ xuống của Sabrina một cách thân thiết. Đem hình hài bé nhỏ kia vào trong đôi mắt nâu trống trải. Cô bé nhỏ xinh đẹp của ta.

Hai người nếu không phải là Sabrina ghét hắn đến tận xương tủy. Một kẻ là trùm phe Hắc ám, xấu xa, sinh ra từ tình dục, không biết đến tình yêu. Thì thoát nhìn hai người đó nói chuyện rất hợp nhau. Ai nhìn vào cũng sẽ nghĩ là hai người tri kỷ, hắn thảo luận với cô về pháp thuật rất nhiệt tình, những phát triển kỹ thuật, những thành tựu đạt được, những nguyên lý căn cơ của luật hoán đổi nguyên tố trong giả kim. Hắn thể hiện cách ăn nói rất văn nhã, có kiến thức rộng, nhưng lại không hề có chút biểu hiện khoe khoang nào. Khi hắn nói chuyện, hắn có thể nói thật nhiều, nhưng lúc hắn không nên nói chuyện thì lại tuyệt đối im lặng, không nói một lời nào. Cô cũng rất nhiệt tình chia sẻ kiến thức, còn có thể học hỏi từ hắn rất nhiều điều mới lạ. Những thứ trước đây cô chưa từng nghĩ đến, chưa từng nghe qua.

Thời gian trôi đi nhanh chóng đã tới nửa đêm hắn mới chào tạm biệt và chúc cô ngủ ngon. Còn bản thân thì đóng cửa lại đi mất.

Đến tận khi mờ mịt đi vào giấc ngủ Sabrina mới phát hiện ra hắn chính là kẻ đã xuất hiện trong giấc mơ của cô. Hắn chính là kẻ mà cô đã ôm thân thiết đến vậy. Thật xấu hổ muốn chết. Nhưng từ khi học Bí thuật, Sabrina đã không mơ thấy người đàn ông đó nữa. Hắn đã đi ra khỏi đó.

Quyển 1 - Chương 19: Có những phù thủy không thích các giao tiếp xã hội

Đạo này ta lại trở nên thích những giấc ngủ hơn. Trước đây ta chỉ dành mỗi ngày có 5 tiếng để ngủ, thời gian còn lại khi thức dậy không là đánh nhau bên ngoài thì cũng là vạch ra kế hoạch triển khai cho đám thuộc hạ, một ngày nhiều việc như vậy, ta thấy giấc ngủ là hoàn toàn không cần thiết. Chỉ giữ ở mức độ vừa đủ. Nhưng ta đã đi. Trong giấc ngủ ta đã đi đến một nơi.

Nơi đó có một cô bé với mái tóc bạch kim và đôi mắt trong veo xanh biếc đang đứng đó, đợi ta. Mỗi ngày ta đều là muốn tới gặp cô bé đó. Chỉ để hai người có thể đứng cùng nhau trong giấc mơ thôi hẳn cũng nguyên lòng. Ở cô không biết từ bao giờ hẳn lại phát sinh cảm giác thân thiết. Trước đây chưa từng có một ai có thể khiến hẳn cảm nhận được điều này. Ở cô hẳn cảm nhận được hơi ấm, lấp đầy một nỗi trống trải sâu bên trong hẳn. Có cô ở đây, bóng tối nơi hẳn thuộc về từ rất lâu rồi, có lẽ là từ khi sinh ra hẳn đã thuộc về nơi đó. Một bóng tối bao la, mà cũng thật cô quạnh, trống trải. Có lẽ là vì cô nói được Xà ngữ nên hẳn không biết từ bao giờ đã coi cô là người thứ hai trên thế giới này còn lại nói được Xà ngữ với hẳn. Cảm giác hẳn đã không còn một mình. Hẳn có đồng loại.

Kể trước đây nói được Xà ngữ là người cậu Mofin ngu ngốc, thô lỗ, cục mịch của hẳn. Một kẻ hẳn ghét bỏ không thương tiếc xuống tay bày ra kế hoạch đồ tể lên người hẳn ta. Nhưng hẳn cũng không có giết người đó. Kể từ khi ta khám phá ra được thân thể thật của mình. Ta đã rất vui mừng, ta không phải là một đứa trẻ mồ côi, hay một đứa Máu Bùn ngẫu nhiên được ban cho sức mạnh, ta, là kẻ cuối cùng của dòng họ Gaunt còn lại trên đời, là hậu duệ cao quý của Slytherin vĩ đại. Ta cảm thấy tự hào, đồng thời cũng ghê tởm dòng máu của tên Muggle đã phản bội mẹ ta. Tên đàn ông đáng chết đã bỏ rơi mẹ ta cho tới chết, bỏ rơi đứa con trai do hẳn sinh ra. Dù là một lỗi lầm, nhưng người mẹ đó cũng quá yếu đuối, ta cảm thấy thương hại cho bà ta. Vì tình yêu ngu ngốc bỏ đi để rồi cuối cùng chết khi ta được sinh ra. Bỏ lại ta, bơ vơ mãi mãi trên cõi đời này.

Nhưng giờ đây, trong tâm trí của ta đã có một hình bóng, một người, có lẽ cô bé cũng nói được Xà ngữ như người mẹ mà ta chưa từng biết đến. Có lẽ vậy. Ta thích ngắm nhìn mỗi khi cô bé ngủ, cô đứng đó sống động hoạt bát ta cũng đều ưa thích. Một cảm giác khó chịu trong lòng. Ta không hiểu được cảm giác đó. Nhưng vẫn vô thức mỗi đêm khi đi vào giấc ngủ mà tìm đến nó. Vì nó mang lại cho ta một cảm giác dễ chịu. Có lẽ những người lạ mà như đã thân quen từ lâu đều có một sợi dây liên kết giữa hai người. Buộc chặt ta bước đến bên cô.

Ta cũng không hiểu tại sao khi ta bất chợt bị hất văng ra khỏi đó. Như có một lực đẩy vô hình, ta không thấy được kẻ phá ngang kia, thật bức bối tình giác giữa đêm. Rồi lần thứ hai khi chạm trán kẻ đó, ta đã biết được hẳn là ai, theo như ta tra cứu thì kẻ đó chính là Ma Vương Lucifer, hình dạng của hẳn được vẽ lại vô số lần trong những quyển sách Hắc ám. Kẻ tự xưng là Chúa tể Hắc ám như ta ấy vậy mà lại bị hẳn nhốt vào một căn hầm. Tuy hẳn chỉ nhốt được một phần tâm trí của ta ở đó. Nhưng những chuỗi ngày đó thật kinh khủng. Ta vẫn thức dậy, ra ngoài làm việc, đọc sách, liên lạc cùng đám thuộc hạ như mọi khi, nhưng một phần tâm trí ta ở đó lại thanh tịnh. Ta thấy rất rõ xung quanh chỉ là một màn u tối mênh mông, ta ngồi rồi lại đứng, đi lại giữa màn đêm đen vô định. Những ký ức tồi tệ cứ liên tục hiện về trong tâm trí ta, phá ngang những hành động thường ngày.

Ta lại nhớ về quãng thời gian ở cô nhi viện. Đã rất lâu rồi, ta không có cảm nhận được cảm giác sợ hãi như những ngày còn bé. Cảm giác tuyệt vọng khi phải đấu tranh giành giật đồ ăn mỗi ngày ở cô nhi viện. Ta đánh nhau với lũ trẻ đến sứt đầu mẻ trán, người cứ vết thương cũ chưa lành lại có thêm vết thương mới. Nhưng những đồ ăn đó cũng đâu phải là thứ dễ chịu gì. Bánh mì thì mốc xanh, đã chuyển sang vị chua loét. Những chiếc bánh nướng từ bột ngô cứng như đá, cho tới những bữa chỉ có cám bột mì đen mà quấy lên với nước làm thành một thứ bột đặc sệt đen quánh không mùi vị mà ăn vào để sinh tồn. Có những hôm ta bị những đứa lớn hơn đè lại đánh, ba bốn tên liền, đánh đến khi ta bất tỉnh. Tỉnh lại thì đã không còn lại gì ăn.

Bà Cole và tất cả mọi người đều sợ hãi năng lực sinh tồn của ta, sợ hãi những hành động ta làm để bảo vệ chính bản thân mình ở cô nhi viện, nếu người nói người là một đứa trẻ không có gì trong tay, người rất muốn một đồ vật, người có ăn cắp nó không? Người đã từng ăn cắp hay chưa?

Bởi vì ta không giống với người thường.

Bà Cole nói ta chính là đứa bé kỳ lạ nhất mà bà. ta từng gặp. Rất không giống người thường, việc sống chung trong một tập thể cũng không phải là một việc tốt.

Trước khi ta lên năm tuổi ta thường xuyên bị đánh, cho tới tận khi ta bộc phát được ma lực pháp thuật trong người. Thì bọn trẻ lại quay sang ta mà thì thầm to nhỏ, chúng lập hội và cô lập ta, cũng được thôi. Ta thích khi nghe chúng nói: "Đừng thẳng lập dị, mày đang làm tao sợ đấy!"

Những ký ức tồi tệ cứ liên tục ủa về không ngớt. Ta đứng đó, vô hồn mà nhìn lại. Ta thấy được ánh mắt của những người trước khi ta giết. Người ta nói, khi còn người ta chết đi, linh hồn sẽ thoát ra khỏi cơ thể phải không? Nói láo. Ta đã giết rất nhiều người. và ta thề rằng, trước khi họ đổ sụp xuống thì trong ánh mắt đó chỉ có lạnh lẽo tối tăm, ta thề linh hồn nó chỉ càng đi sâu vào khi con người ta chết đi.

Những khung cảnh đó cứ lặp lại không ngừng. Ta không thể nhắm mắt lại, cũng không muốn tiếp tục nhìn thấy chúng nữa. Ta đã ở đó, linh hồn như bị vụn lấy cạn kiệt, không phải là thoát ra, mà bị giầy xéo, cắt xẻ ra thành trăm nghìn mảnh. Ta sợ hãi, ta đau đớn, nhưng đó không phải là nỗi đau về thể xác. Nó như một thứ chất độc không tiếng không hình, như bóng tối đang nuốt chửng ta, chứ không chỉ còn là ta cô độc đứng ở đó nữa. Lần đầu tiên trong đời, ta hiểu được nỗi đau khi linh hồn bị cắt xẻ.

Ta cứ đứng đó, đã mặc kệ tất cả. Đứng đó nhìn những thứ ấy trôi qua mà không còn cảm xúc. Linh hồn ta chỉ như một đốm lửa yếu ớt, ta yếu ớt hơn bao giờ hết, không có hình dạng để sống, chỉ đứng đó như một linh hồn lang du, như những con ma lạnh lẽo. Rồi bất chợt một làn ánh sáng chói mắt, cửa mở ra. Cô bé ấy, chính cô bé bước ra từ vầng sáng trắng ấy hiện ra. Cô bé của ta. Cô bé đang cười với ta ư? Ta? Cái gì thế này? Ta không có nhìn nhầm. Cô bé đang cười, nụ cười ấm áp nhất mà ta từng thấy. Cô bé nhanh như tia nắng chạy lại gần phía ta, ta đứng đó bất động, ta không thể dùng suy nghĩ để khiến bản thân di chuyển được. Ta bắt lực còn cô bé thì ôm chặt lấy ta, cô bé ôm ta thật chặt, một luồng hơi ấm tỏa ra từ làn da cho tới tận sâu trong ta. Nóng như lửa, cuộn trào qua huyết quản. Ta, vậy mà lại có thể cảm thấy được trái tim mình. Đúng là nó, trái tim ta, có chút khó chịu. Ta không thích cảm giác khó chịu này nhưng hơi thở đã bắt đầu đứng ta. Ta không thể liều mình mà thở hắt ra. Ta không hiểu nổi? Ta cũng chưa phải không từng tiếp xúc với ai. Nhưng giờ đây. Lại là một cảm giác ta chưa từng cảm nhận bao giờ.

Em gần sát bên ta đến vậy. Ta không thấy được khuôn mặt em nhưng ta cảm nhận được sự thân thiết, dịu dàng đến vô cùng. Đưa ta ra khỏi nơi kinh hoàng đó. Những ngày sau ta đã không thể gặp lại em được nữa. Ta sợ, nếu ta lại mắc kẹt ở đó. Nhưng ta lại mê luyến cái cảm giác cuộc hành trình trong giấc mơ ấy.

"Sợ hãi sẽ đưa ngươi tới một nơi xa lắm." Cô ấy đã nói như vậy. Một câu nói tối nghĩa, hết như phong cách lão già Dumbledore vẫn hay lên mặt giảng giải đạo lý. Ta không thích điều này, nhưng cũng không phát sinh cảm giác chán ghét. Ta trái lại hiểu được. Đúng vậy, nỗi sợ hãi cái chết đã đưa ta tới những quyết định không ngờ. Việc tạo ra Trường sinh linh giá cũng là một trong số đó. Ta tạo ra chúng, nhưng cũng không biết điều gì sẽ xảy ra với một linh hồn khi bị cắt xẻ thành nhiều phần, ta có hỏi giáo sư Horace nhưng không thu được kết quả. "Kính đi, loại người nào mà lại cắt xẻ linh hồn mình ra tới bảy phần chứ?" Đó là câu trả lời ta không mong muốn nhận được. Nhưng ta vẫn làm, một cái rồi lại thêm một cái, ta muốn đạt được mục tiêu là con số bảy. Một con số pháp thuật quyền lực. Biểu trưng cho 4 nguyên tố và 3 đặc tính trong Giả kim thuật. Ta đã làm, đã khiến hình dạng bản thân vì chịu ảnh hưởng của việc cắt xẻ linh hồn mà biến dạng.

Ngày ta phát hiện ra bản thân đã không còn là bản thân nữa. Nhưng có là gì. Ta là người đã đi xa nhất trên con đường dẫn tới sự bất tử. Về ngoài chỉ là vật trang trí. Cái vẻ đẹp theo lời mẹ ta thì là bà mong muốn ta nhận được từ người bố đáng khinh. Ta cũng không cần. Quyền lực và vinh hăng mới là tất cả. Ta muốn vươn lên đạt được tới đỉnh cao của phù thủy. Một đỉnh cao trước đây chưa từng có. Xa hơn cả lão Dumbledore. Ta đã bật mạng đi tới đó mà không thêm để ý tới hậu quả.

Cô ấy nói đúng, sợ hãi đã đưa ta đi tới những điều bất ngờ. Bất ngờ đến đau đớn như khi ta phát hiện ra cảm giác linh hồn bị cắt xẻ, linh hồn không đầy đủ lay lắt trước nỗi đau là như thế nào. Ta đã hiểu. Đã biết được cái sự thật kinh khủng về cảm giác ấy. Nơi đó là địa ngục ư? Địa ngục lại không phải như là trong miêu tả của truyền thuyết với những vạc dầu sôi và những cảnh móc gan, móc thịt tra tấn của lũ quỷ. Địa ngục là nơi linh hồn ngươi ở đó. Lay lắt đứng trước nỗi đau suốt cả cuộc đời ngươi. Lặp lại luân hồi, không có điểm kết.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thở được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Giảng Sinh tại Đường Bàn Xoay

Sáng sớm hôm Sabrina tỉnh dậy với chiếc váy đã được treo sẵn ở phòng của cô. Một chiếc váy màu xanh lam bông bênh kiểu búp bê, trông như những quý cô cổ điển. Hắn còn chuẩn bị cho cô một chiếc áo khoác ngoài là măng tô màu đen, với viền cổ xếp thành những nếp uốn lượn. Một chiếc mũ cabaret hình tròn như quả dưa với viền mũ cong ra thành một đường cong duyên dáng. Trông ta như một quý cô lịch sự. Rương cùng đồ đạc đã được hắn mang theo cùng.

Sau bữa sáng, hai người xuất phát, cùng Độn thổ tới đường Bàn xoay, hắn dắt tay cô đi bộ tới ngôi nhà của cô ở trên cánh đồng hoa. Một ngôi nhà xinh đẹp, như hắn vẫn thường tưởng tượng về những ngôi nhà phù thủy cổ xưa, nhỏ nhắn mà ấm áp. Một ngôi nhà đáng yêu tươi tắn. Một ngôi nhà xứng đáng với những phù thủy thuần huyết trong một gia tộc nổi tiếng lâu đời. Hắn đứng lại trước đó, ngắm nhìn. Rồi mới buông tay cô ra. Hắn nói:

- Chào tạm biệt. Chúng ta sẽ còn gặp lại.

- Tạm biệt Tom. Sabrina vội chào. Quên mất mình đã để vuột miệng cái tên này trong chốc lát. Chỉ là cô thấy gọi cái tên này có cảm giác thân thiết hơn thôi.

Không xong rồi, hắn đang nhũn mỳ. Vô cùng là không vừa ý rồi. Đúng vậy. Ta tên là Tom Riddle, có thể có nhiều người ghét cái tên này, cũng bình thường thôi, bất kỳ con chó con mèo nào cũng có thể tên là Tom, cho nên ta nghĩ đến việc phải lấy một cái tên khác. Một cái tên thật xứng đáng, làm cho tất cả mọi người đều phải sợ hãi nó. Đáng tiếc sau khi lấy nó lại không có mấy người dám nhắc đến. (Tên Vol-de-mort, trong tiếng Pháp có nghĩa là "bay cùng Tử thần", Voldemort là hoàn toàn nói về cái chết)

- Em có thể gọi ta là Thomas Marvolo Gaunt.

- Vâng thưa ngài Gaunt. Sabrina tươi cười nói, bày ra bộ mặt chân chó nịnh nọt.

- Gọi ta Thomas. Giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại có chút cứng rắn. Người này dường như thích không chế tất cả mọi việc.

- Thomas. Sabrina nói.

Nói rồi thì người kia cũng quay mặt đi tiêu sái biến mất trong không trung.

Sabrina chạy trở về nhà, vừa đứng ở trước ngưỡng cửa đã thấy hai hình bóng thân thương đang ngồi thất thần trước lò sưởi. Cô chạy lại ôm lấy người bà mà cô hằng nhớ nhung. Cả 3 người đoàn tụ trong nước mắt. Ông bà Sandal lo lắng hỏi tới lui, vừa đem cô cháu gái bảo bối của họ đứng lên kiểm tra xem có vết thương nào không. Sabrin gạt đi, nói cô vẫn ổn rồi thuật lại câu chuyện về buổi gặp gỡ với Chúa tể hắc ám Voldemort cho bọn họ nghe, tất nhiên là đã lược bớt rất nhiều tình tiết nguy hiểm. (Có lẽ cũng không quan trọng lắm, cô nghĩ vậy, có những điều, biết mới là nguy hiểm, không biết người sẽ hoàn hảo an toàn)

Ông nội Sergoth thì há hốc miệng, gương mặt hiện lên vẻ kinh hoàng. Còn bà nội Elizabeth thì lại nức nở bật khóc lên không ngừng. Cô cháu gái số khổ của họ. Từ khi bố mẹ đứa trẻ mất, đón nó về từ trong biển máu. Toàn thân đều bị thương rất nặng. Họ đã khóc không ngoi ngớt, khóc đến độ đau thương mà ngất đi tại bệnh viện Thánh Mungo. Nhưng sau đó, nhờ kỳ tích, như những gì y bác sĩ ở đây thuật lại. Cháu gái họ hồi phục, từ bàn tay Tử thần. Mà y bác sĩ ở bệnh viện Thánh Mungo thì người người đều tự cho là do tay nghề của họ "khởi tử hồi sinh", đặc biệt là giám đốc bệnh viện, bác sĩ Léon, người này 3 phần tài năng 7 phần miếng lưỡi đã nhanh chóng thổi câu chuyện sống sót thần kỳ lên khắp cáo mặt báo. Bệnh viện Thánh Mungo trong một thời gian dài phong quang vô hạn.

- Hắc là Chúa tể hắc ám. Cháu biết điều đó nguy hiểm tới mức nào mà. Ông Sergoth lo lắng không ngớt, đem kẻ kia trực chờ chỉ muốn băm vằm hấn thành từng mảnh với những lời lẽ sắc bén.

- Đó là chuyện không thể tránh được mà ông mình. Quan trọng là cháu gái ta đã trở về an toàn. Bà Elizabeth một bên bênh chăm chăm lấy cháu gái bà. Hiển nhiên là một người phụ nữ rất thích bao che.

Cả nhà đoàn viên trong ấm áp. Ông bà Sandal hạnh phúc mà trông như trẻ lại nhiều tuổi, ông bà cười nói suốt không ngừng nghỉ. Ông Sergoth thì ngay lập tức gửi một bức thư cú tới thông báo sự việc cho cụ Dumbledore. Con gia tinh tên Luna thì chạy tới lui chuẩn bị thật nhiều đồ ăn để ăn mừng ngày cô chủ nó trở về. Có trời biết nó đã làm việc bằng nước mắt khổ cực như thế nào trong mấy ngày qua vì lo lắng. Sabrina hoàn hảo trở thành một cô cháu ngoan đang trang trí lại ngôi nhà bằng những phép thuật mà cô đã học được khi đi học. Kể về những người bạn cô có ở Hogwarts lại cho ông bà nghe.

Cả 2 đều vô cùng tự hào về đứa cháu gái của họ. Nói rằng nó giống y hệt người bố Daniel của cô. Cười rung đùi trông y hệt bức tượng phật Di Lặc. Bà Elizabeth rất hài lòng khi được nghe kể về những người bạn của Sabrina, còn đan tặng bọn họ mỗi người một chiếc khăn len lông cừu ấm áp kẻ xanh trắng có thêu hình một con rắn bạc uốn mình hình chữ S ở cuối khăn. Bà còn kể nhà McNully, bố bọn họ là một người bạn quen biết của gia đình. Ông ấy làm ở tờ Nhật báo triển tri cùng ông Gaara. Đáng tiếc rằng đã qua đời khi đang làm nhiệm vụ.

Mà vừa vặn thay kẻ gây nên điều đó lại chính là kẻ đã bắt cóc cháu gái bọn họ. Thật là hận đến xương đến tủy. Ông Sergoth vì lo lắng mà đưa cho Sabrina một tấm gương hai chiều. Ông giữ một cái, cô giữ một cái. Có thể dùng để liên lạc với nhau. Khi cô gặp nguy hiểm nhất định phải liên lạc về cho gia đình. Ông dặn dò rất kỹ, dặn đi rồi lại dặn lại. Chỉ lo sợ tên Chúa tể hắc ám kia có âm mưu gì đằng sau. (Đúng thật là anh ta có âm mưu)

Ngày Giáng sinh cũng tới, khắp ngôi nhà nhỏ được trang hoàng bằng những vòng dây hoa, những dây mistletoe đang tự động ra quả đỏ mọng, căng chín. Chính giữa nhà bày một cây thông đã trang trí hàng trăm ông sao lớn nhỏ tỏa ra ánh sáng nhỏ xinh, những trái cầu pha lê bên trong là bóng tuyết được phóng lớn với đủ loại hình cánh. Bên dưới là cả núi quà của gia đình nhận được đang bày ra chắn gần hết lối đi. Những con Gnome được mặc quần áo của ông già Tuyết thì đi lại trong vườn, chúng chẳng những dây đèn kết hoa trang trí khắp ngoài sân. Bên ngoài, tuyết đã phủ trắng xóa. Cảnh vật thôn quê yên bình, đẹp để trước ngày lễ.

Hôm nay gia đình Sandal sẽ tiếp đón một gia đình khác tới cùng dùng bữa. Đặc biệt bảo Sabrina chuẩn bị vì đó là gia đình Black, một gia tộc phù thủy thuần huyết cao quý có truyền thống lâu đời. Nghe đâu con trai họ cũng nhập học Hogwarts cùng Sabrina. Còn cam kết rằng 2 đứa có thể trở thành bạn của nhau.

Sabrina mặt mày méo xệch, hung tính tới cửa, bạn? Với con chó săn đen to lớn như hắc. Cô còn chưa quên mấy trận chiến với Potter đâu. Cô được bà thay cho bộ váy công chúa với lớp vải nhung mịn như tơ màu xanh da trời, bên dưới là cả 3 lớp váy lụa bông bênh để giữ cố định độ phồng cho chiếc váy. Hay tay là lụa taffa thượng hạng được thêu những bông hoa hồng vàng nhỏ xíu đang bùng nở. Bà muốn cho cô mặc như thế này để đi dự vũ hội với Hoàng tử ư? Hoàng tử Azkaban đó thì thôi, cho Sabrina xin. Mái tóc cô còn được kết thành hai lọn bím tóc nhỏ buộc ra sau. Mà theo bà cô tấm tắc khen là trông y hệt như vị Công chúa trắng nhỏ xinh.

6 giờ tối, cả nhà đã cùng nhau ngồi đợi ở phòng khách. Sabrina mặt mày phụng phịu khiến ông cô phải lên tiếng:

- Cháu đau bụng ư?

- Dạ không thưa ông, cháu rất khỏe.

Cháu là đau đầu đó. Cái tên đáng ghét mặt trắng lười nhác kia. Vừa nói hai môi cô vẫn mím chặt lại, vẻ mặt không đành tình khiến 2 người già cả đều khó hiểu không biết cô cháu gái họ làm sao. Có năm mơ cô cũng không nghĩ tới rằng có một ngày cô sẽ ăn mặc đẹp để, đứng ở trước cửa chào đón người nhà Black từ xa đến.

Người nhà Black đều Độn thổ tới. Chuông cửa vang lên, cả gia đình đều hồ hởi ra mở cửa chỉ trừ một người. Ông Orion Black, một người đàn ông cao lớn với bộ ria mép vĩ đại, y như ông nội cô, ông trông rất phong độ dù tuổi đã cao, tóc đen dài lượn sóng kiểu cách, nhìn ông liền có thể hiểu Sirius là bản sao của ai, đi cùng bà Walburga Black, một người đàn bà tóc đen, trông bà sẽ rất xinh đẹp nếu như bà không có cái điệu bộ khó chịu như thể dưới mũi bà có một mùi gì đó kinh khủng lắm. Dắt theo 2 cậu con trai, đứa nhỏ hơn tên Regulus Black, nó cao, gầy, trông giống bà mẹ hơn, năm sau sẽ nhập học Hogwarts. Tên còn lại hiển nhiên là Sirius Black, mặt mày không biểu lộ vui vẻ, cúi đầu chào ông bà Sandal rồi đi thẳng vào trong, mặc kệ cho 2 bên người lớn vẫn đang bắt tay thân thiết.

Sau khi chiếc giả gỗ trước cửa tự động với những cánh tay ra đón lấy áo khoác và mũ của trách treo lại cẩn thận. 2 gia đình cùng bước vào bàn ăn đã dọn sẵn đồ. Thực đơn hôm nay có súp bí ngô hầm kem, salad cá ngừ dầu dấm, ăn cùng món chính là một con gà tây quay bọc không lồ vàng ươm đang tỏa ra mùi thơm thảo mộc nồng nức, có lagsana trên mặt là một lớp cheese đang trực chảy tràn cả ra. Tráng miệng là một chiếc bánh Forest Cake với lớp kem chocolate tan chảy dùng kèm mứt dâu rừng.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thở được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Sirius Black

Nhưng không khí trên bàn ăn lại vô cùng quý dị. Cảm giác quý dị đầu tiên của Sabrina là khi được xếp chỗ ngồi trên bàn ăn: Hôm đó, Luna bày đồ ăn trên một chiếc bàn gỗ sồi dây dẫu kiểu cổ hình chữ nhật, hai vợ chồng ông bà Sandal ngồi ở một đầu, vợ chồng Black và đứa con nhỏ của bọn họ lại ngồi ở một bên. Mà cô chủ nhỏ Sabrina của chúng ta và cậu chủ nhỏ nhà Black, Sirius Black lại ngồi ở một bên, bên cạnh nhau!!!

Đối với sự sắp xếp có ý tứ này, đầu tiên, Sabrina trừng mắt nhìn Luna một cái, kết quả, Luna vô tội nhìn thoáng qua vợ chồng ông bà Sandal thầm kêu cứu rồi hét toáng lên đâm sầm vào cái bệ đá bên cạnh lò sưởi. Sabrina trong lòng lập tức kêu to: không ổn rồi. Cảm thấy rung mình, toàn thân nổi da gà một phen.

Sự quý dị tiếp theo là ngồi bên cạnh cô lúc này, Sirius đang mặc một chiếc áo gi lê xanh sapphire kẻ sọc đen bên ngoài chiếc áo sơ mi cổ đứng trắng muốt, bộ dạng chần chừ, phong độ tao nhã, mỗi cái nhấc tay nhấc chân lười biếng đều mang theo hơi thở quý tộc. Hắn lười nhác không thèm liếc nhìn xung quanh, bộ mặt khó chịu như khi bị giải lên pháp trường, rất không nhiệt tình ngồi im lặng cầm cùi ăn.

Sabrina liếc nhìn về đứa con trai nhỏ của gia đình Black mỉm cười. Một đứa trẻ số khổ, từng thân tượng Voldemort, cũng từng chống lại hắn đi lấy chiếc Horcrux để rồi bị Âm binh kéo xuống Hồ nước đen. Cậu nhỏ chỉ gạt đầu mỉm cười lại với cô. Vì nó đã nhìn thấy ánh mắt đáng sợ của ông anh trai đang nhìn về phía này. Động tác gượng gạo.

Sirius đúng là có chút lúng túng. Sau khi biết gia đình hắn sẽ đến nhà Sandal làm khách, hắn cũng đã âm ỉ chống đối, dọa sẽ sang nhà Potter đón Giáng Sinh... Cuối cùng, hắn cũng bị bắt đứng trước gương, mạnh mẽ ép buộc ăn mặc đứng đắn sau đó bị đưa ra khỏi nhà.

Vừa nghĩ đến việc sẽ đến nhà cô gái hung dữ kia làm khách, cái khuôn mặt đáng ghét kia, ai nha tại trời sinh ra Sirius Black lại còn sinh ra Sabria Sandal, cảm giác như tìm tới cửa để chịu ăn mắng vậy. Mà hiện tại lại nảy sinh sự việc phải ngồi cạnh cô gái kia, Sirius dùng ngón chân cái cũng có thể hiểu được cha mẹ hắn nghĩ cái gì. Ngẩng đầu lên liền thấy, cha mẹ mình và hai vợ chồng Sandal người một câu ta một câu, nói chuyện vô cùng vui vẻ.

Hai gia đình chỉ thảo luận xung quanh vấn đề phù thủy thuần huyết nhằm chán với khẩu hiệu "Toujours Pur", "Always Pure", luôn luôn thuần huyết.

Chủ đề mà quý tộc huyết thống thuần khiết thích nói đến nhất là gì? Trả lời: Tinh hoa của phù thủy: Cây Gia phả.

- Gia tộc Black luôn là một gia tộc phù thủy lâu đời danh giá bậc nhất. Để giữ được giá trị truyền thừa này. Thật đáng ngưỡng mộ.

- A, ngài quá khen rồi. Không phải gia tộc Sandal lúc đó cũng vậy hay sao? Ta còn chưa quên những chiến công của hai gia tộc trong trận chiến với Yêu tinh thời Trung cổ đâu...ha ha. Ông Orion cười rung đùi nói.

- Đúng vậy, đúng vậy, nói không chừng, từ thời điểm đó hai nhà chúng ta cũng có quan hệ rất tốt rồi đó.

Cũng có thể là kẻ thù truyền kiếp!!! Sabrina hung hăng cắt miếng ức gà, tiếp tục oán thăm.

Chủ đề nói chuyện thứ hai của quý tộc huyết thống thuần khiết? Trả lời: Hôn nhân thuần huyết.

- Ta vẫn cho cuộc hôn nhân tốt đẹp nhất của gia tộc huyết thống thuần khiết chính là liên hôn với nhau, Bà Black khuôn mặt say sưa nói.

Đây đúng là lời mà ông nội Sergoth thích nhất:

- Ta hoàn toàn đồng ý, đó cũng là truyền thống của gia tộc chúng ta, ta cũng rất tự hào vì gia tộc ta vẫn có thể duy trì truyền thống này.

Ông Black lập tức tỏ vẻ khâm phục:

- Đúng vậy, đúng vậy. Gia tộc huyết thống thuần khiết chúng ta để duy trì huyết mạch cao quý của tổ tiên nên đã phải cố gắng trả cái giá đắt. Sirius, sau này khi trở về trường học, con phải thường xuyên qua lại giúp đỡ tiểu thư Sabrina nha!

Sirius tức không chịu được. Giúp đỡ, quả thực là một chuyện cười quá đáng, hắn còn nhớ mỗi lần hai người chạm mặt đều không khẩu chiến thì cũng là giao đầu bùng nổ, khiến hắn tức giận tột độ, hắn thường ngày vẫn chỉ lêu lổng, ham chơi, chứ chưa từng để ý việc gì vào mắt, ấy mà lần đầu tiên hắn lại thấy giận đến như vậy, nếu sau này phải "giúp đỡ" thật tốt cho cô ta, hắn cũng khỏi sống nữa rồi. Vì vậy, Sirius quyết định thời cơ phản kháng:

- Chỉ sợ là không được đâu, mẹ à. Sirius tao nhã buông thìa đĩa trong tay, nhìn về phía cha mẹ hắn đang ngạc nhiên, giọng gần từng chữ: "Tiểu thư Sandal đây, tính tình rất hung dữ, cô ấy là người chỉ thích đánh nhau trong phòng Đấu tay đôi mà thôi. Con chỉ thích những cô gái dịu dàng."

Sirius vừa dứt lời cả phòng 5 người đều đổ dồn ánh mắt về phía Sabrina, không khí nghiêm trọng. Sabrina bất ngờ không kịp đề phòng, đã bị chơi một vố, trong lòng thầm mắng tên khốn này, hắn chỉ biết tìm cơ hội đến để chơi cô. Chờ coi!

Cô nhắc chiếc khăn lên nhẹ nhàng lau miệng, từ tốn duyên dáng nói: "Gia tộc Sandal vốn có truyền thống mạnh mẽ lâu đời. Chiến tích tổ tiên lẫy lừng. Con là thế hệ hậu bối, chỉ muốn góp chút sức nhỏ, muốn trong 2 năm liền đoạt được Danh hiệu Nhà vô địch Đấu tay đôi mà thôi. Thầy Fliwick cũng đã gửi thư đề xuất lên liên đoàn Đấu Tay đôi phù thủy quốc tế nhờ lời giúp con tham dự giải quốc tế." Nói rồi cô cười mỉm đầy ý nhị, liếc đôi mắt hình viên đạn tấn công về phía Sirius. Bại tướng, người còn dám nói.

- Mạnh mẽ cũng không có gì là không tốt. Sirius con xem, người ta là con gái nhỏ tuổi mà tài hoa xuất chúng vậy. Bà Black cười cười hòa giải không khí căng thẳng kỳ dị này. Phải nói là bà rất vừa lòng với đứa con dâu tương lai trong mắt bà kia nha.

- Mẹ à... Sirius giận dữ.

Những người lớn còn lại nói là thằng bé đang ngượng, nó thường hành xử có phần khác biệt với mọi thành viên còn lại trong gia đình như vậy, chỉ là một cậu bé mới lên mà cười xuê xoa.

Sau khi rời bữa cơm, 2 gia đình ngồi quay quần bên chiếc lò sưởi trong phòng khách. Chiếc ấm bạc có khắc gia huy của gia tộc Sandal đang tự động làm công việc rót trà mời khách của nó. Gia đình Black tặng cho ông bà Sandal một quyển sách với tựa: "Đỉnh cao của tự nhiên: Một bản phả hệ phù thủy". Còn ông bà Sandal đáp lễ họ bằng một bộ ly âm chén bằng bạc với những chiếc ly bạc được khắc gia huy của gia tộc Black. Ông Orion Black cười tit mắt thưởng thức tay nghề luyện kim của gia đình Sandal mà tấm tắc khen, còn bắt cậu con trai út của bọn họ đứng dậy hát bài Merry Christmas mà nó đã chuẩn bị luyện tập trước ở nhà không biết bao nhiêu lần.

Hát xong cậu bé mặt mày đỏ bừng chạy đi vào trong bếp với lý do lấy nước uống??? Sabrina thấy mắt cậu ửng đỏ liền chạy theo. Tới nơi cô bé giờ một chiếc kẹo bơ mềm được bọc cẩn thận trong chiếc gói lụa nhỏ màu đỏ, chia ra cho cậu:

- Ăn đi, khi ăn chiếc kẹo bơ này em sẽ thấy đỡ hơn. Nó ngon lắm đấy.

- Cậu biết không, Luna nhà chị rất thích em đó!

- Em cũng rất thích Luna, nó làm đồ ăn còn ngon hơn cả Kreacher nữa.

Sabrina vẫn cảm thấy bên trong nam sinh quật cường này ẩn dấu một tinh thần trọng nghĩa, hắn luôn sẽ không tự chủ mà đi bảo vệ những sinh vật yếu đuối, hắn đối xử rất tốt với Luna, Kreacher.

Thằng bé đón lấy, ngượng ngùng bỏ vào miệng. Một dòng nước ngọt ngào tan chảy trong miệng nó, kẹo mềm lắm, thơm mùi bơ sữa, còn có, chút vị mặn??? Nó nghĩ là nó khóc rồi, ba mẹ lần nào cũng làm xấu mặt nó như vậy. Anh Black không khi nào chịu nghe lời bọn họ mà anh có sao đâu. Vậy là nó, cậu con trai út ngoan ngoãn trong nhà luôn luôn bị đem ra làm bình phong làm mấy chuyện buồn cười chỉ mong làm vui lòng người lớn. Nó ghét anh nó.

- Nghe nói năm sau em sẽ nhập học Hogwartsà, vậy chị sẽ là chị lớp trên của em. Có thể em sẽ vào nhà Slytherin đấy? Sabrina hỏi, mong làm xua tan không khí ngột ngạt này. Đưa khăn tay lên lau nước mắt cho cậu bé.

- Thật sao? Anh Sirius đã vào nhà Gryffindor. Em không muốn vào Gryffindor. Anh là nỗi xấu hổ của gia tộc. Regulus bức mình, giọng xì khói mang theo khó chịu mà nói.

- Chị nói em nghe một bí mật này, Chiếc nón phân loại sẽ cân nhắc nghe theo quyết định của em đấy. Nói rồi cô bé nháy mắt, cười tinh nghịch với Regulus. Cậu vẫn còn ngạc nhiên không nói gì. Cô lại tiếp tục: "Anh Sirius là một người rất dũng cảm. Chỉ có những người thực sự dũng cảm mới vào nhà Gryffindor, em biết không? Anh cũng rất coi trọng bạn bè nữa. Anh không quá tệ như vậy đâu. Nếu em nhập học mà anh bắt nạt em thì em cứ nói với chị. Chị sẽ làm chủ cho.

Sabrina dịu dàng xoa đầu Regulus. Cậu bé ngược nhìn nó, tỏ vẻ ngạc nhiên. Nhưng cũng không phản kháng, hiển nhiên là đang suy nghĩ về vấn đề kia. Đúng lúc đó, thì ở góc phòng vang lên vài tiếng: "Hem..hem". Hai người quay đầu lại thì thấy Sirius ở đó, tai nó đỏ bừng, mặt mày không được tự nhiên nói: "Đồ mẹ gọi Regulus. Tôi tới gọi 2 người trở về". Vừa nói dứt lời liền nhìn Sabrina một cách khó hiểu rồi quay đầu trở lại phòng khách không hề khách khí chút nào.

Bên kia, hội đồng đàm luận chuyện lịch sử đang vui vẻ, tiếng của ông Sergoth đột nhiên cao vút, ông Black nhìn như vô cùng tức giận, chụp lấy cái bàn. Tiếng nói chuyện của bọn họ thỉnh thoảng còn truyền đến. Thì ra bọn họ đã nói đến việc "Săn lùng phù thủy" thời Trung Cổ.

Nghe đến việc "Săn đuổi phù thủy vào thế kỷ 14" này. Sabrina và Sirius đều ngừng lại, lắng nghe

Sabrina đối với chuyện "Săn lùng phù thủy vào thế kỷ 14" cũng không phải không biết, từ truyện Mật mã Davinci và một số tư liệu lịch sử cô đọc, thì trận chiến săn lùng phù thủy này diễn ra khoảng chừng vài thế kỷ. Bắt đầu xảy ra từ khi Giáo hội tuyên bố bắt giết nữ phù thủy và pháp sư, trong mấy trăm năm sau đó, có hàng trăm vạn người bị gán tội này bị tàn sát, thật sự là một đoạn lịch sử vô cùng khủng khiếp.

Trong đó, đại đa số những người bị giết hại chính là nữ phù thủy.

Cho dù hoàn toàn không có chứng cứ gì, thì cũng có thể phán xét một người có phải nữ phù thủy hay không. Ví dụ như, đem một phụ nữ chìm vào trong nước, nếu có thể nổi lên thì chính là nữ phù thủy, mà nếu không có di chuyển hay đứng dậy thì không phải là nữ phù thủy, nhưng như vậy thì cũng bị chết. Đợi cho đến khi nổi lên mặt nước thì cũng đã trở thành một thi thể. Còn có một số biện pháp không thể tưởng tượng khác chính là "Xét xử" qua thẩm phán, hay dùng lửa thiêu xem có bị chết cháy hay không, dùng bàn là thử xem có bị bỏng hay không, dùng kim đâm xem có sẹo hay chảy máu hay không... Còn rất nhiều phương pháp khác nữa.

Mà những phương pháp xử tử cũng cực kỳ tàn ác, chém chết, thiêu chết hoặc chìm xuống sông có thể xem là tử bi. Còn có một số loại khổ hình khủng bố khác như, dùng sắt nung đỏ cắm vào thân thể của họ, sau khi tra tấn còn bị bắt đi qua lửa...

Sabrina tuy rằng biết những hình ảnh trong phim kinh dị là giả, nhưng có thể tưởng tượng nếu tử chi bị đốt cháy chính là bị hành hạ đến chết đi sống lại, đó là máu và lửa trộn lẫn, là tiếng kêu thê lương trong giai đoạn lịch sử thảm thiết đó.

Mãi cho đến khi, có Hogwarts thống nhất cơ cấu và cách quản lý thế giới phù thủy, tình cảnh mới tốt hơn một chút.

Nhưng dù nói thế nào đi chăng nữa, "săn đuổi phù thủy" đối với phù thủy mà nói chính là một hồi ác mộng bi thảm, giống như bị thẩm sát Nam Kinh Trung Quốc, hay người Do Thái lập trại tập trung, đều là đầy nước mắt và đau đớn, hỗn loạn áp bức và lãng nhục, đầy thù hận, trở thành ấn tượng ma quỷ vĩnh viễn trong lòng của mọi người.

Sabrina và Sirius nghe thấy người lớn tức giận thảo luận, cũng không nói gì nữa cùng nhau trầm mặc. Bên kia thỉnh thoảng truyền đến tiếng tức giận và tiếng tranh luận kịch liệt...

Sabrina nhìn chàng trai bên cạnh nghĩ thầm: nếu như Black gia thật sự giống như bọn họ nói, đã có lịch sử lâu đời, thì trong thời Trung Cổ, có phải cũng có những người của Black gia bị chịu kiếp nạn "Săn lùng phù thủy" mà bị sát hại, hành hạ đến chết?

Đối với những gia tộc có nhiều thế hệ truyền thừa từ xa xưa mà nói, thù hận là không thể quên, bởi vậy, những gia tộc này đem những thù hận và khuất nhục này truyền miệng hoặc viết vào trong sổ sách để truyền lại cho con cháu. Còn có thể đem thù hận đẫm máu này viết vào lịch sử và gia phả trong gia tộc.

Sabrina thường nghĩ, vị Chúa tể Hắc Ám có phải chính là bắt được điểm này, cho nên có thể dùng khẩu hiệu "huyết thống thuần khiết và bài trừ Muggle" lôi kéo được nhiều gia tộc huyết thống thuần khiết. Bởi vì đối với bọn họ mà nói, thù hận này cũng không phải ngày một ngày hai, mà đã tồn tại hơn một ngàn năm. Mà Chúa tể Hắc Ám lại vừa vặn tìm được cơ hội mà thôi. Nói cho cùng vẫn là vấn đề quyền lực và phân chia lợi ích. Việc toàn trị của phù thủy lên ngôi để họ không phải trốn tránh, không bị phi nhử hay đuổi giết nữa.

Kết quả sau đó? tất nhiên là bọn họ đầu quân cho Chúa tể Hắc Ám, mà Voldemort cũng không mang đến cho bọn họ vinh quang mà ngược lại chính là sự diệt vong.

Sabrina còn đang nhìn vợ chồng Black đang lớn tiếng bàn luận. Bọn họ hiện tại nhìn qua có vẻ khỏe mạnh và tràn đầy sức sống, nhưng mà ở tương lai, khi lần lượt mất đi những đứa con của mình, bọn họ chính là chết trong tuyệt vọng và cô độc.

Còn có chàng trai cao lớn tài năng xuất chúng đang đứng cạnh cô. Hắn bị oan khuất mà bị bắt giam vào ngục Azkaban, một mình bị giam cầm 12 năm trong ngục tối, 12 năm đẹp nhất của cuộc đời con người. Khi ra ngoài, đã trở thành tiểu tụy không chịu nổi, là một người trung niên gầy trơ cả xương. Không lâu sau, hắn lại chết trên tay chị họ Bellatrix Lestrange điên cuồng của mình, gia tộc Black cuối cùng đều chết hết.

Có lẽ, hiện tại mới là thời điểm bọn họ vui vẻ nhất.

Bạn đang đọc truyện [Động nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 22: Thầy Dumbledore

Buổi sáng đầu tiên trở lại trường, tại đây bàn ăn trên Đại sảnh đường, từng tốp từng tốp học sinh túm tụm lại với nhau kể chuyện về kỳ nghỉ lễ của chúng. Sabrina đang ngồi đó, yên lặng cúi đầu nghe Snape rống lên:

- Bỏ có biết là mình đã lo lắng đến như thế nào hay không? Cái con người không tim không phổi này. Tận đến hôm nhận được thư của bố mình mới hết nôn nao trong lòng. Snape nói, về mặt vẫn còn giận đối.

- Cái kia...bố thích quà mình gửi tặng chứ?

- Rất thích. Sabrina tặng cậu một bộ dụng cụ chế tác độc dược với những chiếc thìa khuấy đủ loại kích cỡ bằng bạc với cán tay cầm bằng gỗ. Bên trên có khắc hai hình chữ SS lồng vào nhau thành một biểu tượng vô cực cùng rất nhiều chai lọ, bộ dụng cụ chiết xuất bằng thủy tinh. Chúng được bọc trong một cái hộp to dùng để yếm bùa Không thể phá vỡ. Còn Snape tặng nó một chai thuốc ngủ Sleeping Draught màu xanh trong vắt, cậu vẫn còn nhớ cô kể khi đi ngủ hay nằm mơ.

- Vậy thì là được rồi. Giờ mình đã trở lại nè. Cũng không có làm sao hết. Cô thân thiết nói, tránh đi cảm giác tội lỗi về việc nhờ gửi thư muộn mất 2 ngày cho Snape để báo rằng cô đã trở về từ vụ bắt cóc trên Tàu tốc hành Hogwarts.

Hắn nặng nề thờ dài, nhỏ giọng nói: "...Mình không có tức giận với bạn, mình chỉ là, lo lắng bạn gặp chuyện không may mà thôi, có thể là đám Tử thần thực tử đã bắt bạn đi, mà bạn thì...bạn rất...rất..."

- Đẹp, hẳn ngập ngừng không nói ra được.

- Thầy Horace có nói với mình là sẽ tổ chức một bữa tiệc nhỏ tại Câu lạc bộ những học sinh ưu tú của thầy. Thầy nói sẽ đưa thư tới mời bạn. Snape với láng tránh sang vấn đề khác.

- Ah may mà có cậu ở đó, mình cũng không quen biết ai.

Đúng lúc đó, thầy Dumbledore đi tới bên cạnh hai đứa trẻ. Thầy cúi người nói với Sabrina, đôi mắt nghiêng nghiêng nhìn Sabrina:

- Ta rất vui vì con đã an toàn.

- Cảm ơn thầy, thầy Hiệu trưởng. Sabrina cười đáp.

- Ta nghĩ rằng chúng ta có thể lên văn phòng ta bây giờ, ăn bánh và uống chút trà. Nói rồi thầy đưa tay ra mời cô bé. Sabrina rời bàn, đi cùng thầy Dumbledore lên văn phòng. Hai thân hình một già cả, một cô bé chỉ cao đến nửa người thầy cùng nhau rời khỏi Đại sảnh đường.

- Mật khẩu là Kẹo chanh. Nếu con biết, ta thích đồ ngọt. Thầy Dumbledore nói rồi nháy mắt với Sabrina, đôi mắt dưới cặp kính nửa vàng tăng có chút khiến Sabrina buồn cười.

Thầy bước vào, đến bên bàn làm việc ngồi xuống trước tập giấy tờ cao ngất. Bên bàn con chim Phượng hoàng đang say xưa ngủ. Phòng làm việc của cụ Dumbledore treo rất nhiều những bức tranh của những vị Hiệu trưởng đời trước đó, có cụ Phineas Nigellius Black, Sabrina còn thấy cả cụ Amando Dippet đang gập gù ngủ ở đó. Một vài bức tranh khác lại đang xôn xao thảo luận. Trong phòng cụ có rất nhiều sách, quay kín cả phòng, trên những kệ sách đó bên dưới đều trưng bày những đồ vật ma thuật đang quay tít. Và kia là cái chậu Tử vong ký trong truyền thuyết. Cụ quả nhiên có sở thích sưu tập thú vị. Ở trên bàn uống nước hình tròn nhỏ xinh cạnh đó đã bày sẵn bánh kẹo và trà.

Đang đảo mắt một vòng xung quanh thì cô dừng lại trước câu hỏi của cụ Dumbledore.

- Vậy là con đã gặp hắn, Chúa tể Hắc ám Voldemort.

- Dạ vâng thưa thầy.

- Ta mừng là con bình an trở về. Có rất nhiều những câu chuyện kinh khủng được thuật lại bởi những kẻ còn sống sót trở ra dưới tay hắn. Cụ nhìn Sabrina, ánh mắt có vẻ dò xét.

- Con cũng thấy là rất may mắn.

- Ta đã được nghe trong thư của ông nội con có đề cập tới việc con phân tích những hành vi của Voldemort nhiều năm về trước trong cuộc gặp với ông Gaara Goshawk, cựu chủ biên Nhật báo tiên tri. Phải nói là ta rất ấn tượng. Những phân tích của một đứa trẻ lại có thể trùng hợp với suy nghĩ của một kẻ già cả này.

- Và đúng vậy. Hắn đã làm như vậy. Tội ác hắn gây ra trên toàn Châu Âu, âm mưu thu nhập thêm thuộc hạ. Ah còn có...bốn năm trước hắn đã đến Hogwarts đề xin trở thành giáo viên của bộ môn Phòng chống nghệ thuật Hắc ám thay cho giáo sư Galatea Merrythought đã nghỉ hưu. Tất nhiên là ta đã từ chối hắn. Nhưng vẫn còn nhiều điều được ẩn giấu bên trong hành động. Luôn có rất nhiều điều, trò Sabrina ạ. Nói rồi cụ ném cái nhìn như thể bắt được một chuyện gì thú vị về phía Sabrina.

- Theo như phân tích của con, Hogwarts là một ngôi trường với học sinh đông đảo, nếu hắn muốn lôi kéo học trò hay thực hiện những âm mưu nào khác dưới mái trường này thì vị trí giáo viên là hoàn toàn phù hợp để thực hiện điều đó ạ. Mĩa mai thay, Chúa tể Hắc Ám lại đi dạy bộ môn phòng chống chính con người của y.

- Con nói rất đúng. Sabrina àh? Hắn tên thật là Tom. Tom Riddle. Tom chưa bao giờ làm gì mà không có mục đích. Ta tin rằng hắn bắt cóc trò cũng là có mục đích đằng sau.

Sabrina toát mồ hôi lạnh, quả không hổ danh là Lão Hồ ly tu luyện ngàn năm, cụ Dumbledore đúng là cụ Dumbledore. Dường như không có bí mật nào mà cụ không thể biết, không thể hiểu. Một con người thông thái, vĩ đại.

Cô thuật lại câu chuyện gặp mặt với Voldemort cho cụ Dumbledore nghe. Tất nhiên là đã lược bỏ khoảng 1000 từ về câu chuyện cô bảo hắn đi thu thập lại các Horcruxs. Cụ Dumbledore mắt sáng rõ, như bừng tỉnh hiểu ra được điều gì. Cụ lẩm nhẩm nhớ lại:

- Đúng vậy. Khi ta gặp lại hắn ta cũng rất ngạc nhiên là khuôn mặt hắn không còn dấu hiệu của cậu nam sinh đẹp trai ngày nào. Nhưng ta thật không ngờ, lại là Horcruxs. Trò nói đúng. Sabrina. Ta rất tự hào về trò. Trò biết tại sao không? Cụ nghiêng người khuôn mặt hài hước hướng Sabrina hỏi. Một ly trà từ trong không trung kèm theo bánh biscuits bay về phía bàn tay thầy. Chà ra đưa Sabrina, cụ lại tiếp tục:

- Vì trò không nói chuyện với người khác về danh vọng hay quyền lực, trò chỉ hỏi điều đó có đúng hay không? Cụ thú vị mỉm cười.
- Dạ thưa thầy. Nhưng con đã sai, đã sai khi để chiếc Atom b lờ Túr rơi vào tay một kẻ như Voldemort. Cô cúi đầu, lí nhí nhỏ giọng nhận lỗi.
- Không phải lỗi của con, những đồ vật có linh tính, đôi khi không bằng cách này thì cũng bằng cách khác trở về tay chủ nhân của nó, nếu không phải bằng cường đoạt. Nhưng con có thể đảm bảo cho ta rằng con sẽ không đời nào tạo ra một cái thứ 2 cho hắc đạo chứ? Ông cụ trầm giọng, nghiêm nghị hỏi Sabrina.
- Dạ vâng, có chết con cũng sẽ không đời nào làm theo ý hắc. Sabrina thành khẩn gật đầu lia lịa. Cô cũng đã nghĩ tới việc này. Đây là một vũ khí quá nguy hiểm cô không muốn tiếp bước Nobel trở thành kẻ tiếp tay cho vũ khí quân sự từ tình yêu khoa học chân chính. Sabrina cười khổ trong lòng.
- Ah ta nghĩ là con sẽ không chết đâu. Tom, ta hiểu nó, mà con dường như chỉ với vài câu nói trong lần đầu tiên gặp mặt, lại hiểu nó hơn cả chính nó.
- Nghĩa là sao ạ thầy? Sabrina cảm thấy khó hiểu.
- Tom chưa từng tỏ ra để ý đến ai như vậy. Nói rồi thầy lại cười lớn nhìn Sabrina, vẻ mặt thâm sâu khó dò. Cứ đến những câu nói đùa đầy ẩn ý là dường như ánh mắt cụ lại sáng quắc lên, phản chiếu hình ảnh người đối diện qua cặp kính trễ dài xuống mũi.
- Ta sẽ ngay lập tức đi điều tra. Việc của trò là hãy ở lại trường học tập cho thật tốt. Nói rồi cụ lại lấy một nắm kẹo cảm lên nhâm nhi ngon lành.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ẩn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Để ta bói cho người một quẻ

Sau cuộc gặp mặt với thầy Dumbledore, Sabrina chạy vội đi để kịp vào lớp tiết Bùa Chú. Thầm nghĩ, ở Hogwarts là an toàn nhất, còn có bạn bè và hàng tá thứ có thể học, cô thật yêu nơi này. Cụ Dumbledore sẽ có cách thôi, cụ luôn là người có những cách nhìn độc đáo về sự việc. Đời càng đẹp hơn khi giáo sư Flitwick thông báo trong lớp học Bùa chú là thầy sắp dạy đến mục điều khiển đồ vật bay, điều mà lũ học trò ao ước bấy lâu nay. Chẳng lẽ có lần chúng đã trông thấy thầy Flitwick làm cho con Puffskein của Murphy bay vòng vòng khắp căn phòng.

Trước khi vào lớp thầy Flitwick còn nhìn ta bộ mặt khao khát: "Cái gì? Trò được mời uống trà tại phòng Ngài Hiệu trưởng ư?"... "Mơ ước... đáng mơ ước" Nhìn bộ mặt nhỏ nước dãi của thầy Flitwick mà ta không thể nào hiểu tại sao lên phòng thầy Hiệu trưởng uống trà lại là tin tốt chứ??? Không phải học sinh cá biệt mới ngồi đó sao???

Giáo sư Flitwick chia lớp thành từng đôi để thực tập. Sabrina bắt cặp với Snape (cũng may, bởi vì Murphy này giờ cứ tha thiết nhìn nó). Murphy, xui xẻo sao, bị chia cặp với Potter. Cũng khó mà nói được là trong sự hợp tác bất đắc dĩ này thì giữa con rắn nhỏ Slytherin và con sư tử gốc Grifindor kia ai là người tức giận hơn.

Giọng giáo sư Flitwick rín rít, và ông vẫn phải kiễng chân trên đồng sách, như mọi khi:

- Đừng quên rằng các trò đang thực tập cử động cổ tay cho nhẹ nhàng. Điều và nhẹ. Nhớ, điều và nhẹ. Nhớ rằng đọc đúng lời từng câu thần chú là cực kỳ quan trọng. Các trò đừng quên cái gương lão phù thủy Baruffio, chỉ vì phát âm nhầm "w" thành "s" mà rốt cuộc bị cả một con trâu đè lên ngực, ngã lăn đùng ra sàn.

Quả là khó, Potter và Lupin đã lắc mãi cổ tay, thật điều và thật nhẹ, nhưng mấy cái lông chim chúng muốn làm cho bay lên cứ nằm ỳ trên sàn. Lupin mất hết cả kiên nhẫn, rút cây đũa phép ra, chọc vào làm nhúm lông chim cháy bùng bùng.

Ở bàn bên cạnh, Sirius cũng không may mắn gì hơn. Nó vung vẩy cánh tay như cánh quạt gió, đọc to "Wingardium Leviosa". Mọi người đều nghe Sabrina cầu nhàu:

- Bạn đọc sai rồi. Phải đọc là Wing-gar-dium Levi-o-sa, kéo dài chữ "gar" một cách duyên dáng.

Sirius quạu:

- Bạn giỏi thì sao không làm đi?

Sabrina nổi nóng, xắn tay áo lên, phẩy nhẹ cây đũa phép của mình, đọc:

- Win... gar... dium... Levi... o... sa...

Mấy cái lông chim trên bàn bỗng bay lên, chấp chờn lơ lửng trên đầu chúng cả thóc.

Giáo sư Flitwick vỗ tay:

- Giỏi lắm. Làm đạt lắm! Mọi người xem này, trò Sandal đã thành công! Cuối buổi học đó Sirius mang tâm trạng ủ ê chưa từng có.

Nhưng nó đã lên quyết tâm làm theo kế hoạch rồi. Cuối tiết nó đứng chặn lại giữa Snape và Sabrina. Căng thẳng như sắp ra trận, nó lấy hết dũng khí mà nói:

- Mình cũng được mời tới bữa tiệc của thầy Slughorn. Bạn có thể đi cùng mình được không? Sirius nhìn thẳng vào Sabrina, nói liến thoắng, mặt mày cũng đã đỏ bừng đến cả mang tai, trông như trái cầu Giáng sinh nhà Sabrina. Trông, có chút đáng yêu.

- Được, hẹn gặp bạn tối thứ sáu. Sabrina cười rồi quay đầu bước đi theo Snape. Bỏ lại người kia đang đứng lặng như trời chồng, hiển nhiên là vô cùng ngạc nhiên. Chính hắn cũng không ngờ là cô bé này sẽ nhận lời.

Snape chẳng hiểu sao, từ nãy đến giờ vẫn là không nói gì với Sabrina. Đi một lúc, tận tới khi sắp vào lớp Độc dược tiếp theo, hắn mới giữ Sabrina lại trước cửa lớp mà nói:

- Sao bỏ nhận lời tên đó. Bỏ chẳng phải, bỏ nói sẽ đi cùng mình hay sao? Snape mặt mày cau thành một nhúm, vắn vẹo khô hời, đứng đó biểu cảm không tán thành chút nào hướng Sabrina mà nói.

- Mình không có nói vậy. Mình nói là có bạn ở đó. Còn chuyện mình muốn đồng ý lời mời với ai, đó là quyền của mình. Hơn nữa bạn cũng không có nói mời mình. Nói rồi cô bé chạy thẳng vào lớp, ngồi ra một góc thiệt xa Snape, biểu tình tức giận. Hắn thật là kẻ không nói lý, khó hiểu, kỳ cục.

Snape cả một tiết học đều không cẩn thận mà làm rơi lọ dung dịch đến 2 lần, chưa kể còn đụng tay chạm phải cái vạc bị bỏng. Không giống với hắn thường ngày chút nào. Mọi lần, đều là học chung với Sabrina có lẽ đã quen. Không phải, mọi khi một mình đứng điều chế Độc dược ngoài giờ hắn cũng chưa từng không cẩn thận như vậy. Hắn hồ đồ rồi sao, nhưng hắn không tài nào hiểu được cái cảm giác như kiến bò trong lòng kia là gì, từng chút từng chút một cắn xé lòng hắn. Cái cảm giác bức bối khi biết Sabrina sẽ đi cùng kẻ kia, cái kẻ mà đã từng rất hay bắt nạt hắn cùng đám Potter. Sabrina có nghĩ tới cảm nghĩ của hắn hay không? Có nghĩ bọn họ là bạn bè thì không nên đi với kẻ thù của bạn thế hay không?

Tự nói với bản thân mà thơ thần suốt cả 2 tiết Độc dược khiến cho thầy Horace lả lúng là nó ốm rồi, hôm nay phong độ lại tệ hại như vậy. Còn kêu nó xuống ngay trạm xá của bà Promfey mà nghỉ ngơi đi, nhớ dặn là học trò của thầy Horace sẽ có thêm ưu đãi. Hôm nay, Sabrina cũng không có ngồi cùng nó, cô ngồi cùng Murphy, cả hai phối hợp cười cười nói nói mà rất nhanh đã hoàn thành Wiggensweld Potion. Lúc đi qua nộp bài cô cũng không có quay lại nhìn nó.

Cuối cùng lại chính vì không khí căng thẳng này mà đến giờ ăn trưa nó phải xin lỗi, lùi bước trước cô bé.

Hôm nay, trong phòng học thuật biến hình, giáo sư McGonagall kiên nhẫn giảng bài, Sabrina trong lòng có phiền muộn, liên tục thất thần.

Đã có một chút tin tức về tình hình bên ngoài truyền vào bên trong trường học, không ít gia đình phù thủy đã bắt đầu chú ý tới thế lực cường đại đang dần dần lan tràn trong giới phù thủy Anh Quốc. Nhất là những học sinh nhà thuộc Slytherin, tin tức của bọn họ cũng nhanh nhạy hơn so với những người khác, có mấy học sinh lớn tuổi đã thường xuyên tụ tập lại khe khẽ bàn chuyện về You Know Who, The Dark Lord,...

Sabrina rất phiền muộn, cô hoài nghi trong trường đã có người muốn đầu quân cho Voldemort, thậm chí có thể còn muốn gia nhập Tử Thần Thực Tử.

Cô nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ cô phải đứng trước mặt bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, túm lấy cổ áo hắn gào lên "Voldemort là tên khốn khiếp, sau vài năm nữa, giới phù thủy sẽ bị hắn huyết tẩy hết. Cho nên nhanh nhanh đem hắn và đồng bọn tống vào Azkaban đi!" Đương nhiên nếu việc đó xảy ra, thì cô sẽ bị tống ngay vào bệnh viện thánh Mungo, mà nguyên nhân chính là: bị bệnh thần kinh.

Ai! Làm nghề tiên tri cũng thật là khó!

Làm tiên tri mà cái gì cũng không thể nói lại càng khó!

Có người nói: Nếu như người biết trước được sự việc. Nhất định không được nói ra. Bằng không, mọi điều sẽ không xảy ra như người dự đoán. À, chính là ta nói câu này.

Mà tại sao tên kia lại không "nhặt lá chân đá ống bơ" ở Albania sớm sớm một chút chứ. Ta còn phải đợi Cứu thế chủ Harry Potter đến bao giờ nữa đây. Huhu T.T

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 24: Câu lạc bộ của thầy Horace Slughorn

Tối thứ sáu, Sabrina đứng ngắm nhìn mình trong gương trước khi đến buổi hẹn với Sirius. Một chiếc váy xanh dài, với những dây ren rủ xuống cùng với

những sợi dây hoa. Trên đầu cô cũng đã tết tóc cuộn tròn thành một chiếc vương miện có gắn những bông hoa cúc nhí trên đầu. Mà những cô gái cùng phòng cô, Sandra, một cô bé mặt đầy tàn nhang trông có vẻ mũm mĩm bình phẩm: "Trông Sabrina lẻo lét trông như đi dự vũ hội không bằng". Sabrina thấy lẻo lét một chút cũng tốt lắm. Cô vốn là ưa thích những bộ quần áo công chúa kiểu cách thế này.

Đúng 8h cô gặp Sirius tại Đại sảnh đường, hai người hẹn gặp ở đó rồi cùng nhau đi tới văn phòng của thầy Horace. Sirius hôm nay mặc một tuxedo màu đen được cắt xẻ cầu kỳ với đường may bằng những sợi chỉ vàng bắt mắt. Bộ dạng tên này cũng rất đẹp trai, nếu không muốn nói là có chút chói mắt. Hắn đứng đó, tươi cười với Sabrina khiến đám con gái mỗi lần đi ngang qua đều xì xào nhìn lại không ngớt với ánh mắt rực lửa mãnh liệt. Đưa tay ra nắm lấy đôi bàn tay mũm mĩm của Sabrina, đặt ở bên cạnh hông như một vị Hoàng tử nhỏ mời cô gái của hắn, cùng nhau bước đi.

- Cái kia, cảm ơn bạn vì đã đồng ý. Bạn hôm nay...rất đẹp. Sirius nói, ánh mắt vẫn lơ đãng nhìn vào không trung như thể không để ý gì cả, hắn chỉ mơ hồ nhận xét vậy thôi.

- Mình cũng đã muốn đi cùng bạn. Sabrina nhỏ giọng nói, cô từ này đến giờ đều là ngắm nhìn tên này. Hắn có làn da trắng lấm, trông có chút xanh, đôi mắt đen sâu, cực kỳ ăn nhập với mái tóc đen dợn sóng đã được chải hết ra sau. Trông cực kỳ bánh bao.

Sirius không nói gì, chỉ thấy hắn đi nhanh hơn Sabrina vài bước, tai vẫn còn đỏ bừng. Bàn tay càng nắm lấy chặt hơn. Tới cửa, bọn họ bắt gặp Potter. Đang đứng ở đó há hốc mồm mà kinh ngạc, cậu ta còn lấy áo choàng lên trùm kín tới tận 2 lần. Như không thể tin vào mắt mình:

- Cậu...Cậu...Cái đồ phản bội bạn bè này. Cậu vậy mà lại là người hẹn hò đầu tiên trong cả nhóm. Cậu...vậy mà lại với...cái bà chằn này. Potter nói, giọng lắp bắp cực kỳ.

- Mình với cô ấy là bạn. Và chính mình đã là người mời cô ấy tới nay. Sirius nghiêm mặt khẳng định chắc nịch, điệu bộ nhấc tay nhấc chân đều đến là tự nhiên. Tay còn khoác lên vai Potter một cách thân tình.

- Cậu không đi kiếm Lily của cậu đi hay sao, kéo Snape lại cướp mất chỗ đấy. Nói rồi Sabrina lè lưỡi ra trêu chọc Potter. Khiến cho cậu ta chạy biến đi ngay lập tức.

Trong phòng, là một không gian đã được ếm bùa Mờ rộng, có những rèm nhung lớn màu đỏ rực, giữa phòng là một không gian tiệc đứng cho bọn học trò dùng bữa trên những chiếc bàn nhỏ cao chất ngất. Đồ ăn ở đó rất ngon, Sabrina nghi ngờ rằng thầy Slughorn đã thường xuyên chạy tới nhà bếp hỏi xin bọn gia tinh. Cứ nhìn bộ dạng béo tốt của thầy là cô hiểu rõ. Được mời đến ngày hôm nay có cô, Sirius, Snape, Potter và Lily, là những đứa học sinh năm một duy nhất. Còn lại đều là những anh chị khóa trên. Thầy Horace thân thiết giới thiệu từng người với nhau một. Có McLaggen, mà sau này Sabrina biết rằng hắn sẽ làm chức vụ gì đó rất to trong Bộ pháp thuật, hắn sinh ra một cậu quý tử cùng tuổi Harry nhưng tính tình được miêu tả vô cùng khốc liệt. Còn có hơi ngu ngốc nữa. Còn có Ismela, bố mẹ của nó đều làm ở Cục trưởng ở Ban điều hành dùng sai chế tác pháp thuật, bên này lại là cậu Rorringez, mà ông nội cậu ta là một Thần Sáng với tiếng tăm lẫy lừng. Ai ai cũng đều có gia cảnh và xuất thân rất tốt.

Sabrina vốn không thích những bữa tiệc ồn ào mà kéo Sirius đang đứng thưởng thức món bánh chocolate tan chảy bỏ dở, chạy ra ngoài ban công.

- Cậu có thấy bầu trời hôm nay rất đẹp không? Cô ngượng ngịu, hai bả đã đỏ hồng lên.

- Rất đẹp. Hình như...còn có sao băng. Sirius chậm rãi từ tốn cúi đầu cười với cô.

- Đâu, mình không có thấy.

- À vậy thì hãy đợi ngôi sao thứ hai đi qua đi. Ngắm sao, yên lặng cũng tốt lắm. Nói rồi cậu lại nhìn lên trời mỉm cười.

- Đây là lần hẹn hò đầu tiên của mình với một cô gái. Sirius tiếp tục chậm rãi nhả từng chữ một.

- Ý cậu là...chúng ta, hẹn hò ư? Sabrina lắc đầu nguầy nguậy, mở lớn đôi mắt mà nhìn vào Sirius, khẩn thiết mong cậu hãy chọn đúng câu mà nói ra, không thì liệu hồn.

- Không thì là gì. Sirius lại cười lớn, hắn cười thành tiếng, khuôn miệng đẹp đẽ khi nhếch môi cho tới nỗi nụ cười đều tỏa ra phong quang vô hạn.

- Tớ đã nghĩ cậu luôn trông rất tuyệt vời, như mọi khi, không chỉ là trong buổi tối đặc biệt này, Sirius được đà lần tới.

- Tớ không thể tin rằng tớ đã nghĩ buổi tối nay sẽ bị tiêu tùng trong tớ hoặc cậu kia chứ. Sabrina bày tỏ ý nghĩ thành thực nhất của mình ra. Cô có chút bối rối.

- Tớ đã mong có nhiều thứ trong buổi tối nay có thể xảy ra khác đi, nếu chúng ta có một cơ hội thứ hai. Sirius nắm lấy tay cô.

- Haha, cậu có một cái Xoay thời gian ư, đúng là thiên tài, chúng ta sẽ gặp nhau trong quá khứ. Sabrina kiễng chân, đem mặt cô lại gần Sirius hơn bao giờ hết. Quý tiểu thư thỉnh tự trọng. Không phải thấy người ta đẹp trai là sản thôi.

- Một buổi hẹn hò thứ hai? Sirius lúc này đỏ cả mặt. Thiết đúng là một cậu bé hay ngại ngùng, có lẽ bà Black nói hoàn toàn đúng về cậu bé này.

- Cậu trả lời được viết trên những vì sao. Sabrina cười tinh ranh, quay mặt liền lên ngắm những ngôi sao đang lấp lánh trên bầu trời đêm nay.

Khi quay trở lại phòng, Sabrina suýt chút nữa đã đánh đổ ly nước trà nóng trên tay bởi sự xuất hiện của một nhân vật mà có lẽ là Kê-được-mời-mà-không-mong-muốn nhất đêm nay, cô Rakepick. Cô đứng đó, đang nói chuyện cùng thầy Horace, khi thấy Sabrina đi vào bèn liếc đôi mắt đem ánh nhìn

đặt lên người cô. Khiến Sabrina không khỏi lạnh gáy.

Cô đã quên mất dù Voldemort không dám bén mảng đến gần Hogwarts, nhưng vẫn còn một người hết sức nguy hiểm khác là cô Rakepick kia. Có thể cô ta cũng là Tử thần thực tử thì sao? Sabrina phỏng đoán. Mục đích của cô ta là tìm ra được Cuốn sách Bóng tối. Để đem dâng lên Voldemort ư? Một cuốn sách của Tử thần sẽ chẳng dạy người chống lại Tử thần hay qua mặt hắn đâu. Voldemort cần nó vì tham luyện pháp thuật Bóng tối ah? Có thể lắm. Hàng trăm câu hỏi lần lượt hiện ra trong đầu Sabrina.

Cuối cùng, nếu người đã không tránh được thì chính là sẽ không tránh được. Thầy Dumbledore hiện tại đã đi vắng, không có mặt ở trường. Cô phải làm sao được bây giờ. Không để những suy nghĩ quẩn quanh một chỗ, Sabrina chào tạm biệt Sirius liền định quay về phòng ngủ ngay lập tức. Cũng khỏi cần chào thầy Horace đánh tiếng cô Rakepick làm gì.

Nhưng nó vừa đi, cô Rakepick cũng sai bước tới. Với lý do, đã muộn rồi, đích thân cô sẽ đưa bọn học sinh năm nhất trở về phòng ngủ. Thầy Horace đương nhiên là yên tâm để lũ trẻ đang bị dí đũa phép vào sau lưng rồi đi cùng cô Rakepick.

Kéo Sabrina đi cùng với vẻ mặt hăm dọa, trông cô Rakepick như sắp sửa muốn ăn tươi nuốt sống bọn trẻ, ánh mắt vẫn vờn những tia máu, độc ác nói: "Chúng mày ngoan ngoãn thì đi theo ta." Cô chìa cây đũa phép vào đám người Potter, Lily, Snape cùng Sabrina.

Hết hành lang rẽ trái, bỗng nhiên từ trong bóng tối hiện ra một nhóm 4 người khác. Có 3 đàn ông và một phụ nữ. Đều mặc đồ đen, vẻ mặt kỳ quái. Bọn chúng mỗi người tóm lấy một đứa nhỏ mà kéo đi xềnh xệch.

Tên cao lớn nhất, trông hằn hết sức giữ tợn với hàng lông mày rậm rì, đôi vai ưỡn lên trong như một con gấu nâu lớn xác. Hấn gầm lên:

- Chúng ta đã hết kiên nhẫn rồi Patricia.

- Vâng, mọi điều đều theo lời ngài, ngài Powell. Cô Patricia đáp rồi hôn lên đôi tay thô kệch to lớn của kẻ kia.

- Ta ngửi thấy mùi amoniac trong không khí đấy, chắc là sợ tè ra quần rồi hả? Tên áo đen có gương mặt dài ngoằng cười ré lên.

- Nó bốc mùi như chính nhân cách của người đấy. Sirius phỉ nhổ.

Bọn chúng dẫn lũ trẻ đi về phía Cây liễu roi trong sân trường. Lily vừa đi vừa khóc thút thít, Potter một bên dỗ dành cô không ngừng. Còn nói sẽ bảo vệ cả đám. Ai nha, làm được hăng nói.

Sabrina một bên thầm kêu khổ. Cô không có cơ hội rút chiếc gương ra báo động cho ông nội. Yên lặng đi theo bọn người áo đen. Tới bên gốc cây cổ thụ Liễu roi, cây này được thầy Dumbledore cho trồng đúng ngày Lupin nhập học. Là lối đi bí mật dẫn thẳng tới căn Lều Hết ở thôn Hogsmeade. Sabrina biết bọn chúng sẽ đi đâu. Những cành cây đang liên tục quất tới tấp trên không trung, không ngừng tấn công kẻ tới gần. Cô Rakepick giơ cây đũa phép lên, một luồng sáng đỏ đánh thẳng vào cái mấu Điểm huyết trên thân cây khiến nó ngay lập tức ngưng lại.

- Phải cảm ơn trò Remus Lupin nhỉ? Potter? Black? Chúng mày đừng tưởng ta không biết chúng mày làm gì mỗi đêm trăng tròn. Từ lâu tao đã để mắt tới chúng mày rồi. Nhờ chúng mày mà tao phát hiện ra lối vào bí mật này. Vừa vặn thay, bọn tao Biến hình bằng bùa chú để giả dạng lũ người sói. Nhờ vậy mà tin đồn về người sói mới ầm lên trong Hogwarts. Lại thành công khiến chúng tao trốn được vào căn Lều hết an toàn trước cuộc điều tra của Bộ pháp thuật và lão Dumbledore. Đều nhờ chúng mày.

Kẻ xấu nào cũng thích nói năng dài dòng kể chiến công bản thủ của hấn vậy ư? Sabrina không cam lòng nghĩ. Bọn họ đi qua một đường hầm ẩm ướt tới đến nỗi không thấy nổi người bên cạnh. Bàn chân lạnh buốt, bước đi trên nền đá ẩm thấp. Đôi lúc lại cso những tiếng rít lên, tiếng chân động vật chạy băng qua chân bọn họ.

Dẫn tới một cánh cửa trên bậc thềm, bên trong là một căn phòng ẩm thấp đồ nát, đồ vật đã bị cào xé, phá hỏng hết cả. Những chiếc ghế thì vót chông chơ, đồ nát nằm ở đó. Ga rèm bản thủ đen xỉ, đôi mắt cấu kết lại mà bốc ra thứ mùi ẩm mốc rợn người. Những ô cửa sổ không ngừng kêu lên kéo cọt mỗi lần gió thổi qua. Bọn trẻ được áp giải đứng đó, xung quanh bọn người áo đen đứng quây lại, chìa đũa phép vào chúng.

- Sabrina, ngoan ngoãn thì đưa cây đũa phép ra đây. Nếu không bạn bè mày sẽ phải chịu đau đớn đấy. Cô Rakepick gần từng giọng, mặt mày tím tái, trông cô méo mó vằn vẹo đến tột độ.

Sabrina không thể làm gì khác là rút cây đũa phép ra từ trong túi, đưa lại cho cô Rakepick. À ta nắm lấy cây đũa phép, đặt ngay lên cái bực có chiếc la bàn mà Sabrina từng thấy ở trong phòng Cần thiết, chiếc la bàn ấy giờ đây xoay tít, rồi từ từ mở ra một chiếc hộp gỗ nhỏ nhún bay lên trong không khí.

Sirius ở một bên gào lên:

- Không Sabrina đừng.

Nói rồi cậu vùng lên, đẩy ngã tên áo đen với khuôn mặt dài khoằm và chiếc cằm đầy mụn nhọt nhô dài ra bên cạnh, rất nhanh rút đũa phép ra tấn công tên còn lại.

- Petrificus Totalus.

Tên kia ngay lập tức bất động, hai chân dính chặt vào nhau, đơ cứng như một pho tượng sáp, đổ kềnh ra nhà. Bụi bám vẫn lên, che khuất tầm nhìn của bọn áo đen. Ánh sáng xanh đỏ từ đầu cây đũa phép của bọn chúng nhá lên, phóng loạn xạ vào trong không trung. Chấn đánh bất cứ thứ gì trong tầm

nhìn bị hạn chế của chúng.

Bọn trẻ thụp đầu lại, cũng bắt đầu đã giờ đưa phép lên sẵn sàng chiến đấu.

- Bombarda. Lily hét lớn, vừa trong tích tắc né một chùm sáng đỏ vọt ngang qua má cô bé.

Một tiếng nổ đoàng, đem sàn nhà vỡ nát, khiến mũ áo đen thọt sâu xuống hố, ngã thẳng xuống tầng một. Ngay lập tức ngất đi. Bên này Snape rất nhịp nhàng phối hợp:

- Stupefy.

Ánh sáng xanh nhá lên. Hắt văng tên to lớn tên Powell ra xa như một bịch cát vô tri. Potter cũng vung đũa phép lên, đứng thẳng tung đòn về phía áo đen còn lại, nhanh như chớp mắt hô lên:

- Depulso.

Tên kia đập người vào cái tủ gỗ gần đó, cái tủ đổ sập lên người hắn, đem theo cả những chiếc bình sành sứ vỡ nát. Mụ Rakepick thấy tình hình không ổn bèn tóm lấy mái tóc của Sabrinha, kéo chúng căng ra khiến da đầu cô đau đớn. Mụ kéo cô lên, đưa phép chỉ thẳng vào cổ mà hét lớn:

- Lũ kia mau ngừng lại. Không thì tao giết con bé này.

Không có đũa phép trong tay. Bất lực bị mụ Rakepick kéo lên. Cô khổ sở nhìn đám trẻ. Cô nghĩ rằng mình không đối mặt được với những khuôn mặt lo lắng của chúng bây giờ nữa rồi. Sirius mím chặt môi như sắp bật máu. Cậu đứng đó chỉ thẳng đũa phép vào mụ không hề hạ xuống.

- Buông Sabrina ra. Cậu nói rồi nhìn thẳng vào khuôn mặt thô kệch của Rakepick. Những gò má mụ dòn thành đồng cao lên kéo xệch cả khuôn mặt. Đôi mắt xệch híp lại thành một đường. Mụ nói:

- Thì ra là thằng con trai của mày hả, Sabrina vậy thì. Crucio!

Mụ vung cây đũa phép lên khiến Sirius ngã vật ra sàn, quần quai trong đau đớn, cậu đau đến nỗi co giật người lại thành một đóm nhỏ. Ngay lập tức ngất đi.

- KHÔNG!!!! Sabrina gào lớn. Hai chân đổ gục xuống sàn. Một lực đạo phát ra hất tung Rakepick ngã về sau. Cô bé ngoảnh đầu lại nhìn mụ với đôi mắt đã chuyển sang trắng rã, nó không còn màu xanh biếc như mọi khi nữa. Một ánh mắt căm hận như chỉ trực xé da cắt thịt mụ Rakepick. Cơ thể cô nhẹ bẫng, bay lơ lửng trong không trung, hai tay vung lên, một nhóm lửa hiện ra nơi lòng bàn tay đang cong cong lại, bầu chặt vào không khí. Khuôn mặt đầm đìa nước mắt, vẫn đang gào lên một cách cực kỳ đau đớn.

Mụ Rakepick vung đũa lên phản đòn, quét liên tiếp ác ý vào không khí. Những ánh sáng xanh lè nhá lên liên tục đập thẳng vào Sabrina. Nhưng dường như chúng chỉ bốc cháy rồi hóa vào hư không khi lại gần cô.

Sabrina giơ tay lên, cây đũa phép nằm chổng chơ trên sàn bay lại nằm gọn vào trong lòng bàn tay. Nắm lấy đũa phép, cô giơ lên vẽ một vòng tròn trên đầu, động tác tự nhiên thành thạo.

- Protego Diabolica.

Ngay tức khắc một vòng tròn lửa xanh hiện ra dàn về thành một hình tròn xung quanh cô. Ngọn lửa gào thét lan ra, bốc cháy phừng phực, nổ ra những đóm lửa tí tách, ngọn lửa lan đến đâu đều thiêu rụi hết những vật cản trên đường đi của nó đến đâu. Khi mắt thấy lan ra tới người bọn Snape cùng Potter đang đứng như trời chồng, nó chỉ chậm rãi lan qua chúng như vậy. Một cảm giác lạnh lẽo chạy dọc qua toàn thân, hoàn toàn không cảm thấy như bị đốt cháy. Cứ vậy mà đi qua.

Nhưng khi nó lan tới Rakepick đã khiến mụ gào thét trong đau đớn, mụ kêu la thảm thiết không ngừng, rú lên từng tiếng thất thanh, mụ ôm người, ngọn lửa cháy tới tận xương mụ, lộ ra bộ xương khô trắng muốt đang dần bị ăn mòn. Mụ bị thiêu đốt tới tận khi tan biến như tro khói vào trong không khí.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thịt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 25: Mê Cung của Brook

- Người chết không kể lại chuyện. Hay lắm. Một giọng nói trầm ổn vang lên trong phòng, trong bóng tối bước ra một người đàn ông, hần ta cao, mặc một choàng áo choàng màu đen. Khuôn mặt tuần nẩy lạ thường, chỉ tiếc ánh mắt hần lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm. Thứ ánh mắt khiến người ta không sợ mà run. Chỉ tiếc là trên khuôn mặt hoàn hảo như tạc đó lại có một bên con mắt đã bị hủy hoại, ăn mòn trắng xóa, như một đóm lửa lan dần ra xung quanh. Hắn đứng đó, cầm cây đũa phép màu trắng với tay cầm là móng con phượng hoàng trên tay. Tao nhả khoang tay lại thành một điệu bộ như muốn

xem chuyện hay.

Bên cạnh hắn là tên pháp sư mà Snape gặp trên sân trường, tên pháp sư Hắc ám bị đuổi khỏi Mahoutokoro, Neji Yagami. Thì ra hai kẻ đó là cùng một giuộc. Hắn lại là tay chân của Chúa tể Hắc ám. Snape giận dữ ném ánh mắt giết người về phía tên đó. Mà kẻ áo trắng kia thì chỉ trầm mặc đứng đó, tay đã sẵn sàng đặt lên chuôi kiếm, đứng thủ thế sẵn sàng.

Tên áo đen với gương mặt lạnh như bước tới. Hắn bước qua cả làn lửa xanh mà không mảy may một chút hề hấn. Hắn vẫn từ từ từng bước nặng nề tiến gần lại Sabrina. Chính là cô bé này đây, người đã gợi ý hắn về việc hợp nhất những chiếc Horcruxs, hắn liền thử nghiệm trên cuốn sổ Nhật ký, thứ hắn vẫn luôn mang theo bên mình. Lần đầu tiên, hắn hoàn hảo cảm nhận lại được hơi ấm nơi đầu những ngón tay, một hơi ấm chạy thẳng vào trong tim hắn. Lần đầu tiên, hắn lại cảm nhận được nắng ấm và giá lạnh, những thứ từ lâu mà hắn đã không còn cảm giác. Vừa nãy khi được Neji báo tin nguy hiểm, hắn bèn Độn thổ vội vàng ngay tới đây. Đúng lúc chạm trán với lão già Dumbledore ở bên ngoài ngôi nhà. Hừm lão già Hồ ly, không gì là không biết, xuất hiện đúng lúc lắm. Nhưng hình như không có đúng chỗ. Chỗ đứng của ông phải là bên trong căn Lều hét kia. Học sinh của ông đang gặp nguy hiểm đây!!!

Nhưng lần đầu tiên, hắn đánh ngang tay với Dumbledore, trước kia hắn vẫn luôn không dám chắc về điều này, hai người đã từng giao đấu nhưng hắn cùng lắm là hai bên lực lượng ngang nhau. Nhưng giờ đây, sau khi hợp nhất linh hồn lại, hắn lại giao đấu với ông cụ có phần nhỉnh hơn một chút. Hắn chớp lấy thời cơ, nhanh chóng đánh bị thương thầy Dumbledore. Rồi chạy thẳng vào đây, vẫn chưa hết ngạc nhiên. Có lẽ, cô bé đó nói đúng?

Vừa bước vào hắn đã thấy một cảnh tượng kinh hoàng. Sabrina đứng đó, ánh mắt trắng dã, vô hồn, vô định. Bay lơ lửng trong không trung, làn lửa pháp thuật Hắc ám kia cũng được thực hiện không một chút run tay. Hắn có chút bất ngờ, có chút kinh phục.

Hắn bước gần lại cô, nắm lấy đôi vai cô mà kéo đi. Người kia như con búp bê vô hồn mà lướt đi trong không trung. Hắn kéo cô tới bên cạnh cái hộp gỗ. Mở ra, rút ra chiếc chìa khóa trông cũ kỹ mà dài ngoằng. Cả hai người xoay gió biến mất. Cái chìa khóa chính là một cái Khóa cảng. Nó không cảm giác xoay mòng mòng liên tục không ngớt, như thể người bật xả nước bồn cầu vệ sinh mà hút chặt người đi mất, bọn họ đáp đất cái bịch. Trên nền được lát đá nhấp nhô, xung quanh đều là những bức tường bằng lá cao ngất trời, giữa bức tường ấy có một lối đi vào với tầm biển được treo trên chằng chịt dây gai: "Mê cung của Brook". Hai bên là hai con Gargoyle, con quỷ doi đang cầm hai thanh kiếm chặn lối vào.

Sabrina lúc này đang đứng đó cùng Voldemort. Khuôn mặt cô không chút biểu cảm, khẽ nhếch miệng cười bằng cái giọng lãnh huyết: "Nếu ta không nhầm thì đây hẳn là mê cung của Brook đi. Cũng đúng kiểu của hắn lắm."

- Ta đọc được. Nam nhân kia vui vẻ cười, giống như đặc biệt hứng thú với dáng vẻ của cô gái, trong ánh mắt có một loại sùng ái, dịu dàng nói không lên lời. "Em biết?"

- Ta đương nhiên biết, còn biết hắn rất rõ nữa kia. Sabrina vẫn đưa cặp mắt trắng vô hồn nhìn vào lối đi của mê cung.

Voldemort bước tới lối đi vào cùng cô bé. Bộ dáng thần nhiên.

- Ngài, có phải là chưa từng đọc truyện cổ tích bao giờ đúng không? Sabrina lạnh nhạt nói.

- Đúng vậy, mấy câu truyện cho trẻ con. Ta không thể tìm thấy chúng ở cô nhi viện, có chăng cũng chỉ là nghe những câu chuyện của Muggle kể lại. Còn truyện phù thủy thì chưa được đọc. Voldemort mỉm môi lại. Dáng vẻ không hài lòng.

- Truyện thần thoại, truyện cổ tích, truyện miệng, dưới nhiều cách kể khác nhau...chung quy lại cũng để chỉ một sự thật.

Con Gargoyle cất lên tiếng nói:

- Ta hỏi ngươi, ngươi có nên quy phục cái "vận mệnh phi lý" hay không? Hay là ngươi nghĩ nên phá hoại nó bằng vũ lực.

- Một cửa ải à? Xem ra chốt này anh phải đích thân lên sàn rồi?

- Đây chính là thử thách từ vị Chủ mê cung này, Từ thần Brook. Vậy nên việc giết chóc một ai đó không thể quyết định được điều gì đâu. Con Gargoyle còn lại lên tiếng. Chỉ thẳng mũi giáo vào đầu mũi của Voldemort.

- Quê hương của ta đã phải xảy ra chiến tranh và nó không khác gì địa ngục. Và để thay đổi điều đó, ta đã đến hỏi xin ân huệ từ Chủ nhân. Trong thế giới không hoàn hảo của Merlin, mọi thiện ý của chúng ta đều không thể giải quyết hết hoàn toàn những điều phi lý. Ta hỏi ngươi lại một lần nữa, ngươi có nên quy phục cái định mệnh phi lý hay không? Hay ngươi sẽ phá hoại nó bằng vũ lực? Ta hầu phục Chủ nhân, một trong người Thập giới, tín niệm của sự phản nộ và anh kiệt. Con còn lại lên tiếng.

- Thế nên ta sẽ không ngần ngại phá hủy nó đâu. Một ánh sáng trắng nhá lên. "Duro"

Con Gargoyle liền biến thành tượng đá, đơ cứng lại như đã chết. Rắc một cái, cái đầu doi đang há miệng của nó gãy vụn.

- Mà ngươi không biết à, ngươi quá tự tin vào bản thân mình đấy, ngươi có ghét bản thân mình không? Sabrina vẫn đứng một bên lên tiếng.

Voldemort quay sang nhìn cô bé, ánh mắt lạnh lẽo. Nhưng ngay khi bắt gặp đôi mắt trắng dã đang mở ra vô hồn kia, hắn hiểu. Cô không nói đùa. Ngay lập tức con Gargoyle lại khôi phục bộ dáng ban đầu.

- Chúng là Linh thú. Sẽ không bị tiêu diệt trừ khi chủ nhân của chúng chết. Để đối mặt với vận mệnh bất công, thì không chỉ có hai con đường hủy diệt

hay khuất phục...mà còn có thể cùng với đồng đội chia sẻ trách nhiệm với nhau. Đó là câu trả lời. Sabrina lên tiếng

- Đây cũng là câu trả lời ta chưa từng nghĩ đến! Chấp nhận. Hai con Gargoyle đồng loạt lên tiếng. Thu cánh tay lại để lộ ra lối vào mê cung sâu hun hút đen không thấy rõ đường đi.

- Lumos. Voldemort nói. Trên đầu đèn phép hát tỏa ra một ánh sáng lớn chói lóa. Hắn dắt tay Sabrina đường hoàng đi vào bên trong.

Cứ lúc lúc là hắn lại phóng ra một hình nhân bằng vải bố lướt đi trước để mở đường. Thật may, cũng chính vì vậy mà bọn họ vượt qua được cái bẫy với tua tua cung tên đang giấu sẵn bên trong lớp lá cây dày cả thước. Những mũi tên bất chợt ra trong nháy mắt, đem con hình nhân trở nên lồm chồm như nhím.

"Protego." Voldemort vẩy đũa, một màn chắn vô hình màu bạc bao lấy hai người rồi nhẹ nhàng bước qua.

Cứ trái, rồi lại phải, ở đây không thể phát ra bùa Tim đường, hay Bùa Định vị phương hướng, chắc là đã bị ếm. Voldemort thầm than trong lòng. Về mặt vẫn rất kiên định, dắt tay theo Sabrina đi trước dân đường. Bọn họ ra khỏi mê cung thứ nhất, trước mặt liền hiện ra một con quái vật lông lá xù xì với thân hình cao lớn, nó có một cái lưỡi dài, vất vèo phun ra từng tiếng khò khè, mắt vàng rực. Miệng đầy răng nhọn mà tay của chúng thì dài loằng ngoằng, dãn móng tay vuốt nhọn đen sì đầy đủ trên đó. Một sinh vật hoàn hảo được sinh ra chỉ để xé xác con mồi của mình.

- Đây là một con Wendigo. Một con thú ăn thịt người. Nó đặc biệt thích thịt phù thủy đấy. Khi bắt được con mồi thì những con Wendigo không có thói quen kết liễu con mồi của mình ngay, thay vào đó thì chúng sẽ vờn cho đến khi những người bị nó bắt kiệt sức vì hoảng loạn, vì chạy và sợ hãi bởi tiếng kêu gào kinh khủng của chúng. Nói không ngoa khi Wendigo chính là sự kết hợp hoàn hảo của tính cách hung bạo, khát máu kèm với sự tính toán, gian xảo của một kẻ đi săn. Rất phù hợp với người đầy Voldemort. Sabrina chỉ vào con quái thú.

- Em ở yên đây. Ta sẽ đánh nhau với nó. Nói rồi hắn đứng chắn trước mặt Sabrina, bộ dáng hiên ngang. "Avada Kevadra!" Một ánh chớp xanh lè nhá lên. Bắn thẳng vào con Wendigo. Con vật chỉ vung đầu một chút nhẹ, nhanh chóng quay mặt lại kẻ vừa ra đòn. Quạt tay một cái đánh thẳng Voldemort ngã vào bức tường dẫn tới mê cung thứ hai. Hắn đập người cái bịch, nặng nề ngã xuống, nhổ ra một ngụm máu. Rất nhanh đứng dậy khôi phục lại bộ dáng chiến đấu, trên khóe miệng máu vẫn đang nhỏ xuống.

- Tại cái thế giới bất công này, người nên nghi ngờ cái gì, tin tưởng cái gì? Ta là Pan. Tín niệm của sự giả dối và uy tín. Nếu người nói dối trước mặt ta. Người sẽ ngay lập tức hóa thành đá. Nói rồi con quái vật giờ bàn tay dài ngoằng ấy ra, thổi nhẹ. Một lớp băng lập tức bắn ra, chạy thẳng về phía Voldemort.

- Incendio. Hắn gầm lên. Con quái vật này có thể tạo băng ư, hắn thâm nguyên rủa. Một ngọn lửa lớn nhá lên, đem lớp băng đang trực chờ đâm xuyên da thịt người kia tan chảy.

- Người phải có câu trả lời cho thử thách này. Người, chính là người bị vận mệnh trêu đùa nhiều hơn hẳn những người khác. Một kẻ bị đánh bại bởi vận mệnh. Ta không nghĩ người sẽ trả lời được câu hỏi này của ta. Con Wendigo tru lên, giờ hàm răng tua tủa răng nanh trời ra hết cỡ, dớt dài còn cahry thông thông. Sẵn sàng bộ dáng ăn tươi nuốt sống, chỉ trực chờ nhảy bổ vào tấn công Voldemort. "Cô ta không nói cho người biết vận mệnh của người đúng không? Không nói rằng người sẽ chết như thế nào đúng không?"

Hắn nhìn về phía Sabrina, lặng lặng chờ đợi câu trả lời. Câu trả lời từ một kẻ đã không còn để hắn vào mắt. Đôi mắt kia như không còn sự sống, không còn vẻ lạnh lợi tinh nghịch mỗi khi hắn gặp. Đôi mắt đó đẹp lắm, hết như bầu trời sao. Mà giờ đây lại vô cảm liếc về phía hắn.

- Người phải tin ta.

- Nói!!! Voldemort mặt mày quý dị, ánh mắt hắn lên ánh sáng đỏ quắc.

- Nói người đã biết tất cả ngay từ giây phút người gặp mặt hắn đầu tiên đi, Sabrina. Hay ta phải gọi Công chúa Sabrina. Chủ nhân của Tử thần Brook. Kẻ làm chủ mê cung này. Kẻ đã giam giữ ta suốt 500 năm. Con quái thú liếc một cái nhìn hiểm ác về phía Sabrina. "Người, kẻ tự xưng Chúa tể hắc ám, hỡi con người phạm tục kia, chính người sẽ bị đánh bại chỉ bởi một thằng bé. Thằng bé mà người đã vô vọng theo đuổi suốt 17 năm trời. Chính kẻ kia, kẻ nhận được một phần sức mạnh của người. Kẻ sẽ kết liễu người. Cả hai không ai có thể sống sót khi kẻ kia còn tồn tại." Còn quái thú lại tru lên cười sằng sặc thích ý.

- Ta muốn chính ta nghe em nói. Voldemort không kiên nhẫn.

- Đúng vậy. Sabrina thừa nhận.

- Hahaha, vậy là em đều đã biết, đã thấy được kết cục của ta ngay từ ngày đầu tiên. Thật chó trâu. Hắn đau khổ nhìn Sabrina.

Con Wendigo lại giờ tay ra, nó nói: "Đây chính là quang cảnh của tương lai người. Người đã phải trả rất nhiều cho sự hi sinh nhằm tái chiếm Hogwarts, giết chết đứa trẻ định mệnh. Tuy nhiên, người lại không giết chết được nó. Trái lại 7 phần Trường sinh linh giá đều bị hủy. Nó dẫn người tới sự suy đồi, chưa hết, sự thất bại của chiếc ghế vương vị đã kéo người tụt xuống."

Trước mắt Voldemort hiện lên trận chiến tại Hogwarts, hắn đang đứng đó, giao chiến với một đứa trẻ với cái trán có chiếc sẹo hình tia chớp. Hắn tung đòn nhằm đoạt mạng đối phương, đứa trẻ kia chỉ hét lên vờn vờn: "Giải giới". Vậy là hắn bị phép thuật phản phệ, bắn ngược trở lại, ánh mắt vô hồn, ngã xuống trong im lặng.

Hắn tỉnh lại, mồ hôi nhễ nhại. Ở cổ họng như nghẹn phải cục than nóng bỏng.

- Nhưng sự bất hạnh của người cũng do cái định mệnh phi lý tạo nên. Trong thế giới này, sự bất hạnh luôn giáng xuống đầu những người vô tội một cách bừa bãi!!! Con quái giáng giải như một vị triết ra. Nó khoanh tay sau lưng, lớn tiếng hét: "Ta sẽ ban phước lành cho những ai thực thi chính nghĩa. Và cũng sẽ giáng xuống sự trừng phạt những kẻ gây ra tội lỗi. Ta hỏi người một lần nữa!!! Trong cái thế giới vô lý này, chúng ta nên nghi ngờ thứ gì và tin tưởng vào điều gì?"

Quệt đi vệt máu trên miệng, Voldemort rất nhanh lấy lại bộ dáng bình tĩnh, quắc mắt nhìn con quái vật, đáp:

- Người không thể chia sẻ sức mạnh của mình có với người khác. Ta đã từng chỉ tin tưởng vào chính bản thân ta, Hiện giờ ta đang nghĩ như thế đó. Hẳn thân nhiên đứng đó, bộ mặt bình tĩnh, mỉm cười đắc ý.

- Vậy câu trả lời của người là...? Con quái vật nháp nhồm, nhướn đôi mắt vàng khè của nó nhìn xuống Voldemort.

- Người đã hỏi ta nên tin tưởng vào thứ gì mà? Tin tưởng vào những người khác ngoài bản thân. Vì trong khoảng thời gian được sống của mỗi người sẽ có rất nhiều sự thay đổi. Thế nên ta hãy tin tưởng vào những điều đúng đắn. Nhất là khi gặp vận mệnh "phi lý". Hắn mỉm cười đáp trả, nhếch khuôn miệng lên thành một vòng cung hoàn mỹ. Nghiêng đầu về phía Sabrina. Tiếp tục nói: "Phải tin tưởng vào một ai đó ngoài bản thân. Còn có lí do là vì khi tin vào đúng người thì trong cuộc sống sẽ có vô số thay đổi. Mặc dù chuyện đó cũng rất phiền phức. Hắn nghiêng mặt, một nửa đã bị cháy xém đến bạc màu hắt mình ra ngoài ánh trắng.

- Thân là một Chúa tể, phải tuyên dương chính nghĩa và lãnh đạo phù thủy đứng cảm tiến về phía trước. Nếu chính nghĩa của vị vua đó xuất hiện sự mờ hồ. Vậy thì những kẻ dưới quyền mình cũng sẽ vì sự mờ hồ đó mà tan rã. Con thú lắc lắc bộ lông cứng ngắc xù xì của mình phân bua.

- Ngài có đảm bảo rằng chính nghĩa của ngài sẽ không bị giao động không? Ngài có thể không bắt an tự hỏi rằng mình có đi sai đường hay không sao? Hay vì giờ đây ngài là Chúa tể Hắc ám rồi nên phần bất an kia của ngài đã được tháo gỡ? Tôi ngược lại muốn hỏi ngài đây. Xin hãy trả lời đi, Chúa tể của ta. Sabrina nghiêng mình, bước tới bên cạnh Voldemort. Bộ mặt nghiêm đứng, ngược lên nhìn thẳng vào mắt hắn.

Voldemort trợn mắt, đứng đó nhìn cô bé. Một loại cảm giác rợn tóc gáy, hẳn biết hiện tại chỗ mà nên đây dựa vào kẻ kia. Cô như thể một người khác, một kẻ mà hắn không quen biết. Nhưng hắn lại nguyện ý mà tin tưởng cô. Nói một câu không đầu không đuôi:

- Trước kia, từ lúc bắt đầu, ta đã mơ hồ đoán được bước tiếp theo nên làm thế nào mới đúng.

- Ý người là vận mệnh? Sabrina cười lớn, giọng cười sắc lạnh xé gió mà cất lên khanh khách. "Thế nên ngài không tin tưởng ai kể cả bạn bè sao? Hay phải gọi bọn họ là tôi tớ, thuộc hạ của ngài?"

- Ta tất nhiên tin tưởng thuộc hạ của mình. Hắn hất tay lên, như nắm lấy cả đại cục trong lòng bàn tay trước mắt.

- Nhưng ngài lại cảm thấy thuộc hạ so với mình là sự tồn tại nhỏ yếu đúng không?

Voldemort nghe xong liền trợn mắt, gương mặt sầm xuống. Khóe miệng cũng đã kéo chếch xuống. "Chẳng qua mỗi người đều có vai trò riêng của mình." Đến lúc này thì đã đem cả hay bàn tay lên, chụm lại như đang bẻ một khối cầu không khí. Chụm ra trước mặt. Trong lòng bàn tay hắn hiện ra một chiếc cốc với hai quai bằng vàng. Bên trên có một chôn chôn đang bám trên đó. Có khảm gia huy của Helga Hufflepuff. Hắn tiếp tục, chiếc cup tràn đầy máu. Rơi vãi ra bên ngoài, nổi bật trên nền vàng ánh kim.

- Sức mạnh không đủ thì sẽ thất bại ngay. Ý của ta là, khi thất bại thì sẽ kèm theo cái giá của nó. Nên ta thì không thể xem nhẹ việc đó được.

- Vì sao lại phải đem sức mạnh tập trung vào tay một người? Phân chia chúng cho những người khác chẳng phải cũng tốt sao?

- Vì sao ư? Là vì ta lo lắng bản thân có hoàn thành được vai trò của người lãnh đạo hay không mà bất an sao? Ta sẽ không đem sức mạnh đó chia cho ai cả. Hắn lấy tay đập vào ngực, khuôn mặt nghiêm túc khẳng định.

- Chấp nhận. Lúc này con Wendigo tên Baal mới đứng ở một bên lên tiếng. Nó nghiêng mình cúi chào người rồi để lộ ra một tường gạch đá, bên trên là một chiếc cửa gỗ vòng cung đỏ thẫm. Bên trên khắc hình một ngôi sao tám bánh trên vòng tròn.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 26: Brook, một Tử thần vui tính

Chiếc cửa mở ra một chiếc cầu nhỏ xíu bằng gạch đá. Hai bên không có lan can hay dây kéo, nó chỉ vừa một người đi trên đó. Chiếc cầu dẫn tới một cái bục đá tròn đang lơ lửng trên không trung, bên dưới là tua tủa đá nhọn. Dài như những khoáng thạch nhọt hoắt đang đâm chúc xuống một biển lửa sâu không thấy đáy. Bên trên bục đá đó là một bộ xương người khô héo với cái đầu to đạibury, nó phình ra và bóng lờng một cách quá đáng. Một bộ xương trắng mặc áo Complet màu đen đã rất cũ kỹ, hắn đang ngồi cạnh chiếc đàn piano cũng màu đen. Đang lướt những ngón tay đầy xương trắng nháy múa trên những nốt nhạc. Hắn chăm chú chơi nhạc hang say không để ý tới 2 người đã tới. Hắn nhún nhảy, gẩy mình lên xuống theo tiết tấu nhạc mỗi lúc

một mảnh mẽ. Hệt như một bài tiến quân ca cách mạng

Hắn hát lên ngêu ngao, mở miệng nhìn thấy được cả hàm răng đang bám víu lấy khuôn lợi trơ xương:

- Hồi chàng trai si tình, ngươi, kẻ hằng đêm đi vào giấc mộng người kia. Ngươi, kẻ sinh ra từ tình được không hề biết đến tình yêu. Cũng chính ngươi, kẻ trầm luân rơi vào định mệnh. Ngươi, hãy cho ta biết, ngươi có nguyện ý chịu hiến tế mạng sống của kẻ còn lại. Để lấy được nơi ta, câu trả lời trái tim ngươi hằng ao ước nhất hay không???

Sabrina bước tới đi trước Voldemort. Vẫn nắm lấy tay hắn. Hai người không nói gì với nhau. Voldemort cũng bước đi, bàn tay đã lạnh ngắt.

Sabrina lên tiếng trước:

- Xin chào Brook.

Bộ xương với lấy chiếc mũ của nó trên mặt chiếc đàn, đội lên cái sọ bóng lờng. Đó là một chiếc mũ đồ kỳ dị nhất mà Voldemort từng thấy, nó cao, bên dưới vành nón là bòm bòm những đám lông đủ màu, còn đính thêm 3 bông hoa hồng màu tím cứ mỗi lúc lại có một con mắt hiện ra trên đó. Chớp mắt đảo con ngươi đen lờm của nó ra nhìn về phía hắn. Lướt đi tới bên cạnh Sabrina, đưa cái mũi nay đã chỉ còn lại hai hốc xương xẩu nhọn hoắt nhô ra. Brook nhe hàm răng ra rít lên:

- Chủ nhân của ta. Hân hạnh được phục vụ.

- Người có sẵn sàng hi sinh mạng sống, chết vì người đàn ông kia không? Hắn tiếp tục, tỏ vẻ châm chọc. Hai bàn tay vỗ vào nhau, nhưng không óc tiếng bộp bộp nào hết mà chỉ có vài tiếng xạch xạch do xương va vào nhau mà tạo nên.

Sabrina đưa người về phía Voldemort. Cô kiễng chân, hai bàn tay nhỏ nhắn với ra, đem khuôn mặt của hắn lại gần với cô. Đem đôi môi mềm mại hình trái tim đang hé mở kia ra, để chạm vào môi hắn. Voldemort có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng của cô bé đang thả từng hơi nhẹ nhàng vào mặt hắn. Tim hắn đập thành thịch như thể nảy ra khỏi lồng ngực. Điều bộ không thành ngực, gương gao cứng nhắc cúi xuống. Thì

Xạch!!! Một âm thanh xỏn xảng vang lên, Sabrina đưa tay ra cầm lấy cổ tay của hắn. Đặt vào hai chiếc còn sắt nóng đỏ đang tự động trôi hay tay hắn lại. Không thanh không động, cô đem hắn trôi lại như vậy. Hắn nhìn cô, mở to con mắt đen láy vô cùng ngạc nhiên. Hắn không thể tin vào chính những gì đang xảy ra được nữa. Hắn, không dám tin.

- Xin lỗi! Nhưng chỉ là một trong hai ta thôi. Cô nói, đem những hơi nóng cuối cùng rời khỏi Voldemort. Bước nhanh qua mặt hắn.

- Hãy lấy linh hồn của ta đi.

- KHÔNG!!! Hắn gào lên. Hắn không thể chấp nhận sự thật ấy. Việc một trong hai người mới có thể đi tiếp. Hắn từng vì đạt được mục đích mà đã thẳng tay giết chết bao nhiêu người. Hắn cũng chỉ là không nhủu mày lấy một cái. Xuống tay gọn gàng, nhanh chóng, kẻ chết bất đắc kỳ tử không phải chịu đau đớn gì nhiều. Mà nay, hắn lại thấy lòng hắn đau đớn đến vậy. Hắn nhào lên, vươn đôi tay ra định thực hiện phép thuật. Nhưng không có gì xảy ra, chiếc còng như hút lấy hết tất cả sức mạnh trong hắn.

Hắn với tay, bắt lấy tay Sabrina. Giữ cô bé lại. Bằng tất cả sức lực của mình.

- Ta chỉ có hát vậy. Brook lại ré lên cười thất thanh. Hắn đưa hốc mắt trống không đang có hai con ngươi đỏ lờm trôi lơ lửng trong đó về phía 2 người. Nói rồi hắn hát tay ra, một bên là hình ảnh Tom Riddle hồi nhỏ đang vật lộn đánh nhau với lũ trẻ trong cô nhi viện. Lên tiếng: "Ồ cái thế giới bất công này, con người nên dựa vào ý chí của mình để sống?" Một bên tay còn lại là đám Tử thần thực tử đeo mặt nạ trùm hụp đang quỳ xuống dưới chân Voldemort, nghiêm mình tuân phục. Tiếp lời: "Hay là nghe theo sự dẫn dắt của người khác? Ta Tử thần Brook, tín niệm của tinh thần và con rối."

Không đợi Voldemort trả lời. Brook liền ngửa miệng, chúc đầu xuống, há hốc phát ra một luồng sóng âm thanh kinh khiếp bắn về phía Voldemort. Những luồng sóng như bão táp quét thẳng vào mặt hắn. Đau rất.

- Vì Gravitatis. Sabrina lạnh nhạt lên tiếng, đũa phép cũng không thêm động đậy. Không gian như thể bị bẻ cong, từng lưới đan xen nhau bằng những tia chớp vàng oằn mình đón lấy đòn tấn công của Brook.

Âm Ma pháp của Brook sẽ trực tiếp thâm nhập vào đầu. Hắn cứ qua lại giữa hai người, nhưng quý dị nhất, chính là hắn không nói ra một tiếng động nào.

- Hỏi là hỏi thế thôi, nhưng thực chất câu trả lời của Voldemort ngươi, ta đã biết cả rồi. Phải. Ngươi nhất định sẽ trả lời: "Mọi người nên sống theo ý chí của mình", phải không, Voldy?

Voldemort lúc này đã thoát ra khỏi chiếc còng sắt của Sabrina. Lắc lắc hai cổ tay, bộ dáng điềm nhiên đáp:

- Không sai! Mọi người cần phải sống theo ý chí của mình. Đó là điều ta học được ở Hogwarts.

- Hogwarts, thật hoài niệm làm sao. Brook lại bay vút lên không trung, mang theo bộ dạng của con yêu tinh Peeves, hú lên á..hà hà hà...

- Chính Hiệu trưởng Dumbledore đã dạy tôi, vì trên đời này không có ai là người đứng tuyệt đối. Tên Voldemort này, khi cần bày ra bộ dáng thành khẩn, khiến ngươi không thể không tin tưởng hắn, đem bản thân khiêm tốn thu lại, xuất chiêu mà nói: "Thế nên cho dù là có một đối tượng sáng chói đi chăng

nữa cũng không thể để mặc mọi việc cho người đó giải quyết."

Hắn quả quyết, tận mắt nhìn thấy chính thảm kịch của một đời chính bản thân mình. Hiểu được lỗi làm việc tư tư một mình, độc lai độc vãng của hắn từ trước tới nay ra sao. Cuối cùng thì sao? Chẳng phải là vẫn bị Dumbledore phát hiện ra bí mật về Trường sinh linh giá, những cái Horcruxs cũng bị tiêu hủy từng cái một. Chết đi mà không toàn vẹn linh hồn như Sabrina đã từng nói với hắn ngày đầu hai người gặp gỡ đó hay sao.

Hắn thanh tỉnh hơn bao giờ hết. Hắn biết mình phải làm gì.

- Đúng vậy, cách sống như một Chúa tể Hắc ám của người cũng không phải xuất phát từ ý chí của mình. Chẳng phải Gellert Grindelwald cũng nói y như người đó sao. Ta không thực sự tin tưởng vào thành công của cái hệ thống đề cao thuần huyết, bài trừ Muggle này cho lắm. Nhưng người biết đó...Người chính là một sản phẩm mâu thuẫn đấy. Nếu người bảo mọi người nên sống theo ý chí của mình. Vậy thì người cũng phải sống theo ý chí của mình chứ? Nhưng người lại chịu ảnh hưởng từ người khác.

- Người nói đúng. Ta chịu ảnh hưởng bởi vận mệnh phi lý, lớn lên thì bị ảnh hưởng bởi Hogwarts, bởi Slytherin,...bởi lão Dumbledore...còn bị một người vừa mới gặp mặt lần đầu tiên ảnh hưởng sâu sắc. Người nói rất đúng. Suy nghĩ của ta không chỉ thuộc về bản thân ta. Thế nhưng, con người chính là sinh vật vì tình cờ gặp gỡ người khác mà thay đổi. Voldemort nhìn về phía Sabrina mỉm cười. Bàn tay nắm chặt lại thành quyền.

Lại tiếp tục nói:

- Thế nhưng ta đã bị nhiều loại người ảnh hưởng, nên ta thay đổi, suy nghĩ của ta đã thay đổi. Trước đây, ta đạt tới đỉnh cao của quyền lực, có trong tay mình mọi thứ, những trận chiến không ngại ngại cũng không đủ để lấp đầy nội tâm ta trong vô hạn thời gian. Vĩnh viễn trống rỗng. Hắn ngáp ngừng, lặng im một lúc rồi mới tiếp: "Cuối cùng sự nhần nại của ta đã cũng đã chạm tới cực hạn mà bùng nổ. Giờ ta mới hiểu được, vì sao lúc đó ta lại có cảm giác đau khổ như thế?

- Thế vì sao...cậu lại cảm thấy đau khổ? Brook bay vút xuống, chìa ngón tay cái đầy xương ra, nhắc chiếc cảm tình tế hoàn mỹ của Voldemort lên mà hỏi.

- Bởi vì tôi không thể cùng một ai đó gặp nhau, không bị ai đó ảnh hưởng, chưa thể gặp gỡ một ai thúc đẩy ta tiến hóa, lấp đầy nội tâm của ta. Voldemort mỉm cười nhắm mắt. Bộ dáng thập phần bất mất, hắn đứng đó như một pho tượng Hy Lạp cổ, từng đường cong hoàn mỹ của cơ thể lộ ra dưới lớp áo choàng đang bay bay trong gió.

- Không thể đi tiếp...không có cách nào thay đổi vận mệnh...so với chuyện đó thì còn gì đau khổ hơn?

Hắn bằng lòng với bi kịch mà nói. Nếu dù chỉ có một tia hy vọng thôi, liệu rằng người kia có thể thay đổi vận mệnh của hắn hay không???

- Nhưng ta là người vô duyên với cảm giác cô độc. Từ trước đến giờ đều chưa từng trải qua cảm giác đó. Nhưng người nói về việc ngẫu nhiên gặp gỡ người khác sẽ thúc đẩy mọi người tiến hóa đúng không? Đây là lần đầu tiên trong lịch sử, ta thảo luận với người khác ở cái Mê cung này về đề tài tiến hóa đó. Brook mỉm cười, lại tiếp tục lôi chiếc đàn guitar từ trong những chiếc sườn xương cong cong ra, gảy đàn tình tình tang.

- Bởi vì cái thế giới này bất công, nên chúng ta mới tác động lẫn nhau, dần dần thay đổi, dùng chính ý chí của mình để sống. Voldemort mở mắt, nhìn thẳng vào con người đỏ thắm của Tử thần.

- Muốn bảo vệ gia đình, muốn bảo vệ bạn bè, muốn bảo vệ cộng đồng phù thủy, việc đó rõ ràng là không xấu. Hơn nữa là chuyện đương nhiên. Con người bất cứ ai sinh ra cũng có tình cảm. Vì bảo vệ mọi thứ. Con người chính là sinh vật như thế. Từ vì bảo vệ gia đình lại thành giờ vũ khí lên chống lại cha, vì muốn bảo vệ Đại đế quốc mà bảo mẹ khởi binh. Đồng thời vì muốn bảo vệ nó, mọi người sẽ cùng nhau cầm vũ khí lên. Giấc mộng biến thành sự thật, lòng ôm chí lớn.

Nói rồi trên tay Brook hiện ra vô số các khung cảnh khác nhau, chạy lướt qua như một bộ phim. Voldemort thấy bản thân hắn ở đó, đang giờ cao cây đu đưa phép lên giết chết cha hắn cùng ông bà nội trong đêm tại Little Hangleton. Hắn còn thấy bản thân hắn đứng cùng một cô gái đẹp tuyệt trần cái mái tóc bạch kim đang tươi cười đỡ chiếc bụng lớn, hắn thấy hai đứa trẻ một trai một gái đang chơi đùa với nhau. Đứa con trai bộ dáng trong y hệt hắn ngày nhỏ đang giờ đu đưa phép lên cao trước ánh mắt ngưỡng mộ của cô bé gái.

Ánh mắt Voldemort đỏ sọc, vẻ tối sầm thâm tím che khuất nửa khuôn mặt. Nơi đôi mắt nâu của hắn như có ngọn lửa đỏ thắm nhai nuốt trong rục rủa địa ngục.

Brook giờ tay ra thành hình chữ thập rồi lộn ngược chúc đầu xuống, xoay tít mình như con quay. Cười khê hi hà:

- Chấp nhận. Để tránh cho con người hiểu rõ vận mệnh, bị hư vô dần xâm chiếm tâm hồn. Người, kẻ được trao cho Cuốn sách Bóng tối, có thể lật đổ người quản lí "vận mệnh" hay không?

Rồi hắn trao cho Voldemort một quyển sách dày bằng da thuộc cũ kỹ, bên trên được chạm khắc những vòng quay đang đan vào nhau như xoắn ốc, tạo thành hình bông hoa lớn nhiều cánh. Ở tâm những hình tròn còn có các hành tinh đang chuyển động chậm chậm xung quanh một mặt trời nhỏ ở tâm đang bùng cháy dữ dội. Cuốn sách Bóng tối được viết bởi vị thần cổ đại Chthon. Chứa đựng những tà thuật mà người dùng nó cần có cái giá phải trả và cả linh hồn của họ.

Voldemort nở nụ cười tự mãn, càng lúc càng tươi, dáng vẻ này có vài phần giống với phong thái lăm lăm của chủ nhân, người Brook ta đây phục vụ đã 500 năm qua.

Đó là những thứ cuối cùng Sabrina nhớ, có người đang ôm lấy cô, áo choàng đen lơ lửng, hân hào thét tiếng gì đó cô không thể nhớ rõ, bàn tay hân run lấm. Khuôn mặt hân từ từ khép lại dưới đôi mi đã nặng trĩu của cô. Từ từ ngất đi.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Kết Năm Nhất

Hình như cái gì vàng chói và lấp lánh đang vờn trước mặt Sabrina. Trái banh Snitch! Nó cố gắng muốn cử động cơ thể để chụp lấy, nhưng hai cánh tay nó nặng nề không giờ lên được.

Nó chớp mắt. Hóa ra không phải trái banh Snitch. Mà là một cặp mắt kính. Lại lúng lúng sao!

Nó chớp mắt lần nữa. Phía trên, trước mặt nó, là gương mặt tươi cười của cụ Albus Dumbledore. Cụ nói:

- Chào con, Sabrina!

Nó nhìn thầy đăm đăm, như chợt nhớ ra việc gì đó, mở lời, giọng càng khô khốc hơn:

- Thưa thầy, Voldemort hân...hân ta...chính hân đã lấy được Cuốn sách của Bóng tối. Thưa thầy, mau lên...

Cụ Dumbledore nửa cười, nửa không, cụ xoa trán nói:

- Bình tĩnh nào, con gái ta, con hơi lạc hậu tình hình rồi. Ngưng một lúc rồi ông cụ lại tiếp lời: "Con hãy thư giãn một chút, nếu không bà Pomfrey sẽ quăng thầy ra khỏi đây.

Sabrina nuốt nước miếng cho tan đi cảm giác khô khốc, cay nóng ở cổ họng và đưa mắt nhìn ra xung quanh. Nó được nằm trên giường bệnh trai ga trắng tinh, có rèm màn xanh lơ nhạt ngăn cách giữa những chiếc giường, bên cạnh là một kệ thuốc nhỏ với bên trên đầy ắp những thứ trông như cả một nửa tiệm bánh kẹo.

Cụ Dumbledore cười rặng rờ, nụ cười già nhăn nheo nhưng vô cùng hiền từ:

- Quả của những người ngưỡng mộ và bạn bè con ấy mà. Những chuyện xảy ra giữa con và cô Rakepick xảy ra ở Lều hét là hoàn toàn bí mật, cho nên đương nhiên là cả trường đều biết hết!

- Con đã nằm đây bao lâu rồi thầy.

- Ba ngày, Sirius và Snape, chắc là sẽ nhẹ người nếu biết rằng con đã tỉnh, hai đứa nó vô cùng lo lắng, đã ở lì trong bệnh thất mấy ngày qua rồi.

- Nhưng thưa thầy...Cuốn sách.

- Thầy xem ra cũng khó làm cho con quên được...Tốt thôi, chuyện Cuốn sách Bóng tối, Voldemort đã thỏa thuận với thầy và trao nó lại cho thầy cất giữ. Khi hân ốm trở lại trên tay. Chính thầy cũng không ngờ được rằng hân lại làm vậy. Mặc dù thầy phải nói là con đã tự làm điều đó rất giỏi.

- Nhưng hân thỏa thuận gì với thầy?

- Sự thật, đó là một điều đẹp đẽ và khủng khiếp, vì vậy phải cân nhắc sự thật hết sức thận trọng. Tuy nhiên, thầy không thể trả lời câu hỏi của con. Trong trường hợp đó, thầy xin lỗi con, vì thầy không muốn nói dối, tất nhiên. Một ngày kia con sẽ biết...Còn bây giờ, hãy quên nó đi. Tuy nhiên hân đã nói, một câu mà cả hai thầy trò ta cùng tâm đắc: "Đối với một đầu óc được tổ chức tốt, cái chết cũng giống như một cuộc phiêu lưu vĩ đại khác." Cụ Dumbledore ngược nhìn lên cười với trần nhà rồi đứng đĩnh đi ra ngoài.

Tối hôm đó, Sabrina một mình đi xuống dự bữa tiệc bế giảng cuối năm học. Bà Pomfrey đã giữ nó lại để làm cái việc mà bà gọi là "kiểm tra sức khỏe lần cuối", thành ra khi nó tới nơi thì Đại sảnh đường đã đầy nhóc người. Phòng tiệc tràn ngập màu sắc của nhà Slytherin – màu xanh lá và màu bạc – để biểu dương nhà Slytherin đã thắng giải Cúp Nhà bảy năm liên tục. Một biểu ngữ to vẽ hình con rắn Slytherin được treo trên bức tường đằng sau dãy bàn cao dành cho giáo viên.

Bỗng có một tiếng "sụt" khi Sabrina bước vào, và rồi cùng một lúc, hàng trăm con mắt đổ dồn về phía cô, bọn trẻ bàn tán hết sức ồn ào. Cô đành chạy nhanh đến một chỗ ngồi ngay cạnh Snape, cố gắng không chú ý đến chuyện mọi người đều đang đứng dậy để nhìn nó.

May thay, chỉ một lát sau là cụ Dumbledore đến. Tiếng rì rầm lắng xuống. Cụ Dumbledore phấn khởi phát biểu trước cái mic cao dài làm bằng đồng đỏ đùn, sáng bóng:

- Lại một năm học nữa đã qua! Và tôi lại quấy rầy quý vị bằng những lời lảm nhảm rề rề của một ông già trước khi chúng ta cùng vực mở vô bữa tiệc

ngon lành này. Một năm học qua tuyệt đến biết nhường nào. Giờ đây, hy vọng ban đầu của các con đã đầy hơn năm ngoái một tý...Các con có cả một mùa hè chờ phía trước để đổ rác trong đầu mình ra và làm cho cái đầu mình nó từ tế lại trước khi năm học tới bắt đầu...

- Bây giờ theo tôi biết, thì đã tới giờ trao Cúp Nhà và điểm số là như thế này: hạm Tư là Gryffindor, 569 điểm; Hạng Ba là Hufflepuff, 620 điểm; Ravenclaw được 692 điểm. Và Slytherin được 712 điểm.

Một con bão reo hò và dặm chân bùng lên từ phía bàn của nhà Slytherin.

- Ngoài ra, vì khí phách trong sáng và lòng dũng cảm xuất chúng. Tôi thưởng cho Slytherin 100 điểm.

Tiếng âm ĩ trong Sân đường làm điếc cả tai. Nếu lúc ấy có ai đứng bên ngoài Đại sảnh đường, người đó thế nào cũng tưởng là bên trong có một vụ nổ khủng khiếp, vì tiếng hò reo bùng lên từ dãy bàn của nhà Slytherin.

Buổi tối hôm ấy là buổi tối đẹp nhất trong đời Sabrina, đẹp hơn cả ngày nó thắng trận Quidditch, hay đêm Giáng sinh, hay lúc biết "chuyện kia"...Nó sẽ không bao giờ, không bao giờ quên được đêm nay.

Rồi sáng hôm sau, bọn trẻ lại thức dậy thưởng thức bữa ăn sáng cuối cùng của ngày cuối ở lại trường, trước khi lên đường trên chuyến Tắc hành Hogwarts, ngồi nhâm nhi cũng chocolate Éch Nhái, cùng hàng tá Kẹo dẻo đủ vị hiệu Bertie Bott, đưa chúng trở về sân ga Chín Ba phần Tư.

Nơi người thân chúng đã đứng chờ đợi sẵn ở đó, chỉ để đón đưa con của họ vào lòng sau năm học tại Hogwarts. Hàng trăm ánh mắt mong chờ, hàng chục cái ôm ấp thân tình. Người nhà của Snape cũng tới để đón cậu về. Trước khi đi cậu cười chào Sabrina và hứa sẽ gặp lại nhau trong mùa hè.

Đúng lúc đó Sirius cũng rất nhanh chạy lại phía Sabrina. Thở hổn hển nói:

- Chuyện đó, hãy gửi thư cho mình trong mùa hè này.

- Được, mong chờ thư của bạn. Sabrina cười lên rục rịch, có chút chói mắt.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Họ...Họ hẹn hò nhau???

Một mùa hè dài cũng trôi qua, trước ngày nhập học. Snape cùng gia đình Lily vẫn sẽ đi đến hẻm Xéo cùng ông bà Sandal và cháu gái họ như một việc làm thường niên quá đỗi quen thuộc.

Mở bức tường đá từ bên trong tiệm Cái vạc lũng ra. Bọn họ đứng trên con đường đầy đá trắng với đông đúc những học sinh và gia đình của họ cũng đang đi mua sắm tại đây. Có cả tá những mái đầu nhấp nhô khiến đường đi chen chúc chật cứng như một tổ kiến lớn.

Mà ở đằng xa, trước cửa tiệm Apothecary, có một cậu bé cao, có gương mặt trắng nõn, bộ dáng như đang đứng thư thái ngủ gục tại đó. Đôi mi dài của nó kéo xuống, che khuất đôi mắt cùng hàng lông mày đen dày đang giãn ra một cách thần nhiên. Nó đứng tại đó. Như bức tượng thần Cupid say ngủ. Mặc kệ dòng người đông đúc đi ngang. Cái kỹ năng "mặc kệ người" này quả nhiên đã luyện đến trình độ thâm tàng.

Nó chỉ khẽ mở mắt một cách lờ biếng, khoe môi cũng nhếch lên chậm rãi khi nghe một cô bé chạy lại phía nó gọi to lớn nhỏ. Cô bé đi một đôi dày màu đỏ, với chiếc váy bông bành bằng ren đang thêu chìm những con chim hoàng yến bay lướt lướt qua.

Đôi tay cậu bé thon dài, đẹp đẽ, chẳng ngại ngần nắm lấy tay trái của cô, đáng vẻ dịu dàng, cử chỉ phóng khoáng.

Trong lòng cô là cảm xúc lẫn lộn, cúi đầu đỏ mặt, để yên cho bàn tay kia nắm lấy tay mình. Đôi môi chum chim lại, điệu bộ chính mà con mèo nhỏ mắt xanh to dầm nước đang đáng thương vô cùng.

Mà phía sau cô, Snape cùng Lily và hai người già cả đang trợn trừng như không thể tin vào mắt mình. Họ hóa đá, ngây ra như phỗng. Chưa hiểu việc gì xảy ra???

Cậu bé kia lên tiếng: "Chào Sabrina. Con chào ông Sergoth Sandal cùng bà Elizabeth." Dem mấy người đều cúi đầu chào hỏi, bộ dáng đứng chuẩn của một công tử được dạy dỗ cẩn thận.

Cậu vẫn nắm lấy tay Sabrina, mỉm cười đầy sùng nịnh với cô. Rồi tiếp lời: "Bọn cháu đang hẹn hò."

- Bọn...bọn họ...vậy mà...lại lại...Snape lắp bắp, Lily cũng há hốc mồm ra, dụi mắt lấy vài lần để như có thể tin vào mắt, vào tai của mình.

Snape mặt rất nhanh trầm xuống, không nói năng câu nào. Mặt hắn đã lạnh đến như băng đá giữa trời hè, không biết là suy tính cái gì. Cả đường đi không nhếch môi lấy một chút.

Mà hai người kia thì tay trái cầm tay phải, trên đường đi thân mật chần đi lần người đồng đúc chen qua cho cô bé. Bộ dáng thân thiết.

- Mình đã không nghĩ là gặp được cậu ở Hẻm Xéo. Mình đọc được thư cậu gửi thì liền xin bố mẹ, chạy đến đây ngay.

- Cậu có nhận được quà của mình chứ. Sabrina nhỏ giọng nũng nịu, tay ghi lấy bàn tay của Sirius vào lòng.

- Mình rất thích nó. Một chiếc quạt có thể tạo ra những luồng gió lớn, tùy thích điều chỉnh uy lực phát ra. Mình đã dùng nó thổi tung cái phòng trưng bày tranh với bức chân dung của mẹ mình ở sảnh chính lên khiến mọi người phải ếm vào nó bùa "Dính chặt vĩnh viễn" đó. Sirius vênh mặt lên, kẻ chiến công.

Bọn trẻ cùng bước vào tiệm Phú quý và cơ hàn để chuẩn bị cho năm học mới. Quan trọng hơn cả là việc mua sách học, bao gồm cả sách giáo khoa của hai môn học mới của niên khoá tới là Chăm sóc Sinh vật Huyền bí và Tiên tri.

Khi nhìn vào cửa sổ trưng bày của tiệm sách, Sabrina rất ngạc nhiên. Thay vì trưng bày những cuốn sách bùa chú chạm vàng to bằng phiến gạch lát đường như thông thường, thì lại bày một cái lồng sắt lớn sau lớp cửa kính, bên trong lồng chứa hàng trăm cuốn "Quái Thư Về Quái Vật". Bị khóa chặt trong lồng sắt, lũ sách kỳ quái ấy không ngừng hung hăng cắn xé tấp ngoạm nhau trong những cuộc đấu vật triền miên bất phân thắng bại, làm cho những trang sách rách bay toí tả khắp nơi.

Sabrina rút cái danh mục sách giáo khoa của mình ra xem. Cuốn "Quái Thư Về Quái Vật" được liệt kê là sách giáo khoa cho môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí. Khi bọn trẻ bước vào tiệm sách Phú quý và Cơ hàn, ông quản lý tiệm sách bước về phía bọn chúng. Ông ta hỏi ngay:

- Hogwarts hả? Đến mua sách mới hả?

Sabrina đáp:

- Dạ, cháu cần...

Nhưng ông quản lý nóng nảy bảo: "Tránh ra."

Ông đẩy Sabrina qua một bên, rút ra một đôi găng tay dày vui đeo vào tay, rồi cầm một cây gậy tổ chẳng có mấu sần sùi, đi tới cánh cửa của cái lồng sắt đựng bọn sách "Quái Thư Về Quái Vật".

Sabrina vội vàng nói:

"Khoan đã, cháu đã có cuốn đó rồi." Món món quà từ kẻ có tên Thomas M.G gửi tặng cô vào dịp hè này. Chỉ một cuốn sáng được buộc chặt kỹ càng trong lớp da dê, không kèm theo thư từ.

Một vẻ nhẹ nhõm giãn ra trên gương mặt của ông quản lý. "Vậy hả? Cảm ơn trời đất! Nội trong buổi sáng nay tôi đã bị lũ quái thư ấy cắn đến năm lần rồi."

Một tiếng rách toạc vang lên trong không trung, hai cuốn "Quái Thư Về Quái Vật" vừa túm chặt lấy một cuốn thứ ba và ra sức xé đôi nó. Ông quản lý tiệm sách gào lên: "Dừng lại! Dừng lại!" Ông thò cây gậy qua chấn song sắt mà đánh văng hai cuốn sách ra. Ông thề: "Không bao giờ tôi trờ lũ sách này nữa! Chúng biến kho sách thành cái nhà thương điên! Tôi tưởng hồi tôi mua hai trăm quyển "Ăn Thư Về Tàng Hình" đã là điều tồi tệ nhứt rồi chứ! Hai trăm quyển đó trị giá cả một gia tài chứ có ít đâu, vậy mà tụi nó tàng hình mất tiêu, kiếm có ra đâu!... À, bên kia là chồng sách dành cho năm Hai ta đã gói sẵn, còn mua gì nữa?" Sabrina nhìn xuống tờ danh mục sách của nó, nói:

- Dạ, cháu cần cuốn "Soi Rọi Tương Lai" của Cassandra Vablatsky.

- À, ra cậu bắt đầu học môn Tiên tri hả?

Ông quản lý tháo găng tay ra và dẫn đám trẻ đến khu vực phía sau của tiệm sách, ở đó có nguyên một góc dành riêng cho thuật bói toán. Một cái bàn nhỏ chất đầy những cuốn sách như "Tiên Đoán Điều Bất Khả Tiên Tri: Tự Phòng Chống Biến Cố Không Ngờ" và cuốn "Những Trái Cầu Bể: Khi Vận May Hóa Trò Xò Lá". Ông quản lý nói: "Đây, cuốn Soi Rọi Tương Lai."

Ông trèo lên mấy bậc gỗ để lấy xuống một cuốn sách dày, bìa đen.

- Cuốn sách này hướng dẫn rất hay cho tất cả những phương pháp bói toán căn bản – từ coi chỉ tay đến bói cầu thủy tinh, xem ruột chim..

Cùng khệ nệ xách theo một đồng sách ra khỏi Cửa tiệm. Sabrina bỏ hết chúng vào trong chiếc túi đã được nới rộng bằng Bùa mở rộng không gian của cô. Vỗ tay trong tay cùng Sirius đi đến tiệm áo chùng của bà Malkin, tiệm Trang phục cho mọi dịp. Năm nay Sirius đã cao lên nhiều lắm, cái áo chùng của nó giờ đầy cộc lên cả thước. Bờ vai cũng rộng ra, trông có vẻ rắn rỏi. bà Malkin đo trang phục cho lũ trẻ, rồi vẫy đưa phép, những bộ áo quần áo màu đen với huy hiệu của mỗi nhà được gấp cẩn thận bay lại phía bọn trẻ. Đỡ lấy quần áo, mà ông bà Sandal hôm nay đã rất vui, ông bà mong ước trở thành thông gia với gia đình Black từ lâu rồi. Hai người còn tưởng tượng đến chuyện họ được bế cháu sớm thôi. Cười vang cả cửa tiệm mà hào phóng thanh toán hết tiền trang phục cho bọn trẻ. Nhất định không cho ai được lên tiếng từ chối.

Hai đứa trẻ kia, một là cô cháu gái bảo bối mật ngọt của bọn họ, xinh đẹp động lòng người. Mà bên kia lại là cậu công tử con trai cả nhà Black, đẹp trai ngoan ngoãn, thật là một đôi Tiên đồng ngọc nữ. Hai người già cả đoạn đường cứu tay trong tay cùng nhìn hai đứa ánh mắt tràn đầy sùng ý.

- Nhìn nè, một cây Cleansweep 7. Đồi mới nhất!!! Một thằng bé đeo kiếng mắt hình tròn, tóc tai bờm xờm rối tung đang dán cái mũi của nó vào ô cửa kính trưng bày chiếc chổi đời mới nhất. Cây chổi được trưng bày trên một chiếc giá thủy tinh, với cán chuôi bóng loáng, cong lên một cách đẹp đẽ, cây Cleansweep này còn được trang bị thêm chân chống bằng vàng đang vênh ran gay trên đuôi chổi đang tua tủa những thanh gỗ trông cực kỳ chắc chắn.

- Potter. Là mình nè. Sirius gọi với lên, giọng tay lên cao chào Potter vẫy vẫy.

Người kia lúc này mới ngo ngắc quay đầu lại, tiếp theo là một bộ dáng trông như thể ăn phải miếng kẹo dẻo Bertie Bott vị thối tai. Mũi nó xanh lét, cái mũi chun lại, lấy hết hơi nói:

- Cái thằng này. Vậy mà cậu...lại tay trong tay với bà chán kia...

- Mình đã nói trong thư với cậu. Bọn mình đang hẹn hò. Nói rồi giọng tay vẫn đang nắm chặt lấy tay Sabrina lên không trung. Giương mặt tự đắc.

- Mình tưởng đó chỉ là nói giỡn thôi cơ chứ. Mình đã nghĩ là bỏ nỏ vậy. Mình cùng Lupin và Peter đã cười thầm suốt không ngớt. Không đời nào!!!!

Sirius không biết nói gì, đen mặt lại đứng đó nhìn người bạn thân của mình. Sabrina một bên cũng bỏ tay cậu ra, chạy lại dán mũi vào chiếc chổi mà cô bé liên mồm chỉ nói rằng: "Cho con ngắm thêm một chút nữa thôi ông bà". Nhưng lại nhất định không chịu để ông bà mua cho cô bé. Cô nói đã có cây Comet 620 cũng xịn lắm rồi. Mà Sirius thì nhất quyết mua tặng cho cô bé trong con mắt "oán phụ" đầy tức giận phần nộ của Potter.

Hai người bọn họ cứ thản nhiên giữa chốn đông người tình chàng ý thiếp, mắt qua mây lại, trông thật tức mắt. Khi đến tiệm Đồ chơi Phù thủy Gambol&Japes, tụi nó xả vào nhét đầy túi những bom phân, những cái Pháo Bông không phóng tay – Chỉ nổ khi ngòi ướt. Riêng Potter thì lấy thêm đầy túi hũ cả những đồng bánh xe răng cưa Fanged Frisbee.

- Nghe nói thứ này đã bị cấm ở Hogwarts rồi mà. Lily lên tiếng, nhìn Potter vẻ mặt không tán thành chuyện vi phạm nội quy tày trời này.

- Vậy mới thú vị chứ, bạn có muốn tham gia cùng mình không? Potter ở một bên ngược mắt nhìn cô bé tóc đỏ giọng mời mọc.

- Xin lỗi, mình không hứng thú với mấy trò quậy phá của các bạn. Mình cũng không muốn chúng ta bị trừ hết điểm nhà khi vào cuối năm đâu. Cô bực mình, giậm chân nói.

Đến lúc này Snape vẻ mặt mới có chút giãn nở ra trở lại. Từ này đến giờ trên đường đi mặt nó cứ méo mó hận như không thể đập đồ bất cứ thứ gì trên đường đi được vậy.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Chúa Tể Hắc Ám trên chuyến tàu Hogwarts

Cả gia đình Sandal đến nhà ga Ngã Tư Vua bằng chiếc xe hơi bay đã được tái chế lại của ông Sandal, trông có vẻ gần giống xe hơi thường, mặc dù Sabrina đề ý thấy chiếc xe này có thể lướt qua những kẽ hở mà chiếc xe mới của công ty dựng Vernon không đời nào làm được.

Cả nhà đến nhà ga Ngã Tư Vua trước giờ tàu chạy hai mươi phút để kịp chuẩn bị. Ông Sergoth chạy đi kiếm cho cháu gái cái xe đẩy tay, đỡ hành lý nó xuống, sau đó dẫn dò ôm hôn cô cháu ở sân ga, tận đến khi cháu hai người bước lên xe trước 5 phút rồi mới lái xe đi; xong, chẳng biết bằng cách nào mà hai chiếc xe đã nhảy lên tọt được lên đầu hàng của dòng xe đang nối đuôi nhau chờ đèn xanh đèn đỏ.

Trên toa xe lửa là đầy nhóc những học sinh Hogwarts đang ngồi sẵn, mà lúc này đây Sabrina đang ngồi cạnh Sirius, kế bên họ là Potter. Đối diện là Snape cùng Lily và Lupin cùng Peter đang ngồi dồn vào một đồng. Hai người kia vẫn cứ diễn cảnh, chàng nhìn nàng chăm chú, ánh mắt như thể nhìn cô bé thôi hán cũng no bụng. Mà nàng thì lơ đãng, ánh mắt xa xăm không chú ý đang nhìn ra ngoài khung cảnh của những cánh đồng lúa mì ngấn nấp đang vụt đi qua mắt họ, cô thấy những đàn cừu béo núc, thấy cả những ngôi nhà nông thôn ống khói nghi ngút phía xa xa. Trời hôm nay đẹp lắm.

Bỗng nhiên một chiếc hộp đen ờ trên giá để rương của bọn chúng động đậy. Nó cách chạch tiến hai bước rồi đổ sầm xuống sàn. Bật mở, một luồng khói đen hiện ra trước mặt bọn trẻ. Nó hướng về phía Lupin, hóa thành một mặt trăng bạc tròn xoe đang tỏa ra ánh trắng nhờ nhờ. Mặt cậu bé xanh mét, cắt không còn giọt máu. Nhắm chup mắt lại không dám nhìn thêm.

Sabrina thấy tình hình không ổn bèn giơ đũa phép lên, con Boggart lại quay về phía cô, hóa thành một hình thù màu đen cao lớn, hình thù đó choàng lên mình chiếc áo choàng đen bay phấp phới tràn cả toa xe, nó cao lắm, có một cái đầu trọc lóc, bên dưới là con mắt đỏ quạch, nó không có mũi, mà thay vào đó chỉ là hai cái khe xéch nhọn lên, hàm răng vàng khè.

Chúa tể Voldemort, nhưng đây là hình ảnh khi hắn đã bị biến đổi hoàn toàn bởi Lời nguyên Giết chóc phản phệ khi cố gắng giết Harry khi chỉ mới một tuổi thôi cơ mà. Cô trấn an bản thân rồi giơ đũa phép lên, hô: "Riddikulus" Ông Kẹ kia rất nhanh hóa thành một con mèo đen tuyền, có bộ lông óng ả, bên trên trán nó có hình nửa vàng trắng. Con mèo kêu ngoao...ngoao vài tiếng rồi biến hẳn vào trong cái hộp.

- Khiếu hài hước của trò cũng thật kinh dị đó, trò Sandal. Potter bĩu môi nói. Nó vẫn còn chưa hết tức giận vì nó bị cô cướp mất người anh em nói khổ

thân thiết nhất đâu.

- James, cậu quá khen rồi, hay sau này cậu phải gọi mình một tiếng chị dâu đấy. Sabrina một bên đáp trả nhiệt tình. Mà quên bém đi mắt bản thân vừa lơ lửng.

- Chị dâu, nghe cũng tốt lắm. Sirius cười lớn, nhiệt tình mua đồ ăn bao cả đám trẻ ở đó.

Một bên là toa xe âm ỉ tiếng cười đùa nói chuyện của bọn trẻ. Một bên, là toa bên cạnh, có một người đàn ông đang ngồi đó, nhếch mép không biểu lộ cảm xúc rõ ràng. Không ai biết là hắn nghĩ gì. Chỉ biết đám con gái mỗi khi đi qua toa đó đều dừng lại ngắm nhìn kẻ kia bộ mặt bày ra vẻ si mê. Đám con gái với trái tim tuổi mới lớn thôn thức không thôi về vẻ đẹp của người đàn ông này, còn nói là trái tim họ đã trúng phải tiếng sét ái tình mất rồi.

Năm nay đám học sinh năm Hai được xếp di chuyển tới Hogwarts trên những chiếc xe ngựa lớn được kéo bởi những con Thestrals vô hình. Sabrina thấy chúng, những con ngựa đen cao lớn, với bộ lông mượt mà gây quái lạ, chỉ như da bọc xương, đang giẫm giẫm những chiếc gạc xuống đất, đập đập đôi cánh dơi của chúng chuẩn bị sẵn sàng.

- Bỏ đang làm chuyện quý dị gì vậy? Snape đứng một bên, nhìn cô bé khó hiểu. Cô bé này, không phải đi với tên đáng ghét kia nên bị "mát" giống cụ Dumbledore rồi đây chứ.

- Đây là những con Thestral, một con ngựa vánh dơi có thể bay được, chỉ có những người đã nhìn thấy cái chết mới có thể nhìn thấy chúng.

- Mình cũng muốn nhìn thấy chúng.

- Không, bạn sẽ không muốn như vậy đâu. Sabrina cười buồn nhìn Snape.

Snape lúng túng không biết nói gì, đứng yên tại chỗ. Cậu biết về chuyện bố mẹ của Sabrina, nên nói không nên lời, đau lòng thay cho cô bé.

Lão Hagrid đi một vòng điểm danh và đếm lại số học sinh. Đảm bảo mỗi 5 năm đưa một toa xe rồi hô vang: "Khởi hành". Từng đàn Thestral vỗ cánh đưa chiếc xe bay lên trong không trung, hướng thẳng về phía tòa lâu đài.

Bọn chúng được cô McGonagall chờ sẵn ở hành lang, trông cô vẫn như vậy, mặc một bộ đồ xanh ngọc cùng chiếc nón đen, trông cô nghiêm nghị như thể ngày đầu tiên bọn trẻ mới bước tới Hogwarts. Phân phó cho Huỳnh trưởng các Nhà dẫn những đứa con nít năm nhất đi về Đại sảnh đường. Bọn nhóc nhỏ xíu, trong như trẻ con búng ra sữa, Sabrina thậm tự hỏi liệu ngày đầu đến đây, trông mình cũng bé tí xíu như vậy chứ???

Lễ Phân Loại nhanh chóng trôi qua. Giờ đây bàn ăn đã đầy nhóc những món ăn ngon đủ kiểu, có gà nướng mật ong thơm nức, còn có cả một con lợn sữa quay với lớp bì nâu Caramel ngon miệng, đủ loại Salad với cheeses, butter và bánh mì.

Giờ chính là giờ mà nữ sinh Syltherine nói chuyện phiếm, cô muốn nói hai câu, lại phát hiện không ít học sinh đều nhìn trộm về phía ghế giáo sư, Sabrina ngạc nhiên, cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ, ở giữa là giáo sư Dumbledore, Sabrina cắn răng, tiếp tục nhìn hai bên, một người, hai người... ánh mắt Sabrina nhất thời đồng cứng.

Cái gì? A? Người này? — Hửn, hửn, hửn sao lại ở đây? Sabrina kích động, da đầu run lên rần rần, cảm thấy nhất thời có chút hồ đồ. Người đàn ông kia mặc áo choàng màu đen im lặng ngồi cạnh giáo sư Horace, gương mặt khuất một nửa trong bóng tối, hiện ra một đôi mắt màu nâu xinh đẹp, thâm trầm, tao nhã, lạnh nhạt lại đẹp đẽ quý giá, giống như rượu vang chậm rãi thấm sâu vào lòng người.

Giáo sư Dumbledore mặc dù đã rất cao tuổi, vẫn luôn luôn tạo được ấn tượng đặc biệt về năng lực vĩ đại của cụ. Mái tóc và bộ râu của cụ dài cả thước, đôi mắt xanh sáng của cụ luôn lấp lánh sau cặp kiếng hình nửa vầng trăng cười trên một cái sống mũi khoằm hết cỡ nói. Cụ Dumbledore đứng dậy phát biểu: "Hoan nghênh tất cả các con đã tựu trường."

Ánh nến lung linh trên chòm râu bạc của cụ:

- Chúc mừng các con vào một niên học mới nữa ở Hogwarts! Tôi có vài điều muốn nói với tất cả mọi người ở đây, và bởi vì một trong những điều đó rất nghiêm trọng, nên tôi nghĩ tốt nhất là nên nói phứt ra ngay bây giờ, trước khi các con no nê mụ mẫm đi vì bữa tiệc linh đình tuyệt cú mèo của chúng ta..." Cụ Dumbledore tăng hắng lấy giọng nói tiếp:

- Tôi sung sướng chào mừng hai giáo viên mới gia nhập vào đội ngũ giảng dạy của trường chúng ta. Người thứ nhất là giáo sư Thomas, người đã hào hiệp đồng ý lấp chỗ trống ở bộ môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám.

Cả Đại sảnh đường nhất thời im bặt, ánh mắt bọn trẻ đều đổ dồn về phía bàn giáo viên. Nơi một người đàn ông hào hoa phong nhã đang từ từ đứng lên. Xung quanh hắn tỏa ra một hứ mị lực kinh người, khiến người người có chút kiêng dè, nể sợ.

Mà "mị lực", (*sự hấp dẫn, sự thu hút*) là một thứ rất kỳ lạ, rất khó định nghĩa được nó là cái gì. Nó là một loại giọng điệu, tư thái, cách ăn nói, phong độ, cử chỉ, vân vân. Người khác không thể nói rằng hắn biểu hiện gì trong từng câu hắn nói, nhưng lại có cảm giác phong thái của hắn luôn được thể hiện được ra bên ngoài.

Một lúc sau cả Đại sảnh đường mới vỗ tay rần rần. Đặc biệt là đám con gái. Người đàn ông kia bày ra bộ dáng nghiêm túc, dưới mắt đám nữ sinh này lại chỉ thấy được phong tình vạn chủng. Người kia, xem ra cũng là một kẻ đa tình, phong lưu vô lối.

Bất giác cảm thấy trống rỗng, tên kia sống tới giờ cũng đã bốn mấy tuổi mà lại có thể gây ra nhiều nợ tình đến vậy, thực là một nhân tài. Sabrina thậm

nghe.

- Việc chỉ định vào chức vụ giáo viên thứ hai trong niên học này là... Vâng, tôi rất tiếc thông báo cho các con biết là giáo sư Kettleburn, giáo sư môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, đã về hưu vào cuối niên học vừa rồi, để có nhiều thời gian chăm sóc các chị còn lại của ông. Tuy nhiên tôi vui mừng thông báo là vị trí của giáo sư Kettleburn được thay thế bằng chính ông Rubeus Hagrid, người đã đồng ý nhận thêm nhiệm vụ mới này bên cạnh nhiệm vụ giữ khóa trường Hogwarts của chúng ta.

Cả đám 4 người Potter, sững sờ nhìn nhau. Lập tức sau đó, chúng vỗ tay như điên, phụ họa với tràng vỗ tay đặc biệt âm ỉ trong đám nhà Gryffindor. James chồm tới trước nhìn lão Hagrid cho rõ. Lão đang đỏ bừng mặt như vừa uống hết một thùng tô nô rượu, hai mắt ngượng ngùng nhìn xuống hai bàn tay to bè của mình. Chắc chắn là lão khoái lắm, nhưng nụ cười toét miệng của lão đã ẩn khuất sau bộ râu đen xum xuê rậm rạp che gần hết gương mặt. Lupin vỗ lên mặt bàn gào:

- Lẽ ra tụi mình phải đoán ra trước chứ hả! Còn ai khác nữa trên đời này có thể bắt mình học với một cuốn sách cần đập lưng tung kia chứ?

James Potter, Sirius Black cùng Remus Lupin là ba đứa ngừng vỗ tay sau cùng, khi giáo sư Dumbledore lại tiếp tục nói. Tụi nó nhận thấy lão Hagrid chùi nước mắt bằng tấm khăn trải bàn, đối lập hẳn với vẻ bảnh bao của giáo sư Thomas. "Xong, tôi cho rằng nhiều đó là tất cả chuyện quan trọng cần phải nói. Bây giờ hãy để bữa tiệc bắt đầu!"

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thổ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 3: Vị giáo viên mới

- Bỏ nói giáo viên dạy Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của bọn mình chính là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó sao??? LiLy chạy theo bọn trẻ nhà Slytherin mà bỏ xa đám bạn Gryffindor thường ngày cô vẫn tụ tập cùng với lại hỏi.

- Chính hẳn ta. Sabrina nghiêng răng ken két.

- Hèn gì mình thấy hẳn quen mặt vật, chính là người đàn ông chúng ta đã nhìn thấy trong Lều Hết đó. Snape một bên góp ý.

- Khi đó tối quá. Mình không có thấy được gì. Chính xác thì, tất cả sự việc ngày hôm đó mình chỉ nhìn thấy mờ mờ, khung cảnh như bị một màn sương trắng che mắt, mình chỉ nghe được hẳn. Sabrina một bên cúi đầu nhớ lại ngày hôm đó, cô bé dường như bị nhắc bóng linh hồn lên, đi về một nơi rất xa, mà khi tỉnh lại đã không còn nhớ được nhiều sự việc xảy ra ngày hôm đó nữa.

- Hẳn chính là một kẻ mang body-language của một con động vật. Snape buông những lời cay nghiệt.

Thật may mắn rằng hẳn đã không thần tượng Voldemort như đã từng làm ở kiếp trước. Cho dù hẳn có là điệp viên hai mang của cụ Dumbledore, không phải cũng chính vì ông cụ nắm được cái bí mật tình yêu của cả đời hẳn hay sao. Kiếp trước, Snape thần tượng Voldemort là ở sự vĩ đại cùng học thức uyên bác của kẻ kia. Ấy vậy mà kiếp này, lại đối hươu chán ghét chỉ vì sự xuất hiện của một người.

- Hẳn chính là tên đã đóng góp cho vấn đề tăng trưởng dân số quá nhanh của phù thủy và cả Muggle đấy. Sabrina một bên chăm chọc nói. Thế là bọn trẻ đều cười âm lên.

Bọn trẻ bước tới Chăm sóc sinh vật Huyền bí đầu tiên của học kỳ năm nay. Lớp Chăm sóc sinh vật Huyền bí nằm gần khu rừng lớn, là một cái sân hình tròn rộng lớn vào hàng rào bằng đá bao quanh, ở giữa có những cái chòi gỗ cũ kỹ, bên dưới đầy nhóc những bao tải thức ăn cho thú nuôi.

Sabrina như bất gặp được vàng, từ nay cô sẽ biết chỗ đi tìm thức ăn cho đám sinh vật ở đây rồi. Phải nói là cô rất nhớ đám Niffles nha, có lẽ bây giờ thì chúng đã lớn đến bấp chân cô rồi cũng nên. Còn cả đám Porlocks nữa chứ, những con thú với cái mặt là đầu trâu và bồm xồm những đám lông đỏ chói, thường dụi đầu vào cô mỗi khi nhận được thức ăn.

Lupin, đã xuất hiện từ rất sớm, đang tận tay bón thức ăn cho lũ thủy quái chân bạch tuộc Grindylow, bọn thủy quái với cái đầu tròn vo và cái miệng nhe to quá cỡ, đang liên tiếp bám những xúc tu vào thành chậu, thi nhau bật người lên để cướp giật thức ăn. Trông cậu đã khá hơn hôm trước khi còn ở trên chuyến tàu tốc hành, đã đã bớt tái xanh. Nhưng bộ dáng lẫn lộn thối, lệch thếch như mọi khi, cái cà vạt đã ngả màu vắt vèo một bên trên cổ áo. Cậu cười chào bọn trẻ. Từ ngày, Sabrina hẹn hò với Sirius, cả hai bên đã trở nên thân thiết hơn, điều không thể tin được là, đến Snape, bọn họ cũng cảm thấy không còn nghi kị, ghét bỏ như trước đây nữa. Đẳng nào thì Potter cũng theo đuổi Lily trong vô vọng thôi, nên Lily là bạn của cả hai phe.

Giờ vào lớp, lão Hagrid điểm danh, hôm nay, hai nhà vốn có thành tích ghét nhau như nước với lửa, thế nếu như hạ bệ được kẻ kia thù dù cho có làm mất điểm Nhà cũng sẽ được bao che. Hai bên đã giao chiến suốt 1 năm học qua, giờ đây, lại đặc biệt hòa hoãn.

Cái sự hoãn binh trong không khí này bắt đầu được thổi bùng từ phía Sabrina, đang đứng ngay cạnh Sirius, chứ không phải là kẻ tóc đen Snape kia. Bọn họ đứng gần nhau đến độ thiếu điều trông như đang ôm ấp nhau tại lớp học. lão Hagrid cười xuê xoa:

- Thấy chưa, ta vẫn nói những sinh vật huyền bí thì sẽ gắn kết nhau mà.

Nói rồi lão quay đầu vào trong khu rừng bỏ lại ánh mắt ngạc nhiên, kéo to, nhũn nhũn của lũ trẻ. Lôi ra một con ngựa con lớn, lão Hagrid đi cùng những con ngựa mà trông như hai kẻ đồng đẳng cùng ngang tài trong một bộ môn thi đấu vật hạng nặng. Lông nó vàng mượt, đứng hiên ngang kiêu hãnh ngẩng mặt lên trời. Dậm dậm những chiếc chân gác mà hí vang một tràng dài, đem đôi cánh trắng muốt như thiên sứ đập đập vài cái. Một con vật đầy kiêu hãnh.

- Nào các trò, ai xung phong lên cho những con Abraxan này dùng chút rượu Whiskey nào? Nhưng hãy nhớ phải cẩn thận. Nó có thể đá văng các trò ra xa cả vài thước nếu như chúng cảm thấy không được tôn trọng. Không một kẻ ngu ngốc nào lại muốn đi nhục mạ một con Abraxan kiêu hãnh đâu. Dễ lắm.

Nói rồi ông chỉ vào Snape, điều bộ vẫn đang không được nhiệt tình nhất lên thử. Snape bước từng bước thật cẩn thận đứng lại trước mặt con Abraxan.

- Nào, hãy cúi chào nó đi, trò Snape.

Snape gập người, cúi chào con ngựa, cái mũi khoằm của nó như thể cắm sâu vào mặt đất đến nơi. Rất nhanh ngẩng dậy. Thấy con vật cũng đang cúi chiếc cổ dài với lông bờm trắng muốt chúc đầu xuống mặt cỏ, cúi chào cậu. Snape liền mỉm cười, bộ dạng đã bớt căng thẳng đi phần nào.

- Được rồi, nó thích trò đấy. Nào, hãy lại đó, đưa tay lên vuốt bờm con ngựa. Thật nhẹ nhàng thôi, phải nhớ là thật nhẹ nhàng thôi.

Snape bước gần lại, lấy hết dũng cảm vuốt nhẹ bờm con ngựa. Những sợi lông trắng muốt dài đang rũ xuống kia mềm mại lắm, cảm giác mịn mượt, mát lạnh lướt qua lòng bàn tay.

- Được rồi. Được rồi. Các trò đều đã thấy. Giờ hãy đổ Whiskey ra thùng, lặp lại động tác cúi chào, sau đó vuốt lông, và đầy thùng Whiskey đến trước mặt con Abraxan, các trò đã nghe rõ chưa hả? Mười điểm cho Slytherin.

Lão nạt bọn trẻ. Một bên vẫn đang không ngại ngớt tay chân chăm sóc, chải lông cho những con Abraxan khác. Một vị giáo viên tuyệt vời cho bộ môn này. Tiếp theo là hai tiết Độc dược, thầy Slughorn chẳng hiểu vì sao, cả ngày hôm nay đều vui mừng ra mặt. Ông còn rất rộng rãi, cộng thêm cho mỗi Nhà 5 điểm chỉ vì đã sử dụng chiếc cân tiểu ly, để cân chính xác món tảo rồng cong queo cho món thuốc Calming Draught của bọn trẻ. Một loại thuốc giúp chống shock, giảm trầm cảm và khiến kẻ uống vào không còn cảm nhận được nỗi buồn nữa.

Sabrina ngồi cùng một tổ với Sirius, Snape ngồi một mình, hẳn không thêm ghép tổ với bất cứ ai hết. Hai bên ganh đua hết sức lực, như thể chạy đua marathon cực ly ngắn, thi nhau chơi với giờ tay phát biểu nhanh như tên bắn, chỉ hận kẻ kia giờ trước mình. Một bên thì Sabrina liên thoắt cất cất nghiền nghiền rễ cây nê, liên tục chăm chú như một nhà khoa học trong phòng thí nghiệm. Còn Snape một bên thì điều bộ thành thực, vẩy đưa đưa nhưng chiếc lọ thủy tinh dài dài đựng máu rồng đỏ lờ mờ rót vào cái vạc từng lọ một.

Cuối cùng kết quả là cả hai cùng chạy lên nộp bài cùng một lúc khiến thầy Horace cười hà hà hài lòng, thưởng thêm cho mỗi đứa 5 điểm, đám học sinh còn lại về nhà viết một bài luận dài nửa cuộn da dê về tác dụng của cây bá sói.

- Cậu có thể ngừng thân thiết với Snivellus như vậy trước mặt mình hay không hả?

- Mình cả buổi đều là ngồi với cậu, con mắt nào của cậu nhìn thấy là mình thân thiết với Snape chứ hả? Sabrina lùi lại, giọng nói khô khốc.

- Hai người đã ganh đua rất nhiệt tình còn gì. Sirius giọng đầy mùi dấm chua, hiển nhiên ghen tức nói. Hẳn đã không vừa mắt cái tên đầu bóng nhảy đó từ lâu.

- Cậu Sirius, xem ra cậu cũng có năng khiếu cướp ngôi Ảnh Đế từ tay mình lắm đấy? Cậu ăn cắp lại còn la làng à? Mình chính là vì muốn kết quả của chúng ta cao hơn Snape để cậu không bị bề mặt vì làm nổ nồi quảng trong tiết Độc dược đấy.

Nói rồi cô bé chạy biến đi, đôi mắt còn hồng hồng. Cô không biết đã đi bao xa nữa, sao đường đi từ nơi đây tới Đại sảnh đường lại xa đến như thế chứ. Giờ ăn trưa, Sirius ngồi bên dãy bàn Gryffindor cứ thi thoảng lại ném những ánh mắt hời hợt về phía cô. Mà Sabrina thì không phí thời gian đầu quan tâm, đang bàn tán chuyện sôi nổi với Murphy về việc liên tục đội sổ bảng xếp hạng trong 13 năm của đội Chudley Cannons.

Nhưng, Sabrina không thể nào vui nổi tới một lần. Từ bữa điểm tâm trong Đại Sảnh đường trở đi, mọi việc cứ tuột dốc không phanh. Những liễn cháo, những đĩa cá hồi, cả núi bánh mì nướng, những đĩa trứng và thịt muối được bày đầy trên bốn dãy bàn ăn dài của bốn ký túc xá đặt dưới cái trần nhà được ếm bùa (hôm nay nó mang một màu mây xám mờ mờ). Cho tới việc chốc chốc nó lại cảm thấy có ánh mắt đang nhìn về phía nó là thứ hai. Cái cảm giác có người đang theo dõi người khiến người ta lạnh gáy mà khó chịu. Nếu như, có tới hơn hai đôi mắt đang nhìn thì sao? Nó kêu trời.

Mà hai chủ đề được bàn tán xôn xao nhất ngày hôm nay của bọn trẻ là gì. Một, là chuyện hèn hèn của Sabrina với Sirius Black, bọn trẻ bàn tán xì xầm, mắt lớn mắt nhỏ nhìn lại về phía Gryffindor như thể một kẻ phản bội lòng tin ghê ghớm lắm. Mà đám ánh mắt của phe còn lại chính là đám nam sinh thì đang tiếc cười nhìn về phía Sabrina.

Chuyện thứ hai, chính là việc Murphy lúc này đã đứng lên đi lại được như một người bình thường. Nguyên nhân cũng chính là khi Sabrina kể lại chuyện của cậu bé cho ông bà Sandal nghe. Khiến hai người già cả nổi lên tình thương vĩ đại. Đã rất nhanh chỉ trong có 1 ngày, gửi thư đến cho gia đình McNully, nói là có thể đưa con trai bọn họ là Murphy tới bệnh viện thánh Mungo để ông bà Sandal giúp đỡ trong việc điều trị đôi chân hay không?

Bà McNully mừng rơi nước mắt, vội vàng đồng ý. 3 ngày sau tức tốc đưa cậu con trai tới bệnh viện thánh Mungo. Mà ông bà Sandal lúc này cũng đã cùng Sabrina chế tác ra một con quay Atom Bomb lỗi Tứ thứ hai, chiếc duy nhất sau chiếc còn lại đang ở trong tay Voldemort. Tiến hành một cuộc đại phẫu đưa con quay phát ra năng lượng như một cục pin nhỏ không ngừng vào trong người cậu bé. Hoàn hảo khiến cậu có thể cử động đi lại như một đứa trẻ

bình thường.

Bà McNully khóc đến sưng cả mắt, liên tục cảm tạ ông bà Sandal. Mà bệnh viện thánh Mungo, lại một lần nữa nhờ ơn của gia tộc Sandal, phát lên như điều gặp gió, Viện trưởng Léon thì khẳng định ông không gì không làm được. Nhưng tuyệt nhiên, thông tin bí mật về nguyên nhân thực sự là cái Atom Bomb thì lại bị giấu tuyệt đi không chút tăm hơi. Ai cũng chỉ nói đó là do tài năng của viện trưởng Léon mà thôi.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Khiếu thẩm mỹ của giáo sư Gaunt quá tệ

Khi tụi nó đến gần nhà lồng kính thì thấy cả lớp đang đứng cả bên ngoài đợi giáo sư Sprout. Vừa nhập vô đám đó thì bên kia bãi cỏ xuất hiện cô Sprout đang sai bước, với thầy Thomas tháp tùng. Cánh tay của giáo sư Sprout đầy vết băng bó. Thầy Thomas thì hết sức bảnh bao chải chuốt trong bộ áo choàng màu đen thêu hoa văn chìm.

Đối lập với giáo sư Sprout, bà là một nữ phù thủy nhỏ tí và lùn bè bè, đội một cái nón và vúi trên mớ tóc bay phất phơ; áo quần và móng tay của bà lúc nào cũng dính đầy đất. Tuy nhiên, thầy Thomas thì hết sức bảnh bao chải chuốt trong bộ áo choàng láng e. Mái tóc gọn sóng hoàn hảo che đi một bên mắt. Mà Sabrina chắc cú đó là bên mắt bị hủy hoại bởi Trường sinh linh giá.

Tuy cô có không ưa Voldemort, nhưng lần trước người đó vì an nguy tính mạng của cô mà chấp nhận giao ra Cuốn sách Bóng tối, thì chính ra cô vẫn nợ hẳn một phần ân tình. Nếu như lần trước không từ mà biệt, thì không được hay lắm; còn nếu như chạy đến trước mặt hắn nói từ biệt thì Sabrina thật mất mặt lắm thay.

Đáp lại ánh nhìn mỉm cười của Voldemort. Cô rất nhanh chạy biến ngay vào lớp Thảo dược học. Cụp đuôi chạy mất.

Giáo sư Sprout đang đứng đằng sau một cái băng dài kê trên giá đỡ đặt ở giữa nhà kính. Trên băng bày khoảng hai chục cặp mũ bịt tai đủ màu. Khi Sabrina đứng vào chỗ của nó giữa Snape và Murphy thì giáo sư Sprout nói:

- Hôm nay chúng ta sẽ thay chậu cho cây Nhân sâm. Ai có thể nói cho cô biết những thuộc tính của Nhân sâm?

Không ai tỏ ra ngạc nhiên khi thấy bàn tay của Lupin giờ cao nhanh hơn hết thảy.

- Nhân sâm hay còn gọi là Mandragora, là một dược thảo có tác dụng hồi sinh, hiệu lực mạnh.

Remus Lupin đọc lâu lâu như thể nó đã nuốt cả cuốn sách giáo khoa vào trong bụng.

- Thuốc này dùng để phục hồi những người bị biến hình hay bị mắc lời nguyền, giúp họ trở lại tình trạng nguyên thủy.

Giáo sư Sprout nói rồi vỗ tay:

- Xuất sắc. Mười điểm cho nhà Gryffindor. Các loại Nhân sâm là một phần thiết yếu của hầu hết các thuốc giải độc. Tuy nhiên nó cũng nguy hiểm. Ai có thể giải thích được tại sao?

Tay của Lupin lại giờ nhanh hơn cả Sabrina, sém hất rơi cặp kính của Potter đang đứng ngay bên cạnh. Cậu bé trả lời ngay:

- Vì tiếng kêu của Nhân sâm có thể làm chết những ai nghe phải.

- Rất đúng. Cho thêm mười điểm nữa. Bây giờ xem đây, những Nhân sâm chúng ta có ở đây hãy còn nhỏ.

Giáo sư chỉ vào một hàng chậu sâu và mọi người dồn tới để nhìn cho rõ. Hàng trăm, hay cỡ đó, chum cây con mọc trong dãy chậu, lá màu xanh hơi đỏ. Harry thấy chúng chẳng có gì đáng chú ý lắm, và nó cũng không có chút khái niệm gì về cái mà Lupin gọi là "tiếng kêu của Nhân sâm".

Giáo sư Sprout bảo:

- Mỗi người nhận một cặp mũ bịt tai.

Bọn trẻ nhào vô tranh giành để khỏi bị lãnh một cặp mũ hồng hay mũ xù lông.

- Khi nào cô bảo các con mang vào thì các con phải nút chặt tai mình lại. Khi nào cởi ra được thì cô sẽ gỡ ngón tay cái ra hiệu. Chuẩn bị...Mang mũ bịt tai!

Sabrina chụp cái mũ bịt tai lên tai nó, lập tức mọi âm thanh biến mất. Giáo sư Sprout đeo một cái mũ bịt tai màu hồng xù lông, cô xắn tay áo lên, bàn tay nắm chặt lấy một bụi cây mà nhỏ mạnh.

Sabrina thốt lên một kêu kinh ngạc, nhưng có vẻ như không ai nghe thấy cả.

Thay vì rễ cây bị nhổ bật ra khỏi mặt đất, lại là một em bé sơ sinh nhỏ xíu, xấu xí cực kỳ, mình mẩy bám đầy đất. Lá cây mọc ngay trên đầu nó thay cho tóc. Nó có nước da xanh nhợt, lốm đốm, và rõ ràng cái bụng phồng căng phập phồng kia chứng tỏ nó đang ra sức khóc rống lên.

Giáo sư Sprout lấy từ dưới bàn ra một cái chậu to để nhét cây Nhân sâm vào, vùi cây trong lớp phân bón ẩm ướt tối om, cho đến khi chỉ còn thấy mấy cái lá của nó. Giáo sư Sprout phúi đất bụi bám trên tay, giơ ngón tay cái ra hiệu, rồi cời bỏ mũ bịt tai của cô.

- Bởi vì mấy cây Nhân sâm này chỉ là cây con, nên tiếng khóc của tụi nó chưa làm chết người.

Giáo sư nói một cách bình thản như thể cô chỉ vừa làm cái việc tưới cây hoa hải đường.

- Nhưng chúng cũng dư sức làm cho các con bất tỉnh nhiều tiếng đồng hồ. Và bởi vì cô biết chắc là các con đều muốn còn sống sót trở về sau buổi học đầu tiên này, cho nên cô khuyên các con hãy mang mũ bịt tai cho kỹ khi thực tập ở đây. Khi nào hết giờ học cô sẽ lưu ý các con. Bây giờ mỗi nhóm bốn trò thực tập với một khay. Ở đây có hàng đồng chậu... Còn phân bón thì trong mấy cái bao ở đằng kia nha... Nhớ coi chừng mấy cái xúc tu có nọc độc, chúng đang mọc rặng đây!

Vừa nói, giáo sư vừa đột ngột tát một cái cây màu đỏ sẫm, khiến nó co lại mấy cái xúc tu dài đã dẫm lên lút trườn lên vai cô. Giáo sư Sprout đã làm cho công việc có vẻ hết sức dễ dàng, nhưng mà thực ra chẳng dễ dàng chút nào. Mấy củ Nhân sâm không chịu chui ra khỏi mặt đất đã dành, mà khi ra rồi lại không chịu trở vô. Chúng gãy gục, vụn vụn, chân đá, tay dẫm, lại còn nghiền răng trèo trẹo. Sabrina mất tới mười phút cố gắng lắm mới dọn được một em Nhân sâm đặc biệt mẫm mĩm vô một cái chậu.

Cuối buổi học, Sabrina cũng giống như những đứa khác nhà Hufflepuff: mồ hôi đầm đìa, mình mẩy ê ẩm, và khắp người dính bết sinh đất. Mọi người đi thất thểu về lâu đài để tắm gội vàng một cái trước khi học tốc chạy trở vô lớp học môn Phòng chống nghệ thuật Hắc ám.

Không khí lớp học rõ ràng khác hẳn mọi ngày, nào trang điểm, son môi, son móng tay, tóc tai cẩn thận, những biểu hiện đó rõ ràng chứng minh sự chờ mong của các thiếu nữ. Đáng tiếc, đối tượng mục tiêu của các nàng, giáo sư mới nhậm chức lại không xuất hiện ở chiếc ghế giáo viên, vì thế những thiếu nữ xuyên tâm nhọn nhọn bắt đầu chụm đầu bàn tán.

Nào là ra về quan tâm giáo sư Thomas Marvolo Gaunt thân thể có phải không khỏe không, cô kia còn nhỏ giọng lẩm bẩm có phải giáo sư không hợp khí hậu không, còn có một cô có ý nghĩ đi đưa bữa sáng cho giáo sư Gaunt.

Sabrina cúi đầu ăn đọc sách, đem điều bộ mũi cách sách 2 tấc của Snape diễn lại y chang. Thân thể không thoải mái? Cho xin, người ta ở trong hoàn cảnh ác liệt như rừng rậm Albania còn có thể sống thoải mái, Hogwarts có hơn trăm gia đình phục vụ, hẳn có gì không thoải mái.

Không hợp khí hậu? Hẳn còn học ở trường này đến tận bảy năm đấy, trừ cô nhi viện, đây chính là nơi hẳn quen thuộc nhất, hẳn đến đây khác nào về nhà đâu.

Đưa bữa sáng? Sabrina gần như vỗ tay tán thưởng, đúng là có sáng tạo. Thật muốn nhìn thấy cảnh nữ sinh kia đưa đồ ăn sáng, hy vọng cô ấy sẽ nhận được đãi ngộ nhân đạo nhất.

Về phần việc ngồi ở phía trên đại sảnh đường vào bữa sáng, bị một đồng lớn người nhìn hẳn ăn, vậy thì cũng không nói trước được sự xuất hiện của hẳn, biết đâu hẳn nề tình mà xuất hiện trong bữa cơm chiều.

Hẳn thường nói, hẳn thích mọi người đợi.

Sabrina cắn cắn muống, xem xét đủ loại thói quen quái gở của hẳn, có thể nói hẳn tuyệt đối không phải là đối tượng chung sống tốt gì, đáng tiếc hẳn am hiểu nhất chính là đồng kịch, do đó một đồng lớn người đều bị hẳn lừa.

Tên môn: Phòng chống nghệ thuật hắc ám.

Học sinh: thiên địch – Gryffindor và Slytherin.

Giáo sư: Lord Voldemort, tục danh Tom Riddle, hiện tên là Thomas Marvolo Gaunt.

Trước giờ học, một đám học sinh Gryffindor tụ tập bên đường, trong đó Potter đang vói tay gọi Sabrina bảo cô nàng cho cậu mượn tập bài vở. Còn nói rằng cô bé học hành quá nhiều sẽ dẫn tới mau già đi đấy.

- Tớ là vì muốn đứng đầu mọi kỳ thi, cậu hiểu chưa hả? Sabrina phân bua, ném quyền vờ về phía Potter.

- Ái chà, Kê-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy gần mấy nghe trộm trong phòng này sao? Potter châm chọc nói với Sabrina.

- Thà để mồ hôi rơi trên trang vở, còn hơn là bị vở tuyền lệ trong lúc làm bài thi. Tôi nghĩ phụ huynh trò Potter đây đang ráo riết tập thể hình cho ngày nhận được kết quả học tập của cậu đấy. Sabrina dùng giọng châm chọc phá tan phòng tuyền bên Gryffindor.

Bài diễn thuyết bị một tràng cười vang rần rần của tụi Slytherin.

- Cười cái gì? Muốn đánh nhau sao? Potter lập tức phát hỏa.
- Cậu Potter này tốc độ trở mặt cũng hoàn hảo hơn đường parabol đó.
- Đẹp hơn cả sách giáo khoa. Một đứa khác phụ họa.

Mà lúc này cánh cửa chỗ phòng học mở ra, vị giáo viên nổi tiếng phe Hắc ám của bọn trẻ, ngài Thomas bước vào. Hắn chậm rãi ngồi vào bàn làm việc, đem cây bút lông ngỗng điểm danh. Phòng học lúc này trông thực đơn giản, trên tường trống không, không treo gì cả, trống hệt như mấy vật trang trí không tài nào tìm thấy được trong phòng. Cả phòng bây giờ được quay lại chỉ toàn sách là sách, trông như một cái thư viện cỡ nhỏ của bà Pince. Nó nhiều sách tới nỗi trên mặt sàn cũng la liệt những chồng sách lớn nhỏ.

- Chúng ta cùng nhau ngồi chung. Sirius chạy lại giữ chặt lấy Sabrina, không phát hiện ra đám bọn Potter đang cười giễu chế nhạo đầu bên kia.

Sabrina không còn cách nào khác ngoài việc nhường chỗ cho người kia. Cô có chút cảm giác cứng ngắc, điệu bộ không được tự nhiên.

- Gryffindor, gây ồn ào, trừ năm điểm.

Giáo sư Tom quả nhiên có biệt tài trong lĩnh vực không cần phát uy cũng khiến bọn học trò yên lặng chú ý coi bài giảng. Tuy nhiên, người không thể phủ nhận những bài giảng của giáo sư Gaunt rất hay, từ góc nhìn lý thuyết mới mẻ cho tới ứng dụng thực tiễn tài tình. Hắn đều có thể làm được.

Hắn giảng say mê như một nhà giáo yêu nghề thực thụ, điệu dáng động tác giảng giải hùng hồn khiến đám con gái trong phòng đều đem một lượt mà ngất lên ngất xuống. Đám con trai lúc này cũng im lặng chăm chú nghe bài giảng. Đó có lẽ là tiết học tập trung nhất của bọn chúng từ trước tới giờ.

Rồi giáo sư Gaunt vẫy nhẹ đũa phép, một kệ tủ gỗ lớn bay về phía bục giảng.

- Chào các trò. Các trò hãy vui lòng cất hết sách vào kệ. Giờ là bài học thực hành, các trò chỉ cần đến đây để nghe giảng mà thôi.

Khi giáo sư Gaunt bước đến đứng cạnh bên cái tủ áo thì cái tủ bỗng nhiên lao đảo lắc lư, động bức tường ầm ầm. Vài đứa học trò nhảy lùi lại cảnh giác. Giáo sư bèn bình thản nói:

- Chẳng có gì đáng sợ cả. Trong đó có một Ông Kẹ.

Hầu hết lũ học trò đều cảm thấy đó chính là cái đáng sợ. Lupin nhìn thầy Peter với ánh mắt chỉ còn có hãi hùng, và Snape thì nhìn cái nắm đấm cửa tủ đang kêu lách cách với vẻ lo lắng bồn chồn.

Giáo sư Gaunt giảng giải:

- Mấy Ông Kẹ khoái những nơi đóng kín tối tăm, như tủ quần áo, gầm giường, chạn tủ dưới gầm chậu rửa bát... Có một lần tôi bắt gặp một Ông Kẹ trú ngụ ngay trong một cái đồng hồ đứng cổ lỗ sĩ. Ông Kẹ này mới dọn vô đây vào trưa ngày hôm qua, và tôi đã xin phép ông Hiệu trưởng yêu cầu các giáo viên cứ để mặc nó ở đó để cho học sinh năm thứ hai có dịp thực tập. Vậy câu hỏi đầu tiên mà các trò phải tự hỏi là: Ông Kẹ là gì?

Sabrina giơ tay lên ngay, đứng bật dậy nói:

- Đó là một con ma thay hình đổi dạng. Nó có thể đội lốt bất cứ cái gì mà nó tưởng làm cho chúng ta sợ nhất ạ.

Giáo sư Gaunt nhìn cô bé mỉm cười, nụ cười duy nhất từ khi thầy bước vào phòng cho tới bây giờ:

- Đúng lắm. Tôi cũng không thể nào giải thích rõ ràng hơn trò Sandal được. Tuy nhiên em giơ tay khi ta chưa có gọi tới. Trừ 5 điểm nhà Slytherin vì thái độ ta đây biết tuốt này.

Sirius khi ấy bước tới gần, giang tay ra đỡ lấy tấm vai gầy của Sabrina, cử chỉ an ủi. Mặt Sabrina thì đỏ rực lên.

- Như thế khi Ông Kẹ còn ngồi trong bóng tối, nó chưa mang một hình dạng nào hết. Nó chưa biết cái nào sẽ hù dọa được người ở bên ngoài cánh cửa. Chưa có ai từng được biết một Ông Kẹ thì trông như thế nào khi nó ở một mình. Nhưng khi tôi thả nó ra khỏi tủ thì nó lập tức trở thành bất cứ cái gì mà mỗi chúng ta sợ nhất. Giáo sư Gaunt tiếp tục giảng bài.

Peter thốt lên mấy tiếng ồ ơ khiếp đảm, nhưng giáo sư Gaunt phớt lờ đi, nói tiếp:

- Điều này có nghĩa là chúng ta có một thuận lợi lớn lao so với Ông Kẹ trước khi chúng ta bắt đầu. Trò có biết là gì không, Sabrina?

Suy nghĩ câu trả lời khi bên cạnh là một Snape cứ nhấp nha nhấp nhồm trên gót giày với cánh tay giơ tuốt trên cao quả là rất ư khó khăn, nhưng Sabrina cũng tìm được câu trả lời:

- Ồ... bởi vì chúng ta có nhiều người, Ông Kẹ không biết nên đội lốt nào.

- Chính xác!

Cánh tay của Snape đành hạ xuống thất vọng. Giáo sư Gaunt mỉm cười nói tiếp, dường như vị giáo sư này mỉm cười nhiều hơn mỗi khi thấy Sabrina:

- Luôn luôn nên có nhiều người khi xử lý Ông Kẹ. Con ma đội lốt sẽ bối rối. Nó nên đội lốt gì, một cái xác không đầu hay một con sên ăn thịt sống? Có một lần tôi thấy một Ông Kẹ phạm chính cái sai lầm đó: toan hù dọa hai người cùng một lúc và tự biến mình thành một nửa con sên. Không đến nỗi ghê lắm. Bùa chú dễ giải tà Ông Kẹ đơn giản thôi. Tuy nhiên cũng cần đến sức mạnh của ý chí. Các trò biết không, cái thực sự chấm dứt một Ông Kẹ là một trận cười. Điều các trò cần làm là buộc nó mang một hình dạng mà các trò thấy tức cười.

- Chúng ta sẽ thực tập câu thần chú trước, không cần dùng đến cây đũa phép. Các trò hãy nói theo tôi...Riddikulus!

Cả lớp đồng thanh lặp lại: "Riddikulus!"

- Tốt lắm! Rất tốt. Nhưng tôi e là mình chỉ vừa thực tập xong phần dễ làm. Các trò nên biết là chỉ mỗi cái từ đó thôi thì chưa đủ hiệu nghiệm. Và đây từng người lần lượt lên thử một.

Cái tù áo lại rung lắc bần bật, nhưng cũng không đến nỗi thảm như Peter nó bước tới trước như thể nó đang đi tới cái giá treo cổ. Giáo sư Gaunt giờ cây đũa phép của hắn về phía nắm đấm của cánh cửa từ: "Thầy đếm đến ba, Peter nhé. Một – hai – ba! Bắt đầu!"

Một chùm lửa sáng xẹt ra từ đầu đũa phép của giáo sư Gaunt, trúng ngay cái nắm đấm. Cái tù áo mở bung ra. Giáo sư McGonagall bước ra, mũi khoằm, vẻ dọa nạt, quắc mắt nhìn Peter.

Cả đám học sinh bên nhà Slytherin cười lên rào rào. Peter lùi lại, đũa phép lơ lửng, miệng há hốc không thốt ra lời. Cô McGonagall tiến về phía nó, đè trùm lên nó, cho tay vào bên trong lớp áo chùng. Peter chột thét lên: "R-r-riddikulus!"

Có một tiếng gì vang lên như tiếng roi quất. Cô McGonagall loạng choạng. Rồi cô mặc một cái áo đầm dài viền ren, đội một cái nón cao trên chóp có một con kền kền bị moi găm, và tay đang đưa một cái ví bự chẳng màu đỏ thắm.

Một tràng cười bùng vỡ; còn Ông Kẹ khựng lại; bối rối, và giáo sư Gaunt hét: "Azariah! Tiến lên!"

Azariah, đứa con gái nhà Slytherin bước tới trước, vẻ mặt đã chuẩn bị. Cô McGonagall quay lại cô bé. Một tiếng rắc nữa vang lên, chỗ cô vừa đứng hiện ra một xác ướp quấn khăn liệm chằng chịt đầy vết máu hoen. Gương mặt quấn kín của cái xác ướp quay về phía Parvati và bắt đầu đi về phía cô bé, một cách chậm chạp, lê lét trên đôi chân cứng ngắc, và đôi tay cứng đờ lơ lửng...Azariah hét: "Riddikulus!"

Một miếng băng ở chân xác ướp bị xô ra, vương vãi chân xác ướp, khiến nó té nhào tới trước, cái đầu lăn đi lông lốc. Từng đám học sinh lần lượt lên luyện tập. Đến lượt Sabrina, nó bước đi ngập ngừng. Con Ông Kẹ thấy nó liền vịn vẹo, cách một tiếng, hóa mình thành một hình thù cao lớn mặc áo choàng đen. Hình thù mà cô bé đã thấy trên tàu Tốc hành Hogwarts. Chúa tể Hắc ám Voldemort. Hắn giờ đũa phép lơ lửng, một ánh chớp xanh lè nhá lên.

Giáo sư Gaunt thấy vậy bèn chạy ra, đứng chắn trước người cô bé. Ông Kẹ ngay lập tức hóa thành hình ảnh người đàn ông kỳ dị không có mũi đó ngã chết mặt sàn, bất động như đã chết, ánh mắt đỏ quạch nhìn lên trần nhà trong trống rỗng. Mà trên tay kẻ đó, lại trùng hợp thay, cầm chiếc đũa giống hệt với giáo sư Gaunt.

Giáo sư có chút ngập ngừng, rồi mới giờ đũa phép lơ lửng: "Riddikulus!" Ông Kẹ liền hóa thành một con rắn xấu xí với cái đầu được bọc một cái nơ vàng to cỡ chẳng. Kết quả, bọn trẻ kết luận rằng khiếu thẩm mỹ cùng khiếu hài hước của giáo sư Gaunt quá tệ.

Sabrina có chút khó hiểu, trong lòng cảm thấy như lửa đốt, đôi bàn tay cũng thu dọn sách nhanh hơn. Cô kéo tay Sirius rồi đi.

Sirius hiển nhiên rất vui vẻ vì nghĩ rằng cô bé đã làm hòa với mình. Cả một đường đi cười cười, nói nói. Còn đích thân cậu đi cùng cô bé tới Cầu lạc bộ Đầu tay đôi.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Hãy hôn bắt kể khi nào bạn có cơ hội

Phòng Đầu tay đôi hôm nay nhộn nhịp lạ thường. Sabrina hứng khởi vì không khó sẽ kiếm cho ra được một kẻ mà xả giận. Nhưng kết quả là, suýt chệch cả khớp hàm vì kẻ đang đứng ở đó không phải là giáo sư Flitwick như mọi ngày. Mà là hắn, là vị Chúa tể đáng kính trọng kia. Bộ dáng nhân nhả, thư thái dựa người vào tấm bảng ghi kết quả. Hắn có chút lười nhác lên tiếng, nhả chậm từng chữ:

- Và hôm nay, ai sẽ là người lên thực hiện bài tập này với tôi đây?

Bọn trẻ im bất, đứa nào đứa nấy nhìn nhau mặt xanh mét, không cánh tay nào giờ lên.

Sabrina còn chưa hết ngạc nhiên thì kẻ kia tiếp lời:

- Đã vậy tôi sẽ chỉ định nhé. Trò Sabrina Sandal. Nào lên đây!

Sabrina than trời. Nhìn kè kia, khuôn mặt hần không chút biểu cảm, chỉ có sắc mặt là trắng bệnh hơn cả ban chiều, những lọn tóc đen nhánh xõa xuống, tiều tụy đi trông thấy.

Cô nghĩ tới lui, vẫn bất động đứng đó. Rồi một luồng gió thổi qua, nhanh chóng tóm lấy toàn thân cô, đẩy tới trước chiếc bục thi đấu tay đôi.

Người kia vẫn bình thản tiếp lời:

- Hôm nay chúng ta sẽ học giao đấu trực tiếp. Yêu cầu: giới hạn ở những bài học Bùa chú đơn giản năm Hai.

Tuyệt đối là trả thù riêng. Lấy việc công trả thù riêng. Sabrina nghiêng răng trèo trẹo, thầm chửi rủa cái tên nhỏ mọn kia. Không thành thật, cúi đầu qua loa rồi giờ đùa phép lên.

Chưa kịp định thần thì một luồng sáng đỏ đã vụt ra, bắn thẳng về phía cô. Đem chiếc đĩa của Sabrina bật ra khỏi tay. Cô bắt lấy đĩa phép. Nhanh chóng đánh trả.

- Immobulus!

Người kia vẩy cây đĩa ra, chắn tròn chặt lại như lấy dao chém vào không khí. Hần nói: "Thứ nhất, kè còn lại trong trận đấu có thể ra đòn mà không cần lớn tiếng niệm chú mà chỉ cần nhìn chăm chú vào đối phương. Ghi nhớ vào đi, trò Sabrina, và đánh cần thận lên nào." Lại tiếp tục một luồng sáng vàng bắn tay, hần giờ cao tay cầm đĩa phép lên, chúc đầu đĩa về phía Sabrina đứng đó, đem cô bé hất văng ra sau hai bước.

"Phòng thủ lỏng lẻo. Khinh địch không chuẩn bị phòng thủ cho thế đấu thứ hai." Hần điên cuồng vung đĩa phép chém vào không khí như thể cắt ngang bất cứ người nào đang đứng trong phạm vi gần.

Sabrina gầm lên:

- Stupefy.

Một ánh sáng đỏ chói mắt nhá lên, bọn trẻ nhất thời không thể nhìn thấy được hai người kia. Sirius có chút khản trương, lo lắng. Mà người kia lại là Chúa tể Hắc ám lừng danh, giết người vô số. Cậu chen lên trên, đứng ngay sau Sabrina ở đó.

Thomas bị đòn này văng trúng, bất động trong chốc lát rồi rất nhanh khôi phục lại hình dáng cũ. "Banshees!!!" Lúc này đây hần mới gầm lên. Ba Chị em Nữ thần báo tử hiện ra, kẻ thứ nhất với mái đầu đầy răn rết, đang nhe nhớn cười, kẻ thứ hai, mếu máo khóc với những móng vuốt đen dài ngoằng, kẻ thứ ba, kẻ kinh khủng nhất, mụ phát ra những tiếng kêu gào thảm thiết thất thanh, đem đầu óc lũ trẻ nhất thời ỉnh tai nhức nhối.

- Ngoan nào. Sabrina nhẹ giọng.

Còn bất ngờ hơn là ba Chị em kì dị kia liền ngưng lại hành động. Thân thiết chạy lại bên Sabrina, kẻ đứng kẻ ngồi làm thành một hội chị em thân thiết lắm.

Thomas có chút đau đầu, hần day day vàng trán rồi lên tiếng: "Tôi thua. Hẹn gặp tôi ở văn phòng vào tối nay...để ồm...thực hiện cấm túc."

Bọn trẻ con khó hiểu lắc đầu. Nhìn người thầy đang lê từng bước chân chậm chạp ra khỏi căn phòng. Bộ dáng có vẻ cô độc.

Bữa tối, Sabrina cứ một mực khẳng định với Sirius là không có gì đâu. Mà Sirius giờ đây, đứa học sinh Gryffindor duy nhất đã dũng cảm chạy lại ngồi bên phía bàn ăn nhà Slytherin.

Hành động đó của nó khiến thầy cô cảm động không ngừng. Còn tấm tắc khen là bọn trẻ khóa này đặc biệt ngoan ngoãn, hòa thuận, là hiện tượng hiếm thấy trong lịch sử hai nhà. Cô McGonagall còn khóc không ngừng, khiến giáo sư Gaunt phải lịch sự chia chiếc khăn mùi xoa đưa ra cho cô. Nhưng thầy cũng lịch sự không có nhận nó lại.

Chỉ biết ngày hôm đó giáo sư Gaunt dùng bữa nhanh lắm, dường như không ăn gì cả mà chỉ đến đó điểm danh cho có mặt đầy đủ mà thôi. Nhắm nháp vài ly rượu rồi rất nhanh rời đi.

Sabrina tắm rửa rồi thay ra bộ áo chùng đồng phục. Cô mặc lên mình một chiếc váy nhưng đỏ, lịch sự, hoàn hảo, tết hai bím tóc lại rồi nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy không đi cũng không phải là cách, hần đã chỉ định cô là người bị phạt cấm túc rồi. Nhưng lại ăn mặc đẹp đẽ thế này, có chút dụ dỗ, cũng không phải là đi dự tiệc đi. Nhưng ngắm đi ngắm lại thấy không có gì không ổn, bộ váy cũng không có mấy hình thù ma thuật chuyển động, sợ gì chứ.

Dáng vẻ lạ lùng của hần chiều nay thực khiến người ta đau đầu, tạm thời cô cũng không nên chấp hần làm gì. Đêm nay, trước tiên phải lấy lại phong độ của bản thân đã. À...còn phải hòa giải với hần nữa.

Đêm nay, lúc cô lần mò đến được văn phòng thầy Thomas nghỉ lại, hần ta đang ngồi uống rượu trên chiếc ghế bành đặt ở giữa phòng. Trên chiếc bàn giáo viên bên cạnh ngổn ngang mấy chai rượu, được cái đèn chùm để bàn bên cạnh phản chiếu, ánh lên những tia sáng màu xanh lục lấp lánh.

Sabrina chưa từng uống rượu với Voldemort, cho nên không biết liều lượng của Voldemort như thế nào. Có cường đại như lực lượng pháp thuật của hần hay không. Nhưng hần ngồi đó, có chút đơn bạc, trong lò lửa đã tắt từ lâu.

- Incendio. Một mối bốc lên từ cây đu đủ phép của Sabrina, đem căn phòng rộng lớn thấp sáng lên.

Hắn nhìn thấy cô thì sững người lại, bộ dáng có chút lảo đảo, tay phải giơ lên day day góc trán, sau đó lập tức đứng dậy: "À, cuộc sống của anh vẫn tươi đẹp trước khi gặp em đây." Lúc hắn đứng dậy, cơ thể hơi loạng choạng. Cô vội vàng đưa tay ra đỡ hắn, nhưng bị hắn gạt ra, chỉ lạnh lùng nói: "Ta không sao."

Mà thầy Dumbledore thiên vị, bố trí cho hắn ở một phòng học hoành tráng, chỗ hắn ngồi trung tâm lớp học, nhưng đằng sau còn có cả một tầng lửng khổng lồ để nghỉ ngơi.

Những lọn tóc đen cong có chút lòa xòa, rủ xuống che khuất đi một bên mắt. Mặt hắn có chút trắng bệch, nhưng những đường cong lại hết sức hoàn mỹ. Tỷ như việc Sabrina rất thích ngắm nhìn chiếc chóp mũi cong cong hơi đưa ra đằng trước của hắn chẳng hạn. Nhưng Sabrina thấy đó là chiếc mũi đẹp nhất mà cô từng được thấy. Độ thẳng hoàn hảo, kết hợp trên đôi mày kiếm có vẻ ngang tàng. Hàng mi rủ xuống như tấm rèm màn che khuất đi con ngươi màu nâu có chút thâm trầm. Mũi hắn đẹp lắm, đã không còn dấu vết gì của việc bị hủy hoại trước kia nữa. Nhưng Sabrina quả quyết đó là một đôi môi bạc không chút huyết sắc. Trông hắn cứ như một pho tượng sáp thần Hy Lạp.

Đội hắn quay mình đi vào trong phòng ngủ, ta vẫn đứng đó.

Hắn đi dáng vẻ bình thản vững chãi, dường như lúc này không hề loạng choạng, chỉ có điều chậm hơn ngày thường, thi thoảng còn giơ tay lên day day góc trán. Haizz, xem ra cũng có say. Đến say cũng lạng lẽ như thế, rất phù hợp với tính cách hắn.

Ta đứng đó một lúc lâu, đầu ngón ngang hàng trăm suy nghĩ. Đúng lúc ngược lên, bắt gặp ánh mắt trầm lắng của hắn.

Hai mắt hắn rất sáng, đôi mắt nâu thâm trầm như trong một lớp sương, nhìn không ra biểu cảm. Khuôn mặt hóm lúc không cười, ánh mắt nhìn người khác rất lạnh lùng, nhưng lại mang uy nghiêm của một vị Chúa tể.

Tuy cô là người cũng nhanh hiểu ý tứ người khác, nhưng cũng không biết đọc ánh mắt người khác thế nào. Hôm nay vô cùng lạ lùng, cô nhìn hắn rất lâu, khiến cô như bất giác được chút mệt mỏi và bị thương hằn sâu trong đó.

Hắn chuyển ánh mắt sang bên cạnh, im lặng một lát, lật tay khẽ làm râm một câu gì đó.

Cô sững sờ nghe thấy: "Có hơi nghiện rượu chút nhưng kệ đi, anh ổn mà." Hắn đứng đó, bình thản nói, bộ dáng đã không còn chút say xỉn, nhưng mặt hắn lại hồng lên một cách kỳ lạ. Nơi ánh mắt bị hủy hoại cũng như vẩn lên mấy tia máu đỏ.

- Cứ bảo đám bạn của em là anh rất vui khi gặp chúng nhé. Nhưng anh thì không mong gặp lại bọn đấy nữa đâu.

- Chúng ta phải cư xử và hành động đẹp đẽ như những con thiên nga của Tchaikovsky, anh Thomas ạ.

- Tôi cũng không biết cụ Dumbledore nghĩ gì mà lại chấp nhận chuyện để cho ngài dạy học.

Đây là diễn biến duy nhất trong hàng trăm diễn biến mà cô không biết, nó khác biệt. Kiếp trước của Chúa tể Hắc ám, hắn không hề được nhận vào dạy học ở Hogwarts dù đã đến đề nghị với cụ Dumbledore. Vậy mà...

- Lão Dumbledore, lão già đó công nhận thực lực của ta. Ta cũng là một thầy giáo yêu nghề. Nói rồi hắn vuốt nhẹ chiếc cằm tinh xảo của mình, tỏ ra có chút đắc ý.

- Ngài đang sỉ nhục trí thông minh của ta thưa Chủ nhân.

- Em còn không biết, lúc nhận lời với ta lão già ấy vui vẻ ra mặt, còn một hơi ăn hết cả đĩa bánh ngọt cùng một ấm trà. Hiển nhiên là rất hài lòng. Bộ Pháp thuật cũng rất vui mừng khi nghe tin ta trở thành một giáo viên. Em có gì không vừa ý nữa?

- Giờ thì ngài đang sỉ nhục trí thông minh của cả cộng đồng phù thủy.

Hắn mỉm cười, nhưng vẫn lạnh lẽo như vậy: "Nhìn vào mắt anh!". Hắn kéo Sabrina lại gần sát, bộ dạng biếng nhác với một bên tóc mái đang rủ xuống kia, để lộ ra cặp mắt âm trầm.

- Chẳng phải từ ngày đầu đó sao?

Mặt hắn trở nên nghiêm trọng, chậm rãi tiếp tục: "Anh ước mình có thể thoát khỏi nó. Anh không muốn phải nói dối nữa. Anh không muốn phải giả vờ nữa. Anh đã muốn xóa đi những khổ đau đó. Anh nghĩ việc trở thành giáo viên là bước đầu tiên. Anh đã đồng ý thỏa thuận ngừng chiến với Bộ Pháp thuật."

Anh là một kẻ nói dối tệ hại, Tom ạ. Sabrina nhìn sâu vào đôi mắt như không thấy đáy của người kia. Nhẹ nhàng nói: "Nói dối."

- Đúng vậy, anh là một kẻ nói dối tệ hại. Anh đã tự hỏi rất nhiều, rằng bản thân mình muốn gì. Anh đã có những hành trình đi theo viên hồng ngọc còn lại của chiếc Atom. Và em biết gì không, hành trình đó cuối cùng đã đưa anh về lại đây.

Ý của hắn hiển nhiên là trở về Hogwarts chính là điều trong tim hắn muốn.

Nhưng bây giờ, ngày trở lại ngôi nhà này, cô lại đứng đây, trước mặt hắn, xinh đẹp hơn cả ngày đầu hắn gặp cô. Mái tóc sóng sáng như trăng bạc, đôi mắt tinh khôi có chút thành thực hơn trước, còn có, chiếc cần cổ nhỏ xinh đã cao hơn đôi chút lộ ra. Ngày hôm nay, khi thấy cảnh tình tứ của cô với tên nhóc kia. Hắn đã không tự chủ được mà tức giận. Hắn nhìn cô có chút áy náy. Nhưng hắn không thể dừng lại. Chẳng thể nào ngừng lại được nữa. Giờ phút này đây, cô ở trước mặt hắn như một món quà của Merlin. Nhan sắc động lòng người. Hắn kéo cô lại ngồi vừa vào trong lòng hắn, điều bộ chỉ như ông già Santa bế cháu nhỏ chứ không có gì không được tự nhiên.

Nhìn hắn vẫn tuyệt y chang như ngày đầu cô gặp. Cô đã chẳng còn nhớ vì sao mình lại không gặp hắn trong một thời gian dài thế nữa, nhưng cô có nhận của hắn cuốn Bí Thư về Quái Vật mà nhỉ. Người kia giận dữ gì vậy chứ.

Hắn im lặng một lát nói: "Em cũng không cần phải trả thù ta bằng việc hẹn hò với một thằng nhóc vất mũi chưa sạch"

- Ngài hãy nói lý lẽ một chút. Ta với Sirius là tình cảm chân thật.

- Sirius, thân mật vậy sao? Hắn nhếch mép cười. Tay lại đưa ra đón lấy ly rượu từ trong không trung. Nhấp một hơi dài. Tiếp tục: "Tình yêu?" Nực cười, thứ tình yêu như lão Dumbledore vẫn hay lái nhai hay sao. Nào là tình yêu cao quý. Mạnh mẽ hơn mọi phép thuật trên đời này. Nhưng có tình yêu, có cứu được mạng của mẹ ta hay không? Cổ họng hắn khô khốc, nóng bừng mà nốc rượu không hề có cảm giác. Một chút hương vị cũng không.

Ngài đương nhiên sẽ không hiểu tình yêu là như thế nào, Chúa tể của ta. Sabrina trầm nghĩ, ánh mắt nhìn hắn có chút thương hại, có chút đồng tình. Nhìn thấy dáng vẻ hắn, tim cô nhói lên một cái. Trước đây, cô chưa từng cảm thấy như vậy.

Hắn ngừng đầu, nhìn cô rất lâu. Điều bộ vẫn bình thản như cũ, chậm rãi nói: "Hồi nhỏ, ta đã rất muốn được đi những vòng quay ngựa tròn tại các công viên giải trí. Đã đứng nhìn ngắm chúng rất lâu mà không có đủ tiền để mua một cái vé." Nói rồi trong không khí một lớp bụi vàng hiện ra khung cảnh những chiếc xích đu ngựa đang quay vòng vòng.

- Dầu biết đuối theo cũng chỉ như một câu chuyện viễn vông mà thôi. Nhưng có lẽ ta vĩnh viễn cũng không thể thoát ra được khỏi vòng quay này. Đến chơi, nào lại cùng đến chơi. Ta phải cao ngan này mới được chơi đu quay.

Nói rồi hắn nhấc tay, cử chỉ thân mật đặt lên trên mái tóc bạch kim của Sabrina, sủng ái vuốt nhẹ. Hơi thở còn nồng nặc mùi rượu.

- Vốn chỉ là chơi đùa cho vui. Nhưng vé thông hành đã mua không thể quay đầu lại được nữa. ta, đã yêu sâu đậm. Quanh quẩn, quẩn quanh với những suy nghĩ đó trong một thời gian dài. Ta đã cố tỏ ra bình thản. Ta đã vui như thế nào khi ngày đầu giảng dạy được thấy em. Đứng ở đó ngay dưới bàn giáo viên của ta.

- Ta đã vẫn muốn làm giáo viên đấy. Hắn chậm rãi nói, lúc này thì làm thêm một cốc bia bơ to hụ, một hơi uống cạn.

Về mặt đã có chút hồng hồng, ánh mắt mơ màng, hắn nhìn Sabrina với vẻ nhìn thích ý lắm, giống như, một món tráng miệng ngon lành.

- Ái tình nào có thể bắt được. Nào có thể nói trước được. Hắn bày ra bộ dạng thâm tình.

Sabrina khốn cùng sâu não mà không hiểu hắn là kẻ được gọi rằng: "sinh ra từ tình được, không biết đến tình yêu". Mà hắn, lại đang nói chuyện ái tình trước mặt cô. Có cho cô ba cái mạng, Sabrina cũng nhất quyết liều chết mà phản kháng. Đem tay người kia giãy ra. Hắn rất nhanh chụp lấy, rồi giữ cô lại. Đem khuôn miệng đơn bạc kia lại gần hơn bao giờ hết, lúc này đầu mũi hắn đã chạm vào làn da của Sabrina. Lạnh buốt. Hắn thở ra, đem theo nồng nàn hương bơ mềm, còn có chút vị gừng nóng hổi: "Cái ta muốn chỉ có một mình em."

Nói rồi hắn rất nhanh đem đôi môi mình dán chặt lên đôi môi Sabrina. Nhưng chỉ dừng lại có vậy. Hai lớp môi mềm chạm vào nhau. Rồi buông ra trong chốc lát.

Vị Chúa tể này, không phải là trai tân đấy chứ??? Sabrina kêu trời. Đây không phải lúc suy nghĩ linh tinh. Nụ hôn đầu của cô cũng đã mất. Tuy đã trải qua 2 kiếp người, nhưng những ký ức về kiếp trước của Sabrina đã bị thoái hóa theo thời gian. Kiếp này, đối với cô mà nói, tuyệt đối vẫn là nụ hôn đầu. Giẫy ra khỏi tay người kia, cô vung tay lên. Tát cho hắn một phát thật mạnh.

- Đồ đê tiện.

- Giờ thì em đã biết rồi. Ta là một kẻ nói dối tệ hại.

Chạy nhanh ra khỏi căn phòng kinh hoàng đó. Sabrina vừa chạy vừa khóc. Từng hạt nước mắt như hạt châu tuôn rơi.

- Hắn đã làm gì bạn vậy?

Mất thấy Sirius đứng đó. Cậu đang mặc chiếc áo Tăng hình, chỉ hiện ra một cái đầu bên trên. Về mặt lo lắng.

- Không. Không có gì. Mình đã quá nhớ nhà thôi.

Giờ tay lên cần thận đau lòng lau đi dòng nước mắt chưa kịp khô trên má Sabrina. Cô đau lòng vì nhớ nhà khi vừa bị phạt cấm túc ư???

Sirius đưa cô về đến tận cửa bức tranh tại phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin rồi mời quay về.

Sabrina cảm thấy như bản thân bị tụt cạn kiệt đi sức lực. Nặng nề bước từng bước về phía giường. Nhanh chóng chìm vào giấc ngủ trong mơ hồ. Cô

thấy bản thân như đang trôi đi trên dòng nước trong nặng nề. Xung quanh là những biển mây hồng tím đủ màu, bầu trời cũng một màu hồng ửng. Cô thấy có chút bồng bênh. Có chút gì đó mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện [Động nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Tiệc Tử Nhật

Những tuần học đầu tiên tại Hogwarts nhanh chóng trôi qua trong yên bình. Ngoại trừ việc tin đồn lớn nhất hiện nay, đó chính là giáo sư Gaunt là một kẻ nghiện rượu, vậy là lão Hagrid lại có thêm một bạn nhậu, nghe nói hai người còn thường rủ nhau đi uống vài ly ngoài giờ tại quán Hog Head Inn ở làng Hogsmeade. Ngoài ra thì ai cũng đã coi sự có mặt của Sirius ở trên bàn ăn nhà Slytherin là hoàn toàn bình thường. Chỉ trừ Snape. Cậu tỏ ra căm ghét Sirius ra mặt. Cứ chốc chốc lại đem ánh nhìn độc ác đổ lên người kẻ kia.

Mà đám nam sinh nhà Slytherin thì đau buồn mãi không thôi vì việc để lọt mắt Hoa khôi Nhà bọn họ vào tay kẻ thù không đội trời chung là Gryffindor kia. Mà bên này, đám nữ sinh cũng không khá hơn. Bọn chúng trông ủ rũ ra mặt, vì tình yêu của bọn chúng không hề được đáp lại. Kẻ kia chỉ là một con sâu rọu. Hắn có thể rất quyến rũ khi đứng trên bục giảng. Tuyệt đối là giáo sư dạy Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám tuyệt vời nhất từ trước đến giờ. Nhưng hết giờ dạy, nghe nói hắn chỉ vui đầu vào rượu trong văn phòng. Thậm chí còn rất ít khi xuất hiện trên bàn ăn trong Đại sảnh đường.

Giờ học Tiên tri, Sabrina vốn chỉ đăng ký học môn này với thầy giáo nhân mã tên là Firenze, cô không hề thích cô Sybill Trelawney chút nào, cứ mảy mề mà bịp bợm bói toán trên giang hồ vậy. Cô thích một bộ môn Tiên tri dựa trên tính đúng đắn của khoa học hơn.

Giờ học lớp Tiên tri là buổi đêm, bọn trẻ được đưa lên tháp Thiên văn tận tầng tám để dự học. Khi trèo lên thì đã hết hơi mà nằm lăn ra thở hổn hển. Lớp này Slytherin học cùng Ravenclaw. Mấy đứa Ravenclaw từ lúc vào lớp đến giờ vẫn luôn khinh khỉnh như vậy.

- Hôm nay chúng ta sẽ học một bộ môn có tính chính xác và nghệ thuật hơn cả Bói toán. Vì Bói toán chỉ là cách gọi của con người. Nhân mã chúng ta, một loài cao quý hơn được ban cho trí tuệ và cách nhìn những sự việc viết trên những vì tinh tú nhiều thế kỷ qua. Nói chung là làm việc gì mãi cũng quen, đã đi xa hơn con người trong việc đọc hiểu sự chuyển động của các hành tinh. Ta không mong các trò có thể lĩnh hội được bộ môn khoa học sâu xa tinh tế này. Chỉ mong các trò ngày hôm nay có thể đứng đây định hướng được các chòm sao chính là được.

Thầy Firenze nói một lèo, rồi ngược lên ngắm nhìn bầu trời đêm đầy sao. Sabrina lúc này cũng tiến lại ô cửa sổ có chiếc ban công nhỏ đu ra ở đó. Giờ lên một cặp kính viễn vọng cầm tay có lắp đủ những chiếc thước hình nửa vòng trăng, kéo giữ chúng là những chiếc thước đo nhỏ, có những trục quay đang tự động di chuyển điều khiển góc quay của mình.

- Tuyệt vời. Một dụng cụ hữu ích. Sabrina, trò có thể nói cho cả lớp nghe về chiếc Sextant, chiếc kính Nhị phân của trò hay không?

Mắt thầy Firenze sáng lên. Sabrina bước lên sân khấu, đem ra bộ dáng người kể chuyện. Kỹ năng Ảnh Họa đệ nhất đã lâu lắm không có đất dụng võ rồi, cô tiêu sái mà kể lại với giọng điệu thần bí như những nhà thơ ca thành Rome cổ đại:

- Khi một cánh buồm bị hỏng, buộc Steven Callahan phải rời khỏi cuộc đua thuyền trong năm 1982, mọi thứ đối với ông mới chỉ bắt đầu. Ông neo thuyền lại để sửa và một mình quay trở lại đại tây dương. Nhưng chỉ vài giờ sau đó, thuyền của ông bị đánh tan bởi một con cá voi ngoi lên mặt nước. Ông từ bỏ con tàu và lên một chiếc bè, đi 450 dặm (724 km) về quần đảo Canary. Steven Callahan đã sống sót một cách đáng kinh ngạc sau hai tháng rưỡi lênh đênh trên biển. Mất tích nhưng không hẳn là mất tích. Trong 77 ngày, trước khi một tàu đánh cá phát hiện ra ông gần quần đảo Caribbean, ông đã tự theo dõi cuộc hành trình dựa vào các dấu hiệu trên bầu trời. Bằng cách dùng ba bút chì gắn với nhau, ông đã thực hiện lộ trình 1.800 dặm (2897 km) của mình một cách chính xác. Đó là tất cả những gì người thủy thủ đã làm được. Mỗi khi chuyển hướng, bạn cần phải có một điểm mốc. Và giữa biển khơi, điểm mốc duy nhất chính là những dấu hiệu trên bầu trời: mặt trời, mặt trăng, các hành tinh và các ngôi sao. Trước khi có GPS, trước cả "kính cự giác", thậm chí, trước cả la bàn, những nhà thám hiểm đã chinh phục các đại dương bằng cách xác định phương hướng nhờ vào việc quan sát.

- Trên những con tàu thủy thủ ra khơi giữa đại dương mênh mông, sextant cho phép các vật thể thiên thể được đo tương đối với đường chân trời, thay vì liên quan đến dụng cụ. Điều này cho phép độ chính xác tuyệt vời. Đối với quan sát mặt trời, các bộ lọc cho phép quan sát trực tiếp mặt trời.

Nói rồi cô giờ chiếc sextant lên. Tiếp tục:

- Vào ban đêm, họ xác định lộ trình chủ yếu dựa vào những ngôi sao riêng lẻ hoặc những chòm sao có vị trí được biết trước trên bầu trời và dựa vào mối liên hệ về vị trí của chúng với nhau. Các thủy thủ và các nhà hàng hải đã sớm nhận ra việc theo dõi chúng là rất cần thiết. Các nhà thiên văn học cổ đại đã bắt đầu lập bản đồ chúng từ ít nhất 5000 năm trước.

- Vào những đêm trời trong trẻo, để tìm ra hướng di chuyển của các vì sao thật sự không khó, nếu bạn biết chú ý những gì mình cần. Những ngôi sao là mốc bởi chúng là những hằng số. Mặc dù chúng luôn xuất hiện và di chuyển tương tự như sự quay của trái đất, nhưng vị trí tương đối và hướng đi của chúng so với các ngôi sao khác không hề thay đổi. Vì thế, nếu bạn có thể thấy chúng, thì chúng có thể định hướng cho bạn. Tất cả những gì bạn cần là vận dụng đôi mắt, bộ não và cơ thể của mình để biết chính xác bạn đang ở đâu và nơi bạn đang hướng tới là nơi nào.

- Hay lắm. Tôi không thể nào giải thích rõ ràng hơn được nữa. 10 điểm cho nhà Slytherin. Thầy Firenze vỗ tay không ngớt. Thấy cứ thế như lại thấy được một học giả uyên bác tại ngôi trường này. Lúc nhận lời cụ Dumbledore thầy còn không nghĩ có thể. Có thể nào, con bé sẽ tiếp thu được tinh hoa

trong việc đọc những ngôi sao của loài nhân mã hay không? Bạn sẽ nhất định rất ghen tị khi biết ta có cô bé này đi. Đám trẻ con, ngay cả những đứa nhà Ravenclaw cũng tỏ ra thần phục trước Sabrina. Liên tục hỏi mượn cô chiếc kính Lục phân, có người còn đặt mua lấy một chiếc.

- Hay lắm, câu chuyện được viết trên những vì sao. Trong phòng truyền đến một tiếng nói sắc lạnh khác. "Tôi có thể mượn trò Sabrina một lúc được không? Thầy Firenze." Người kia lạnh nhạt lên tiếng. Ngữ điệu không có vẻ gì là hân đang đi nhờ và người khác.

Sabrina rất không đồng tình rời đi, bước chân có chút cà giạt.

- Ông Callahan đó hẳn phải là một phù thủy vĩ đại. Giáo sư Gaunt lên tiếng.

- Ông ta là một Squib. (Phù thủy pháo xẹt, không có phép thuật)

Người kia rất nhanh liền im lặng, khôi phục bộ dáng có chút cổ chấp.

- Nhưng có lẽ, cũng chính vì thế mà ông ta đã cố gắng trau dồi kiến thức để trở thành vị Thuyền trưởng uyên bác hơn hết thảy.

- Đúng vậy, quan trọng là tri thức. Lúc này Voldemort mới lên tiếng. "Đêm nay trời rất đẹp, ta muốn cùng em ngắm sao."

- Cũng tốt, giáo sư Gaunt đây sẽ không nhốt mình trong phòng rượu chè nữa.

Hai người đều im lặng, không ai nói gì. Một sự im lặng quý dị, khó chịu. Sabrina thấy tim có đập thịch một cái nhẹ. Cũng không hiểu bản thân sao nữa. Cô đâu cần nói những lời kia. Cứ như thế là, này, ta cũng có nghe những lời đồn về người đấy. Ta, là cũng có đề tâm.

Mà hẳn, thì đúng đó, cứ chỉ không có chút hành vi thô lỗ như đêm kia. Hẳn chỉ đúng đó, lạnh nhạt, trầm lắng như một nốt trầm ngân nga vang lên giữa thính không.

Sabrina khẳng định cô không nghe nhầm, tai cô vang lên tiếng một bản nhạc giao hưởng. Ngân nga, lắng đọng. Âm thanh là thứ mà không một câu từ hay phép thuật nào có thể miêu tả hết được. Cô mỉm cười. Giờ chiếc kính Lục phân lên:

- Thử tưởng tượng, ngài đang ở trong sa mạc, tất cả chỉ toàn là cát và bầu trời. Ngài cần phải di chuyển. Và đó là vào ban đêm. Ngài sẽ làm gì?

- Ta sẽ niệm một cái chú định hướng rồi bay đi ngay lập tức. Người kia nghiêm túc trả lời, đang suy nghĩ một cách cẩn thận câu trả lời của mình.

- Hãy nhìn lên bầu trời. Còn vũ trụ thì vẫn đó, một mặt trăng rất lớn và rất bí ẩn, và ngài có thể giải quyết những vấn đề nhỏ nhất của mình cùng với những ngôi sao.

Hắn cầm lấy chiếc kính từ tay cô, nhẹ nhàng đặt lên môi hôn nhẹ nó.

- Đầu tiên, chúng ta phải chắc chắn sa mạc không tên này nằm ở Bắc bán cầu. Ta chắc chắn có thể định hướng dựa vào sao bắc cực, một ngôi sao đơn độc, rất sáng, và dễ nhận biết mà không bao giờ "di chuyển" và nằm chính xác ở hướng Bắc. Ta từng là một trong ba học sinh xuất sắc nhất lịch sử Hogwarts đây. Trò Sabrina.

Hắn nhếch mép tự mãn, nghiêng đầu, xoay xoay đùa nghịch cái kính trong tay như thể vật bảo bối. Cô gái kia, má em có đỏ vì ngại ngùng hay là rung động? Em liệu đã từng trải qua nỗi sợ hãi mà mình không thể thoát khỏi. Mỗi một ngày xa cách, hẳn đều cảm thấy khó chịu trong lòng. Mong muốn được gặp cô mãnh liệt đưa hắn tới đây. Những dạo gần đây đều là mơ thấy cô, nhưng hẳn không tài nào đi vào đọc tâm trí cô được, liệu cô còn cất giấu bao nhiêu bí mật trong đó nữa. Bao nhiêu điều hắn không biết, cô, vẫn đã luôn luôn biết phải không? Hắn đã thật buồn, khi nhìn cô rời đi đêm đó.

Em liệu có muốn biết không? Nếu tình cảm này đến từ hai phía. Hắn cay đắng cười gằn. Anh đã mong rằng giá như em có thể ở lại. Cô liệu có muốn biết rằng, màn đêm chủ yếu là để chúng ta nói ra những thứ mà chúng ta không dám nói vào sáng ngày mai thôi. Hắn đã cố gắng gạt đi cảm giác khó chịu trong lòng, lết bước về nơi cô. Cô liệu biết rằng, hẳn đã gọi tên cô khi đang say, cô liệu có nghĩ tới hắn chẳng, bởi vì hắn đã luôn luôn làm thế. Bạn rộn dành hết thời gian để là của cô, mà không màng một thứ gì khác, không lọt vào mắt bất kỳ một ai khác. Hắn giờ đây đã nghĩ thông rồi. Hắn bước về phía cô. Nơi trái tim hắn mong muốn nhất.

Mà em, liệu em đã can đảm chưa? Ta đã phân vân liệu trái tim em có còn mở cửa, và nếu thế, hãy cho ta biết khi nào nó sẽ đóng lại. Để ta có thể bình tĩnh lại và chuẩn bị hôn em. Xin lỗi vì đã làm gián đoạn, chỉ là ta luôn luôn cố gắng tìm cách hôn em. Ta không biết rằng liệu em có cảm thấy như ta hay chẳng? Nhưng ta đã nghĩ chúng mình có thể bên nhau nếu em cũng muốn như vậy.

- Đừng có chơi trò đuổi bắt với ta.

Sabrina nói, đêm nay Voldemort quả rất khác thường, nghe những lời lạ lẫm mà khi nói ra mặt không đổi sắc ấy, ta lại không cảm thấy lạ lẫm chút nào, ngược lại trái tim cô còn nhảy lên một nhịp, tuy không phải là thính thịch, nhưng cũng đập mạnh. Sau cơn rung động ấy, nhận ra bản thân đã nói câu gì, cô chỉ muốn cắt cái lưỡi của mình.

Híc híc, cô nói là: "Người muốn một đêm phong lưu với bản tiểu thư ta đây ư?"

May mà lúc ta ý thức được thì Voldemort hẳn còn choáng váng sửng sò, mặt cô đỏ bừng bừng. Vội vàng chạy biến đi vào lớp học, nhưng chân còn chưa bước qua một bước, thì bị hắn kéo lại từ phía sau.

Sabrina, đây là người tự làm tự chịu.

Mà kẻ kia chỉ kéo cô lại nhìn có một cái, rồi rất nhanh buông tay ra để cô chạy vụt vào lớp. Còn hắn thì đứng đó, áo choàng tung bay trong gió, bộ mặt không rõ là biểu cảm gì.

Tháng Mười đã đến, lan tỏa cái lạnh lẽo ẩm ướt khắp sân trường và trong cả tòa lâu đài. Bà y tá Pomfrey bận túi bụi vì một trận dịch cúm lây truyền khắp trong học sinh lẫn giáo viên. Món thuốc nước si-rô ớt của bà cực kỳ hiệu nghiệm, nhưng người nào uống vô rồi thì thể nào hai lỗ tai của bốc khói suốt nhiều giờ đồng hồ sau đó.

Những giọt mưa có kích thước bằng những viên đạn vỏ hộp rơi vào kính cửa sổ lâu đài suốt mấy ngày cuối tháng. Nước trong hồ dâng cao. Những luống hoa trong vườn biến thành những bãi bùn sinh be bết. Và mây trái bí rợ của lão Hagrid đã phình to bằng cái nhà kho.

Tuy nhiên, nhiệt tình của Lucius Malfoy đối với những buổi luyện tập Quidditch thường xuyên của đội Slytherin vẫn không hề bị suy chuyển. Vì vậy mới có cảnh chiều thứ bảy mưa bão dầm dề, trước lễ Hội Ma có vài ngày Sabrina còn phải đi tập Quidditch; về trễ, tới được tới hầm Slytherin trong tình trạng ướt như chuột lột, lại còn bê bết bùn sinh.

Khi Sabrina dò dẫm đi dọc hành lang vắng vẻ, nó bất ngờ gặp một kẻ cũng đang nặng trĩu ưu tư như nó. Đó là Nam tước Đầm máu, con ma của tháp Slytherin. Con ma đang đăm đăm nhìn qua cửa sổ, vẻ mặt buồn so, lăm lăm một mình:

- Không được, cả một con tàu bay, vẫn là không được.

- Chào ngài, ngài Nam tước đầm máu.

- Ô...chào!!! Con ma quay đầu lại.

Con ma này đội một cái nón lông chim trên mái tóc xoắn tít thành từng lọn dài, và mặc một cái áo dài có thắt lưng to bản, cổ xếp nếp. Toàn thân bê bết máu ánh lên những tia sáng bạc, trông con ma nhợt nhạt như làn khói, Sabrina có thể nhìn xuyên qua thân nó thấy bầu trời tối đen và cơn mưa như thác đổ bên ngoài.

Ngài Nam tước xếp lại một lá thư trong suốt, rồi nhét vào trong túi áo cũng trong suốt.

- Sao cô có vẻ rầu rĩ vậy, cậu Sandal?

- Trông bác cũng vậy.

- Sabrina này, không biết ta có đòi hỏi quá đáng không...Nhưng mà, thôi, chắc cô không muốn đâu...

Sabrina sốt sắng hỏi:

- Chuyện gì vậy bác?

- Ồ, ngày lễ Hội Ma sắp tới này là Từ nhật thứ năm trăm của ta.

Nam tước Đầm máu nói xong ưỡn ngực thẳng lưng lên, trông ra dáng tôn nghiêm lắm. Còn Sabrina thì không biết nên bày tỏ thái độ thế nào, chia vui hay chia buồn nhân kỷ niệm ngày chết của một con ma? Nó áp ứng: "A...Vậy hả bác?"

- Ta sẽ tổ chức một tiệc Từ nhật ở một trong những căn hầm ngục lớn. Ta mời bạn bè trên khắp cả nước đến đây. Nếu cô đến dự tiệc thì thật là một vinh hạnh lớn cho ta. Dĩ nhiên, cậu Severus Snape và cậu Sirius Black cũng được đón tiếp nồng hậu. Ta chỉ e là cháu muốn dự bữa tiệc của trường hơn?

Ngài nam tước nhìn Sabrina chờ đợi căng thẳng.

- Được rồi. Cháu sẽ đến dự...

- Ôi, cô bé quý hóa! Sabrina Sandal đến dự Từ nhật của ta! Vậy thì...

Nam tước Đầm máu ngập ngừng, rồi phập phồng nói với Sabrina:

- Cậu nghĩ xem cậu có thể bày tỏ trước mặt ngài Callahan là cô nhận thấy tôi kinh khiếp ghê sợ và ăn tượng như thế nào không?

- Dĩ nhiên rồi, cháu sẽ nói!

Nam tước Đầm máu cười tươi rạn rở.

- Một bữa tiệc Từ nhật?

Sirius hăng hái kêu lên. Lúc đó Sabrina đang ngồi ăn ngay cạnh nó. Đối diện là Snape, vẻ mặt khó nuốt trôi. Cô chuyển lại lời mời của Nam tước Đầm máu đến hai đứa bạn. Sirius rất nhiệt tình:

- Mình dám cá là chẳng có mấy người sống có thể nói là họ từng đi dự một bữa tiệc Từ nhật của ma. Chắc là kỳ bí kinh dị lắm! Mình có thể gọi bọn Potter đi cùng được không???

Snape thì đang làm dở dang bài tập Độc dược của nó, nên hơi quạu. Nó gắt:

- Ngày chết thì mặc gì mà mở tiệc ăn mừng chứ? Mình nghe mà chán muốn chết... Bên ngoài mưa vẫn quất rào rạt vào kính cửa sổ, đem những tiếng lộp độp rơi xuống như có thể phá vỡ kính cửa, hành lang lâu đài ẩm ướt, trời đã tối đen như mực.

Khi lễ Hội Ma đến, Sabrina đâm hồi tiếc là mình đã lỡ hứa đi dự tiệc Từ nhật của con ma Nam tước Đẫm máu. Cả trường đang hớn hờ tham dự dạ tiệc Hội Ma, Đại sảnh đường đã được trang hoàng bằng những trái bí rợ khổng lồ của lão Hagrid đã được cắt đẽo thành mấy cái lồng đèn lớn đến nỗi ba người chui vô đó mà ngồi cũng vẫn còn chỗ. Và khắp nơi đều rộn rai là cụ Dumbledore đã mời một đoàn vũ công Bộ xương khô đến giúp vui trong bữa tiệc Hội Ma.

Sirius nhắc nhở Sabrina bằng giọng kẻ cả:

- Lời đã hứa như đinh đóng cột. Bạn đã nói là bạn sẽ đi dự tiệc Từ nhật mà.

Thành ra, lúc mười một giờ đêm, cả bọn 5 người, 4 người bên phía Potter và Sabrina đành phớt lờ đi ngang qua lối dẫn vào Đại sảnh đường đông kín người. Bên trong Sảnh đường, đĩa vàng, cốc vàng, nền bạc, đèn chùm sáng lóng lánh ra sức mời gọi. Nhưng chúng đành ngoảnh mặt, ép chân mình đi thẳng xuống hầm ngục.

Lối đi đến bữa tiệc của Nam Tước Đẫm máu cũng được thắp nến dài dài, nhưng mà hiệu quả không phấn khởi chút nào hết. Những dãy nến ấy màu đen tuyền, cháy chòn vòn như ma trơi, phát ra một thứ ánh sáng ma quái xanh lơ, tạo một không khí mờ ảo, rờn rợn, ngay cả khi rọi lên gương mặt của những người còn sống.

Cứ mỗi bước đưa bọn trẻ đi tới thì chúng lại cảm thấy lạnh thêm. Sabrina rùng mình và xiết chặt cái áo chùng đang mặc quanh người cho chặt hơn. Nó chợt nghe có tiếng gì như hàng ngàn cái móng tay cào lên một tấm bảng đen khổng lồ. Potter thì thầm:

- Có lẽ cái đó được gọi là âm nhạc chẳng?

Năm đứa quẹo qua một khúc quanh và thấy ngay Nam tước Đẫm máu đang đứng ngay ngưỡng cửa căn hầm ngục treo lồng thòng rèm nhung đen xì. Ông ta đứng đón khách với vẻ âm thầm tang thương:

- Bạn quý của ta, hân hoan chào mừng, xin đón mừng... Rất hân hạnh được đón tiếp... rất mừng bạn đã đến đây...

Ông giờ cái nón lông chim ra, quơ nó theo một đường cong khi cúi mình chào khách. Thật là một cảnh phi thường! Trong hầm ngục có hàng trăm con ma trong suốt hay trắng nhờ nhờ, phần lớn đang lướt bồng bềnh trên sàn khiêu vũ đồng đức, cùng nhảy theo điệu van-xơ, với nhạc đệm hải hùng rên rĩ của một ban nhạc gồm ba mươi cái cưa, mà các nhạc công thì ngồi trên một sân khấu buông màn đen.

Phía trên đầu những con ma là một chùm đèn thấp bằng hàng ngàn ngọn nến đen, tỏa ra một ánh sáng xanh thẫm của nửa đêm. Năm đứa nhỏ có cảm giác như vừa bước vô một cái tù đông lạnh, hơi thở của chúng hóa thành sương mờ ngay trước mũi chúng.

Sirius muốn vận đng cho ấm lên, đề nghị:

- Tụi mình đi một vòng coi cho biết.

Peter lo lắng:

- Cẩn thận, đừng có đi xuyên qua con ma nào hết.

Chúng đi ngang qua một nhóm ma nữ ủ dột, một con ma rách rưới mang xiềng xích, một thầy tu mập mạp – con ma vui tính của nhà Hufflepuff.

Chúng cẩn thận đi vòng bên ngoài mép sân nhảy. Chúng đi ngang qua một nhóm ma nữ ủ dột, một con ma rách rưới mang xiềng xích, một thầy tu mập mạp – con ma vui tính của nhà Hufflepuff. Con ma Thầy tu mập đang nói chuyện với một con ma hiệp sĩ bị cấm một mũi tên giữa trán. Harry không ngạc nhiên lắm khi gặp Nam tước Đẫm máu – con ma nhà Slytherin – một con ma gầy gò, mắt mờ trùng trùng, mình đầy vết máu bạc, đứng ở một chỗ trống trải, bị những con ma khác né xa. Nó lên tiếng, giọng nói xa xăm:

- Cả lũ bạn tôi đều là những kẻ ngoại đạo, nhưng cẩn thận. hãy chờ đợi họ thấy sự xuất hiện của cô. Bọn họ sẽ nhìn ta với cặp mắt khác.

Phía bên kia căn hầm là một cái bàn dài, cũng được phủ bằng khăn nhung đen. Chúng háo hức tiến đến gần, nhưng chỉ được mấy bước là chúng dừng lại, kinh hoàng. Mùi thức ăn ngửi thấy là muốn lộn mửa. Có một con cá uon to tổ chẳng nằm trên một cái liễn bạc rất đẹp; bánh ngọt nướng đến cháy khét như than chất đầy vun trên mấy cái mâm; một cái bao tử cừu nhồi tim gan phổi trộn bột yến đã bị thiu, một tảng phô-mai mốc mốc xanh rì; và ở vị trí trang trọng nhất, một cái bánh vĩ đại màu xám có hình dạng như một năm mỡ, trên đó có mấy chữ vẽ bằng kem đen như hắc ín:

NGÀI NAM TƯỚC ĐẮM MÁU CHẾT NGÀY 31 THÁNG 10, 1492. Sabrina chăm chú nhìn, hết sức kinh ngạc khi thấy một con ma đầy đà bước xuyên qua cái bàn, miệng há rộng, để ngọam một con cá hồi hồi thúi kinh khủng. Sabrina hỏi con ma đó:

- Đi xuyên qua đồ ăn như vậy, bác nếm thấy ngon không?

- Cũng khá ngon.

Con ma buồn bã đáp, rồi trôi lều bều ra nơi khác.

Potter tỏ ra hiểu biết:

- Chắc là họ để đồ ăn thiêu thối ra cho có hương vị đậm đà hơn.

- Nếu bò thấy nó có hương vị đậm đà nổi thì bò sẽ được ngay một vé tham dự với bọn họ. Và năm sau, bọn mình đến dự Tiệc Từ thiện của bò.

Cô bé bóp mũi mình khi cúi thấp hơn để quan sát gần hơn một cái bao tử cừu đã nhũn rữa ra.

Lupin nói: "Mình đi ra thôi, tôi buồn ối rồi."

Nhưng tại nó chưa kịp quay lại thì một con ma thành linh nhô lên từ dưới gầm bàn rồi tự treo lơ lửng trên không trước mặt bọn trẻ. Sabrina tỏ ra dè dặt: "Chào Peeves!"

Peeves yêu tinh siêu quậy rất trái ngược với sự trong suốt nhợt nhạt, không giống chút nào với những con ma khác đang ở xung quanh. Nó thực ra cũng không phải là một con ma thực sự. Nó đang đội một cái nón dạ tiệc màu cam tươi, cổ thắt một cái nơ xoay tròn được, và gương mặt to lấu lỉnh của nó toét nụ cười rộng tới mang tai. Nó chia một chén đậu phộng đã mọc mốc ra, ngọt ngào mời mấy đứa nhỏ: "Ria không?" Nói rồi nó đu mình lên không trung, bay biến đi mất.

- Ta rất thích con tinh đó đấy!!!

Lũ trẻ quay đầu lại, chỉ thấy một người đàn ông đã già lắm, râu tóc bạc phơ, khuôn mặt đầy sẹo rõ ràng chịt, ánh mắt ông xám đục, nhìn về xa lắm. Ông mặc một bộ tuxedo nhưng dài chấm gót chân, hông đeo kiếm và đội một chiếc mũ vành lớn, trông như mũ của một vị thuyền trưởng hàng hải. Trông ông sống động như người thật mà không có dấu hiệu gì của một con ma.

Rồi chính giữa căn hầm. Một con tàu hiện ra, thả neo từ không trung xuống cái cách nặng nề, tiếng sắt vang vọng. Một đám ma trông hết sức bản thủ, nhếch nhác nhảy từ trên những chiếc cột buồm cao ngất xuống, nhanh tay thu buồm, kéo những sợi dây thừng to quá cỡ người bọn chúng. Mũi thuyền là bức tượng một nàng tiên cá đang cất tiếng hát làm bằng gỗ, trông cũng đen kịt hết như con tàu. Con tàu đó tên là Nước mắt mỹ nhân ngư.

Vì đám ma đều chết cả rồi nên Sirius đoán chắc rằng họ bị chìm tàu. Lũ trẻ nhất thời ngạc nhiên đứng như trời chồng ở đó.

- Xin giới thiệu, ngài tài Hắc Râu Đen lấy lòng của chúng ta, ngài Steve Callahan.

- Thuyền trưởng. Callahan ho vài tiếng nhắc nhở.

"Mình tưởng Hải tặc Râu đen chỉ có trong chuyện cổ tích thôi chứ?", bọn trẻ cúi đầu tùm lại bàn tán. "Trông ông thật là phong độ. "Phong độ ư, khiếu thẩm mỹ của cậu cũng quá tệ đấy Potter".

- Chặt cái lưỡi đó đi, chặt cái lưỡi đó đi. Ngài Callahan lên tiếng rồi chúc mũi kiếm vào Potter.

Sabrina nhìn ông ấy, bộ dạng so với cướp biển thì thầy Kettleburn trông còn giống hơn nhiều ấy chứ.

- Ôi cái gì đang diễn ra trong đầu tôi thế này. Nào lại đây, lại đây nào cô bé, ta nghĩ cô cũng xinh đẹp đấy. Ông vươn tay ra với Sabrina

- Buông cô ấy ra. Sirius lên tiếng.

Nhưng miệng cậu liền bị khâu lại bởi những sợi chỉ đen ngòm.

- Ta thích cái sự yên lặng thích chí này. Nói rồi ông giờ khẩu súng nầy giờ đeo bên hông lên. Một khẩu súng dài bọc gỗ, trông cũng cực kỳ cũ kỹ. Bắn toang đầu mình, trước mặt lũ trẻ nhất thời là một cảnh máu me huyết nhục mờ mờ. Peter re lên kinh hãi rồi trực tiếp ngất xỉu.

- Đã từ rất lâu rồi, ta vẫn luôn thích nhìn người khác quỵ gối.

Cái đầu rất nhanh lạnh lặn lại như mới của Callahan lên tiếng. Ông lại nói: "Quý xuống!!!". Rồi giờ thanh kiếm lên chém một nhát vào không khí. Như có một làn gió mạnh giữ đội chặt xuống, đè nặng ông chân khiến bọn trẻ khụy gối xuống mặt sàn.

- Oe...oe...oe hấn nhại lại tiếng kêu trẻ con một cách trào trạo. Có van nước ở mắt chúng mày hả? Lão Callahan thét lên độc ác.

Nhưng lũ trẻ chẳng có đứa nào đang khóc cả. Đứa duy nhất chịu sợ hãi là Peter đã trực tiếp ngất xỉu. Chúng thấy lão Callahan quệt lấy vết máu vẫn còn mới trên mặt rồi đưa tay lên niếm.

- Mọi người đều tin một phù thủy sinh ra là Squib đều chỉ là một kẻ bỏ đi. Nhưng chính những kẻ đó đã dẫn ta vào con đường này, một con đường ngập tràn máu, nước mắt, sự tuyệt vọng. Những thủy thủ, chúng xúi giục ta chạy theo con đường tiền tài và danh vọng. Cái chúng thèm khát là một chiếc vương đầy vàng bạc và kim cương. Cũng chính ta, kẻ đã đi tới nơi Tận cùng của Thế giới và trở về với một lời nguyện. Đã từ rất lâu, ta không còn cảm

nhận được gió mát, những thức ăn ngon, rượu nóng hay đàn bà. Ta không còn có thể cảm nhận được gì nữa cả. Nhưng linh hồn ta không chết đi. Linh hồn ta vẫn cần trả nợ cho chuyến hành trình cuối.

- Và ta...thuyền trưởng Callahan, và vì con tàu nào cũng cần có một Thuyền trưởng. Ở đây để tuyển thêm thủy thủ, hãy đến gặp ta để đăng ký hồi những kẻ khốn khổ kia.

Giọng ông vút lên như những tiếng vút mạnh roi da trong không khí. Thôi thúc máu nóng của những con ma ở đó. Nhưng không một ai lên thuyền cả.

- Mình về thôi!

Sirius cảm thấy hết chịu nổi cái chốn này rồi. Nó kéo cả bọn trở lên tầng 7, nơi bức tranh cây lê với trĩu chít quả và hoa. Xoa xoa chúng vài cái, những quả lê rủ lên vì nhện mở ra một hành lang dài dẫn tới nhà ăn.

Bọn trẻ đều đói meo bụng rồi. Chúng vừa bước vào thì hai con gia tinh chạy ngay lại hỏi giọng tha thiết rằng bọn chúng muốn ăn gì. Sau đó chạy biến đi, khi quay lại còn gọi 5 đĩa nữa tới khiêng khệ nệ những mâm đồ ăn cao ngút, có thịt, cá, bánh mì đầy đủ.

- Mình thường chạy tới đây ăn vụng cùng Potter. Bọn mình đang có dự định vẽ ra một cái bản đồ những lối đi bí mật ngoài trường học đấy.

Sirius liến thoắng khoe chiến tích. Từ ngày có Sabrina bên cạnh chúng cô cũng chưa có lần nào tham gia các phi vụ trốn học, nghịch ngợm phá nội quy. Mà tấm bản đồ kia thì chắc chắn là Tấm bản đồ đạo tặc rồi.

- Mình có một ý tưởng, chung ta sẽ ếm lên đó mực biến mất, và chỉ được mở ra khi nào kẻ cầm vào hồ lên: Ta thề đang mưu tính chuyện bất chính.

- Ý kiến hay lắm, tới lúc đó cậu giúp tui này phần ếm bùa nhé. Bò vẫn luôn là đứa giỏi nhất ở lớp học bùa chú. Potter kháng khái lên tiếng.

- Ở được. Sabrina đỏ mặt vì được khen. Ngoan ngoan há miệng ra đón miếng bánh mì nhỏ Sirius đang bón cho cô.

Nhìn cậu, vẫn bộ dáng đẹp trai như vậy, có chút trông hơi đều mỗi khi cậu cười, Sabrina hay nhận xét như vậy. Nhưng Sirius thì quả quyết rằng nó là chàng trai tốt nhất mà cô bé gặp. Sirius thực cũng tốt lắm. Hắn có gì cũng đều đưa cho Sabrina, hết mỗi ngày còn hay ngồi kể lại cho cô bé nghe những chuyện mình đã làm, không trừ thứ gì cả. Cậu còn thường thay Sabrina chăm sóc lũ sinh vật huyền bí, có lần vì bón thức ăn cho một con Fire Crab mà bị bỏng. Ấy vậy cũng chẳng hề tức giận.

Sabrina luôn nghĩ Sirius là một người tình tình dễ kích động. Lại ưa tự do không chịu bó buộc. Kiên quyết làm theo những gì bản thân cho là đúng. Nhưng không phải, Sirius là người rất hiền. Cả ngày không chỉ là biếng nhác sưởi nắng thì cũng dành phần lớn thời gian ở bên Sabrina. Một người như vậy, lại chịu đi vào khuôn phép vì cô.

Sabrina mỉm cười, đem người kia cùng súng nịnh vô ngần chày vào đáy mắt.

Mà say đó, thì chuyện Con tàu ma bay đến tai thầy Dumbledore. Thầy chưa từng bao giờ giận dữ như thế. Mà sau đó, vì để dập tắt tin đồn trong trường về sự nguy hiểm của con tàu cướp biển. Giáo sư Gaunt, người vô tội bị tình nghi nhiều nhất, đã đứng ra nhận lấy toàn bộ trách nhiệm nhằm làm yên lòng phụ huynh sinh. Có chút không giống với phong cách hành động trước nay của hắn.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Hogsmeade

Cả buổi ngày hôm nay, Sabrina cứ ngồi cầm cuộn giấy da đọc xì xầm trong tay như niệm kinh. Phải mất cả một lúc lâu nó mới quay lại đáp lại ánh nhìn mong chờ của 4 đứa còn lại.

Nó rút cây đũa phép ra, chạm nhẹ miếng giấy da và đọc thần chú: "Tôi trang trọng thề rằng tôi đang mưu tính chuyện không hay."

Lập tức những đường kẻ bằng mực bắt đầu hiện rõ và lan ra dần dần như một mạng nhện từ cái điểm mà Sabrina chạm đầu đũa phép vào. Những đường kẻ này nối kết với nhau, cắt lán nhau, và xòe ra như nan quạt ở mỗi góc của tấm giấy da; và rồi chữ bắt đầu nở ra như hoa vất ngang phía trên tấm giấy da; mấy chữ màu xanh lá cây to tướng cong queo tuyên bố rằng:

Quý ông Mơ Mộng Ngớ Ngẩn, Đuôi Trùn,

Chân Nhồi Bông và Gạc Nai

Công ty cung cấp trợ thiết bị cho những kẻ phá phách pháp thuật

Hân hạnh trình bày

BẢN ĐỒ CỦA ĐẠO TẶC

Đó là một tấm bản đồ chỉ ra mọi góc ngách của lâu đài Hogwarts và sân bãi quanh trường. Nhưng điều thực sự đáng chú ý là những chấm mực nhỏ xíu di chuyển loang quanh trong bản đồ, mỗi chấm đều mang một cái nhãn tên viết bằng nét chữ li ti. Kinh ngạc quá, Harry cúi xuống nhìn mấy cái chấm đó. Một cái chấm đeo nhãn tên ở góc trái trên cùng cho thấy cụ Dumbledore đang đi qua đi lại trong phòng Hiệu trưởng; một chấm khác cho thấy Bà Norra – con mèo của thầy giám thị Pringle – đang rình mò ở tầng lầu hai, và ở trong phòng truyền thông, con yêu siêu quậy Peeves đang vút qua vút lại. Và khi cả lũ đưa mắt dò lên rà xuống những hành lang quen thuộc thì nó nhận ra một điều:

- Cái bản đồ này phơi bày ra một hệ thống lối đi mà nó chưa bao giờ đặt chân tới. Mà nhiều hành lang đó dường như dẫn...thẳng tới làng Hogsmeade.

Potter dùng một ngón tay dò theo một trong những lối đi đó, nói:

- Có tất cả bảy lối đi, hiện giờ thì thầy Filch biết được bốn lối. Nó chỉ ra những lối đi bí mật đã bị thầy Filch phát hiện, nói tiếp: "Nhưng còn những lối đi này thì chắc chắn là chỉ có chúng ta biết mà thôi. Đừng mất thì giờ mò vô lối đi đằng sau tấm gương trên tầng lầu bốn. Tội mình xài lối đó cho đến mùa đông năm ngoái thì thôi luôn, thành hang cụt rồi, hoàn toàn bị bít lối. Còn lối đi này cây Liễu Roi đứng án ngay cửa ra vào. Nhưng còn lối đi này đây, lối này dẫn thẳng tới hầm chứa đồ của tiệm Công tước Mật. Tội mình dùng lối đi này cả tý lần rồi. Và có lẽ bỏ cũng nên để ý, cửa vào lối đi này ở ngay bên phải căn phòng này, thông qua bức tượng mù phù thủy gù một mắt.

Tháng Mười một bọn chúng được phép đi thăm Hogsmeade. Nhưng cả bọn đã quyết định sẽ ở lại. Không phải vì lý do học hành gì đâu thưa quý vị. Mà chính là để hoàn thành tấm Bản Đồ Đạo Tặc này. Potter lấy ý tuồng cái tên đó từ ông hải tặc Râu Đen xấu số.

Bọn chúng quyết định hoàn thành cho xong tấm bản đồ rồi mới đi đến Hogsmeade thông qua đường đi bí mật dẫn tới tiệm Công tước mật.

- Vì những con người cao quý, làm việc không mệt mỏi để giúp đỡ một tân thế hệ những kẻ phá luật.

Lupin nhanh nhẩu tiếp lời:

- Đúng. Khi nào xài xong thì nhớ lau sạch sẽ đi nhé. Nếu không thì bất kỳ ai cũng có thể coi được đó! Chỉ cần khò nó một cái nữa và đọc thần chú "Phá luật xong!", thì tấm bản đồ lại trống trơn như ban đầu.

Sirius dùng ngón tay dò theo lối đi dẫn đến hầm chứa đồ của tiệm Công tước Mật. Lách ra sau bức tượng mù phù thủy một mắt. Trên bản đồ xuất hiện một chấm mực mới có nhãn tên là "Sirius Black" cùng bốn nhãn tên khác đang thay phiên nhau hiện lên tại cùng một điểm. Cái chấm này ở vị trí ngay bóc cái chỗ mà nó đang đứng, khoảng giữa hành lang trên tầng lầu ba. Sirius cẩn thận quan sát. Chấm mực tí xíu của nó dường như gõ nhẹ lên mù phù thủy bằng cây đũa phép tí hon. Nhanh chóng rút cây đũa phép của mình ra và gõ lên bức tượng. Không có gì xảy ra cả. Nó lại nhìn vào bản đồ. Trong đó hiện ra câu thần chú: "Dissendium!" (Mở đường thoát lối!)

Sirius bèn gõ lên tượng đá một lần nữa và thì thầm:

- Dissendium! (Mở đường thoát lối!)

Ngay tức thì cái bấu trên lưng bức tượng mở ra, đủ rộng cho một người đủ ồm ồm chui vào. Sirius liếc nhanh đầu trên đầu dưới của hành lang, rồi nhét lại bản đồ vô áo, đu mình lên bức tượng, dứt đầu vô cái lỗ trên cái lưng gù trước, rồi sau đó thót mình trườn vô bên trong.

Nó trượt xuống một khoảng khá dài, có vẻ như trên một cầu trượt bằng đá, đáp xuống một nền đất ẩm, lạnh. Bọn trẻ đứng dậy, nhìn quanh. Tối như hũ nút. Cả lũ bèn giơ cây đũa phép lên, thì thầm: "Lumos!"

Nó nhận thấy mình đang ở trong một lối đi bằng đất rất hẹp và thấp. Nó lại rút bản đồ ra giơ lên, gõ đầu cây đũa phép lên tấm bản đồ, lầm rầm đọc tiếp:

- Phá luật xong!

Tấm bản đồ tức thì lại trống trơn. Sirius xếp tấm bản đồ lại cẩn thận, giấu kỹ vô trong áo chùng, rồi với trái tim đập bùng bùng trong ngực, vừa hồi hộp vừa lo sợ, nó bắt đầu đi.

- Tấm bản đồ này tuyệt quá Sabrina.

- Chỉ là chút kỹ thuật. Cô cười nhẹ. Mà cô bé cũng chính là lấy ý tưởng này từ phiên bản kiếp trước của 4 người Sirius. Vẫn là không đáng kể đến.

Lối đi quanh co khúc khuỷu, giống hang của một con thỏ bụi. Sirius hấp tấp đi, thỉnh thoảng vấp té xuống nền đất lồi lõm, tay vẫn nắm chặt cây đũa phép giơ ra phía trước. Đường đi lâu, nhưng nghĩ tới tiệm Công tước Mật là bọn chúng lại hăng hái cầm cúi bước. Sau một hồi tưởng như đã đi cả giờ đồng hồ rồi, lối đi bắt đầu chệch dần lên cao. Tim đập thình thịch, bước nhanh lên, mặt thì nóng bừng còn chân căng lại lạnh ngắt.

Mười phút sau, bọn chúng đi tới chân của mấy bậc thềm bằng đá đã mòn, dựng lên cao ngất, mắt hút phía trên đầu nó. Cẩn thận không gây ra một tiếng động nào, từng đứa bắt đầu trèo lên. Một trăm bậc, hai trăm bậc, nó hết đếm nổi luôn khi vừa leo vừa ngoảnh chừng dưới chân...Rồi bỗng dừng đầu nó đụng vô cái gì đó cứng lăm.

Có vẻ như đó là một cái cửa sập. Sirius đứng lại, tay xoa đỉnh đầu, lắng tai nghe. Nhưng nó không thể nghe được một âm thanh nào phía bên trên hết. Nó bèn hé cửa sập, từ từ, rất chậm rãi, rồi dòm qua khe hở.

Nó đang ở trong một cái hầm chứa đồ chất đầy những thùng và sọt gỗ thừa. Harry trèo qua khỏi cái cửa sập, rồi đẩy sập lại – cái cửa lập tức nhào vào với lớp bụi sần một cách hoàn hảo đến nỗi không thể nào mà nói được ở chỗ đó vừa có một cánh cửa. Harry bò chậm chậm về phía cái cầu thang gỗ dẫn lên tầng trên. Bây giờ thì nó chắc chắn là nghe rõ các âm thanh, kể cả tiếng chuông leng keng và tiếng cánh cửa đóng lại.

Đang tự hỏi xem nó nên làm gì nữa, nó bỗng giật mình nghe tiếng một cánh cửa mở ra, gần như sát bên mình. Có ai đó sắp sửa đi xuống cầu thang. Và giọng một người đàn bà vang lên:

- Lấy thêm một thùng Sên Mứt khác nữa, anh ơi, tội nhỏ làm gần sạch hết món này rồi.

Một đôi chân bước xuống cầu thang. Sirius đỡ lấy người Sabrina, nhảy ra sau một cái sọt gỗ thừa bụi tổ chim, núp ở đó chờ cho tiếng bước chân đi qua. Nó nghe tiếng người đàn ông xê dịch mấy cái thùng vô sát bức tường đối diện. Không thể để lỡ cơ hội này...

Nhanh nhẹn và lẹ lẹ, cả lũ lách mình ra khỏi chỗ đang ẩn náu, trèo ngay lên cầu thang. Ngoài đầu nhìn lại, nó còn nhìn thấy tấm lưng to bè và một cái đầu hơi bóng lưỡng đang vùi vào một cái hộp. Lên được tới cánh cửa ở đầu cầu thang, lách qua, và thấy mình đứng ngay sau quầy của cửa tiệm Công tước Mật. Nó hụp đầu xuống, bò vòng ra ngoài, rồi đứng thẳng lên.

Tiệm Công tước Mật đông đúc học sinh trường Hogwarts đến nỗi không ai buồn để mắt tới tụi nó đến hai lần. Những khúc kẹo nougat đầy kem, những tấm bánh đúc vừa vuông vừa tròn màu hồng lung linh, những viên kẹo cứng màu mật mận ú, rồi hàng trăm loại sô-cô-la khác nhau sắp thành hàng ngay ngắn, lại có cả một thùng tô nơ đựng đầy các viên kẹo dẻo Đuôi vượn, và một thùng to tướng khác đựng Ong Xi Xèo, một loại bánh bom hơi bay lên được mà Ron đã từng nhắc đến. Bày dọc một bức tường khác là kẹo "Hiệu Quả Đặc Biệt" như: Kẹo cao su Thôi Tuyệt Nhứt (những cái kẹo này làm cho căn phòng đầy ắp những cái bong bóng màu xanh hoa chuông không chịu nổ nhiều ngày rồi); Kẹo Dây xia Răng vị bạc hà, Bé Hạt Tiêu tí nị (thở ra lửa dùm bạn!), Chuột Băng (nghe tiếng răng của mình đánh bọ cạp và rít lên!), kem bạc hà có hình dạng như những con cóc (thực sự nhảy lóc chóc trong bao tử!), những cây viết lông ngỗng làm bằng đường xay và những viên kẹo nổ bụp bụp.

Gom cho đầy nhóc những túi kẹo. Bọn trẻ đi ra, Potter nhanh như chớp chạy về quán Ba cây chổi. Đó là một quán rượu nhỏ hai tầng. Bên ngoài được ốp hoàn toàn bằng những thanh gỗ khổng lồ trên chiếc tường đá ong đã ngả màu cũ kỹ. Bên trong đã chật ních những bàn đồng lớn nhỏ đều là học sinh Hogwarts, có một vài giáo viên, nhưng họ đều ngồi cả trên tầng hai.

Chủ quán, bà Romesta, một người phụ nữ trung tuổi xinh đẹp với mái tóc vàng xoắn tít, đang đeo chiếc tạp dề lớn màu xanh, chạy khắp quán để bưng những ly bia bọt nóng hôi cho khách.

Rất nhanh tiến đến chiếc bàn trống cuối cùng trong quán. Bọn trẻ gọi liền 5 ly bia bọt. Rồi ngồi tán dóc với nhau đủ thứ chuyện trên trời dưới biển.

- Bọn cậu...đã cái kia chưa. Potter nói rồi lấy hai ngón tay trở ra ngoắc ngoắc vào nhau biểu thị.

- Ý cậu là cái gì? Sirius lười nhác nói, đưa tay vén lên mái tóc xoắn. Điều bộ nhấc tay nhấc chân đều mang vẻ đẹp trai tuyệt mỹ. Tất nhiên Sirius đẹp trai nhất trong nhóm. Nếu như Sabrina không muốn thừa nhận là hắn là người đẹp trai nhất trong quán rượu này.

- Thì là...chụt...moahzz đó. Potter chu môi lên, hôn gió một cái thật dài.

- Bullshit! Bọn mình đều còn nhỏ tuổi. Sirius đáp, mặt đã đỏ bừng lên.

- Không. Cậu là người đặc biệt nhất. Sabrina khẽ giọng đáp. Rồi cô vươn người ra, nghiêng nghiêng mái đầu. Đem khuôn mặt nhỏ nhắn trắng muốt của mình da kề da với cậu bé. Hôn nhẹ lên má cậu, rồi lại quay lại với khuôn mặt nịnh người đầy sùng ái.

Phải chứng kiến cảnh buồn nôn kia. Bọn Potter rất nhanh liền gọi thêm lấy cho mình một ly bia bọt nữa. Rất không tán thành. Nhưng vì hạnh phúc của Sirius, người anh em tốt của họ đã bị bà chặn kia hớp mất hôn rồi.

Lại còn ngồi ngây ra như phỗng nữa chứ. Vậy mà Potter những tưởng Sirius là kẻ đào hoa nhất trong nhóm của cậu cơ. Hóa ra cũng chỉ gà mờ như vậy. Mới hôn môi thôi mà đã như dính phải Petrificus Totalus, ngây ngốc như vậy. mà quên, hình như chính bản thân cậu cũng không có kinh nghiệm tình trường gì cả.

Vừa lúc có một thân ảnh mặc comple đen trắng thơm bánh bao bước xuống từ cầu thang. Bộ complet đều là tôn lên vẻ đẹp thân hình người này. Từ bờ vai rộng rần rần cho tới những cơ bắp hoàn mỹ đang ẩn hiện dưới lớp vải. Vừa hay chứng kiến trọn một màn "tình cảm" nắn nắn kia. Tức thời trên mặt hắn vận vẹo, gân xanh nổi đầy lên.

Oang!!! Một tiếng nổ lớn đem cái bàn gỗ trước mặt bọn trẻ xê làm đôi. Cái thân hình áo đen kia cũng rất nhanh khoát chỉ biến mất.

Người này thái độ lại khó chịu vậy chứ. Tính tình thì tuyệt đối là tệ hại. Sabrina trầm nghĩ, oán trách làm sao ngày hôm nay sẽ rất đẹp nếu không có sự xuất hiện của hắn.

- Chúng mình đi thôi.

Cô kéo Sirius đứng lên. Bên ngoài tuyết đã bắt đầu rơi. Ánh đèn cũng hắt ra từ ô cửa kính những căn tiệm. Có tiệm giầy của Zonko, một tiệm trà nhỏ xinh tên Puddlemere, kế bên nó là một tiệm bán toàn những dụng cụ âm nhạc. Bọn trẻ đương nhiên sẽ tới tiệm giầy của Zonko, nơi bọn chúng đã ao ước bấy lâu.

Bên trong tiệm cứ như bước vào một rạp xiếc. Mà ông chủ, ngài Zonko thì trông chẳng khác gì một chú hề với cái đầu hói chỉ còn lại lún phún những đốm tóc trắng tinh, bộ ria mép dài kéo tới cả mang tai cũng trắng muốt. Trông ông thực thích hợp với vị trí chủ một rạp xiếc.

Trên những chiếc kệ sắc sỡ sắc màu là đủ thứ, nào là những cây viết lông ngỗng tự sửa sai chính tả, những con bánh xe có răng cưa Fanged Frisbee xanh lè được trưng bày trong tủ kính, hàng tá bom phân đủ mùi, những chiếc pháo hoa xoay mãi hay những chiếc cốc uống trà cần mũi.

Sabrina lấy liền chục hộp Bom Phân mà nhét vào túi. Bên này Sirius đang loay hoay đứng trước một cặp kính Mách Léo.

- Nghe nói nó sẽ xoay tít lên nếu như phát hiện ra kẻ tình nghi trong đám đông đấy. Nhưng mình đảm bảo với bạn đó là trò bịp, vì khi còn ở nhà với Regulus, mỗi khi nó đeo cặp kính đó lên là nó lại xoay tít thò lò. Mình cá nó là trò bịp mà.

- Vậy mình đeo lên, nó mà quay thì có nghĩa là tình cảm bạn dành cho mình là giả dối. Sabrina đeo cặp kính lên, không có gì xảy ra cả. "Đúng nó là đồ bịp mà."

- Bạn dám...Sirius chỉ trò, đem cặp kính đi thanh toán. Vì dù sao nó cũng đã cứu mạng cậu một phen.

Hai đứa trẻ vẫn tình cảm tay trong tay bước đi trên nền tuyết trắng tinh. Tình cảm là một thứ cảm xúc kỳ lạ lắm, rằng chỉ người tình ta nguyện, mà từ lúc nào không hay Sabrina đã coi cậu trở thành một phần cuộc sống của mình.

Vì đối phương là cậu, cô không quan tâm tới lợi ích bản thân nữa, toàn tâm toàn ý để yêu. Co lo được, lo mất, mỗi một ngày đều sống trong hoang mang, cô mong mỗi được thấy bóng dáng cậu nhưng lại sợ nhìn thấy cậu lạnh lùng. Người con gái thông minh hay không đều không quan trọng, quan trọng chính là người cô ấy yêu có coi cô ấy là duy nhất hay không?

Vừa vận thay, những tháng ngày thanh xuân đẹp nhất của cuộc đời Sabrina có cậu ấy. Dù để cô có thể nhớ, có thể quên.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Giải Đấu Tay đôi Phù thủy Quốc tế

Đạo này sau khi trở về từ chuyến đi Hogsmeade Sabrina mỗi ngày đều là cảnh hôn hít thắm thiết. Cô cùng Sirius hôn nhau từ trước cửa thư viện, cho tới sân tập Quidditch, rồi treo xuống cả hầm Cầu lạc bộ thi đấu tay đôi. Bất cứ Sabrina có mặt ở đâu, Sirius đều xuất hiện bên cạnh như hình với bóng.

Snape giận dữ ghê lắm, nhưng vẫn quyết tâm chia duyên rẽ thụy bằng mọi cách có thể. Tiêu biểu trong số đó phải kể đến số lần cậu rủ Sabrina đi thư viện. Đường như nó trở thành câu hỏi thường trực mỗi khi cậu gặp Sabrina.

May sao tiết Thảo được học sáng nay bọn chúng sẽ học cùng Hufflepuff. Bọn trẻ được giao chăm sóc những cái cây cải thảo Trung Hoa có cái mầm cứ tí tí lại trực chờ đón lấy ngón tay chúng mỗi khi thay đất.

Vừa hết tiết học thì đứa nào đứa nấy trông giống hệt y như cô Sprout. Lắm lem bùn đất. Chưa kịp chạy lên phòng sinh hoạt chung tắm rửa thay đồ thì Huỳnh trường nhà Slytherin đến. Kiểu cách bắt tay cô rồi ngay lập tức rút chiếc khăn mùi xoa ra mà lau lấy lau để, cứ như Lucius có thù với bàn tay của chính hắn vậy.

- Tôi đến để đưa cho trò bức thư của giáo sư Flitwick và giáo sư Gaunt.

Sabrina nhận lấy hai bức thư được bọc dán cẩn thận, riêng bức thư của Voldemort còn ấn lên một dấu sếp đỏ hình con rắn bạc uốn lượn. Bức thư của thầy Flitwick thông báo vào dịp Lễ giáng sinh này sẽ chính thức diễn ra Đại hội Thi đấu tay đôi phù thủy quốc tế thường niên. Lần này Liên đoàn đã hết sức cảm động trước những lời lẽ hùng hồn của thầy mà đồng ý Sabrina sẽ trở thành một thành viên dự thi chính thức. Đại diện cho Hogwarts. Ngày đó đích thân thầy sẽ đưa Sabrina đi dự thi. Cùng một gang tay tờ giấy miêu tả lại rằng thầy đã hãnh diện như thế nào, chúng ta nhất định sẽ dành lấy chiến thắng ra sao của thầy.

Bức thư thứ hai, bên trong chỉ vồn vện vài dòng:

Thân gửi Sabrina,

Ta nghĩ về em mọi lúc, phần lớn thời gian ta đều là nghĩ về em. Em đang mặc gì, mùi dầu gội trên tóc em vẫn thơm mùi hoa hồng? Em liệu đang làm gì, đang nói chuyện với ai? Em liệu có nhớ tới ta? Dù chỉ một chút. Em, cuốn hút tựa thiên thần mà cũng quý quyết tựa quý dữ. Dù kẻ khác có nói với em rằng "Hãy đề phòng." Nhưng ta mong em hiểu ta không phải là người khiến xảy ra sự việc con tàu ma. Hãy tin tưởng ta.

Hẹn em tới thứ bảy với tư cách là trợ lý môn học cho ta.

Thân ái,

Thomas. M. G.

Đạo này Sabrina bận rộn bù đầu, hết học trên lớp rồi lại tham gia các hoạt động ngoại khóa, chưa kể đến những buổi tập Quidditch, sau Giáng sinh là bắt đầu mùa giải. Cô làm sao còn có tâm trạng để làm trợ lý cho hắc chủ. Cũng không cho cô cơ hội từ chối. Hỏi một câu cũng không có. Thật dễ khiến người ta bức bối. Mà công bằng để nói, cô cũng chưa từng bao giờ có nỗi tâm trạng với hắc.

Tối ngày thứ bảy, ngoài những khung cửa sổ tuyết đã bám vào trắng xóa. Giữa trời cũng là những đụn tuyết bay bay trong cơn gió quẩn. Nhất thời đem tóa lâu đài chìm vào một màu trắng mênh mông. Mặt hồ đã đóng băng, ngoài khu rừng cấm những cây thông lá kim nhô cao giờ đây cũng trông hết như những chiếc ô trắng xóa.

Đi men theo những bậc cầu thang cao ngất gió thổi, ngang dọc dẫn thẳng xuống căn nhà kính nơi để những chiếc xuồng đón bọn học sinh năm nhất. Đó là một căn nhà kính mosaic với rực rỡ đủ màu sắc. Trên vòm cầu mái nhà là tranh những vị thần Hy Lạp cười mây đang di chuyển sống động. Nơi đó, giờ đây không có ai, những chiếc xuồng cũng chỉ làm công việc một năm một lần của nó rồi neo đậu ở đó chông chờ.

Mấy ngày nay, Sirius bị cấm, nằm ở trong bệnh xá. Sabrina mỗi ngày đều là thức tức trực bên giường bệnh đến tận khi bà Pomfrey đuổi nó về ngủ mới thôi. Mặt mày cô có chút xanh xao, đôi mắt hiện lên một quang thâm nhạt nhẹ. Mái tóc không còn về ông ả được giấu kín đi sau chiếc mũ lông ấm áp.

Cô bé vừa tới nơi đã thấy hắc đứng ở đó. Người kia, hắc không lạnh sao? Hắc chỉ mặc một bộ complet đen trông có vẻ mỏng manh, thân hình đơn bạc, lẻ loi đứng ở đó. Như hòa lẫn vào màn đêm đen.

- Thầy không lạnh sao? Sabrina hỏi rồi hóa phép ra một ngọn lửa trên đầu đũa phép.

- Không lạnh, có thần chú làm ấm thân thể. Em biết chứ? Miệng nói là không lạnh nhưng chính khuôn mặt đã bán đứng hắc. Nó nhợt nhạt không chút huyết sắc, phần tóc nơi quai hàm vuông vức ấy phủ đầy tuyết, ướt át như đã đóng băng lại. Hắc đứng ở đó rất lâu sao?

- Vậy không có thần chú để khiến ngài khỏi bị ướt sao? Impervius!!! Nói rồi cô bé đem quần áo, đầu tóc hắc đều đem sấy khô một lượt.

Hắc đứng đó, mặc cho cô bé chạy tới chạy lui trên người mình. Mím cười đầy sùng nịnh.

- Ta rất thích nơi này. Em biết đấy, ngày đầu tiên nhập học Hogwarts, ta đã ngạc nhiên làm sao, tất cả những điều này cứ như một giấc mơ đối với ta. Mà nơi này, chính là nơi ta đặt chân xuống lần đầu. Đã rất lâu, rất lâu rồi ta không cảm nhận được những cảm xúc mạnh mẽ như vậy nữa.

Hắc, một đứa trẻ bị người mẹ bỏ rơi tại cô nhi viện. Lần đầu tiên biết được sự thật về bản thân mình. Sabrina không rõ được cảm giác khi đó của hắc. Nhưng có lẽ hắc cũng như cô, cảm thấy món quà đó kì diệu đến nhường nào.

- Ngài, rất yêu thích Hogwarts ư? Khó khăn để mở lời và tìm một vài câu nói quan tâm hắc. Cô cũng chỉ có thể hỏi như vậy.

- Đúng vậy. Ở đây còn có người ta rất yêu thích. Có lẽ nếu ta được nhận dạy học sớm hơn một chút thì kẻ cũng tốt. Ta vẫn sẽ gặp được em.

- Ngài ngày xưa học rất giỏi?

- Đương nhiên. Chuyện này còn phải bàn cãi hay sao.

- Hagrid chẳng so là gì với ngài, lai không lồ, kì dị lại còn bị đuổi học.

- Còn phải hỏi sao???

- Vậy tại sao ngài lại được chấp nhận dạy học sau cả Hagrid, dù chính ngài còn là người đến tận nơi để đề nghị cụ Dumbledore. Vận khí của ngài cũng thật là đen đủi nha.

Sabrina chép miệng đồng tình. Người kia lạnh mặt dùng ánh mắt Avada Kevadra để nhìn chăm chăm cô.

Một lúc lâu sau mới dẫn cô trở lại phòng làm việc. Hắc đi trước, mà vừa bước vào cửa, Sabrina bèn vội lùi lại 2 bước. Bên trong không có dấu hiệu pháp thuật. Nhưng ngay từ khi cái núm xoay cửa vận mở, Voldemort thấy một sợi dây nhỏ xíu được buộc vào đó đang bị kéo căng ra, kéo theo chiếc quạt trần quay cùng với nó, cắt ngang một cái xô đang đựng đầy nước đổ vào cái xô trống dưới chân kệ để sách, cái xô kia vì đứng trên một thanh gỗ bập bênh mà hất văng quả bóng tròn ở đầu kia lên không trung, bắn vào cái cầu quay vòng tròn như chiếc cầu trượt tại bể bơi, quả bóng vừa đi hết một vòng. Thì cách một tiếng, nó chạm vào cái nút đỏ to trên thân cây đèn dầu ở giữa phòng, tờ giấy đang đựng đưa trên cây đèn cháy xém. Tạo ra hơi lửa nóng bỏng đun sôi một bình thủy tinh nhỏ. Bình thủy tinh vừa sôi bèn vỡ ra. Dung dịch chảy ra bám vào đầu chiếc gối nỏ khiến nó cháy bùng lên.

Bummm!!! Một tiếng nổ ầm ầm tai nhức óc vọng ra từ phòng làm việc của giáo sư Gaunt. Một quả bom phân tử vừa thành công ném tạt trúng vào mặt khổ chủ. Hắc đứng đó, im lặng. Sabrina không rõ biểu cảm hắc bây giờ như thế nào. Cô không dám nhìn, nhưng cô cá là hắc giận giữ ghê lắm.

- Em...chối...thứ...đó...vào ta ư???

Hắc run rẩy nói. Đem đũa phép vẩy một vòng đem tất cả những thứ xú uế làm sạch mà còn không quên xịt thêm một chút nước hoa. Mặt hắc trông như găm phải chuột chết.

- Em xin lỗi. Em đã định cảnh báo thầy.

- Bằng việc lùi sau hai bước khi vào phòng ư?

Giọng hần sắc lạnh, bộ dáng lúc này đã khó coi tới đỉnh điểm. Không hợp chút nào với nhan sắc kia. Sabrina rất nhanh chạy lại xoa dịu bầu không khí:

- Em phát hiện ra rằng khi ngài ngạc nhiên trông rất là đẹp trai.

- Vậy sao?

Cũng quá dễ dãi dành rồi đi. Cảm giác như ngày bé khi cô gây ra lỗi lầm gì, ông bà cũng đều yêu thương mà không mắng cô vậy. Giống như là nguyện ý bỏ qua mà chiều chuộng người vậy. Hần dung túng cho cô đến vậy sao?

Tối nay hần chỉ bảo Sabrina ngồi đó ăn bánh uống trà. Còn hần thì im lặng mà làm việc, chăm điểm những xấp lớn giấy da. Sabrina không phải nói sai. Vì cô thấy hần khi chăm chú tập trung làm việc trông rất soái. Dường như không điều gì có thể làm phiền hần được. Những ngón tay thon dài liên tục lướt đi trên mặt giấy. Cứ đôi lúc hần lại không tự chủ mà nhú mày. Đến một cái nhú mày cũng là phong tình vạn chủng. Sabrina phát hiện ra, cứ mỗi khi đang tập trung chăm chú, trông mắt hần lại có hơi lác một chút. Có lẽ hần cũng không biết đâu.

Cả một tối đó hần chỉ ngồi làm việc. Yên lặng. Đến tối muộn mới bảo Sabrina trở về. Trước khi đi hần còn đặc biệt ôm chào cô một cái.

Sabrina có chút khó hiểu, hần cũng coi như là tỏ tình với cô rồi đi. Cũng không giống có âm mưu gì đằng sau? Hay tại vì Sabrina biết được tương lai của hần nên hần cứ kè kè bám sát theo cô. Cô không hiểu? Chỉ biết rằng đạo này kẻ kia cũng rất hòa hoãn. Trước mặt đều bày ra bộ dáng giáo viên gương mẫu, không chê vào đâu được. Nhưng hôm trước nghe nói, hần uống say rồi ngủ lại trong phòng bếp của gia đình.

- Hôm nay chúng ta sẽ học điều chế một chất độc mạnh, Weedosoros. Hãy hết sức cẩn thận để giữ cho món đồ uống này tránh xa tay và miệng của các trò. Nếu nuốt phải chất độc này, ta tin các trò sẽ có ngay một vé vào bệnh xá. Phần còn lại của chúng ta không cần phải bận tâm với con co giạt của bạn.

Thầy Horace nói một hơi dài rồi đứng làm mẫu cho bọn học trò. Loại chất độc Weedosoros được đựng trong những chiếc bình bằng gang cẩn thận. Thành phẩm làm đúng ra sẽ có màu nâu cánh gián. Thầy Horace kêu bọn trẻ hết sức cẩn thận khi điều chế món độc được này, vì nguyên liệu của chúng không gây ngứa thì cũng có thể gây chết người.

Snape hôm nay đã hòa hoãn hơn rất nhiều với Sabrina. Chính cậu cũng không thể chịu được việc chiến tranh lạnh với cô suốt như vậy. Dù không đồng tình với việc cô hẹn hò cùng Sirius, nhưng nay cũng chỉ có thể mắng thầm trong lòng. Hần lại ngồi thành một tổ bất khả chiến bại với Sabrina. Thích chí ra mặt khi thấy Sirius đau bụng vì thử phải món thuốc Skele-gro dỏm của Potter. Nhưng chính hần cũng rất không thành thực khi đánh phải điều chế thuốc giải Pepperup Potion thay cho Sabrina trong khi cô điều chế Weedosoros thay cho cả nhóm. Nhưng Snape cũng rất tốt bụng khi tiện tay bỏ thêm một nắm hạt tiêu bự chảng vào món thuốc khiến tay của Sirius bốc ra những cột khói trông như ống khói tàu lửa.

Chương 10. Ra khơi.

Ngày lễ Giáng sinh rất nhanh đến gần, khắp cả Đại sảnh đường được trang hoàng hàng trăm cây thông lớn nhỏ. Trên mỗi cây thông đều được trang trí bằng đủ thứ đồ chơi, bóng cầu, ông sao, tất vớ với một tờ giấy nhỏ xíu ghi tên bọn trẻ. Không ai để ý đến hai trái cầu màu cam óng ánh được treo trên cây thông cao nhất. Cũng không một ai giờ tờ giấy đó ra đọc được tên hai người kia, Sabrina Sandal và Thomas Marvolo Gaunt, cùng một nét chữ.

Giáng sinh này Sabrina nhận được từ con cú Olivier những bọc quà lớn nhỏ, con cú mang theo cái túi đựng cứ như thể chiếc bao tải của ông già Noel dùng để đựng quà. Bên trong là 2 bộ váy mới nhất, bà Elizabeth may tặng cô để mặc khi tham dự thi đấu. Cả hai đều là những bộ quần áo kiểu cười ngựa kèm một đôi ủng da rồng. Bà nói nó thích hợp cho việc hoạt động, chống thấm nước, được êm bùa Giữ ấm và bùa xua đuổi côn trùng, còn luôn luôn tự làm sạch. Bà còn gửi cả tá áo len đan tay cho bạn bè của Sabrina. Riêng Sirius và Snape thì được ưu ái gửi thêm hẳn 2 bộ trang phục thi đấu giống hệt Sabrina. Ông Sandal tức tốc làm ra một cái lều di động bên trong được trang hoàng như cả nửa cung điện.

Sabrina tặng cho ông bà món Phúc lạc được mà cô đã dành ròng rã 3 tháng trời điều chế. Tặng cho Sirius một hình trái tim bằng bạc, Bên trên được chạm khắc hình mặt trăng ôm mặt trời, bên trong có ảnh của hai người và cứ chốc chốc nó lại phát ra tiếng: "Em biết anh đang nghĩ về em!" rồi một bản nhạc dương cầm du dương cất lên. Mà theo như Potter nói thì Sirius đi ngủ cũng ôm cái hộp nhạc ấy. Thậm chí mỗi lần trốn vào phòng tắm Huỳnh trưởng cậu ta cũng không có ý định cởi ra.

Tặng cho Voldemort một chiếc kính lục phân do chính tay cô làm ra. Đây là món quà đầu tiên cô tặng hần. Không biết hần có thích hay không? Người kia cái gì cũng có, tặng cái kính cũng xem như mới lạ. Dù nó chẳng có tí xíu phép thuật nào cả. Mà hần thì tặng cô một chồng sách lớn bé, đều là nói về Nghệ thuật Hắc ám.

Sirius cả năm, không tuần nào là không như có lễ kỉ niệm ngày yêu của bọn họ. Tặng cho Sabrina rất nhiều thứ. Đến độ Sabrina đạo này kêu ca là bùa Mở rộng Không gian cũng không đủ để chứa đồ của nó nữa. Nhưng hôm nay cậu vẫn cứ kiên quyết tặng Sabrina một bó hoa hồng cỡ lớn đã êm bùa Tuổi mãi Herbivicius Charm. Nghe nói cuối tuần nào cậu cũng dành thêm giờ để luyện tập với cô Sprout. Bó hồng lớn đờ thắm như nhung này khiến bọn con gái cùng phòng Sabrina vô cùng ghen tị. Còn tấm tắc khen Sirius là cực phẩm số một trường này trong đám học sinh.

Dùng bữa sáng cuối cùng trong Đại sảnh đường. Hôm nay Sabrina bồi hồi lo lắng không có tâm trạng ăn gì cả. Khiến Sirius cứ đứng một bên nói mãi.

- Cậu phải ăn một chút gì vào đi. Nghe mình!

- Nếu cậu là mình cậu sẽ thấy không có món nào mình ăn nổi hết.

Sabrina có chút vùng vằng. Tâm rất như bỏ những cục than hồng vào trong. Hôm nay cô chỉ buộc vội tóc lên rồi chạy ngay xuống Đại sảnh đường. Cũng chỉ để nghe xem kết quả bọn học sinh Hogwarts có cuộc cho cô nhiều hay không. Không ngoài dự đoán, Sabrina là người được tin tưởng nhất. Chỗ bàn cược của cô đã chất đầy những đồng vàng Galleons, có cả người đem theo hồng ngọc để đi cược. Nghe đâu có kẻ còn cược tới 1000 Galleons vàng nữa, tiền của hắn còn phải cất riêng vào một cái két mới đủ chỗ. Phen này giàu to rồi.

Đúng 9 giờ, thầy Flitwick, giáo sư có dòng máu yêu tinh nhỏ loắt choắt với bộ râu hình chữ nhật dưới chiếc mũi y như củ khoai tây, thầy có cái tai ngọt hoắt cứ chốc chốc là lại vẩy vẹo đủ mọi hình thù. Thầy dắt ba đứa trẻ là Sirius Black, Severus Snape cùng Sabrina chào tạm biệt thầy Dumbledore để lên đường đại diện cho Hogwarts tiến tới cuộc thi Đấu tay đôi phù thủy quốc tế thường niên. Thầy Dumbledore còn đặc biệt nhấn với bọn trẻ nếu chiến thắng trở về sẽ có một chiếc bánh gato cỡ bự đợi chúng.

Bước ra ngoài sân trường, lúc này đám học sinh Hogwarts đều đã đứng ra bên ngoài chào bọn họ. Ở đó đang đậu một con tàu lớn lắm. Màu đen ngòm với những cột buồm được buộc gọn đã ngã màu, đôi chỗ còn có những miếng vá chằng vá đụp to đùng. Những khẩu đại bác đã chia cả ra ngoài hai bên thân tàu. Mà đang đứng ở vị trí bánh lái kia. Chính là ông thuyền trưởng Râu Đen Steve Callahan. Kẻ bị nguyên rùa sống mãi mà không thể chết. Đồi la nếu là Voldemort thì hắn sẽ thích như thế nào. Khỏi phải khổ công làm ra Trường sinh linh giá.

- A...một ý tưởng điên rồ nhỏ nhoi của ta. Các con sẽ đi chuyến bằng con tàu này để ra khơi tiến thẳng vào đại dương tri thức.

Cụ Dumbledore đứng đó từ khi nào, điệu bộ nhún nhảy nói. Trông ông cụ ngày hôm nay có vẻ rạng rỡ khác thường.

Giáo sư Thomas cũng ra tiễn bọn chúng. Thầy đứng một bên, nghiêng đầu lặng lặng chờ đợi. Thầy hôm nay mặc một bộ lễ phục màu đen được cài áo bằng một sợi xích vàng nhỏ xíu. Trông thầy còn có chút chói mắt hơn so với ánh mặt trời ánh lên trên nền tuyết trắng. Cả trường từ lâu đều biết giáo sư Gaunt nổi tiếng là người lạnh lùng, quà tặng của nữ sinh đều đem trả hết. Giáo sư đã lớn tuổi rồi mà vẫn còn độc thân nhỉ?

Cuối cùng, kinh ngạc nhất, khiến cho Sabrina bước lên thuyền suýt nữa té ngã đó chính là giáo sư Gaunt cũng sẽ đi cùng với bọn họ. Giáo sư thịnh tình yêu cầu đám Tử thần thực tử trở thành đám thủy thủ trên tàu. Có họ cũng có thể bảo vệ được bọn trẻ. Nhưng thầy Dumbledore lại phải dành ra thịnh tình còn nặng hơn cả hắn, nhiệt tình từ chối đến hơn 13 lần. Cụ nói rất tin tưởng vào "đạo đức" của mấy con ma Hải tặc.

Cột buồm thả xuống, ngay lập tức căng phồng lên trước lưới kiểm vật ngang của Callahan, đem con tàu từ từ rút neo, nhấc bồng lên trong không trung. Cuối cùng bọn học sinh chỉ nhìn thấy con tàu trở thành một chấm đen bé tí biến mất trong ánh mặt trời nơi chân trời.

- Tarantallegra!!!

Ông thuyền trưởng hét lên, chỉ mũi kiếm vào lũ hồn ma bản thủ đứng đứng ở trên tàu. Khiến chúng nhảy nhót không ngừng nghỉ, người bình thường sẽ đơn giản nghĩ nhảy múa ca hát là điều bình thường. Nhưng lúc này lũ trẻ trên tàu lại có chút rợn tóc gáy. Trông những hồn ma cứ liên tục làm những động tác kì dị, có con còn rút cả cẳng tay lòi xương trắng ra chỉ để phối hợp cho đúng điệu nhạc.

Mà trên bánh lái, thuyền trưởng của bọn chúng đang điều khiển một dàn nhạc cụ có guitar điện, bass và trống. Chúng cứ liên tục tự chơi nhạc như thể được điều khiển bằng ý chí. Mà ông thuyền trưởng bấy giờ đang đứng trước chiếc mic là cái đầu của một con Plimpy đầy gai nhọn đang cứ chốc chốc lại căng lên phình ra rồi xẹp lép lại như một quả bóng.

Trông da hắn đang hừng da, chảy nhão như cao su. Mà khuôn mặt cũng biến dạng đến độ kỳ dị. Mát hắn cũng chảy ra như nước. Rất nhanh đem lớp vỏ bọc da người kia chảy tràn xuống sàn. Lộ ra một bộ xương trắng đặng mặc chiếc áo tuxedo xanh ngọc với đuôi áo dài quá gót chân. Cái mũ cướp biển đội trên đầu hắn có phần rộng đến độ che khuất đi con ngươi đỏ đang long lên song sọc. Tịch...tịch...tịch...Hắn điểm nhẹ vài tiếng rồi hát vang:

- Ta chỉ cần duy nhất một người mà thôi. Này chàng trai à, hãy để cho đôi mắt của mình thư giãn một tí đi..."Anh sẽ ngẫu nhiên ăn tuowi nuốt sống em như một món mồi ngon lành. Nếu em thoát được khỏi nanh vuốt này, em là người chiến thắng", "Đề anh đưa em đi đâu chơi nhé, anh có sẵn ít kẹo cho em nè". Hắn đuổi theo tôi và không hề dừng lại..."Bắt được em rồi! Có chạy đằng giờ nhé!"

Nắm chặt lấy tay tôi, đề tôi xuống đất. Bịt miệng tôi để tôi không thể kêu lên. "Bắt được em rồi! Đừng hòng thoát được anh!". Có ai nghe thấy tôi không? Tôi đang ở dưới con tàu ma này. Có ai không? Lẽ nào tôi đang tự nói với chính mình hay sao. Tôi điên loạn rồi ư??? Nhưng bé cưng ơi, những người điên loạn mới là những kẻ thiên tài.

Bộ xương Brook cùng một lúc diễn lấy mấy vai, tự lên kịch bản tự đạo diễn cho màn trình diễn của mình. Kết thúc sân khấu hắn còn không quên hóa phép ra hàng ngàn bông hoa nhựa bay phấp phới.

- Là người sao, Brook??? Sabrina chỉ tay thẳng vào hắn, không khách khí hỏi.

- Hắn??? Hắn là ai vậy??? Thuyền trưởng Callahan đâu rồi? Hay chúng ta có một vụ đột nhập??? Đối thủ muốn thủ tiêu chúng ta trước khi trận đấu diễn ra ư? Thầy Flitwick ré lên rồi ngã lăn đùng ra sân tàu. Ngất.

- Ta thấy là hắn có khiếu hài hước đấy.

Lúc này kẻ áo đen kia mới từ từ nhàn nhạt lên tiếng. Khuôn mặt vẫn là hân băng ngàn năm, không chút thấy việc trước mắt có gì thú vị.

- Brook!!! Giải thích đi!!!

- Cô chủ, ta sẽ chịu trách nhiệm hộ tống cô theo lệnh của cha cô. Ôi lạy Chúa, ông ấy đã hãnh diện đến biết chừng nào. Ông ấy cứ khóc mãi với tôi,

Sullivan ấy, ông ấy nói rằng chính ông đã ban cho công chúa vẻ đẹp cùng sức mạnh phi thường. Không một sức mạnh hắc ám nào trên đời này có thể làm tổn thương công chúa. Đức lành, niềm tin của chúng ta. Chúa sẽ đem hy vọng đến với những người đang tuyệt vọng nhất. Chúa bên con.

Nói rồi hắn bày quyết như một vị tu sĩ truyền giáo ở giáo hội thực sự. Còn cầm chiếc thánh giá treo ngược hôn mấy cái liền. Từ lúc quái nào cái tên Từ thần làm việc dưới trướng ma vương này lại sùng đạo đến thế chứ???

- Hồi những con chiến của ta, nhận lấy phúc lành vô ngần của Chúa mà mở mắt, ta sẽ cho các con thành quả, ta sẽ cho các con hy vọng và trái ngọt. Giờ thì nhìn đây, phần thưởng của Liên đoàn Thi đấu tay đôi phù thủy quốc tế năm nay chính là một tấm bản đồ. Một tấm bản đồ sẽ giúp chúng ta tìm được ra kho báu của loài người.

- Ta không có hứng thú với kho báu của loài người. Voldemort khề nhếch miệng. Bạc môi đơn mỏng như trong suốt dưới ánh mặt trời.

- Không phải cứ kho báu là dùng để chi vàng bạc đâu, Chúa tể của ta. Ngài hẳn chưa đọc Cuốn sách Bóng tối. Nếu không ngài đã biết được là tấm bản đồ sẽ đưa ta tới đâu.

- Tới đâu.

- Nghe theo con tìm người.

- Nghe theo con tìm để nhận lại những điều sai trái ư?

- Thì trái tim đã bao giờ nằm ở bên phải đâu. Brook phản búa.

Riêng về trình độ đấu võ mồm thì Brook là thiên hạ đệ nhất. Hắn chính là bộ xương đã chết ăm ỉ nhất trên con tàu. Hết mở tiệc uống rượu linh đình hắn lại nằm dài trên những con sóng thả hồn trôi theo tiếng hát của những mỹ nhân ngư. Có hai việc mà Brook hằng say làm nhất, đó là quất roi bắt đám hải tặc kéo cột buồm lên xuống không ngừng nghỉ. Thú vui tao nhã thứ hai, chính là khẩu chiến với Voldemort.

Mà kẻ kia như phát rồ, đánh mất cả hình tượng lạnh lùng thường ngày. Thường xuyên giao triển ác liệt. Thiếu điều đem tất cả những sinh vật sống trước mắt hắn chửi rủa mủi chín đời người ta. Nhất quyết không chịu lùi bước trước cái mỗ Brook. Hắn nói luyện tập nhiều trình độ sẽ được nâng cao, sau này có thể cãi lại được Sabrina cũng nên.

Họ đi qua mênh mông những đại dương không thấy chân trời, vượt qua những con sóng dữ, băng qua những đêm đen đầy sao, mặt biển tối tăm như hòa lẫn vào màu đen của vũ trụ. Bên dưới đập dềnh, lấp lánh phản chiếu những sao. Kiên cường chống chọi lại những cơn lốc với vòi rồng khổng lồ, những trận bão sấm sét khi bay vượt qua bầu trời khi bão giông. Tất cả là nhờ công của người thuyền trưởng tài tình đang đứng điều khiển chiếc bánh lái cỡ bự kia.

Kẻ ấy đang giờ một chiếc kính lúp hình thù kì dị với những chiếc thước có đường cong hình nửa vầng trăng, bên trên là lớn bé những thanh thước đang tự chuyển động theo quỹ đạo. Kẻ ấy, người tuyên bố: "Rồi cả cái thế giới này sẽ lại là của ta." Cười vang rền cả một vùng biển. Những con sóng trắng cũng vỗ lên rầm rầm, bật tung những bọt nước trắng vang lên trên thành tàu.

Điều bộ hắn ra khơi trông còn có khí thế oai phong lẫm liệt hơn cả vị Thuyền trưởng giả dạng Brook kia.

Mà Sirius lúc này bị say sóng, đang nôn thốc nôn tháo dựa người yếu ớt vào khoang tàu. Rốt cục thì bao lâu nữa, bọn chúng mới tới Ai Cập để thi đấu chứ. Phải nói rằng cậu đã vui mừng siết bao khi biết địa điểm tổ chức cuộc thi là ở Ai Cập. Ở đó có những lăng mộ cùng xác ướp và những lời nguyền cổ xưa rất thú vị nha. Sẽ có nhiều điều để khoe khoang với Regulus khi về nhà. Mà một bên nó lúc này là Sabrina cảm xúc nước, về mặt đây lo lăng. Trông cô bé mặt xanh xao còn hơn cả nó. Cô cứ chốc chốc lại lấy khăn lau lên những giọt mồ hôi của nó rồi lại rung rức cứ cách 20 phút lại hỏi nó có đói không một lần.

Sau ba ngày rong rã, bọn họ tới được Ai Cập. Vừa đáp xuống một ốc đảo ở gần khu thành thị. Chiếc tàu dựng vào lóp cát như một ngôi nhà lớn bị những cơn voi chậm chậm kéo đi. Nhanh chóng thả neo tại chiếc hồ gần đó. Brook lại chạy biến đi đâu mất dạng.

Chỉ còn ba đứa trẻ và hai người thầy tận tụy ngồi trên chiếc thảm bay. Bay về phía thành phố.

- Ta đã nói là di chuyển bằng thảm bay sẽ rất hợp gu mà. Tuy rằng Thảm bay bị cấm do lệnh của Bộ Pháp thuật Anh, chứ ở nước ngoài, thảm bay đã rất thịnh hành đấy. Voldemort một bên sải chân ngồi ngao ngễ tự đắc.

- Vậy là ngài mua lậu nó. Nó bị cấm mà, có đúng không? Sabrina ngồi dúm thành một đồng nhỏ thó ở bên lên tiếng.

Kẻ kia chỉ đáp lại bằng một tràng im lặng không dám quay lại liếc nhìn cô lấy một cái. Họ bay qua một khu chợ với những người dân bản địa có làn da rám nắng, mặc những bộ quần áo bó thò bằng vải dài chấm đất, đàn ông thì lại mặc những chiếc quần rộng thùng thình bó gối, trông hết như một chút hề vĩ đại. Bọn họ bày bán đủ thứ hàng hóa từ hoa quả Mãi tươi cho đến thịt thà những sinh vật quý hiếm như rồng hay phượng hoàng, còn có cả những chiếc đèn bằng vàng trông giống hệt như trong Aladdin, xoa cái liền hiện ra một vị thần to lớn xanh lè ban cho người ba điều ước. Còn có cả những sạp hàng bày bán đủ thứ trang sức bằng vàng chạm khắc cầu kỳ, đặc biệt nhiều là nhẫn. Nhẫn, có lẽ được coi là một trang sức với sức mạnh thần kỳ ở Ai Cập đi. Những pháp sư ở đây có vẻ đeo càng nhiều trang sức thì càng được kính trọng. Trông rất là kì dị, đeo nặng trĩu cổ vậy, họ đi làm sao chứ.

Năm người bay đến một cung điện nguy nga màu trắng với những mái vòm chum chum như thể mình một con sên Bảy màu khổng lồ. Trước cung điện có một đài phun nước hình chữ nhật với rất nhiều cột đá trắng xung quanh, được bày theo những bố cục kỳ lạ, không thống nhất. Ở đó có rất nhiều những pho tượng trắng muốt, có kẻ đang cầm kiếm trông thể như sắp ra đòn kết liễu kẻ thù của hắn tới nơi, có kỵ binh mặc những bộ đồ dùng sĩ của Hoàng gia

La Mã cổ đại, còn có rất nhiều bức tượng những cô gái xinh đẹp, trông họ y hệt như những vị thần trong truyền thuyết Hy Lạp, váy dài chấm gối, lớp vải xếp nếp cầu kỳ rủ xuống, trông xinh đẹp động lòng người. Sirius đã ngoái lại nhìn theo bọn họ tới sải cả cổ.

Sabrina thì một bên tỏ vẻ giận dữ trước hành động của cậu bé.

- Cậu không thấy là họ rất kỳ dị sao? Cứ như thể đã bị ếm bùa Duro Hóa đá vậy.

- Cậu bé đó nói đúng đấy. Những kẻ này trông cứ như vừa gặp phải Basilisk của ta vậy. Voldemort nói.

- Tôi tên là Sirius Black.

- Cậu bé đừng khiến khung cảnh bớt đẹp đi vậy chứ. Người kia đáp lại, vẫn nhàn nhả ngắm nhìn con sông Nile chảy dài màu bạc, đem phù sa vun tưới cho những cánh đồng bạt ngàn hai bên bờ lưỡng hà.

Bọn họ được đích thân gia đình Hoàng gia Ai Cập tiếp đón. Ngài Tutankhanum và gia đình của ông. Cả nhà đều mang rất nhiều trang sức. Thể hiện vẻ cao quý từ xuất thân cùng địa vị. Nhẹ nhàng bắt tay từng người một ở Hogwarts. Đưa con trai lớn, có mái tóc đen dài mà Sabrina khẳng định mái tóc đó còn đẹp hơn cả nữ nhân. Răng Snape nên học tập người ta mà chăm gội đầu đi.

Hắn tên Nameri, trông hắn khác hoàn toàn so với những người còn lại. Da hắn rất trắng, trông như một người Châu Âu với chiếc mũi cao dài, thẳng tắp, đôi môi mỏng tuyệt tác đẹp đẽ. Hắn đặc biệt bắt tay Sabrina chặt hơn một chút.

Người chị hắn tên Raphael, có làn da màu nâu như những người khác, tóc cũng đen, khuôn mặt được kẻ vẽ cẩn thận kéo xệch dài tới mang tai. Người chị ấy đang chơi đùa với một con rắn bé xíu trên tay. Mà Sabrina khi đi ngang qua đã nghe con rắn đó kêu gào thảm thiết:

- Xin cô hãy giải thoát cho tôi.

- Ôi ta tới đây để thi đấu chứ không phải tới bắt cóc sùng vật của công chúa Ai Cập. Sabrina nhỏ giọng phản búa với con rắn.

Cả đám người đang đứng cười nói bèn quay đầu lại nhìn cô bé, ánh mặt họ lộ rõ sự kinh khiếp. Lấp bắp không nói thành lời.

- À...là ta bị say sòng. Nói rồi Sabrina làm vài điệu bộ như chọ chệ đang ho khan ra vài tiếng.

- Đợi để tất cả bọn họ đều biết rằng cô nói được Xà ngữ hả? Làm ơn đừng hành động bất thành linh như thế.

Voldemort đến sát bên cạnh cô, nhỏ giọng nói. Sao cô lại đến đây, lại còn ngồi cùng một thuyền với hắn như thế chứ. Mọi người được ti nữ dẫn về tận phòng riêng của mình.

Phòng của Sabrina, phòng của cô là một căn phòng lớn bằng đá, trên trần chạm khắc rất nhiều hình dạng và ngôn ngữ cổ Ai Cập. Những bó đuốc cũng vàng vọt như thể bức tường vậy. Phòng cô chỉ có vồn vện một cái giường hình tròn cỡ bự, một cái tủ quần áo và một bộ bàn ghế uống nước. Nhưng bù lại trong phòng còn có một chỗ, trông như thùng nước tắm lớn, nhưng lại được xây liền với căn phòng, hồ nước ăn sâu xuống dưới đất. Làn nước mát lạnh đang tự động đầy lên. Những cái vòi có xả bọt đang liên tục tuôn ra những lớp bọt trắng, phủ đầy hồ nước. Cạnh đó còn có một âu đựng đầy những cánh hoa hồng thơm ngát.

Không thể cưỡng lại được sự mời gọi này. Sabrina trèo mình vào bể nước, đem cả đầu chui xuống dưới màn nước. Như thể rơi sâu xuống màn đêm đen vô tận, bị kéo tụt xuống. Bên tai vẫn còn vang lên những tiếng lục đục, âm thanh làn nước ục ục, vang lên như gần như xa. Như vỗ về mon man bên tai khiến con người ta thật thoải mái, thật dễ chịu.

That's dangerous!!!

Sabrina chỉ thấy lũng bùng bên tai. Trong thăm thẳm của tiềm thức, cô đang đứng trong vũ trụ bao la vĩnh hằng, nơi có vô số ngôi sao và vì tinh tú đang tỏa sáng, cô sẽ nghĩ dài ngắn hà kia là dải Milky Way đi. Cô lạc lối trong cái bao la ấy. Rồi cô cố gắng suy nghĩ, cô muốn làm gì. Dường như trong trí óc của cô còn chưa nảy ra câu trả lời. Mà xung quanh đã bắt đầu biến chuyển. Có một cái đài cao lớn bằng đá cẩm thạch trắng muốt mọc lên, tràn dần ra là những cột trụ cao lớn bắt đầu hình thành từ từng viên đá một. Chúng cứ thi nhau xếp vào một cách ngăn nắp như thể có người dùng ý niệm để điều khiển. Một cột thác rất dài đổ xuống con kênh bao bọc lấy sân đứng rộng lớn hình tròn. Ở dưới làn nước, chực lên một cái đầu bèn bẹt đầy vảy, nó nhô từ từ lên khỏi mặt nước cùng hai con mắt vàng khè, giữa đồng tử có một cái sọc ngang như lưỡi dao cắt qua.

Một con rắn lớn đung đưa quay quay cái đầu nó men theo dòng nước, đâm mình vào dòng chảy của thác nước dữ dội. Nó bành cái mạng ra rộng cả thước, hoa văn xếp nếp một cách đẹp đẽ. Đang giờ hai cái nanh lớn của mình, cái lưỡi chẻ làm đôi đỏ chót thè ra xà...xà...Nó không nói gì cả. Một con rắn hổ mang.

Lúc bấy giờ Sabrina mới phát hiện ra sự có mặt của một ông lão. Ông lão đã già lắm rồi, đầu hói, đeo một chiếc kính hình vuông. Ông mặc một bộ áo chùng màu xanh thẫm như biển trời đêm đen.

- Chào con, ta sẽ luôn xuất hiện khi con cần ta nhất.

- Nhưng con không biết ông là ai. Con chỉ cảm thấy có sự kính trọng vô ngần từ trong tim con.

- Đưa trẻ thật thà. Đúng vậy, ta là con, mà con cũng là ta.

Cái gì, cô mà là một ông già hói đầu ư? Cô mới không phải, cô là con gái mà. Giờ tay kiểm tra thân thể từ trên xuống dưới một hồi cảm thấy vẫn ổn lắm.

- Nói đúng hơn ta là câu trả lời trong tiềm thức của con. Ta ở đây chỉ để nhắc nhở con một lời thôi. Hãy tin tưởng vào sự lựa chọn phía trước của mình. Vũ trụ đã có một kế hoạch vĩ đại cho cuộc đời con.

- Con đang cần biết điều đó nhất sao?

- Đúng vậy. Sabrina à, mỗi con người đều có một vai trò của riêng mình. Mặc dù mỗi người đều có một trách nhiệm, một vai trò để gánh trên đôi vai mình. Nhưng đúng vậy, không một ai sinh ra là vô ích cả.

- Mọi người sinh ra đều có lý do. Họ góp sức mình vào tạo nên thế giới. Như những nốt nhạc trên khuông nhạc, hòa mình vào điệu nhạc vĩ đại của vũ trụ vậy. Nói rồi trong không trung hiện ra hình một chiếc kim tự tháp, 4 chân với đỉnh là một tam giác nhọn. Có rất nhiều người đang đứng ca hát như hòa vào làn gió bay đến tận trời cao. Sabrina có thể hiểu được điều này.

- Công chúa, người có muốn gặp lại cha mình sớm đến như thế nào thì cũng không cần dùng đến cách cực đoan này chứ.

Một bộ xương khô quắt queo mang theo Sabrina trôi lên khỏi mặt nước. Brook bây giờ đang quấn chiếc mũ làm bằng lụa trắng to tởm trông như cái mũ em bé trên đầu nó. Mặc một bộ áo tắm lụa trong suốt, trông y như một người bản xứ Ai Cập chính hiệu. Nó hẳn đã rất nhanh hòa nhập cộng đồng đi.

- Brook, đây là phòng tắm nữ.

- Người là chủ nhân của ta. Ta bế người từ khi người còn quần tã. Chăm sóc người như quần gia, có chỗ nào kiêng kị chứ? Brook bĩu môi. Nhưng nó đã không còn môi nữa rồi. Khuông miệng chỉ chu ra toàn xương là xương. Trông nó giống như đang mỉm cười nhếch nhếch thì hơn.

- Nếu ngài không nhanh lên ngài sẽ bỏ lỡ bữa tiệc chào mừng của Hoàng gia Ai Cập.

- Ta biết rồi. Nói rồi Brook hất tay, cô bé bay văng lên trên sàn nhà. Đem cô bé phơi khô sạch sẽ trong nháy mắt. Rồi hần hóa phép hiện ra một bộ váy lụa trắng hờn ngực, trên vai chỉ vờn vện một tấm lụa trong suốt đang rủ dài xuống, được đính bằng hai con rắn vàng cong cong. Chiếc váy lụa ôm sát lấy đường cong cơ thể của Sabrina. Mái tóc cô bé cũng được thắt những bím tóc nhỏ xíu, buộc gọn lại thành một dòng như thác bạc chảy xuống một bên vai. Trông cô bé giờ đây như một vị nữ thần vậy.

- Không thể ăn mặc hờ hạng như thế này được Brook. Đổi cho ta chiếc áo choàng trắng kín đáo hơn.

- Chỉ có trang phục mỹ lệ như thế này mới xứng với chủ nhân của ta. Người hãy mặc đi Brook cùng Chủ Nhân sẽ rất vui lòng đấy. Chủ Nhân thấy nhất định sẽ bật khóc sướng sướng cho coi.

- Ta là chủ nhân của người hay ai mới là chủ nhân của người. Một người chỉ có thể phục vụ một chủ thôi Brook. Đừng đem sự trung thành của mình sẽ làm hai, Brook ạ.

- Ta đương nhiên phục vụ vì một mục đích cao cả hơn hết thảy, hơn cả ý chí, hơn cả vận mệnh, hơn cả xác thịt, hơn cả những vị thần. Công chúa ạ!!!

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thịt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Bữa tiệc Hoàng gia

Bữa tiệc được tổ chức ở sảnh lớn. Khắp dọc đường đi Sabrina có thể thấy rất nhiều tỳ nữ đang bê từng khay đựng thức ăn, rượu và hoa quả lớn một đi ngang qua. Trong hoàng cung Ai Cập ngoài sảnh đường đi cũng rất thoáng đãng, nếu nói là khá giống Hogwarts nếu như không có những bức tượng nhân sư, cùng những vị thần Ai Cập dọc đường đi.

Sảnh chính rộng lớn, phía trên cao là vị trí của Nhà vua Ai Cập cao quý, một cái ngai toàn bằng vàng ròng, hai chân ghế chạm khắc hình thần Ra. Thấp hơn chút xíu là vị trí của Gia đình Hoàng gia, bao gồm Hoàng hậu, Hoàng tử và Công chúa. Hai bên là dãy bàn để thức ăn ngập tràn, cũng chính là chỗ của các vị đại thần đang ngồi sẵn ở đó. Kẻ uống rượu, người đang bàn chuyện.

Sabrina để ý thấy có một người đàn ông cao lớn trọc đầu. Cái mũi giống hệt Snape, nó khoằm xuống như điều hâu vậy. Nhưng ông ta lại không giống với Snape, Snape trên khuôn mặt có chút bi thương sâu khổ. Còn người đàn ông này trên mặt đều tỏ ra uy nghi, khiến người ta không thể không nể phục ông. Da ông ta rất trắng, trông phong độ đẹp trai. Ông ta chính là Imhotep. Vị thầy tu kiêm tể tướng Ai Cập. Ông ta cũng là một phù thủy vĩ đại nhất ở Ai Cập này.

Mà ngồi ở ngay vị trí trên cùng, đối diện với ngài Đại Tế Tư. Chính là ngài Chúa tể Hắc Ám đến từ Anh Quốc. Hắn vẫn mặc chiếc áo choàng đen bằng lụa mượt mà, thân hình rắn rỏi ẩn hiện dưới lớp lụa mang theo một khí thế vương giả ngút trời. Trông hắn lại có vài phần giống một vị Hoàng tử hơn.

Ngồi kế bên là thầy Flitwick lúc này đang bị các đại thần xúm lại chúc rượu say túy lúy. Sabrina chạy lại vị trí cuối bàn, ngồi ngay ngắn cạnh Sirius, kế bên cậu là Snape. Nãy giờ cứ quay đầu lên tuốt tận trên điện mà ăn, không để ý xung quanh.

Sirius nhấp chút rượu nho nhàn nhạt nói: "Rượu nho ở vùng này là tuyệt hảo. Ngon hơn cả rượu trên những cánh đồng nho ở đồn điền của gia tộc Black ở Pháp."

- Nhà bồ có đồn điền trồng nho ở Pháp ư?
- Đương nhiên. Mùa hè mình sẽ đưa cậu tới đó. Chúng ta sẽ nghỉ hè ở Pháp.
- Nhớ nhé. Mình yêu cậu. Sabrina hôn nhẹ lên gò má lúc này đã ửng hồng của Sirius.

Hai người cũng không phải là thân mật ngày một ngày hai. Sao tên này vẫn cứ dễ dãi mặt như thế nhỉ? Snape một bên mặt lạnh tanh, ngồi đó thành một đồng lớn kỳ khôi như hàn băng ngàn năm tỏa ra lạnh lẽo.

Các vị sứ giả các nước cứ người một người một dâng lên Đức Vua Ai Cập những món quà thành kính độc nhất. Sabrina thấy một viên dạ minh châu phát sáng hơn cả cái bóng đèn điện nữa kia. Nó tỏa ra ánh sáng xanh dịu mắt trong vắt. Sứ giả Hungary thì dâng tặng một con chó Samoyed trắng muốt biết nói tiếng người. Sứ giả nước Pháp thì dâng tặng một con khi bắt từ, không chết dù bị bắn vỡ sọ. Rồi lại một chiếc đồng hồ cổ biết hiện ra những điều tiên tri như một thước quay trong chậu Tử Vi Ký. Một con mắt to lớn hình cầu bằng sứ từ sứ giả Trung Quốc, nó mang lại cho con người ta tri thức vô tận. Đúng là kho báu, thì không phải chỉ có nghĩa là vàng bạc hay châu báu. Kho báu là những giá trị vượt xa trí tưởng tượng của loài người nữa kia.

Năm xưa không phải vì con người mở ra Pandora mà tai ương mới ập đến đó sao? Sabrina trầm nghĩ nghĩ trong lòng. Không để ý tới một ánh mắt đã sáng quắc lên trong phòng đang nhìn những món bảo vật với vẻ thêm thưỡng. Bên cạnh hẳn là công chúa Raphael, mỹ nhân Ai Cập xinh đẹp động lòng người. Một mỹ nhân đứng cạnh hẳn trông như một bức tranh. Đẹp đôi đến thế.

Raphael đang ra sức chúc rượu cho Voldemort. Mà kẻ kia thì từ lượng cũng không tòi, hẳn nổi danh là con ma rượu ở Hogwarts. Chuyển nghệ danh từ Chúa tể Hắc ám sang Chúa tể của những bình rượu. Hẳn cứ hết ly này lại đến ly khác. Tuyệt nhiên không thấy ăn gì cả. Cho dù Raphael có ra sức mời mọc như thế nào đi chăng nữa.

Sabrina nhìn tròn cảnh đó, thấy có chút tung tức trong lồng ngực. Còn có, buồn đi "giải quyết nỗi buồn" nữa. Cô men theo hướng tay chỉ của một thị nữ tới bên chiếc bình hoa lớn bên cạnh hành lang ra vào tới nhà vệ sinh. Cổ họng khô chat, nóng rực, có chút có khó thở. Loạng choạng đi vào trong suýt chút nữa va vỡ cái bình hoa bên cạnh. Cô ngồi lại đó rất lâu. Rất lâu, tận đến khi bên ngoài vang lên tiếng một đứa con gái.

- Ta đã biết chàng rất lạnh lùng. Nhưng chàng chính là người đàn ông trong truyền thuyết. Ôi ta đã không thể ngờ chàng lại đẹp trai tới vậy. Ta đã nghe nói rằng chàng là một thứ quỷ nhân xấu xí nhất. Ôi trái tim của ta.
- Công chúa đừng bận tâm, nô tì đã chuẩn bị sắp xếp cả rồi. Một giọng nữ khác vang lên.
- Ta biết người đáng tin tưởng nhất mà Rina. Giọng nữ cao lãnh lớt kia lại lên tiếng.

Bọn họ đang âm mưu gì chứ? Sabrina nghĩ mãi mà không ra. Khả nghi nhất thì chỉ có thể là Raphael cùng Voldemort thôi. Hẳn thật xấu số, lần nào cũng vô tình vô ý mà dính vào diện bị tình nghi. Dù hẳn hoàn toàn không hề cố ý. Thật đáng thương. Sabrina đợi cho tới tận khi hai người kia đi khuất cô mới mở cửa bước ra. Trong gương, một cô gái tóc bạc kim chày dài về một bên. Cô có gương mặt trắng lấm, trắng tới độ không chút huyết sắc. Đang kinh hãi nhìn vào trong gương thấy một dòng máu nóng chảy ra từ mũi của mình. Sao thế này, đầu cô có chút choáng váng.

Không phải là cô đang lo lắng cho tên kia đấy chứ. Lo lắng tới chảy cả máu mũi sao? Cũng không phải là cảnh bấy bạ gì mà. Sao lại dễ dàng chảy máu mũi đến như thế chứ? Hai kiếp người trôi qua, có gì mà bấy bạ lại khiến cô chảy máu mũi được đâu. Rửa sạch đi vết máu trong làn nước mát. Sabrina mới thấy có chút thanh tỉnh. Rất nhanh chạy gấp tới phía sảnh lớn.

Ở đó, Voldemort đang nằm ngả sóng xoài trên mặt đất. Khóe miệng rỉ máu, hẳn nằm đó, như đã chết rồi, khuôn mặt bình thản, vô hồn, mắt đã khép lại. Đau, đau quá. Tim của cô quặn thắt đau đớn. Cô không hiểu vì sao nữa, chỉ là khi thấy kẻ đó. Nằm yên bất động, cô lại cảm thấy sợ hãi.

Hẳn không phải đi đòi nhà ma rồi đấy chứ? Không cần đợi đến Harry ra đòi sao. Sabrina chạy vội lại, đỡ người hẳn lên. Láy viên sỏi dè từ trong túi ra nhét vào miệng hẳn. Bài học thứ nhất, luôn luôn mang theo thuốc giải độc bên mình. Thật cảm ơn Snape, nhờ bài giảng đầu tiên của hẳn với Harry ở kiếp trước mà giờ đây, cô lại cứu được một mạng người. Đôi mắt cô có chút cay xè, nhìn người kia đang bất lực dựa người trên cánh tay cô. Hẳn vẫn không có phản ứng gì cả. Nhịp thở chậm lăm. Người hẳn vẫn lạnh toát. Nếu đến chậm một chút nữa có phải hẳn xong đời rồi không?

Cảm giác đau lòng rất nhanh qua đi. Đặt hẳn nằm ở đó để thầy Flitwick dùng bùa bay đưa hẳn về phòng. Thầy sẽ dư sức dùng mấy bùa phục hồi, hẳn sẽ không sao đâu, còn có thầy lang Hoàng gia Ai Cập được phái tới rồi. Sẽ không sao đâu. Khuôn miệng có chút mặn chát. Sabrina quay lại chỉ thẳng vào kẻ đang định rời đi khỏi nơi đó. Công chúa Raphael.

- Công chúa Raphael của ta. Người có muốn giải thích gì không?
- Ta...um không phải ta. Tất cả là chủ ý của Rina. Raphael khóc rống lên, khuôn mặt sợ hãi chỉ thẳng tay vào người tỳ nữ tóc xoắn tít tên Rina đang quỳ ở đó.
- Ta...ta chỉ là nghe nói nọc độc của con rắn hổ mang có hình trái tim trên mạng là thứ Tinh Dược tuyệt vời nhất. Ta...ta...thật không biết lại xảy ra sự tình

như thế này.

Cổ họng có chút khô khốc, nhưng đầu óc Sabrina nóng bừng bừng, đem từng dây thần kinh như kéo căng ra. Khó chịu vô cùng lên tiếng:

- Người nghe điều đó từ ai?

- Dạ...dạ là những người tì nữ trong cung ạ. Tể tướng, tể tướng Imhotep, nhà hiền triết giỏi nhất cũng nói như vậy. Rina khóc như mưa, lấp bắp thừa lại sự thật.

- Imhotep!!!

- Ta e là đêm nay công chúa sẽ cần phải trở về phòng của mình và tự kiểm điểm lại bản thân về những hành vi mà công chúa gây ra ngày hôm nay. Vì mặt mũi của Hoàng gia Ai Cập. Đi ngay! Người đầu.

Một tập thị tỳ đứng lên kéo cô Công chúa vẫn đang khóc lóc của bọn họ đi khuất mắt mọi người.

- Ta phải xin lỗi vì những hiểu nhầm trong đêm nay cô Sandal.

- Hiểu nhầm đó có thể lấy đi một mạng người đấy.

- Bằng tất cả sự kính trọng của ta thừa tiểu thư Sandal. Hẳn không phải là người của chúng ta.

Đúng vậy, mâu thuẫn ngay trên Ai Cập dưới sự trị vì của Nhà vua. Bọn họ đòi được ít công đạo là đã may. Chết một hai mạng người tại kỳ thi quốc tế là chuyện vẫn thường xảy ra. Truy cứu không được thì Rina sẽ là kẻ chết thay. Phải suy nghĩ thấu đáo.

- Chúng ta là sứ giả Anh Quốc. Đại diện cho Anh Quốc tham dự kỳ thi. Sự an nguy của một người trong đoàn chúng ta thôi cũng đại diện cho tất cả phù thủy nước Anh đây thừa ngài Imhotep ạ.

- Ta e là tính mạng đã không có vấn đề gì. Như vậy ngày hôm nay, ta sẽ cử tới những thầy lang giỏi nhất trong Hoàng cung tới điều trị cho hân. Ngoài ra, đội tuyển Anh sẽ được quyền xuất phát đầu tiên trong kỳ thi. Cô thấy thế nào? Cô Sabrina.

- Ít nhất cũng phải cho hân căn phòng đẹp nhất, hướng mặt ra bờ sông Nile, hướng Bắc, có thể nhìn thấy hoàng hôn khi mặt trời ngã bóng trên dòng sông Nile, một căn phòng hạng nhất.

- Chấp thuận. Còn gì nữa không?

- Không.

Sabrina rất không vừa lòng rồi đi. Cho bọn họ chút lợi ích là mong bịt miệng lại được ư? Nực cười! Rồi cô sẽ cho cả thế giới pháp thuật biết được là Ai Cập, nước chủ nhà đăng cai kỳ thi đấu tay đôi quốc tế năm nay, đã gây ra họa suýt giết chết một mạng người. Dù kẻ kia cũng không chết được. Nhưng mà mọi người cần phải biết.

Thầm nghĩ nghĩ tính tính trong đầu. Cô đã không để ý tới Sirius vẫn đang đứng đó từ khi nào. Tận cho tới khi mọi người rời đi hết, hân vẫn đứng đó với cô.

- Cậu nghĩ, ta nên đi nghỉ không? Ngày mai là bắt đầu cuộc thi rồi. Potter có gửi thư cho tớ, nói là mùa Cup Quidditch đã bắt đầu rồi. Cậu ta không có sự xuất hiện của cậu nên đã liên tiếp giành chiến thắng. Cậu ta giờ còn coi quả banh Snitch là bạn vì thiếu tớ rồi. Cậu ta đã khoá chí lắm, tớ đoán cậu ta phải cười tới mạng tại như con tinh Peeves vậy.

- Ừ, đi nghỉ thôi. Sabrina buồn đau, bộ dáng ủ dột như thể cô mới chính là người mắc ghen quả sỏi dè. Luyện tập Quidditch cực khổ bao lâu nay, vậy là công cốc. Lại còn để cho Potter giành hết vinh quang. Vậy là xong. Hết tin xấu này tới tin xấu khác.

Cô thất thủ trở về phòng, thay bộ váy đã dính bẩn cả đi. Nặng nề nằm lên giường. Cô ngược lên trần nhà. Cô đọc nhiều ký tự lắm, nhưng không hiểu gì cả. Cô cứ suy nghĩ lung tung đi đâu? Cô là lo lắng cho tên kia hay sao. Trằn trọc trên giường một hồi lâu mới quyết định đứng dậy. Mặc thêm áo choàng, cầm cây đũa phép phát sáng lên, hướng thẳng tới phòng người kia.

"Appare Vestium." Một tiếng xẹt khác cháy lên trên đầu cây đũa phép của cô. Đem làn hơi bụi vàng in hình lại trong không khí. Nhìn quanh lại cảnh Rina nhỏ chút chất dịch trong nhò từ lọ thủy tinh bé xíu vào ly rượu của Voldemort. Cô thấy hân vừa nhấp môi ly rượu đó liền ôm lấy ngực, thổ huyết, máu hân bắn đầy ra đài hoa quả cao ngất ở đó. Hân lập tức ngất đi. Thì Sabrina chạy vào. Có một sự việc kỳ lạ duy nhất là mọi người đều có mặt ở đó đông đủ chỉ trừ Hoàng tử Nameri đã rời bữa tiệc từ lâu.

Voldemort được đi chuyển những hai lần. Hân được đội ngũ thầy thuốc khiêng đi trên chiếc cán dài tới một căn phòng lớn phía Tây Bắc. Một hướng ở mát mẻ, đối diện ngay đó có thể nhìn ra con sông Nile từ trên cao. Phòng trang hoàng xa hoa gấp bội lần phòng ở của Sabrina. Voldemort phải có cả một cái bể bơi trong phòng ý chứ bồn tắm gì.

Hân nằm lạnh yên ở đó, chiếc áo choàng dính máu cũng đã được thay ra. Hân mặc một bộ ngủ trắng. Sabrina không biết hân có thích màu trắng hay không. Nhưng cô chưa từng thấy hân mặc đồ trắng bất kỳ một lần nào trước đây. Ấy vậy mà giờ đây hân mặc một bộ đồ trắng, say ngủ ở đó, ánh trắng trên vòm trần được yếm bùa giống hệt như ở Hogwarts chiếu lên hân. Lấp lánh trên làn da xanh xao. Trông hân thực có vài điểm giống với một thiên thần

đang say ngủ.

Sabrina ngồi lại bên giường hần rất lâu. Đã lấy ra một cuốn sách để đọc giết thời gian nhưng cô không thể đọc được một chữ nào vào đầu hết. Cổ họng vẫn khô khốc như vậy, cô chạy đi và tìm thấy một bình nước nho ở phía góc phòng, bình nước nho đỏ mọng, trông ngon lành lắm. Còn được đựng trong một chiếc bình toàn bằng vàng được chạm khắc những chùm dây nho ngon mắt. Đúng là phòng ở Tổng thống có khác. Đãi ngộ đương nhiên khác với Sabrina. Cô chỉ có nước trà, cùng lắm là một ít sữa yến mạch vào buổi chiều.

Cô uống hết bình nước nho rồi mà người kia vẫn chưa tỉnh lại. Hần cứ yếu ớt nằm ở đó. Người là Chúa Tể Hắc ám cơ mà, oai phong lẫm liệt năm xưa của người đi đâu cả rồi? Trờ trờ vào khuôn mặt của hần. Vẫn không tỉnh dậy? Phải nói bần về phương diện nhan sắc, hần hoàn toàn là số một. Cũng đã lấy lòng hàng trăm ngàn cô gái chứ không ít ỏi gì. Đã bao nhiêu người sa vào lưới lừa của hần chứ?

Sabrina nghĩ nghĩ, rồi từ từ chìm vào giấc ngủ. Trong giấc ngủ, cô mơ thấy một nơi cực kỳ nóng nực. Trong mơ, cô biết rất rõ rằng, đó chỉ là mơ. Trong giấc mơ, cái nóng rất ra rất thật con người. Cô đang đứng trên một cái bục lớn. Mà cô lại đang hôn nhau say đắm với một tên áo đen cao lớn nhìn không rõ mặt. Sabrina cũng chẳng rõ đó có phải là mình không nữa. Chỉ thấy nhờ nhờ thân ảnh cao bằng mình, tóc bạch kim xõa xuống. Đang đứng đó làm chuyện đáng xấu hổ kia với tên áo đen.

Toàn thân người đàn ông kia đều là áo choàng đen, hần run rẩy một chút. Người nữ thì đứng đó. Vẫn ôm lấy người hần. Giọng nói họ vô cùng quen thuộc, nhưng vẫn là trong mơ, có chút xa xăm vọng lại.

- Ta không thể để người chết được. Người nữ nói.

Người đàn ông đó im lặng trong giây lát: "Nhưng có nàng, ta tin ta sẽ thay đổi được số mệnh. Vận mệnh, không phải câu trả lời là nên chi phối bằng lý trí của bản thân hay sao? Ta sẽ làm chủ vận mệnh của mình."

Người nữ lại im lặng giây lát, bỗng nhiên cô ta càng ghì chặt người đàn ông vào lòng. Người nam từ lại đặt một nụ hôn lên môi cô, hai người lại càng âu yếm hơn. Cô không thể nào nhận ra nổi hình dáng của họ.

Họ hôn nhau say đắm, vì muốn nhận ra hình dáng họ, lại biết chắc là mình nằm mơ, nên cô cứ thế mà chứng kiến cảnh đôi uyên ương đang hôn nhau giữa muôn trùng nham thạch xung quanh ấy.

Không nhận ra hình dáng của họ khiến lòng cô rất khó chịu. Hai kiếp người, kiếp trước cũng đã xem không ít tranh ảnh bày bày, văn hóa phẩm đồi trụy cũng đã đọc không ít. Vậy mà, trước màn xuân cung đồ bằng xương bằng thịt này, cô lại im lặng, âm thầm xem tiếp. Thì quang cảnh xung quanh đã thay đổi trong nháy mắt. Cô thâm rên trong lòng, quả nhiên là nằm mơ. Không thì đang đến hồi gay cấn, cũng sẽ không vội chuyển cảnh như vậy chứ.

Cảnh thứ hai thì người đàn ông áo đen kia bế cô gái tóc trắng trên tay. Hần lên tiếng, giọng có phần thất thểu như hết hơi vậy: "Cứu cô ấy, ta sẽ làm bất cứ thứ gì." Rồi hần trao cô bé lại cho một người đàn ông với râu tóc dài đến nỗi phải buộc lại thành một cuộn lớn trước ngực. Thấy Dumbledore ư? Còn ai có vẻ ngoài kì dị vậy nữa chứ.

Cảnh lại mờ đi, xung quanh cô hiện ra một phòng làm việc lớn chứa đầy sách, trông như một cái thư viện. Phòng này quen mắt lắm. Còn ai có thể ganh đua với cụ Dumbledore trong vấn đề sưu tầm sách ngoài giáo sư Gaunt chứ. Người đàn ông mặc một chiếc áo sơ mi đen đã có phần rối loạn, chiếc cúc của hần mở ra tới nút thứ ba. Tóc tai hần xõa xuyi che rù xuống cả mặt. Hần đang nghiêng đầu đặt đôi môi của mình lên môi cô bé kia. Đến lúc này thì Sabrina có thể khẳng định đó chính là mình rồi. Nhưng hần chỉ đặt môi nhẹ nhàng lên vậy, không có sự cuồng nhiệt như nụ hôn trước kia.

Môi hần có vị mát lạnh, mềm mại lắm. Kỳ quái, sao xem xuân cung đồ mà lại phát sinh cảm giác được. Đem chiếc lưỡi nhỏ liếm một vòng, cảm giác không sai, một đường cong khúc khuỷu mềm mại đang trượt đi trên môi cô. Cô có thể cảm thấy nó. Nụ hôn ấy. Rất nhanh cảm giác ấy biến mất. Chỉ còn lại hơi thở nhẹ lạnh lạnh xộc thẳng vào sống mũi cô. Hần lại đặt đôi môi lên môi cô, nhẹ nhẹ tách khuôn miệng cô ra, chiếm lấy chiếc lưỡi non mềm mại ngọt kia, đắp lại nhiệt tình.

Ừm có chút vị ngọt, môi cô ngọt lắm, như một món điểm tâm thích mắt vậy. Còn có dòng nước lẫn chút vị chua dịu nhẹ, vừa hay tỉnh dậy khuôn miệng hần có phần khô khốc. Hần mạnh bạo mà xâm chiếm nơi mật ngọt kia, hớp lấy từng ngụm ngon lành. Hần thích chỉ nhìn cô bé vẫn đang nhắm mắt mơ màng kia, cô đẹp lắm. Hệt như những ngày đầu hần gặp cô, cả khi hai người âu yếm bên nhau. Vậy mà cô lại nhớ quên đi hần, cô quên hần thật, hần đã từng tự hỏi rất nhiều, là cô có cùng cảm giác giống như hần không? Cô chưa từng đồ mặt với hần. Nhưng giờ đây khi say, mặt cô lại ửng hồng lên ngút mặt. Hần đang dần sâu vào cuộc tình này ư? Lần cuối những gì còn đọng lại trong trí nhớ hần là tiếng cô đang lay gọi hần bên cạnh. Âm thanh này dễ nghe quá. Hần có chút buồn ngủ, không tài nào đáp lại âm thanh ấy. Nhưng trong giấc ngủ thiếp đi đó hần đã nghe đi nghe lại âm thanh kia rất nhiều lần, nó cứ chạy đi chạy lại như bản nhạc trong tâm trí hần. "Thomas, anh không sao chứ?" Cô đang lo lắng cho hần lắm ư? Hần có thể cảm nhận được dòng nước mắt nóng hổi của cô rơi trên mặt hần. Nơi vết thương cào xé đã rất lâu hần không cảm nhận được điều gì nữa rồi.

Nhưng giờ đây, dòng nước mắt nóng hổi ấy lại len lỏi vào hần. Hần có thể cảm nhận được một luồng hơi ấm áp truyền qua, vang vọng lại trong chính cơ thể lạnh im của hần. Hệt như ném một viên đá vào mặt hồ lớn, mang những tổn thương cùng vẩn vện vết sẹo trong tim hần mà chữa lành. Không phải là có một con Phượng hoàng nào đang khóc ở đây đây chứ? Lão Dumbledore đời nào lại hào phóng với hần như vậy.

Liệu cô có gọi tên hần trong khi đang say hay không? Vì hần vẫn luôn luôn làm như vậy. Có lẽ hần đã quá bận mà không thể làm quen với bất kỳ một người con gái nào khác, kể cả cô công chúa Raphael kia hay không? Chỉ là hần đã rất nỗ lực để cố hôn cô một cái thôi mà. Ta đã thật buồn khi thấy em rời khỏi sảnh lớn, trong lòng hần có biết bao nhiêu mong muốn giữ cô lại.

Đã bao giờ em trở nên say khướt mà buông những lời âu yếm. Bởi vì hần vẫn luôn như vậy

- Chúng ta hoàn toàn có thể hạnh phúc bên nhau nếu em muốn.

Ta liệu còn có thể tìm được cho mình một câu trả lời hay không? Ta tỉnh lại, thấy bản thân đã rất sạch sẽ rồi, không cần sửa soạn gì cả. Hẳn là Sabrina đã sửa soạn giùm ta rồi. (Ý ẹ trời ơi không phải đâu ạ, anh chỉ đang mơ mộng một chút thôi.)

Còn có thể thấy cô bé đang vì lo lắng cho ta mà ngủ quên lại bên cạnh giường. Thực lòng muốn bế cô bé lên nằm với ta. Nhưng ta lại có chút sợ hãi, ta sẽ đánh thức cô bé rồi sẽ ăn thêm một cái bạt tai hay không? Vậy là ta ngồi đó ngắm nhìn cô bé đang say ngủ rất lâu. Nhưng ta lại không thể ngăn cản được bản thân tiến đến an ủi đôi môi đang mơ màng nói mơ kia. Ta thừa nhận, ta bị dụ hoặc khi nhìn vào đôi môi trái tim đỏ mọng thơm mùi nho ấy.

Ta cũng rất nhanh không để cảm giác phân vân làm phiền đến hai lần. Ta ghé môi đặt lên môi cô ấy. Ta chỉ muốn làm thật nhẹ nhàng thôi, kéo cô ấy giật mình tỉnh lại. Ta đã rất ngạc nhiên khi chiếc lưỡi non mềm ướt át kia chạm qua môi ta. Ta không tự chủ được, chuyện gì xảy ra thì kệ để mặc nó xảy ra đi. Ta cũng rất hưởng thụ.

Ta đáp lại nồng nhiệt. Đem cả âm áp và âm ức bao lâu nay trong lòng đem ra mà quán lấy đầu lưỡi thơm mát kia. Ta có chút trầm mê. Nhưng ta lại thích con trầm mê này. Mãi mãi cũng không muốn tỉnh lại.

Nhưng rất không may cho ta, cô ấy tỉnh lại. Mơ màng, rụt vội đầu lại, nhìn ta. Cô ấy nhìn ta bộ dáng đáng thương không biết là đang giận hay phẫn uất quá phát giận ta không biết. Nhưng ta lại cứ như thằng ngốc, ngồi đó nhìn cô ấy cười xuề xòa. Ta nặn ra một nụ cười có lẽ là khó coi lắm. Cứ nhìn mặt cô ấy thì biết. Không phải chứ, ta cũng "tùng" là mỹ nam hạng nhất cơ mà.

Cô ấy dặn dò ta vài điều, ta đã rất muốn cảm ơn cô ấy bằng một nụ hôn nữa. Nhưng ta đã đủ tỉnh táo để không làm vậy và cũng đủ tỉnh táo để từ chối món thuốc Phục hồi mà cô ấy đưa cho ta. Ta nói rằng cô ấy có thể ngủ ở lại đây cùng ta mới là thứ thuốc Phục hồi tốt nhất. Cô ấy bèn chạy thẳng biến đi mất. Ta đã nói sai gì à? Những thứ ta nói đều là sự thật mà?

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Trận chiến trong rừng sương

Sáng hôm sau, sau một đêm ngủ không ngon giấc. Sabrina lơ đãng tỉnh dậy. Bọn quần áo thi đấu đã treo sẵn ở đó. Bữa sáng cũng được thị nữ chuẩn bị từ lúc nào. Cô rất nhanh xua tan đi con mệt mỏi, vệ sinh mặt mũi rồi thay quần áo.

Sabrina hôm nay tết tóc cao hai bên, trông như một nữ chiến binh. Đi vào đôi boots da rồng màu tím. Mặc vào bộ quần áo màu xanh đang cứ chốc chốc lại bùng cháy lên những ngọn lửa xanh rừng rực ở đuôi áo. Trông cả người Sabrina cứ như một cây đuốc nhỏ sắp ra trận.

Khán đài hôm nay là trường thi đấu thể thao thường ngày của Hoàng gia. Hai bên khán đài hình oval đã chật kín người ngồi từ rất sớm. Bọn họ đều treo băng rôn, biển ra những khẩu hiệu ủng hộ cho nước nhà mình. Có một con rồng rất lớn bằng phép thuật còn bay quanh khán đài để cổ vũ cho Hungary. Bên này, một đám yêu tinh nhí xinh đẹp với mái tóc vàng chóc lẹ đang chí chóc cãi cọ nhau về điệu nhảy để chào mừng Italia. Đám người Ireland mặc đồ xanh mướt mát thì liên tiếp hóa phép ra những con yêu tinh xanh tinh nghịch bùng theo những chiếc nôi vàng ra sức mời mọc giám khảo. Quả thực là ở những sự kiện trọng đại, các nước luôn muốn phô trương thanh thế ra cho cả thế giới thấy.

Riêng nước chủ nhà Ai Cập thì kéo cả những con nhân sư của họ theo để đứng ở cửa ra vào đấu trường. Ở giữa là một cái khán đài nơi các thí sinh dự thi sẽ đứng trên đó. Sabrina rất nhanh chạy lại đứng cùng Sirius và Snape, đội thi đại diện cho Hogwarts, đại diện cho nước Anh.

- Cậu có lo lắng không vậy? Sirius nhỏ giọng hỏi, còn đem một chiếc kẹo bơ mềm chìa ra cho cô. "Ăn đi, cậu sẽ thấy đỡ hơn."

Sirius đúng là còn ngọt ngào hơn cả kẹo bơ nữa. "Mình đang cảm thấy hào hứng vì sẽ có rất nhiều đấu thủ mạnh tới từ khắp nơi trên thế giới." Mà kẻ kia, nghe nói là hấn nhất quyết chống cự vùng vẫy trốn thoát khỏi sự phản đối của những thầy thuốc để đến tham dự Lễ khai mạc. Hấn nói rằng hấn đã khỏe lắm rồi, nhưng cả đường đi cứ vịn tay lên đầu thầy Flitwick làm gây chống.

- Không hấn khắp nơi đâu. Có rất nhiều nước không tham gia. Ví dụ như Cuba chẳng hạn. Bọn họ chỉ thích làm cướp biển.

- Và giờ đây Lễ bế mạc của cuộc thi Đấu tay đôi Phù thủy Quốc tế thường niên do Liên đoàn Đấu Tay Đôi Pháp Thuật Quốc Tế đăng cai tổ chức ở Ai Cập. Và trước tiên xin gửi những lời cảm ơn nồng nhiệt nhất đến gia đình Hoàng Gia Ai Cập đã rất rộng rãi tiếp đón chúng ta những ngày qua. Thứ hai, ta xin không phụ lòng mong đợi của quý vị nữa, cuộc Thi đấu tay đôi phù thủy Quốc tế chính thức được bắt đầu.

- Tôi sẽ phổ biến cách thức, phương pháp, luật lệ của cuộc thìn gay bây giờ đây. Trước mặt tôi đang có 99 phù thủy trẻ tài năng đến từ khắp nơi trên thế giới. 99 người này sẽ chia ra làm 33 đội, mỗi nhóm ba người để bắt đầu bài thi. Phần thi năm nay sẽ có chút khác biệt so với mọi năm. Vì lượng thí sinh dự đông. Nên Liên đoàn quyết định sẽ tổ chức thi đấu dưới dạng Battle Royale. Tức là thi đấu sinh tồn. 99 người trong một khu rừng rộng 10km. Có một con sông bắc ngang qua khu rừng. Trung tâm của con sông đó chính là địa điểm tổ chức vòng thi đấu thứ hai. Tất cả những thí sinh ở đây sẽ có 5 ngày sinh tồn trong rừng, chống lại quái thú, bầy sập và cả chính những đội thi khác để đến được Ngôi nhà giữa rừng. Mỗi đội thi sẽ được phát cho một tấm thẻ. Đó là những tấm thẻ mang thuộc tính kim, mộc, thủy, hỏa, thổ được biểu trưng trên đó. Ngoài tấm thẻ duy nhất được phát, mỗi đội sẽ phải tìm thêm 2 tấm thẻ nữa để đạt đủ điều kiện dự thi. Như vậy là sẽ chỉ có 11 đội được bước tiếp vào vòng sau thôi. Không cần biết dùng thủ đoạn gì, hãy đảm bảo có được 3 tấm thẻ. Bạn sẽ đi tiếp.

Tử tướng Imhotep dùng Sonorus tăng âm lượng của mình lên cỡ đại. Đứng đó giang cả hai tay ra mà giảng giải trận đấu.

- Nào giờ hãy lại bàn ta lấy đơn đăng kí. Đơn này sẽ khiến các người kí một cái khế ước rằng sẽ chấp nhận nguy hiểm trong trường hợp mất mạng. Có nghĩa là các người sẵn sàng cho cái chết. Nào lại đây!!!

Ông hô hào mọi người. Đội của Sabrina sẽ bước ra sân thi đấu đầu tiên theo như thỏa thuận. Ông Imhotep sẽ cầm lấy tay chúng nó kí một cái Lời thề Bất Khả Bội Fidelius Charm lên để đăng ký chấp nhận việc chúng nó sẽ chết như ông Imhotep thỏa thuận. và Sabrina giờ đây đang đứng như trên pháp trường, cắn răng giờ tay ra để tạo lời thề. Mà theo cô quả quyết là ánh mắt của Voldemort trông như sẽ giết chết cô nếu cô không dành chiến thắng. Cô đứng đây chấp nhận cái chết theo như đã thỏa thuận với hắn.

Sirius là người xem ra đứng cảm nhất trong cả nhóm. Hắn còn dắt tay cô bước thẳng vào cánh cổng vòm lớn đằng sau khán đài, bước thẳng vào cuộc thi đấu.

Đứng ở cửa ra vào cô một cặp nữ chiến binh đang cúi chào bọn họ. Người chị tên Allan, người em tên Née. Bọn họ là đội xuất phát trước, kế tiếp là đội hình nước chủ nhà Ai Cập với Hoàng tử Nameri và công chúa Raphael cùng một kẻ to lớn, trông cứ như là Hộ vệ của bọn họ. Trông hắn chẳng có vẻ gì giống với lũ trẻ con đứng trên bục ngày hôm nay.

Bọn họ đi ngày sau khi đội của Sabrina đã rời đi nên cô không thể thấy rõ được những đội hình đằng sau nữa. Nhưng cô đã rất nhanh nhẩm lại tên tuổi cùng khuôn mặt của mỗi người khi cô nghe lỏm được họ nói chuyện lúc đứng ghi danh ở trên sân đấu. Bọn họ đi sâu vào trong rừng. Những cây cối cao lớn ngút trời, đan xen vào nhau như khung cửa. Bọn trẻ bước đi trên nền đất mấp mô toàn những lá khô.

- Vậy là chúng ta sẽ phải chấp nhận cả việc giết chết lẫn nhau để đi tiếp. Quá là tàn nhẫn!!! Snape lên tiếng.

- Cậu sợ rồi sao Snivellus? Sirius châm chọc.

- Đừng có gọi cậu ấy là Snivellus. Cậu ấy tên Severus Snape. Còn nữa, cậu nên nhớ là bài thi này đề cao tinh thần đồng đội. Còn nếu như cậu đủ khả năng lấy được thêm hai tám thẻ nữa thì mình không ý kiến. Cậu có thể lên đường được rồi đấy. Sabrina quạu.

- Các cậu đừng cãi nhau nữa. Snape lúc này mới đứng một bên hòa giải hai người.

BỘP. Một tiếng và chạm rất to, Sirius đâm ngã Snape. Snape bị người kia giáng cho một đấm, loạng choạng đứng dậy.

- Hai cậu làm cái quái gì thế hả? Cậu không thể đánh Sev được. Sabrina chạy lại ngăn lấy Sirius.

- Cậu còn không nhìn kỹ lại xem? Hắn không phải là Snape. Snape sẽ không bao giờ nói chuyện với tớ bằng giọng điệu hòa giải ấy. Hắn không hề có. Hơn nữa, đầu tóc hắn cũng sạch sẽ chứ không bóng lờng như Snape.

- Cậu đang nói gì vậy? Mình biết cậu ghen tức với mình và Sabrina. Nhưng mình...không nghĩ cậu lại nhỏ mọn vậy. Snape gào lên, chỉ thẳng cây đầu phép vào mặt Sirius.

- Fulgari. Một sợi dây ánh sáng văng lên, trói chặt lấy Snape lại.

- Finite Incantatem. Cô bé chỏ đầu dừa phép lên Snape, kẻ kia viền vẩy vẩy, làn da phồng ra trông như ủng nước, hắn thoát ra khỏi bộ dáng lòng không của Snape mà hiện thân thành một thằng bé da nâu, nó có tới 6 cánh tay mọc ra từ đằng sau lưng, đang bị trói dòn lại thành một đồng như những que diêm. Hắn có cái đầu trọc lóc, bên trên là một chòm tóc bờm xờm vàng khè như bờm sư tử cháy.

- Tên đóng giả yếu kém. Món thuốc Đa dịch của người cũng không thể nào giúp người đóng giả con sên ghê tởm kia được. Sirius đứng một bên, dí đầu phép vào hắn, bộ dáng sẵn sàng chiến đấu.

- Xui quá. Có vẻ như không còn sự lựa chọn nào khác khi các người đã khám phá ra sự thật. Tên 6 tay ré lên. Trong tay hắn cầm một con dao nhỏ, chặt đứt cả sợi dây ánh sáng của Sabrina.

- Vậy thì ta đành dùng tới vũ lực thôi. Nói rồi hắn lao vào Sirius đang đứng ở đó.

- Ăn hay bị ăn còn chưa biết đâu? Sirius đáp trả.

Hai tay của tên kia lòi ra hai thanh kiếm đang gác bên hông. Thì ra hắn chỉ có thể cầm 2 thanh, chứ 6 thanh thì hắn tuyệt đối trở thành nhân vật đáng sợ nhất của bài thi này.

- Incendio! Từng quả bom lửa văng ra từ đầu cây dừa phép của Sirius, đem mặt đất nổ thành từng hố lớn sâu hoắm, liên tục đuổi theo mục tiêu đang chạy lại tấn công bằng kiếm.

- Tay ta được tạo ra để ngăn chặn mọi phản đòn ma pháp cậu bé ạ. Nói rồi hai cánh tay rành rang của hắn giờ lên, nắm trọn lấy ngọn lửa ném trả về phía Sirius.

Sabrina này giờ đều là chạy đi tìm Snape. Thấy cậu ngã bất tỉnh ở đó thì cô vội chạy lại điều trị rồi kéo cậu qua phía Sirius đang quấn nhau với tên kia. Cô đã quá chủ quan khi nghĩ rằng Sirius có thể chống đỡ được với một tên quái vật 6 tay.

- Locomotor Mortis.

- Levicorpus.

Hai âm thanh đồng loạt vang lên. Đem chân kẻ kia trói chặt lại, hấn ngã lăn ra mặt đất rồi rất nhanh bị treo lên không trung bằng mắt cả chân duỗi ra lơ lửng. Một món bùa độc của Snape, thì ra năm Hai cậu đã phát minh ra nó rồi. Sabrina thầm khen ngợi.

- Ta vẫn là không thích hợp hành động một mình.

Nói rồi hấn đu người lên hoàn hảo khôi phục bộ dáng bay trong không trung rồi nhảy xa vài thước biến mất vào trong rừng cây rậm rạp. Kẻ này có họ hàng với Tê thiên đại thánh Tôn Ngộ Không ư? Trèo cây giỏi như vậy.

- Nếu ba chúng ta không ở gần nhau thì đừng tin ai, bất cứ ai cũng có thể giả dạng thành một trong chúng ta. Có khả năng chúng sẽ trà trộn vào chúng ta. Rõ chưa?

Snape đứng đó giảng giải.

- Chính cậu mới là kẻ bị đánh ngất.

- Vậy chúng ta phải làm như thế nào? Sabrina lên tiếng.

- Chúng ta sẽ tạo ra một mật khẩu, một mật khẩu mà chỉ có chúng ta sử dụng với nhau thôi. Nếu đưa sai mật khẩu thì chúng ta sẽ phát hiện ra kẻ thù liền. Nghe cho kỹ đây, mình chỉ nói một lần thôi, mật khẩu cho Sabrina là kẹo bông gòn, mật khẩu cho Sirius sẽ là Chân nhồi bông. Còn mình sẽ là Hoàng tử lai nghe chưa?

- Tại sao lại chỉ có một mình cậu được là Hoàng tử?

- Vì mình là trưởng nhóm.

Bọn trẻ lần mò đi trong khu rừng. Bọn chúng dừng bước trước một rừng cây mờ đục toàn sương trắng. Bọn chúng không thể nghe rõ, nhìn rõ được người xung quanh.

Sabrina nghe thấy tiếng lạo xạo đập lên những chiếc lá khô bên cạnh, tiếng bước chân vang lên cứ mỗi lúc lại một gần. Trong tay càng nắm chắc hơn cây đũa phép. Cô đợi cho đến khi tiếng bước chân đó đi ngang qua mình. Bỗng thấy một trận rừng mình, xung quanh cô lạnh băng như thêm sương phủ giá. Những đợt băng bám vào cành cây gần đó mà héo úa đi.

Sabrina thấy một người đàn ông đeo chiếc kính tròn một mắt lè lét lại gần phía cô.

- Chạy đi...con hãy chạy ngay đi...đừng để chúng bắt được. Người đàn ông với đôi tay đầy máu ra nắm lấy cổ tay cô.

Chỉ tới khi Sabrina phát hiện ra cổ tay cô không dính máu cô mới biết đây là ảo giác. Có lẽ là do màn sương kia ư? Ngẩng đầu lên, cô thấy một tốp Giám ngục Azkaban đang đứng ở đó. Áo trùm đen kín mặt, chỉ lộ ra cái mõm tròn xoe với tua tủa răng nhọn hoắt. Chúng đang bay lơ lửng trong không khí. Đem hạnh phúc và niềm vui rút sạch đi chung quay đây.

Chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng. Người ta cảm thấy trống rỗng hoặc có kẻ lại đang đau khổ cực kỳ. Chúng không thể thoát ra khỏi khung cảnh trước mắt.

Chuyển động...mày phải chuyển động đi. Sabrina thầm nghĩ, mắt thấy một tên giám ngục đang hóp lấy từng ngum linh hồn của Sirius. Kéo linh hồn cậu bé mỏng manh như làn khói vàng mà tham lam hút lấy.

Sabrina nghĩ tới một kỷ ức vui vẻ. Khi cô chiến thắng Cúp Quidditch. Cô đã vui như thế nào khi mọi người hò reo rồi khênh cô lên không trung.

- Expecto Patronum!!!

Chỉ một ánh sáng bạc xẹt ra từ đầu cây đũa phép. Không ổn rồi. Sirius không thể lặp lại định mệnh bị hút hồn bởi những tên Giám ngục được nữa. Cô không muốn chứng kiến cảnh đó, không muốn nghĩ đến chúng. Cô nghĩ tới niềm vui khi Slytherin liên tục Bảy năm liền đạt được Cúp nhà. Cô đứng trên bục nhận danh hiệu học sinh xuất sắc nhất. Cô nhảy cồm lên, vui đùa theo điệu nhạc.

- Expecto Patronum...ummmmm!!!

Một tiếng hét còn lớn hơn nhưng đáp lại chỉ là một luồng sáng bạc vụt ra. Thành công đem sự chú ý của cả 3 tên Giám Ngục dồn về phía cô.

Lạy Merlin, bọn họ còn nhập khẩu cả Giám Ngục ư? Giám ngục không phải đang nên cai ngục Azkaban hay sao. Vui đùa ở đây làm gì? Không có vui đâu nha. Rồi trong đầu Sabrina vụt lên cảnh cô và người kia đang hôn nhau đắm thiết. Hai người như hòa quyện vào làm một. Đường như không gì có thể chia cắt họ:

- Ex...pec...to...Patronum!!!

Sabrina đảo cây đu đủ phép một vòng. Từ đầu cây đu đủ phép hiện ra một con ngựa lớn màu bạc có cánh, chạy băng lại hí vang giờ chân giẫm đạp tấn công những tên Giám ngục. Rồi quay đầu lại bên này, húc văng một tên khác bay xa. Chạy quanh một vòng xung quanh xua tan đám sương mờ mờ rồi vỗ cánh bay đi mất. Một con Abraxan màu bạc. Thần hộ mệnh của cô là một con Abraxan.

Đờ lấy Sirius và Snape. Dùng một cái quyết chữa trị còn không quên lôi ra cả tá lon bé chocolate Éch Nhái ra cho bọn họ.

- Ăn đi! Các cậu sẽ thấy đỡ hơn đây.

Ban đêm, sau khi Sabrina chạy xung quanh một vòng, liên tục tạo ra những màng chắn pháp thuật vô hình bao quanh lại khu cắm trại.

- Salvia Hexia...Protego totalum...Cave inimicum...Fianto Duri.

Cô bé tạo ra một loạt thần chú bảo vệ, bùa che chắn, còn có cả bùa báo động và đuổi người nữa. Sirius đứng một bên phụ giúp Snape dựng trại.

Lúc nhóm lửa xong thì lũ trẻ đã đói meo. Sirius mới bèn nhận nhiệm vụ cùng Snape đi kiếm những thứ có thể ăn được trong rừng.

- Mẹ mình có thể hóa phép ra thức ăn từ trong không khí. Snape một bên gỡ đầu gỡ tai, bộ dáng biếng nhác lên tiếng.

- Mẹ của bồ không thể nào biến ra thức ăn từ không khí. Không ai có thể. Thực phẩm là điều đầu tiên trong năm trường hợp ngoại lệ chính trong luật của Gamp về Luật chuyển đổi nguyên tố. Bồ không thể tạo ra thức ăn từ hư vô. Bồ có thể Triệu hồi nó, nếu bồ biết nó ở đâu, có thể biến đổi nó, hay làm tăng số lượng nếu bạn đã có. Sabrina lên tiếng giảng giải.

Snape rất không đành lòng nhưng vì cậu là người am hiểu các loại cây, thảo dược và nấm nhất. Nếu để cho tên Sirius kia đi kiếm rau cỏ, bọn cậu cũng ngộ độc hết cả lũ không chừng. Vậy là Snape nhận nhiệm vụ đi hái nấm, tìm những rau và củ quả có thể ăn được trong khu rừng. Còn Sirius thì đi săn thú. Một công việc phải nói là vô cùng hợp với Sirius. Cậu nhanh nhẹn đặt bẫy sập, bẫy treo rồi trái đánh phải đánh đem lời nguyên bản ra bùm bùm vào những con thú vật đáng thương trong khu rừng.

Bọn chúng săn được 2 con gà và một con dê núi bự. Tay nghề của Sirius quả nhiên là thần sầu. Snape cũng không kém cạnh, cậu bới được hàng tá khoai lang, nấm và quả dại.

Snape được giao cho phần việc đồ tể với Sectumsempra. Bùa Cắt sâu vĩnh viễn. Sabrina chịu trách nhiệm chế biến đồ ăn và dùng bùa chú để bảo quản cho chúng mãi tươi trong những ngày sắp tới.

Bọn chúng nhóm một khóm lửa nhỏ. Đem những con gà đã được nướng chín vàng thơm đang tỏa ra mùi thơm nức mũi.

- Ahhh ăn thôi, mình đói lắm rồi. Sirius về mặt háu ăn không thể chờ đợi thêm nữa.

- Từ từ đã. Sabrina ở một bên, liên tay quét những thứ nước vàng đặc sệt lại trên lớp da của con gà. Liên tay lật giở con gà trên ngọn lửa phừng phừng.

- Đây là mật ong. Thứ này làm tăng mùi vị và cũng khiến da gà giòn hơn. Chút các cậu ăn thử xem. Xong ngay đây.

- Tớ không thể đợi đến khi nó chín. Này đây, cái đùi lớn sẽ là của Sabrina, cô ấy một con gà. Và phần lớn thứ hai là của mình. Snape cậu cũng kiếm được nhiều quả dại mà đúng không?

- Chỉ có 1 phần ba số đội tham dự có thể lọt vào vòng trong. Chưa kể khi cậu ở quá lâu tại một địa điểm, sẽ có những màn sương mờ từ từ lan từ ngoài bìa rừng vào thu hẹp khoảng cách. Những làn sương này có thể khiến người ta say ngủ. Snape cầm lấy một cái đùi gà ngoạm lấy một miếng rồi mới cất giọng.

- Vậy là chúng ta sẽ phải di chuyển liên tục. Sirius lên tiếng. Gà Sabrina nướng đúng là rất ngon. Ngon hơn cả con gia tinh Kreacher của nhà cậu làm nữa. Hương vị thơm nức, lớp da giòn béo ngọt lịm, hòa quyện cùng từng thớ thịt săn chắc. Ngon tuyệt cú mèo! Có tay nghề của Sabrina ở đây, bọn trẻ còn lo gì đói nữa.

- Nhưng vấn đề chính vẫn là phải kiếm được 2 chiếc thẻ nữa.

- Nhưng không thể đảm bảo là các tấm thẻ còn nguyên vẹn hoặc bị chiếm đoạt được rồi. Những đội khác có thể đã chạm trán nhau.

- Kẻ thù tiếp theo có thể chính là cơ hội của chúng ta đây.

- Tại sao chúng ta không sao chép một chiếc thẻ giống y hệt. Tớ đã thấy những thẻ bài khác của nhóm khác.

- Không. Nó đã được ếm bùa Chống gian lận rồi nhớ không?

Bọn trẻ ngồi cùng nhau nướng Marshmallow và uống những cốc bia bơ tu khụ mà Sabrina mang theo. Cô còn đóng lon cẩn thận từng chai một. Và hạnh diện nói rằng đó chính là do cô phát minh ra từ ý tưởng đồ uống đóng lon của Muggle đó. Bên trong được hút hết không khí để bảo quản tươi nguyên.

Chúng trở lại căn lều. Bên trong là một căn nhỏ nhỏ bằng gỗ, có ba căn phòng và một nhà vệ sinh. Còn có phòng khách với lò sưởi và bàn uống nước. Một kệ sách và hai chiếc đèn đứng to cỡ cỡ. Một căn nhà đơn giản ấm cúng. Bên trong mỗi phòng đều có giường và tủ kệ. Dưới sàn cũng trải sẵn thảm lông mịn mượt. Bọn trẻ rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Quyển 2 - Chương 11: Họ...mang cả sa mạc vào bài thi

Sáng hôm sau, khi thu dọn đồ và gỡ lại bùa chú. Không quên dùng thêm mấy bùa xóa dấu vết Obliteration Charm và Evanescio. Bọn trẻ đi tiếp, rồi chúng thoát ra khỏi khu rừng. Thi trước mặt lại chỉ là một biển cát mênh mông. Bọn họ còn bê cả đặc sản sa mạc vào trong bài thi ư?

Sabrina ngao ngán lắc đầu. Bọn trẻ kéo những tấm áo chùng có mũ ra đội lên. Đem khăn quần bịt chặt lại, vượt qua cái nóng bỏng rát của sa mạc. Bọn chúng đi rất lâu, đến nỗi chân đã tê như củ. Sabrina phải dùng Duro hóa phép ra những chiếc cầu bằng đá để bớt đi sự cháy rát khi giày bọn trẻ chạm vào lớp cát của mênh mông sa mạc.

- Meteloinx. Sabrina thều thào. Một con bão sấm nhỏ đem theo mưa roi hiện ra bao phủ lấy cơ thể cô và hai đứa trẻ.

- Bỏ mê sáng rồi sao? Snape hỏi cô.

- Không mình đang hoàn toàn bình thường. Mình đang rất tỉnh táo, bỏ biết không, ở sa mạc không có nước lại ít mưa, người dân ở đây khi thấy mưa đều sẽ chạy ra ngoài con mưa mà nhảy múa mừng kể cho dù họ có ướt hết đấy. Quần áo của bỏ cũng là bà mình gửi tặng, trên đó đã ếm lên Impervius rồi. Sẽ không thấm nước đâu.

Quả thực, những giọt nước chỉ làm ướt cơ thể và đầu tóc bọn trẻ. Khiến chúng trông thảm cực kỳ chứ không hề làm ướt quần áo. Từng hạt mưa rơi xuống cứ trơn trượt đi như thể chúng mặc một lớp áo mưa vô hình.

Nhưng chính cơn mưa cũng báo động những nguy hiểm gần kề ngay đó. Một hình thù dài nổi lên từ đụn cát lướt đi về phía bọn trẻ.

- Không ổn rồi, có gì đó đang tới. Sirius lên tiếng cảnh giác.

- Revelio. Cậu hét lên. Chĩa cây đũa phép vào đụn cát đang lớn dần lên. Một con mãng xà cỡ lớn quất mình bay lên trong không khí. Đem cái đuôi của nó quất thẳng về phía bọn trẻ.

- Reducto! Một tiếng nổ lớn đem lũ trẻ quật ngã về phía sau nửa thước. Nhưng con đuôi con rắn trước cú nổ đó vẫn toàn toàn không bị sứt mẻ.

- Không ổn rồi, lớp vảy của nó có thể chống lại phép thuật.

- Ngưng lại. Sabrina phát ra mấy tiếng xà xà. Ra lệnh cho con rắn đang nhe hàm răng lõm chồm của nó ra chực chờ cắn lấy cổ Snape.

- Bỏ nói được Xà Ngừ ư? Bỏ là một Xà Khẩu??? Snape lên tiếng.

- Đây không phải lúc hỏi. Sabrina vẫn phát ra mấy tiếng xà xà mà cô đã quên mất rằng bản thân mình đang nói chuyện bằng Xà ngữ với...Snape. Kề không hiểu Xà ngữ kia đứng đực ra ở đó, mặt cắt không còn giọt máu.

Con rắn đứng sững lại giữa không trung. Rồi một tiếng kèn sáo cất lên, con rắn quấy đạp như thể bị người ta vụt bằng roi. Nhảy mất nó điên cuồng quay ra, bỏ vục cái đầu xuống Snape. Một miếng nuốt chửng cậu bé.

Trong ảm ướt và chật chội, bao tử con rắn nhóp nhép và đồ lôm. Nó đang cố gắng bo cốp để tiêu hóa cậu. Cậu chỉ nghe lũng bùng vài tiếng vọng lại xà xà không biết là do con rắn phát ra hay do Sabrina phát ra nữa. Rồi rất nhanh, cậu cảm thấy như bị hút xuống một cái hũ nút, chui tọt vào trong rồi một lực đẩy mạnh mẽ cuốn cậu ra ngoài mang theo rớt rã nhóp nhép của con vật.

- Kinh quá! Nói rồi Snape lăn đùng ra ngất xỉu.

- Ra mặt đi. Sirius hét lên.

Bước ra từ lời nguyên tan ảo ảnh, một nhóm ba người mặc đồ với những các quần băng kỳ dị. Một tên bọc toàn cánh tay hấn bằng lớp áo giáp dài ra phía sau thành một đôi cánh bằng sắt thép to vĩ đại, đang chìa tua tua ra những chiếc lông sắc nhọn. Tên này tóc xám, mặt đã bịt một cái ốp sắt to đùng. Trông có vẻ bặm trợn. Một tên còn lại gầy, cao dong dong, hấn tóc vàng, vẻ mặt nhừ nhựt tựa như sáp, và sau lưng hắn thì nhô ra một đôi bánh bướm to vĩ đại. Hắn có họ hàng với vua Yêu tinh ư? Sabrina chợt nghĩ thì để ý thấy đứa con gái. Nó có mái tóc đỏ chót như lửa cháy trong sa mạc. Có ba phần giống với Lily nếu như nó không mặc một bộ đồ lông cam rực từ đầu đến chân. Trông y hệt như một con Yeti cỡ bự ở vùng núi tuyết phía sau Hogwarts. Nó có một chùm đuôi cáo mọc ra từ sau người. Đợi đã? Nó có đuôi ư? Nó không phải là Hóa thú sư Animagus như Sirius đấy chứ. Tên cánh bướm lên tiếng.

- Không ổn rồi. Nagini nó cứ không nghe lời.

Mà nó. Là Nagini thật ư? Nó lưu lạc tới tận Ai Cập này. Ta tưởng nó là sủng vật của Voldemort. Sabrina có chút đau đầu, vất tay lên trán, ah, kìa bây giờ vẫn chưa có con Nagini này bên cạnh. Cô sợ gì chứ?

- Vậy thì trực tiếp xông lên đi. Ta giải quyết tên tóc đen, còn cậu giải quyết con bé kia. Thăng kia đã ngất đi rồi. Tên có đôi cánh sắt lên tiếng.
- Vậy là mình không phải đánh nhau ư? Cô bé Yeti với giọng.
- Không. Cậu ở yên đó. Tránh cho cậu lại nổi khùng lên rồi mất kiểm soát.
- Vậy thì được rồi. Mình cũng rất ghét đánh nhau àh.

Tên với đôi cánh bằng sắt bay tới tấn công Sirius. Hắn vẩy đập đôi cánh, một đàn những chiếc lông bằng sắt sắc nhọn bay thẳng trực tiếp, xé gió cắt qua da Sirius.

Cậu la lên một tiếng kêu thất thanh. "Vis Gravitatis" Sirius hét lên phản kháng. Một hàng rào những ô lưới bằng tia điện vàng xẹt ra, bề cong lấy không gian như thể hút những chiếc lông đang bay tới tấp vào. Rồi bùm bắn ngược trở lại về phía tên kia.

- Bar Magnes...Avis Oppugno. Liên tiếp hai lời nguyên phát ra. Một đem hút tất cả những chiếc lông còn lại. Hai đem một đàn chim nhỏ vỗ cánh, đem những cái mỏ rắn chắc của chúng, những con Gõ kiến Bảy màu Sabrina đã từng chỉ cho Sirius khi ở trong rừng. Đem chúng mô phỏng, hóa ra rồi lao vào tấn công trực tiếp mục tiêu. Trên chân mỗi con chim còn buộc một Bùa Phát Nổ ngay khi chạm vào.

Trong không khí ầm lên một tiếng nổ lớn, mà nhìn từ đằng xa cũng có thể thấy khói bụi văng lên. Mùi mịt cả một góc sa mạc như thể bọn họ vừa va phải một con lốc xoáy. Kẻ mang đôi cánh chim đồ gục xuống.

Bên này Sabrina đang giao chiến với tên cánh bướm. Hắn liên tiếp đánh ra những thần chú xanh đỏ nhá lên bay thẳng về phía Sabrina.

- Baubilius!!!

Tùng đột sấm sét nhá lên, bắn thẳng về phía Sabrina. Giáng xuống ầm ầm một cách giận dữ. Cô bé không thể làm gì khác là liên tiếp thôi lui và gia cố lớp phòng vệ bằng Protego Maxima. Hắn ra tay nhanh đến độ như chém vun vút vào gió, không để lộ bất kỳ một sơ hở nào để Sabrina có thể trả đòn.

- Nebulus. Một làn sương ần ần hiện đem cả vùng lớn sa mạc chìm vào khói trắng. Sabrina ẩn mình trong làn sương khói mù mịt. Rất nhanh vẩy nhẹ đũa phép.

- Protean Puffskein Maxima. Cô bé lăm nhăm

Một binh đoàn những con Puffskein bằng lông tròn tròn màu vàng hiện ra bay lượn trong không khí như thể những mặt trời nhỏ. Chúng cái nhau chí chóc, có đứa còn liên tiếp cầm những cây búa to bự cháng đập vào đầu con còn lại như trò chơi đập thỏ. Có con lại cứ bay vòng vòng như thể nó là một quả bóng bị kim chích đang xì hơi bắn tứ lung tung.

- Cái quái gì thế này!!! Immobulus! Immobulus!!! Liên tiếp những đòn bùa đông cứng nhá lên trong không khí. Nhưng hắn càng đánh thì những con Puffeìn càng nhân bản ra thành nhiều phần. Cứ con lớn lại đến con bé hiện ra.

- Peskipiski Pesternomi!!! Hắn cứ bắn liên tiếp những lời nguyên ra mà đám Puffskein thì cứ thi nhảy nhảy vào cầm tử huyệt chịu đòn đó. Điều đó lặp đi lặp lại khiến hắn như muốn phát điên lên được. Càng điên cuồng chém vun vút đầu đũa phép vào không khí. "Đồ quý!!! Lũ chết tiệt!!!" hắn tuôn ra những tràng chữ tượng hình ần tượng. Đánh văng về ngoài nho nhả như một công tử của mình biến đi sạch sẽ.

Sabrina lấy ý tưởng này từ những con Gargoyle cứ đánh trúng là lại phục hồi y nguyên ở mê cung của Brook. Còn thêm thất cho chúng mấy cái bùa nhân bản cho có phần đặc sắc. Hoàn hảo đem tên kia phát điên lên được.

- Stupefy.

Một ánh sáng xanh nhá lên, đem tên kia hoàn hảo ngất ngay tại chỗ. Quay đầu lại chỗ Snape lúc này đã tỉnh lại. Vẫn còn chưa hết kinh hoàng. Hắn quay đầu nhìn lại cô bé Yeti đỏ cam chói lọi kia. Hắn thấy có đôi chút nhớ Lily rồi. Hắn đứng yên lặng tại đó như trời chòng.

- Thôi đi, mình đã thấy rất nhiều ánh mắt những đứa con trai nhìn mình như vậy. Chúng khiến mình bức mình. Đánh cũng đã đánh rồi. Đây. Đây là tấm thẻ Thổ của nhóm mình. Cầm lấy rồi đi đi cho nhờ. Cô bé bức mình lên tiếng. Mặt cô trông ửng đỏ hết như màu tóc vậy. Cô tha lỗi hai kẻ đang ngất kia kéo đi bằng một sức lực phi thường. Chỉ với hình hài nhỏ bé kia ư? E rằng đối thủ đáng gờm nhất đã rất hào phóng mà ném cho chúng tấm thẻ trong khi còn không thèm chiến đấu.

Vậy là bọn trẻ đã lấy được tấm thẻ đầu tiên của bọn chúng. Sự vui mừng khiến bước chân chúng trở nên nhẹ bẫng. Như nhắc bóng chúng lên mà băng qua sa mạc rộng lớn kinh hoàng đó.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thịt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 12: Trận chiến bên dòng sông

Bọn chúng bước ra khỏi sa mạc, tới một cánh đồng lớn toàn những đụn cỏ mọc cao tới đầu. Bạt ngàn một vùng toàn là những cây cỏ kỳ lạ cao vút đó. Men theo con đường đất chính, băng qua cánh đồng cỏ cao vút. Bọn chúng bước tới chỗ dòng sông. Nơi hai bên bờ làn nước xanh biếc ánh vàng đang lờ lững trôi.

Dòng nước tươi mát khiến bọn trẻ vục mặt vào làn nước mà cảm thấy như vừa thoát khỏi địa ngục mà lại gặp được ốc đảo vậy. Uống hớp hớp từng ngụm nước lớn. Sao lại có chút tanh tanh. Ngẩng mặt lên khỏi làn nước thì chúng đã thấy một dòng máu lớn đang hòa lẫn vào dòng nước, chảy trôi theo dòng. Mà nơi đang bắt nguồn của dòng máu đó cách không xa bọn chúng.

Ở giữa dòng sông, một đứa trẻ mặc trên mình tấm áo chùng của thầy tu, kiểu cách cắt xẻ làm hai phần xòe ra ở trên cao, trên thân áo chùng có thêu hình rồng đang bay lượn. Nó bay lơ lững trong không trung, hai bên là hai con rồng mình dài Trung Hoa đang uốn lượn như những con rắn nước khổng lồ. Một con màu trắng bạc râu xanh lè, có hai cái sừng mới nhú ra trên đầu, râu của nó dài lắm. Con còn lại màu đen, lông trắng, nó có cặp sừng to bự cỡ cú y như con Gạc Nai của Potter.

Đứa trẻ ấy lên tiếng: "Chúng ta phải biết dừng lại đúng lúc." Giọng nó có chút lười biếng. Trông y hệt như khuôn mặt chằm chằm mí mắt sung vũ như vừa mới ngủ dậy. Nó Ngã lăn ra một cái gối bật tung trong không khí. Nằm kênh ra đó mà biếng nhác chỉ trò đầu đũa như một vị nhạc trưởng đang điều hành dàn hòa tấu của mình. Hết trái rồi lại phải, điệu bộ tao nhã như đang vẽ vào trong không trung.

- Quan ngoại song long, hô phong hoán vũ. Ta còn tưởng rằng khi tuyệt vọng nhưt, con người sẽ làm ra những điều vĩ đại cơ chứ. Xem kia. Hẳn im lặng như một tên chết rồi.

Hai con rồng lập tức xông vào cắn xé kẻ kia. Hẳn kêu la thảm thiết, từng miếng thịt bị xé toạc ra, chảy máu không ngừng. Trông hẳn y hệt con ma Nam tước Đẫm máu mà trông còn có phần thảm thiết hơn. Hẳn ré lên hai tiếng thất thanh cuối cùng rồi im lặng hẳn. Để mặc hai con giao long đang cắn xé.

Xung quanh nước vỗ lên thành từng bọt sóng ào ạt, nước bắn tung tóe như con thác đổ xuống. Hòa cùng tiếng lá xao động tạo nên một bản hòa ca. Bản hòa ca rất hay, nó như khiến người ta cảm thấy thanh thản, đoạn cao trào những tiếng vỗ của sỏi đá lẫn qua lẫn lại như tiếp thêm sức lực cho người đang nghe.

- Thường thức ra sao, hồi bé con xinh đẹp kia.

Cậu bé lại biếng nhác chỉ vào Sabrina. Cậu có mái tóc xám như lông chuột, buộc gọn lại đằng sau như đuôi ngựa. Về mặt mơ màng quay lại chỉ đũa phép vào Sabrina.

- Rất hay!!! Sabrina đáp. Bọn họ lại còn dám sử dụng cả rồng trái phép ư? Nhưng Sabrina không rõ. Có lẽ chỉ cấm ở Anh, như thám bay vậy. Anh Charlie không phải cũng mãi mê với những con rồng ở tận Rumania đấy ư???

- Ta cũng nghĩ vậy. Yên tâm đi, bạn ta đang chờ, mà ta cũng không có đánh phụ nữ. Ta là một quý ông.

Nó cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Sabrina lên, đặt lên đó một nụ hôn nhẹ.

- Ta sẽ còn gặp lại ở vòng chung kết. Con tìm ta mách bảo mình như vậy. Ta tên Crimson. Ragnarok Crimson.

- Nó có mách bảo người giết người không ghê tay không hả???

- Nhưng nó mách bảo ta tha mạng cho em đó. Nói rồi hẳn tiêu sái nằm ngù khò khò trên chiếc gối bự như cái giường. Lờ lững bay đi.

"Sao bọn họ rồi đi rồi sao?" Trong lùm cây gần đó phát ra tiếng động. Đi ra là ba người đoàn Hoàng gia Ai Cập. Hoàng tử Nameri, Công chúa Raphael và một tên lớn xác lúc này đây đã mặc một bộ áo chùng phù thủy với đuôi là những vạt cánh hoa trở kỳ cục. Hẳn đội một cái mũ trùm kín mặt, chớp mũ cao lắt ngắt, vướng cả vào những cành cây gần đó, trông xác xơ cành cùng lá, thảm thương cực kỳ.

- Tên đó đi cùng với hai kẻ cực kỳ nguy hiểm. Một tên trong số chúng có tới 6 cái tay, còn một đứa con gái tóc ngắn thì cứ như bé bự Mountain troll vậy. Nó to như quả núi ấy. Chàng Hoàng tử lên tiếng.

Hắn cúi người chào đấm Sabrina. Rồi lại đưa tay ra giới thiệu:

- Em gái ta. Cùng Hộ vệ là Ryus. Hẳn tên Ryus nhưng hẳn hơi có chút ngại ngùng. Mọi người sẽ quen nhanh thôi.

- Ai cần quen biết nhanh thôi với hắn? Snape lên tiếng. Trong mọi cuộc phản pháo thì miệng lưỡi hắn là sắc bén nhất.

- Ôi chúng ta thêm bạn thêm vui. Đừng có chiến đấu hoài như vậy, mọi người không mệt sao? Sabrina cảm thấy bản thân có chút rã rời, cả ngày nay chúng còn chưa ăn gì vào bụng. Giờ cũng đã mất hết ý chí chiến đấu.

- Tiểu thư Sandal đây nói đúng. Chúng ta cũng không muốn chiến đấu với nhóm mấy người. Nếu không thì ta đã ra tay từ sớm rồi.

- Ai có thể đảm bảo là trong lúc chúng ta sợ hãi các người không cuồn lấy tấm thẻ? Sirius nói.

- Ai nha. Ta có thể sử dụng Lời thẻ bất khả bại. Ta có thể gia nhập cùng nhóm các cậu. ta cũng muốn kiếm một chỗ ăn nghỉ. Đã 3 ngày qua ta không có gì bỏ vào bụng rồi. Ta không giỏi trong việc kiếm ăn sinh tồn trong tự nhiên. Tên Hoàng tử lên tiếng cầu hòa.

- Ta nghĩ chúng ta không cần phải dùng đến lời thẻ bất khả bại. Nhờ khi lời nguyên mạnh quá, ta đem Hoàng tử cùng công chúa đây trong lúc giao tranh ở vòng thi cuối cùng mà giết chết thì sao. Sabrina giọng độc ác đáp trả. Cô vẫn còn chưa quên vụ việc kia của Voldemort đâu. Thấy mặt cô gái kia là cô lại thấy bức bối khó chịu.

Vậy là bọn họ rất nhanh làm thành một nhóm 6 người dựng trại bên bờ sông. Ryus quăng những chiếc lưới phép thuật ra bắt cá, đem từng đàn lớn bé cá hồi nhảy vọt vào cái lưới câu to tướng đang đợi sẵn ở trên con ngách. Bọn trẻ hôm nay được một bữa cá nướng ngon lành. Mà Raphael khẳng định đó là món ngon nhất mà cô bé được ăn trên đời. Cũng phải thôi, bọn họ vừa nhịn đói 3 ngày thì có ăn mầm đá cũng khen ngon.

Nhưng Sirius cùng Snape thì rất nhiệt tình giao tranh quyết liệt trong cuộc hiến ngón đồ, liến thoắng xử lý xong 6 con cá nướng mỗi người. Cả hai giao tranh gắt gao không ai chịu nhường ai. Đến độ cuối cùng Sirius phải chạy ra gốc cây gần đó mà nôn ọe ra từng đống.

Sabrina ở một bên lo lắng vuốt lưng cho cậu. Còn lấy bao nước da dê lên đưa cho cậu uống.

- Cậu không cần phải luôn gắt gao thế với Snape mà.

- Tôi biết. Tôi chỉ là đã rất yêu cậu. Yêu cậu đến độ chỉ muốn đem cậu trở thành vật sở hữu duy nhất của chính mình.

- Mình cũng yêu cậu. Sabrina nhoen miệng cười rồi đặt một nụ hôn lên môi Sirius. Nó không phải là nụ hôn mãnh liệt, nhưng đó lại là nụ hôn bông gòn ngọt ngào như chính con người cậu vậy. Đem trái tim bông gòn của cô tan chảy ra ngọt lịm tới tim.

- E hèm...e hèm. Raphael chọn rất đúng lúc để phá bình. Cô bé bước ra từ sau chỗ nấp phía cây táo gần đó.

- Ngài ấy còn nói với ta là ngài ấy chỉ có một người trong lòng. Khi ngài ấy nhìn người, ta đã biết đó chính là người. Vậy mà người, kẻ lăng lơ kia, lại đi lừa gạt tình cảm của ngài ấy. Raphael tức giận giậm chân bình bịch. Cô nhấc cao chiếc váy lên, xốc lên tay áo như chuẩn bị sắp lao vào đánh nhau giật tóc với Sabrina vậy.

- Ô vậy thì một người nào đó trong lòng của ngài ấy có thể là bất kỳ ai. À tiện thể, đó là giáo sư dạy Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của bọn ta. Giáo sư Gaunt, nếu như Công chúa đây đã biết tên hần.

- Người...người...bất nạt ta. Raphael khóc rống lên rồi chạy biến đi mất. Một nàng công chúa dễ xúc động. Thảo nào mà tảng băng ngàn năm kia không chịu nổi cô ta là phải. Hần đến một chút cảm xúc cũng không có, đối lập trái ngược một trời một vực.

Bọn trẻ ngủ lại trong lều. Mà phòng của Sirius đã nhường lại cho Công Chúa Ai Cập. Hần mang theo túi ngủ ra phòng khách ngủ cùng bọn con trai. Thấy vậy Snape liền rất khách sáo nhường lại căn phòng của mình cho vị Hoàng tử chân chính kia. Còn hần thì ra ngủ chung với Sirius bên cạnh lò sưởi. Hần nằm trên chiếc ghế bành ngay phía trước Sirius nhỏ giọng nói chuyện:

- Đã 3 ngày rồi. Những đội khác có thể đã hoàn thành bài thi rồi. Sáng mai thôi chúng ta sẽ chỉ còn lại 20 hoặc 23 tiếng nữa thôi. Chúng ta cần đoạt được thêm một tấm thẻ nữa.

- Trong khu rừng rộng lớn như thế này, các cậu có biết cách có lợi nhất là gì không?

- Không. Snape lên tiếng.

- Mục đích của cuộc thi là đi chuyển về phía Nhà thi đấu ở khu vực trung tâm khu rừng. Điều đó có nghĩa là trong những ngày sát cuối, đó sẽ là nơi dễ dàng nhất để đoạt thêm những tấm thẻ. Đó chính là khu vực vàng xung quanh Nhà thi đấu.

- Vậy là chúng ta có thể bố trí mai phục ở đó? Sirius nói.

- Không hẳn, nó chỉ đúng 1/3 thôi. Vì sẽ có những đội tới trước đang ở sẵn đó, có cùng suy nghĩ đã chuẩn bị mai phục các cậu trước rồi.

- Vậy càng nhiều kẻ địch sẽ càng hay. Tôi sẽ đánh bại hết tất cả bọn chúng mà dành lấy tấm thẻ cuối cùng.

- Cũng đúng, nhưng đó mới chỉ là 2/3.

- Vậy 1/3 còn lại là gì? Snape tiếp lời.

- Chúng ta phải nghĩ đến những kẻ thu thập trong những cuộc thi như thế này, chúng sẽ cướp bóc nhiều hơn số lượng cần thiết. Cho dù Nhà thi đấu đã ở trước mắt nhưng vẫn rất ay tàn sát kẻ yếu. Như tên đi cùng với 2 con rồng hôm nay là một ví dụ. Ryus nói.

- Có những kẻ sẽ đi thu thập thêm nhiều thẻ, để khi chúng gặp kẻ địch mạnh hơn chúng thì đưa ra trao đổi.

- Cũng có kẻ sẽ đưa cho đồng minh hoặc bạn bè của chúng. Sirius góp ý nhiệt thành.

- Chúng có thể thông tin tình báo với nhau những bí mật của cuộc thi. Cũng có những kẻ rất mạnh nhưng lại khát máu không thỏa lòng tham của chúng. Nói chúng là tuy Ngôi nhà ở ngay trước mắt, nhưng chúng ta vẫn không an toàn.

- Nói vậy anh đang sợ hãi ư? Tôi biết mục đích anh lại nhập bọn với tội này rồi. Snape vẫn cái chất giọng cay nghiệt đệ nhất ấy.

- Cậu có sợ hãi không, Black? Nó hỏi Sirius, kẻ mà nó ghét nhất trên đời, kẻ mà đã cướp đi Sabrina từ tay nó. Điều bộ chẳng biết là đang mưu móo cố gắng giao tiếp một cách không nhiệt thành.

- Mình có. Nhưng đủ để mình có thể vượt qua mọi khó khăn chính là Sabrina. Mình phải nói là mình rất tin vào cái đầu của cô ấy.

- Cậu sẽ bảo vệ Sabrina chứ? Kẻ kia lên tiếng. Giọng có chút chần chừ.

- Mình sẽ bảo vệ cô ấy tới hơi thở cuối cùng.

- Ừ vậy là mình yên tâm rồi. Snape thỏa hiệp. Hôm nay khi chứng kiến cảnh Sirius giao đấu với đối thủ, cả khi cậu bé chạy lên chắn trước Sabrina nó đã hiểu. Đã thông hiểu ra một điều mà từ trước tới nay nó vẫn luôn nghĩ mãi. Nó có thể chết đi cùng tình yêu với Sabrina nhưng nó sẽ mãi mãi không phải là người sánh bên cô ấy trong những trận chiến. Mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Thổ chiến

Sáng hôm sau cả bọn được Sabrina dậy từ rất sớm chiêu đãi món Spaghetti sốt dê hầm cá chua kiểu Ý, với sợi mì được làm từ khoai tây đang thi nhau bay vào trên miệng chiếc máy nghiền, bên cạnh có lắp một cái mô tơ trông giống hệt máy móc của Muggle. Chiếc máy xay đó có một cánh dao xoay không lồ đang đùn những thớ khoai tây tràn đầy ra trên mặt chiếc máy xay đầy những lỗ nhỏ tạo thành từng sợi mì dài ngoằng. Bay thẳng vào trong nồi nước luộc đang sôi sùng sục. Một bên liên tay đảo nồi dê hầm cá chua đỏ chót Sabrina trông hệt như một bà nội trợ mẫu mực.

Mà Nameri đã hỏi thử cô bé rằng liệu cô có đồng ý trở thành đầu bếp của Hoàng Gia Ai Cập sau khi cô tốt nghiệp Hogwarts hay không? Mà cô bé thì rất lịch sự từ chối thẳng thừng một chức quan được Kính trọng chủ quản kho lương thực trong Hoàng Gia Ai Cập nha.

- Mặt trời mọc phía trước chúng ta. Vậy là chúng ta đang ở hướng Đông Bắc, vậy là chúng ta chỉ cần di chuyển xuôi theo hướng Nam là có thể tới được trung tâm Nhà thi đấu.

- Cậu làm ơn nói tiếng người được không?

- Snape, đó là những kiến thức căn bản trong Hàng hải.

- Cậu định không làm pháp sư nữa mà trở thành một Cướp biển à?

6 người bọn họ cùng nhau lên đường, đi dọc theo hướng con sông để tìm ra Nhà thi đấu ở vị trí trung tâm con sông này. Họ băng ngang qua một rừng cây đẹp đẽ như trong truyện cổ tích, có rất nhiều bướm, hàng trăm con bay xung quanh những bông hoa sắc sỡ đủ sắc màu. Ở xa có một cây cổ thụ lớn đến nỗi từ hướng này bọn trẻ cũng có thể nhìn thấy được. Ngay bên cạnh cây là một con Bạch kỳ mã đang nhàn nhả đứng gặm cỏ. Trong rừng này cũng không phải là toàn quái thú hay quái vật nguy hiểm.

Nhưng bọn họ cứ như đi mãi không ra. Ngôi nhà thi đấu đã hiện lên trước mắt. Xa xa đằng đó. Nhưng họ không tài nào có thể đi tới đó được. Rồi chuyện kỳ lạ thứ hai là những người xung quanh Sabrina cứ làm lặp đi lặp lại một hành động.

Sabrina đếm được vị Hoàng tử đó cứ nói đi nói lại câu: "Hướng này chúng ta sắp tới rồi" như một con rối. Sirius đã ba lần gọi ra Bùa Định hướng rồi. Còn cô Raphael thì cứ mãi bê vấy, hai tay giơ lên quá hông, ngoác như một chú nai con. Cô ta là người duy nhất không nói gì cả. Nhưng điều bộ cử chỉ của cô ấy ngày thường đều chính là điệu nhảy nhót như vậy.

- Không ổn rồi, mau dừng lại. Tớ e là chúng ta bị tập kích rồi.

- Chúng ta đang đi vòng vòng không thoát ra được. Nhìn kia, con Bạch kỳ mã cùng cái cây ban nãy. Nameri lên tiếng.

- Có lẽ kẻ thù đang ẩn nấp sẵn trong bóng tối chỉ chờ trực khi chúng ta kiệt sức chúng sẽ ra tay.

- Emancipare.

Niệm một cái quyết bùa Thanh tẩy đem phép thuật được ếm xung quanh đó phá bỏ. Nhưng chỉ có một lỗ hồng bé xíu được rạch ra.

- Mau, mau lên. Đứng thành hình vòng tròn rồi đồng thanh hô Emancipare lên cùng tớ. Kẻ địch có 3 người, họ sử dụng Bùa gia cố cho trận pháp mê trận

này.

5 người còn lại liền tản ra. Đứng thành hình vòng tròn rồi đồng loạt hô lên "Emancipare." Đem lớp kính bao bọc lấy không gian xung quanh bọn họ bị đánh vỡ. "Hoan hô, làm tốt lắm. Chơi sẽ vui lắm đây", một cô bé lùn tí với cái mũi to bè, khuôn mặt đầy tàng nhang và trông cô thì cứ y như là phiên bản thu nhỏ của Hagrid, nếu Sabrina không cho rằng bác có con riêng ở bên ngoài. Con bé tóc nâu, xoắn tít, nó đang đi một đôi ủng da màu đỏ to tổ bố. Đi bên cạnh là hai đứa con gái trông cũng cộc nhì ừ lẩn y như đứa tóc nâu. Chúng có mái tóc màu đen, cắt ngắn, trên đầu buộc một cái khăn bà già kì cục. Nhưng bàn chân bọn chúng đều to như trái núi.

- Vậy ta không còn cách nào khác là tiếp đón các người thật cẩn thận thôi. Chúng ta là ba chị em Lin, Leng và Lee. Hai đứa còn lại đồng thanh lên tiếng.

- Các người là người Hobbit??? Sirius ngạc nhiên. Người Hobbit sử dụng pháp thuật khác hẳn với phù thủy bọn chúng. Họ tôn thờ nữ thần đất mẹ Gaia. Và có phần hòa nhập vào thiên nhiên hơn phù thủy.

- Đúng vậy. Cậu đẹp trai đây là muốn hỏi làm quen ta. Con bé tóc nâu tên Lin lên tiếng.

- Ta có bạn gái rồi.

- Có bạn gái rồi mà còn dám trêu chọc ta sao??? Nói rồi con bé sải rộng chân, đạp uỳnh một cái lên mặt đất. Nó đem mặt đất ở đó tách đôi ra như tia sét chạy vùn vùn. Còn cú vung tay đưa đường quyền của nó khiến một cục đất to ụ bay vọt lên khỏi mặt đất.

Một kẻ có thể điều khiển đất theo thế võ của mình. Má ơi cái vận đen dúi gì thế này? Những thí sinh hiền lành của tôi đâu rồi?

Con bé nhảy lên không trung múa võ theo nhịp điệu của những nắm đất giờ đây đã thành hình vòng tròn đủ cả. Dưới mặt đất rung lên rần rần. Một ụ đất nhô cao đem 6 người đám Sabrina vụt lên cao. Bọn họ cứ lên cao mãi như chiếc cầu thang máy. Mà xung quanh đất đá thì không ngừng cao lên, chớp mắt che kín ánh mặt trời mà bao phủ lấy bọn trẻ.

Từng mê cung đất đá với những bậc thang cao vút lên đưa người tới hàng trăm ô cửa đen kịt khác nhau. Bọn Sabrina đứng ở ngay trung tâm mê cung đất đá đang bọc lấp bọn chúng như một chiếc quan tài sống này.

- Giờ phải làm sao? Sirius lên tiếng

- Chia nhau ra hành động, mau tìm cách thoát khỏi mê cung này. Ryus lên tiếng.

Bọn trẻ chia nhau ra mỗi người đi về một hướng khác nhau nơi có chiếc cổng vòm đen kịt kia.

Chiếc cổng vòm thứ nhất hướng Nam, nằm sâu dưới những chiếc cầu thang uốn lượn vòng vèo. Chiếc cổng này đưa Sirius tới một hành lang dài như chiếc ống trượt dành cho trẻ con vậy. Bên trong tối om.

- Lumos.

Sirius thấp sáng xung quanh, cậu thấy một chiếc cầu trượt to bằng đất đá xoắn tít vào như hình tròn ốc. Sâu không thấy đáy. Liều thôi. Cậu ném mình trượt theo chiếc cầu trượt đó. Cũng ổn lắm, hoàn hảo không có gì xảy ra. Nhưng ngay tại khúc của đầu tiên. Khi rẽ sang đầu ống lượn, Sirius nghe một tiếng rắc. Rắc...nhưng ô gạch đất đang thay đổi thứ tự của chúng. Đem Sirius lộn nhào ngược trở lại. Cái quái quỷ gì thế này.

- Gougung.

Đem sức công phá của một nòng đạn thần công, bắn nổ tung chiếc cầu đất đá. Nhưng rất nhanh nó lại lành lặn lại y như cũ.

- The Charm to Cure Reluctant Reversers!!!

Trò đùa đùa phép của mình vào chiếc cầu đá. Đem thứ từ đảo lộn lại, đây là một bùa chú mà Sirius đã từng thấy Potter sử dụng để tăng khả năng đảo ngược của cây chổi của nó. Sử dụng ở đây? Có lẽ cũng có hiệu ứng tương tự? Sirius tự nhủ. Quả đúng vậy, chiếc cầu thang lộn ngược lại một cách tài tình, đưa Sirius lộn nhào trong đó, trôi tuột ra ngoài. Cậu rơi xuống dưới mặt đất. Nhưng ở đó vẫn chưa có ai cả. Vậy là 3 con quỷ lùn kia có thể ở đâu được chứ. Nhất định chúng chỉ ở xung quanh đây.

Cánh cổng vòm thứ hai đối diện hướng của Sirius là cái cổng vòm đi trên một căn hầm tối om để tới được. Nó đưa Snape tới một đường hầm tua tua những chiếc xương trắng chìa ra. Trông cậu cứ thể như đi vào lồng ngực đầy xương xẩu của một con voi ma mút khổng lồ.

- Evanesco.

Đừng đường đưa đưa như thể cắt xẻ đám xương trắng trước mắt này ra. Đem chúng biến mất, rồi cậu bước vào căn hầm đó. Nhưng những chiếc xương cứ liên tục hiện ra, chìa mũi nhọn trực chờ đâm thẳng vào bắp chân cậu bé. Snape giờ chân nhún nhảy tránh lại những đòn tấn công liên tiếp như vậy. Bật lên cao vài thước rồi hô: "Deletrius!!!" Đem tất cả đám xương đang hiện ra trong tầm mắt tan biến thành khói bụi.

Căn hầm đưa cậu là người ra khỏi đó thứ hai. Thầy Sirius đứng ở dưới tìm kiếm. Cậu chạy lại nói:

- Rất có thể nãy ở trong chính căn mê cung đất đá đó. Tớ đã đi qua một nơi trông cứ như là bộ sương xườn khổng lồ.

Cánh cổng tò vò thứ ba, chạy dọc cuối một hành lang lớn. Sabrina chạy thẳng vào nó. Bên trong là một căn phòng đá cao tròn như một đỉnh tháp. Có một con Lưng gai Naury đang say ngủ ở đó. Đầu nó tựa tựa những cái gai nhọn chứ không trông hiền lành như hai con rồng của Crimson. Đôi cánh to lớn của nó trông rách nát tả tơi, đầy những vết thương lớn bé. Nó có một cái đuôi to như cái chùy sắt cũng đầy gai nhọn hoắt. Nó đánh hơi thấy mùi người trong không khí, mở to đôi mắt xanh lè, to oạch với một cái vạch kẻ đứng ở giữa. Nhe nanh, gào lên một tiếng. Hơi thở nó hôi thối cực kỳ sau cái mồm đầy răng nhọn như hàm con cá sấu. Con Ác long này phiên bản bé xíu từng được Rubeus Hagrid cưng chiều như bảo bối và nói nó là con rồng đẹp nhất ông từng thấy, con Rồng Nhí Norbert. Cùng một chủng loại, chắc lớn nhỏ sẽ không có nhiều sai biệt. Sabrina thăm nuốt nước bọt ực một cái.

Nghẹn họng không nói lên lời. "Obscuro". Đem một tấm băng bịt lại đôi mắt của con rồng đang há miệng gào thét nước bọt bay tung tóe trước mặt cô. Nếu như Sirius nói là đúng thì điểm yếu của những con rồng này nằm ở đôi mắt. Mà con này, chắc không cần dùng tới Lòi nguyên Viêm kết mạc, sẽ gây đau đớn. Ngược lại khiến nó càng điên lên, có thể gây nguy hiểm cho chính mình. Con rồng vùng vằng quẫy đạp, đem những cái cánh của nó đập tới lui trong căn phòng.

- Thôi...ngươi biến nhanh đi ta ca. Cái rồng lên tiếng.

- Mà còn nói được cả tiếng người ư???

- Ta có họ hàng với loài rắn, bọn chúng có Xà Ngữ, ta cũng có thể nói được thứ ngôn ngữ thấp kém này.

Voldemort mà ở đây nghe thấy câu này thì hẳn sẽ điên lên bóp chết con rồng đáng thương này mất.

- Ngươi tên là gì? Ta tên Sabrina.

- Norong. Ta tới từ Hungary dù thuộc chủng Lưng gai Naury. Ta bị bắt tới đây. Bị nhốt và tra tấn ở đây. Cứ thỉnh thoảng bọn người lùn lại vứt cho ta một con người. Ta làm bọn chúng sợ chết khiếp vậy là xong nhiệm vụ. Ta được thưởng một tảng thịt lớn.

- Ta nói ngươi nha. Làm rồng cũng phải có uy phong của loài rồng.

- Hoàn cảnh như ta còn có thể làm khác được sao???

- Relashio. Một lòi nguyên bắn ra đem sợi xích buộc chặt chân con rồng tháo gỡ.

- Bay đi. Trốn khỏi đây. Ta hẳn ngươi sẽ muốn được tự do. Wingardium Leviosa. Đem dải khăn bịt mắt của con rồng bay lên. Nó mở to đôi mắt xanh ngọc, vỗ cánh bay lên, nó hét vang một tiếng đem trần nhà đổ sụp xuống tạo ra một khoảng trống thông thẳng với bầu trời. Vỗ cánh bay đi mất.

- Ngươi...ngươi dám thả con rồng của ta. Á nhỏ con tóc nâu tên Lin đã đứng ở đó từ khi nào.

- Hừm chính là ta làm đấy thì sao nào? Ngươi bắt con nào ra ta sẽ thả ra hết con đấy. Sabrina chỉ thẳng vào mặt ả phân bua.

- Ngươi...Ngươi đi chết đi.

- Xin lỗi nhưng không phải hôm nay.

- Reducto. Ầ ầm lên, tấn công thẳng vào Sabrina. Tay chân cũng không được đứng yên mà bận rộn một tay cầm đũa phép, một tay tạo ra những thế võ, ả nắm tay lại thành nắm đấm, đấm thẳng về phía kẻ kia, đem đất đá xung quanh đập thẳng vào Sabrina.

- Protego Horribilis!!! Một luồng ánh sáng trắng từ phía khác của căn phòng đem toàn thân Sabrina bao bọc lại trong một trái cầu trắng. Bảo vệ trước những đòn tấn công đang bay tới tấp như tên bắn. Nameri bước ra, giao chiến với ả người lùn.

- Rictusempra!!! Hẳn vậy cây đũa phép lên xuống trong không trung nhịp nhàng. Đem Lin bị thọc léc nhảy cẫng lên ôm bụng mà cười. Thiên tài. Hoàn hảo phá thế võ của cô ta.

- Mucus ad Nauseam

- Lòi nguyên quỷ lùn ư? Như vậy có độc ác quá không? Cô ta có thể bị hôn mê nếu không chữa trị kịp thời. Sabrina lên tiếng.

- Đội cứu thương của Liên đoàn luôn ở xung quanh khu vực thi đấu. Ta sẽ gửi tín hiệu cho họ. Cô hãy yên tâm. Ta nghi ngờ rằng họ chỉ có ba người, đều phải ở trong căn phòng của mê cung này. 3 người họ chỉ có thể ở một lúc, một người mỗi căn phòng mà thôi. Vì vậy sẽ có người thoát ra trước, người thoát ra sau.

Nameri gõ cạch cạch lên mặt tường. Cứ chốc chốc hẳn lại ngừng một nhịp rồi lại cạch cạch gõ tiếp.

- Mã Morses?

- Tiểu thư Sabrina đây quả nhiên là người thông thái. Chính là mã Morses. Ta đang liên lạc với Ryus. Nếu như ta không nhầm là tòa mê cung này làm từ cùng một khối. Ta sẽ sử dụng truyền âm để gửi tín hiệu đến Ryus.

Bản chất của mã Morse là các ký tự được mã hóa thành các dấu chấm. và gạch _ , đại diện cho đội dài ngắn khi nhất nghỉ các nhịp gõ. Tạo ra những âm thanh tích và te. Bằng cách truyền thông tin bằng mã Morse, những người bị giam ở phòng tách biệt có thể liên lạc được với nhau bằng các tiếng gõ trên

tường. Vị Hoàng tử này là một người uyên bác.

Một trong ba kẻ tạo ra mê cung này bị đánh ngất. Rất nhanh đem cả mê cung biến mất, kéo cả đám trẻ ngã lộn nhào xuống đất. Cô bé người lùn tóc đen tên Leng gào khóc đờ đẫn nhóm của tụi nó đang hôn mê đứng đây. Lay lay không thấy tỉnh. Một bên thì Lee như mất hết sương sườn, yếu ớt bất lực nằm ở đó. Nó khóc lóc cầu xin bọn trẻ hãy cứu lấy chị của nó.

- Periculum. Chĩa cây đuă phép lên trời, bắn ra một chùm pháo hoa đỏ rực rỡ báo hiệu. Nameri tiếp lời: "Đội cứu thương của Hoàng gia sẽ nhanh chóng tới đây. Các người đừng lo lắng. Giờ giao nộp tấm thẻ ra đây, các người đã thua rồi."

Leng run lấy bầy đưa tấm thẻ Kim của nó cho Nameri. Nameri đỡ lấy tấm thẻ, đưa lên ngắm nhìn một lúc rồi trao lại cho Sabrina.

- Mình không thể nhận được. Công của bạn lớn nhất khi phá hủy mê cung đó.

- Hãy nhận lấy tiểu thư Sabrina. Ta tin rằng em có thể coi đây như một món quà ta cảm ơn những ngày vừa qua em đã nấu ăn giúp ta và Raphael.

Sabrina nhận lấy tấm thẻ cuối cùng. Vậy là nhóm của cô đã hoàn thành bài thi thứ nhất. Giờ bọn họ có thể tiến thẳng đến nhà thi đấu. Trên đường đi, chỉ có duy nhất một điều kỳ lạ là đội Nameri cũng đi cùng bọn chúng? Không biết bọn họ thu thập được mấy tấm thẻ rồi? Nếu như đã đủ cả 3 tấm tại sao bọn họ không tiến thẳng đến nhà thi đấu mà còn ở lại rong chơi ăn uống với đám người Sabrina làm cái quái gì?

- Chuyện kia, bạn đã thu thập được mấy tấm thẻ rồi? Sabrina nói.

- À mình đã đủ. Mình chỉ là quá chán muốn đi dạo một chút, tiện thể còn gặp được một nhà hàng di động. Một nhà nghỉ tuyệt vời như thế hay ho hơn ới ở khu phòng Nhà thi đấu.

- Vậy là cậu đã chiến thắng, tới đó và trở ra rồi ư?

- Đúng vậy. Thông minh lắm!!! Nameri khen ngợi rồi cùng bọn họ tiến thẳng về phía Nhà thi đấu.

Ở cửa ra vào có hai con nhân sư đang ngồi phủ phục sẵn ở đó. Chúng là người với thân trên còn phần dưới là sư tử. Chúng đội những cái nón to oành đùng kiểu Ai Cập. Chúng lên tiếng:

- Trước mặt người là ông sao năm cánh trên cánh cổng kia. Biểu trưng cho 5 nguyên tố ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Giờ các người hãy đặt những chiếc thẻ mình thu thập được lên cánh cửa đó. Đủ 5 thẻ thì thông qua!

Đội Sabrina chỉ có 3 tấm là tấm thẻ Kim, lấy được từ Leng. Tấm thẻ Mộc, lấy được từ Hồ ly đỏ Yeti ở sa mạc. Và tấm thẻ Mộc của bọn họ được phát từ đầu trận đấu.

- Nhưng chúng tôi chỉ có 3 tấm thẻ. Đề thi cũng yêu cầu như vậy mà! Vậy là có gọi ý nào hay không thưa ngài Nhân sư?

Cố gắng lên cao giọng chót vót ở câu Ngài Nhân sư cuối cùng. Sabrina cũng thờ phào vì cô đã hiểu ra mục đích của những kẻ thu thập thêm nhiều tấm thẻ khác là để làm gì? Chính là để chúng có thể dễ dàng vượt qua cửa ải cuối cùng này chứ sao?

- Vì người đã hỏi nên ta cũng đành rộng rãi mà trả lời. Ta mắc kẹt ở thế giới giữa thực tại và hư vô. Ta bị kẹt giữa nơi không thể chết mà cũng không thể sống. Ta kẹt đâu đó giữa hiện thực và ảo ảnh. Hỏi rằng ta nằm ở đâu? Câu trả lời của người sẽ cho người biết người phạm lầm gì với 2 chiếc thẻ trống.

- Không ở thực tại cũng không ở hư vô. Không sống cũng không chết? Sabrina lặp đi lặp lại những câu đó trong đầu. Như một ánh sáng nhá lên, cô nhận ra cô biết nơi đó là ở đâu rồi.

- Nơi đó chính là ở trong tiềm thức. Cái chết chính là hành trình cuối cùng đi về yêu thương trên cõi đời này. Nhưng người lại không có ai để yêu thương, người bị kẹt lại ở giữa hư vô. Nhưng không thể chết. Đó chính là tiềm thức. Một trong ba yếu tố sánh đôi với linh hồn và thực thể.

- Câu trả lời rất uyên bác. Còn 2 tấm thẻ?

- Ta nghĩ ta biết phải làm gì rồi. Nói rồi Sabrina giơ bàn tay cô lên vị trí còn trống của một tấm thẻ. Một tay cầm lấy tay Sirius đặt lên vị trí còn lại. Đem cánh cổng bằng đá lớn ở Nhà thi đấu mở ra. Bên trong đã có hai ba tốp người đã đứng sẵn ở đó.

Có Hồ ly đỏ cùng hai tên có cánh. Đứng xa xa kia Sabrina nhận ra cậu bé mặc bộ đồ thầy tu tóc xám tên Ragnarok, đi cùng hẳn chính là tên 6 tay và một cô nàng bé bự to như quả núi. Còn lại là những người mà Sabrina không quen biết. Chỉ trừ đội của Hoàng tử Nameri ra.

Sabrina ở lại phòng nghỉ trong chiếc lều họ dựng ngay cạnh sát Nhà thi đấu một ngày 2 đêm. Đợi cho đến khi những thí sinh cuối cùng cũng tới để bọn họ bắt đầu cuộc thi thứ hai. Thi đấu tay đôi.

9h sáng Sabrina thức dậy. Vệ sinh đáng răng rửa mặt rồi ngắm nhìn mình trong gương. Hôm nay cô buộc tóc cao lên hai bên. Tạo thành hai chùm tóc đổ xuống như những con thác bạc. Vẫn bộ đồng phục chiến đấu nhóm mà bà chuẩn bị cho cô. Bộ này thì có phần gấu vấy là những chiếc lông thiên nga trắng muốt đang tỏa ra ánh sáng lấp lánh li ti như những bông tuyết nhỏ. Sabrina phải thừa nhận rằng mình là một người kiêu cách. Thích hào quang sân khấu. Nhưng không tự nhủ thầm vui sướng với nhan sắc mình trong gương thì cô sẽ không thể an lòng ra chiến đấu được nha.

Rút ra trong túi đeo bên người một con dao bằng bạc sáng bóng. Một cây chùy thủ nhỏ có lớp bao cũng bằng bạc, trên chuôi còn chạm trổ những viên

hồng ngọc to đẹp mắt. Một con cây chùy thủ cầu kỳ. Là món quà mà Voldemort tặng cô trước ngày thi, hắn đã nói với cô rằng mong nó có thể ở bên bảo vệ cô bất cứ lúc nào. Cái tên này vậy mà cũng khá tốt. Cô nhìn ngắm nó, nhận ra nó có thể kháng được ma pháp pháp thuật tâm trung. Khá hài lòng mà cất đi vào túi áo trong ngực.

Sáng ngày thứ năm, người giám hộ của mỗi đội thi cũng có mặt đông đủ. Họ đều đứng chờ sẵn trên hàng ghế khán đài.

Sabrina thấy Voldemort đứng đó, mặc một bộ complet đen, nổi bật trong đám đông dù thầy Flitwick thì Sabrina chỉ thấy được chòm tóc rere ngôi thẳng thớm của thầy, thầy lọt thỏm vào trong đám đông một cách đáng thương. Mím cười với hắn rồi cô bước lên sân thi đấu. 9 đội thi cuối cùng đều đứng ở đó, có 3 đội đã bị loại ra khỏi vòng thi. Vậy là có kẻ đã thành công lấy được nhiều hơn 3 tấm thẻ.

Imhotep đứng ở giữa sân khấu, đồng dạng đọc bài diễn văn. Trên tay ông cầm một cây gậy gỗ tròn đầu như của mấy lão phù thủy hiền triết già khù để thời cô đại vậy. Sabrina thầm cười.

- Và phần thi tiếp theo diễn ra sẽ là thi đấu tay đôi. Chúng ta sẽ tuân thủ theo luật lệ về Thi đấu tay đôi phù thủy của Liên Đoàn. Sẽ có 14 vòng thi đấu vòng loại, chọn ra 13 người tiếp theo để đấu vòng bán kết, 13 người đó sẽ đấu tiếp với nhau cho tới khi chỉ còn hai người lọt được vào chung kết. Vì là số lẻ, nên sẽ có một người bị chỉ định đấu loại với bất kỳ một thí sinh nào khác do ban giám khảo lựa chọn. và người chiến thắng của cuộc thi sẽ nhận được chiếc Cúp Vô địch Thi đấu tay đôi Phù Thủy Quốc Tế danh giá này, 1000 vàng Galleons và một vật phẩm bí mật sẽ thông báo vào phút chót. Vòng trận đầu đầu tiên sẽ được bắt đầu trong 5 phút nữa.

Bọn trẻ đứng thành bốn hàng phân theo vần tự A B C D phía dưới sân thi đấu. Sẵn àng tinh thần chuẩn bị cho vòng thi tiếp theo.

- Này Sirius, tớ muốn đấu một trận ra trò với cậu đấy. Snape lên giọng thách thức.

- Được thôi, thích thì chiều. Sirius đáp lại, giọng căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Vì nó là đứa học trò ta yêu quý nhất

- Trận đầu tiên, giữa Hoàng tử Nameri Tutankhanum và Sirius Black. Một trận đấu mủn mủn giữa nước chủ nhà Ai Cập và một chàng trai ăng-lê. Vòng trận đầu xin phép được bắt đầu!!!

Nóe hô lớn. Hai đối thủ bắt đầu đứng ra hai đầu của sân thi đấu. Họ cúi chào nhau và rất nhanh tung ra những đòn đánh đầu tiên nhắm thẳng vào giết mạng đối thủ. Nameri hất văng một luồng cát khổng lồ lên không trung theo hướng chỉ của đầu đũa phép có hình cong cong như cái thìa. Đũa phép của Nameri làm bằng vàng. Trời ơi, nhưng sao mà hắn có thể tập trung được một lượng lớn cát như thế trong sân thi đấu này chứ. Đũa sao, không đáp ứng đủ các yếu tố chuyển đổi vật chất và nguyên tố mà.

Những đụn cát liên tiếp tấn công về phía Sirius khiến cậu phải lùi ra sau. Không được, bước chân ra khỏi khán đài là sẽ mất tư cách cuộc thi, sẽ bị xử thua cuộc. Cố gấn mình đứng vững lại, chân cậu nặng như chì trong lớp cát lún chân. Đứng rồi, cây quạt của Sabrina tặng cậu mùa hè trước. Rút cây quạt từ trong chiếc túi đeo bên hông ra, cậu bé nhanh tay quạt những cú gió uy lực vào luồng cát. Đem gió cắt xẻ luồng cát dữ dội ấy làm đôi, làm ba.

Nhưng những luồng cát ấy rất nhanh gộp lại làm một tạo thành một ngọn giáo to lớn, đâm thẳng về phía Sirius.

- Không được. Hãy dùng nước và cây cối để khống chế nó. Sabrina hét lên.

- Cô Sabrina, phạm luật. Sẽ là người đầu tiên phải đấu thêm một vòng nữa nếu như cô ta vào được vòng bán kết. Allan lên tiếng chặn Sabrina lại.

Nhưng cô bé đã thành công khiến cho Sirius phản đòn. "Herbivicus", "Turbinis vasti", một cuộn nước vòi rồng đập thẳng vào chiếc mũi giáo cát đang phóng tới với tốc độ tên bắn.

- Glacius!!!

Đem đám cát đang bị dính bê bết nước ấy đóng băng mà lúc này, rễ của những chiếc cây đang cắt lực nén chặt chúng lại.

- Tempestas harenea. Vị Hoàng tử phản kích. Một cơn rồng cát lớn cuộn đầu hiện ra từ đống cát. Nó trông béo ục ịch và đôi cánh thì to hết sức. Nó nhìn có vẻ giống một con rồng hiền lành ăn cỏ ừ ỉ hơn là một con rồng hung ác. Chỉ ít cũng sẽ hiền hơn Norong. Sabrina thầm nghĩ.

Nhưng xui thay, cơn rồng cát lại ung ác cuộn tròn mình, trên lưng nó đâm ra những cái gai nhọn hoắt, trông như một con cá nóc, xoay tít trong không trung rồi bắn thẳng về phía Sirius.

Sirius không kịp né, cậu chỉ kịp kêu lên một tiếng. "Rete Carceris" Đem một tấm lưới bảo vệ trùm lại bao phủ lấy cơn rồng. Nhưng chân và tay trái của cậu đã bị những đám cát ấy giữ lại. Đám cát ấy siết chặt lấy tay chân cậu như những con rắn khổng lồ. Đem xương tay cùng xương chân đập nát hết cả.

Sirius hét lên đau đớn.

Cậu ngã xuống. Vẫn cố gắng bò lê lét trên sân đấu để cầm lại cây đũa phép đã bị văng đi. Nơi cậu di chuyển bây giờ đã có những vết máu kéo dài, đỏ thẫm.

Hoàng tử Nameri đứng đó chần chừ không ra tay. Hắn đợi cho đến khi Sirius đứng dậy trong bộ dáng nhếch nhác nhất rồi mới chìa mũi đũa phép vào cậu.

Sirius cảm thấy đầu óc hắn không ổn nữa rồi. Hắn không thể nào nghĩ gì khác được ngoài việc nhanh chóng dồn hết sức lực vào một chiêu để kết liễu kẻ kia nếu như hắn may mắn. Như vậy cũng đồng nghĩa với việc hắn sẽ không còn sức lực để tạo lớp phòng thủ cho đòn đánh tiếp theo, mà Tấm lưới giữ con rồng e rằng cũng không giữ được nữa. Nhưng hắn còn cách nào khác, cay đắng hét lên: "Stupefy!"

Hoàng tử Nameri trong một giây lát chần chừ đã lãnh trọn đòn đánh. Hất hắn văng ra xa, ngã xuống như một con búp bê bằng vải. Nhưng gần như chiếc gương đồng tròn xoe mà Nameri đeo trên cổ đã lãnh trọn đòn đánh đó cho hắn. Hắn rất nhanh đứng dậy, điều khiển cát đưa cây đũa nằm vào lòng bàn tay.

- Sagitta herenae. Nameri nói.

Hắn đem toàn bộ những đụn cát biến thành những mũi tên khổng lồ, vụt ra khỏi dây cung, phóng thẳng về phía Sirius.

- Đù rồi. Salvio Hexia.

Voldemort xuất hiện ở giữa sân đấu. Làm tan chảy bất kỳ mũi tên nào hướng về phía hắn. Hắn lên tiếng:

- Sirius, cậu ta đã không còn nhận thức được nữa rồi.

Nhưng Sirius vẫn cứ đứng đó, khuôn mặt vô hồn trống rỗng. Hắn không muốn thua cuộc, hắn đã luyện tập rất nhiều, luyện tập ngày đêm cho kỳ thi này, thầy Flitwick ơi, Sabrina ơi, thầy Dumbledore ơi, Regulus, Potter, Lupin, Peter, còn có Snape nữa, hãy tiếp thêm sức mạnh cho ta. Cậu định để dành đòn đánh này cho Snape, nhưng e rằng cậu phải sử dụng nó ngay bây giờ rồi.

Sirius run run đưa tay lên trong ánh mắt kinh ngạc của cả trăm người đang theo dõi tại nhà thi đấu lúc đó. Đũa phép chỉ thẳng vào Nameri, hô lớn: "Slugulus Eructo." Lời nguyền này phóng ra, bắn thẳng vào Nameri. Khiến cậu ta ôm bụng, mặt mày kinh hãi, lắp bắp không nói lên lời. Rồi cậu ta quặn mình lại, nôn thốc nôn tháo ra những con sên to đùng.

- Người chiến thắng Sirius Black. Tuy nhiên ta không thể đảm bảo ban giám khảo sẽ chấp nhận cho kết quả này, đã có sự phạm quy đến từ phía người giám hộ của cậu ấy. Ngài Thomas Gaunt.

- Cảm ơn, là Thomas Marvolo Gaunt. Giáo viên Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám của Hogwarts. Voldemort nhếch miệng cười.

- Ngài đã phạm luật. Allan lên tiếng.

- Ta có muốn biết không? Voldemort đứng đó, ngao ngễ, nguy hiểm, vênh mặt có phần tự đắc. "Ta e rằng người phải hỏi Hội đồng giám khảo kia?"

- Chấp nhận. Trận đấu Nameri thua Sirius Black.

Hội đồng giám khảo là mấy lão già khủ đê, trong đó có cả Imhotep đứng đó. Cả hội trường bị phong thái của Voldemort mê hoặc, liên tục bình luận: "Đúng rồi!!! Đúng rồi!!!" Cả căn phòng duy chỉ có một người không phục với kết quả trận đấu. Hắn hỏi:

- Tại sao?

- Vì đó là đứa học trò mà ta yêu thương nhất.

Voldemort nói ra được câu này mà cũng không thấy buồn nôn. Hắn bày ra một bộ mặt thâm tình hết chỗ chê. Khiến cho đồng loạt chị em trên khán đài bất bình vì hắn là la ó đòi công bằng cho giáo sư Gaunt. Người này, đúng là có vàng hào quang của kẻ lãnh đạo, người chỉ vừa mới nhìn hắn thôi mà đã chịu quy phục hắn chắc hẳn nhiều không kể xiết.

Không có câu hỏi nào về việc Voldemort đã sở hữu bao nhiêu Tử thần thực tử trong suốt quá trình đấu tranh giữ vững vị thế Chúa tể Hắc ám. Đáng thương thay, lại chẳng có mấy ai trung thành với hắn. Sau khi hắn biến mất, cũng không ai tìm cách tìm kiếm hay khôi phục lại quyền lực. Hầu hết những kẻ theo hắn đều là vì lợi ích, quyền lực, mưu đồ cá nhân, vì muốn có đủ sức mạnh duy trì dòng máu thuần chủng của phù thủy. Mà Voldemort cũng thật đáng thương, hắn không tin ai cả, hắn chỉ thao túng những người đi theo hắn bằng cách gieo rắc nỗi sợ. Chỉ có hai người theo Voldemort vì lòng trung thành là Bellatrix Lestrange và Barty Crouch Jr.

Voldemort muốn trở thành người cai trị chế độ phù thủy thuần chủng của riêng mình. Tuy nhiên hắn không thể làm điều đó một mình mà cần có sự trợ giúp và phò tá của một vài kẻ khác. Dù hắn có một đội quân phù thủy thuần chủng theo đuôi nhưng hắn ta không bao giờ tâm sự hay thông báo kế hoạch rõ ràng củ thể với bất cứ kẻ nào vì lo sợ bản thân hắn không phải phù thủy thuần chủng, hắn là lai Muggle, thì sớm muộn một ngày khi hắn tàn lụi, có những kẻ phản bội sẽ sớm manh nha và lật đổ hắn một cách dễ dàng. Một con người Sabrina nghĩ mãi mà không rõ rằng hắn đáng thương hay đáng trách nữa.

Sirius được đội cứu thương khiêng đi. Sabrina không thể rời vị trí của cô đi, đành quay đầu nhìn theo cho tới khi cậu bé đã đi xa khỏi Nhà thi đấu.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Tộc nhân người ba mắt

- Nào tiếp tục trận đấu thôi. Ta sẽ ở đây để ngăn cản các cậu gây ra những cái chết không cần thiết. Trận thứ hai một tên trắng bệch như sáp, hắc có mái tóc trắng tinh và trên lưng thì đeo lăm chòm những thanh kiếm làm bằng xương, hắc có biệt tài điều khiển những chiếc xương của chính bản thân và tạo ra cả xương người từ trong không khí nữa. Hắc đại diện cho Nga và đánh bại đối thủ là một cô gái nước Pháp yêu kiều.

Trận thứ ba là Raphael đấu với cô gái cao to đi cùng đoàn với Ragnarok, cô ta tên Vanha. Phần thắng thuộc về Raphael vì cô ả điều khiển rắn liên tiếp cuốn chặt lấy đối thủ. Ngón đòn hiểm ác, khổ thân cô gái tên Vanha. Con rắn xiết chặt lấy cô ấy như một cục bọt biển vậy.

Trận tiếp theo, Severus Snape đấu với một cô nàng lùn tịt tóc đen, cô bé tô son môi màu đen và mặc một bộ váy công chúa đen tuyền. Con roi Voldemort chẳng? Liếc nhìn lên khán đài hướng về phía người kia. Sabrina chỉ thấy hắc đang nhìn cô, kéo hai con mắt xuống dưới chỉ vào sân đấu, ý chỉ ta đang coi đấy.

Con bé Loli tên Rose, là một kẻ điên cuồng vượt ngoài vẻ bề ngoài của nó. Trong nó cứ như có một lò phản ứng hạt nhân bên trong vậy. Nó nhe nanh, vuốt vuốt, vươn những cái vuốt đen dài tấn công về phía Snape. Má, ma cả rồng. Họ cho cả ma cả rồng thi hay sao?

- Không phải ma cả rồng đâu. Nhìn giống như một loại Cường chú Tăng cường sức chiến đấu hơn.

Snape cận chiến, liên tục tránh né những cái móng dài nhọn hoắt vào về phía mình. Chỉ trong gang tấc thôi là nó xé nát mặt cậu bé rồi.

- Sectumsempra. Cắt sâu vĩnh viễn.

Con bé né đi làn gió sắc như dao bổ về phía nó, hoàn hảo để chỉ một bên cánh tay bị rạch ra những đường đỏ chói. Con bé thấy tình hình cận chiến không được, bèn lùi về xa. Hất tay điều khiển những sợi lụa đen, tới tập tấn công từ xa. Tới đây thì Sabrina chắc chắn nó là con riêng của Voldemort, tên kia cũng từng sử dụng chiêu này. Lại liếc nhìn về phía khán đài, kẻ kia không hề để ý trận đấu mà vẫn đang nhìn cô này giờ. Đồ mặt xấu hổ quay đi là tốt nhất.

- Diffindo.

Snape liên tiếp cắt những miếng vải đang chìa ra, cuốn lấy cậu như những dây gai Lưới quỷ Sa tăng của cô Sprout. Đúng rồi, những dây Lưới quỷ Sa tăng, bọn chúng chỉ sống ở những nơi âm thấp, thiếu ánh sáng. Vậy là...

- Lumos Solen!!!

Đem một quả cầu mặt trời thấp sáng giữa sân thi đấu. Rose vì bị ánh sáng này làm chói mắt mà lùi lại vài bước. Những vật lụa đứng sững lại.

- Langlock!!!

Lưới của Rose dính chặt lên vòm họng của cô, khó khăn không phát ra tiếng. Snape luôn là người có thể làm mọi người bất ngờ bởi những thần chú cho chính cậu phát mình ra.

- Trận giao đấu giữa Rose Hesseinger và Severus Snape. Severus Snape chiến thắng!!! Nóe cất vang giọng. Mà ở bên trên khán đài, một kẻ với khuôn mặt trắng, biểu cảm không rõ lúc này đã chú ý tới Snape.

Trận thứ 5, Ragnarok Crimson gặp Samuel Diaz. Ragnarok trong chớp mắt đánh văng đối thủ ra khỏi sân đấu chỉ bằng một đòn. Không thể nhìn thấy bằng mắt thường. Khi tên kia văng ra cả chục mét rồi hai con rồng đen trắng mới hiện ra. Chúng cười lên khoái chí vỗ tay nhau rồi đến vỗ đuôi: "Và xem ai là kẻ mạnh nhất nào. Bạch Long hay Ngắn Long đây???" Trừ trận đấu của Hoàng tử Nameri và Sirius thì đây chính là trận đấu nhận được nhiều tiếng vỗ tay cùng reo hò rầm vang nhất.

Trận thứ 6, tên có đôi cánh sắt giao đấu với tên 6 tay. Họ tên là Henri Young và Rob Murphy nếu ta chưa có giới thiệu. Henri điều khiển từng chiếc lông vũ đánh thẳng vào Rob khiến cậu ta nhảy lơi chơi trong sân đấu như một con khi. Và giáng xuống một cột lốc bằng lông vũ bao trùm lấy toàn bộ sân đấu giáng thẳng vào kẻ kia. Hắc lại đứng đó may mắn không hề có chút tổn thất nào. Tên Henri này cũng mạnh ghê ghớm.

Sabrina thi đấu ở cuối vòng loại, khốn khổ cái thân cô lại phải thi liên tiếp 2 lần. Huhu...Sabrina khóc ròng. Chờ đợi cho hết cặp này đến cặp khác bước lên thi đấu. Những trận đấu này lừa mà có nằm mơ Sabrina cũng không thể gặp được ở Hogwarts. Cô chưa từng được chứng kiến nhiều trận giao chiến so kẻ thực lực sống động đến như vậy.

Lạy ơn Merlin, đến lúc Sabrina bước lên sân đấu đã là buổi chiều. Lúc cô bước lên, thầy Flitwick còn đặc biệt hóa phép ra một dòng chữ bằng lửa khêu

hiệu Hogwarts vô địch!!! Cổ vũ cho cô học trò thầy cung nhất. Voldemort mỉm cười một cái.

- Trận đấu cuối cùng ngày hôm nay, cô Sabrina Sandal đây sẽ thi đấu liên tiếp 2 trận. Vâng liệu cô bé có làm được điều đó không? Khi đối thủ của cô bé chính là Louis Harmstrong. Cháu trai của Đô đốc hải quân Thổ Nhĩ Kỳ. Nổi lên tiếng báo hiệu cuộc thi đấu tay đôi giữa hai người.

Louis là một thằng bé cao kều với cái mũi như thể bị người ta đâm vẹo về một phía. Nó có đôi mắt xanh và mái đầu đỉnh vàng hoe. Nó mặc một bộ đồng phục của Hải quân Thổ Nhĩ Kỳ biểu hiện cho thân phận cao quý với lớp đắp trên vai chẳng chịt những sao. Nhưng Sabrina tự hỏi cứ nhiều sao là cấp bậc cao nhất hay sao? Ta nghe nói còn có vạch và quân hàm đặc biệt chỉ có một, hai ngôi sao của những Thượng tá quân đội thôi cơ mà. Nhưng tên nhiều sao này cũng sẽ là một tên nguy hiểm.

- Người biết nghệ thuật là gì không? Hẳn nói.

- Nghệ thuật là tác phẩm nghệ thuật có giá trị tinh thần vượt lên trên giá trị vật chất.

- Lý lẽ tốt lắm. Nhưng với ta, với một cậu bé từ nhỏ đã phải làm quen với mùi thuốc súng và kiếm gươm, ta đã đi tìm nghệ thuật chân chính cho trái tim mình. Ta đã thử và sai hàng nghìn lần, để rồi ta phát hiện ra nghệ thuật chân chính đối với ta chính là những vụ nổ. Khi ta được chứng kiến sức công phá của những trái bom. Đem đối thủ phá nát thành nhiều mảnh da thịt bầy nhầy. Ta đã biết trái tim ta thuộc về điều gì.

Louis cười sòng sọc, khuôn mặt đầy vẻ nham hiểm. Ánh mắt nó như ánh mắt của những con thú rình mồi. Chỉ trực chờ vòn con mồi tới chết rồi mới lộc da ăn thịt. Ánh mắt của những loài dã thú.

Nó hất tung chiếc áo chùng lên, những quả bom nhỏ màu trắng sấp đầu thứ hình thù từ viên kẹo cho tới chiếc bánh bông lan, có quả còn có hình quả táo. Những trái bom này bay đầy trong không khí rồi lập tức phát nổ. Những vụ nổ liên hoàn ỉn tai nhức óc đem sân đấu mù mịt đầy khói. Nhất thời không thể thấy rõ được bên trong.

Những quả bom của hắc hắc phải có lẫn bột than, đúng rồi bột than. Phân Kali Nitrat, lưu huỳnh, tất cả đều là nguyên tố Thổ. Khắc chế nguyên tố Thổ chỉ có thể là:

- Baubilius!!!

Một trận sấm sét rền vang bắn ra từ đầu đũa phép của Sabrina. Cô phải khó khăn giữ chặt lấy cây đũa phép để điều hướng dòng đi của những tia sét. Những trái cầu sấp trắng rơi lục đục xuống lớp sân sân đấu.

- Ta khuyên người hãy thông minh mà lựa chọn bỏ cuộc. Vì với vụ nổ vừa nãy, đã đem những phân tử nhỏ nhất từ trái bom của ta bay đầy trong không khí. Hít phải nó thì giờ này đó đang chảy trong chính mạch máu của người đấy. ta không muốn nhìn thấy một cô gái xinh đẹp mà xác thịt bầy nhầy đâu.

- Phantasiae Infinium

Một vầng sáng chói lòa bao phủ lấy hai người trên sân đấu. Chung quanh mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, "ta chưa thấy lời nguyên đó bao giờ?", "người có nghe thấy không?", "là Áo ảnh Vô Tận ư?", "đó là một bùa ảo ảnh kết hợp với vòng lặp của thời gian ư?", "sự can thiệp vào dòng thời gian chỉ có những pháp sư mạnh mẽ mới có thể làm được"...tiếng bàn tán không ngớt về chuyện họ không thể nhìn rõ trong lớp sáng kia liệu Sabrina đã nổ tung xác hay chưa, hay kẻ kia bị dính đòn ảo ảnh sẽ như thế nào? Voldemort mỉm cười kín đáo, tay hắc cứ liên tục gõ gõ những ngón nhíp nhằng thứ tự trên đầu gối. Hắc cũng rất chăm chú như bao người khác xung quanh. Thầy Flitwick lúc này đã khò khè đi, thầy còn tiện tay lau nước mắt bằng chiếc áo choàng đen của Voldemort trong lúc hắc không để ý.

Ta chỉ đứng đực ở đó, thời gian trôi qua như vô tận, ta thấy ta cùng đám trẻ con hồi nhỏ đang cùng chơi trận giả, ta luôn vào vai Tướng quân, đúng vậy. Ta nhớ ra rồi, ta yêu thích chiến tranh. Ta yêu nó như thể tình yêu ở trong máu tủy của mình vậy. Ta thích những trận chiến thắng, nó chảy tràn đầy vào trong tâm ta một ham muốn mãnh liệt. Những tham lam, danh vọng cùng quyền lực. hết thầy làm cho ta nghiệm nó đến nỗi những trận chiến liên tiếp cũng không thể lấp đầy ta. Càng là trận đấu khó khăn thì ta càng hứng chí, phẩm cứ trận đấu quá dễ dàng là ta lại hụt hẫng. Ta? Đúng chính là ta rồi. Đang vùng kiếm lên xuyên thẳng qua tim cậu bé mà hồi nhỏ ta chơi thân nhất, chỉ vì hắc vào học cùng một trường quân đội với ta, chỉ vì hắc nổi bật hơn ta.

Ta cứ đứng đó nhìn những cảnh máu me lập đi lập lại không ngớt trong tâm trí. Bộ dáng bản thân, ta cứ đứng như vậy rất lâu. Cho tới tận khi vầng sáng bao quanh sân đấu biến mất. Tới tận khi ta nghe văng vẳng bên tai tiếng:"Sabrina Sandal chiến thắng. Sabrina trò mau mau giải thuật ảo ảnh trò ếm lên cậu ta ngay. Những thuật ảo ảnh cao cấp chỉ có thể được giải trừ bởi người ếm chúng."

- Surgito.

Đó là cuối cùng những gì ta nghe thấy. Rồi ta được đi bệnh xá. Nhưng ta vẫn như kẻ vô hồn, bước đi trong mù mịt hình ảnh cứ nhá lên trong tâm trí ta dù có lẽ ta đã được giải thuật rồi.

- Ngay lập tức, trận chiến cuối cùng sẽ không để chúng ta phải đợi nữa. Và tôi cùng tất cả quý vị ở đây sẽ được nghỉ ngơi đúng giờ. Sabrina Sandal gặp Emmanuel, đến từ Tây Ban Nha.

Emmanuel là một tên cao lớn với hàm râu quai nón bự choác, hắc có cơ thể của một vận động viên thể hình, Sabrina dám chắc. Nhìn những cơ bắp nâu đồng đỏ rực lên kia thì biết. Đám một cái thôi là Sabrina bất tỉnh.

- Ta là đứa con của Chúa Emmanuel. Vinh dự cho ta sẽ được phán xét người ngay bây giờ đây. Hắc cúi chào Sabrina.

- Người không phải là Chúa, người không có quyền phán xét người khác.

- Ta là đứa con được ban cho sức mạnh của thánh thần.

Hắn nói rồi vén mái tóc đang rủ ở trên trán lên. Để hiện ra một con mắt thứ ba, nằm giữa cặp lông mày. Hắn? Là người ba mắt? Tộc ba mắt có đặc điểm gì? Xin thưa: mana vô hạn và khả năng đầu óc trời ban. Huhu cái gì chứ? Cô đấu với một tộc nhân ba mắt? Giám khảo đâu? Có sự sắp xếp mờ ám ở đây.

- Reducto!!!

Tên kia né cú đòn chỉ trong nháy mắt. Cứ như thể hắn có thể biết trước được đòn đánh sẽ phát ra từ hướng nào. "Confringo!!!" Một bùa nổ nhỏ bắn ra. Hắn lại né về một phía nhẹ nhàng như con rối bị kéo đi bởi một sợi dây vô hình. Làm thế nào mà hắn???

- Người có thể biết trước được tương lai? Sabrina nói.

- Đúng vậy, tộc nhân người ba mắt chúng ta được ban cho khả năng thiên phú có thể nhìn thấy trước được hành động của kẻ khác trong tương lai.

Cả sân đấu ồ lên ồn ào. Sabrina không muốn nghe xem họ đang bàn tán cái gì nữa. Cô liên tiếp tung ra 3 đòn Petrificus Totalus nhắm thẳng vào kẻ kia. Hắn tránh một cách gọn gẽ, nhưng tới đòn thứ ba thì đòn đó lại xệt ngang qua bắp chân hắn, khiến hắn đứng khựng lại ở đấy. Không thể nào nhấc chân lên được. Lúc bấy giờ hắn mới phản đòn, tấn công về phía Sabrina. Từng sợi lưới nhện to như sản phẩm của con Aragog làm ra bắn về phái Sabrina. Vung lên trong không khí.

Không nên dùng dao mổ trâu giết gà. Sabrina quyết định giữ sức vì nghe đồn đầu tộc ba mắt mana vô hạn đó huhu. "Eubublio Jinx". Một cái chú tạo ra một bong bóng trong suốt bao phủ lấy cô, nhấc bổng cô bé lên bay bổng bênh trong không khí. Ferula...Ferula...Sabrina lầm nhấm trong miệng, đem lớp bọt sáng bùng lên, ánh sáng mặt trời khi xuyên qua chúng còn khúc xạ tạo thành cầu vồng bảy màu, trời nổi trong bong bóng khổng lồ. Đúng rồi, là khúc xạ, bọt bong bóng là một cái gương cầu lõm cỡ lớn. Đúng rồi, hắn không thể nhìn lâu hơn sự việc xảy ra trong 10 giây, có nghĩa là như một cái công tắc, cứ mỗi mười giây hắn lại phải làm sạch tâm trí của mình rồi mới tiếp tục có thể sử dụng chiêu thức được. Hắn cũng là một kẻ có thể can thiệp vào dòng thời gian. Vậy Sabrina sẽ có 1 đến 2 giây trước khi hắn nạp lại chiêu thức mà tung ra những đòn đánh liên hoàn.

Vậy là hắn đáp trả cô bé đòn đánh đầu tiên, chấm dứt việc mèo vờn chuột khoe khoang về dòng máu của hắn.

- Fiendfyre.

Lời nguyên hắc ám này tạo ra một linh hồn quỷ lửa sẽ đốt bất cứ thứ gì trên đường đi của nó và tự động theo đuổi mục tiêu, thứ bùa này vô cùng mạnh và khó điều khiển. Fiendfyre có lực sát thương vô cùng lớn, thậm chí là một trong ba cách để tiêu diệt Trường Sinh Linh Giá bên cạnh nọc độc của Tử Xà Basilisk và bảo kiếm Gryffindor. Con sư tử lửa gầm vang đem sân đấu ở đó rung lên như động đất. Con quỷ lửa xông thẳng về phía Sabrina.

Ngon lửa lớn nóng chảy cả lớp bong bóng. Phải nhanh chớp lấy thời cơ này. Sabrina giờ dựa phép lên, làm một động tác kỳ cục khó hiểu là chìa thẳng về phía chùm bong bóng trước mặt, hô lớn: "Priori incantatem." Những lời nguyên từ trước đến nay.

Đột nhiên cây đũa phép của Sabrina rung lên như thể một luồng điện chạy qua nó, bàn tay cô nắm giữ đũa phép. Những luồng sáng chói lòa tỏa ra từ trăm ngàn phía của lớp bong bóng. Nối liền giữa đầu đũa của Sabrina và đầu đũa phép của Emmanuel là những luồng ánh sáng màu vàng, sâu thẳm. Anh ta cảm thấy mình bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất, đôi đũa phép của họ vẫn được kết nối bằng luồng ánh sáng lung linh đó.

Phép thuật đảo ngược, Những câu thần chú từ trước đến nay. Làm đảo chiều câu thần chú cuối cùng của chủ nhân nó thực hiện. Sợi chỉ vàng nối giữa Sabrina và Emmanuel đang đan kết lại hàng ngàn tia sáng khác, lan tỏa sắp xung quanh chúng, cho đến khi bao bọc hai người lại bằng một cái lồng ánh sáng có mái vòm hình tròn bằng vàng.

Với bùa chú này hai người giữ đũa phép sẽ buộc phải cạnh tranh trong một trận chiến bằng ý chí, bằng cách buộc các hạt ánh sáng vàng di chuyển dọc theo chùm tia về đối thủ của họ. Khi một cây đũa phép xoay sở để vượt qua cây kia, nó sẽ buộc cây đũa phép thua cuộc tạo ra hình ảnh phản chiếu của phép thuật cuối cùng mà nó tạo ra, theo thứ tự ngược lại.

Sabrina buộc lòng tin của mình vào cây đũa phép làm từ xương Tử thần, lạy ba hồn chín vía Brook có linh thiêng mau mau tiếp thêm cho cô sức mạnh. Cô không thể thua. Những làn ranh vàng sáng chói chạy về phía Emmanuel đem cây đũa của hắn văng lên trong không trung. Từ đầu cây đũa một con quỷ lửa hiện ra. Lao thẳng vào hắn cắn xé. Tận cho tới khi đội ngũ cứu hộ phải can thiệp dập lửa bằng những bùa chú hình cầu với ký tự kỳ lạ được thực hiện bởi một nhóm 12 người mới đem cậu ta từ bàn tay của Tử thần trở về.

- Sabrina Sandal, người thi đấu cuối cùng của cuộc thi ngày hôm nay. Chiến thắng!!! Allan hô lên thất thanh.

Một ngày một trời qua. Sabrina không tài nào đi vào giấc ngủ trong khi Sirius vẫn còn nằm lại viện xá. Snape đã ăn xong rồi đi ngủ từ sớm. Cô mặc nguyên bộ đồ ngủ liền quần với mũ là đầu một con chim đại bàng, biểu tượng của Nhà Ravenclaw, màu xanh thẫm. Bước ra ngoài hiên lều cắm trại. Ngoài hiên này có một chiếc cầu thang gỗ. Cô ngồi vắt vẻo ở đó mở một lon bia bọt, giờ lên cụng ly mời ánh trăng tròn đêm nay.

- Nào hãy uống một ly bia bọt, vì đó có thể là cơ hội cuối cùng của người Sabrina. Cạn chén!!!

- Tôi không thể tin được là em lại thưởng thức bia một mình mà không có tôi đấy. Voldemort bước tới, hắn mỉm cười, rất nhanh ngồi xuống rồi ngược lên ly bia bọt của Sabrina, ánh mắt có chút chờ mong.

- Ngài...Không có ngài sẽ an toàn hơn. Sabrina đáp trả. Cô sợ lại làm con lợn bị bùng lên trước mặt hấn lăm. Cô chần chừ, trong lòng có chút hoang mang.

- Ta là giáo viên của em. Ngoài lo lắng cho tính mạng của em nếu điều đó khiến em nghĩ chúng không an toàn. Hấn nghiêm túc nhìn Sabrina.

Dưới ánh trắng trông hấn như thôi miên người khác. Còn Sabrina thì lạc vào ảo ảnh của chính mình, cô tự động rút ra một lon bia: "Engorgio!" Đem lon bia đó phóng lớn. Đưa cho Voldemort, còn không quên nhìn hấn một cái thật nhanh.

Hấn quả thật như nhà thôi miên. Ánh mắt đầy lời cuốn. Khiến Sabrina cảm thấy có chút bồng bềnh, nổi trôi. Ánh mắt hấn nóng rực. Cái vẻ ngoài nguy hiểm mà mọi người vẫn thường khuyên nên tránh xa đây sao? Người ta, có lẽ đều đã hiểu nhầm hấn rồi. Người ta không thể hiểu nổi hấn.

Cô liệu có thể hiểu nổi hấn hay không? Hấn liệu có để cho cô hiểu được hay không? Những lần ở cạnh hấn không phải là hai người đang tìm hiểu nhau đây chứ?

Nụ hôn của hấn khi cô nhớ lại lúc bản thân hú hồn Thần Hộ Mệnh. Nụ hôn đó, mọi chuyển động đều là phép màu.

Khi những cái vuốt ve của hấn dần xa cô. Cô đã muốn bản thân mình bị đầu độc vì chất độc ngọt ngào từ hấn rồi.

Cô không hiểu tại sao bản thân lại nói ra vài lời ngốc nghếch: "Hãy đổ đầy con người em với chất độc của anh đi Thomas."

Khi ý thức được sự việc thì người kia chỉ hộp một ly bia bơ rồi nhàn nhạt nói: "Trăng hôm nay rất đẹp." Đó chính là điều mơ hồ tưởng tượng, trên cấp độ khác

Sabrina cảm thấy cô muốn say. Muốn bước trên suốt chiều dài con sóng vỗ bọt tung trắng xóa. Và sẽ ở đó khi anh rung động. Vì anh em mạo hiểm tất cả. Tất cả. Thật siêu nhiên, vượt qua cả trái đất này. Love you to the moon and back!

Thomas chia ra cho cô một cái kẹp tóc, nói là để mừng việc cô vượt qua vòng loại một cách rất xuất sắc, đúng là học sinh của hấn có khác. Rồi còn bỏ lô ba la về chuyện hấn thật sự hợp với nghề giáo, hấn mong muốn trở thành một giáo viên vĩ đại như thế nào?

- Khi ngài trở thành giáo viên vĩ đại nhất rồi ấy. Ở đó, liệu có ta không?

Sabrina lúc này đã ngà ngà say. Mặt cô bé ửng hồng. Nói ra những lời nhăng cuội không suy nghĩ: "Ngài tặng ta một cái kẹp tóc hình trái tim bằng vàng?"

- Lôi bằng đồng.

- Đồng tâm ư?

Hấn yên lặng không trả lời mà chỉ ngồi đó uống cạn hết ly này lại đến ly khác bia bơ. Hấn không say sao? Hay vì hấn đang say thứ khác nên những chuyện kia hấn hoàn toàn tỉnh táo được? Có phải con người ta nhất định sẽ phải nghiện một thứ gì đó để giữ cho bản thân mình tỉnh táo trong thế giới đầy những chuyện phi lý này hay không?

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 16: Cổ ngữ Runes

13 người tham gia thi đấu cuối cùng. Người còn lại sẽ đấu nhiều hơn một trận vẫn không rõ là ai? Đối thủ như thế nào. Họ chia ra thành 7 ván đấu. Để chọn ra 7 người giao đấu với nhau tiếp. Nhưng vì ban giám khảo liên tục khẳng định rằng bọn họ sẽ chẳng còn nổi đến 7 người để mà thi đấu tiếp đâu. Những trận chiến vòng bán kết luôn rất gắt gao, đó chính là lý do vì sao những kẻ cuối cùng này sẽ chẳng còn mấy ai. Rất nhanh tiến tới được chung kết.

Sabrina tìm kiếm bóng hình của Sirius và thấy cậu đã khỏe mạnh trở lại cuộc thi. Dù trông cậu có vẻ yếu ớt, xanh xao. Cô đứng cạnh Sirius, cầm tay cậu thật chặt. Sabrina có chút xấu hổ và tội lỗi về hành vi ngày hôm qua của mình. Nhưng bản thân cùng kẻ kia chỉ uống bia không phát sinh ra có sự gì to tát. Chỉ là cô bé thấy thật tội lỗi về những suy nghĩ "hồng hạnh vượt tường" này của mình. Sirius thì đang bị thương. Cô bé đưa cho cậu lọ thuốc chữa trị. Nhưng cậu bé cũng từ chối ngay, cậu nói cô mới là người cần đến lọ thuốc ấy. Chứ cậu đã hoàn toàn bình phục, tay nghề của đội ngũ thầy lang Ai Cập rất tốt. Thi đúng là như vậy.

- Trận đấu đầu tiên chính là người đã chiến thắng hai trận cuối cùng của ngày hôm qua. Vinh dự này thuộc về Sabrina Sandal. Sẽ đấu với Vulpes Foxxor của Áo. Allan nói lớn.

Vulpes chính là cô bé hồng hồ ly với những túm lông cam lè trông như con Yeti cỡ nhỏ, cô bé có mái tóc đỏ chói trông y hệt như Lily.

Cô bé này là đối thủ của Sabrina. Hai người bước lên sân đấu, cúi chào đối thủ rồi quay về hai phía của sân đấu. Vulpes không đợi Sabrina ngoảnh lại, từ phía sau cô bé vụt ra những cái đuôi dài màu đỏ lẫn trắng. Có tới tận 9 cái đuôi lặn. Để nhận biết được tình hình, Sabrina đã ngoái đến tẹo cả cổ.

Cáo Chín Đuôi ư? Không phải Hóa thú sư Animagus mà là Cáo Chín Đuôi ư? Cái vận con chó gì vậy nè?

Bài học chiến đấu từ gia tộc Sandal, điều thứ ba, luôn làm cho đối thủ mất kiểm soát khi bước vào trận đấu. Sabrina còn nhớ đồng bọn là tên có cánh sắt kia còn nói là cô bé này rất nóng tính dễ mất kiểm soát. Được rồi, điều thứ hai có thể khiến một người con gái mất kiểm soát là gì? Câu trả lời: ngoại hình. Nhưng lưu ý: có tác dụng phụ là có thể gây ra án mạng.

- Cậu trông có vẻ mập lùn, to bè như trái bí đỏ của lão Hagrid đấy.

Thành công trên trục Vulpes tức đến xi khói, cô bé hét lớn: "TA GIẾT NGƯỜI!!!" Rồi tung liên tiếp những đòn đánh giáng xuống Sabrina bằng chiếc đuôi. Liên tục bám sát mục tiêu. Những cái đuôi đó như có ma lực, phá tan mọi bùa chắn, khiến phép thuật mà Sabrina tung ra.

- Thật không thể nào.

- Ta ghét những người nói không thể nào. Không làm được. Mọi việc đều có cách giải quyết riêng dù tốt hay xấu. Sabrina đáp trả.

Vulpes lại rất nhanh chạy tới tấn công cô bằng những chiếc đuôi liên tục bổ nhào vào Sabrina. Cô ta vùng chân đá văng Sabrina về sau.

Đau đớn như thể bị người ta thúc mạnh vào nội tạng, Sabrina đứng dậy.

- Phantasiae Infinium

Sử dụng lại chính đòn Ảo Ảnh Vô Tận lên đối thủ. Sabrina chăm chú nhìn vào kẻ kia. Cô ta lúc này gào thét lên thảm thiết, xung quanh thân mình hiện ra một lớp ánh sáng đỏ, như một lớp màng bong bóng bao phủ lấy cơ thể.

Trước con mắt kinh ngạc của tất cả những người đang đứng ở trên khán đài ngày hôm nay. Vulpes vùng nắm đấm, đấm thẳng vào mặt Sabrina khiến cô bé lạng choạng đổ người về phía sau.

Khỏe miệng rỉ máu. Cô ta...cô ta thoát ra được khỏi ảo ảnh. Vậy là cô ta có tới 2 linh hồn trú ngụ trong đó. Linh hồn còn lại đã đánh thức cô ta dậy. Nếu như nó đã dậy rồi, thì không ổn rồi.

Chưa kịp phân tích tình hình. Vulpes lại xông thẳng trực diện với Sabrina, há miệng lấy hơi, hóp lấy một ngụm không khí lớn. Cô ta hét ra thất thanh. Đem những luồng sóng âm thanh hướng thẳng bổ về phía Sabrina. Những luồng sóng đó không giống với sóng âm thanh bình thường như khi con quái Wendigo tạo ra. Nó mạnh mẽ hơn, uy lực hơn, cuốn gió, gào thét như một chiếc vòi rồng. Quạt thẳng vào Sabrina.

- Fiendfyre!!!

Sabrina cũng không thể tin nổi khi chính bản thân mình tạo ra lời nguyền Quỷ lửa. Nhưng con quỷ của Sabrina có hình dạng của một con mèo đen to lớn với cái trán có hình vầng trăng khuyết. Con mèo đen to lớn mở đôi mắt màu xanh trong y hệt như đôi mắt của Sabrina ra, lấy chân dụi đầu nhìn ngó xung quanh. Rất nhanh xác định mục tiêu nguy hiểm. Nhảy chồm vào cắn xé con hồ ly chín đuôi Vulpes.

- Người chiến thắng Sabrina Sandal.

- Thật không thể tin được. lời nguyền quỷ lửa màu đen ư?

- Đó là màu đen đỏ.

Imhotep đứng sững trên phía bàn giám khảo. Hắn lấp bắp kinh hãi:

- Osiris. Là thần Osiris. Mau quỷ xuống trước vị thần của cái chết và hồi sinh, Osiris.

Hắn hô vang rồi cùng tất cả đám tùy tùng cùng hội đồng trưởng lão ban giám khảo quỳ rạp xuống. Tất cả những con mắt đang chứng kiến ở đó không biết phải làm như thế nào trước phong tục bản địa này. Họ chưa qua khỏi con ngạc nhiên thì một hình dáng áo đen đã rào bước rồi khỏi đó từ lúc nào.

Thân ảnh áo đen đó đi men theo bậc cầu thang dẫn xuống khu vực sân thi đấu. Hắn gơ tay kéo lấy Sabrina đang bước xuống từ đài thi, bộ dạng cô bé trông như mất hồn. Ngơ ngác, trống rỗng. Hắn kéo cô bé đứng lại một phía. Tạo ra một cái bùa chống nghe lén và bùa chắn tầm nhìn.

Hắn đặt tay lên vai cô. Bộ dạng hắn vô cùng nghiêm trọng:

- Em đừng có mà ra mặt vậy không tốt chút nào. Đám người đó sẽ coi em là kẻ thù. Em đừng tự giễu vuốt giương oai bằng mấy thứ ma thuật Hắc ám ấy.

Sabrina cúi thấp đầu. Đầu cô cúi xuống nhìn đôi giày của hai người, không nói gì. Cô có chút âm ỉ, nhìn thẳng vào mắt hắn. Cô muốn che giấu đi sự thật nghiệt ngã. Cảm thấy như nhiệt huyết trong mình bị rút cạn.

- Nhìn thẳng vào đôi mắt ta đi, nhìn thẳng vào con quái vật đang ngự trị trong đó.

- Trong em không có con quái vật nào cả.

- Nhìn thẳng vào tâm hồn trong mắt ta, nơi chỉ ẩn chứa bóng hình quỷ dữ. Đừng dại dột lại gần, đó là nơi bóng tối ngự trị.
- Với ta đây là định mệnh đã được đặt sẵn. Kết chặt sâu trong tâm hồn.

Ánh mắt Voldemort có phần tỏa ra ánh hào quang rực rỡ. Mặc dù Sabrina cho rằng cho liên tiếp ăn mấy đám thì bị chóng mặt rồi.

- Em đã nói với ta về cây táo trong vườn địa đàng. Nơi có con rắn thông minh nhất ta từng thấy. Ta đã tự hỏi bản thân tại sao con rắn lại ở đó? Cũng như ta với em vậy? Ta không có câu trả lời.

Nói rồi hắn chỏ cây đũa phép quanh người Sabrina. Đọc lầm rầm những câu chú, đem những dòng chữ Cổ ngữ Runes ngoằn ngoèo hiện lên trên người cô. Sáng rực lên rồi in lại những vết hằn đen trên da.

- Em cần phải bình tĩnh lại. Thật bình tĩnh lại. Đây là một chú ngữ để bảo vệ em. Sức mạnh của nó phụ thuộc vào ý chí em. Nếu em tin tưởng cái ẩn chứa này. Nó sẽ bảo vệ em.
- Em tin ngài, giáo sư Thomas.

Sabrina cúi đầu thấp hơn nữa. Mà hắn thì lúc này vòng tay ôm lấy cô. Đem thân hình nhỏ bé kia khảm sâu vào lòng mình. Bàn tay vuốt sâu qua mái tóc bạch kim chói lọi kia.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ẩn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Ragnarok Crimson

Sirius lên đấu với một tên to con bặm trợn như người sói. Mà Sirius vốn có kinh nghiệm làm chó. Rất nhanh đánh bật mọi đòn đánh của đối thủ. Tên người sói Frey Greyback kia điên cuồng lao vào tấn công cậu. Tất cả đều là cận chiến. Với kinh nghiệm đánh nhau đầy mình, Sirius chặn lại từng đòn đánh một. Cậu lôi tay kẻ kia, dùng cả sức lực của bản thân kéo hắn nhào về phía mình, cả người ôm chặt lấy hắn, đem cả người đang bổ nhào của hắn chúc đầu cái rụp xuống sàn đấu. Một trận đấu hoàn toàn bằng tay chân không hề dùng tới bất cứ bùa phép nào. Sirius toàn thắng.

Snape đấu với Raphael. Cô ả lúc này liên tiếp biến ra những con rắn khổng lồ, điên cuồng mong dứt điểm Snape. Snape sau khi bị một con rắn nuốt chửng đâm ra lại chiến đấu với những con rắn một cách ngon lành. Cậu liên tiếp phản đòn biến những con rắn đag văng ra kia thành những con thú bóng bay kéo dài đủ thứ hình thù. Nhanh chóng hạ dứt điểm cô công chúa kia bằng một lời nguyên thủy nhót: "Tarantallegra" Cái này cậu phải cảm ơn Brook, hắn đã ếm mấy lời nguyên thủy lên đám hồn ma hải tặc, bắt chúng nhảy nhót không ngừng nghỉ mỗi khi quá chán. Raphael ngã trượt chân trên chính những con rắn đang không thể điều khiển được của mình. "Spongify" cậu biến những con rắn dưới chân Công chúa thành những lớp bọt biển mềm mại. Còn rất lịch sự, đỡ tay cô bé dậy trong tiếng vang chiến thắng thất thanh.

Trận thứ 4, Ragnarok Crimson, kẻ mạnh nhất nếu theo như lời bình luận của giám khảo. Lờ lững bay trên đám gổ, vào đài dự thi. Đối thủ của hắn chính là một con bé tóc đen mái bằng, trông y búp bê Nhật, nó là người Châu Á, mắt đen, môi nhỏ. Cô bé tên Yukita. Con bé xoay chân vận ra một đường quyền. Tay đưa ra mời đối thủ. Trên khán đài ồn ào không dứt. Đây chính là trận đấu được mong chờ nhất ngày hôm nay.

Ragnarok lười biếng vẩy đũa, đem hai con rồng một trắng một đen quấn lại thành hình Âm Dương đen trắng. Hai con rồng bay lên. Con tên Yin, con rồng màu đen với cặp sừng dài và bộ lông xám cuộn mình rồi xông thẳng về phía cô bé trực chờ cắn xé. Yukita đỡ lại đường tấn công của con rồng chỉ bằng một đường quyền. hai ngón tay của cô chụm lại, điểm huyết vào cái bụng đag văng lên của con rồng. Một ánh sáng xanh phát ra. Đường quyền thứ hai, Yukita xoay người, đem tay đập thẳng vào đầu con rồng trắng tên Yang. Tay còn lại đâm thẳng qua trái tim con rồng. Một ánh sáng xanh nhá lên như một vụ nổ nhỏ. Hai con rồng văng ra ngã bịch xuống sàn. Ragnarok tức giận đến tột điểm.

- Người không qua mặt được ta đâu. Hắn rống lên. "Giờ thì mắt ngươi đang đứng trông với ý nghĩ của ta. Nhìn ngươi xem, mắt ngươi hướng về bên trái chứ không nhìn thẳng vào đối thủ. Đây là dấu hiệu ngươi đang hồi tưởng lại quá khứ của ngươi. Một quá khứ không dễ chịu... Và mắt ngươi sẽ sụp xuống ngay lập tức. Đó là dấu hiệu chỉ ra ngươi đang hình dung ra những nỗi đau thể xác và tâm hồn. Sự thất bại của ngươi, đó là những gì ngươi hình dung ra."

Giờ thì hắn còn mở cả một lớp dạy Tâm lý học cách sử dụng tần số FM59Hz để nói dối sao? Tên này cũng quá là uyên bác rồi.

- Ngón tay ngươi đang chạm vào môi. Đó là một bản năng để bảo vệ bản thân. Chứng tỏ ngươi đang nao núng. Thực tế ngươi không sợ điều gì sao? Ragnarok lại lên tiếng. Trận đấu sắp trở thành trận đấu võ mồm.
- Ta chỉ cúi đầu trước cái chết. Nhưng không phải hôm nay.

Yukita vung tay lên đánh thẳng về phía Ragnarok. Ragnarok quả thực là Ragnarok. Hắn tuy rằng có vẻ ngoài biếng nhác. Nhưng người ta tuyệt đối đủ lý do để nói hắn mới chính là người giỏi nhất cuộc thi. Hắn rút từ bên hông ra một thanh kiếm. Chặn lại đòn đánh của Yukita. Yukita vốn có lợi thế nghiêng về Nhu quyền. Dùng lực của bản thân phát ra sức mạnh ra bên ngoài cơ thể để tấn công thẳng vào kinh mạch của đối thủ. Đồng thời còn sử dụng thành thạo thuật điểm huyết. Chặn đứng lại dòng chảy ma pháp trong người đối phương. Nếu trúng một đòn thôi cũng sẽ phải nằm viện tới 3 ngày.

Ragnarok vung những lưỡi chém hình bán nguyệt sắc nhọn đen kịt, vút đi trong không khí. Từng đường chém liên tiếp văng thẳng vào Yukita như những chiếc Boomerang. Chúng xoay vòng rồi văng ngược trở lại chính mục tiêu là cô bé. Đồ từng nhát chém đó bằng tay khiến cô bé giờ đây trông thảm thương hết sức. Quần áo đồng phục đều bị xé rách toạc. Trên người là lớn nhỏ những vết thương cắt sâu vào da thịt.

- Vis Gravitatis. Ma pháp trọng lực.

Ragnarok hét lên rồi tung người tới, chém thẳng trực tiếp vào Yukita. Nhát chém đó đem Yukita gục người xuống đất. Mặt cúi xuống mà cúi chào dưới chân hắn.

- Trận thứ tư, người chiến thắng Ragnarok Crimson.

Trận thứ năm diễn ra giữa Henri Young, tên người chim và Sheriarty, một cô bé người Scotland điển hình với mái tóc nâu tết bím và chiếc váy kẻ ca rô trông như một lớp vải chum lạch trên một bên hông. Sheriarty là kẻ điều khiển gió. Mỗi cái vung tay của cô bé đem đám lông vũ bật ngược lại Henri. Cô liên tục tiến tới bằng cách đánh văng đi những sợi lông đang lao vào tấn công. Chạy thẳng tới trước Henri rồi cô bé tung người lên không trung một vòng. Tung cú đá dữ dội như cuồng phong về phía hắn. Henri chỉ kịp giơ tay ra trước chống đỡ, cánh của hắn cũng cụp lại tạo thành một lớp chắn che chở giữa hai người.

Sheriarty cũng là một đả nữ chính hiệu. Cô ta treo người trong không trung rồi đá tiếp một cú từ chân còn lại. Một cú đá thẳng xuống, mang theo cuộn gió xoáy không lồ bào mòn lớp đất trên sân thi đấu. Henri vờ tung đôi cánh bằng sắt, dính chọn cú đá đó. Ngất đi trên sân đấu.

Sheriarty giành chiến thắng ở trận đấu thứ năm. Trận đấu thứ 6, Ryus đánh nhau với Raynolds, đến từ Mỹ. Trời, hắn đi nửa vòng trái đất để tới Ai Cập thi đấu đó. Ryus sử dụng một cây gậy gỗ dài y chang như của tể tướng Imhotep tuy không có đầu tròn. Cậu ta liên tục đập cây gậy trên mặt đất. Từng con chấn động phát ra từ đầu gậy. Raynolds như một con rối bị điều khiển bởi những sợi dây dài vô hình. Cậu lấy tay tự tát vào mặt mình, tự tấn công đâm đá chính bản thân.

- Herbivorous!!!

Raynolds dùng hết ý chí của mình mà thoát ra khỏi sự điều khiển. Cậu cắn bật rách cả môi. Nhưng đòn tạo cây cối dưới uy lực từ đầu đũa phép của cậu thì khác hẳn với bất cứ thứ gì Sabrina được thấy trước đây. Một cây cỏ thụ khổng lồ mọc lên từ mặt đất, đơm hoa kết thành những dây hoa trắng rủ dài bay bay trên cành lá um tùm. Những dây hoa đó quấn lấy Ryus. Siết chặt cậu.

Ryus phản đòn bằng những cú đập mạnh từ cây gậy trên tay. Vung ra, kéo căng lớp dây hoa bằng cây gậy chấn ở giữa. Những cây hoa không hiền lành như vẻ bề ngoài của mình. Chúng vút lên rồi đâm thẳng vào tim Ryus.

Một sợi dây hoa đầy máu đỏ tươi đang vuron ra từ phía sau lưng Ryus. Ngay tim. Trúng ngay tim. Tể tướng Imhotep đứng bật dậy khỏi vị trí của mình. Nhưng Raphael đang đứng bên cạnh Sabrina theo dõi cuộc chiến thì kéo tay cô bé nói nhỏ: "Chuyện đó cũng bình thường thôi. Ryus có tới 2 trái tim liên, hắn ta không thể chết được khi trái tim kia chưa bị hủy. Ryus là đội trưởng Đội hộ vệ xuất sắc nhất của Hoàng gia Ai Cập."

- Xuất sắc nhất vậy thì cậu ta còn tham dự thi đấu tay đôi phù thủy làm gì. Tập trung gây dựng sự nghiệp mới phải. Sabrina lên tiếng.

- Đó là để đáp ứng lời thỉnh cầu của ta.

Raynolds cùng tất cả mọi người đều phản ứng bất ngờ trước sự đứng lên lạnh lặn của Ryus. Mất Voldemort như sắp rớt ra khỏi tròng của hắn. Nghiêm túc theo dõi trận đấu. Mà Ryus lúc này hoàn hảo đứng dậy. Vung cây gậy về phía Raynolds, vẽ ra một hình vòng cung hoàn hảo. Một con chấn động ập đến, hất văng Raynolds ra khỏi sân thi đấu.

Nó là cái gì? Xung lực ư? Sabrina không rõ nữa. Cô chỉ biết là uy lực của cây gậy trên tay Ryus không hề nhỏ. Và ngài tể tướng Imhotep thì suýt rớt tim khi thấy Ryus bị tấn công.

Những trận đấu tiếp theo diễn ra. Giám khảo đã nói rất đúng về chuyện sẽ chẳng còn mấy ai bước vào vòng chung kết. Bây giờ, chỉ còn lại có Sabrina, Sirius, Snape, Ragnarok, Sheriarty và một gã bự con với hàng lông mày sâu róm người Ả Rập tên Khalil. Bọn chúng được chia thành 3 cặp đấu. Sẽ tiếp tục chiến đấu không ngừng nghỉ cho tới khi chỉ còn lại hai người duy nhất đi vào chung kết.

Sabrina đen đui lắm sao. Cô bé lại chạm trán ngay Ragnarok sau khi Sirius kết thúc bài thi với Sheriarty. Sheriarty toàn thắng trước cuộc đụng độ với Sirius. Mặc dù đã có chiếc quạt của Sabrina tặng, nhưng chiếc quạt ấy vẫn không đủ mạnh để đánh quạt lại những đòn đánh từ một cao thủ karatedo như Sheriarty. Cô ta buộc Sirius vào một sợi xích sắt rồi quất thẳng người cậu bé đập xuống sân thi đấu. Cậu bé ngất đi trong khi cảm thấy như từng khúc xương trong lồng ngực mình vỡ nát. Tối nay cậu sẽ có một màn mọc xương đau đớn ra trò cho xem. Lắc đầu trầm nghĩ trong khi cậu được khiêng ra khỏi sân đấu.

- Trận thứ hai, Sabrina gặp Ragnarok Crimson. Lúc này thì Nhà thi đấu bùng nổ như một trái bom dữ dội, những tiếng reo hò cổ vũ thất thanh. Trận đấu của hai địch thủ mà một kẻ được coi là thiên tài của gia tộc, kẻ mạnh nhất cuộc thi, Ragnarok. Chống lại kẻ đang bị xi xèo bàn tán là hiện thân của thần Osiris, Sabrina. Nó cất lên tiếng hô vang vọng.

- Cuộc cho ta. Sabrina giơ tay ra hiệu với Voldemort. Hắn lắc đầu không hiểu.

- Cuộc cho...taaaa!!!! Cuộc nhiều vào. Sabrina hét lên thất thanh. Cả hội trường im bật nhìn cô. Cô bé này là chán sống rồi hay sao? Một nữ phù thủy lại dám đấu lại Ragnarok, con quái vật khủng khiếp kia. Thế là cả hội trường ào lên tổ chức cuộc tiền cho trận đấu này. Bọn họ đều cuộc Ragnarok sẽ

chiến thắng. Mà bên phía bàn cược của Sabrina chỉ có vốn vẹn một bọc tiền và vài đồng galleons mà thầy Flitwick mang đến

- Ta cũng rất tin tưởng vào Ragnarok sẽ dành chiến thắng. Voldemort lên tiếng.

Thế là đám người cược cho Ragnarok lại ào lên tự động nộp tiền. Rất nhanh những con gia tinh lùn hiện ra đếm đếm căn cứ những đồng vàng chói sáng.

Khô thân Sabrina quá mà. Cô bước lên sân đấu, lòng khắp khơi lo lắng không thôi. Mà lúc này đây, những con rồng của Ragnarok đã trở lại cuộc chiến. Chúng bình an vô sự trước đòn đánh của Yukita.

Nhận thức được sự nguy hiểm của đối thủ, chúng lộn nhào, há miệng tạo ra những cơn cuồng phong cùng sấm sét đánh về phía Sabrina. Ragnarok còn rất thân thiện vụt ra giữa hai con lốc xoáy dữ dội, chém thẳng một đường kiếm đen kịt hình lưỡi liềm về phía Sabrina. Hắn hét lên: "Ma pháp trọng lực. Vis Gravitas" Đem không gian xé làm đôi từ lưỡi liềm đen ấy.

- Tempus repetita.

Một ánh sáng xanh lam nhá lên từ đây cây đuă phép của cô bé. Đem những vòng ánh sáng cuộn lại thành hình một chiếc đồng hồ tờ túi tròn xoe. Chiếc đồng hồ rung lắc dữ dội rồi đem những vạch sáng xanh bao phủ lấy thân hình Ragnarok, toàn thân cậu là một màu xanh bao phủ với hình những mặt đồng hồ quay tích tíc.

"Ma pháp điều khiển thời gian ư?", "Cô ta có thể can thiệp vào cả thời gian những hai lần ư?", "Ragnarok sao đứng sững lại vậy?" Phía khán đài lại xôn xao. Dưới sự trợ lực của hai con rồng Yin Yang liên tục cắn phá lớp ma pháp và chỉ với một nhát chém Ragnarok thoát khỏi luồng ánh sáng xanh. Ragnarok nhìn Sabrina với một ánh mắt độc ác hắn phát ra những tiếng cười hư...hư...hư

"Không sai", "Là ánh mắt đó, con quái vật trong cậu ta đã sống dậy"...Trên khán đài lại tiếp tục chủ đề bàn tán hot nhất ngày hôm nay, Ragnarok. Ragnarok lúc bấy giờ đã vụt kiếm sang một bên. Cậu ta gằn giọng:

- Ta biết là sẽ vui mà. Ta không muốn làm tổn thương em. Chịu thua đi.

- Không đời nào. Sabrina lùi lại. "Vì đây là niềm tin của tôi"

- Em không định nói với ta rằng niềm tin chính là thứ vũ khí mạnh mẽ nhất đấy chứ?

- Còn ý nào khác. Sabrina đứng đó, đồng dục nói.

Ragnarok hiển nhiên rất thương thức cô bé. Hắn cúi đầu trước cô rồi giơ cả hai tay ra, nắm lại trước mặt. "Pandora arca archa" Dứt lời một cái hộp đen to bọc kín lấy thân hình Sabrina.

Cô cảm thấy choáng váng, cơ thể trĩu nặng, nơi đây như thể có cái cân hàng nghìn tấn đè chặt lên cơ thể cô. Khó khăn hít thở một hơi thật sâu, không được, Sabrina phải tỉnh lại. Có một tiếng nói vọng lên trong đầu cô bé. Phải tỉnh lại. Đứng rồi cô bé phải tỉnh lại, phải tiếp tục chiến đấu. Cho những gì cô tin tưởng.

Sabrina rút cây chủy thủ trong ngực ra đâm sâu vào đùi mình. Ahhh...cô thét lên một tiếng kêu đau đớn đem cái hộp đen vỡ nứt ra với hàng trăm mảnh thủy tinh đổ sụp xuống, loảng xoảng tiếng vỡ của mặt thủy tinh. Người ta lại thấy Ragnarok điên cuồng xông lên. Lúc này mắt hắn đã đỏ sọc, trông hết sức rợn người. Hắn điên cuồng nhát cây kiếm lên rồi chém ra những nhát dao hình bán nguyệt bao vây lấy Sabrina, những hình bán nguyệt đó xoay tít như con quay không lồ, bắn thẳng về phía cô.

Sabrina lĩnh trọn những nhát chém ấy mặc cho khiên của cô cứ vỡ vụn ra trước những ánh kiếm đen vắng tới.

- Chịu thua đi. Ta sẽ cho em một cái chết tử tế. Sẽ nhanh gọn thôi, không đau đớn đâu.

Sabrina đứng đó, thân thể run rẩy, người cô bé bết là những vết máu lớn cùng những vết cắt sâu hoắm. "Slugulus advocabit" Sabrina hô lên, đem những cơn sên hiện ra trên vết thương của cô, nhờ những lớp dãi nhớt sệt của chúng làm lành lại vết thương.

Ragnarok cứ liên tục chém về phía cô với lời đảm bảo về cái chết nhanh gọn của hắn. Đem những cơn sên chém làm đôi, làm ba phần dưới lưỡi kiếm của mình.

Uỳnh!!! Một tiếng vang lớn nổ lên trên sân thi đấu. Xung quanh là khói bụi mờ mịt không thấy rõ được người trên sân. Đợi đến khi làn khói tan đi bọn họ mới có thể thấy Ragnarok đang gồng mình đỡ lại đòn đánh từ một đôi cánh đen kịt. Đôi cánh đó rất to, nó mọc ra từ phía sau lưng của Sabrina. Nó liên tiếp quạt ra những đòn tấn công giáng Ragnarok xuống.

Mà trên mặt cô bé lúc này, một hình xăm đen văn vẹn đã hiện lên trên khuôn mặt. Hình xăm đó chảy dài từ mắt cô xuống dưới cằm. Chảy dài qua cổ cho tới khi nó nối liền với đôi tay và chỉ kết thúc ở đầu những ngón tay. Nơi dòng chảy màu đen ấy chảy qua chính là nơi gốc rễ ngọn lửa đen đang bao trùm lấy lưng cô. Nơi mọc ra đôi cánh màu đen to lớn kia.

Mắt cô bé trắng rã, nhưng nó không phải là màu trắng vô hồn như Voldemort từng thấy. Nó là thứ ánh sáng trắng lóa chói mắt rực rỡ hơn. Cô bé nhảy người lên, gồng sức lực nơi cánh tay. Giáng xuống Ragnarok một cú đâm trời giáng. Những đôi cánh liên tục đập văng cản đường tấn công của hai rồng Yin Yang. Uỳnh!!! Lại một tiếng nổ lớn phát ra. Ragnarok nằm sòng xoài trên sân đấu. Còn phía bên kia, Sabrina cũng ngất xỉu đổ gục người xuống. Cả hai đấu thủ đều ngất cùng lúc. Kết quả trận đấu, hòa. Hai người sẽ cùng vào vòng chung kết.

Ragnarok được khiêng đi bệnh xá cùng lúc với Sabrina. Cho tới tận khi cô bé tỉnh lại từ giấc ngủ dài. Cô mở mắt ra, thấy một cái trần đá ong cao lớn, xung quanh toàn vải trắng ngăn cách giữa các giường bệnh. Sabrina thấy có chút khát nước. Cô bước xuống khỏi giường, bước tới bình đựng nước cuối phòng. Cô đi ngang qua Sirius, cô thấy cậu vẫn đang hôn mê. Cô đi ngang qua Ryus cũng nằm ở đó. Hắn cũng say ngủ vì một trái tim bị tổn thương. Cuối phòng là Ragnarok đang nằm đó. Chân hắn được băng lại thành một cái gù to đùng rồi gác lên trên thành giường. Hắn vẫn hoàn toàn tỉnh táo. Trên mặt chỉ có hai vết băng nhỏ.

Thấy Sabrina, hắn lên tiếng: "Tại sao? Rõ ràng có thể chết mà tại sao?" Ragnarok khó khăn lên tiếng.

- Cô không có gì hết mà vẫn đánh bại ta. Sức mạnh và cấp độ quái vật của ta cao hơn người nhiều. Ragnarok nhún nhó.

- Hồng care. Đơn giản là took Hack của ta ngon hơn!!!

- Tại vì ta cũng không biết nữa. Đó là niềm tin của ta. Ta chiến đấu vì những gì mình tin tưởng.

- Niềm tin đó có sự mơ hồ ư?

- Không, ta không nghĩ vậy. Ta biết có một nơi để niềm tin mình trở về.

- Một người đàn ông ư?

- Không phải chuyện gì cũng chỉ xoay quanh chuyện gái trai.

- Người có thể sẽ muốn một chút trà? Hoặc bánh.

- Người có nghĩ rằng việc gặp gỡ những trí tuệ đến từ khắp mọi nơi trên thế giới là quan trọng không? Ragnarok nói.

- Nếu như người chỉ nhận sự thông thái từ một nơi. Nó sẽ chia cắt những hiểu biết của người. Việc hiểu biết hơn nhiều kiến thức và việc học tập từ những quốc gia khác sẽ hoàn thiện người. Sabrina đáp trả, nhanh tay rót lấy đầy cốc nước. Ngửa cổ uống một hơi, cẩn thận rót thêm cốc nữa rồi nhanh chóng biến đi khuất mắt Ragnarok.

Hắn nằm trên giường, chân hắn đã không còn đau đớn gì nữa rồi. Nhưng mấy tên lang băm này cứ nhất quyết bắt hắn phải phục hồi xương bằng phương pháp kỳ dị này. Hắn lẽ ra đã có thể đi lại được.

Nhưng hắn nhớ lại khi hắn ở trong làn ánh sáng xanh. Hắn nhớ lại khung cảnh lúc đó hiện ra trong đầu hắn. Hắn nhớ ra năm hắn lên mười tuổi, chính hắn đã gây nên vụ hỏa hoạn tại gia tộc Crimson đem những con người ở đó vong mạng như thế nào. Hắn thấy bọn họ kêu gào trong đau đớn cho đi khi cháy quất đi không còn nhận ra nhân dạng. Hắn thấy hắn ở đó, ngày đêm luyện tập chỉ để khẳng định chính bản thân mình là ai? Hắn không tin rằng bản thân lại là một con quái vật như mọi người đồn đại. Hắn, hoàn toàn đi lên là nhờ thực lực bản thân. Hắn đã muốn chứng minh cho mọi người thấy vinh quang của gia tộc Crimson sẽ còn mãi. Hắn sẽ phải trở thành pháp sư vĩ đại nhất.

Nhưng mỗi ngày trôi qua đối với hắn như là sống trong ngục tù. Hết bị tra tấn vì bị nghi ngờ là đứa con của quỷ Satan, hắn lại phải chiến đấu với những kẻ chỉ mong đòi mạng mình vì cái đầu hắn xứng đáng với món tiền thưởng 1000 galleons. Hắn lại chỉ đáng giá 1000 galleons thôi ư? Ít nhất cũng phải 2000 galleons vì hắn là một cậu bé dễ thương. Ngoài có hơi chút lười biếng. Còn lại hắn đã từng bước, từng bước đi lên, đập đổ những kẻ cản đường trên con đường trở thành người mạnh nhất.

Đúng vậy, hắn sống vì vinh quang gia tộc Crimson, mà bại, cũng bại trong chính lòng kiêu hãnh ấy. Nhưng chính bản thân hắn cũng không hiểu cảm giác tự do khi được giải thoát kia là gì? Thứ xóa nhòa đi nỗi ám ảnh của hắn là luồng ánh sáng trắng trước mắt hắn ư. Hắn thấy một sợi lông vũ đen nhánh, rơi trong không trung. Sợi lông từ từ bay chậm chậm đáp xuống trên mặt hắn. Có chút ngứa mũi, nhưng hắn lại cảm thấy tâm hồn như đã được kéo lên cùng cánh chim biến mất đi trong tâm trí hắn lần cuối cùng như vậy.

Bạn đang đọc truyện [*Đông nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Ông già trong giấc mơ

"Ragnarok Crimson đánh hòa với Sabrina Sandal nghe chưa hả?", "Ragnarok có chút điên cuồng, hắn cũng cần bình tĩnh lại", "Ta đã thua sạch tiền cho Hogwarts, nhất định ta sẽ gỡ lại vào trận chung kết"...đám người đến thăm bệnh xá tụ tập rầm rì. Buổi tối bọn họ có 1 tiếng để tới thăm bệnh nhân trước khi trận chung kết sẽ diễn ra vào sáng mai.

Thầy Flitwick đưa cho 3 đĩa rất nhiều lọ thuốc mỡ trị thương gia truyền của chính nhà thầy. Còn liên tục than thở rằng các thí sinh năm nay quá mạnh. Ông còn rất tiện tay ếm một cái bùa trơn trượt xuống dưới chân giường của Ragnarok để những ai lại gần thăm hắn đều trượt chân té ngã. Voldemort cũng tới thăm cô, hắn ngồi lại rất lâu, gọt hết cả đĩa táo lớn rồi xắt thành từng miếng gọn gẽ. Hắn vẫn không nói gì.

- Hi there!

Hắn không nói gì. "Hey hey", Sabrina làm mặt hề trước mặt hắn. Vẫn không cười.

- Ngài...chuyện kia...ánh mắt của ngài.

- Ánh mắt của ta làm sao?

- Ánh mắt ngài khi ngài nhìn Ryus, ta đã thấy. Ngài cũng đừng bèn mắng tới những món bảo vật Hoàng gia.

Sabrina thăm mắng bản thân mấy lần, tìm cách làm cho bớt yên tĩnh mà lại thành ra như thế này đây. Cẩn môi nhìn hắn.

- Em khi say dễ thương hơn rất nhiều đấy. Còn khi em tỉnh táo, em giống như một cái nhọt ở mông vậy.

- Ngài từng mọc nhọt ở mông rồi ư?

- Em là nỗi đau của ta. Hắn trầm ngâm, đầu vẫn cúi xuống gọt quả táo đã vạm đến hạt ở trên tay.

- Sự hoàn hảo và quyền lực là những điều được đánh giá cao, Sabrina. Cho dù có không chung dòng máu, cho dù thứ gì nuôi dưỡng chúng ta đi chăng nữa. Chúng ta vẫn được tạo nên bởi lòng tham. Thomas lên tiếng, hắn xoay xoay con dao trong tay. Khuôn mặt lui vào bóng tối không thấy rõ biểu cảm.

- Nhưng em nghĩ ngài sẽ là người thông minh để chọn hạnh phúc và tình yêu.

- Lại là sức mạnh của tình yêu như lão già lẩm cẩm Dumbledore vẫn hay nói đó sao. Ta không muốn thấy em dùng thanh kiếm ta tặng để khiến bản thân bị thương. Nó là để bảo vệ em.

Voldemort, tên này quả thực cố chấp.

- Nó đúng là đã bảo vệ em. Nó khiến cho đầu óc em thanh tỉnh khi đó...Nếu như ngài chiếm được những bảo vật đó rồi thì sao? Ngài sẽ cất giữ trong một căn phòng. Liệu em có nên tới để ngồi chung với ngài làm một ly bia không? Sabrina châm chọc.

- Em không bao giờ chịu nhìn toàn cảnh hay suy nghĩ cho thấu đáo Sabrina. Hắn nhìn cô. Cô bé này, thường ngày đều là rất thông minh, hắn biết cô nắm được bí mật về vận mệnh tương lai của hắn, có thể vẫn còn những điều cô không nói ra. Nhưng cô nghĩ chỉ với những hình ảnh ảo vọng ở tương lai ấy có thể làm hắn từ bỏ ư? Cô hiểu hắn được tới nhường nào? Không, có lẽ là không.

- Ta có định mệnh của mình để tìm kiếm. Hắn nói tiếp. Hai tay hắn đã đan vào nhau, hắn ngồi cúi người xuống thấp, vẫn là tác phong trời sinh nhưng có phần miễn cưỡng.

Hắn ngồi cạnh Sabrina yên lặng, một lúc lâu sau mới rời đi.

Tối hôm đó, Sabrina mơ thấy bản thân mình đang ở trong một khu rừng. Ông lão gầy gò đầu hói hôm trước đang treo mình lên một cành dây leo cuốn giữa hai chiếc cây. Ông lão ngồi thiền ở đó không để ý tới xung quanh, dường như ông cũng không ở đó vậy. Rất lâu sau ông mới chậm chạp cất tiếng:

- Hôm nay con tới đây để luyện tập với ta. Thịnh thoảng cuộc sống như những đường hầm đen kịt, con không thể thấy ánh sáng ở phía cuối con đường. Nhưng con biết đấy, nếu con vẫn cứ vững tin bước đi. Nó sẽ đưa con tới một nơi tốt đẹp hơn. Khi con người ta tuyệt vọng nhất, cũng chính là lúc ánh sáng tới được với họ. Con không ở trong bóng tối thì sẽ không biết đến ánh sáng. Con muốn ngồi thiền một chút không?

- Con cũng muốn hỏi ngài điều tương tự, ngài định hôm nay sẽ dạy con điều gì.

Sabrina khoanh chân ngồi xuống bên cạnh ông cụ. Nhưng cô không thể nào giữ thăng bằng được trên chiếc dây leo cứ chực chờ hất đổ cô xuống. Cô đành đứng ra tảng đá lớn bằng phẳng cạnh đó. Ngồi thiền.

- Con hãy thả lỏng tâm trí của mình. Và hãy tự hỏi chính con một câu hỏi lớn. Con là ai? Và con muốn gì?

- Người muốn nói là con phải nhìn vào sâu trong bản thân con?

- Đúng vậy, nhìn sâu vào thứ con ham muốn mãnh liệt. Để cứu con khỏi chính bản thân con hoặc nhiều bản thân con khác. Chỉ tới khi đó, bản thể thực của con mới có thể hợp nhất. Chính lúc đó, nói mới lộ ra bản chất của sự việc, Sabrina à. Nguồn năng lượng của con người nằm ở đan điền, nó ở phần bụng dưới của con đấy. Như con thấy đấy với một ông già như ta thì cái bụng mòng dính của ta không chứa đựng được nhiều nguồn năng lượng.

- Vậy người sẽ phải vận dụng nguồn năng lượng tới từ bên ngoài đúng không ạ?

- Đúng vậy. Đúng vậy. Nguồn năng lượng tự nhiên bên ngoài, với bản thể trắng đại diện cho ánh sáng và bản thể đen, đại diện cho sức mạnh của bóng tối. Nhưng Sabrina à, không có thiện và ác thực sự phân trắng đen phân minh rõ ràng. Vì vậy năng lượng vẫn sẽ là năng lượng cho tới khi con sử dụng chúng đúng cách.

- Chung hòa chúng ạ. Như biểu tượng thái cực ạ?

- Cũng đúng mà cũng không phải. Con sẽ biết được khi nào bản thân con cần vận dụng tới 2 nguồn năng lượng đó. Chúng chia tách, con chỉ có thể sử dụng một cái này, hoặc một cái kia tại một thời điểm. Chỉ khi con đạt tới Bản năng tối cao, con sẽ vận dụng chúng như hơi thở của con, chỉ tới lúc ấy con mới có thể tránh và ra đòn đáp lại đối thủ mà không cần suy nghĩ.

- Không cần suy nghĩ ư thừa ngài?

- Đúng vậy, giờ chúng ta hãy ngồi đây làm sạch tâm trí con nào.

Bọn họ cứ ngồi thiền ở đó. Sabrina thấy bản thân như rơi vào một biển hồ tối đen. Nhưng cô đứng dậy được. Nghe tiếng nước vẫn còn róc rách chảy bên tai, cô thấy một không gian rộng lớn bao la. Nó đen thẫm, nhưng lại không hề lạnh lẽo chút nào. Sabrina lại ngồi thiền trong chính không gian đó. Cho tới tận khi trong tiềm thức của cô xuất hiện một ánh sáng xanh mờ ảo, nó xanh le lói như một quả cầu ma chơi. Nó ở đó, sưởi ấm cơ thể cô, đem tâm trí cô thanh tẩy.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Những trận đấu chung kết

Snape chiến thắng trước Khalil, hắn sẽ tham gia trận chung kết với Sabrina và lẽ ra là không có Ragnarok, hoặc không có Sabrina. Vậy có nghĩa là một trong 3 người bọn họ sẽ phải đấu liên tiếp 2 lần. Sabrina chỉ mong mình gặp được Snape, cậu có xuống tay với cô không? Chứ cô đã nhận đủ Ragnarok Crimson trong cái cuộc đời này lắm rồi. Cô còn đang rất vui vì thắng được một khoản cược lớn chưa từng thấy, mà kẻ kia, Chúa Tể Hắc Ám đã cược của cô hòa. Ragnarok Crimson sẽ ngắt đi trước.

Nhưng vận khí của Sabrina có phần quá tốt. Trận đầu tiên, Ragnarok Crimson sẽ đấu với Severus Snape. Một dòng chữ lửa đỏ hiện lên trên phía bàn ban giám khảo.

Ragnarok hôm nay đã bình phục. Hắn đứng đó, dần thẳng mặt vào trước Snape, tay chỉ thẳng vào ngực cậu:

- Đây là định mệnh của người và ta. Chiến đấu đi!

- Ta muốn định mệnh của mình và ta là người quyết định nó. Snape đáp trả. Cậu ngó nhìn Ragnarok bằng nửa con mắt liến xéo. Cái mũi khoằm nhô ra, thì có lẽ là cậu không nhìn thấy Ragnarok cho lắm. Cái nhìn này Sabrina biết rất rõ, đó là cái nhìn khinh bỉ của Snape mỗi khi hắn nhìn James Potter.

- Nó có nghĩa là gì thì phụ thuộc vào cậu đấy. Ragnarok lười biếng bay về một phía của sân đấu.

Hắn sải rộng cánh tay, đem hai con rồng đang bay lượn xung quanh đó cuốn một vòng quanh người. Một bộ áo giáp đen bóng hình vảy rồng xuất hiện trên cơ thể của Ragnarok. Hắn còn chiêu này sao?

- Đừng đánh cận chiến. Sabrina hét lên.

Snape hiển nhiên nghe được câu này. "Aqua Eructo". Từ đầu đũa phép của cậu phun ra một cái vòi rồng, con rồng nước uốn lượn bay thẳng đến chặn hướng của hai con rồng Yin Yang. Ở bên này Ragnarok cũng không rảnh rồi mà vùng kiếm lên chém thẳng những tia sáng đen về phía Snape.

- Avis Oppugno!!!

Một đàn chim bay tới cản lại những đường kiếm vô tình. Chúng chết như ngã rạ rơi từng con, từng con lộp độp xuống sân đấu. Biến mất vào trong không khí. Ragnarok lại chém tiếp đường kiếm thứ hai. Hai ánh sáng đen vụt ra từ lưỡi kiếm.

- Flipendo!!!

Đem hai đạo ánh sáng ấy đẩy ngược chỉ bằng một lần vùng đũa. Snape lùi về sau vài bước.

- Để ta xem giờ người gọi thứ gì ra chết thay cho người. Ragnarok điên cuồng lao vút lên như tên bắn, tay cầm kiếm kéo lui về phía mặt trái. Tư thế của hắn? Hắn định ra đòn quyết định ư?

- Không. Sabrina

Một đường kiếm giáng xuống với uy lực của cả nghìn tấn, đem không gian xé ra làm đôi. Cắt đứt cả tấm khiên bạc che chắn bằng pháp thuật của Snape. Chém thẳng về phía cậu bé. Trước ngực cậu là một vết chém lớn, máu me mơ hồ không nhìn thấy được trong màu áo đen. Cậu đổ gục xuống.

- Người chiến thắng là Ragnarok Crimson. Nó hô vang. Cả khán đài âm ỉ không ngớt.

Sabrina cảm thấy ù tai, cô không nghe thấy bất cứ thứ gì cả. Không muốn phải nghe bất cứ điều gì nữa. Cô chạy lại về phía Snape. Ôm cậu bé lên. Hỏi

hắn liên tục, không biết người kia có nghe thấy không, dừng ngắt đi, hắn vẫn còn thờ.

Hắn nói nhỏ với cô: "Dừng lay nữa, bỏ lay chết mình rồi." Những giọt nước mắt của cô lăn trên khuôn mặt hắn, từng giọt lại từng giọt. Nóng hổi như thế này, hắn thua cũng là thua trong tư thế ngẩng cao đầu.

- Trận cuối cùng, Ragnarok, cậu út của gia tộc Crimson, người được mệnh danh là kẻ mạnh nhất, mới đây đã mất ngôi Kẻ không thể bị đánh bại vào tay đối thủ của cậu, cô Sabrina Sandal, tới từ Trường dạy ma thuật và pháp thuật Hogwarts. Nóe hô vang cả Nhà thi đấu lúc này. Tiếng người nói lẫn với tiếng trọng tài.

Ragnarok vẫn mặc bộ giáo váy rồng đen, hiên ngang đứng đó chống mũi kiếm xuống đất, hắn nói:

- Người có tin vào định mệnh không Sabrina? Ta hỏi lại một lần nữa.

- Ta có định mệnh của mình. Hắn lại tiếp tục bài diễn thuyết dài ngoằng cho xem, nhưng hắn ngừng lại, đôi mắt mở lớn, khác hẳn với vẻ ngái ngủ thường ngày của hắn, ánh mắt hắn sáng lên.

Nhưng hắn chỉ dừng lại ở đó, giờ tay về phía mời Sabrina nói tiếp.

- Là định mệnh của người hay định mệnh người khác đang cố ép buộc người. Đôi vai cậu không thấy trĩu nặng hay sao?

- Ta xin người đấy, Sabrina.

- Đã đến lúc người nên xem xét lại bản thân mình rồi đấy. Người có biết tại sao trận trước người lại đấu hòa với ta hay không? Sabrina đáp trả, cúi chào hắn.

- Sẽ không còn nữa, chính tay ta sẽ giữ vững danh hiệu bất khả chiến bại. Ragnarok nhú mày, đem đôi mắt chằm chằm của hắn co lại còn bé xiu.

- Vì ta có chút uyển chuyển linh động hơn người khi ra đòn.

- Nằm mơ.

Hai người nhảy bổ vào nhau. Sabrina giờ chân lên đá ngang vai hắn một cú trời giáng. Từ đôi chân của cô quật ra tia lửa nóng đỏ. Vặn mình né tránh đường kiếm của Ragnarok lúc này đã xông tới giáp là cả với cô. Cô tung liên tiếp ra hai cú đâm, từ đầu bàn tay cô bắn ra một vụ nổ nhỏ rực lửa.

- Vâng cô ấy điều khiển lửa, rất tài tình. Thưa quý vị, không cần dùng tới đũa phép, tôi cho rằng nó được điều khiển bằng lý trí. Allan bình luận.

Ragnarok đáp văng Sabrina lùi về sau. Cô bé hôm nay nhanh nhẹn lạ kỳ, cô bật người lại, hai tay chụp lấy tay của Ragnarok, kéo văng người hắn ném về phía cuối sân đấu. Hai con rồng bay lượn đỡ lấy chủ nhân của nó không để văng ra khỏi sân đấu.

- Ta đã chờ đợi để dành chiêu thức này cho người. Quan ngoại song long, hô phong hoán vũ. Ragnarok gầm lên, hai tay của hắn vung ra phía trước, điều khiển hai con rồng xoắn chặt vào nhau. Tạo thành những tia sấm sét với uy lực kinh người đánh thẳng về phía Sabrina

- Người tưởng người có thể làm ta bị thương được ư, đồ khốn? Sabrina hét lên rồi vung chân đá lên trong không trung, đem những lớp đất đá bay lên khỏi mặt đất, chắn thẳng trước những tia sét lần ngang kéo dọc đang chạy về phía cô.

Một đám rồi lại thêm một đám. Ragnarok trả đòn bằng cách đâm thẳng về phía cô. Từ đầu tay đang vươn ra đỡ đòn của Sabrina cuộn lên một dòng nước, dòng nước nhập lại với nhau thành một ta nước lớn. Cô bé giờ cao tay lên trong không trung, thân người ghi xuống, tay cô đưa dòng nước lên theo thành hình vô cực rồi đưa tay hướng thẳng về phía Ragnarok.

Ragnarok cũng không phải dạng vừa. Hắn giờ bật tay về phía sau đỡ lấy dòng nước. Cuộn nó lại rồi ném trả về phía Sabrina.

- Ta tới đây hôm nay là để chia sẻ về kế hoạch tương lai của mình. Ragnarok đứng đó. Dạng rộng hai cánh tay, dưới ánh mặt trời từ trần kính nhà thi đấu, trông hắn có vẻ chói mắt. Mái tóc ám cũng sáng bừng lên lòng nhiệt huyết.

- Người trước tiên phải hỏi bản thân mình là ai? Người muốn cái gì?

- Ta muốn cái gì từ cô? Không gì cả. Ta muốn cho cô cái gì? Tất cả những điều mà ta chưa từng được có. Chúng ta sẽ cùng nhau, tạo dựng nên một chế độ phù thủy mới, đưa phù thủy trở về đúng vị trí của họ trên nấc thang của nhân loại, đưa phù thủy đứng về vị trí tối cao của chuỗi thức ăn.

- Đồ điên. Dừng lại đi, người đang làm mọi người sợ đấy.

- Cô? Cô có sợ sao? Đừng vậy, tất cả các người nên hoảng sợ ta. Ta không thể ngăn cản lại sức mạnh của con quái vật trong ta nữa. Ta là thứ hơn cả hình hài này. Cô có hiểu cảm giác bị mọi người nhìn vào như một con quái vật không hả? Ta muốn chứng minh cho lũ người đó thấy, ta không phải là một con quái vật. Ta là hoàn toàn dựa vào thực lực.

- Thực ra cũng không có mấy người bình thường có thể điều khiển được rồng đâu, Ragna.

Hắn có họ hàng với Voldemort không? Tại sao lại có nhiều phù thủy ủng hộ tư tưởng của hắn vậy? Tên này đang định quyến rũ Voldemort à? Quyển rũ

hắn đứng về cuộc cho cậu ta? Không giống lắm. Nhưng cái cô cần làm là để tâm trí mình thanh tịnh, cô phải đưa bản thân về miền vô định. Nhắm mắt lại, tập trung, thả lỏng cơ thể. Thả lỏng cả những cơ bắp đã sung phồng lên vì đau đớn. Có lần nước nào không? Hãy chảy tràn qua cơ thể cô với.

Ragnarok sau màn nói chuyện diễn thuyết chói mắt, nhất thời hào quang vô hạn, khán đài tiếng hô hào cổ vũ cho hắn càng lớn. Còn hắn liên tiếp chém ra 12 hình trăng lưỡi liềm cực đại. Xé toác không gian, những cái hố đen sâu thẳm chờ đưa kẻ khác tới một miền không gian khác rồi nuốt họ ở đó. Những cái hố cứ tiếp tục phình rộng ra, từ trong màn đen một bàn tay rồi lại một bàn tay thò ra từ tất cả những cái hố đó. Chúng hướng lòng bàn tay về phía Sabrina, bắn ra liên tiếp những viên đạn đen to bằng trái Snitch. Những viên đạn đồng loạt bắn ra khỏi nòng, lao vút đi trong không khí.

- Vâng, là một ma pháp không gian thừa quý vị. Một ma pháp không gian ta chưa từng thấy trước đây trong lịch sử thi đấu pháp thuật.

Sabrina đỡ đòn liên tiếp bằng tay, trông cô bé cứ như một bóng vạn liên hoa. Từ mỗi đòn né, nghiêng mình, bật ngược người lên treo cao trong không trung. Cô bé giăng hai cánh tay ra, sải cánh như đại bàng, đem một trận gió lốc mù mịt bụi cát tạo thành hai con rồng. Tấn công thẳng về phía Ragnarok, hai con rồng Yin Yang chặn đứng lại quần xé với hai con rồng gió. Đám thêm một cú uy lực về phía trước. Đem những con gió cuộn xoáy tít tạo thành những mũi tên với ngọn gió xoáy tròn, những mũi tên ấy hiện ra, thành hình rồi lao về phía những đôi bàn tay đang giờ ra trong hố đen hình bán nguyệt. Chém đứt chúng, những con gió xuyên qua hố đen, ánh lên những ánh sáng mờ ảo. Chỉ khi chúng dần lóe lên, mọi người mới thấy được những con gió đó đang mang theo ánh sáng phản chiếu trên lớp bụi cát, phá tan những hình bán nguyệt.

- Vâng, một ý tưởng điên rồ. Nhưng cũng là một ý tưởng thiên tài. Lợi dụng sự phản chiếu của vật chất để đưa vào không gian khác từ một con gió. Rồi dùng ánh sáng chém đứt chúng. Vâng một màn đấu mãn nhãn. Allan hô lên thất thanh, nhất thời trên khán đài im bật, ai ai cũng với đầu ra để xem cho rõ trận đấu dưới sân.

Đạp chân xuống mặt sân thi đấu, Sabrina nhảy lên, đá thẳng vào Ragnarok. Hắn cúi người tránh né đòn đó, xoạc chân ra đá vào ống quyển cô. Sabrina ngã bật về phía trước. Nhưng cô bé như có bàn tay kéo túm cô lại, bật người về sau. Cô xoay người, hai tay giờ chặt về trước ngực, thủ thế. Rồi dùng một động tác dứt khoát nhất, vòng tay qua vai, đâm tới Ragnarok. Hắn đỡ lại bằng lưỡi kiếm. Một luồng sét chuyển ra từ bàn tay đang cắm sâu vào lưỡi kiếm. Tay Sabrina đau đớn, cái đau đớn kinh khiếp truyền thẳng lên đại não cô. Đem luồng điện truyền thẳng tới chỗ vết thương đang nứt toác kia. Theo máu truyền thẳng vào lưỡi kiếm của Ragnarok.

Sabrina bật người lên, tung thẳng cú đá bằng cả hai chân về phía Ragnarok. Đem theo uy lực kinh hoàng của một con lốc xoáy. Bỏ vào Ragnarok. Hắn vẫn đứng đó, thân mình run rẩy vì chống đỡ lại dòng điện đang chạy toàn thân, thấm qua lớp áo giáp bằng vảy rồng của nó. Lĩnh trọn cú đá, Ragnarok bật tung người về phía sau. Bắn văng về phía cuối tường Nhà thi đấu. Rơi bịch một cái nặng nề xuống đất. Chỗ hắn va trúng, còn phá tung cả gạch đá nơi đó. Đem lớp gạch đổ ầm lên người hắn.

- Không thể tin nổi. Thật không thể tin nổi thừa quý vị. Vị quán quân mà chúng ta tin tưởng đã thất bại. Ragnarok đã dừng bước trước Sabrina Sandal. Quán quân của cuộc thi Đấu tay đôi Phù thủy Quốc tế năm nay.

Tiếng vỗ tay rầm vang cả khán đài. Voldemort còn đứng dậy vỗ tay. Hắn thấy thẳng nhóc Ragnarok kia cũng được lắm, rất vừa mắt hắn. Thật đúng đắn khi tới kỳ thi năm nay. Hắn đã nghĩ lũ nhóc là một đám ẻo lả yếu ớt. Nhưng Ragnarok này thì khác. Sabrina cũng khiến hắn rất tự hào. Cô đã thắng đẹp. Hắn thấy Ragnarok, áo giáp đã vỡ nát. Đứng dậy từ đồng đồ nát, xua tay với đội ngũ cứu hộ, Ragnarok bước về phía trước Sabrina. Giờ tay ra, ý định bắt tay với cô bé.

- Tại sao? Tại sao ngươi cứ mở mồm ra làm nhảm những điều như vậy hả? Hắn nói.

Sabrina nắm lấy bàn tay đang chia ra của hắn bằng tay còn lại. Hắn lại tiếp tục: "Chỉ có số ít là tinh anh, những phù thủy vĩ đại được vận mệnh chọn lựa. Thực tế hơn chút đi. Những người được sinh ra đã như vậy rồi, năng khiếu bẩm sinh, đó không phải là thứ ngươi muốn có là được."

- Ta không tự nhận mình sinh ra đã là thiên tài. Nhưng ta đã có hàng nghìn giờ, hàng trăm nghìn giờ phút để luyện tập và học hỏi. Ta nghĩ sự nỗ lực của ta phải chiếm tới 82,9% đấy, Crimson.

- Điều đó đã được số mệnh sắp đặt. Con người sinh ra tuy khác biệt nhưng đều chỉ sống theo dòng chảy cuộc đời. Chỉ có một thứ định mệnh mà ai cũng phải gặp. Đó là cái chết. Ragnarok lên tiếng, hắn hạ tay xuống.

- Vậy thì ta sẽ không dễ dàng từ bỏ đâu.

- Ta cũng vậy. Ragnarok đứng đó, mỉm cười với cô bé. Mắt hắn có phần sưng tím, thâm u lên. Trông hắn càng thêm có phần mệt mỏi, biếng nhác sau trận đấu.

Sabrina chào hắn, bước xuống khỏi sân đấu. Sirius đã đứng sẵn ở một bên, cậu chạy lại, cầm lấy bàn tay bị thương của Sabrina. Đau lòng nói: "Cậu cũng đừng để bản thân bị hết vết thương này đến vết thương khác như thế."

- Ferula.

Sirius đem bàn tay Sabrina băng lại bằng một miếng vải trắng thật nơ đẹp đẽ.

- Người ta nói đem nỗi buồn của bạn biến thành sự quan tâm thì sẽ có nhiều điều tốt đẹp hơn xảy ra. Sirius nhìn cô bé, mắt cậu đen thẫm, vẻ mặt đã tốt hơn nhiều. Trên trán cậu lấm tấm mồ hôi.

- Cậu có thích đáp trả lại sự mong đợi của mọi người không? Và được tung hô vì điều đó? Tôi chỉ thực sự thức dậy sau khi thấy giấc mơ của mình bắt đầu. Sabrina nắm lấy cánh tay cậu.

- Những điều đúng đắn thì luôn không có chuẩn mực. Dù có làm được hay không bạn cũng không cần bận tâm, không cần khiến bản thân vì điều đó chịu thiệt mà nguy hiểm. Tớ đã đau khổ như thế nào khi tớ thấy cậu bị thương. Có tớ sẽ luôn sát cánh bên cậu.

- Tớ sẽ không dừng lại đâu.

Buổi tối, sứ giả các nước sẽ cùng dự yến tiệc mừng người chiến thắng với Hoàng gia Ai Cập. Ba người nhóm Sabrina cũng được mời tới. Cô bé đứng trước gương, nhìn bản thân mình có phần miễn cưỡng. Cơ thể cô vẫn còn có chút căng tức, khi cử động đều là khó khăn, khi bước lên bậc thềm thì phần chân đau nhức. Cố gắng giấu đi sự mệt mỏi, cô uống thêm một liều Wiggensweld potion xanh lè với cái vị như chất nhớt của con ốc sên. Không hiểu liệu điều này có giúp ích cho những vết thương của cô hay không. Cô bé mặc lên mình chiếc váy dài màu đỏ, cột gọn lại lớp dây đan cài phía sau lưng. Kẹp gọn lại mái tóc của mình một cách đơn giản bằng hình trái tim bằng vàng lõi đồng mà Voldemort tặng cô trước cuộc thi. Ngắm nhìn bản thân một lượt. Xịt thêm chút nước hoa. Hương gỗ đi, cô muốn có chút mùi quyền lực, mùi vị của chiến thắng cùng tự chủ nha. Hôm nay cô là quán quân đó.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Ý đồ Của Imhotep

Tại sảnh lớn đã đông đúc người ngồi đó, gia đình Hoàng gia Ai Cập tới từ sớm. Bọn họ rất hiếu khách mà đem sảnh lớn trang hoàng lại một lượt. Sắp thêm những chiếc ghế bành bằng gối êm ái, những chiếc bình hoa thường ngày giờ đây được thay bằng những chiếc bình lông công. Phía mỗi trụ thạch trong sảnh còn đặt thêm một viên dạ minh châu tỏa sáng rực rỡ.

Sabrina chạy nhanh về phía Sirius ngồi lại. Cô thấy đối diện là Ragnarok Crimson đang ngồi ngay cạnh Voldemort. Hắn ta cũng được mời đến. Voldemort không định rù quyền hân ta gia nhập bè lũ Tử thần thực tử đấy chứ? Bên cạnh họ là giáo sư Flitwick, hôm nay ông mặc một bộ complet đồ chói lọi, đội thêm cái mũ lông to bè mà Sabrina chắc chắn rằng ông kiếm được cái mũ đó từ khu chợ người bản địa. Kẻ kia vẫn áo choàng đen như thường ngày, đang nhấm nháp ly rượu, điệu bộ bình thản, không nói chuyện với Ragnarok.

Phía bên này, Sirius ngồi kế bên Sabrina. Bên cạnh cậu là Snape, vẫn còn nguyên lớp băng bó, ngồi yên lặng tại đó tham dự buổi lễ chúc mừng cô. Sabrina thấy có chút cay mắt, trong lòng cũng có chút ngọt ngào.

Sirius bóc từng trái nho mọng bòn về phía miệng Sabrina. Bọn họ cứ tình cảm người một ý thiếp một lời mà không để ý tới không khí đã lạnh băng xung quanh bản ra từ tên áo đen cũng đang đen mặt lại uống rượu, Hân mỉm cười mỗi vào, khuôn mặt lạnh lẽo.

Sirius đáng thương hoàn hảo trở thành nhân vật nam chính bị ghét nhất trong phòng. Ánh mắt Ragnarok nhìn cậu cũng không mang theo một chút hảo cảm nào.

Phía trung tâm sảnh lớn, tể tướng Imhotep đứng đó. Ông cầm cuộn giấy da trên tay, đọc to:

- Tôi xin trân trọng gửi lời cảm ơn tới Hoàng gia Ai Cập cùng on huệ đến từ Đức vua Ai Cập, người đã rộng lòng hiếu khách tổ chức lễ chúc mừng này cho chúng ta tại đây. Nói rồi ông cúi người trước đức vua, lại tiếp tục nói: "Chúng ta ở đây để vui mừng cùng chiến thắng của Quán quân cuộc Thi Đấu tay đôi Phù thủy Quốc tế của Liên Đoàn Đấu tay đôi phù thủy quốc tế đang cai tại Ai Cập năm nay. Tôi xin được gửi lời chúc mừng đại diện cho toàn thể mọi người ở đây cùng Hoàng gia Ai Cập, chúc mừng cô.

Ông ta nói rồi hướng cái đầu trục lóc về phía Sabrina. Cô bé đứng dậy, cũng không biết nên làm thế nào cho phải phép nên cô cứ đứng ở đó nói cảm ơn. Imhotep lại tiếp tục:

- Và phần thưởng tôi sẽ trao cho người thắng cuộc như đã thông báo đầu cuộc thi, bao gồm 1000 galleons, một chiếc Cup Vô địch Đấu tay đôi phù thủy Quốc tế và một phần thưởng bí mật cuối cùng. Một tấm bản đồ. Vâng một tấm bản đồ sẽ chỉ hữu dụng khi ở trong tay chủ nhân của nó. Một tấm bản đồ Bất Khả Đọc.

Cả sảnh đường lại xôn xao ầm ĩ. Sabrina bước lên trước có phần gấp gáp. Cô kéo lớp váy của mình lên để sai bước được rộng hơn.

Một tấm bản đồ Bất Khả Đọc ư? Brook đã nói gì nhỉ? Một tấm bản đồ đưa người ta đến nơi còn giá trị hơn cả kho báu vàng bạc. Đúng rồi. Tại sao Imhotep lại trao nó cho cô nhỉ? Tự hỏi thầm trong lòng. Cô bé vươn tay ra nhận lấy chiếc Cup. Rồi đưa tay ra với lấy tấm bản đồ.

Nhưng Imhotep lại giữ tấm bản đồ rất chặt. Hân không chịu buông tay. Hân lên tiếng:

- Ta e là chủ nhân của tấm bản đồ đã ở đây. Tối nay chúng ta sẽ phải có một cuộc hành trình phiêu lưu thú vị rồi.

Hân cười ầm lên, đem một sợi xích ánh sáng buộc chặt giữa tay hai người. Sabrina không tài nào vùng ra được. Cô vút chiếc Cup xuống, với lấy chìa phép ở trong túi, hô to: "Relashio". Không có gì xảy ra cả. Cái vòng ánh sáng càng quấn lấy tay cô bé chặt hơn. Voldemort đứng bật dậy, hân sẵn sàng đưa phép trong tay, giờ lên ngang mặt, đứng tại đó.

- Người là một ví dụ rất tốt để đưa chúng ta vượt qua cả ranh giới sinh tử đấy. Đúng rồi, cuộc sống ở bất kỳ nơi nào người ở đó, cho dù người có tạo ra nó hay không muốn dính dáng gì tới nó đi chăng nữa. Trong cuộc sống này, khi người người yêu thương chết đi, nhưng trong cái chết, những người ở lại vẫn mãi yêu thương người. Người chết đi cùng tình yêu. Ta, kẻ ở lại, mỗi sáng thức dậy đều nghe thấy tiếng gọi của Tử thần, hẳn thì thào vào tai ta: "Nào chạy đi, hãy chạy ngay đi." Người hỏi ta có muốn dừng lại nỗi đau đón đó hay không?

- Người muốn vượt qua ranh giới sinh tử? Ý người là gì? Sabrina hỏi hân.

Imhotep chỉ cười gằn một tiếng. Mắt trái hân có một giọt nước mắt rơi xuống. Khuôn mặt hân vẫn lạnh lùng, hân cất tiếng:

- Ta đã chờ đợi ngày này rất lâu. Ngày có kẻ xuất hiện đưa ta tới Vùng biển của những linh hồn. Vượt đại dương đưa ta tìm đến Suối Nguồn Vĩnh Hằng?

- Suối Nguồn Vĩnh Hằng?

- Đúng vậy, dòng suối của những linh hồn, nơi cội nguồn chảy ra biển lớn, dòng suối có sức mạnh cải tử hoàn sinh, dòng suối sẽ khiến người bất tử.

- Người cần bất tử để làm gì, trong cuộc sống vô tận cái vô định sẽ xâm chiếm tâm hồn người. Đến lúc đó người chỉ có thể cầu cho bản thân chết đi để chấm dứt nỗi đau ấy đi cho rồi.

- Người nói rất đúng. Có những nỗi đau chỉ cái chết mới có thể mang đi được. Người cũng nói rất đúng, người mà ta yêu thương nhất. Nàng Sheara, đã không còn trên cõi đời này nữa.

- Người muốn mang bà ấy trở lại. Người không thể mang người chết trở lại được. Nó trái với quy luật của vũ trụ này. Một mạng người không có nghĩa là bằng một mạng người đầu. Linh hồn cũng vậy. Người phải tuân theo quy luật của vũ trụ.

- Người nói cứ thể như một nhà hiền triết chứ không phải ta đây. Người biết không, đôi khi sự thông minh sẽ hại con người ta. Đúng vậy, nhưng với Chủ nhân của Tử thần thì lại khác. Người, hiện thân của thần Osiris sẽ đưa ta đạt tới đỉnh cao bất tử.

Nói rồi hân gõ gõ đầu cây gậy xuống đất. Nhịp lại nhịp, ngắt nghỉ không ngừng. Là mã Morser, hân đang thông báo thông tin cho đội Hộ vệ Hoàng Gia Ai Cập. Ryus xé toạc không gian, hiện thân ra đứng ngay sau Sabrina. Hân giữ tay cô bé lại. Bên này, một đám vệ sĩ đang đứng chặn lại Voldemort cùng thầy Flitwick. Một tốp khác lại chĩa Khiên vào Sirius và Snape, tạo ra cục diện giằng co.

- Tốt lắm, tốt lắm con trai ta. Chẳng mấy chốc con sẽ được gặp lại sư nương của con. Imhotep cười với Ryus.

Ryus là con trai của Imhotep ư? Không đúng hân ta nói là sư nương. Vậy Ryus là đệ tử được Imhotep nhận nuôi từ lớn đến bé nên ông ta mới gọi cậu là con trai?

- Người nói như thế này sẽ khiến ta hoảng sợ sao.

Voldemort lên tiếng, rồi hân xông vào cuộc chiến. Tung ra những đòn đánh chí mạng, những ánh sáng xanh lè chớp lên loang loáng, hân chém trái chặt phải, hất tung bất cứ tên nào đứng trước mặt. Hân cứ thế xông tới, đám vệ sĩ đã lùi lại, nhưng chúng thét lên rồi chạy thẳng vào giao chiến. Những thanh gươm dài sáng nhoáng lên.

Voldemort đảo đầu mắt của hân một vòng, ánh mắt hân lên tia đỏ độc ác. Hân tạo ra một luồng sáng xanh lớn như đường chém của lưỡi kiếm, xông vào giáp lá cà với đám hộ vệ. Đám hộ vệ cùng nhau đồng loạt thối ra những độn nước ả ạt đáp trả. Sabrina chỉ còn kịp thấy Voldemort cong người lại như lưỡi cung. Hân bật người trở lại, đem cây đũa trên tay tạo ra một con quỷ lửa mãng xà không lồ. Thiêu đốt bất cứ mục tiêu nào trên đường đi của nó.

- Dừng lại. Nếu không ta giết con bé. Imhotep lúc này giữ chặt lấy Sabrina, lão kẻ lưỡi kiếm bên cổ cô bé. Vạch ra một đường đỏ chói. Hân định làm thế thật nếu như Voldemort còn điên cuồng xông lên.

Voldemort dừng động tác lại, ánh mắt hân vẫn ánh lên vẻ nguy hiểm. Imhotep lại kẻ chặt dao vào cổ Sabrina hơn. Hân lên tiếng:

- Ta cần máu của con bé này.

- Không được đụng vào cô ấy. Voldemort nói.

- Một ít thôi sẽ không lãng phí đâu.

Nói rồi hân đưa lưỡi kiếm dính máu lên tay. Dùng chính bàn tay đó ấn thẳng xuống đất. Một đường máu hiện ra trên mặt sân, chúng lan rộng ra, vẽ thành hình một trận pháp mặt trăng và mặt trời. Xung quanh có tới 8 chấm tròn màu trắng ở mỗi cánh của ngôi sao. Ngôi sao bằng máu sáng rực lên, mang theo một con chấn động âm âm. Đem đất đá trên mặt sân nứt toác ra, trôi lên trên đó là những chiếc quan tài lớn bằng đá. Những chiếc quan tài được chạm khắc hình người hai tay đan chéo lại trước ngực, cầm theo những thứ trông giống hết với cây gậy của Nameri.

Những chiếc nắp quan tài bật ra. Một làn khói bụi xộc thẳng ra từ đó. Ở đó, những vị vua Ai Cập đời trước xác đã khô héo lại đang nằm yên say ngủ. Bọn họ đều đã chết rồi. Nhưng Imhotep bước tới một ông già có chòm râu được buộc trước cằm dài ngoằng. Hân cầm một con dao sắc nhọn mang theo một tấm bùa đậm sâu vào trán của cái xác đó.

Cái xác liền cử động tay nó, rắc mình lung lay, đứng dậy. Rồi da thịt của nó đang từ từ lành lại, trông hồng hào như mới. Nhưng khi cái xác đó mở mắt

ra, đó là một đôi mắt đen không có lông trắng. Đôi mắt đen kịt như mắt của loài quỷ dữ.

- Ngài Ramesses Đệ Nhất. Một vị vua quyền năng, một đứa con được chọn lựa bởi thần thánh.

- Ông ta đã chết rồi. Đó chỉ là những cái thi sống lại nhờ vào pháp lực người truyền vào cho nó thôi. Sabrina lên tiếng.

Lúc này Voldemort mặt đại biến, hấn ngạc nhiên đến nỗi đứng sững lại đó, không còn có ý định đánh nhau nữa. Hấn đứng sững đó nhìn Imhotep với vẻ mặt kinh ngạc nhất.

Mặt Voldemort cứ như ăn phải con cá chết. Sabrina mới không thèm quan tâm, những cái xác kia sống lại chỉ bởi vì một nguyên nhân nào đó. Có một sợi dây liên kết giữa thỏa thuận của hấn với thánh thần trong trận pháp kia. Nhưng thỏa thuận đó là gì? Những cái xác này sống lại có ý chí riêng của nó không? Nếu có thì thật nguy to vì nó mạnh mẽ như khi còn sống, có suy nghĩ riêng và lại chịu sự điều khiển của Imhotep.

- Đúng vậy, đúng vậy. Và một chút máu của cô nữa, Sabrina. Hay ta phải gọi là Chủ nhân của Từ thần?

- Từ đâu người biết được?

- Àh...thánh thần vẫn luôn nói chuyện bên tai ta hằng đêm. Người thì thầm chỉ bảo ta, dạy dỗ ta từ khi ta chỉ là một cậu nhóc ăn trộm ăn cắp sống qua ngày ở khu ổ chuột. Chính Ngài đã trao cho ta mọi tri thức cùng bí mật pháp thuật trên đời này. Ngài đã từng bước giúp ta có được vị trí cùng quyền lực như hôm nay. Một vị tể tướng được toàn thể Ai Cập kính nể.

Lúc này Nhà vua Ai Cập chạy về phía Imhotep. Ông ta ngạc nhiên vô cùng trước cảnh những vị vua đời trước giờ đây đang đứng ở trước mặt ông. Họ vẫn sống như chẳng hề có cái chết nào xảy ra. Họ đứng đây, quyền năng và chân thật hơn bao giờ hết.

- Đức Vua của ta, ngài sẽ vui lòng để ta hoàn thành nốt sứ mạng của mình chứ?

- Được rồi...được rồi Imhotep. Không cần làm bị thương người vô tội. Đức vua Tutankhanum lên tiếng.

Imhotep lại đập cây gậy của mình xuống một lần nữa. Những cái xác đã sống lại đều đứng dậy, đứng xung quanh những ô tròn ở đầu ngôi sao 8 cánh. Bọn họ nói chuyện với nhau, chào hỏi nhau, nhưng bọn họ cũng rất không vừa ý vì phải chịu sự điều khiển của Imhotep. Vậy là tên này điều khiển được bọn họ làm theo ý của hấn, nhưng những người kia vẫn có thể có suy nghĩ riêng của mình.

Từ trên cơ thể của những vị vua Ai Cập, một luồng khói đen hiện ra. Quân mình thành một con thú, con thú này trông như con người nếu nó không có những cái vai rộng như vai gấu. Trên mặt mỗi con thú lông lá đen sì đó chính là khuôn mặt của những vị vua kia. Trông bọn họ đau buồn, u sầu, có người lại giận giữ, có kẻ mặt nhăn nhó khó coi. Những con thú vờn mình thành một cái công vòm màu đen. Bao phủ lấy sảnh đường. Dưới chân chiếc lông đen ấy là trận pháp máu vẫn còn đỏ rực.

- Và giờ đây chúng ta sẽ thực hiện chuyến đi về với hành trình của cội nguồn. Đến điểm khởi sinh giữa sống và chết. Imhotep lên tiếng, hấn đọc rì rầm những câu chú không rõ ràng, đem chữ phủ kín cái lông đen đó.

- Không thể thiếu ta được chứ!!!

Từ trong không trung vụt kéo ra một thân ảnh đen sì. Ban đầu nó chỉ to bằng con chó nhỏ, rồi nó phồng lên lại phồng lên như bị nhồi bông vào đó. Cho tới khi nó thành hình một bộ áo choàng tuxedo đen mặc bên trong một bộ xương trắng khô héo với cái sọ to tổ bố. Brook. Vầng diễn viên chính bao giờ cũng lên sau cùng. Sabrina tin chắc là vậy, Brook này mấy ngày qua đều không thấy tăm hơi đâu. Cô còn những tưởng hấn đi vui chơi ở ngoài kinh thành với người bạn địa. Ai ngờ đúng lúc nhất, hấn xuất hiện ở đây như một cái kim chỉ giờ không bao giờ xảy lỗi một nhịp.

- Ôi thưa thánh thần, đúng là giọng của Ngài. Dù chỉ có giọng của Ngài nói chuyện với con. Nhưng con vẫn biết, khi gặp ngài, con sẽ nhận ra. Imhotep cúi chào trước Brook.

Bộ xương khô ấy lúc này đã vênh váo lắm rồi. Hấn đứng đó, đảo tay một vòng đem vết thương trên cổ Sabrina chữa lành. Rồi hấn quay lại, hấn lại hát, ườn ngực lên hát một bài Imhotep:

- Ta đã tin tưởng người hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình. Đó là sứ mạng của Chúa đối với người. Giờ thì ai mới là người kiểm soát mọi thứ nào? Trong con người rối loạn này là rất nhiều bí mật chúng ta đang che giấu. Dù là tôi, thì quý vị cũng có thể thấy rõ hết. Vì tôi chỉ còn là một bộ xương khô. Cái chết đã lấy đi của tôi quá nhiều.

Brook xoay mình biểu diễn nhiệt tình. Imhotep cứ đứng một bên nhìn hấn với ánh mắt tôn thờ.

- Bàn đồ là một cái Khóa cãng. Lấy ra cho chú nhân của ta xem đi! Brook lúc này mới lên tiếng. Chỉ tay sai bảo Imhotep.

Lão ta đưa tấm bản đồ trao cho Sabrina. Cô bé mở tấm bản đồ ra, một bản đồ thế giới với tâm ở chính giữa đang xò ra những tọa độ hình cánh xung quanh tâm. Một tấm bản đồ khó đọc. Chứ đừng nói là Bất Khả Đọc.

- Nó bất khả đọc.

- Ah không, thưa Công chúa của ta. Nó tên là bản đồ Bất Khả Đọc vì ngày xưa những tên hải tặc trên tàu đều không biết chữ, nên được dọi là bản đồ Bất Khả Đọc. Người biết chữ vẫn có thể đọc được.

Trong phòng vang lên mấy tiếng khục khục nhin cười.

Sabrina xoay những chiếc cánh của tấm bản đồ đó. Xoay tròn mãi, cho đến khi dòng chữ "Khởi nguồn của cuộc sống" hiện ra. Bên trên nó là dòng chữ, "Dưới ánh mặt trời".

- Trên bản đồ có ghi "Khởi nguồn của cuộc sống" và dòng chữ khác là "Dưới ánh mặt trời."

- Đúng vậy, đúng vậy đó là tất cả những gì ta cần. Giờ ta sẽ di chuyển nhé.

Nói rồi Brook vỗ tay hai phát. Đem toàn bộ người đứng trong lồng biến mất rồi hiện ra trong một lăng mộ trần cao ảm thấp tối đen. Chỉ có vài ánh đèn mờ mờ hiện ra từ ngọn đuốc treo trên tường. Xung quanh toàn là tường đá, có rất nhiều chiếc quan tài đang được đặt ở đó. Một cái nghĩa trang ư? Sabrina trầm nghĩ.

Voldemort đứng bên cạnh, giữ lấy cánh tay Sabrina. Mà Sirius lúc này chạy lại, hất văng tay hắn ra. Cậu đứng trước bảo vệ Sabrina. Brook giờ những cánh tay xương xẩu của nó ra, quạt văng đi lộp lộp những chiếc quan tài, xếp chúng lại thành một hình tròn bao quanh những người đang đứng ở đó. Có Imhotep, Công chúa Raphael, Hoàng tử Nameri, Ryus, Sirius, Snape cùng Voldemort.

Imhotep giật lấy tấm bản đồ từ tay Sabrina, giờ lên trước mặt chủ nhân hắn, Brook. Brook lúc này đập bàn tay hắn vào chính giữa tấm bản đồ. Một làn khói trắng phụt ra, nó lớn lên, hút hết tất cả những con quái thú màu đen mặt người kia lại. Cứ như thể nó là một cái máy hút bụi khổng lồ. Ăn sạch hết 8 con quái thú cỡ bự. Nó sáng dần lên rồi hiện thành hình người. Một chàng trai với mái tóc bạch kim, trông và ngoài của hắn chói lóa trong ánh sáng rực rỡ. Hắn mỉm cười, trông hắn giống y hệt như một bản sao khác của Sabrina. Chỉ khác riêng mái tóc ngắn quăn quăn bông bông của hắn là có phần khác biệt.

Lớp da hắn sáng óng ánh, hết như có hàng ngàn tinh tú đang nhảy nhót trên làn da trắng muốt. Hắn rất đẹp. Một cái đẹp kinh điển khiến người khác không tự chủ mà rời sự chú ý về phía hắn.

- Chào chị, người chị song sinh yêu quý của ta. Đã rất lâu, phải rất lâu rồi. Chị vẫn không thể không chế được cảm xúc của mình. Chị vẫn yếu đuối như vậy, giấu chúng đi không được để mặc bọn họ đủ điều trêu đùa, dày vò trái tim chị.

- Nhưng người nào có quan tâm. Sabrina lên tiếng, cô cười lớn, tiếng cười vang lên lạnh lạnh trong căn hầm mộ. trên khuôn mặt cô bé giờ đây có một vẻ độc ác khiến Sirius đang giữ chặt lấy tay cô bé chợt buông cô ra.

- Chủ Nhân của ta, vị Chủ Nhân đích thực. Vị Chủ Nhân ta thờ kính, Brook hướng tới chỗ thẳng bé, cung kính cúi chào hôn lên đôi chân trần của cậu.

- Brook làm tốt lắm! Nhưng ta nghĩ rằng Sabrina nó đã thật lòng muốn tìm ra ta, phải không. Sabrina, người đã lên kế hoạch từ đầu bằng mọi giá phải lấy được tấm bản đồ. Kể cả cho dù sẵn sàng phải trả giá bằng tính mạng của mình. Ta đã nghe thấy tiếng người gọi, chị gái à, ta nghe thấy người dù ta ở trong màn đêm tối tăm. Ta đã bị phong ấn lại kể từ ngày đó, ta phải rời xa chị, ta phải ở lại trong màn đêm vô tận vĩnh hằng. Nhưng ta vẫn nghe thấy chị. Ta trở lại, trở lại như định mệnh đã sắp đặt chúng ta ngày hôm nay. Thằng bé lên tiếng, nó vẫn mỉm cười. Một khuôn cười máy móc, cái miệng của nó cứ chếch lên mãi mà không có hạ xuống.

- Chuyện này là sao hả Brook? Voldemort nói.

- Người, Tom Riddle, người là chủ nhân của Cuốn sách Bóng tối, vốn không phải Chủ nhân của ta. Còn Sabrina, cô ấy là Chủ nhân của ta theo sự sắp đặt của ông nội cô ta, ngài Sullivan, Chúa Tể Địa Ngục bây giờ. Còn ta, Brook, ta chỉ đi theo một điều vĩ đại trước nhất. Sự hồi sinh của chủ nhân đích thực của ta, ngài Lucifer, Ma Vương đời tiếp theo. Địa ngục cần được trở lại những ngày vinh quang trước đây. Brook gào lên thảm thiết, như đem cả tâm phôi dù đã không còn của hắn ra nói. Tôn thờ Lucifer như một vị thánh thần chân chính.

- Vậy chuyện người gọi ý cho ta về tấm bản đồ, Suối Nguồn Vĩnh Hằng là giả sao? Voldemort gằn từng chữ. Tay hắn siết chặt lấy cây đũa phép.

- Không phải là giả, nhưng còn hơn thế nữa, chủ nhân của ta chính là người có thể đưa người tới Suối Nguồn Vĩnh Hằng, nơi tận cùng của Trái Đất, ranh giới giữa hiện thực và hư vô, ranh giới giữa sống và chết. Brook đáp trả.

- Hai người thỏa thuận với nhau ư? Sabrina một bên lên tiếng. Cô cười lên sòng sọc.

- Người tin tưởng Brook sao. Ta khuyên người một điều, không nên tin tưởng Brook đâu. Sabrina cười, trông cô bé lạnh lẽo, ánh mắt long lên, vẫn vện những tia máu đỏ, ánh lên sắc xanh thăm thẳm. Sâu không thấy đáy. Ta tự hỏi độ sâu nhất đo được của lòng người là gì? Có lẽ ta sẽ không có câu trả lời, cũng như Voldemort vậy. Hắn không hiểu, có cảm giác bị lợi dụng. Hắn điên cuồng hét lên:

- Avada Kevadra!!!

Một ánh sáng xanh từ đầu cây đũa phép của hắn chạy trong không trung, hướng về phía Lucifer. Gạt tay đi chặn lại ánh sáng xanh đó. Đem nó chiếu bật ngược ra ngoài. Rồi hắn nhàn nhạt giờ tay lên. Một con khi già lớn mặc áo giáp hiện ra, con khi trói chặt lấy Voldemort. Nó trông đã già lắm rồi, râu ria trắng xóa, nó có bộ lông màu đỏ, mặc bên ngoài một chiếc áo giáp kiểu Nhật. Nó có cái đôi dài đang quất quẩy túm lông đuôi không ngừng. Nó đội một cái vương miện nhỏ với hai cái lông dài ngất.

Đại thánh Thần hầu? Không phải Đại Thánh Thần hầu đấy chứ? Không có gây Như ý. May quá. Con khi trói chặt lấy Voldemort, tước lấy vũ khí của hắn. Còn Lucifer lúc này mới quay sang hắn cười:

- Chị gái ta không nói gì với người sao? Ta e rằng nó cũng không tin tưởng người đâu. Hay là nó đã lừa người ngay từ đầu khi tham dự cuộc thi rồi?
 - Cô ấy không lừa ta, là ta hoàn toàn tự nguyện đi theo.
 - Vậy chị gái của ta có nói với người cô ấy thực sự là cái gì hay không? Chị ta có nói với người những mong muốn sâu thẳm nhất của chị ta? Có kể với người chị ta thực sự là ai hay không? Chị ta luôn luôn là vậy. Chị ấy cất giữ cho bản thân mình những bí mật nhỏ nhỏ mà chỉ kể ra một nửa sự thật thôi.
- Voldemort nhìn Sabrina, hân hoan chờ một câu trả lời từ phía cô.
- Không sai, ta vẫn luôn không nói ra ta thực sự là ai, mọi người đều nghĩ họ biết ta, họ hiểu rõ ta. Con người vẫn luôn giữ lại cho bản thân mình những câu chuyện chưa kể. Nhưng Voldemort, ta không phải là kẻ đã rì tai người về chuyện phong ấn hay tâm bản đồ.
 - Nhưng không? Đúng không nào? Chị không kể cho mọi người nghe chuyện về cặp "song sinh điên loạn" hay sao? Đó là câu chuyện mà chị tôi thích nhất đấy. Lucifer cười lớn hơn nữa. Tiếng người của nó sắc lạnh như lưỡi dao.
 - Chị là công chúa nhỏ, còn ta là tên hầu cận gần bên em. Chúng ta là cặp song sinh. Đáng tiếc thay đó lại là trò đùa nghiệt ngã của số phận. Những con quỷ ở địa ngục tin rằng một cặp song sinh chào đời không phải là điềm lành. Đó là dấu hiệu báo hiệu quỷ dữ. Mặc dù bọn chúng đều là quỷ.
 - Chị ta trở thành Nữ hoàng của Địa ngục, chỉ vì chị ấy sinh sớm hơn ta vài giờ, vì chị ta là con cả, chị ta lên ngôi, trị vì trong vài năm. Nhưng chính vì chị ta cũng mềm yếu như lão già Sullivan ấy. Chị ta thật nhu nhược khi để đất nước của mình lại cho đám quỷ cận thần. Còn bản thân chị ta thì lại chạy tới nhân gian chơi đùa. Ngay tất cả những con quỷ phản bội muốn đứng lên lật đổ chị. Chính ta đã chạy tới và mặc dù ta biết đã có nhân thì ắt sẽ có quả. Thế nhưng chị đừng lo, một mình em sẽ chịu thay hết mà. "Coi nào, cho em mượn y phục của chị nhé?" Còn chị thì mặc bộ đồ này và trốn đi thật xa, được không?, "Đừng lo lắng, chúng ta sinh đôi mà", "Không ai ngờ được việc này sẽ xảy ra đâu". Và ta trở thành kẻ bước lên giá treo cổ. Nhưng Sullivan đã đứng dậy nắm quyền, ông nội của ta, lão già ấy đã tha mạng cho ta. Hắn gửi ta đến chỗ một vị bạn bè để học tập. Ta trở thành một thiên thần. Tổng lãnh sự Thiên thần Tồi cao, Lucifer.
 - Nhưng rồi ta cũng lại ngã ngay xuống đúng nơi ta phải trở về. Ta ngã ngay xuống địa ngục rực lửa, đem đôi cánh của mình đốt cháy đi. Ta trở về, nắm quyền thống trị, nhưng ta đã không thành công. Lão già Sullivan đánh bại ta và phong ấn ta dưới ngục sâu vĩnh hằng. Nhưng ta đã trở lại, đứng ngay đây trước những kẻ bề tôi của ta.
- Hắn lại vòng người tới bên Sabrina. Tiếp tục nói: "Và em, sau khi ta bị phong ấn lại 500 năm trước. Chính em, kẻ trong cơn cuồng nộ đã nhấn chìm một quốc gia dưới địa ngục vào biển lửa. Em có kể cho họ nghe về sự bạo tàn của mình hay không? Em trở thành một trong bảy tội đồ của thất hình đại tội, Cuồng Long, tội đồ của sự cuồng nộ. Nhưng cũng chính em. Người đã nhận được lời chúc phúc của Sullivan, ông ta đã ban cho em khả năng kháng lại ma pháp địa ngục. Lão khiến ta không thể nào tìm ra em suốt 500 năm qua. Em đã quay lại nhân giới sống như một người bình thường nhất. Em thích cuộc sống đó sao? Sao em vẫn còn chậm chạp không tới tìm ta? Lucifer nói, giọng thâm tình.
- Chính cậu đã muốn giải thoát phong ấn cho Lucifer Ma Vương của Địa Ngục ư? Sirius lúc này mới cất giọng. Cậu run rẩy không dám tin nhìn người trước mắt. Cô có còn là Sabrina mà cậu quen biết hay không? Cô đã muốn giải thoát cho hắn? Cô đã luôn giữ kế hoạch đó cho chỉ một mình cô?
 - Đúng vậy, ta đã muốn gặp lại anh ấy từ lâu. Còn nữa, ta là một linh hồn đáng tuổi cạ cố nội người đấy.
- Đúng vậy, khoảng cách tuổi tác quá xa. Cô đã là một bà lão sống tới hơn 500 năm rồi. Mối tình với Sirius thật đáng trân trọng, nhưng hắn sẽ không cảm thấy cách biệt về tuổi tác chứ? Cách biệt này cũng quá mênh mông rồi.
- Vậy em cứu hắn ta ra, để rồi làm gì? Voldemort nói.
 - Chỉ cần Lucifer có mặt trên thế giới này là ta an tâm.
 - Không không, chị sẽ trở thành Nữ hoàng sánh bước bên cạnh ta. Còn ta sẽ trở thành Ma Vương đời kế tiếp của Địa Ngục. Đó mới là nơi chị thuộc về. Chị hãy xem, ta đã ban cho chị sắc đẹp cùng ma lực không ai sánh bằng.
 - Lucifer, ta ra đời trước. Cha chúng ta, ông ấy không phải là...? Sabrina run rẩy.
 - Đúng vậy, chị đã gặp ông ta. Trả giá cho tội lỗi của chính mình gây ra khi chia cắt chúng ta. Giờ ông ta còn thua cả một hồn ma ti tiện nhất, ông ta phải phục vụ Brook, một Tử thần trong 500 năm dưới hình hài một con quái vật. Bị nhốt lại trong mê cung của Brook cho tới khi chị tìm tới. Và giải thoát cho ông ta.
 - Nói chuyện gia đình cũng xong rồi. Kể giải thoát cho ta sẽ được ban cho một điều ước. Ước cho cẩn thận vào. Lucifer lên tiếng. Lúc này thì hắn chêm chêm ngồi trên chiếc ngai bằng vàng hiện ra chính giữa hầm mộ.
 - Thừa ngài, thưa Chủ Nhân của ta. Ta chỉ có một mong ước là khiến cho người ta yêu thương Sheara sống lại trên cõi đời này.
 - Thứ nhất, ta không phải Chủ nhân của người. Thứ hai, ta chấp thuận lời thỉnh cầu này.

Nói rồi Lucifer giơ ngón tay cái ngoắc ngoắc trong không trung. Chiếc nhẫn của ông nội nhà Gaunt bay từ túi áo khoác của Voldemort, bay lên, rơi thẳng vào ngón tay của Lucifer. Hoàn hảo đeo lại trên tay hắn. Voldemort khẽ nhếch mép.

Cái búng tay thứ hai của Lucifer đem một linh hồn cô gái trở về. Cô gái này rất đẹp, khuôn mặt sắc sảo, cô có mái tóc đen dài. Nhưng người cô mờ ảo, cả thân hình phủ một lớp bụi bằng vàng. Trông cô như một bức tượng bằng vàng nung óng ánh.

- Thưa ngài, sao...sao lại như thế này? Imhotep lấp bắp.

- Ta có thỏa thuận với người về việc cô ta sẽ sống lại như thế nào sao? Ta không nhớ là có phần sau. Lucifer khoái chí cười.

Cô gái cứ đứng ở đó, khuôn mặt u sầu. Vì cô không thuộc về thế giới này, cô trở lại đây chỉ là nhờ pháp lực của Lucifer và sức mạnh của Hòn Đá Từ Thần. Khuôn mặt cô trống rỗng, ánh mắt nhìn về xa xăm vô định. Cô khẽ nhủ mày, nhưng rồi lại không nói gì cả. Imhotep cứ đứng đó ôm cô ta khóc lên thảm thiết. Ông ta khóc lóc mờ cả mắt, đánh rơi cả cây trượng gổ.

- Vậy là người đã không biết rằng bản thân mình sở hữu một món bảo bối của Từ thần hay sao, Tom? Người chính là hậu duệ của Salazar Slytherin, cũng chính là một trong những hậu duệ của Cadmus Peverell. Người anh trai thứ hai, Cadmus giữ viên đá phục sinh, Tom à.

- Ta quả thật đã không ngờ tới điều này. Voldemort nói.

- Ừm, nhưng với mỗi lần xuất thế của ta. Ngoài việc ban cho con người một điều ước. Ta phải lấy đi linh hồn của một người. Lucifer nhàn nhạt nói, hần nằm ngửa ngón trên chiếc ngai vàng.

- Lucifer, em không được làm hại ai cả. Sabrina lớn tiếng.

- Chị à, đó là luật, ta cần một linh hồn. Của Tom Riddle đi, linh hồn hần ta đáng giá, mặc dù linh hồn của hần cũng chẳng còn nguyên vẹn nữa. Nhưng mà, một linh hồn của hần đáng giá tới 99 linh hồn đó chị à.

- Vậy đây là cuộc thương lượng về giá cả. Được thôi, lấy đi linh hồn của ta đi. Ta sẽ trở về cùng em.

- Không được. Voldemort gào lên. Hần nào tới chần trước người cô bé.

- Hãy lấy linh hồn của ta đi. Voldemort nói. "Ta mới là người người cần."

- Chấp thuận.

Nói rồi con khi già lông đỏ lại chạy ngay tới, dùng cả bốn vó mà giữ chặt lấy Voldemort. Từ phía bụng con khi phình ra, rách toác, chui ra một hình thù đội khăn choàng đen, nó bay lơ lửng ở đó. Cầm theo trên tay là chiếc lưỡi hái của mình. Một Từ thần thực thụ chứ không phải kiểu Từ thần dóm như Brook.

Từ thần cầm theo sợi dây xích xanh sáng, hần vung sợi xích lên thành hình vô cực rồi từ từ vuron tay kéo lấy linh hồn Voldemort chui ra khỏi cơ thể hần. Chỉ cần hần kéo linh hồn đó đi qua điểm giao nhau của sợi xích kia thôi là linh hồn của Voldemort sẽ ký một bản hợp đồng khiến hần mãi ở lại trong địa ngục, chịu sự sai bảo của Lucifer.

- Không được. Sabrina chạy lại gào khóc không ngừng, cô khóc đến không kiểm soát nổi bản thân. Run rẩy khóc trào ra như mưa. Cô đau đớn, kéo văng tay tên Từ thần kia ra. Nhưng tay hần vẫn cứ làm công việc của mình mà chẳng thèm đếm xỉa đến cô.

Tim cô đau quá, nỗi đau này, khó chịu quá. Cô cứ khóc đến khi cảnh vật trước mắt nhòe dần đi. Khóc đến cay xè mắt mà không thể ngừng lại. Quặn thắt trong tê tái.

Hình xăm Rồng nơi tấm lưng cô nóng ran. Nó đang lan dần khí nóng đó đi khắp cơ thể. Trong từng huyết mạch của cô. Đem khí nóng đó hiện ra, bao phủ lấy khuôn mặt, rồi từ chỗ đám khí đen bốc lên đó mọc ra một đôi cánh đen to lớn.

- Chị quả là dễ kích động đấy, chị gái. Chị thương tiếc hần sao? Năm xưa chị còn vì ta mà hủy cả một đất nước cơ mà. Sao lúc đó ta lại không được thấy về tiếc thương này của chị? Lucifer dí sát mặt về phía cơ thể lạnh ngắt của Voldemort.

- Chị cùng hần ta không có quan hệ gì cả. Hần chỉ là một giáo viên ở Hogwarts.

- Giáo viên dạy Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám ở Hogwarts. Sirius đáp trả.

- Hần sao? Kẽ này mang trên mình sức mạnh hắc ám. Nguồn năng lượng hắc ám của hần sẽ dạy các người cách phòng chống nó hay nó sẽ lan ra, đem bóng tối bao trùm khắp nơi hả? Lucifer gần lên. Giờ thì chúng ta đã biết được kỹ năng miện lưỡi của Sabrina là giống ai. Lucifer quả nhiên là bản sao song sinh hoàn hảo của cô. Có điều hần còn có phần điên loạn hơn nữa.

- Hần là một giáo viên đáng kính. Sabrina lên tiếng, mắt cô đã trắng xóa, lấp lánh sáng rực cả không gian u tối của hầm mộ.

Cô vung người đâm thẳng về phía be sườn của Lucifer. Đem hần đập lên cao rồi lại giáng xuống một cú đâm nữa.

- Chị gái ta, chị muốn chống lại ta vì tên này ư?

- Đừng nhiều lời nữa, rồi đi và sẽ không có một ai ở đây phải chết cả.

- Ta đã mang tới một linh hồn, vậy có nghĩa là các ngươi phải đổi lại một linh hồn cho ta.
 - Nhưng ngươi nói rằng một linh hồn không có nghĩa là bằng một linh hồn. Linh hồn của cô gái kia là một, nhưng linh hồn của hân ta đáng giá 99 linh hồn. Ngươi đã nói rồi, Ngươi muốn giờ trò tráo chờ ra hay sao? Sabrina kêu lớn, đem đôi cánh đập liên tiếp về phía Lucifer.
 - Chì dừng lại. Ta không muốn đánh nhau. Được rồi, đứng là ta đã nói vậy. Nhưng ta nhất định sẽ ra đi với một linh hồn. Hân ta cũng đã bị Tử thần kéo đi rồi. Cho dù có trở lại, cũng sẽ không còn là một con người nữa đâu, hân sẽ sống thực vật với một tâm trí trống rỗng. Chỉ có nước từ Suối Nguồn Vĩnh Hằng mới có thể cứu được hân thôi. Mà Suối Nguồn này chỉ có mình ta tới được. Lucifer hứng từng đòn đánh. Hân khó khăn nói
- Sabrina lúc này mới dừng lại. Cô vẫn giữ nguyên ấn ký màu đen cùng đôi cánh. Cô nói:
- Ngươi muốn lấy ai đi?
 - Ta sẽ đi. Ta là người đã yêu cầu ngài ấy hồi sinh Sheara, ta sẽ là người đi. Imhotep lúc này mới định thần, thều thào lên tiếng. Đã từ lâu, hân muốn được đi theo Sheara rồi. Để chấm dứt nỗi đau của cái chết đang sống này. Hân còn mong gì hơn, ở bên kia đã có Sheara ở đó, nơi đó nhất định là thiên đường.
 - Chấp thuận, ngươi là một linh hồn đáng giá. Lucifer nói.
 - Nhưng nơi ta tới, có cô ấy ở đó không? Imhotep hân đã làm quen được với sự tráo chờ, gian manh của Lucifer. Đúng vậy, quý dữ luôn nói dối.
 - Chấp thuận, ta chấp thuận lời đề nghị của ngươi, người si tình. Nơi ngươi tới sẽ có cô ấy ở bên. Đó là nơi các ngươi thuộc về.

Imhotep quay lại nhìn Nameri lần cuối, ông lên tiếng: "Con trai ta hãy ở lại mạnh khỏe."

Nameri sững sờ đứng đó, nhưng nó cũng rất nhanh nhận thức được vấn đề. Nó chạy tới trước Imhotep, giữ tay ông lại. "Người đã không nói cho con đó là người suốt ngần ấy năm trời."

- Ta không còn lựa chọn nào khác. Imhotep lên tiếng, tránh đi ánh mắt của con trai mình.
- Con là con trai của người với cô ta sao? Nameri lắp bắp.
- Đúng vậy, mẹ con. Sheara, em gái của Hoàng Hậu Ai Cập. Người đã nuôi nấng con sau khi em mình mất như con ruột.
- Người yêu mẹ con?
- Đúng vậy. Giờ ta phải đi rồi, con ở lại hãy sống hạnh phúc.
- Có cô ấy ở nơi đó. Thì đó chính là nhà. Nói rồi Imhotep biến mất cùng Sheara. Không ai biết được nơi ông ta tới là đâu, nhưng nếu đã có Sheara ở bên, đó nhất định là nơi đầu tiên ông ấy muốn trở về.
- Vậy giờ chúng ta đi thôi hả? Nói rồi Lucifer lắc tay ra hiệu cho Brook.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Cái chết của Tom Riddle

Brook lấy bảy giờ mới trời ra từ mặt tường đá đen của khu hầm mộ. Hân đội cho mình một chiếc nón lưa y hệt như cái nón của mấy con Nhân sư. Brook đã thay một bộ đồ của người bản địa Ai Cập ra. Nó vỗ tay một cái, một con thuyền đen lừng lững hiện ra, nằm gọn trong khu hầm mộ. Cái cột buồm của nó vì cao quá mà oằn mình xuống cong queo tránh đường chạm của trần nhà.

Đám ma Hải tặc lại ồ ra, chúng bắt giữ, kéo tất cả những người ở đó bước lên boong tàu. Hai hồn ma khiêng thân thể của Voldemort đang bất động, đỡ người hân bê thẳng lên trên con tàu Nước mắt mỹ nhân ngư.

Bọn trẻ bị đám hồn ma quăng ngay giữa tàu. Chúng hò hét, giơ kiếm, giơ búa rầm rộ. Những hồn ma bản thủ đầy rong rêu và vỏ sò bám vào. Trông chúng còn thâm hơn cả lần Sabrina gặp chúng ở bữa tiệc Tử Nhật ngài Nam tước đầm máu nữa.

Làn da bùng beo như ngấm đẫm nước, chúng lê mình đi dưới sự điều khiển của Brook. Con tàu căng buồm, giương cột, kéo lại những nòng pháo cát vào trong lớp gỗ thân tàu. Con tàu đang bay. Nó bay lên khỏi hầm mộ, vượt qua căn trần đá cao. Nó bay vào màn đêm u tối. Nơi nó bay qua là một căn đường hầm ánh sáng, không giống với cái Khóa cảng. Cầm giắc đi trên con tàu này dễ chịu hơn nhiều.

Nó cứ bay đi trong căn hầm ánh sáng đó cho tới khi nó tới một vũ trụ bao la. Có hàng ngàn đám mây điện tích sắc màu ở đó, hay chúng là bụi sao trời?

Có những hành tinh phía xa, kia rồi, là sao Thổ, với cái vòng lớn những hành tinh, thiên thạch lơ lửng xung quanh nó. Bọn chúng đi qua Milky Way ư? Đường tới Tân cùng của Trái đất là đi qua Milky Way ư? Có phần ngược ngược, không đúng. Có lẽ nơi này được tạo ra bởi ý niệm của người tạo ra nó. Vị thần sáng tạo, vị Chúa thực sự của nhân loại.

Con thuyền dừng lại trước một ốc đảo nhỏ bay trên trời. Ốc đảo này nằm trên cái mai của một con rùa biển bằng đá khổng lồ. Cái mai nó phủ đầy rêu xanh.

Ốc đảo nằm đó, xanh mát những hàng dừa. Thì ra vị thần sáng tạo này cũng là người rất có lý lẽ. Bọn họ băng qua rừng dừa. Đi qua một khu rừng rộng lớn với cả đàn bạch kỳ mã cùng hươu nai đang nhón nhơ gặm cỏ ở gần đó. Trong rừng đầy những con yêu tinh nhí xanh lơ bay lượn. Họ còn băng qua một con Chimera, một con sư tử đuôi thần lẩn. Trên đầu bọn trẻ còn nhào xuống con Bàng mã Griffin với cái đầu trắng muốt và thân mình màu nâu.

Bọn họ bước tới một con suối chảy chính giữa ốc đảo, đem nguồn nước của nó chia ra khu vực xung quanh như những con kênh rạch chằng chịt. Nơi đó có một cái hồ lớn xanh thẳm. Cái hồ phẳng lặng mặt một tấm gương khổng lồ. Ở chính giữa có một cây anh đào cổ thụ rất lớn. Ta tưởng cây này chỉ mọc ở nơi có khí hậu lạnh thôi cơ chứ? Nhưng cây anh đào đó to lắm, những cành lá đầy hoa của nó trở bóng hồng biếc cả một vùng. Những cánh hoa bé tí bay bay trong gió. Đem cánh hoa rơi đầy gốc, cũng hồng nhạt cả một vùng.

Brook điều khiển cơ thể đang bay lơ lửng của Voldemort lại dòng nước, hắt lên tiếng:

- Làm thế này là không được đâu Chủ Nhân à.
- Ý ta đã quyết. Nếu hắt chết chị ta sẽ rất đau lòng. Lucifer nói.
- Người đã hi sinh vì nữ chủ nhân đã 500 năm rồi.
- Ta có thể hi sinh cho cô ấy cả đời. Và cô ấy là người sẽ trở thành Nữ hoàng của ta.
- Nữ chủ nhân có tình cảm với tên người phạm này.
- Ta biết tính chị ấy, một đoạn tình cảm phạm trần đối với năm tháng vĩnh hằng của chị ta chẳng là gì đâu. Tên này cũng sẽ về với cái chết, mà chị ấy, định mệnh sẽ khiến chị ấy ngồi lên Ngai Nữ hoàng. Chị ta không tránh được khỏi nó.

Brook lại khóc rống lên. Hắt đỡ lấy Voldemort, để ngửa đầu của hắt lên, rồi rót một làn nước thẳng vào miệng hắt. Voldemort từ từ tỉnh dậy, hắt hé mở đôi mi nặng trĩu, nhìn xung quanh. Hắt đang nằm trong tay Brook. Brook không phải vì thấy hắt tỉnh lại vui mừng quá mà khóc lóc thảm thiết như vậy chứ?

- Ký tên vào đây đi Brook. Lucifer nói rồi biến ra muột cuộn giấy da đang giờ sẵn.

Một bản hợp đồng, cạnh nó còn có chiếc bút lông ngỗng trắng muốt.

Brook lại rống lên một tiếng: "Thật là bất công." Rồi hắt rất không đành lòng, ký vội tên vào bản hợp đồng. Cuộn giấy da tan ra, bay nhập vào trong cơ thể Voldemort. Còn Brook sau khi ký tên xong thì hắt ta tan biến. Tan biến trong gió, những tấm vụn đen bay ra từ bộ xương của hắt. Đem hắt biến mất trong không khí chỉ để lại một đám khói đen rồi vụt đi biến hắt.

- Brook sẽ không ngu ngốc như vậy chứ? Sabrina nói.
- Hắt vâng lệnh ta, hắt sẽ chết. Phải hắt sẽ chết sau khi ký tên vào bản hợp đồng trao lại mạng sống cho Tom Riddle. Vì hắt là Tử thần, hắt không thể làm trái Tử lệnh. Nhưng hắt lại đồng ý trao lại sinh mạng cho tên kia. Nên hắt sẽ trao đổi sinh mạng mình cho kẻ kia, hay ta phải gọi là Chúa Tể Hắc Ám Voldemort, dù ta không chắc được rằng trong hai ta ai mới đích thực là Chúa Tể Hắc Ám. Lucifer điệu bộ lạnh nhạt đáp.

Trông hắt lúc này mới thật khác với cô chị. Dù rằng hai người giống nhau như hai giọt nước. Nhưng Lucifer lãnh huyết, vô tình và cũng xảo quyết hơn Sabrina. Dù Sabrina là kẻ cất giấu âm mưu, nhưng cô bé cũng không muốn để ai phải bị cuốn vào câu chuyện gia đình của cô với Lucifer.

Voldemort đứng dậy, hắt bước như kẻ vô hồn về phía cái hồ. Nơi hắt thấy bố mẹ hắt đứng đó. Bố mẹ hắt đang cầm tay nhau. Hai người đang cầm tay nhau ư? Không phải cha hắt là tên Muggle căm ghét phù thủy đã bỏ rơi mẹ hắt. Để rồi bà phải sống trong cảnh khốn khổ để giữ lại mạng sống, để sinh hắt ra trên đời rồi mất ngay sau đó hay sao?

Không phải hắt hắt là nhìn nhầm rồi. Hai người đang đứng đó mờ ảo như làn sương khói, trông họ xanh nhợt nhạt và trong suốt như những con ma ở Hogwarts. Người đàn ông đẹp trai, năm tháng cũng không làm mất đi vẻ đẹp trai của hắt. Còn mẹ Voldemort, bà trông bình thường thôi, nhưng bà là một người phụ nữ dịu hiền. Bà nhìn con trai bà, đang đứng đây trước mặt bà bằng ánh mắt trìu mến nhất của một người mẹ. Con trai bà, sở hữu nét đẹp của bố nó như bà hằng ao ước. Đó là ao ước duy nhất của bà trước khi chết. Cậu bé này sẽ lớn lên, khỏe mạnh như bao đứa trẻ khác.

- Ta xin lỗi. Con cũng đã chết rồi ư Tom? Người đàn bà tên Merope lên tiếng, giọng cô ấy vọng lại trong xa xăm.
- Không, người không cần xin lỗi. Con chỉ muốn hỏi mẹ một điều thôi. Mẹ có từng yêu con không? Hắt khó khăn cất tiếng, giọng nói vỡ rời như bột đá.
- Ta yêu con. Ta cùng bố con đều rất yêu con, Tom. Con là niềm tự hào của ta.
- Người có trách con không?

- Không, ta cùng bố con đều không trách con. Ông ấy sau khi chết đã trở về đây với ta. Trở về cõi vĩnh hằng. Tom, con mau đi đi. Con không thuộc về nơi này đâu.

- Con sẽ không đi mà không có người. Voldemort cất tiếng. Hấn khóc, một giọt nước mắt trào ra.

- Không ta không thể trở lại Tom à. Ta ở lại nơi này, vùng đất của hư vô. Nhưng con, con phải tiếp tục sống thay cho ta. Sống thay cho ước nguyện của ta. Merope nói.

- Người hãy để con đi với người.

Hấn như bị thôi miên mà bước dần lại cái hồ.

- Không, ngài không được bước qua đó. Sabrina giữ chặt lấy người hấn.

Hấn không còn nghe thấy cô bé nói gì nữa. Hấn vùng ra, lại bước tiếp từng bước về phía trước. Hấn đã mong đợi điều này từ lâu ư? Brook không có lừa hấn, tại Suối Nguồn Vĩnh Hằng này, hấn sẽ nhận được câu trả lời mà trái tim hấn hằng ao ước. Hấn đã ao ước được gặp lại người mẹ của mình ư?

Sabrina lúc này ôm chặt lấy Voldemort. Đem hết sức lực bản thân ra giữ chân hấn. Cô bé bật khóc, từng giọt lại từng giọt nước mắt nóng hổi tuôn rơi.

- Không, đừng đi về hướng đó. Người sẽ không thể quay trở lại đâu.

Cô bé này đang khóc đấy ư? Giọng cô bé nức nở quá. Hấn cảm thấy lòng mình đau nhói. Hấn dừng bước. "Tao, kẻ mang trong mình dòng máu của chính Salazar Slytherin, thừa hưởng dòng dõi bên mẹ tao. Tao, tao mà phải chịu mang tên họ của một tên Muggle tầm thường ngu độn, kẻ đã bỏ rơi tao trước cả khi tao chào đời, chỉ vì phát hiện ra vợ mình là một phù thủy sao?" Trong hấn vang lên một giọng nói.

Đúng rồi, ta nhớ ra rồi. Khi Dumbledore đến và nói với một đứa trẻ mồ côi tên Tom Riddle rằng nó là một phù thủy. ta đã ngay lập tức khẳng định rằng mẹ ta không phải là một phù thủy, mẹ ta không thể có được phép thuật vì cô ấy đã qua đời và bỏ lại đứa con trai duy nhất của mình lại bơ vơ trên cõi đời này. Tại Hogwarts, ta đã tìm kiếm trong vô vọng về cha mình với mong mỏi ông là một phù thủy nổi tiếng hoặc chí ít là ông đã từng học tại Hogwarts. Nhưng ta đã chẳng tìm thấy gì cả vì ông ấy thực chất là một Muggle. Nhưng điều đó cũng không khiến ta ngừng lại sự tìm kiếm cho câu hỏi lớn nhất đời ta, ta là ai? Bản thân ta là gì? Ta là một đứa trẻ mồ côi không biết tới mặt cha mẹ mình hay sao? Cuối cùng ta cũng phát hiện ra dòng dõi Slytherin của mẹ mình. Ta nhớ ta đã rất sùng sốt và sau đó thậm chí biết ơn người mẹ quá cố. Ta đã rất tức giận với Hepzibath Smith khi ả giả định rằng mẹ ta là một kẻ lang thang đã đánh cắp chiếc ghế Slytherin. Những thủ đoạn và lừa dối xung quanh sự ra đời của ta đã khiến ta lớn lên mà không có bất kỳ một sự thương cảm nào đối với mọi người. Nguồn cội gây ra sự tàn nhẫn và ích kỉ của ta. Đó có phải là lỗi của ta không? Brook nói đúng, Suối Nguồn Vĩnh Hằng này trả lời cho câu hỏi mà bấy lâu nay ta hằng tìm kiếm.

Đúng vậy, ta đã rất quan tâm đến cha và tôn trọng mẹ ruột của mình. Trái tim ta không tìm kiếm sự bất tử ở con suối này mà trái tim ta phản chiếu hình ảnh của cha mẹ mình ư? Không, họ nói rằng họ thuộc về nơi này.

- Thomas, Tom, anh tỉnh lại đi. Sabrina siết chặt hấn hơn. Cô bé khiến ta khó thở.

- Anh đã tỉnh lại rồi. Và em đang ôm anh quá chặt. Voldemort nói.

Lúc này cô bé mới buông hấn ra.

- Ta rất vui khi con có một cô gái tốt như vậy ở cạnh bên. Con biết được giá trị đích thực của tình yêu, điều mà ta đã không nhận được chỉ khi chết đi. Ta đã nghĩ rằng ta nhận được nó. Nhưng ta đã không muốn tự lừa dối bản thân mình nữa. ta cũng không muốn tiếp tục lừa dối cha con.

- Và người đã nghĩ rằng khi người mang thai con thì ông ấy sẽ ở lại bên người tiếp tục cuộc sống trốn chạy hay sao? Con đã từng hỏi ông ta, đêm đó tại dinh thự Riddle, rằng ông ta vì sao bỏ rơi hai mẹ con ta. Ông ta đã cho con câu trả lời, ông ta sợ hãi dòng máu phù thủy chảy trong chính mẹ và con.

- Cha con, ông ấy khi thấy con khôn lớn đã rất hối lỗi. Ông ấy cũng đã trở về đây bên ta rồi. Tom, con đừng theo đuổi những thứ hão huyền mà không nhận ra sau ngần ấy thời gian, con lớn khôn mạnh khỏe, là niềm mong ước lớn nhất của ta. Con xứng đáng với một cuộc đời hạnh phúc. Merope nói.

- Ta xin lỗi con, Thomas. Xin lỗi cả hai người. Tom Riddle lúc này mới lên tiếng.

- Con tha lỗi cho cha.

Voldemort đứng đó nhìn theo hình bóng bọn họ vẫy chào hấn rồi tan đi, hòa vào dòng nước hồ xanh thẳm kia. Hấn đứng đó, đơn bạc, làn da xanh xao ánh lên trắng sáng. Đôi mắt nâu thâm trầm, đôi mắt mà Sabrina chưa từng nhìn ra là nó lại đẹp đến vậy. Nó sáng lên, trong vắt như bảo thạch. Có phải người ta nói những người có đôi mắt nâu trong như vậy sẽ rất khổ không? Nhưng dưới lớp nước còn đọng lại khóe mắt, ở đó chỉ còn lại lớp bóng hình phản chiếu người trước mặt.

- Anh còn nhớ chuyện em kể anh nghe về con rắn ở phía Đông Vườn Địa Đàng không?

- Con rắn đã dụ dỗ Eva ăn trái Cấm ư? Đó là con rắn xấu xa mà anh thích nhất.

- Có lẽ con rắn đó đã thoát ra khỏi Vườn địa đàng và đến tìm anh. Sabrina nói, cô bé đem khuôn mặt lại thật gần với Voldemort.

- Không phải em nói đó là trái táo của tri thức đó sao? Anh nghĩ anh đã ăn hơn một quả. Và con rắn đó đã giải thoát cho anh khỏi lồng giam tù túng. Loạn bước trong đêm đen để kiếm tìm khu vườn địa đàng. Nhưng ở đó có em chứ? Thomas mỉm cười đầy sùng nịnh.

- Cho tới khi cái chết cũng không thể chia lìa đôi ta.

- Em nói là người ta sau khi chết sẽ đi tiếp? Thomas hỏi.

- Đúng vậy, nhưng riêng anh sẽ đi tiếp cùng em. Sabrina nháy mắt với hắn.

- Nhưng em đã nói là giữa ta và em không có quan hệ.

- Anh nghe thấy điều đó?

- Ta nghĩ mối quan hệ của chúng ta khó lòng mà nói hết được, anh nghĩ anh vẫn đang tìm hiểu em.

- Anh muốn tìm hiểu một bà lão đã hơn 500 tuổi rồi ư?

- Không còn điều gì khó tin xảy đến với anh kể từ khi anh biết mình có phép thuật.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Raphael

Cô thổ lộ với Voldemort thì cũng đã thổ lộ rồi. Còn gì khó khăn khiến cô cảm thấy khoảng cách tuổi tác này quá lớn nữa chứ? Đúng là phụ nữ, tự đứng người lại đau đầu khi nhận ra độ tuổi thật của mình. Ngày trước cô cứ nghĩ bản thân vẫn còn là một cô gái trong trắng, cả khi yêu Sirius cô cũng không có cảm thấy dấu hiệu tuổi tác này.

Lúc buông Voldemort ra, cô đã có chút không nề. Sự tái tê của hai cơ thể khiến cô cảm thấy rạo rực. Cô kéo hắn trở về chỗ mọi người. Cô đã ước sao thời gian cứ trôi mãi, thật chậm thôi, để cô ở lại bên hắn khoảnh khắc này. Chỉ một giây lát thôi cũng đáng giá trăm năm qua cô sống.

Lucifer ném trả Voldemort chiếc nhẫn, nói với hắn một câu đầy ẩn ý: "Định mệnh nói với ngươi nhiều điều bổ ích hơn ngươi tưởng đấy, nó là một chàng trai nóng tính nhưng lại dễ xoa dịu."

Trong sự đoàn tụ chẳng lâu, Raphael bỗng rắc mình một cái. Cơ thể cô trở nên vụn vỡ, cánh tay cũng kéo rắc một tiếng bẻ làm đôi, rơi long thổng xuống. Rồi cô rú người lên, rùng mình đem cơ thể hoàn hảo lại như cũ. Một ánh sáng chói lòa bao lấy cơ thể cô. Nó hiện ra trên mình cô một bộ giáp nữ chiến binh. Đôi cánh sau lưng cũng bật tung ra. Tóc cô dài hơn, chuyển sang màu vàng chói mắt. Cô đứng đó, cầm trên tay một cột sấm sét.

- Lucifer, đã lâu không gặp. Raphael lên tiếng.

- Raphael, đáng lẽ ra ta đã phải nhận ra ngươi rồi chứ, Raphael. Ngươi tới đây để làm gì? Lucifer gầm lên. Đem ánh nhìn quý quyết soi thẳng vào Raphael.

- Ta tới đây để đưa ngươi về chịu sự trừng phạt của Cha. Ngươi từng là Tổng quản lãnh sự Tối cao của các Thiên thần, Lucifer. Đưa con được Chúa thương yêu nhất.

- Ta không thuộc về nơi đó. Cha ta là Edward. Con trai của Sullivan, Chúa Tể Địa Ngục. Ta, Ma Vương Lucifer. Đó là định mệnh của ta.

- Vậy là ngươi ép ta phải dùng tới vũ lực.

Cầm theo những tia sét nhảy bổ vào Lucifer. Lucifer chỉ tránh đi cô ta nhẹ như một chiếc lông. Hắn còn không thèm động mảy tới một lần.

- Ngươi không nghĩ rằng ngươi quá kém cỏi để có thể đưa ta về lại với lão già đó hay sao? Lucifer hất tay lên, đánh văng Raphael bật ra xa. Cô ta quấy cánh, kéo bản thân lại bay ổn định trong không trung.

Lucifer bay sấn sổ tới. Hắn giơ cánh tay đầy móng vuốt nhọn đen đang dài ra, cắm thẳng vào trái tim của Raphael.

Phập!!! Tất cả những người ở đó chỉ kịp nhìn thấy Nameri đang đứng ở đó, lơ lửng. Anh ta bị giữ lại bởi cánh tay của Lucifer. Mà đầu cánh tay ấy, đang lộ ra một quả tim đỏ vẫn còn đập thình thịch.

- Không Nameri!!! Không!!! Raphael gào lên. Cô bay lại đỡ lấy thân hình Nameri. Người anh của cô. Giờ đây đang như một cái xác không hồn với bộ ngực bị thủng một chỗ sâu hoắm.

Cô bé khóc, đem thân thể hai người quỳ vào trong làn ánh sáng. Những chiếc lông dần rời bỏ đôi cánh của cô, ánh sáng cũng men theo đó mà kéo mái tóc của cô thành lại màu đen. Nó chạy dọc thân mình cô tận cho đến khi hai người đáp xuống đất.

Lucifer rất nhanh tay chớp lấy chiếc gương bằng vàng Nameri đeo trước ngực. Hắn giơ chiếc gương lên:

- Raphael, ta thật không nghĩ rằng ngươi lại ngu ngốc đến vậy.
- Ta cũng chỉ giống như Brook thôi. Có điều ta khác hắn ở chỗ đây là ta tình nguyện.
- Ta đã có được chiếc gương rồi, ngươi biết nó để làm gì rồi đấy?

Bên này Voldemort kéo tay Sabrina lại.

- Hắn định làm gì vậy? Voldemort hỏi.
- Đó là chiếc gương thần. Ngươi chưa từng đọc cả truyện cổ tích thiếu nhi của Muggle ư?
- Ta có. Chiếc gương đó có thể là đồ vật để phong ấn những vị thần có phải không? Ở Ai Cập còn có những chiếc đèn, chiếc nhẫn bằng vàng dùng để phong ấn những vị thần trong đó. Những vị thần này chỉ hiện ra và phục tùng chủ nhân, người chạm tay vào vật đó. Ta nói có đúng không?

Nhìn bộ dáng cầu tiến của Voldemort, Sabrina không nhịn nổi cười.

- Xem ra kiến thức của ngài cũng không đến nỗi tệ.

Raphael nhìn thấy chiếc gương. Cô đứng dậy, bước thẳng tới trước mặt Lucifer nói:

- Ta giờ chỉ là một người bình thường. Ngươi không thể phong ấn được ta đâu.
- Ta không có ý định phong ấn ngươi, ta cũng không có ý định để ngươi sẽ phong ấn được ta.

Lucifer quả xứng danh thầy bịp hạng Nhất. Voldemort chạy theo hắn có lẽ còn phải chạy dài. Vì kẻ kia mỗi lời nói ra, dù thật hay giả, đều giấu đi tới 5 đến 7 phần. Quý quyết dùng lời nói để mê hoặc người khác. Có đôi khi hư tình giả ý. Dù là sự thật trước mắt nhưng ngươi vẫn bị lừa dối như thường. Ngón từ quả là thứ có sức mạnh phi thường. Nếu cô Trelawney mà ở đây nhất định cô sẽ bói Lucifer làm sự phụ trong khoản ăn nói không rõ ràng, mờ hồ làm lung lay ý chí của người khác rồi dọa dẫm họ bằng những cái chết.

- Tha mạng cho anh trai ta. Raphael nói.
- Anh trai ngươi không phải là ta hay sao? Lucifer ngờ ngác trả lời.
- Nameri, anh trai ta.
- Hắn với ngươi không chung huyết thống. Lucifer phản pháo, lúc này thì hắn vỗ tay rồi cười văng lên.
- Ta luôn coi anh ấy như anh trai của mình.
- Vậy thì người anh trai là ta đây đành phải đáp ứng lời thỉnh cầu của cô em gái Raphael ngốc nghếch rồi.
- Cha, ông ấy đã rất nhớ anh.
- Chúa ư, ông ta vẫn sẽ làm tốt công việc yêu thương nhân loại của mình dù có ta hay không.

Nói rồi Lucifer búng tay một cái, đem 7 người kia quay trở về với hầm mộ. Bọn họ sẽ thoát ra được thôi. Con tàu đã mất đi vị thuyền trưởng. Nó cùng những hồn ma kia cũng cần trở về nhà sau chuyến hải hành dài đằng đẵng trên biển rồi. Lucifer biến mất vào hư vô.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ấn Thở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Trở lại Hogwarts

Những ngày tháng trở về Hogwarts, trước khi đi Raphael còn khóc sụt sùi nói rằng hứa sẽ thư từ với Snape. Cô bé nhất định sẽ tới thăm Hogwarts nơi cậu bé học. Nameri thì cúi chào bọn họ bên cạnh Đức Vua và Hoàng Hậu. Bọn họ trở về bằng một chiếc Khóa cảng mà Bộ pháp thuật Anh phải đích thân cho người đưa tới. Sabrina trở về Hogwarts, tiếp tục cuộc sống làm một học sinh chăm chỉ, cần cù. Mà Sirius, sau khi trở về từ Suối Nguồn

Vinh Hằng vẫn nói luôn mồm rằng không thể nào chấp nhận được việc cô bé là một bà lão đã hơn 500 tuổi, đây là tình yêu đầu đời của hắn, hắn vẫn còn là trai tân. Mà Sabrina đã phải hết lời với cậu ta rằng trong thân xác này, cô sống một kiếp như người bình thường. Cô vẫn còn là một cô gái trong trắng. Sirius đành phải chấp nhận chuyện này, rằng việc cô bé là một bà lão xinh đẹp nhất mà hắn từng gặp. Hắn còn hỏi cô đã từng gặp Merlin hay chưa?

Thực ra Sabrina cũng đã từng gặp Merlin. Hắn là một phù thủy vĩ đại mà cô chắc chắn rằng hắn có gian tình với Vua Arthur. Nhưng cô cũng không có hỏi hắn, khi hắn xuống địa ngục, lúc ấy cô đang là Nữ hoàng ở đó. Cô đã nói chuyện với hắn về một cuộc sống yên bình mà đơn giản. Một chủ đề thú vị.

Mà Voldemort từ sau khi trở về tính tình hắn rất hòa ái. Hắn quay trở về làm một giáo viên dạy Phòng Chống Nghệ thuật Hắc Ám. Nhưng trước khi tạm biệt gia đình Hoàng gia Ai Cập, hắn đã nói là hắn đi lấy chút đồ còn bỏ quên ở phòng. Một lúc sau mới quay trở lại, về mặt đặc ý khó hiểu. Thì ra món bảo bối duy nhất hắn đánh cắp là con Nagini, nó là con vật nuôi của công chúa Raphael. Giờ đã trở thành sủng vật của Voldemort.

Voldemort từ khi trở về từ Suối Nguồn Vinh Hằng. Khuôn mặt của hắn cũng đã lành lặn trở lại. Mà đám con gái khi thấy hắn bước xuống từ chiếc khóa cảng trên sân trường đã quyết định rằng giáo sư Gaunt chính là tình yêu của bọn chúng với môn Phòng Chống nghệ thuật Hắc ám. Bọn họ còn đồn ầm lên rằng Sabrina là kẻ bắt cả hai tay, cô có gian tình với vị Giáo sư đáng kính trọng kia.

Snape sau khi trở về từ cuộc thi đã rất nhanh chấp nhận việc bên trong Sabrina thực ra là linh hồn một cô gái đã 500 tuổi. Cậu ta bảo cậu ta là điều kỳ dị nhất rồi thì Sabrina không thể kỳ dị hơn được nữa. Nhưng Sabrina đồng ý, cô cho rằng cô còn đáng sợ hơn cả kỳ dị nữa kia.

Vì sự vắng mặt của cô trong tuần lễ diễn ra Cuộc thi Đấu tay đôi những hai tuần nên Slytherin đã thua đau đớn trước Gryffindor. Giờ bọn họ còn cách những 210 điểm nữa mới đạt tới chức vô địch, vượt qua Gryffindor với số điểm hiện nay là 450 điểm. Đứng thứ nhất toàn bảng xếp hạng. Tiếp theo sau đó là Ravenclaw, rồi mới tới Slytherin. Đứng cuối là Hufflepuff với 345 điểm. Huỳnh trưởng Malfoy trong giờ ăn trưa đã cầm tay cô long trọng như hắn sắp ngỏ lời cầu hôn. Lucius Malfoy hỏi cô: "Em có muốn hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của trong những ngày tháng còn là Huỳnh trưởng, Đội trưởng của Slytherin không?"

- Trừ trao thân ra thì chuyện gì em cũng đồng ý với anh.

- Em đúng là phải trao thân. Nhưng em phải mang thân mình ra mà giành lại 210 điểm cho đội Quidditch của Slytherin đi. Anh không thể chứng kiến cảnh chiếc Cúp rơi vào tay Gryffindor. Malfoy khẩn cầu với cô bé.

- Đồng nghĩa với việc em phải luyện tập nhiều lên. Anh sẽ đích thân hướng dẫn em trong giờ luyện tập. Lucius nói, giọng khẳng định chắc nịch. Hắn đã lên kế hoạch, thời gian biểu cho những buổi luyện tập trong tuần cho Sabrina rồi. Giáo án những mấy trăm trang cũng đã chuẩn bị. Hắn chỉ thiếu điều đem đóng sách đến đặt trước mặt cô. Bắt cô học thuộc lòng hết cả những cuốn sách về Quidditch qua các thời kỳ mới thôi.

Vậy mơ ước lớn nhất của Lucius Malfoy là đạt được Cúp Nhà và Cúp Vô địch Quidditch. Có lẽ không chỉ trong năm nay thôi mà là thường niên đi. Vị Huỳnh trưởng này cũng quá nhiệt huyết rồi. Mà với Sabrina, mơ ước lớn nhất của cô là gì? Cô lo lắng tới điều này, sau khi phá vỡ phong ấn giải thoát Lucifer, cậu em song sinh của mình. Thì mơ ước của cô là gì? Tiếp tục học hành chăm chỉ là trở thành một học trò xuất sắc ư? Câu hỏi đó của cô bé rất nhanh được thầy Dumbledore trả lời bằng một lời nhún hạ cô tới gặp thầy tại văn phòng của thầy nằm ở tòa tháp hướng Tây. Cô sẽ có một buổi gặp mặt ăn bánh uống trà với thầy Dumbledore ở đó vào tối thứ Hai.

Đứng trước con đại bàng, Sabrina nhỏ giọng: "Bánh Cupcake." Con đại bàng xoay mình, đưa cô bé vào trong văn phòng thầy Dumbledore. Thầy đứng đó, đang pha trà mời cô bé. Thầy rót trà rồi đưa ly tới mời cô bé.

- Như con biết đấy, ta rất thích đồ ngọt.

- Con biết ạ. Sabrina đỡ lấy ly trà rồi nói.

- Ngọt ngào như tình yêu vậy. À đúng rồi, vì thầy Flitwick cùng Tom đều đã báo lại cho thầy. Nên thầy đã vô tình biết được những chuyện không nên biết. Nhưng thầy chắc là con không phiền lòng về điều này? Cụ Dumbledore nói. Nghiêng đầu nhìn cô bé qua cặp kính nửa vàng trắng.

- Dạ không thưa thầy. Sabrina đáp, cô nhấp một ngụm trà, ăn một miếng bánh cupcake, bánh kẹo của thầy Dumbledore luôn rất ngon. Thầy hẳn có giao tình rất tốt với mấy con gia tinh phục vụ trong phòng bếp.

- À cũng vì chuyện gì ta cũng đã biết. Nên ta đã biết gần đây có một tin đồn về chuyện tình cảm giữa trò và Tom. Cụ Dumbledore lại hỏi. Cứ như thể cụ biết rõ hết tường tận câu chuyện gian tình kia của Sabrina.

- Dạ con không biết là tin đồn đó từ đâu ra.

- Ô ta e rằng chúng ta là đề tài của cả làng xóm rồi. Và đó chính là tin do ta đồn ra. Cụ Dumbledore lại hóm hỉnh mỉm cười, cụ còn nhón nguyên cả một cái cupcake bỏ vào miệng.

- Em phải chui xuống đất mới cảm thấy hết xấu hổ về việc này. Thầy biết đấy, em chỉ muốn làm một học sinh chăm chỉ, ham học mà thôi.

- Tình yêu cần một chút bén lửa, Sabrina à.

- Còn chuyện về sự thật thân thể của em ạ? Sabrina đưa giọng nói của mình về quãng âm trầm nhất.

- Àh, về chuyện đó thì ta nghĩ rằng bất cứ linh hồn nào cũng xứng đáng nhận được sự giúp đỡ từ Hogwarts, khi cần thiết. Trò biết đấy, chuyện này đã được giữ kín.

- Con cảm ơn thầy.

- Nhưng Sabrina à...con đã từng nghĩ về những mong muốn thực sự của con chưa? Nếu không sớm quá để hỏi, thì ta rất muốn biết con sẽ dự định làm gì sau khi ra trường.

- Con...con muốn trở thành một Thần Sáng ạ. Sabrina vói tay lên mà nói, ánh mắt cô bé sáng bừng như tuyên thệ trước lòng tin của mình.

- Ô ta nghĩ ta sẽ có thể đặt hy vọng nơi con.

- Thầy không giống như những người khác. Họ chỉ mong chờ ở con sự vĩ đại. Ya con là những người thực sự hiểu con ấy.

- Bạn bè rồi sẽ hiểu con. Nếu như con đồng ý với điều đó. Sabrina à, có những kẻ sinh ra đã là vĩ đại, những kẻ đạt được sự vĩ đại và cũng có những kẻ được thôi thúc bởi sự vĩ đại.

Theo như thầy Dumbledore nói thì Sabrina là một người ngây ra như khúc gỗ khi thấy tình yêu trước mắt. Cô là kiểu sẽ thích mưa dầm thấm lâu nên phen này Tom hẳn sẽ phải vất vả rất nhiều. Cụ còn nói chưa từng thấy Tom đối xử với bất kỳ một ai như vậy. Cụ đã nói rằng tình yêu tuổi trẻ thật đẹp đẽ. Như cụ và cụ Gallert Grindelwald ư? Có phần không đúng lắm vì Sabrina đã là một bà lão 500 tuổi rồi. Dù rằng kiếp trước cô sống rất tiêu dao tự tại. Còn coi ái tình chốn nhân gian là chuyện nhảm nhí, coi nó như những bộ phim sống động mà thường thức rồi chê bịa vậy thôi. Chứ thực ra cô so với Voldemort chính là một bà lão. Một bà lão lại động tình với hán ư? Cô mới là có người yêu rồi. Cô suy tính xem có nên chân thành giới thiệu cho Voldemort mấy cô gái mà cô thấy rất được hay không? Nhìn một vòng cũng không thấy ai là xứng với nhan sắc của Voldemort nên cô đành gác lại ý định này.

Buổi tư vấn tình cảm của thầy Dumbledore khép lại bằng việc thầy nháy mắt với Sabrina và nói với cô bé rằng: "Tom, nó cần một người kéo nó ra khỏi bóng tối đang ngự trị. Vừa hay nếu người đó là trò, ta tin rằng một người phụ nữ có thể giữ chân một anh chàng trong vài năm, cho tới khi trời chân anh ta lại bằng một đứa trẻ. Kết tinh tình yêu của hai người." Nói rồi cụ còn nháy mắt với Sabrina một cái khiến cô rùng cả mình.

Cô mới là người không nghĩ đến việc sẽ sinh em bé với hán đâu, đứa trẻ sinh ra ngộ nhờ nó giống tính bố nó thì sao? Nhưng nếu như về ngoài của nó thừa hưởng từ bố thì cũng sẽ rất đáng yêu? Sabrina nghĩ linh tinh xa xôi cái gì chứ, hán tỏ lộ thì cũng đã tỏ lộ với cô rồi, nhưng hán đã khi nào nói yêu cô hay chưa?

Bận rộn với những suy nghĩ cho tới khi cô vừa mới bước ra khỏi cánh cửa con đại bàng thì cô va rầm một cái vào một người nào đó. Hán có chút mềm mềm, cảm giác này, có chút lạnh lẽo quen thuộc. Ngẩng đầu lên Sabrina cười chào với hán đầy vẻ ái ngại. Tay cô bé giơ lên, khum khum không thành lời.

Voldemort cười cười rồi lại cắn xuống môi dưới của hán. Hán đã cắn ở đó rất lâu.

- Em nói chuyện gì với lão Ông mặt Dumbledore vậy?

- Là thầy Dumbledore. Em nói chuyện tình yêu với thầy. Sabrina ngược nhìn Voldemort.

Dưới ánh lửa da hán sáng trắng, làn da rất mịn. Ánh mắt hán khôi phục lại vẻ sắc xảo băng lãnh thường ngày rồi. Nhưng khuôn mặt lúc này đây cũng đã khôi phục lại hoàn hảo về đẹp như lần đầu hán xuất hiện trong cuốn nhật ký của mình. Hán trẻ ra hay sao, hay là Sabrina hoa mắt rồi. Cô nhìn hán đến thất thần.

- Sao? Đẹp trai lắm đúng không? Voldemort cười cười, cái tay còn đưa lên xoa xoa mũi hán.

- Rất đẹp. Sabrina tròn mắt ngạc nhiên trước chính câu trả lời của mình. Hay là cô đang mở to mắt để nhìn hán được rõ hơn.

Hán hất mái tóc xoắn che phủ một bên mắt lên, cầm tay Sabrina đặt lên nơi đó. Nhắm mắt lại mỉm cười nói:

- Đầu là để dành cho em cả.

- Ngài có lẽ để tóc ngắn sẽ đẹp hơn.

Rồi cô rút tay về, lùi về phía sau vài bước. Cô không muốn những chuyện hiểu nhầm này lại xảy ra nữa, Sirius sẽ đau lòng.

- Em đang tránh ta? Voldemort giật lấy tay cô.

- Cả trường đang bàn tán về chuyện giữa tôi và ngài. Và tôi đã có người yêu rồi.

- Anh không biết những tin đồn đó từ đâu ra. Nhưng nếu tới nay chúng thành sự thật thì anh cũng chịu tới luôn. Anh sẽ thổi gió bén lửa với em nhé? Voldemort đưa tay cô bé về phía nơi lồng ngực đang đập thình thịch của hán.

Hán không nói dối, tim hán đập rất nhanh. Như nảy ra khỏi lồng ngực vậy và ánh mắt thì chân thành, đồng tử hán to đen dưới vẻ sáng ngời của đôi mắt. Nghiêng đầu lại ngược nhìn cô bé. Vẻ mặt vô cùng chân thành.

- Tôi nghĩ chúng ta chỉ nên dừng lại ở quan hệ học trò và giáo sư thôi, thưa giáo sư Thomas.

Sabrina thấy hán buông cô ra. Hán rời đi, bước chân rất chậm. Hán đi một quãng, rồi đứng lại. Hán quay đầu lại, thấy Sabrina vẫn đứng ở đó. Nhưng hán không tài nào tìm ra câu trả lời cho tình cảm của mình? Hán nên làm gì đây? Hán sẽ tiếp tục đứng từ phía xa quan tâm cô như một người thầy giáo? Chỉ để có thể nhìn thấy cô tươi cười mỗi ngày? Không, hán có mục tiêu của hán, nơi hán cần vươn tới trên đỉnh cao của quyền lực. Con đường hán đã chọn lựa, hán không thể chỉ vì say lòng một nụ cười rạng rỡ mà bỏ quên trách nhiệm của một vị Chúa Tể phe Hắc Ám đấy chứ.

Hán đứng đó nhìn cô rất lâu. Trong đầu ngổn ngang với những suy nghĩ, cô đã cho hán câu trả lời rồi. Còn câu trả lời của hán ư, hán không tài nào nghĩ ra được. Hán đã muốn nói gì đó nhưng chỉ mở miệng ra mà không phát ra được tiếng nào.

Hán đứng đó, nhìn Sabrina rời đi. Tận đến khi thân ảnh tóc trắng kia khuất sau bức tường hán mới ôm lấy đầu mình. Hán gấp khó khăn trong việc kiểm soát những cơn giận, hán giận đến run rẩy, hán không tài nào kìm nén được muốn bộc phát cơn quái vật trong mình. Hán rùng mình hóa thành một làn khói đen, bay qua rất nhiều cầu thang khúc khuỷu, bay qua cả cơn yêu tinh Peeves đang chực chờ thọc lét những bức tranh cô gái hái táo, hán bay qua hàng chục bức tranh đang lướt mờ đi trước mắt, bay về phía tầng bảy.

Trước cửa phòng Yêu Cầu. Đây là một căn phòng mà hán khám phá ra khi còn học ở Hogwarts. Hán cũng đã quay lại đây cất giấu chiếc vương miện của Ravenclaw khi hán quay trở lại đây để đề nghị cụ Dumbledore nhận hán dạy học. Lúc này, bên trong chỉ có một căn phòng tường đá trống không, ở góc phòng có một tấm gương lớn được trùm kín bằng tấm vải lụa trắng.

Giật phăng lớp lụa bên ngoài, để lộ ra mặt gương xanh bóng. Hán đã đứng lại trước chiếc gương kia rất lâu. Tận cho đến khi trời dần hừng sáng. Tiếng chim kêu bên ngoài mới khiến hán nhận ra rằng hán đã đứng ở đó bao lâu. Hán trở về, trên khung cửa bên ngoài trời bắt đầu đổ mưa. Đêm theo về âm u xám xịt cùng những giọt nước liên tục rơi bên ngoài lớp cửa kính.

Tuần đầu tiên trở lại Hogwarts, Sabrina bận bịu với cả tá bài tập cùng bài kiểm tra bù trong thời gian cô vắng mặt. Ngoài thời gian trên lớp ra, cô đều ở lại thư viện cho tới tận tối. Trong tuần cũng sẽ có tới 5 buổi luyện tập Quidditch với Đội trưởng Malfoy. Chiếm sạch cả những ngày cuối tuần của cô. Sabrina chỉ vui đầu vào sách vở, cô cũng tránh mặt Voldemort, trừ việc phải gặp hán trên lớp ra. Cô không muốn Sirius phải nghĩ ngợi về mấy tin đồn nhảm nhí kia. Sirius trước những tin đồn đó cũng không có nói gì với Sabrina, cậu chỉ thường xuyên chạy vào thư viện lên đưa đồ ăn cho cô rồi lại chạy biến đi mất, trước khi đi còn dặn cô bé đừng nói cho ai biết cậu ấy xuất hiện ở thư viện. Có chuyện gì với những điều tốt về Sirius ấy nhỉ? Sirius có lẽ cũng rất bận rộn đi. Cậu cũng vắng mặt ở trường trong kỳ thi mà.

Sáng thứ Hai, bọn trẻ có tiết học Độc dược. 3 người Sabrina, Snape và Sirius lúc này đã lập thành một tổ học tập rất hòa bình. Đến nỗi Potter đã phải hỏi Sirius là đầu cậu ta có bị đụng vào đâu trong kỳ thi đấu vừa rồi hay không?

Thầy Horace còn đứng đó, xoa đầu Sabrina, nhìn cô như con gái ông mà nói: "Con gái ta, con đã mang vinh quang về cho Hogwarts, cho toàn thể cộng đồng phù thủy Anh Quốc." Nói rồi ông ôm cái bụng tròn xoe mà cười.

- Dạ thưa thầy, đó đều là nhờ có Sirius và Severus, hai bạn đã giúp đỡ con rất nhiều.

Hôm nay bọn chúng sẽ được học thuốc "Chế tạo mỹ nhân" – Beautification Potion.

- Trời ơi, đó là thuốc Chế tạo mỹ nhân ư? Nó là một độc dược cao cấp mà thưa thầy. Bên phía nhà Gryffindor Lily giờ tay nói.

- Đúng vậy. Nhưng ta nghĩ là sắp tới chúng ta sẽ cần tới nó đấy. Trò có thể nói cho cả lớp nghe thuốc Chế tạo mỹ nhân này là gì không, trò Evans?

- Thuốc Chế tạo mỹ nhân là một loại thuốc làm thay đổi diện mạo của người uống, khiến chúng ta có được vẻ ngoài hấp dẫn dù cho thực tế có xấu xí tới đâu ạ. Lily nói liền một hồi.

- Đúng vậy, giới lắm, 5 điểm cho Gryffindor. Giờ ai có thể nói cho ta biết rằng thuốc Chế tạo mỹ nhân này chúng ta có nên sử dụng nó hay không? Thầy Horace cười rung người, cứ chốc chốc ông lại đưa tay lên sờ khuôn cằm tròn trịa ngấn mỡ.

Sabrina giờ bật tay lên nhanh nhất. Cô bé đứng dậy nói:

- Thưa thầy, Zygmunt Budge, tác giả của cuốn "Book of potions" đã từng nói: "Ít nhất nó chỉ là tạm thời. hãy tưởng tượng dành cuộc sống của bạn thu hút đám đông những người ngưỡng mộ. Ngay cả khi mẹ của tôi thường gọi tôi là "Khuôn mặt nắm", nhưng thuốc Chế tạo mỹ nhân của tôi đã thành công mang lại cho tôi nhan sắc tuyệt trần. Về ngoài nhân tạo của anh ta thu hút sự chú ý của phụ nữ Muggle, người bắt đầu xun xoe xung quanh nơi anh ta sống, trên một chiếc thuyền nhỏ và gọi những thứ như "Coe!!!" Hay "cho chúng tôi một nụ hôn" Nhưng khi Budge ngừng uống thuốc thì ngay lập tức diện mạo của anh ta khiến phụ nữ sợ hãi, trong khi anh ta đang đi lên bờ, không mặc gì ngoài chiếc khố yêu thích của anh ta." Cô bé lại tiếp tục làm người kể chuyện cần mẫn:

- Vào thời Trung Cổ, Malodora Grymm, người Hag, đã sử dụng Chế tạo mỹ nhân để lừa một vị vua tin rằng cô ta xinh đẹp và sau đó kết hôn với anh ta. Nhưng cũng không được lâu dài. Suy ra con người không nên lạm dụng những thứ như Tình Dược hay thuốc Chế tạo mỹ nhân. Nhưng nếu có làm ra và sử dụng một ít chắc cũng không sao ạ? Em nghĩ rằng con người cần phải kiểm chế được ham muốn của mình. Mỗi người sinh ra Chúa đã định sẵn cho họ một vẻ ngoài rồi. Không là mất đẹp thì mũi đẹp, nếu như khuôn mặt họ không đẹp thì họ có thể được bù lại bằng mái tóc hay cơ thể. Không có bất kỳ một ai là xấu xí hoàn toàn cả. Những linh hồn đều đẹp đấy.

- Nói hay lắm, Sabrina. Mười điểm cho Slytherin. Giờ trò hãy lên đây làm mẫu cho các bạn thay cho ta nhé.

Sabrina bước về phía bàn giáo viên, thầy Slughorn thì cứ đứng một bên xoa xoa cái bụng của mình. Hay là thầy có thai? Đùa đấy, hay là thầy đang để ý cô gái nào nên bắt đầu đâm ra lo lắng vì vẻ ngoài béo tốt của mình? Suy đoán thứ hai nghe sẽ thuyết phục hơn. Sabrina lẩm nhẩm lại công thức món

thuốc Chế tạo mỹ nhân rồi đọc to lên hướng dẫn cả lớp, cô bé còn khéo léo điều khiển một viên phấn đang tự động viết trên mặt bảng đen.

- Nghiền ba cánh của các nàng tiên và thêm vào vạc. Khuấy từ từ, và sau đó thêm sương của buổi sáng. Chỉ 5 giọt nhỏ thôi là đủ. Không nên cho thêm nhiều có thể sẽ mọc tàn nhang lấp lánh.
- Khuấy mạnh 4 vòng theo chiều kim đồng hồ trong khi đun nóng hỗn hợp. Tìm một bông hồng tươi, nhỏ 7 cánh hoa và thêm vào vạc. Nhớ là nhỏ trước khi cho vào vạc. Không nên nhỏ sớm sẽ làm giảm đi hiệu lực của thuốc.
- Băm nhỏ lá khô Lady's Mantle và thêm vào vạc, sau đó khuấy. Thêm một ngọn lông đuôi kỳ lân và lúc này cần phải khuấy mạnh vì chúng ta sắp thành công món thuốc này rồi. Thêm rễ củ gừng, cuống ừng vẩy dừa phép của bạn trên miệng vạc để hoàn thành món thuốc.
- Nhưng riêng bản thân mình thì vẫn hay cho thêm những nguyên liệu dùng để pha chế nước hoa như xạ hương, một mùi hương khơi gợi cảm giác hưng phấn ở cả 2 giới hay một chút hương hồ phách cùng mùi gỗ nồng ấm.

Sabrina nói, cô bé căng lồng ngực lên như hít vào những mùi hương tuyệt diệu nhất. Còn không quên giảng giải thêm kiến thức bên ngoài sách giáo khoa cho bọn trẻ. Nhưng lúc này, có một đứa con gái bên nhà Gryffindor, đứa tóc đen tên Selena, nó hay đi cùng với Lily. Con bé hỏi cô:

- Vậy vẻ ngoài của bạn có phải là do thuốc Chế tạo mỹ nhân này mà có không, bạn am hiểu về nguyên liệu và mùi hương như vậy, bạn đã từng dùng chúng để quyến rũ người khác rồi đúng không?

Bọn con gái trong lớp cười ầm lên. Sabrina nhặt lấy viên phấn trong tay, ném thẳng về phía Selena, chỉ sượt qua tóc.

- Thứ nhất, mình đang trợ giảng cho thầy Horace, mình cũng cần được tôn trọng như một người đang giảng dạy cho bạn. Thứ hai, việc mình tìm hiểu thêm kiến thức không liên quan tới việc mình có dùng chúng hay không. Còn bạn, nếu bạn cảm thấy mình dùng những kiến thức đó để đi quyến rũ người khác. Thì thưa vâng, cái đầu rất quan trọng.

Con bé tóc đen ngồi thụp xuống, khuôn mặt nó lộ ra vẻ tức giận mà bành ra như mạng con cá vậy. Thầy Horace lúc này mới đứng lên, bảo hai đứa chúng nó về chỗ và chuẩn bị pha chế độc được cùng những bạn khác đi.

- Bỏ luôn có cách pha chế những độc được sáng tạo cùng mùi hương. Mình chỉ pha chế được chúng một cách tốt nhất mà thôi. Snape an ủi cô bé.
- Bỏ có nghĩ là mình lại ngu ngốc đi quyến rũ người khác hay không chứ? Sabrina là cô gái lẳng lơ trong mắt đám con gái hay sao? Cô lắc đầu không tán thành suy nghĩ này của mình.
- Không, bỏ tốt hơn tội nó nhiều. Và bỏ, đúng, bỏ rất quyến rũ.
- Quyen rũ là từ bạn có thể nói với một cô bé hay sao? Sabrina ồ lên.
- Bạn đã là một cô bé sống tới hơn 500 năm rồi. Snape biểu tình ngó lơ cô mà tiếp tục chăm chú vào món thuốc Chế tạo mỹ nhân của mình.

Sirius thì đi chuẩn bị nguyên liệu, cậu không có ở đây nếu không dám cá là tên kia sẽ hứa về phe Snape cho coi. Lúc cậu chạy lại còn không quên lấy nhiều hơn cho Sabrina một bông hoa hồng.

Sirius nẩy dạo gần đây lại dường như cao hơn, giờ cậu đã cao hơn hẳn Sabrina cả một cái đầu lận. Về ngoài của Sirius miễn bàn luận, cậu trông chừng chặc hơn hẳn với khuôn hàm cong cong vuông vức, hai mai tóc chỗ râu quai hàm để dài ra, và nụ cười cùng ánh mắt thì tươi tỉnh hơn rất nhiều. Sabrina nghĩ rằng mình có thể an tâm được rồi.

Bạn đang đọc truyện [Đông nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 24: Celestial Ball

Buổi trưa, vừa ngồi xuống bàn ăn cùng Sirius, hôm nay Sabrina chạy tới ngồi bên phía bàn Gryffindor, và tại Gryffindor thì lại rất chào đón cô. Trái ngược hẳn với thái độ xa lánh của Slytherin mỗi khi Sirius Black sang chỗ họ ngồi. Potter cứ liên tục đứng dậy với chộp trái banh Snitch vàng ngu ngốc của nó. Nhưng cậu ta đúng là được sinh ra để làm một Tầm thủ, trong phạm vi bàn ăn 5 người mà cậu ta không bắt trượt trái Snitch dù chỉ một cú nào hết.

- Sao nào, đã thấy sự tiến bộ vượt bậc của tôi chưa hả Sabrina? Tôi đã cho đám tại Slytherin nhà bỏ một trận ra trò.
- Cậu nghĩ xem nếu có mình ở đó thì có phải cậu nên nhường lại sân khấu cho mình không hả, James Potter?
- Tớ không thèm chấp với cậu. Sắp tới cứ đấu một trận là biết. Mà các cậu nghe gì chưa, thầy Dumbledore lát nữa sẽ công bố một sự kiện quan trọng của trường chúng ta đấy? Potter nói liên hồi, đem nước miếng văng tùm lum. Bộ đáng lời thôi, đầu tóc thì rối bù. Lily thật đúng là có con mắt, Sabrina

thăm bội phục hai người này.

- Những điều bí mật khiến tớ cảm thấy lo lắng. Bao tử tớ quặn đau nè. Peter một bên lí nhí lên tiếng.

- Bỏ đau là vì bỏ đang đói. Sabrina nói, Peter nhìn nó đôi mắt lại như đắm nước.

Ở chính giữa bàn giáo viên, hôm nay tất cả mọi người đều có mặt đông đủ, kể cả hai người thường xuyên vắng mặt trong giờ ăn nhất là cô Sybill Trelawney và thầy Thomas cũng đều có mặt ở đó. Cụ Dumbledore đứng trước cái bục hình con chim đại bàng sải cánh, cụ chấp tay, mỉm cười hóm hỉnh với bọn trẻ:

- Ta đoán là các con đang tự hỏi tại sao ta lại gọi mọi người tập trung đông đủ ở đây?

- Như chúng ta đã biết, trường chúng ta năm nay đã đạt chức vô địch trong kỳ thi Đấu tay đôi Phù thủy Quốc Tế. thật là một vinh hạnh. Đó là một điều đáng được tuyên dương. Ta ở đây để thông báo cho các con một tin vui, đó là ta sẽ tổ chức cho các con một buổi dạ tiệc Celestial Ball, nó đang được chuẩn bị và sẽ bắt đầu tiến hành trong tuần này. Ta đã nhắc đến trong thư của những học sinh năm Bốn. Nhưng vì sự kiện đặc biệt của chúng ta đến từ những học sinh năm Hai nhà Slytherin và Gryffindor. Nên ta rất vui lòng thông báo đến toàn trường là tất cả các con đều có thể tham dự. Một vũ hội năm nay, được tổ chức ngay tại Đại sảnh đường này. Cụ Dumbledore ngừng một lúc rồi cụ lại tiếp tục:

- Sẽ có âm nhạc, sắc màu lễ hội, những điều sẽ khiến cái đầu các con được thoải mái và tất nhiên, sẽ có bạn nhảy. Có ai có câu hỏi gì không?

- Thưa thầy chúng con có thể giúp trang trí Celestial Ball được không ạ? Sabrina đứng dậy nói. Mặt cô bé vui mừng trông thấy.

- Những học sinh sẽ được chọn bởi các Huynh trưởng của Nhà mình để trang trí buổi tiệc, trò Sandal. Thầy Dumbledore mỉm cười với cô.

- Thưa thầy, em có thể mang bạn nhảy tới dạ vũ chứ ạ? Ý con là một cô gái, không phải là hoa quả. Sirius đứng bật dậy ngay để nói.

- Đúng vậy, mỗi một người tham dự dạ vũ sẽ đi cùng với một bạn học với tư cách là một khách mời, cậu Black. Thầy Dumbledore nhìn về phía Sirius.

- Và trang phục cho buổi tiệc sẽ là lễ phục theo nghi thức. Các trò, giờ các trò có thể vực đầu vào bữa ăn của mình để có sức chuẩn bị cho vũ hội Celestial Ball của chúng ta. Những thông tin chi tiết sẽ được cập nhật tới các trò trong thời gian tới.

Cả trường vỗ tay rào rào, đám Gryffindor còn đứng lên cả bàn quăng áo chùng một vòng để nhảy múa ăn mừng. Sabrina nhìn về phía bàn giáo viên, thấy Thomas cũng đang mỉm cười hài lòng. Chiều nay cô sẽ có tiết Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, cô cảm thấy có chút mong chờ tiết học này. Dù gì cô cũng cho rằng bộ đáng mỗi khi cảm thấy của Voldemort là đẹp nhất. Thường thức cái đẹp thì không có gì là sai trái cả?

Ngay khi rời khỏi bàn ăn Đại sảnh đường, Sabrina trở về phòng sinh hoạt chung nhà Slytherin, mặt khầu là: "Pride." Bức chân dung bên lách mình để lộ cửa ra vào cho cô. Bước tới gần lò sưởi và mở ra cuộn giấy da cùng bút lông ngỗng và mực. Sabrina gửi thư về cho ông bà Sandal, họ đã rất vui mừng khi biết cô đạt chức Vô địch cuộc thi năm nay. Hứa là sẽ có món quà lớn gửi tặng cô. Nhưng giờ thì Sabrina nghĩ là không cần nữa, cô cần thông báo cho ông bà biết về buổi dạ vũ Celestial Ball sắp tới và nhắn bà may giúp cô lễ phục. Sabrina biết mình có thể hoàn toàn tin tưởng vào tay nghề thủ công của bà Elizabeth mà.

Còn chuyện về sự thật thân thể của cô, cô dự định sẽ trở về nhà và nói chuyện nghiêm túc với ông bà. Chắc họ sẽ chấp nhận chuyện đó thôi. Sabrina có chút đau đầu về nguồn gốc có phần chằng chịt của mình. Nhưng cô không còn cách nào khác, cô không muốn phải giữ bí mật với hai người nữa. Đó là lừa dối họ, theo như Sirius giảng giải với cô. Cậu ấy có thể là một đứa con nổi loạn, nhưng nhất định là một đứa trẻ chân thật.

Vì con Olivier đang ở nhà cùng ông bà nên cô bé sẽ phải dùng tới cú của trường để gửi thư. Cô bé rào bước về phía chuồng cú tít tận rìa sân trường. Chiếc chuồng cú của Hogwarts cao lắm, nó cao và thẳng tắp ở dưới để rồi phình ra một cách kỳ dị phần trên. Trên đó có rất nhiều những ô cửa vòm, có vài con cú vẫn đang đậu trên đó. Và dưới những ô cửa đó thì toàn là cút chim trắng xóa vương vãi. Bên trong chuồng cú là những cái hộc để làm tổ của bọn cú. Có hàng chục con cú đang ngủ ở đó.

Chọn lấy một con cú xám khỏe mạnh, Sabrina đồ đầy công thức ăn cho nó. Sau đó cô bé buộc bức thư vào chân con cú. Xoa xoa đầu nó, nói:

- Em hãy gửi thư về cho ông bà chị ngen. Không cần đi nhanh đâu, nhưng nhớ đi cẩn thận. Khi về chị sẽ thiết đãi em món thịt chuột. Thấy thế nào?

Con cú quác quác lên hai tiếng rồi vỗ đôi cánh mập mạp to ụ của nó bay đi. Cô vừa bước ra ngoài cửa thì đã thấy một thân ảnh áo đen dựa vào bức tường cạnh đó.

- Chào em, thật vui vì gặp được em ở đây.

- Em chào thầy, thầy Thomas. Bên trong còn rất nhiều cú, thầy cũng gửi thư ấy ạ?

Không phải hẳn vẫn thường liên lạc với thuộc hạ bằng hình xăm có ẩn chứa là đầu lâu với một con rắn ngoằn ngoèo trên đó hay sao? Hẳn cũng cần gửi thư nữa?

- À không, ta đã đứng đợi em ở đây.

- Ngài theo dõi em?

- Không, ta nghĩ là em sẽ đi gửi thư. Ta đã được thầy Slughorn tin tưởng để bàn giao lại trách nhiệm trang trí buổi tiệc lại cho ta, thầy ấy rất tin tưởng vào năng lực của ta.

- Em không chắc là thầy sẽ nói với em điều gì? Sabrina có chút chần chừ. Cô bé cứ vậy tự động đưa tay lên cầm tỏ vẻ nghĩ suy. "Em đã mong là thầy sẽ nói chuyện với em về việc ai sẽ là người thầy đưa đến Celestial Ball."

Voldemort đỏ mặt, hấn nhú mày, ním môi lại mà nhìn Sabrina:

- Ta không thể nghĩ ra một bạn nhảy sau khi bị từ chối lần cuối cùng, giờ thì ta cần phải suy nghĩ về việc trang trí buổi tiệc đó như thế nào thì hơn.

Sabrina cười cười, điệu bộ vì bị nói trúng tim đen mà cười có phần cứng nhắc:

- Thầy là phù thủy nổi tiếng nhất trường ta. Thầy sẽ làm tốt trách nhiệm được giao thôi.

- Đã có tin đồn xấu về ta, nó nói rằng ta không thể trang trí nổi bất cứ thứ gì vì khiếu thẩm mỹ của ta quá u tối. Ta không thể nào phán tán những tin đồn như vậy. Ta quá tử tế!

- Em tin tưởng vào nhân phẩm của thầy. Sabrina vỗ tay Voldemort như đồng chí mà tự hào nói với hấn.

Nhân phẩm của Voldemort là vấn đề cần phải xem xét lại một cách kỹ lưỡng. Vì dù bản chất hấn được miêu tả khác biệt hoàn toàn so với phiên bản Voldemort trước mặt ta. Nhưng ta cũng không chắc rằng bản thân mình hiểu hấn. Nhưng tin tưởng vào hấn. Trừ nhân phẩm ra thì ta có.

- Dumbledore còn nói rằng đạo này ta quá tốt. Ai đó lại có thể quá tốt được ư? Có vấn đề gì với việc tốt đẹp vậy?

- Thầy Dumbledore có lẽ nghĩ rằng ngài thích hợp với việc dạy học hơn là đi đánh nhau ở bên ngoài đấy.

- Kẻ thù không đội trời chung lại muốn giúp ta sao?

- Thầy ấy là người đầu tiên tới mời ngài đi học, còn nói với ngài bản thân ngài chính là phù thủy. Bản thân ngài là ai. Sabrina vung tay đáp trả hấn kịch liệt. Hấn có vấn đề gì với những người muốn giúp hấn vậy, những năm tháng hấn học hành tại Hogwarts lẽ ra hấn đã có thể chọn một con đường khác, nhưng hấn, tên cổ chấp này, hấn đã không lựa chọn cho mình hạnh phúc và vui vẻ.

- Không phải bản thân ta là ai, chính ta mới là người đã khám phá ra hay sao?

- Ngài nhầm rồi, tuy thầy Dumbledore đến và cho ngài biết bố mẹ ngài là ai. Nhưng thầy ấy luôn có ý riêng của thầy ấy. Ngài nghĩ rằng thầy ấy sẽ muốn để một đứa trẻ biết được những sự thật dối trá xung quanh cái chết của mẹ nó hay sao?

Voldemort cúi đầu, ôm chặt lấy ta. Ta không thể thấy rõ được hấn biểu cảm trên khuôn mặt hấn. Nhưng những cái mơn man xác thịt có chút tê rần này, nó khiến ta có chút tê tái. Mái tóc xoắn xoắn màu đen của hấn rất thơm, thơm mùi cỏ ngọt. Hấn đang run rẩy ư, hấn cũng cảm thấy như ta sao? Nhưng rồi hấn buông ta ra, lững thững bước xuống cầu thang bỏ đi mà không nói lời nào. Ta đã nói gì sai rồi sao? Hấn là đang đau lòng.

Ta tự trách bản thân mình rất nhiều. tận cho tới khi vào lớp môn hấn dạy. Ta lại thấy khó khăn khi bước vào lớp học. Ta vừa tới ngồi xuống bàn thôi, còn chưa kịp giờ cập sách ra thì một đám con gái cả Slytherin và Gryffindor đều chạy lại phía ta, từ lúc nào mà chúng trở nên thân thiết vậy. Ngay sau khi được thông báo sẽ tổ chức Celestial Ball ư?

Chúng hỏi ta về hiệu lực của thuốc Chế tạo mỹ nhân, thuốc này sẽ dùng trong bao lâu. Ta cá là cô gái nào cũng muốn mình trông thật xinh đẹp trong ngày lễ quan trọng của đời người. Ta cũng rất tận tình chỉ dạy chúng rằng thuốc Chế tạo mỹ nhân chỉ có hiệu lực trong vòng 1 giờ đồng hồ, người sẽ phải uống liên tục nó để duy trì vẻ ngoài hoàn hảo. giống như nàng Lọ Lem chỉ được đi dự dạ vũ tới 12 giờ đêm thôi vậy.

Thì ra bọn trẻ ở thế giới phù thủy không có đọc truyện cổ tích Muggle. Vậy là ta đành phải kể cho bọn chúng nghe về câu chuyện nàng Lọ Lem và chiếc giày trong suốt của cô ta. Tận cho đến khi Thomas đã vào lớp và hấn kêu rằng: "Trật tự!" Mới thành công giải thoát ta ra khỏi đám đông đang hỏi to gọi nhỏ.

Ta thầm cảm ơn hấn. Hôm nay hấn mặc một chiếc áo sơ mi đen, thắt cavat rất lịch sự, bên ngoài là chiếc áo chùng đen đơn giản. Nhưng ta thích nhìn hấn như thế này, trong hấn thật giống một vị thần tiên cao lãnh, không màng thế sự nhân gian. Dù hấn có không phải vậy, hấn có là kẻ tham lam thì khi nhìn hấn cảm đôi lứa thôi. Người cũng sẽ chỉ còn nhớ tới hình bóng đó trong tâm trí người.

Ta nói không sai, hôm nay bọn ta học về Vipera Evanesca – Bùa hòa thiêu rắn. Bùa này dùng để thiêu cháy rắn thành làn khói đen. Không phải Voldemort quá cô đơn, nên muốn cử động tay chân một chút, tạo việc làm cho đám trẻ con bằng cách gợi ý chúng giết Nagini, sủng vật của hấn đấy chứ?

Hấn gio cao đưa lên trước mặt. Bộ dáng nghiêm túc như bước lên sàn đấu tay đôi. Ta đã để ý rất kỹ rồi, Voldemort cầm đuũa luôn luôn gio lên thẳng trước mặt hấn. Ra đòn cũng vậy, đều là những đòn chính diện vào đối phương. Tay hấn khi ra đòn đều sai tay rất rộng, ta có thể thấy được cơ bắp của hấn mỗi khi một lần gio lớn bùng lên đem áo chùng của hấn tung bay trong gió. Ta khi đó có phần xấu hổ, đã nhìn đến ngực người. Còn ta thì khác, mỗi khi ta ra đòn, đuũa luôn luôn gio về phía bên phải, tay ta uyển chuyển hơn với những đòn tấn công tầm gần.

Hấn đứng đó, dáng thẳng tắp, hôm nay tóc hấn đã cắt ngắn hơn rồi. Ta chưa từng được thấy hấn lại đẹp trai đến vậy. Có lẽ là do uy lực từ chiếc đuũa chẳng, chiếc đuũa đã làm tăng mỹ lực của hấn lên như một vật phẩm hỗ trợ?

Ta nghe thấy đám con gái từ khi hắn bước ra làm mẫu động tác đều là rì rầm bàn tán khuôn mặt khả nghi. Ta đã cố trườn mình ra sau để nghe lỏm cuộc nói chuyện cho được rõ hơn. "Cậu nghĩ là dùng Chế tạo mỹ nhân rồi giáo sư Thomas sẽ đồng ý đi dự tiệc với tớ chứ?" Ta tức giận bước đến trước mặt cô ta, nhìn cô ta như một cây cải thảo, bộ dáng tiền bối mà chân thành khuyên bảo: "Cậu có nghĩ là con mắt của giáo sư Thomas có thể phân biệt được bùa chú, tác dụng phép thuật của chúng lên người sử dụng hay không?" Ta chỉ nói vậy thôi, nếu cô ta thông minh thì cô ta sẽ hiểu rằng Voldemort có đôi mắt chiếu yêu của Tề thiên Đại thánh. Hắn nhìn yêu quái còn rõ hơn nhìn con người nữa kia.

Nhưng ta cũng đã thành công khiến Thomas tức điên lên vì ta dám gây mất trật tự trong giờ học của hắn. Hắn bắt ta đứng lên thay hắn thực hiện bài giảng. Ta thật uất ức mà, ta là vì nghĩ cho người.

Điều bộ ta có chút buồn bực. Ta đứng về phía đối diện hắn trong căn phòng. Hắn bèn giơ đũa chỉ thẳng vào mặt ta. Không đến một cái nháy mắt, hân vung đũa lên, tung cả hai tay ra sau, như trực chờ ôm một quả bom quyết định cầm tử với ta.

- Serpentsortia.

Đây là bùa gọi rắn, con rắn sẽ xuất hiện và tấn công mục tiêu. Mà con rắn do Chúa tể Hắc ám gọi ra thì đâu phải là một con rắn nhỏ dễ thương gì. Hắn gọi ra một con rắn to khổng lồ hệt như con trăn Nam Mỹ, nó phải cong mình đu xuống để tránh trần nhà cao ngút. Nó thở khò khè và nhe hai cái răng nanh lớn sắc nhọn về phía ta. Ta tuôn mồ hôi hột, gì cũng đã thấy. Nhưng cảm giác tội lỗi trong ta từ buổi trưa khiến ta có chút chần chừ muốn "đàm phán" với con rắn này.

- Bình tĩnh. Bình tĩnh. Không được tấn công ai cả.

Ta nói, nhưng chỉ phát ra vài tiếng xà xà. Khiến tất cả mọi người trong lớp học cùng rú hét lên ầm ĩ. Còn chỉ trở vào ta không ngớt. Ta chợt nhận thức được lý do vì sao chúng lại phản ứng dữ dội như vậy. Ta bèn định thân lại nói với con rắn lần cuối:

- Ta cũng không muốn làm người bị thương. Nhưng bọn họ đang sợ hãi quá rồi. Nói rồi ta giơ đũa phép lên, phẩy nhẹ một đường: "Vipera Evanesce."

Con rắn bị đốt còn ra tro. Nhưng nó treo mình ở đó, nhìn ta mỉm cười rồi nhắm mắt. Ta cũng không biết Thomas bị làm sao khi gọi ra con vật nguy hiểm như này? Hắn có giận ta cũng không nên hơi tí là đụng tay đụng chân như vậy. Hệt như một đứa trẻ giận dỗi mẹ của chúng vậy. Ta có chút đau đầu vì nếu như hắn nghĩ thế thật thì ta chẳng còn cách nào khác ngoài hai lựa chọn. Một là mặc kệ hắn, như bao người mẹ vẫn làm, rồi đứa con trai sẽ phải nhận lỗi rồi quay trở lại lấy lòng mẹ mình để bà tiếp tục yêu thương nó. Hai là nghiêm khắc trừng phạt. Nhưng ta nghĩ ta không trừng phạt nổi hắn, hắn búng tay cái là ta đi đòi. Khi xuống địa ngục cũng sẽ rất xấu hổ với đám quỷ? Một con quỷ già như ta lại bị một tên tự xưng là Chúa tể Hắc ám đánh cho ngum củ tỏi mà quay trở lại địa ngục.

Giờ học kết thúc hắn cũng không có thèm nhìn ta lấy một cái. Hôm nay cả ta và Sirius đều được nghỉ sớm. Sau tiết học với Thomas là Sirius kéo ta đi luôn. Ta còn không kịp trở lại phòng sinh hoạt chung để thay quần áo.

Chúng ta đi qua rất nhiều cầu thang. Đưa chúng ta tận lên tầng bảy ở tòa tháp phía Bắc. Bên cạnh là bức tranh ngài Cadogan, căn phòng Cần thiết. Có lần cô Rakepick đã dẫn ta tới đây. Bên trong phòng là bộ ba Potter, Lupin cùng Peter đang ngồi sẵn ở đó. Căn phòng hôm nay trần ngập những sách và các hình nhân để luyện tập phép thuật.

- Lupin đã nói là có thể tới căn Lều Hết. Nhưng tớ nghĩ là vì có thêm Sabrina, nên chúng ta học ở đây sẽ tốt hơn. Sirius nói.

- Các cậu sẽ học gì vậy? Sabrina nhìn cậu bé, ánh mắt tò mò.

Thực ra cô vẫn luôn thích làm thêm chút điều bộ khuôn mặt với Sirius, như cười tươi thêm một chút, đem mắt cô híp lại như hai đường chỉ, hay là nhỏ giọng một chút như cô gái nói chuyện với người yêu, thỉnh thoảng ta còn chu môi và làm điệu bộ của mấy thiếu nữ nữa. Ta cũng thầm oán trách bản thân lắm chứ, nhưng trước tình yêu. Ta nghĩ cô gái nào cũng như vậy.

- Animagus, Hóa thú sư. Chúng ta sẽ trở thành những Hóa thú sư. Potter với người lên mà nói.

- Đó là phép thuật Biến hình cao cấp? Các cậu sẽ cần nhiều thời gian để học nó đấy. Sabrina nói.

- À nhưng chúng mình đã quyết tâm sẽ học được. Vì Lupin, cậu ấy sẽ chỉ tấn công con người trong khi bị hóa sói, còn với động vật thì không. Chúng ta sẽ biến thành động vật để cso thể ở bên cậu ấy an toàn trong kỳ trăng tròn. Sirius giảng giải cho bọn trẻ.

- Nhưng tớ đã được chọn để tham gia trang trí dạ vũ Celestial Ball. Tớ sẽ bận rộn hơn mà không thể tham gia với các cậu. Sabrina ngược nhìn Sirius, đôi mắt to xanh như đầm nước. Trông cô bé có vẻ buồn rầu.

- Bọn tớ sẽ cùng giúp cậu một tay. Chúng ta sẽ trang trí nhanh thôi, còn ba nhà khác nữa mà. Sirius đặt tay lên vai cô, nhìn cô một cách chần chẫn.

Sirius luôn tốt với cô vậy đấy. Yên tâm chui đầu vào bầy mà vẫn rất nhiệt tình. Nếu cậu ấy biết rằng cô phải trang trí buổi tiệc vì được đích thân giáo sư Gaunt chỉ định thì sẽ ra sao nhỉ? Sabrina không dám nghĩ.

Cô ngồi đó tra cứu tư liệu từ những quyển sách dày cả thước cùng bọn trẻ. Trên bàn là la liệt sách chất thành từng chồng. Có quyển bị gấp nếp đánh dấu vào vẫn còn mở toang ra trên đó, có quyển vẫn giữ nếp sách nhưng lại bị gấp vào. Bọn trẻ yên lặng đọc sách như trong một thư viện đích thực.

- Tớ nghĩ là ta có thể dùng Animagus Potion, một loại thuốc biến người uống thành Animagus. Một phù thủy có thể biến mình thành một con vật phản

chiều đặc điểm và tính cách của họ và trở lại theo ý muốn.

Cô nhớ rồi, của Sirius là một con chó đen to lớn. Có phải những tính cách như trung thành, dũng cảm, kiên định của Sirius đã phản chiếu lên Animagus của cậu không? Còn có, rất quần người nữa. Potter là một con hươu đực nên kiêu hãnh, dũng cảm và luôn sẵn sàng chiến đấu. Kể cũng đúng lắm, chẳng phải Peter lại hóa thành một con chuột bẩn thỉu, mập ù ham ngủ hay sao? Trông hắn cũng thật giống với chuột lắm.

- Nhưng Animagus Potion là một độc dược cấp cao? Potter nhào cả người qua đồng sách trước mặt mà nói.

- Hôm nay chúng ta cũng đã điều chế một độc dược cấp cao đó thôi. Tớ sẽ nhờ Snape giúp đỡ. Sẽ không có vấn đề gì đâu. Sabrina đáp.

- Không được cho Snivellus biết. Potter rú lên.

- Cậu ấy tên Severus, James. Vì chúng ta sẽ tiến hành hóa thú mà không đăng ký với Bộ pháp thuật, nên Snape cũng sẽ không thể biết điều này, cậu ấy sẽ biết bí mật của Lupin mất. Sirius vội lại bảo James Potter.

- Cậu ấy đã biết Lupin là người sói rồi. Nhưng cậu ấy đã không nói điều đó với bất cứ ai. Sabrina bĩu môi.

- Được rồi, thuốc Animagus được thực hiện rất khó khăn và phức tạp, chưa kể còn cần thời gian để được ủ đúng cách, nếu không hậu quả đáng sợ nếu thực hiện không chính xác chính là cậu chỉ hóa thú được một nửa thôi. Tớ nghe nói có người còn bị kẹt lại, nửa người nửa thú. Nên Sabrina cùng Snape sẽ giúp chúng ta điều chế. Nhưng cũng có rất nhiều pháp sư chọn đầu tư thời gian của họ vào việc luyện tập thực thể hơn. Chúng ta vẫn sẽ luyện tập hóa thú song song trong thời gian Sabrina chuẩn bị. Sabrina, chúng ta cần thời gian bao lâu? Sirius nói với Sabrina.

- Khoảng một tháng. Khi đó cũng đã xong Celestial Ball rồi, tớ sẽ có nhiều thời gian để chế thuốc hơn. Nếu cậu Potter đây không đụng độ với tớ trong trận chiến Quidditch sắp tới. Sabrina nói rồi lại lườm nguýt Potter. Cô giờ hai tay lên mặt rồi chỉ về phía cậu, ý chỉ người cứ coi chừng ta đấy. Potter cũng không phải vừa, cậu đáp lại cô bằng một ngón tay thôi.

- Vì mọi thành phần liên quan đến điều chế thuốc Animagus đều có sự chuẩn bị kỹ lưỡng. Ví dụ như lá Mandrake phải được ngâm trong miệng của người uống cả tháng trời. Mà sương thì phải lấy từ một nơi trước đây không bị ánh sáng mặt trời hoặc con người chạm tới ít nhất trong bảy ngày. Nên tớ sẽ cần một tháng chuẩn bị nguyên liệu. Còn lá Mandrake các cậu phải lo vụ đó. Sabrina nói.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thổ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 25: East of Eden

Ta mỗi ngày đều là tập trung học hành cùng luyện tập Quidditch, trở về phòng sinh hoạt chung còn bị Huỳnh trưởng Malfoy lôi đi trang trí hết từ phòng sinh hoạt chung cho tới phòng ngủ trước lễ hội. Ta hỏi hắn rằng: "Vũ hội tổ chức ở Đại sảnh đường mà, tại sao đến phòng sinh hoạt chung cũng cần trang trí?"

- Nếu trò còn bất mãn trước quyết định của ta thì trò sẽ phải trang trí nó bằng tay không sử dụng đến phép thuật đấy.

Sabrina rất ám ức mà lôi kéo kẻ xấu số là Snape cùng trang trí với cô. Đem đôi thảm trải sàn hết một lượt sang tắm thảm lông turquoise, dùng Wiggardium Levisa treo những ruy băng và huy hiệu con rắn, giờ đây ta đã đổi nó thành hình con Basilisk, hóa phép ra một bầu trời đêm trên trần còn tâm huyết hóa ra một dải ngân hà đang sáng rực cùng những vì tinh tú. Hải lung trước kết quả của mình ta mới nhớ ra là ta cần phải tới khu rừng tối để đi kiếm sương đọng chưa bị ánh sáng mặt trời chiếu vào. Buổi đêm đi lấy là tốt nhất.

Giờ này thầy giám thị Pringle cùng con mèo Norra sẽ đi tuần để bắt những đứa học trò không chịu đi ngủ. Dùng đũa phép kéo quanh cơ thể, hóa ra một cái bùa Tan ảo ảnh Disillusionment Charm. Ta lách mình qua khỏi bức chân dung. Chạy về phía khu rừng tối.

Khu rừng tối đúng như cái tên của nó. Nơi đó tối tăm như hũ nút. Những cây to chắn lối tầm nhìn của người, và trong rừng thì liên tục phát ra những âm thanh é é é kéo dài ra trong không trung. Khiến ta có chút rùng mình. Ta băng qua một ụ đá to bị phủ chằng chịt mạng nhện lớn như chiếc lưới đánh cá. Chắc là tổ của đàn Acromantula ở quanh đây. Ta không dám đi tới khu vực đã bị cháy đen ở cuối khu rừng. Ở đó chất đầy xương động vật lớn nhỏ. Cây cháy đen thành than và những đốm lửa cứ cháy mãi không ngừng. Nghe nói ở đó có một con Đuôi gai Hungarian. Khi ta đứng trước khu vực cháy thì thấy nó.

Nó là một con rồng tã tui, với đôi cánh như cánh dơi lớn với lớp màng đã rách hết cả. Trên lưng dọc tới đuôi nó thì đầy những gai nhọn tua tủa. Nó có một đôi sừng nhọn hoắt chứ không phải sừng nai mềm như Yin. Sabrina đếm ngoài cặp sừng to đó con rồng phải có ít nhất 10 chiếc gai nửa mọc đằng sau đầu. Mắt nó xanh như màu da của nó vậy, và như đánh hơi được mùi người, nó gầm thét liên tục. Khiến Sabrina phải chạy đi khỏi đó ngay lập tức.

Cô chạy qua những con Thestral cánh dơi đang gặm cỏ ở gần đó. Và chỉ dừng bước trước một con Manticore, một con sư tử với mặt người và bộ lông đỏ rực. Nó có một cái đuôi bọ cạp màu đen rất to. Và cái ngòi chích của nó nhọn y như mỏ một con gõ kiến.

Nó gầm rống lên. Khuôn mặt nó hung ác cực kỳ, cái trán đã nhăn lại thành những nếp nhăn lớn. Sao Sabrina lại muốn con ác mộng này chứ. Cô bé đi

nhanh qua khỏi con Manticore. Cho tới khi cô thấy một cây liễu lớn đang rũ những cành lá của nó xuống quá mặt đất. Trên cây liễu là những chiếc lá đọng đầy sương.

Vui vẻ cởi đôi giày balet đen của mình ra. Sabrina bước đi trên đôi chân trần, nhón chân nhẹ nhàng trên thảm cỏ ẩm ướt. Phải rất cẩn thận vì bị dính đất hay bắn một xúu thôi sẽ không cho ra thành phẩm Animagus Potion được. Cô bé nhón chân, với người lên cao để đỡ lấy những hạt sương, đem chúng nhỏ giọt men theo một chiếc ly hình vỏ sò.

Đựng đủ lượng sương trong đó rồi mới đem cất lại. Cô bé suýt té nhào xuống đất vì nghe tiếng người nói:

- Em có biết nửa đêm xuất hiện ở trong khu rừng tối là rất nguy hiểm không hả?

Hắn đứng đó, áo choàng đen, khuôn mặt băng điểm lạnh lùng. Voldemort.

- Người ta chỉ cấm vào khu rừng Cấm chứ không cấm học sinh vào khu rừng tối. Thưa giáo sư Thomas. Sabrina đứng xuống, bước đôi chân trần đến trước mặt hắn.

- Ta là một giáo viên, ta có nhiệm vụ phải đảm bảo em an toàn.

- Và ngài đã ở đây. Sabrina nói.

- Em cần tới sương đêm, lại cần sương ở nơi có ít người lui tới. Em là đang muốn điều chế Animagus Potion? Voldemort nghiêng đầu, nhìn cô bé mà hỏi.

- Dạ đúng vậy.

- Ta đoán rằng em có thể học được Animagus một cách dễ dàng. Nhưng em lại cần tới độc được trợ giúp. Em là đang làm cho ai? Voldemort đem hết suy nghĩ của cô ra nói hộ một lèo. Hắn phân tích không bỏ sót bất cứ kẽ hở nào. Sabrina đành phải thừa nhận là cô học Animagus với đám Sirius Black. Người kia bèn đánh mặt lại, dưới vè u ám của khu rừng. Mặt hắn lại càng sắc lạnh hơn.

- Ta có thể dạy em Animagus, không cần phải học với tên Black đó.

- Ngài có phải là một Animagus không? Sabrina vặn hỏi.

- Không phải. Voldemort đành thừa nhận, hắn chính là thấy cái này không cần thiết, trực diện chiến đấu phù hợp với hắn hơn.

- Vậy thì em học cùng Sirius là đúng rồi. Em cũng không phải là một Animagi. Học thêm khi cần thiết sẽ rất hữu dụng. Sabrina phản biện.

- Được rồi. Nhưng ta có thể dạy em Animagus. Ta có thể cùng học với em.

- Được chính đích thân Chúa Tể Hắc ám dạy thì còn gì bằng? Ta cười lớn, thích chí nhìn hắn. Mà hắn thì tỏ vẻ rất hài lòng.

Voldemort đỡ lấy đôi chân trần dính đầy bùn đất và cỏ của ta. Hắn rút ra một chiếc khăn tay trắng rồi...hắn...đang lau nó. Voldemort để đôi bàn chân của cô lên trên đầu gối đang chúc xuống của hắn. Sabrina cảm thấy cứng ngắc ở bàn chân. Tay của hắn lạnh băng.

Lau xong đôi chân cho cô bé rồi hắn vẫy nhẹ chiếc đũa, một đôi giày thủy tinh xanh sáng rực lấp lánh những ngôi sao bé xíu, và nó được đánh bằng một bông hoa tuyết lấp lánh đầy kim cương. Thất thần trước đôi giày, Sabrina lắp bắp nói không ra lời:

- Ngài đã đọc truyện cổ tích ư?

- Ta nhớ rằng em đã từng chê ta không có chút kiến thức nào về những câu truyện cổ tích. Nên đúng, ta đã đọc một vài cuốn.

- Ngài thấy thế nào, hay lắm đúng không? Nếu như ngài ở trong những cuộc phiêu lưu ấy? Sabrina mắt sáng lên nhìn hắn. Khuôn mặt cô bé giờ đây rạng rỡ như một mặt trời nhỏ.

- Ta nghĩ những cuộc phiêu lưu của ta và em cũng rất thú vị. À, em có đem theo bìa bơ không?

Cái tên Voldemort này nhất định là phải có chút đồ uống có cồn hắn mới chịu từ bỏ làm người bình thường ư? Sabrina thầm oán trách, nhưng đêm nay bầu trời đầy sao, rất thích hợp để làm một ly bia bơ. Cô sáng khoái rút từ trong túi ra hai lon bia, hóa lớn rồi đưa cho Voldemort.

Sabrina ngồi bệt xuống thảm cỏ ở đó. Voldemort cũng ngồi xuống theo cô bé.

- Tóc ngài, rất đẹp. Sabrina nhìn hắn rất lâu, cô bé nghĩ mình có thể đếm được những lọn tóc xoắn trên tóc hắn có bao nhiêu, và cái vè hoàn hảo vào nếp sườn mượt kia. Cô chắc chắn là do phép thuật.

- Không phải chủ nhân của nó cũng đẹp trai lắm sao?

- Rất đẹp. Sabrina tránh đi ánh nhìn của hắn. Ánh nhìn đó cứ như muốn bỏ dọc cô ra để xem bên trong cô có gì hay không vậy.

- Em có thể giải thích cho ta về việc em sử dụng được lửa, gió và những nguyên tố khác ở bài thi cuối cùng của em, trận với Ragnarok được không? Hắn

nhấp một ngụm bia bọt lớn, bên mép vẫn còn dính bọt bia trắng xóa. Voldemort đưa chiếc lưỡi liếm mỗi một vành. Và đó là động tác khơi gợi nhất mà Sabrina từng thấy.

Nuốt ực một cái khô khốc, cô cảm thấy toàn thân có ngọn lửa nóng bùng. Và trái tim cô thì nhảy nhót loạn lên. Cô khó khăn uống một ngụm bia bọt cho hạ hỏa rồi mới nói:

- Đó là ở việc sử dụng năng lượng. Con người có những kinh mạch mang năng lượng chảy bên trong cơ thể. Với phù thủy, thì những kinh mạch này là năng lượng ma thuật. Không ai giống ai cả. Nhưng trên những kinh mạch này sẽ có hàng trăm huyết đạo trên đó. Những huyết đạo này như những cái van điều nguồn nước. Nó có thể đóng mở tùy ý theo ý chí của người chủ nhân cơ thể đó. Ngoài ra, nó cũng có thể bị tác động tới như khi Yukita đã điểm huyết những con rồng với Nhu thuật của mình. Đó là cách đóng lại những chiếc van chứa đựng sức mạnh kia. Khiến đối phương không thể sử dụng được nguồn năng lượng đó nữa.

Lại uống thêm một ngụm bia lớn. Lúc này thì Sabrina đã cảm thấy nóng bùng, có chút ngà ngà say. Cô bé híp mắt lại, sờ lên đôi má đỏ ửng của mình rồi tiếp tục nói, Voldemort đang đáp lại cô bằng ánh mắt "người nói tiếp đi, ta đang nghe đây" nên cô phải nói cho tốt:

- Ngoài những năng lượng được thoát ra khỏi cơ thể. Đó có thể là thoát ra toàn thân, đem toàn thân bao phủ bởi một lớp năng lượng ra thì có thể điều khiển chúng chỉ có thể phát ra ở tay hoặc chân. Năng lượng mạnh hay nhẹ tùy thuộc vào ý chí của cơ thể đó. Ngoài ra, một cơ thể có sức khỏe tốt, có sức bền tốt sẽ có nguồn năng lượng ma thuật dồi dào hơn. Thứ năng lượng được phát ra đó chính là phép thuật. Như phù thủy vẫn hay gọi, và phù thủy thì cần thêm một chiếc đĩa quyền năng để điều khiển dẫn dòng nguồn năng lượng này phát ra từ đầu đĩa của họ. Ngài hiểu em nói chứ?

Tất nhiên là Sabrina chỉ hỏi thừa, nhưng Voldemort thì khục khục che mặt cười. Hắn cười đến ngả nghiêng:

- Em nói rất đúng. Một người có thể lực tốt và sức khỏe dồi dào cùng sức bền dẻo dai sẽ có nguồn năng lượng ma thuật hùng mạnh. Em nói rất đúng.

Hắn lại tiếp tục cười khiến Sabrina cảm thấy bị hớ hênh. Ý Voldemort nói là hắn rất khỏe, rất dẻo dai? Để làm gì?

- Ngoài ra còn có nguồn năng lượng đến từ tự nhiên. Những nguồn ma lực này đến từ những linh hồn của tất cả mọi vật. Từ con người, động vật cho tới cây cối. Mỗi thứ đều có linh hồn của riêng nó. Tạo thành dòng chảy năng lượng của vũ trụ. Vũ trụ này tuân theo những quy tắc của nó bắt buộc người chơi phải tuân thủ. Nguồn năng lượng này bao gồm năng lượng ánh sáng và năng lượng bóng tối. Thực ra chính nghĩa và phe phản diện vốn không bao giờ hắc bạch phân minh. Cũng như nguồn năng lượng này vậy, không có trắng đen rõ ràng. Ta làm việc, chỉ nên hỏi bản thân chuyện đó có đúng hay không. Một ý chí của một người thoát ra trước khi chết vì muốn bảo vệ đứa con của cô ấy bằng tình yêu mãnh liệt, cũng chính là một nguồn năng lượng.

- Như khi ta biến mất trong ảo ảnh mà con Wendigo đó cho ta xem. Đó chỉ là một hệ quả theo thời thế. Em có biết là khi em nói chuyện như này, trông rất đáng ghét giống hệt lão Ông mặt Dumbledore hay không?

- Tình yêu là thứ sức mạnh còn mạnh mẽ hơn bất kỳ phép thuật nào trên đời này. Sabrina cứng đầu thuyết phục hắn, nhưng cô cũng không quên phải giảng tiếp:

- Nguồn năng lượng tới từ bên ngoài đó, điều khiển chúng, hòa quyện chúng lại hoàn hảo như hình vô cực Âm Dương, cảm nhận nó chảy lẫn cùng với nguồn năng lượng trong cơ thể mà hòa làm một. Thì khi đó ngài sẽ điều khiển được nguồn năng lượng này. Tạo ra phép thuật mà không cần dùng tới đĩa phép làm vật dẫn.

- Ta chưa từng kể với em là ta đã có thể nói chuyện và sai khiến động vật, điều khiển đồ vật theo ý mình, và tạo ra những phép thuật từ khi ta còn nhỏ chứ?

- Ngài chưa. Sabrina cúi đầu, mặt cô bé đã đỏ tới mang tai rồi.

- Ta nghĩ ta sẽ cần phải nói nhiều hơn về điểm tốt của mình. Voldemort mỉm cười.

- Em có thể gọi ra Thần hộ mệnh của mình được không? Ta muốn xem. Em biết đấy một phù thủy hắc ám không có Thần hộ mệnh. Hắn nghiêng mình, đem theo lon bia đã hết trượt theo bàn tay mà nằm xuống thảm cỏ.

- Expecto patronum!

Một ánh sáng bạc dần tạo ra một con ngựa lớn với đôi cánh sải rộng, cột đuôi nó còn có những sợi lông dài lấp lánh ánh bạc. Con ngựa hí vang một tiếng rồi bay vòng quanh hai người bọn họ. Đem cảnh là liễu buông rủ tỏa ra ánh sáng xanh ngọc mát lạnh. Thứ ánh sáng ấy rơi xuống, bao phủ lấy thảm cỏ và cảnh vật xung quanh. Từ những lớp bụi bạc để lại sau vó chân con Abraxan đang dần hiện ra những con cá xanh bơi lượn trên đôi vây chày mượt những đường uốn mềm mại. Những con sứa mang theo cái đầu trong suốt như thạch và bộ não nó thì sáng bùng như ngọn lửa nhỏ. Dưới những chiếc xúc tu còn có một bóng đèn xanh mờ mờ. Chúng bồng bênh, bơi trong lớp bụi xanh đang phủ lên khoảng đất trống.

- Ta tin rằng mình có thể tin tưởng rằng em sẽ làm tốt việc trang trí lễ hội.

Sabrina nằm xuống cạnh Voldemort. Cô bé ngược nhìn thành quả của mình, nhìn qua bầu trời đen đầy sao đêm nay.

- Ta vẫn hay thường tự hỏi Vườn Địa Đàng trông như thế nào? Ta nghĩ rằng ta đã tìm được rồi. Ký ức hạnh phúc nhất của em khi gọi ra thần hộ mệnh là gì vậy?

Voldemort mỉm cười, khuôn mặt hắn nghiêng nghiêng chỉ thấy được một nửa. Một hạt bụi sáng rơi xuống trên mặt hắn. Như tan vào làn da như lớp sù

tình xảo kia. Sống mũi hần cao thẳng, và đường cong nơi chóp mũi thì uốn nhẹ một cách duyên dáng. Sabrina chưa từng nhìn ngắm kỹ khuôn mặt của hần hay sao? Hay là hồi trẻ thì phần cằm chẻ nhỏ ra của hần trông thật nam tính. Tuyệt đối là Tạo hóa đã ban cho hần những đường cong hoàn hảo nhất.

Sự mê mẩn này đã nhấn chìm lý trí cuối cùng của Sabrina. Cô thì thầm gọi tên hần, một cách thân thương:

- Thomas, em đã nghĩ đến nụ hôn giữa em và ngài.

Lúc trước ta còn hay nghĩ rằng tình yêu chỉ là một phản ứng hóa học của não bộ khi serotonin và dopamine cùng oxytocin tăng cao quá mức. Nhưng ta cho rằng hiện giờ, bên trong ta cũng đang xảy ra một phản ứng hóa học khó đỡ rồi.

Sự lôi cuốn nồng nhiệt của hần như vậy lấy ta. Lỡ như ta chỉ cần đắm chìm trong biển sâu mênh mông trong hần, ta liền không chịu đựng nổi. Lòng biển sâu thăm ấy, ta muốn nhấn chìm cảm xúc miên man bất tận này trong mình. Đôi mắt ta xanh trong, sáng bừng đối về nơi tâm trí người kia hướng đến.

Khóa chặt lấy người cho đến khi những ánh sáng soi rọi phủ xuống hai cơ thể. Ta ta vươn qua làn tóc đen của người, cảm nhận bởi môi người lướt xuống chiếc cổ. Bờ môi lạnh lẽo còn cô ta thì nóng ran rạo rức. Ta cảm thấy toàn thân miên man, như không thể cưỡng lại chính bản thân mình.

Đại dương vô tận, ta như rơi xuống làn nước vỗ về quanh thân. Vui sâu ta xuống đáy. Ta rên khẽ một tiếng, đỡ lấy khuôn mặt hần, đặt đôi môi mình lên đó. Khép bờ mi lại, cảm nhận sự mềm mại băng lạnh từ bờ môi kia. Mềm thật mềm, có chút ẩm ướt. Người ấy đáp lại nụ hôn của ta nồng nhiệt, cháy bỏng. Ta khẽ giọng gọi tên hần: "Thomas". Ta cảm thấy hơi thở của hần có chút gấp gáp, nóng hổi phả trên gương mặt ta. Hần khẽ gầm một tiếng trầm đục trong cổ họng. Rồi ôm lấy ta, hòa mình vào trong làn ánh sáng.

Đôi môi của hần cuốn hút lấy mãnh liệt hơn. Rồi lại mon man treu đùa trên ta. Ta như uống phải Tình dược, trái tim ta ngây ngất trong biển tình này. Một chút nữa, thêm một chút nữa, ta muốn trọn liều tình dược này. Sự ve vuốt từ hần thật khác lạ, chiếc lưỡi mềm nóng hổi, lướt đi trên môi ta. Khẽ tách khuôn miệng, len lỏi vào trong nơi ẩm ướt, đem ngọt ngào chảy vào bên trong.

Và ta đã đáp lại hần. Quán quýt, quện vào nhau. Ta đáp lại từng sự xâm chiếm ướt đầm kia. Ta say đắm, cuồng nhiệt, nhẹ nhàng cuốn chặt lấy hần. Cơ thể rung mình, cong người run rẩy. Chỉ đến khi con tim ta tràn ngập ánh sáng, tâm trí ta nhòa đi, khó khăn lấy hơi thở dốc. Ta mới buông hần ra. Ta nghe thấy hần nhỏ tiếng bằng giọng mũi, thì thầm nói với chính mình: "có chết ta cũng không hối hận."

Hần nằm đó, nghiêng người, dựa đầu vào cánh tay. Môi hần đỏ ửng lên, liếm liếm khoe môi. Khuôn mặt tràn đầy thỏa mãn. Hần xoa nhẹ mái tóc của ta, đưa lên môi hôn thật nhẹ. Rồi cười với ta. Hần cười thật rạng rỡ, sáng bừng lên như không gian lúc này.

- Hôn cũng đã hôn rồi. Ta còn nghĩ là em không nhớ những chuyện trước đây của chúng ta. Em phải chịu trách nhiệm với ta.

- Chịu trách nhiệm về chuyện gì?

- Em là người đầu tiên đến gõ cửa trái tim ta. Ta vốn xưa nay chưa từng tiếp khách ở đó. Cánh cửa vẫn luôn đóng chặt trong u tối, chỉ cho tới khi em đến. Đương nhiên em sẽ phải chịu trách nhiệm.

- Em hiểu. Sabrina khẽ giọng.

- Dumbledore đã nói ta đừng nghĩ nhiều. Em biết đấy nó đã làm đầu óc ta lộn xộn, đôi khi cũng làm trái tim ta lộn xộn luôn. Lão nói hãy để trái tim chọn lựa.

- Thầy Dumbledore nếu là Tình thánh thì năm xưa đã sớm chạy theo Gellert Grindelwald rồi. Chứ thầy còn ở đây làm Hiệu trưởng làm gì. Vì một mục đích cao cả hơn đấy.

- Đúng vậy. Nó thật kỳ. Nhưng có vẻ như là ông ấy đã nghĩ tới một người khi đó. Nhưng ta đã chỉ nghĩ về em. Em sẽ tham dự vũ hội cùng ta chứ?

- Em đồng ý. Sabrina đỏ bừng mặt. Khuôn mặt cô bé còn đỏ hơn cả khi đã chuếnh choáng say.

- Em dường như là người biết rất nhiều chuyện đấy. Khi chúng ta luyện tập Animagus, em hãy kể ta nghe dần dần. Voldemort nắm lấy tay cô. Giọng hần trầm đục đầy nam tính. Giọng nói khiến kẻ khác không thể cưỡng lại mà chịu nguyện ý làm theo.

- Thì anh biết đấy, em đã là một linh hồn tới hơn 500 tuổi. Em sẽ có rất nhiều điều muốn kể anh nghe. Cô nép mình vào lớp áo choàng bám đầy bụi xanh của hần. Cảm nhận nhịp tim đang đập nơi lồng ngực người ấy.

- Ngày đầu tiên gặp ta, em đã gọi ta bằng chú.

- Không lẽ em gọi anh bằng thẳng thóc.

Ta vẫn về trong lòng bàn tay hần. Đem đôi bàn tay nhỏ bé khẽ cào nhẹ. Voldemort nắm lấy tay ta. Đưa ta trở về tận bức tranh trước phòng sinh hoạt chung rồi mới trở về. Trước khi ta chui vào trong ô cửa, hần còn với lấy đôi vai của ta. Dùng ánh mắt ngọt ngào nói: "Ta yêu em."

Hần thổ lộ với ta rồi. Trời ơi, hần thổ lộ với ta rồi. Ta hạnh phúc nhảy cẫng lên, tận khi vào phòng ngủ vẫn không thể ngăn được nhịp bước chân nhảy múa trong vui sướng. Hần mời ta tham dự dạ vũ, hần, hần còn nói yêu ta nữa. Ta buông mình xuống giường, ngọt ngào tan chảy ra như người tuyết bằng băng giữa mùa xuân ấm áp. Ta đã cảm nhận được sự mon man của làn cơ thể ấm áp. Ta mỉm cười, giữ nguyên nụ cười ấy trên môi đi vào giấc ngủ.

Quyển 2 - Chương 26: Sirius Black

Đạo này, ta cứ trần trọc mãi, về việc không biết rằng bản thân ta sẽ phải nói gì với Sirius, ta không muốn lừa dối cậu ấy. Cậu ấy cũng sẽ không muốn điều này. Nhưng ta thật khó khăn không biết làm sao để mở lời. Tâm ta cứ trĩu nặng. Mà đạo này đám con gái từ phòng ta đã to nhỏ với nhau về chuyện ta nằm mơ ngủ cũng gọi tên giáo sư Thomas. Thế là tới trưa nay, tin đồn đã lan ra toàn trường.

Ta bước vào bàn ăn Đại sảnh đường, liếc mắt một vòng cũng không thấy Sirius ở đây. Ta lại cảm thấy có chút nhẹ nhõm. Cậu ấy không nên nghe thấy những tin đồn như thế này là hay nhất. Dù rằng ta không biết được rằng những tin đồn kia có thật hay không? Nhưng nếu ta làm vậy trong giấc mơ thì ta cũng không thể ngăn cản bản thân mình. Ta không nhớ trong giấc mơ ấy ta thấy gì, nhưng nếu là giấc mơ xuân thì ta sẽ rất ngại.

- Trông bò hôm nay lạ lắm. Snape hỏi ta.

- Lạ như thế nào cơ? Ta vẫn buồn bực xúc từng miếng khoai tây nghiền trộn kem lớn vào bát như thể cái miếng đó có thù oán với ta.

- Mặt bò trông tươi tỉnh hơn. Snape nhú mồm, liếc ngang nhìn dọc quanh người ta một vòng.

- Vậy thì là tốt chứ sao.

Nói rồi ta kẹp lấy một tảng thịt bò đang nướng trên miếng đá đen nóng hổi. Mùi thơm nức mũi, nó bắn ra những tia nước thịt chảy xém tí tách. Ta đưa một miếng về chiếc đĩa của Snape và một tảng vào đĩa của ta.

- Cậu đã không thèm hỏi mình muốn dùng món gì? Snape có phần bất đắc dĩ ôm trán nói.

- Cậu nên ăn nhiều thịt bò. Rất tốt, rất nhiều sắt, còn bỏ máu nữa đấy. Nếu bỏ cần mình phân tích về các dưỡng chất cùng thành phần hóa học trong miếng thịt, năng lượng khi chuyển hóa thì mình cũng sẽ nói luôn cho bỏ nghe.

Snape đành cam chịu trước lý lẽ của ta. Nhưng cậu ấy cũng đã cắt ăn miếng thịt một cách ngon lành. Ta vẫn thích nhất là sốt kem nấm, nên ta cũng tốt bụng rót luôn cho cậu ấy một muỗng đầy sốt trên tảng thịt. Lúc này thì mặt Snape đen lại còn hơn cả vết cháy cạnh của miếng thịt nữa.

Cô McGonagall thì đứng trước toàn trường phát biểu rằng cô muốn những học sinh của mình phải là những cô cậu phù thủy thanh lịch. Cô sẽ không cho phép bất cứ hành động bất lịch sự nào xảy ra. Tuyệt đối cấm kỵ việc nhảy tòi. Lũ sư tử cùng đại bàng, chồn và rắn nhỏ đều gào lên bất bình. Sabrina dám cá, trong số đó có quá nửa số người bất bình về chuyện họ sẽ nhảy như thế nào. Cô McGonagall kết thúc bài cảnh cáo bằng một giọng nói vang lớn nhất: "Và các trò sẽ có chia sẻ những kỷ niệm này cùng với bạn bè của mình, nó sẽ rất thú vị."

- Tớ tưởng cô McGonagall chỉ thích biến từ thứ này thành thứ kia thôi chứ. Snape quay lại nói với Sabrina.

- Nếu vậy tớ sẽ muốn biến một người bạn sợ nhảy nhót trở thành người không sợ. Sabrina cười lớn với Snape.

Mà mặt cậu lúc này đã đỏ bừng lên, cái mũi khoằm cứ đôi lúc lại khịt lên một tiếng lấy hơi.

- Tớ ước là Celestial Ball sẽ tổ chức ở thư viện?

- Tớ sẽ ngừng nói rằng việc đó là một đại kế hoạch đó. Tớ hứa! Sabrina giơ tay lên trang trọng mà thề.

Snape đập lên đầu cô bé một cái. Rồi cúi mặt nói:

- Tớ không tranh luận với cậu. Thay vì đó tớ sẽ đọc sách. Có một số pháp sư và phù thủy vẫn luôn không cảm thấy thoải mái với những hoạt động xã hội. Snape bĩu môi với Sabrina.

- Theo ý cậu thì cậu là một người có nhân cách chống đối xã hội ư? Sabrina mườ lớn mắt, tỏ ra ngạc nhiên nhìn hần.

Lại ăn thêm một cú giáng từ Snape, cậu bé đáp: "Nhân cách chống đối xã hội là gì? Nhưng nghe không tốt đẹp chút nào?"

- Đúng rồi. Không đúng. Thật là kỳ lạ khi mọi người đều ở đây. Và nó còn kỳ cục hơn nữa khi không ai muốn là người mở lời trước. Sev, cậu đã tìm được bạn nhảy chưa? Sabrina chân thành đặt tay lên vai người bạn thân nhất của cô. Nhìn cậu nói.

- Tớ đã muốn mời Lily. Snape lúc này mới cúi đầu tránh đi ánh mắt của Sabrina. Cậu trông thật ngại ngùng.

Có lẽ chính cái ngại ngùng này đã ngăn cản tình cảm giữa Snape và Lily?

- Nào, nhanh lên, hãy nghe theo trái tim cậu. Cậu muốn mời ai đến dự dạ vũ nhất, hãy mau đi mời cô ấy đi kéo Potter đến trước. Sabrina nháy mắt.

Đạo này ta cảm thấy Sirius đang tránh mặt ta. Ta có chút buồn bực, mỗi giờ tan lớp xong đều đứng lại trước cửa đợi cậu ấy đi ra cùng. Ta nghĩ cậu ấy vắng mặt ở nhà ăn nhiều như vậy rất không tốt, ta nhất định kéo cậu ấy tới cùng ăn tại Đại sảnh đường. Còn nói với cậu ấy rằng nếu đói ta sẽ cùng lên xuống nhà bếp ăn vụng. Sirius cũng không tươi tỉnh hơn chút nào.

Ta đã nghĩ là cậu đang tránh ta vì những tin đồn kia. Ta nhìn cậu đau lòng không nói lên lời. Ta đã do dự, lần nữa lại lần nữa không thể nói ra. Vì vậy ta dự định vào tiết Thiên văn học của Gryffindor vào tối thứ Năm, ta sẽ đến nói chuyện với cậu ấy. Ta muốn nói rõ ràng.

Thân đã là linh hồn 500 năm rồi mà đứng trước chuyện tình cảm ta vẫn luôn chùn bước một cách hèn nhát. Ta đi thật chậm, thật chậm để leo lên lớp Thiên văn học ở tầng tám phía tòa tháp Đồng. Ta đợi cho đến khi buổi học kết thúc. Thời gian trôi qua thật dài. Mà lòng ta thì như lửa đốt. Ta đợi cho đến khi Sirius bước ra từ lớp học. Đám Potter còn cười lớn lên rằng Sirius có tình nhân tới thăm buổi đêm. Và thế là thành công khiến ta chùn bước trước tiếng cười bật lên của đám sư tử con nhà Gryffindor.

- Đây có phải là một địa điểm tuyệt đẹp để mời một người tham dự vũ hội không? Sirius nắm lấy tay ta, chân tình mà nói.

Ta thấy lồng ngực mình căng tức đau đớn. Ta đã định nói chia tay với cậu ấy, nhưng khi cậu ấy hỏi vậy ta lại không nỡ. Ta vẫn còn nhớ cậu ấy đã đứng bật dậy để hỏi thầy Dumbledore về bạn nhảy. Thấy ta không nói gì, khuôn mặt lại đầy vẻ tội lỗi khó hiểu. Sirius chỉ nhìn ta lắc đầu.

- Tớ hỏi là vì, dù gì đi chăng nữa, tớ đã thầm mong cậu trở thành bạn nhảy của tớ tối ngày hôm đó.

Sirius nhìn cô bé rồi lại cười buồn. Cậu buồn bởi vì đúng chính cậu đã mong ước điều đó trở thành sự thật đến nhường nào. Được tham dự dạ vũ cùng cô ấy. Đó là một giấc mơ, kể từ ngày cô bé đến bên cậu. Mỗi ngày của cậu trôi qua đều là với cô ấy.

Nhớ lại buổi chiều trong lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, khi kẻ kia gọi cậu lại, nhờ cậu sắp xếp lại những chồng giấy kiểm tra. Chính kẻ kia đã vỗ vai rồi chào hỏi cậu như bạn thân. Hắn cười cười hỏi: "Regulus nhà cậu rất ngưỡng mộ ta đấy. Cậu bé ấy đã viết cho ta rất nhiều thư. Ta sẽ xem xét có nên hay không để cậu ấy gia nhập Tử thần thực tử." Chỉ một câu đơn giản vậy thôi, đã đem cậu tức giận nói với hắn rằng đừng lôi kéo Regulus. Kẻ kia hỏi cậu rằng: "Cậu có biết cảm giác bị đá nó đau như thế nào không?" Cậu không biết, nhưng cậu biết rằng Voldemort muốn ám chỉ điều gì. Tin đồn giữa Sabrina, bạn gái cậu và hắn đang ồn ào trong trường. Cậu có đau không, cậu đau lắm chứ. Cậu đã làm hết sức mình để giữ cô ấy ở lại. Cậu không thể nào chấp nhận được việc cô ấy sẽ ra đi. Voldemort, hắn nói đúng, cảm giác bị đá nó như shit vậy.

Vậy mà cô ấy đã đáp lại ta:

- Tớ đã có người mời rồi. Và tớ đã đồng ý. Sabrina đem giọng nói lí nhí khẽ thoát ra.

- Thực ra ngày hôm đó tớ cũng không ở trường. Bà chị Bellatrix của tớ đã nhờ vả tớ một số việc. Sirius quay mặt đi.

Sirius không nhìn ta nhưng ta cảm nhận được sự run rẩy từ đôi bàn tay hắn. Ta im lặng, cũng không nói nổi câu chia tay. Chỉ vì Sirius quá tốt quá tốt, ta biết cậu ấy đang nói tránh đi giúp ta. Ta đành lẳng lặng bước cùng cậu ấy trở về trên hành lang dài. Ta nghĩ rằng bản thân cần quyết đoán hơn một chút. Ta buông tay cậu ấy ra. Cậu ấy có chút bất ngờ khi bàn tay cậu cứ giờ mãi ra ở đó mà không hề khép lại.

- Cậu đừng nói gì lúc này cả. Mình không muốn nghe điều đó. Mình muốn chúng ta vẫn sẽ bên nhau hoàn thành Animagus Potion, có được không Sabrina?

Lần này thì Sirius kéo ta lại, ôm choàng lấy ta. Tim ta có chút nhức nhối, ta biết cậu ấy muốn ám chỉ điều gì. Ta và cậu ấy đều hiểu. Ta cũng quyết định sẽ nói chia tay với cậu ấy khi hoàn thành xong việc hóa thú.

Sáng hôm sau, Sirius đã không ngồi dùng bữa sáng cùng Sabrina nữa. Cậu bé ngồi cùng Potter và đám Lupin. Còn Potter chạy lại trước mặt ta, tức giận chỉ thẳng vào mặt rống lên:

- Cậu đã làm cái quái gì với Sirius thế hả? Cậu ấy đã khóc cả đêm hôm qua.

Ta đau lòng ghen hờn không nói lên lời. Ta gì cũng chưa nói ngoài chuyện nói ta sẽ đi dự dạ vũ cùng người khác. Sirius kéo Potter đi, cậu ấy chỉ nhìn ta một cái thật nhanh rồi quay đầu đi.

Ta bần thần ngồi đó một lúc thật lâu, bát cháo yến mạch trước mặt cũng đã loãng ra thành nước. Ta đôi lấy một chiếc bánh mì kẹp thịt, ăn mà miệng khô khốc. Khó khăn không nuốt trôi miếng bánh.

Ta vẫn luôn là người đến sớm nhất trong tiết học Biến hình của cô McGonagall. Thật may mắn vì tiết này lũ rắn nhỏ sẽ học cùng đại bàng lớn Ravenclaw. Cô McGonagall kể từ ngày thông báo trường sẽ tổ chức Celestial Ball, mỗi ngày đều là dạy về những bài học để giúp ích cho bọn trẻ trong buổi dạ tiệc. Bọn chúng được học về bùa tạo ra hoa Orchideous, bùa tạo ra ly nước từ con chuột Vera Verto. Còn ngày hôm nay sẽ được cô McGonagall dạy một phép Biến hình cao cấp là Colovar. Cho phép người sử dụng chúng thay đổi màu của mái tóc mình.

- Nào hãy cho tôi thấy, bùa chú này nói về sự quyến rũ làm cho một vật thể thay đổi màu sắc. Bạn có thể tìm kiếm sự quyến rũ làm cho một vật thể lóe lên những màu sắc khác nhau. Cô McGonagall nói.

Trước khi luyện tập thay đổi màu tóc của bản thân. Bọn trẻ sẽ được cho luyện tập tới con chuột. Bằng cách biến màu lông xám của nó thành bất cứ màu gì. Snape biến luôn con chuột của mình thành màu đen. Nhưng cô McGonagall đã nói rằng đó là một màu sắc không quyến rũ nên Snape phải làm lại.

Bên phía Slytherin, Merry Parkinson đã trộn lẫn các câu bùa chú cho Thay đổi màu sắc và Bùa chú tăng trưởng, để cho con chuột của cô ấy chuyển sang màu cam gây shock và có kích thước như một con lửng.

Sabrina vội đưa phép lên con chuột xám béo ú trước mặt mình. Nghĩ về một sức màu quyền rũ. Con chuột lóe lên trong ánh sáng xanh rồi biến bộ lông của nó thành một màu xanh lấp lánh.

- Tốt lắm. Cả lớp, trò Sandal đã thực hiện thành công việc thay đổi màu sắc của con chuột. Một màu sắc quyền rũ nhất mà tôi từng thấy.

Cô McGonagall khép tay trước người, mỉm cười nhìn Sabrina. Cái nón đen của cô thì trông như sắp rớt đến nơi. Sabrina vẫn luôn tự hỏi ngoài áo chùng xanh ngọc thì cô McGonagall sẽ mặc gì tới dạ vũ đây?

Sabrina lại vội đưa phép chải dài trên mái tóc bạch kim bông bênh của mình. Chuyển từ trắng sáng sang một màu đen tuyền óng ả. Còn đem cắt phẳng đi những sợi tóc dài để biến cái mái của mình thành mái bằng.

Đây là kiểu tóc của Tomie, một nhân vật truyện tranh hoạt hình Nhật Bản mà Sabrina rất thích. Cô đổi màu mắt của mình sang màu nâu tối. Trông cô bé như một con búp bê Nhật có phần lạ lẫm.

Đám con gái thì ò lên sau khi thấy vậy. Chúng kiên quyết phải học cho bằng được Colovaria.

Sau buổi luyện tập Quidditch vào buổi tối. Khắp mình đầy Sabrina đều sưng lên do những cú từ quả Bludger cứ tông thẳng vào cô. Sabrina thay quần áo, một mình trèo lên chiếc tháp đồng hồ của Hogwarts.

Hôm nay cô đã hẹn Voldemort tới đây để học Animagus. Dù Voldemort nhất quyết rằng học ở phòng Cần thiết sẽ tốt hơn. Hắn có một thứ muốn cho Sabrina xem. Nhưng cô quả quyết rằng cô muốn học Animagus ở một nơi thoáng đãng hơn. Hắn đành phải chiều theo ý cô.

- Em hôm nay trông rất xinh đẹp. Voldemort cầm lấy tay ta mà nói.

- Vậy mọi hôm em trong mắt anh đều là xấu xí?

- Không, nhưng ta nghĩ màu đen cũng rất hợp với em.

- Vì sao anh lại thích màu đen vậy?

- Vì nó quyền lực, nó đại diện cho bóng tối trong ta.

- Anh còn ở trong bóng tối đó chứ.

- Em đã từng nói với ta rằng không ai ở trong bóng tối quá lâu. Nếu cứ tiếp tục vững bước, nơi cuối con đường sẽ là một nơi tốt đẹp hơn?

- Tại sao em lại thích đứng trên tháp đồng hồ này vậy? Hắn hỏi ta.

- Em thích ngắm nhìn những bánh răng đang di chuyển, chúng đều được tạo ra thủ công và rất tinh tế. Mỗi bánh răng dịch chuyển qua nhau sẽ là một câu lệnh, đưa cả một bộ máy hàng trăm bánh răng đếm dòng thời gian. Công việc tỉ mỉ chính xác ấy cần những chuyển động chính xác trên trục quay chạy bằng năng lượng. Em rất thích chiếc tháp đồng hồ này.

Ta nhìn ngắm hắn rồi lại nói:

- Nếu anh cứ giữ tay em như vậy thì chúng ta sẽ không tài nào học được Animagus.

Lúc này Voldemort mới buông đôi tay của ta ra. Hắn lại tiếp tục:

- Animagus là một phù thủy hoặc pháp sư có thể biến mình thành một con vật và trở lại một lần nữa theo ý muốn. Đây là một kỹ năng cần học hỏi, không phải di truyền là có. Nó đòi hỏi kỹ năng, thực hành và kiên nhẫn để các phù thủy có thể trở thành một Animagi. Nhưng ta chắc chắn điều này sẽ không làm khó em, ta tự hỏi suốt 500 năm em làm gì mà đã không học lấy kỹ năng này. Voldemort vuốt cằm nhìn ta nghi ngờ.

- Anh cũng đâu có học Animagus, em cũng giống như anh vậy. Chính là nghĩ rằng bản thân đối đầu trực tiếp sẽ tốt hơn. Em ưa đối kháng mà.

- Nói vậy nghĩa là em học Animagus chỉ vì Sirius Black? Voldemort đứng đó, đem cảm xúc trên khuôn mặt giấu đi vào màn đêm.

Ta cảm thấy thật đau đầu với bình dấm không lò này, vậy là có học hay không đây?

- Học Animagus rất hữu ích, có thể tránh quái vật, người sói, giám ngục. Còn có thể dùng để lẩn trốn kẻ địch, dùng để nguy trang cũng rất tốt. Mỗi loài vật còn có sức mạnh riêng. Ta phân bua với hắn.

- Ta không sợ người sói hay giám ngục. Nhưng vì ta đã hứa rằng sẽ dạy em nên giờ em có thể tập trung vào bài giảng được rồi.

Voldemort thật thích hợp với nghề giáo viên. Hắn ta đem kiến thức giảng dạy rất tận tình, chi tiết, những chỗ chuyển hóa trong quá trình biến hình sẽ hoạt động logic với nhau ra sao. Phải tuân thủ rất chặt chẽ những yếu tố sẽ biến đổi từ cơ thể người sang cơ thể loài vật. Chỗ nào nên đi vào trọng tâm, hắn

đều chỉ ra rất kỹ, thỉnh thoảng lại hỏi rằng ta có hiểu không, rồi lại tiếp tục. Hắn còn nói trong khi biến hình ta sẽ cảm thấy nóng rực và tim đập rất nhanh. Cơ thể ta sẽ đau đớn khi biến đổi trong lần đầu nên cần hết sức cẩn thận.

Ta im lặng lắng nghe từng chữ một. Thực ra là ta cũng đang ngắm nhìn hắn nữa nên ta không thốt ra được một lời nào. Hắn nói ta hãy chuẩn bị bắt đầu biến hình cùng hắn. Hắn rung mình, chài cây đũa phép một vòng quanh người rồi uốn cong cơ thể ra đằng sau. Đôi chân Voldemort lúc này dài ra và cơ thể hắn thì đang cuộn lại thành những cử động không xương như của loài rắn. Hắn gầm lên một tiếng rồi một lớp vảy đen nhánh bao phủ lấy khuôn mặt. Cho đến khi nó bao phủ hoàn toàn và biến hắn thành một con rắn khổng lồ màu đen, con rắn có đôi mắt đỏ sọc chỉ một vạch kẻ ở giữa.

Ta cũng không có ngạc nhiên trước màn biến hình của hắn, cái ta ngạc nhiên là hắn biến thành một con rắn siêu bự. Cỡ đại y như con Tử Xà Basilisk. Ta đem giải bùa Colovaria rồi cũng làm theo.

Đúng như Voldemort nói, ta cảm thấy nóng rực, đau đớn toàn thân. Lớp da ta đang sưng rộp lên như thể ta có thể bóc được nó ra dễ dàng khỏi vết phỏng rộp vì bóng nước vậy. Ta đau đớn vận mình một cái rắc thì những chiếc xương cũng như cơ nhỏ lại. Nhưng tim ta lúc này đập có nhanh thì cũng chỉ nhanh như mỗi khi ta ở cùng Voldemort mà thôi.

Những luồng ánh sáng tròn bao phủ lấy cơ thể đang rút lại của ta. Nơi cánh tay ta mọc ra những chiếc lông rồi xương tay rút lại co thành đôi cánh lớn. Ta chớp mắt, nhìn mọi vật xung quanh cũng rõ hơn rất nhiều. Trước mắt ta là một đám lông màu trắng, và cơ thể ta thì bao phủ toàn bằng lông cũng trắng muốt. Ta có thể thấy được rất xa, và mọi vật trước mắt thì trở nên rõ ràng. Việc trở thành một con đại bàng khiến ta cảm nhận được sự tự do khi bay lượn. Ta vỗ đôi cánh bay lên khỏi mặt đất. Những chiếc móng vuốt của ta giờ đây nhẹ bẫng. Tung cánh bay một vòng xung quanh tòa tháp. Ta mới kéo căng những chiếc vuốt sắc nhọn của mình ra. Vút bay như tên bắn về phía con rắn đen.

Ta kêu lên quắc quắc hai tiếng. Kéo cánh về phía sau để giữ thăng bằng trong không trung. Đem đôi vuốt ở hai chân cào thẳng vào đầu con rắn.

Nó rít lên với ta: "Em đang làm cái quái gì vậy? Ta không muốn khiến em bị thương." Nhưng điều đó lại càng làm ta sôi máu hơn. Ta cào vào lớp vảy rắn trên đôi mắt đỏ sọc của nó. Con rắn vút đầu lên rít cao một tiếng si si. Rồi nó biến trở lại thành Voldemort. Hắn ôm con mắt bị thương của mình.

Lúc này ta mới hốt hoảng biến trở lại thành người rồi chạy lại đỡ lấy tay hắn. Mắt không có bị thương, chỉ có một vết rạch trên khuôn mặt. Dòng máu đỏ thẩm chảy dọc theo khuôn mặt của hắn. Mà ánh mắt hắn thì nhìn ta thì tức giận đến cực điểm. Hoặc có lẽ do ta hoa mắt, tưởng tượng ra đôi mắt đỏ quạch khi nảy của con rắn.

Ta đỡ lấy một bên má của hắn. Đem luồng ánh sáng trắng từ từ lan dần ra, chữa lành vết thương ấy. Ta nhỏ giọng nói:

- Em xin lỗi. Khi đó em đã không kiểm soát được bản thân mình.
- Em có hay không kiểm soát được bản thân mình như thế này không? Hắn hỏi ta rất ý tứ. Nhưng ta thì như cái đầu gỗ, ta chỉ hiểu ra đúng nghĩa bóng mà hắn nói. Còn nghĩa đen ta không rõ nữa.
- Em cũng đã không kiểm soát được bản thân mình khi em hôn ngài.

Mặt hắn đại biến, hết chuyển từ trắng xanh lại sang đỏ ửng. Ta còn thấy hắn tự tay phui sạch bụi trên người mà không dùng tới đũa phép. Hắn cúi sát lại về phía ta thật gần, chỉ cách trong gang tấc nữa thôi, ta vội lùi lại phía sau. Một bước rồi lại hai bước. Hắn đưa đầu mũi cong cong trước mắt ta, ta có thể thấy được cả hàng mi dài rậm đang che đi đôi mắt của hắn. Hắn nhếch miệng cười:

- Ta phải trừng phạt em.
- Ngài muốn... làm gì?
- Em có mang theo bìa không?

Voldemort cứ như gấp ta là để có bạn nhậu cùng. Ta cũng khách khí lời ra 2 lon mời hắn. Ta chạy về phía ô cửa sổ ngay cạnh mặt đồng hồ. Giờ lon bìa về phía hắn mời rồi mới ngửa cổ tu một ngụm lớn. Hắn đứng ngay bên ta, chân duỗi chân đứng tựa người vào bức tường.

- Ta thích màu đen, vì khi bị thương người khác sẽ không thể thấy được vết máu.

Ta ngẫm nghĩ một hồi, đúng là Avada Kevadra khi giết nguôi không gây ra thương tích thật. Tên phù thủy tạo ra câu thần chú này cũng có ý tưởng riêng của hắn, giết người mà không gây ra đau đớn. Tuy nhiên cách ra tay có phần tàn bạo, là để nguyên lại xác chết. Nhưng ngẫm nghĩ kĩ thì Voldemort có phần đúng: cái chết đối với con người là một điều tệ.

Ta nhìn hắn rất lâu rồi mới cất tiếng: "Nếu anh bị thương, hãy nói với em, để em là người đầu tiên chạy đến bên anh."

Hắn chỉ cười lớn mà không đáp. Tên này đúng thật là khó hiểu? Hắn rút cuộc có muốn người khác hiểu được mình không. Nhưng ta cho rằng là vì tính cách thích độc lai độc vãng, hành động một mình của hắn khiến hắn cảm thấy chuyện nói rằng hắn bị thương cho ai đó nghe là rất buồn cười.

Tối đó chúng ta chỉ uống bìa cùng nhau, Voldemort còn hỏi ta:

- Em là một bà lão đã hơn 500 tuổi. Trước kia em có từng yêu ai không?
- Anh lại đi quan tâm tới chuyện tình yêu ư? Trước đây em cũng giống như anh vậy. Một mình tiêu dao khoái hoạt, đi tìm bản thân mình trong thế giới

này. Khi đó, em đã rất nghịch ngợm, em thích khám phá mọi thứ hơn, đến thăm nhiều dòng thời gian song song khác nhau. Tất thấy đều là điều mới lạ với em.

Hắn trầm ngâm, quay sang cúi đầu vào vai ta mà nói: "Vậy đến tận bây giờ có còn lại điều gì em cảm thấy mới lạ nữa không? Hay tất cả đều đã trải qua hết rồi?"

- Có ngài là lạ lùng nhất.

Hắn lại quay mặt đi vội, nhưng ta có thể thấy mang tai hắn đã đỏ bừng lên rồi. Voldemort vẫn đưa ta trở về tận cửa phòng sinh hoạt chung rồi mới rời đi. Trước khi đi ta đã kéo tay hắn lại và nhón chân lên, đặt nhẹ một nụ hôn trên gò má rồi chạy biến đi.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Sirius Black (2)

Ngày diễn ra vũ hội Celestial Ball đang đến dần. Sabrina mỗi ngày đều là tập nhảy với Snape trong phòng sinh hoạt chung. Bọn trẻ hiển nhiên đều rất nghe lời cô McGonagall về việc nhảy như một phù thủy thanh lịch là như thế nào. Snape cứ ba bước lại dậm lên giày cô một lần.

Điều này khiến Sabrina điên lên mà phải đếm nhịp một hai ba, bước tới trước hai bước, rồi một hai ba lùi về sau một bước, nào đỡ bạn nhảy của cậu xoay người đi. Lắng nghe theo điệu nhạc, đừng để trật nhịp. Mà Snape thì sau mỗi buổi học nhảy đều khẳng định cậu cần pha chế một liều Calming Draught nếu không cậu sẽ chết mất.

Chiều thứ bảy, Sabrina phải đi theo Huỳnh trưởng Malfoy tới Đại sảnh đường để cùng các Nhà khác tham dự trang trí buổi dạ vũ. Theo giúp cô còn có Snape. Mà Sabrina thì vô cùng tin tưởng vào tài năng phép thuật của cậu.

Bọn họ tới Đại sảnh đường thấy đám sư tử con, đại bàng và linh con đã đứng xếp hàng ở đó cùng Huỳnh trưởng của mình. Sabrina nhận ra trong đó có Sirius cùng Potter, hai kẻ được coi là nghịch nhất cái trường này, "bạn trai" của Sabrina. Cô bé cười chào vào Sirius, nhưng cậu chỉ mím môi lại, không rõ biểu tình gì đây? Nhưng tóc Sirius đã dài ra nhiều. Nó che khuất cả gương mặt đã gây đi nhiều của cậu.

Thật ngại ngùng, thật kỳ cục. Tất cả những chuyện này hãy mau chấm dứt đi. Sabrina chỉ biết cúi đầu như con rùa rút cổ. Các Huỳnh trưởng đã phân bọn trẻ chia thành 4 nhóm theo 4 hướng để trang trí và sắp xếp lại bàn ghế cho toàn bộ Đại sảnh đường.

Slytherin đã được giao cho nhiệm vụ sân khấu. Nên nhóm của Sabrina sẽ phải gỡ hết khu vực bàn giáo viên kê lùi lại. Mở rộng phần sân khấu gỗ ra thêm và trải một tấm thảm bao trùm lên toàn bộ nơi đó. Trong lúc Huỳnh trưởng Malfoy thì trang trí lại bức tượng những con Gargoyle trên tường. Biến chúng thành những pho tượng Hy Lạp đẹp đẽ. Snape lo phần mở rộng sân khấu. Sabrina vùng vẫy theo bước chạy, chạy một vòng quanh khu bàn giáo viên để dịch chuyển những bộ bàn ghế cao ngất.

Cô bé đứng lại, khẽ vẩy đũa, một tấm thảm trải sàn bằng lông mịn đang cuộn chặt vào hiện ra. Rồi tấm thảm tự động tháo nút, trải mình đều ra toàn bộ khu vực sân khấu, nơi nó đi qua những chiếc ghế còn tự động nghiêng chân để cái thảm làm nhiệm vụ của mình. Một luồng sáng thứ hai nhá lên, đem toàn bộ tấm thảm biến thành một màu trời xanh thăm thẳm với rất nhiều vì tinh tú phát sáng, bầu trời đêm ấy nhìn xuống thật sâu, sâu như vô tận, bùa ảo ảnh 3D. Thích thú vì thành quả của mình, ta chạy quanh sân khấu một vòng, vừa chạy vừa nhún nhảy ca hát. Đem hiện ra những con Niffler không lồ bằng bóng đang cầm chiếc cốc vàng nhảy múa.

- Trò có hơi quá đà rồi đó, ta muốn bữa tiệc trông thật sang trọng quý phái. Huỳnh trưởng Malfoy nạt cô.

- Những con Niffler này rất vui tính, chúng còn thích những thứ quý giá như vàng bạc trang sức nữa. Những thứ đó đều là cao quý mà Huỳnh trưởng Malfoy. Sau Celestial Ball em hứa sẽ tăng số thời lượng buổi tập lên 1 buổi, được không? Sabrina nài nỉ với hắn.

- Hai buổi.

- Đồng ý luôn. Sabrina đập tay với Lucius Malfoy rồi chạy về phía Sirius. Cậu đang điều khiển những dãy bàn ăn lùi gọn lại, xếp chúng theo hình chữ U xung quanh khu vực sân khấu.

- Tớ đã thành công biến hình thành một Animagi đấy. Cô cười với cậu.

- Tớ sẽ không ngạc nhiên đâu. Cậu luôn là một thiên tài. Cậu khác với tớ. Sirius tránh đi cô, cậu quay lại với đám bàn ghế đang quay tròn một cách khó hiểu kia.

- Nghĩa là chúng ta vẫn có thể học cùng nhau, mình đã lấy đủ lượng sương để điều chế thuốc rồi. Và tớ chỉ là sống lâu hơn một chút, chứ thực ra tớ không phải bất tử sinh đã là thiên tài. Sabrina nói với lại.

- Cảm ơn cậu. Giờ thì Sirius hóa chiếc tường đá của Đại sảnh đường thành một chiếc tường băng, với rất nhiều đám tuyết bám ở chân tường.

Potter quay đầu lại nói một câu: "Thiên tài." Rồi làm theo y hệt ở phía bên kia. Vậy là cả Đại sảnh đường bỗng chốc trở thành một tòa lâu đài bằng giá với màn đêm u tối của vũ trụ đầy sao. Còn có những bức tượng lạc quẻ của Huynh trưởng Malfoy nữa chứ. Không phải cứ cái gì cao quý thêm vào là cũng tốt đâu.

Ta không biết phải nói gì. Bèn phụ giúp bọn họ tạo ra những bức tượng cẩm thạch màu trắng với hình mỹ nhân ngư đang vỗ sóng trên mỏm đá hát vang. Nàng cất tiếng hát như thể nàng đang nói lời ấy với tình yêu vô vọng của mình. Uhm ta cũng thích câu chuyện Nàng tiên cá, nếu có dịp ta sẽ kể cho Voldemort nghe, hẳn là cái thứ nghèo nàn trí tưởng tượng. Hoặc con người có thể có trí tưởng tượng lớn hơn ta tưởng rất nhiều, nhưng trí tưởng tượng của hẳn tốt ở nơi khác, như kiến thức chẳng hạn. Rất uyên bác dù mấy câu chuyện về Bảo bối Tử thần hẳn lại mù tịt một cách đáng thương ah.

Trang trí xong cho toàn bộ Đại sảnh đường, lại xong sớm hơn dự định nên ta có cả thời gian rảnh còn lại của buổi chiều để mà chạy ra khu đồng cỏ chơi. Ta đã lâu không đi thăm lại đám Niffler rồi. Giờ thì chúng đã cao lớn tới bắp chân ta. Đám con lớn lên đều béo tròn y như phiên bản của mẹ chúng. Và chúng thì ồm ồm rồi quậy ồm là quậy. Chúng cứ lên vào trong Hogwarts mà ăn cắp bất cứ thứ gì lóe sáng của bọn học sinh. Dem về cái hốc cây làm chiến lợi phẩm. Ta thật đến đau đầu với lũ này.

Vì y như rằng, mỗi lần ta nhắc chúng lên rồi giốc ngược xuống thì cả núi tiền vàng cùng trang sức rơi xuống như một kho báu nhỏ. Ta đến ngắt với bọn Niffler này. Đồ đầy bát thức ăn cho chúng, cái bát này được ếm bùa, cứ khi nào hết sạch thức ăn trong đó thì sẽ tự động đầy lại. Một ý tưởng của Sirius. Con chó đen to lớn ấy hẳn rất yêu quý động vật. Đúng rồi.

Ta biếng nhác nằm xuống dưới gốc cây. Căng mắt ra đếm những con Pixies nhí xanh lè đang nhảy nhót ở đó. Kiểm tìm bóng dáng con Bowtruckle. Hôm nay trên cây còn có cả những con Doxy bốn chân nghịch ngợm nữa ư. Ôi khổ thân cái cây Hawthorne già cỗi.

Ta đếm những rặng mây của bầu trời hoàng hôn. Phía xa xa nơi chân trời những tầng mây dài nặng trĩu đã đổi qua màu cam rực, mặt trời lấp mình đi sau rặng mây sáng. Trời trên cao vút đã chuyển sắc xanh, rồi hòa vào dải trời đỏ. Ta thừa nhận ta là một kẻ rất mơ mộng. Vì đã hơn 500 năm rồi ta vẫn thích ngắm mây trời hoàng hôn. Vì không hoàng hôn nào là giống hoàng hôn kia cả. Mỗi ngày trôi qua cảnh đẹp, thời tiết, sắc trời biến chuyển không ngừng. Nó khiến người cảm thấy tận hưởng, rằng là người đang sống. Thanh bình nhìn ngắm cảnh trời chiều như vậy.

Mặc dù ta biết người khác đều nói ta là kẻ "ngã cây", "ngáo ngo", "mơ mộng" nhưng ta lại thấy rất thích những từ này.

- Tớ biết là mình có thể tìm được cậu ở đây mà.

Ta dựng người dậy, định thần lại nhìn xem người đến là ai. À là người mà khiến ta bối rối nhất lúc này, Sirius.

- À đám Niffler, chúng cần tới tớ.

- Tớ cũng sẽ tới chăm sóc chúng cùng cậu mỗi ngày.

Ta phải thành thực với lòng mình là những lúc Sirius nói như thế này ta không thể phản kháng gì cả.

- Chuyện đó...cậu biết đấy, tớ đã không thể nào đối mặt với cậu.

Sirius nhìn ta thật gần, đôi mắt đen láy sâu không thấy đáy. Chính ta cũng đã không thể đối mặt với cậu ấy. Nhưng cậu ấy đã rất đau lòng. Ta nghĩ ta không nên tiếp tục dối lừa Sirius nữa. Ta mở giọng một cách khó khăn:

- Tớ muốn chia tay. Chuyện đó không phải lỗi của cậu. Mà là do tớ. Tất cả đều do tớ cả.

Ta dùng hết sức để giữ cho bản thân bình tĩnh mà nhìn vào mắt cậu ấy. Trời chiều, ráng hoàng hôn đỏ rực lẫn trốn vào trong bóng tối. Vì ta không có nơi để lẫn trốn nên ta cứ ở mãi đó. Tận khi Sirius rơi nước mắt rồi đi. Ta mới ý thức được là ta đang đau nói. Ta thất thần chóng mặt ngã vật xuống thảm cỏ. Xung quanh tai là những tiếng inh ỏi như ốc. Ta nhắm mắt lại, thấy một ánh sáng rực đỏ lóe lên, ta để mặc ánh sáng đó ở đó. Một mõi nằm xuống vô tri vô giác đã tới buổi tối.

Bạn đang đọc truyện [Động nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thổ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 28: Hoàng tử Riddle

Ta hôm nay mặc một bộ Tuxedo đen, thắt một chiếc bowtie cũng màu đen. Sờ mi trắng. Nhìn mình trong gương, đưa cây đũa phép trắng lên vẩy trên mái tóc. Đưa những lớp lớp tóc xoắn đen bồng bềnh của ta vào nếp. Ta nhìn tới chai thủy tinh bé xíu có chiếc vòi xịt phòng ở trên bàn, còn kèm theo tờ giấy nhỏ xíu ghi: "Sorry baby. x.". Đây là một món quà mà cô ấy tặng cho ta, cô ấy nói pha chế mùi hương thì cũng giống như việc pha chế độc dược vậy. Đều là một môn nghệ thuật đầy tính khoa học tinh vi.

Khi nhận được món quà ta chỉ cười với cô bé. Nhưng khi đó trong ta là hạnh phúc, ngày trước khi muốn có một món đồ nào ta đều phải đoạt lấy hoặc tranh cướp mới có được. Tất nhiên khi chưa nắm quyền lực trong tay, ta cũng không có bất kỳ một thứ cụ hay một món quà nào cả. Ta đã căm ghét

những ngày lễ, căm ghét chính ngày mình ra đời. Sinh nhật đối với ta không có ý nghĩa lắm.

Nhưng cô ấy thì lại khác. Một món quà của riêng ta. Cô ấy cũng thường hay tặng quà cho ta, ngày lễ, ngày sinh nhật, ta đều nhận được quà. Dù khi ta lên nắm quyền, những món quà cũng được dâng lên không ngớt. Nhưng những món quà mà người đoạt được bằng nỗi sợ hãi của kẻ khác nó không giống với một món quà của người mang lại cho người sự ấm áp. Lúc bấy giờ, sau bao nhiêu năm ta mới chú ý đến điều này.

Ta đã dùng một chút thứ gọi là "hước hoa" kia, nó bao gồm hoa lan đen, chocolate Mexico, nấm truffle và hoắc hương. Ta ghi nhớ những nguyên liệu này, nhưng ta vẫn không thể hiểu nổi tại sao những thứ này lại mang đến hương thơm thật ngọt ngào trầm ấm. Lại lưu hương rất lâu trên cơ thể, mỗi khi ta dùng đều cảm thấy rất phiền phức khi những học sinh nữ cứ xúm xít lại mình.

Sabrina nói rằng mùi hương này hấp dẫn cả 2 phái, cô còn nói hương vị hoa lan đi cùng với cây và một chút gia vị sẽ tạo được ấn tượng về "quyền lực mềm." Ta không hiểu quyền lực mềm là gì, nhưng ta nghi ngờ rằng Sabrina có dùng thứ này để quyến rũ ta. Mặc dù ta đã bị quyến rũ rồi. Nhưng mỗi lần bên cạnh cô ấy, thứ ta ngửi thấy cũng chỉ là mùi hương cơ thể thuần khiết. Ta cho rằng như vậy vẫn tốt hơn.

Trước kia khi còn học ở Hogwarts mấy hoạt động tập thể như Quidditch, vũ hội, câu lạc bộ ta đều không quan tâm. Ta phải thừa nhận rằng sẽ có một số pháp sư và phù thủy không thích những giao tiếp xã hội. Ta chưa bao giờ đi đến đó. Dù hồi ta còn trẻ, số thư tình và lời mời ta nhận được có thể chất thành núi. Những hoạt động bày đàn hay những yêu cầu cần phải ghép đôi giữa nam và nữ để đáp ứng nhu cầu nối đôi huyết thống, quyền sở hữu tài sản sẽ trao lại cho những người trong một gia đình, hôn nhân không tình yêu mà chỉ đơn giản là việc ghép đôi rồi phối giống. Ta không cần những thứ tầm thường đó.

Nhưng sự cô đơn vẫn luôn đồng hành với ta, đi bên cạnh ta, suốt gần nửa cuộc đời, như một kẻ tri kỷ. Ta đã không thể thoát ra. Đúng vậy, cô ấy nói rất đúng: "Ta là một đứa con cô độc của Chúa." Nếu có một điều khiến ta nghĩ khác về thế giới này đi thì đó là cô ấy.

Ta nhớ lại những ngày tháng ta kiên trì đoạt lấy những gì mình khao khát. Những nấc thang đi lên đỉnh cao quyền lực, nửa đời người, không ngừng nỗ lực, không hề chùn bước. Hàng trăm trận chiến cũng đã không thể nào cản nổi quyết tâm của ta. Những trận chiến là một thứ gây nghiện, nó khiến người chỉ muốn nhiều hơn nữa. Lần sau phải mãnh liệt hơn lần trước như con sóng vỗ bờ. Trong thế giới đầy áp những kẻ yếu hèn theo đuổi. Ta sẽ trở thành người lãnh đạo của bọn chúng. Vì một thế giới phù thủy thuần chủng được đặt về đúng vị trí của họ. Ta kẻ chống lại số phận, giữa cái thế giới đầy áp già đời cùng những điều nghi ngờ. Phải, mẹ cung của Brook đã cho ta câu trả lời. Ta có lý chí và tin tưởng vào bản thân mình. Sabrina vẫn hay nói: "Không gì là không thể. Nếu như người tin vào điều đó." Cô bé như một bà già suốt ngày bàn luận những triết lý sâu xa với ta. Ta cũng không quá ghét bỏ những khi cô lên mặt như thầy Dumbledore, nhưng cô bé nói đều là đúng, và bớt bí mật hơn lão Ông mặt nhiều. Cô bé nói mỗi con người sẽ có những điều tin tưởng khác nhau. Cái cần cho một đám đông là một khẩu hiệu, một điều vuron tới hơn cả lợi ích. Đó chính là lý tưởng. Một lý tưởng vẽ ra những thứ họ tin, đưa họ tới một chân trời tươi sáng hơn. Đó chính là kháng chiến. Cô bé còn nói những điều như là khí chất người lãnh đạo, tâm lý học đám đông, những trận chiến nổi tiếng trong lịch sử thế giới... Ta đều rất thích nghe. Vì trước nay ta không tìm hiểu những kiến thức này. Nhưng trong lời cô bé kể ta lại thấy rất thú vị, cô bé phân tích chi tiết những lý do kể cả thời tiết và địa hình cùng chiến thuật để dẫn tới một trận chiến thắng. Phân tích cả về đàm phán, rút lui, các hiệp định quốc tế về chiến tranh và cách bảo toàn đất nước dù người đã thua trận bằng cách trở thành hoàng gia lưu vong. Ta đều yêu thích những câu chuyện đó.

Có lẽ là thích hơn truyện cổ tích mà cô bé cứ tặng chúng cho ta hoài. Ta thấy đám phù thủy trong đó đều được miêu tả như một kẻ phản diện độc ác, và vâng, con người, chính xác hơn là Muggle, luôn chiến thắng bằng tình yêu. Ta không thể nói rằng đám Muggle này vẫn muốn tìm kiếm nhiệm vụ đầu trẻ con của chúng rằng phù thủy là người xấu như chúng đã làm trong các trận chiến thời Trung Cổ, sau sự kiện sản phù thủy tại Anh quốc đầy ư?

Cô ấy lại một lần nữa đúng khi nói đám đông luôn dễ bị xò mũi. Cái ta cần là một câu chuyện cảm động về vị lãnh tụ của phe ta. Điều này đã khiến ta cảm thấy thật ngại, ta vốn là người không bao giờ nói về bản thân mình. Kể cả với những thuộc hạ thân tín nhất. Vì ta lo sợ khi ta để lộ ra bản thân mình là một phù thủy với huyết thống lai Muggle thì một ngày nào đó chúng sẽ âm thầm đâm sau lưng ta. Nhưng Sabrina lại an ủi ta bằng cách như thể cô bé đọc được những điều trong tâm trí ta đã không nói ra. Cô bé nói ta là hậu duệ của Cadmus Peverell, người anh thứ hai nhận được Hòn đá Tử thần, cũng chính là chiếc nhẫn ta đang đeo trên tay đây. Ta xoay xoay chiếc nhẫn ngắm nhìn mặt đá đen có ký hiệu của ba bảo bối Tử thần trên đó. Ta nghĩ ba bảo bối này thật thú vị.

Ta có lẽ không giống với Hoàng tử trong những câu chuyện của em. Nhưng ta sẽ đồng ý vì em mà trở thành một Hoàng tử đêm nay. Ta bước xuống sân trường. Hóa phép ra một cỗ xe ngựa bí ngô, dành cả một buổi chiều để bắt những con chuột phải nghe lời ta và biến chúng trở thành ngựa. Con mèo Norra cũng được ta hóa phép ra một người kéo xe. Ta rút con quay vàng nhỏ trong túi áo bên ngực trái ra, em cũng sắp tới rồi.

Ta thấy em bước ra từ hành lang trước lâu đài. Đêm nay em trông thật đẹp. Mái tóc em được búi lên gọn gàng theo những đường tết tóc đang kéo mái tóc rủ dài về phía sau. Để lộ ra bờ vai trắng muốt, xương quay xanh mảnh gầy đầy vẻ yếu đuối. Ta đã từng sờ khi nhìn ngắm em trong bộ váy đêm nay. Đó là một bộ váy xanh ôm gọn lấy cơ thể với phần đuôi cá bông bồng như một nàng công chúa nhỏ. Mỗi bước em tiến lại gần ta, ánh sáng nhỏ như những ánh sao trời đều chuyển động phát sáng nhẹ nhàng. Cả chiếc váy sáng rực lên như phủ một lớp bụi tiên. Em đi đôi giày thủy tinh mà ta đã tặng, kéo cao chiếc váy. Rảo bước về phía ta.

- Em thật xinh đẹp trong buổi tối ngày hôm nay, công chúa của ta. Ta cúi chào em rồi đưa tay ra.

- Anh trông thật tuyệt. Không chỉ là vẻ ngoài của anh. Anh biết đấy, anh là người tuyệt nhất. Mà anh còn nhớ câu chuyện Cô bé Lọ Lem ư? Em hỏi ta, tươi cười rạng rỡ hơn cả ánh trăng đêm nay. Mỗi em tối nay thật đó, nó đồ mọng căng tràn sức sống. Khiến ta cảm thấy có chút ngứa ngáy.

Ta cúi lại gần em, đem chiếc vương miện con đại bàng khảm kim cương xanh ra. Cài lên trên đỉnh đầu của em. Thật nhẹ nhàng. Ngắm nhìn chiếc vương miện như đang rải cánh trên mái tóc bạch kim, những viên pha lê xanh sáng như màu mắt em. Dòng chữ: "Tri thức là kho báu vô giá của loài người." Trông em thật xinh đẹp khi đeo nó lên. Ta cảm thấy thật thương thức, đúng là một bảo vật vô giá, rất thích hợp. Nhưng em lại nói với ta:

- Ngài không sợ mọi người nghĩ rằng chính ngài đã là người ăn cắp nó hay sao? Chiếc vương miện đã bị mất từ khi hồn ma Bà Xám qua đời ở Albania.

- Đường như em biết rất nhiều việc. Đúng vậy, những hồn ma ở Hogwarts kể cho chúng ta nghe rất nhiều điều bổ ích. Nhưng em yên tâm, ta đã làm nó trông khác đi một chút. Người khác sẽ không nhìn ra.

- Kể cả thầy Dumbledore ư? Anh đang nói là thầy Dumbledore học cực giỏi môn Biến hình ấy hả? Em lo lắng nhìn ta mà nói. Ta không thể ngừng thưởng thức khi nhìn khuôn miệng em khi ấy. Thật như một nụ hoa hé mở. Những đường cong hoàn hảo đỏ mọng kia.

Ta cúi xuống, nhẹ nhàng đặt lên làn môi em một nụ hôn. Ta tham lam muốn một chút thân thiết hơn nữa. Nhưng có lẽ đêm nay sẽ thích hợp hơn, Lọ Lem không phải là vấn đề về sau 12 giờ đêm hay sao? Em hỏi ta chiếc xe ngựa rất tuyệt, ta định cùng em chạy trốn khỏi buổi dạ vũ rồi đi vài vòng trên đồng cỏ đây à? Ta cũng thật ngại ngùng vì đây đều là món quà mà bà tiên phù thủy kia ban tặng cho công chúa. Mà bộ váy của em trông thật hoàn hảo. Ta chỉ có thể chuẩn bị xe ngựa.

Nhưng rồi em đáp lại nụ hôn của ta, quyến rũ, ngọt ngào cùng mê đắm. Ta triền miên trong nụ hôn đó. Tới tận khi những ô cửa sổ ở bốn tòa tháp của Hogwarts đã sáng rực. Tới tận khi ta bàng hoàng rời đi khỏi khuôn mặt của em khi tiếng nhạc đã cất lên. Ta nghe thấy em nói, trong khi nắm lấy ta, đưa ta trở lại Đại sảnh đường. "Mozart, Chopin, Beethoven đã không chết, họ sống mãi. Sống mãi trong những thế hệ sau này. Những con người vĩ đại ấy đơn giản là trở thành bản nhạc. Em mong anh có thể tận hưởng nó tới tiếng nhạc cuối cùng. Rất nhiều."

Lúc này ta lại cảm thấy lo lắng, bước chân sai rộng theo bước chạy của cô bé. Ta tự hỏi cô bé có thể chạy đi trong một bộ váy công kênh như vậy sao. Vậy là ta đã giúp chân váy của em bay lên. Nhưng em lại nói ta rằng: "Háo sắc." Ta thật oan uổng.

Đại sảnh đường đã chật ních người đứng đó. Ai ai cũng quay lại nhìn ta. Không sao, ta cũng quen rồi, làm Chúa tể Hắc ám, những kẻ nhìn ta cũng không ít. Đứng trên cao thì gió lạnh lắm. Nhưng đến khi nhìn thấy nụ cười của Dumbledore ta lại rùng mình.

Nhà trường lại mời tới ban nhạc Quái dị mười. Năm nào cũng vậy. Thật nhàm chán. Nhưng Sabrina trông lại rất hấp dẫn. Khuôn mặt của một cô gái khi yêu đều đẹp như vậy ư? Ta thật không thể tin vào mắt mình. Ta đứng ngây ra đó cho đến khi ta ý thức được rằng giáo viên cùng các Huyết trưởng sẽ lên nhảy trước. Ta đưa tay ra, em đặt lên tay ta thật nhẹ nhàng.

Em nói đúng, khi nhảy múa con người ta sẽ không quan tâm tới bất kỳ ai xung quanh nữa. Chỉ có em trước ta, thật đẹp, em như một công chúa băng giá trong lâu đài tuyết phủ này vậy. Và những bước chân ta thì nhẹ nhàng theo điệu nhạc. Ta thấy trái tim mình cũng nhẹ nhàng như vậy. Xung quanh chỉ còn lại tiếng nhịp nhàng của âm nhạc. Ta xoay em lên cao một vòng. Nhìn ngắm em cười lén thích thú, khuôn mặt hạnh phúc rạng rỡ của em. Nụ cười thuần khiết ấy. Ta sẽ nhớ mãi. Hãy mỉm cười thật hồn nhiên em nhé, nàng công chúa nhỏ của ta.

Ta cùng em như chìm đắm trong một không gian khác, một vũ trụ khác lúc này. Ta cũng không để ý tận đến khi ta hụt hẫng thấy em rời khỏi ta. Ủ, chúng ta đổi bạn nhảy. Ta đã không nghĩ đến điều này. Dù ta lại rất không chịu hợp tác khi thấy bạn nhảy tiếp theo của ta lại chính là lão Ông mặt Dumbledore. Ông lão cười cười với ta rồi đưa tay ra. Đám lao cũng phải theo theo thôi. Chẳng lẽ ta lại phải sợ nhảy với Dumbledore ư?

Ta khó chịu nắm lấy tay ông. Nhảy một cách kỳ cục như con robot, còn ông lão thì vui vẻ lắm. Lão nhún nhảy theo tiếng nhạc, đưa tay lên xuống, mắt nhắm hờ hờ sau lớp kính nửa vàng trắng. Và ta dừng lại hẳn khi nghe thấy lão nói:

- Tom, em trông thật hạnh phúc. Như ngày đầu khi ta đến gặp em để nói với em rằng em là một phù thủy vậy.

Ta chắc chắn bản thân đã nặn ra một nụ cười vô cùng khó coi, ta cười rồi gãi đầu: "Cảm ơn." Ta cũng không muốn nói cảm ơn với lão Dumbledore đâu. Nhưng quả thực ta đã nói ra câu buồn nôn ấy.

- Em đã không cảm ơn ta khi ta nói với em rằng em là phù thủy, khi ta đưa tiền cho em chuẩn bị mua sắm đồ dùng năm học mới bằng quỹ của trường. Em cũng đã không cảm ơn ta. Nhưng đó là điều tốt, Tom ạ. Chúng ta luôn cần nhiều hơn những điều tốt đẹp.

Lão Ông mặt cười nói với ta suốt như vậy. Khiến ta thật khó chịu mà đi thẳng ra khỏi sân khấu. Ta tiến về chỗ quầy rượu, rót lấy một ly rượu. Làm một ngụm để lấy bình tĩnh. Thì có người kéo tay ta. Là em.

- Thầy Dumbledore đã nói gì với anh vậy?

Em đang lo lắng cho ta hay sao? Nhưng ta không cần sự thương hại ấy. Sự thương hại chỉ dành cho kẻ yếu đuối. Ta nói:

- Ta cảm thấy chóng mặt. Em có thể cùng ta đi dạo một chút không?

Ta xoa xoa trán, chiều khổ nhục kế này luôn có tác dụng. Và em đi dạo cùng ta, em còn nói có thể do có quá nhiều người nên điều đó khiến ta mặt mày sây sẩm. Thực ra số người ta giết cũng phải tới nửa đám đó ta còn không mặt mày biến sắc chứ đừng nói là sây sẩm.

Nhưng được cùng em đi dạo như thế này tốt hơn nhiều lắm. Em đã dẫn ta lên vào phòng bếp, lấy thêm đồ ăn từ tủ gia đình, còn lấy luôn cả một chai rượu vang đỏ rất quý giá của chúng. Mà bọn gia đình thấy Sabrina là như thấy Đức mẹ Maria, bọn chúng sao lại quý cô bé thế nhỉ? Còn đưa cô chai rượu quý mà nước mắt tum lum khóc nói là vinh hạnh của chúng. Vì uy quyền của ta sao? Chắc không đúng lắm.

Nhưng em và ta cùng nhau tới phòng Cẩn thiết. Đặt đồ ăn xuống bàn và mở nút chai rượu. Ta đã quyết định mở nó bằng tay. Vì ta thích cảm giác khi xoay chiếc corkscrew trong tay, xoay quanh nút chai. Ấn sâu xuống và bực, chiếc nút bực ra khỏi miệng chai đem theo làn bọt sủi lên bắn ra tí tách. Một khoái cảm của đàn ông.

Mà em thì đã trở mặt ra khi ta rót rượu phục vụ em. Em hỏi ta rằng những thứ này làm ư? Đương nhiên. Ta tận hưởng một buổi tối ấm áp với em như

vậy. Nói chuyện, ca hát, say xỉn. Ta kéo tay em lại chiếc gương lớn ở nơi góc phòng. Khoe em một khám phá của ta. Chiếc gương này phản chiếu những điều trái tim người soi mong muốn nhất.

Mỗi khi ta soi nó, đều là hình ảnh của em. Chiếc gương đã an ủi sự cô đơn trong ta một thời gian dài. Ta như chìm đắm vào nó. Nhưng đúng, chiếc gương này đã khiến ta loạn trí, trầm mê vào điều không có thực mà quên đi thực tại. Cho tới khi điều trái tim ta mong muốn rốt cục cũng đến. Giờ đây, ta cũng thật muốn xem điều trái tim cô ấy mong muốn là gì. Cô ấy có thấy hình ảnh ta chứ?

Ta thật có chút mong chờ. Khoe khoang với cô ấy rồi đẩy cô ấy ra trước gương. Ta đã hỏi:

- Em đã thấy gì?

Trong lòng ta thật mong chờ.

- Em thấy anh trong đó.

Đúng vậy, đúng là câu trả lời ta muốn được nghe nhất. Ta ôm em, đặt em lên người mình trên chiếc bàn lớn. Ta xộc thẳng vào nơi sâu nhất, ẩm ướt nhất kia, mạnh mẽ xâm chiếm, liếm mút lấy những mật ngọt mát lạnh. Ta liếm môi thường thức đôi môi thom mềm đỏ mọng kia. Nhắm nháp từng chút lại từng chút một, ta day nhẹ cắn lấy đôi môi cô ấy. Người em run lên, khó khăn lấy hơi. Điều này đã thành công kích thích ta.

Ta rung mình trước những thay đổi của cơ thể. Cảm thấy nóng bừng, căng cứng khó chịu. Rên một tiếng từ nơi cổ họng đang mong muốn cắn lên vẻ thom mềm mịn mượt kia. Thật mềm mại lắm. Day nhẹ nơi vành tai em, ta phả những hơi nóng hổi đã có chút gấp gáp vào đó. Cơ thể em lại run rẩy càng mãnh liệt hơn. Nơi những lớp da chạm vào mon tròn trêu đùa trên cơ thể ta. Ta dí người lại càng sát hơn. Đem cả cơ thể cuốn chặt lấy nơi mềm mại kia.

Đuôi lưỡi nóng hổi vào xộc xạo trên đầu trong tai em. Gầm khẽ một tiếng đem hơi thở nam tính phả vào đó. Ta nghe em khẽ rên nhẹ. Rồi bàn tay nhỏ bé ấy đưa khuôn mặt của ta lên, sát lại sát. Ta có thể thấy được sự mong chờ nơi em. Ta mê đắm, đắm chìm sâu trong triền miên không ngớt.

Ta hôn em, nhưng ta không thể thấy đủ. Ta mong muốn nhiều hơn nữa. Vì chỉ cần một tối nay thôi, nếu đời này ta có cho em trọn vẹn một lần. Cho dù chỉ đêm nay, ta cũng không nuối tiếc.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ăn Thở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 29: Đêm xuân một khắc, đáng giá ngàn vàng (H)

Đưa tay đặt lên bầu ngực non mềm kia. Khẽ nhẹ vân vê nó. Em không có kháng cự lại, ta càng liều mạng hơn, đem bầu ngực đang căng tròn vì động tình ấy nhào nặn trong lòng bàn tay.

Ta đưa nơi nóng bỏng nhất đang căng cứng trên cơ thể lại gần sát giữa chân em. Lớp váy này thật khó chịu. Ta muốn cởi phăng nó ra. Ta khó khăn tìm những sợi dây cài sau lưng hông. Không tài nào vừa hôn em vừa làm việc này được.

- Anh có thể dùng phép thuật để khiến quần áo biến mất mà. Anh gấp lắm rồi đúng không?

Em hỏi ta, ừ đúng rồi nhì. Ta đang thật gấp gáp. Mùi rượu trên người em xộc tới làm ta váng vất đầu óc, em ôm ta rất chặt, mái tóc em đã xổ ra trắng muốt, khiến mặt ta hơi ngứa. Đúng vậy, ta đã không nhận được nữa rồi. Ánh sáng vàng trong căn phòng tỏa ra ánh sáng dịu mát, xuyên thấu qua tấm rèm, chiếu lên làn da đã ửng hồng của em, làn da non mềm vì những cử chỉ thân mật.

Rồi khỏi đôi môi còn vương những giọt ngọc trong suốt. Em lại cầm lấy tay ta, đặt lại trên ngực mà nói: "Không cần đâu hãy làm vậy với em." Ta đã gạt văng đi những lý trí cuối cùng. Ta nhìn ngắm em, em trông đã xộc xệch đi nhiều. Gỡ nhẹ dây đai phép khiến bộ váy em rơi xuống. Ngắm nhìn cơ thể trắng non hoàn mỹ như một bức tượng thần Vệ nữ kia.

Ta ôm lấy em, đỡ lấy khuôn mặt nhỏ, cuồng nhiệt đặt lên đó một nụ hôn sâu. Thật sâu. Cái cảm giác này là gì đây? So với lúc bình thường, ta cảm thấy ham muốn hơn nhiều. Tay ta đưa xuống, cởi ra chiếc quần lót trắng tinh. Ta cúi xuống, nhắm nháp nụ hồng đang ửng lên, một tay vân vê bầu ngực căng tràn còn lại. Liếm nhẹ rồi đảo lưỡi mình một vòng trên đó.

Nhìn em đang cắn chặt không cho bản thân phát ra tiếng rên rỉ, ta khẽ nhếch môi, thật thưởng thức. Em đưa tay, cởi xuống chiếc quần còn lại của ta. Ta ngây ngất trước những nơi bàn tay em đi qua. Đắm say, bế em lên tới bên chiếc giường đã hiện ra sẵn ở đó. Đặt em xuống nhẹ nhàng.

Giọng nói ta đã trở nên trầm đục, hơi thở cũng gấp gáp hơn. Lưỡi ta tham lam đi từ miệng đến cổ rồi tới vai em, và cuối cùng lại dừng lại nơi bầu ngực cao ngạo ngẩng. Ta nhắm nháp lấy nụ hoa bóng ướt đầm nước. Dường rằng day nhẹ, kích thích điểm mẫn cảm trên người em. Để ta có thể cảm thấy được cơ thể em đang cong lên đón lấy hứng tình từ nơi ta.

Bàn tay to lớn còn lại cầm lấy tay em, đặt vào nơi cự vật đang căng nóng khó chịu.

- Tiểu yêu tinh, em làm tôi cứng lên rồi. Phải phạt em thế nào đây?

Ta khàn giọng nói với em, nhìn em còn chưa kịp xấu hổ thì nhanh chóng đưa thân người lại lách giữa hai bắp đùi nhỏ nhắn kéo ra hai bên. Huyệt đạo non mềm, ửng hồng hấp dẫn mở rộng trước mắt ta. Đưa tay chậm rãi xoa viên trân châu giữa hai lớp hồng đã ẩm nước. Tron nhón, trong suốt, ta chậm rãi vân vê viên châu rồi tới xung quanh đó. Ta nghe tiếng rên rỉ hương thụ của em. Thấy đôi chân em khép lại sát bên hông ta.

Ta em vẫn xoa nắn nhẹ nơi đôi sò ửng hồng kia, đưa ngón tay vào trong một chút, một dòng nước ấm áp bắt đầu rỉ ra ẩm ướt. Em đỡ lấy ta hôn lên nồng nàn. Ta thở hắt hên cố nén lại dục vọng muốn được ở bên trong đó. Nhìn em khuôn mặt ửng hồng, mê man trong tình dục. Cảm thấy vật dưới chân trở nên trưởng lớn hơn vài phần.

Ngón tay ta đã ẩm tràn là dịch thủy tron ngọt. Đưa tay lên miêng liếm một chút. Mùi vị thật tốt. Ta hôn em, tay cầm lấy nam căn đã cứng lên gần gốc, đặt ở cửa huyệt ma sát vòng quanh. Ta thấy nơi đó của em như run lên, ẩm ướt mềm mại như muốn hút lấy kêu gọi ta hãy đẩy vào.

Ta đẩy nhẹ vào, bên trong lớp thịt non mềm như cuốn lấy ta, mời gọi ta đưa vào trong sâu hơn nữa. Ta thì thầm bên tai em:

- Đừng sợ, lần đầu sẽ đau một chút. Anh sẽ khiến em thoải mái.

Em ưm lên một tiếng, ta cũng đánh mất chính mình. Ta đưa sâu vào một chút nữa, thật khít, thật chặt, những lớp thịt lớp lớp như muốn hút chặt lấy cự vật của ta. Ta rên lên một tiếng. Thấy em đã ôm chặt lấy người ta, cong mình bám sát lấy từng phần cơ thể. Hai chúng ta như hòa làm một, thật sâu, đi tới bức tường thịt đang chắn lại kia. Ta có chút khựng lại, hôn lấy em để an ủi. Mà em thì đang rên rỉ những tiếng đau thật khê. Một giọt nước mắt rơi xuống. Ta cảm thấy thật đau lòng, nhẹ nhàng rút nam căn của mình ra. Lật người em lại, hôn đều dọc sống lưng, dọc theo hình con rồng với đôi cánh lớn đang cuộn tròn ở đ. Rồi đưa lưỡi mình vào hoa huy*t kia, liếm nhẹ. Thường thức dịch thủy trong suốt.

Ta có phần tham lam, đưa chiếc lưỡi mình vào sâu bên trong nữa. Sục xạo nơi động sâu ẩm ướt. Húp lấy từng dòng nước rỉ ra từ nơi sâu nhất. Bên trong là những lớp thịt mềm, ửng hồng. Em lêu lên một tiếng rồi xoay người, đưa mặt ta lại phía em. Nhẹ nhàng hôn lên ta, em thì thầm: "Bây giờ đưa nó vào đi."

Đương nhiên là phải thể hiện ra hết với người mình yêu rồi. Ta đưa nơi đã căng lên khó chịu của mình chìm sâu vào trong làn nước ấm áp. Ta thúc nhẹ hông một cái, cảm thấy đầu dương v*t của mình xé đi một bức tường thịt, đi qua nó chặt ních. Cô ấy lại ôm ta chặt hơn, đưa hông đẩy về phía ta. "A...đau...quá lớn." Đây là lần đầu của em. Nhưng ta khi trượt sâu vào trong động sâu đó. Đã nhấn chìm tất cả giác quan của ta lại một nơi trên cơ thể. "Ahhh..." Ta rên lên một tiếng thỏa mãn. Những lớp tường thịt xếp lớp bên trong co bóp thật chặt, chúng mở ra rồi lại bóp chặt lấy ta. Đem dòng nước lẫn máu chảy tràn ra dưới chân. Ta muốn đi vào sâu hơn nữa.

Nhìn em có chút khó khăn nhìn lại con đau. Ta thấy thật đau, tim thật đau. Ta bất động, giữ nguyên tư thế đang ở trong hoa huy*t chặt hẹp để em có thể giảm bớt cơn đau.

- Đừng, Thomas, anh có thể chuyển động một chút không.

Nếu em đã muốn vậy, ta sẽ phục vụ em theo mong muốn của hai người. Ta chậm rãi thúc hông nhẹ nhàng từ từ rút ra đẩy vào. Mà em đã quen với sự có mặt của ta ở bên trong, bên dưới ta đã căng cứng, lớn thêm nhiều phần khi cự vật ẩm nước tình. Đưa hông em đẩy lên cao, đón lấy từng lượt động của ta.

Ta lại càng điên cuồng hơn, thật sướng, thật tuyệt, cảm giác này. Bên trong nơi chật khít đang bóp chặt lấy ta. Em ôm lấy tấm lưng của ta, đưa tay dần dần xuống bờ mông. Đón lấy từng chuyển động đẩy vào sâu hơn, lại sâu hơn của ta. Hoang dại trong tiếng rên rỉ bên tai. Ta đâm thật sâu vào bên trong như muốn đưa ta vào sâu nhất. Hòa vào làm một với em. Xung quanh ta không còn biết gì cả, chỉ cảm thấy khoái cảm mãnh liệt lan rộng ra khắp toàn thân. Một cảm giác sung sướng tê dại, liên tục và mạnh bạo tiến từng khoái cảm như sóng chiều dâng lên.

Ta nâng hạ thất lưng hung hãn và chầm, hải lòng khi thấy cơn tho trắng kia khẽ nhảy lên theo từng nhịp ra vào. Căn phòng nhất thời tràn ngập đám mây. Mà ta thì không thể ngăn mình trước sự mê mẩn đến điên hồn đảo trí này. Em thật chặt, vừa nóng vừa mềm, làm cho hạ thân ta không ngừng cảm thấy khoái cảm thật sâu, hướng lên trên đỉnh, dùng toàn lực nhập vào chỗ sâu nhất, tron trượt như hòn thịt kia, làm cho em yêu kiều rên rỉ không ngừng.

Ta dường như muốn nổ tung khi hoa huy*t dưới thân càng thêm ướt át, huyệt thịt còn co tahirút có quy luật miết lên dương v*t của ta. Toàn thân ta ướt rượt nước.

- Bảo bối, em thật chặt, thật tuyệt vời.

Em dường như không thể ngừng được cảm giác nửa đau nửa sung sướng này. Đưa chiếc lưỡi non mềm cuộn trong tai ta, gảy nhẹ, phát ra những hơi nóng hân hân rộn rạo. "Ừm...mạnh quá...sâu quá."

Ta kịch liệt đưa đẩy, thẳng như muốn ma sát đến tóe lửa vách thịt mềm mại của em, mà mỗi lần dùng sức thẳng tiến, là hoàn toàn lấp đầy âm đ*o nhỏ hẹp của cô, va chạm đến hoa tâm non nớt trong cơ thể cô, đảo loạn khiến toàn thân ta tê dại, khoái cảm kịch liệt từ nơi hai người ma sát khuếch tán ra, lưu chuyển trong từng mạch máu cơ thể ta. Khắc sâu linh hồn của em.

Ta đổ mồ hôi, cảm thấy da đầu tê tái rần rần, nghe trong tiểu huyệt phát ra từng đợt tiếng lách tách lưu động kèm theo ova chạm, tiểu yêu tinh này thế mà lại nhiều mặt dịch như vậy. Xem đi, mỗi lần ta rút cơ long, đều có một phần d*m thủy theo ra, vương trên đùi hai người. Trên chiếc giường lớn đã ướt đầm. Ta trầm giọng nỉ non: "Cô gái, em ướt quá!"

Ta đã sớm mù mịt đầu óc, chỉ nghe thấy em hôn lên cần cổ của ta, đảo lờn nơi đó, cắn nhẹ. Dăm ngừ bắt giác đáp lại: "Sướng lắm." Ta nghe tiếng rên rỉ của em kèm lực hút mãnh liệt của bảo huyết thì nhin không nổi, mạnh mẽ thúc sâu càng mạnh, trên sống lưng nổi một trận khoái cảm tê dại, tức thì đầu óc trống rỗng, đâm thật mạnh vào tận sâu rồi chôn vùi trong đó.

Sau một khắc, ta gầm lên: "Ah...Ah...anh ra đây" rồi bắn thẳng tinh dịch nóng rẫy vào trong cơ thể em.

- Giờ nhìn em xinh lắm.

- Em là của anh.

- Em mãi mãi chỉ được làm thế này với anh thôi, được chứ?

- Anh yêu em.

Thỏa mãn buông người lên trên cơ thể em, quay sang ngắm nhìn gương mặt khi đắm chìm trong cơn cao trào của người kia. Ta hôn em say đắm. ta nhỏ giọng thủ thỉ bên môi em.

- Sabrina Sandal, em lấy ta nhé.

Cô ấy chỉ là không trả lời, cuộn mình giấu đi khuôn mặt sau mái tóc đen xõa xuống của ta. Ta chỉ nhận được câu trả lời rằng cô ấy không biết điều đó vào lúc này.

Em ôm ta một lúc thật lâu, đến tận khi ta thoải mái đi vào giấc ngủ. Ngủ bên em thật mềm mại, rất thoải mái. Ta chưa từng có một giấc ngủ an lành đến vậy trước kia. Ta có thể mở mắt thấy ta cùng em trong một ngôi nhà gỗ nhỏ, có sân vườn rộng lớn và một cái hồ trước đó. Chúng ta có với nhau một đứa con. Đứa trẻ này trông giống hệt ta hồi nhỏ. Nó ngược mắt lên cười với ta, nụ cười thật hồn nhiên, thánh thiện. Nụ cười này có lẽ là giống mẹ nó. Đúng rồi, mẹ nó đâu rồi. Ta dẫn đứa trẻ vào trong nhà. Một cô gái đang đứng trước bếp, mái tóc cô buộc gọn về phía sau. Khuôn mặt ửng hồng, mỉm cười đầy hạnh phúc khi thấy cha con ta. "Anh và con đi tắm rửa sạch sẽ đi, hôm nay em sẽ có một bữa tiệc cho cả nhà." Cô ấy cười rồi hôn lên môi ta. Trong mơ mà lại chân thực như vậy sao.

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy thì ta đã biết rằng cô ấy đã rời đi khi nửa đêm.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 30: Con quỷ, Quidditch

Ta bước đi, bước chân nhẹ bẫng, có hơi đau khi cử động quá mạnh, nhưng toàn thân thể ta run lên vì hạnh phúc cùng sung sướng. Ta đã có thể nghe thấy tiếng nhạc bên tai như rõ hơn, hương thơm tối nay như thơm hơn, và cảnh vật thì đẹp tuyệt vời. Ta cảm thấy như không còn là chính mình nữa, đắm say trong biến tình. Nếu giờ mà có người nói rằng ta gọi tên hắn trong giấc mơ ta cũng đồng ý với điều đó.

Buổi sáng tiết Độc được, thầy Slughorn đã nhìn ta đầy ý nhị khi thầy cứ tìm tìm tui rồi liên tục nói là: "Tuổi trẻ mà." Khi ta hỏi mượn lớp độc được của thầy ngoài giờ để kiểm chút nguyên liệu. Ấy vậy mà thầy còn rất sáng khoái cho ta vào tận kho nguyên liệu riêng của thầy, thích lấy gì thì lấy.

Thì ta làm một chút thuốc phòng tránh áy mà, Thomas có hỏi ta rằng hắn có thể lấy ở chỗ bà Pomfrey nhưng ta đã từ chối và nói rằng bản thân mình có thể chế được. Hắn lại kiên quyết muốn điều chế thuốc cho ta. Ta lại cảm thấy thời gian này chúng ta nên ít gặp mặt nhau thì hơn. Chẳng là gần đây ta có chút trống rỗng, sau khi rời khỏi hắn đêm đó. Ta đã nghĩ không thông một vài chuyện và nhất quyết cho rằng bản thân mình nên tập trung vào trận đấu Quidditch diễn ra vào cuối tuần sau thì hơn.

Mà ta cảm thấy uất ức mà không thể chối cãi được mỗi khi Snape nhìn ta và nghiêm túc khẳng định rằng ta đã động tình rồi. Sirius sau đêm vũ ta nghe được đám sư tử con nhà Gryffindor nói cậu ấy đã khóc suốt một đêm. Ta đau lòng, mỗi khi có tiết học lại chạm mặt cậu. Ta cũng không biết phải mở lời sao với đám Potter khi cậu ta cứ vớt cho ta những cái nhìn đầy căm ghét. Nhưng Sirius đã nói rằng chúng ta vẫn sẽ là bạn với nhau. Nên ta đã vui vẻ đồng ý điều này.

Sáng ngày Chủ Nhật, vợ vợi hai cái xúc xích ăn một lèo rồi ta bị Huỳnh trưởng Malfoy kéo đi liễn. Nói rằng tới sớm để xem địa điểm cùng thời tiết và thảo luận lại chiến thuật một lần nữa. Đội trưởng Malfoy hiển nhiên muốn chiến thắng trận này một cách dừ đội. Sau khi thay xong quần áo, ta đứng ra nghe Lucius Malfoy phổ biến chiến thuật lại cùng cả đội.

- Vì hôm nay trời nắng, nên các em hãy tránh ra chỗ râm mát và để quan sát hơn nhé. Nhưng tuyệt đối khi đã giữ bóng và di chuyển hãy di chuyển ra trước ánh mặt trời, có thể làm chói mắt đối phương. Đội chúng ta sẽ cần đạt được 210 điểm trong trận đấu này để giành Cup vô địch trước Gryffindor. Các em đã nghe rõ chưa?

Cả đội đồng thanh dạ rõ rồi Lucius Malfoy quay ra nói riêng với Sabrina:

- Em phải nhớ, hãy chơi cầm chừng và thu hút sự chú ý của James Potter sang hướng khác. Bằng bất cứ thủ đoạn nào cũng được. Trong khi anh sẽ bảo vệ gôn và những người còn lại sẽ cố kiếm cho được 60 điểm dẫn trước. Sau đó em có thể bắt trái Snitch. Và hãy nhớ phải bắt được. Không cho Potter một cơ hội nào hết. Em nghe rõ chưa?

Hắn nhìn ta khuôn mặt nghiêm túc, trông rất trầm trọng như thể chúng ta đi ra tham dự Cúp Quidditch Thế giới không bằng. Ta gật đầu kêu đã rõ rồi bước ra sân cùng cả đội.

Sân Quidditch hôm nay nắng đẹp lạ thường, trái mình xuống trước thắm cỏ ánh lên xanh mát. Ta đưa mắt một vòng tìm kiếm, Thomas đang ngồi trên bục giáo viên ngay cạnh là Murphy McNully, người đã thành công đạt được mong ước của cậu ta là trở thành một Bình luật viên Quidditch. Ta cười với Murphy nhưng Thomas lại đáp lại ta bằng một nụ cười còn chói mắt hơn. Ta hoa mắt mất thôi, hôm nay cụ Dumbledore cũng đến xem trận đấu.

Ta còn căng thẳng hơn khi Snape ngồi đó cùng đám Sirius, Lupin và Peter đang gio khẩu hiệu cổ vũ ta chen lẫn với tám băng rôn cổ vũ Gryffindor của Sirius một cách kịch liệt. Thảm cảm ơn Snape, ta bước lên cây chổi. Nghe tiếng Murphy vang vọng cả sân đấu:

- Thật là một ngày đẹp trời cho một trận đấu Quidditch, với 98,3% số ghế đã kín người mong chờ ở đây. Đây là một trận đấu quan trọng khép lại mùa giải Quidditch của trường Hogwarts năm nay.

Ta thấy Đội trưởng Malfoy bắt tay với Heznandez, đội trưởng nhà Gryffindor như thể bóp nát được tay người kia. Họ nhìn nhau tóe lửa. Cô Hooch thối còi ba tiếng rồi hô vang:

- Một...hai...ba...Lên chổi!!!

Ta kẹp chặt cán chổi nơi chân mình, lấy đà, bay theo cùng cả đội theo hình chữ V lên không trung. Dẫn đầu là Đội trưởng Malfoy đã bay về phía gôn nhà.

- Vâng và Alicia, rất nhanh đã có được trái Quaffle, giữ chặt trái banh trong tay, có phải chúng ta đang chứng kiến chiến thuật Parkin Pincer ngay bây giờ hay không?

Ta nghe tiếng Murphy và nhìn lại thấy Alicia bên Gryffindor quả thực đang giữ trái Quaffle, nhưng cô không thể xông phá hàng phòng ngự đang kẹp chặt hai bên mình là hai Truy thủ nhà Slytherin là Lucy Steeler và March Anthony. Đối diện họ đang bay tới như tên bắn là Tấn thủ nhà Slytherin, Nathan Parker.

- Và Nathan Parker đã thành công lấy lại được trái Quaffle cho đội mình. Anh đang lao đi như tên bắn, phá tan hàng phòng ngự của Gryffindor. Đây sẽ là bản ghi đầu tiên nếu như Nathan Parker còn có dự định khác... Vào...**MƯỜI ĐIỂM ĐẦU TIÊN CHO GRYFFINDOR.**

Sabrina quay lại thấy Potter đang lao vút đi về phía khán đài Gryffindor. Cô bay theo sát nút đảo mắt nhìn để nắm chắc rằng bản thân mình không bỏ lỡ một trái banh bằng vàng. Nhưng không có trái banh nào cả, còn một trái Bludger đen bự chẳng thì thành công đập về phía cô.

- Vâng, một cú, chỉ với một cú là đánh văng được trái Bludger hung hãn. Người bình thường thì đã gãy tay rồi. Chúng ta có nên đặt niềm tin nơi bàn tay vàng của Sabrina hay không?

Đám rắn con nhà Slytherin lại hú hét lên ầm ĩ và chúng cứ hát đi hát lại cái bài: "Và Potter sẽ hết xác xược để cho Potter thấy ai mới thực sự là vua của chúng ta. Vua của chúng ta, Slytherin, Sabrina muôn năm!!! Và Potter sẽ không bắt được một cú nào cả, Potter thú hoắc oi!!!"

Sabrina có chút buồn cười, lắc lắc cổ tay tê rần của mình. Cô bé bay vút đi như thể bắt được trái Snitch, cô bé quay ngoắt gấp người lại trên cây chổi, ghim cả hai chân xuống để thực hiện một cú quay drifting bất ngờ. Cùng một chiêu Wronski Feint cũ rích, mà Potter thành công mắc bẫy tới hai lần. Cậu ta bay loạn xạ để định thân lại. Tiếng Murphy lại vang vọng lên bên tai Sabrina:

- Lucius Malfoy quả là nóng nảy, nhưng Angelina của Gryffindor đã có cho mình trái Quaffle trong tay và cái lưới trong tầm. Vào...Ageline thực hiện một cú Blitzen Ballet tuyệt đẹp. **GRYFFINDOR MƯỜI ĐIỂM.** Nâng tỷ số lên 30-10. Điều hay nhất để thực hiện chiến thuật là một sự đánh lạc hướng thông minh...Holly Long đánh bật một cú Bludger đang nhắm nhé tông thẳng vào Lucy Steeler. Một Tấn thủ nhà Slytherin đã cho chúng ta một dấu hiệu. Có vẻ như Lucy Steeler đã có trong tay mình trái Quaffle, cùng với đồng đội, một cú lừa ư?...Hai Tấn thủ nhà Slytherin đang thực hiện Thimblebrig Shuffle, một bí kíp do chính tôi phát minh ra, để gây bối rối cho đội đối thủ. **VÀO SLYTHERIN NÂNG TỔNG SỐ ĐIỂM MÌNH GHI ĐƯỢC LÊN 40-10.**

Nhanh thôi, 2 cú nữa thôi. Nãy giờ Sabrina cứ phải canh phòng kéo Potter thấy được trái Snitch đồng thời tìm kiếm xung quanh mà còn phải lách mình tránh những cú tông trực diện của trái Bludger ngớ ngẩn kia. Cô bay xoay mình nhiều vòng lớn trong không trung.

- Nathan Parker lại một lần nữa thành công chiếm được trái Quaffle từ tay Alicia Skiving. Nếu bạn nghĩ Nathan sẽ không thể nào thực hiện được hành động này, hãy nghĩ lại! **VÀO SLYTHERIN 60-10.**

Đây là thời điểm để bắt trái Snitch, Sabrina bay thụp xuống phía dưới khán đài phía khán giả. Vút mình đi theo hình bóng trái banh vàng đang liên tục đập cánh lẩn trốn. James theo sát phía sau cô. Vừa đưa mình kéo chiếc chổi chúc lên trên, quay lại đã không thấy trái Snitch đâu nữa. Cô cắt đuôi Potter rồi lại lượn một vòng qua cột gôn tìm kiếm trái banh vàng đã thành công lẩn trốn.

Bỗng ngay đằng sau Potter là trái banh vàng đang liên tục đập cánh quẫy rít. Ta giật bản mình mà phóng bỏ về phía cậu ta. Gào lớn lên ư...uuuu như thể sắp xông trận chiến đấu sinh tử không bằng. Potter hiển nhiên giật bản mình trước hành động hung ác của ta, cậu ta chột nhột nhận ra điều gì. Cậu ta ghìm

cây chổi lại, đổi hướng nó trong không trung. Quay lại với tay bắt lấy trái Snitch sau lưng. Trái Snitch bay tít lên trên cao nữa.

Sabrina đuổi theo sát nút. Với cả tay nhào người ra trước chổi mà bắt lấy trái banh trong một tích tắc. Potter cào xước cả mu bàn tay cô.

- Ta bắt được nó rồi.

- Và trận đấu kết thúc với chiến thắng thuộc về Slytherin với tỷ số 210-10. Đây chính là những khoảnh khắc Quidditch thuộc về.

Ta nghe thấy tiếng Murphy vang vọng, tươi cười nhìn xuống phía khán đài. Nhưng bên tai ta lại nghe thấy một tiếng phụt rất mạnh. Ta bàng hoàng quay người lại, thấy James Potter đang đứng trên cây chổi của nó. Mặt nó kinh hãi cùng lấp bắp ú ớ nơi cổ họng. Mà cổ họng cậu ta thì đang có một thanh sắt đen nhọn xuyên qua. Thanh sắt rất dài. Ta nhìn theo thanh sắt về phía một con Thestral đen to lớn. Trên người nó là một kẻ mặc áo choàng đen, khuôn mặt hân trắng bột bột. Và giữa trán thì có một chấm xanh hình con thoi.

Hắn ra tay rất nhanh gọn, rất tàn độc. Trước con mắt kinh hãi của bao người, trong đó có ta. Hắn rút thanh nhọn đen ra khỏi người Potter. Cậu ta nhào ngã khỏi cây chổi của mình. Ta kinh hãi lấp bắp, rút đũa phép ra chỉ vào thân ảnh đang rơi xuống cả trăm mét kia:

- Arresto Momentum!!!

Cơ thể Potter chậm lại rồi rớt bịch xuống nền cỏ. Ta điên cuồng bay lại, chạy về phía cậu. Giơ đũa phép lên đọc:

- Vulnera Sanentur!!!

Thảm cảm ơn Snape đã phát minh ra phép chữa lành vết thương bằng bùa cảm máu cao cấp này. Ta đứng đó tận cho tới khi cô Hooch cùng Heznandez chạy tới. Trên mặt hai người bọn họ chỉ còn là kinh hãi tột cùng. Thấy Dumbledore cũng chạy vội tới bên Potter để xem tình hình. Lũ trẻ dạt ra một bên cho thầy.

- Sabrina đã xử lý vết thương rất tốt. Cô Hooch hãy đưa cậu Potter đây vào bệnh xá gặp cô Pomfrey ngay lập tức.

Thầy Dumbledore chưa bao giờ tức giận như thế. Trông mặt thầy phùng phùng nộ khí, và nơi cặp môi dài thì đã quắp lại khum khum như nén giận. Cụ thể hiển nhiên là tức giận lắm vì một học sinh trong trường lại có thể bị thương trầm trọng như thế. Thomas kéo tay qua một bên:

- Em cần chiến thắng chứ không cần mạng nữa hả?

- Em, lúc em quay lại mới thấy hắn ở đó. Hắn.

Ta khòe nắc lên. Thomas lại an ủi ta rồi bảo ta hãy trở về Phòng sinh hoạt chung theo Lucius Malfoy ngay lập tức. Còn hắn thì cùng các giáo viên khác đi điều tra kẻ lạ mặt kia. Ta nhìn hắn, nhún nhủ hắn hãy thật cẩn thận đừng để bản thân bị thương. Hắn còn kênh kiệu mà nói: "Kẻ làm ta bị thương được không nhiều đến như thế đâu." Rồi ta theo Lucius Malfoy trở về phòng sinh hoạt chung của những con rắn.

Lucius chiến thắng mà mặt mày nghiêm trọng lắm, trông hắn căng thẳng như thể trận đấu vừa rồi chưa từng diễn ra vậy. Ta ngồi thụp xuống chiếc sofa bên cạnh lò sưởi. ta cảm thấy nóng bừng bừng, gạt đi lớp tóc mai dính bết mồ hôi, thấy Một mà lại nóng như vậy sao?

Ta chỉ choàng tỉnh khi Snape gọi ta:

- Sabrina, cậu có biết như vậy là rất nguy hiểm hay không? Tên kia chỉ cách cậu có gang tấc nữa thôi. Ngộ nhờ hắn xiên luôn cả bạn thì làm sao?

- Lúc đó tớ đã không để ý. Nhưng bùa phục hồi Vulnera Sanentur của cậu rất tuyệt đấy Sev! Ta vẫn ngơ ngác nhìn hắn.

- Đương nhiên. Tớ cũng không ghét Potter đến nỗi muốn thấy cậu ta chết. Nhưng cậu phải hết sức cẩn thận. Những ngày này chỉ được ở trong trường thôi biết chưa?

Snape lại mở quyển sách Độc dược đầy cộp của mình ra ghi chép chăm chú. Mà Sabrina thì thấy váng cả đầu. Đúng là sau cuộc tấn công cô nên ở lại trong trường thì hơn. Còn đám Niffler thì sao, còn bọn Porlock nữa, thật đau đầu.

Ta ngồi đó một lúc mới định thần lại được. Ta phải đi thăm Potter. Ta bước qua bức chân dung, đi thẳng tới khu bệnh xá ngay gần Đại sảnh đường. Potter vẫn đang ngủ nên bà Pomfrey đã từ chối không cho bất cứ ai vào thăm hết. Bà nói cậu bé cần được nghỉ ngơi.

Rồi ta nghĩ tới Thomas, hắn ta đã trở về chưa. Vậy là ta lại leo một vòng lên tòa tháp phía Đông. Văn phòng của Thomas nằm sau chiếc cầu thang qua một cái cửa vòm rất lớn. Ta gõ cửa, không có ai trả lời. Một lúc lâu sau, ta mới thấy cánh cửa hé mở.

Ta bước vào trong, nhìn Thomas đang khập khiễng đi lại khó khăn, bước thấp bước cao ngồi thụp xuống trên chiếc ghế sau bàn dạy học. Phía dưới bắp chân hắn ướt đầm, một vết cào lớn xé rách lớp vải đen, nhô nhấp đầy máu. Ta chạy vội lại về phía hắn, đưa đũa phép lên hô: "Vulnera Sanentur." Nhưng không có kết quả, vết thương vẫn không ngừng chảy máu, và khi ta xé rách lớp vải đang dính trên vết thương thì thấy xung quanh bắp chân hắn đã thối rữa đen tím lại. Bốc ra một mùi hôi thối khó tả.

- Ta đã thử trị thương bằng phép thuật nhưng không có tác dụng.

- Ngài có nhìn thấy kẻ khiến ngài bị thương không? Ta phỏng đoán, biết được càng nhiều thông tin càng tốt, mới có thể đưa ra được phác đồ điều trị.

- Một con quỷ, ta tin rằng hắn là một con quỷ vì hắn có một cặp sừng đen dài. Khi ta hát văng hắn đi thì hắn đã bị tuột lớp áo choàng đen. Để lộ ra 6 đôi cánh mỏng như cánh ve, vỏ cánh trong chớp mắt liền biến mất.

- Beelzebub??? Chúa quỷ hay còn được gọi là Chúa ruồi. Hắn làm cái quái gì ở Hogwarts. Ta vuốt cằm cùng hàng trăm câu hỏi.

- Beelzebub là ai? Thomas mặt xanh trắng, cắn răng chịu đau.

- Một trong 7 hoàng tử địa ngục, Beelzebub được biết đến như Chúa ruồi, vốn là một thiên thần sa ngã đáng sợ chỉ xếp sau Lucifer, em trai ta. Beelzebub đại diện cho Phàm ăn, một trong Thất hình đại tội. Nó là một con heo ruồi đáng sợ.

Ta nhìn hắn đau lòng, nước mắt cứ lăn chã trên khuôn mặt. Sao đạo này ta lại dễ xúc động như vậy chứ, hay là do sau một đêm xuân "động tình" ta đã nảy sinh thương tiếc vô hạn với Thomas.

- Ngoài việc gây dịch bệnh tràn lan, Beelzebub còn có khả năng chiếm hữu những tên bạo chúa của loài người, thông qua việc đội lốt một kẻ quyền lực hắn có thể gây ra sự hỗn loạn, gieo rắc thống khổ cho nhân loại. Tính cách và sở thích của Beelzebub được ghi chép chi tiết nhất trong sách Testament of Solomon. Theo đó, Beelzebub là một trong những con quỷ được vua Solomon triệu hồi để giúp ông xây một ngôi đền khổng lồ ở thánh địa Jerusalem. Khi hiện ra, Beelzebub đã nói với Solomon rằng: "Ta từng là thiên thần của thượng giới, sáng như Sao Hôm (evening star hay Herperus - một tên gọi của Sao Kim). Ta gây ra sự hủy diệt thông qua kẻ bạo chúa, khiến loài người tôn thờ ma quỷ, khiến thầy tu sa vào dục vọng, làm dấy lên lòng ghen tị của người đời khiến họ giết chóc và tạo nên chiến tranh."

- Hình dạng ruồi của Beelzebub theo mô tả trong sách Dictionnaire Infernal (Từ điển hóa ngục) của Collin de Plancy. Như vậy, Beelzebub tự nhận mình là Sao Hôm, tức tự cho mình ngang hàng với Sao Mai - morning star - tức Lucifer. Thực ra, Sao Mai hay Sao Hôm đều chỉ chung một hành tinh là Sao Kim (Venus), chỉ khác ở chỗ tên gọi. Khi Sao Kim được nhìn thấy lúc hoàng hôn, nó được gọi là Sao Hôm. Ngược lại, khi được nhìn thấy lúc bình minh, nó là Sao Mai. Trong một số kinh văn ngụ ý tác, ví dụ như Gospel of Nicodemus (Phúc âm Nicodemus) được viết vào thế kỷ thứ 5 trước công nguyên có ghi chép lại về lời tự thuật của Beelzebub như sau: "Ta, hoàng tử của địa ngục, kẻ thừa kế sức mạnh và phá hủy tất cả mọi thứ từ thời kỳ của Adam và con cháu của hắn tạo ra, kể cả khi đó là việc duy nhất ta phải làm."

- Beelzebub ngang cơ và là cặp bài trùng với chúa tể Lucifer. Trong khi Lucifer xuất hiện dưới dạng một con rồng đỏ, Beelzebub mang hình hài một con ruồi xanh hoặc đen.

Ta vốn rất thích kể chuyện cho Thomas nghe, vì ta thực lòng thấy thương cho kho tàng truyện cổ tích của vị Chúa tể này.

- Vậy hình dạng thực của em là gì?

Thomas mở to mắt hỏi ta, cứ như thể hắn đã hết đau đớn rồi vậy. Ta có chút không đành lòng mà tiết lộ cho hắn biết:

- Một con rồng đen to lớn hung dữ.

- Em đúng là rất hung dữ.

- Vết thương do con quỷ này gây ra chỉ có thể chữa lành bởi Antidote for common potions, em sẽ tới kho thuốc của thầy Slughorn lấy, ông ấy đã cho phép em lui lại đó thường xuyên. Công thức của em vẫn hơi khác một chút, nó có nước mật ong, nhánh bạc hà, Mandrake hầm và tinh chất hoa oải hương. Anh sẽ thấy dễ chịu ngay thôi. Giờ em sẽ làm một chút phép thuật để giữ cho vết thương ngừng chảy máu và chất độc không lan ra nữa nhé.

Ta đỡ lấy chân hắn, nhẹ nhàng đặt vào lòng mình, đọc lầm rầm chú ngữ, đem một vòng tròn sáng rực những hàng chữ cổ chạy ngoằn ngoèo trên vết thương. Đem nó khép miệng lại.

- Ngài có cảm thấy đỡ đau hơn chút nào không? Ta nhìn hắn đau lòng mà nói. Người này khuôn mặt trầm lãnh, đôi môi đã ngả bạc, khô khốc bong vảy. Trông hăng hăng đã nhũn chặt lại. Ta thật đau lòng xiết bao.

- Đã tốt hơn trước rất nhiều rồi. Nếu có một cái hôn trước khi em đi thì ta sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Hắn nói để thông báo là vậy chứ đã vội kéo ta lại hôn đến thắm thiết. Khi rời khỏi đôi môi người kia, ta có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bùng của cơ thể. Lấp bắp chào hắn rồi chạy vội đi về phía kho thuốc.

Buổi tối, lũ trẻ đang vội băng qua ta để tới Đại sảnh đường, còn ta thì phải chạy qua đó mới tới được tầng hầm Phòng độc dược. Cái cánh cửa bên cạnh phòng học này là kho thuốc khóa kỹ của thầy Slughorn. Đọc một câu chú: "Alohomora." Đem chiếc khóa trên then cài kia bật mở. Ta mới chạy vào trong đó, tìm kiếm những nguyên liệu ta cần.

Sau một hồi vất vả treo leo trên chiếc thang dựng trên giá những lọ độc dược cao ngất, ta lấy được lông đuôi kỳ lân là thứ cuối cùng cần tới. Gom nguyên liệu lại bỏ vào trong túi rồi lại một lèo chèo xuống.

Ta cảm thấy bản thân thật khản trương, vì ta sẽ cần tới hơn 60 phút để hoàn thành món thuốc trị thương. Tay ta mỗi khi đảo theo chiều kim đồng hồ rồi lại ngược chiều không giám sai lấy một ly. Ta cẩn thận chắt từng giọt thuốc cuối cùng trong cái vạc vào bình đựng thuốc rồi lại chạy vội về phía nhà bếp nơi bức chân dung quá lề. Suýt chút nữa vấp ngã khi bước xuống cầu thang hỗn hển thờ trước mấy con gia tinh đang nhìn ta mong đợi.

Lấy thức ăn gói vào rồi lại rào bước về tòa tháp Đông. Ta bước vào văn phòng Thomas. Anh đã đi vào trong chiếc giường nơi căn gác phía sau phòng

học. Ta lần đầu tiên vào đây. Bên trong bày biện thiết tình quá sơ sài. Một chiếc thảm trải lông màu xanh lục bình thường, một chiếc giường lớn và kệ tủ cạnh bên. Một tủ quần áo. Hết. Không trang trí gì, có độc một chiếc đèn nhỏ nơi kệ tủ.

Thomas nằm trên giường, trán đã đầm mồ hôi. Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của hắn, ta nhẹ nhàng xốc người hắn lên, đỡ lấy rồi đưa thuốc cho hắn uống.

- Anh thấy như thế nào rồi? Có còn đau nữa không?

Ta cứ ngồi xuống cạnh chân hắn mà thôi nhờ nhẹ lên vết thương.

- Có em ở bên thì đã tốt hơn rất nhiều.

Thomas nhìn ta đầy sùng nịnh, ta có thể cảm nhận được gió xuân trong khu rừng tối đêm hôm đó trong nụ cười của hắn. Ta cũng nghe thấy hai cánh cửa tủ đang rục rịch phát ra hai tiếng cọt kẹt. Ta bước tới trước cánh tủ, mở ra, nhưng bên trong không có gì ngoài những tấm áo choàng đen cùng quần áo của Thomas. Ta thấy có một bức ảnh ta đang bắt trái banh Snitch vàng trên cây chổi tuơt cười ở đó. Cảm thấy lòng trào dâng chút ngọt ngào, lấy một bộ quần áo ngủ ra đưa cho Thomas thay đi chiếc quần đã rách rưới dính máu kia.

- Em sẽ thay cho ta nhé.

Hắn nhìn ta nói, điệu bộ có phần gian xảo. Ta không khỏi cảm thấy buồn cười mà giúp hắn thay quần áo. Ta như bị thôi miên mà dán chặt mắt trên làn da của hắn, làn da này như nước men của loại men sử tuyệt hảo nhất, tuyệt đối không hề ẻo lả, những cơ bắp nổi lên cuộn cuộn, bên eo còn hắn lên một vết sẹo rất sâu, nhìn vô cùng nam tính. Haizz, Thomas có một cơ thể hấp dẫn quá.

Điều bộ mê trai của ta khiến hắn cứ khục khục cười liên tục. Dù rằng ta đã cố gắng làm chuyện này cho thật nhanh, còn phải khéo léo tránh đi vết thương của hắn. Dù rằng chuyện mây mưa "đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng" ta cũng đã làm với hắn rồi. Nhưng mỗi lần đụng chạm cơ thể quá mức hấp dẫn này ta lại cảm thấy xấu hổ. ta bị hắn ôm chặt trong lòng, nép chặt vào lồng ngực hắn, mặt áp sâu vào lồng ngực rắn chắc kia.

Nhớ lại đêm hôm đó, chỉ còn nhớ lại được những chuyển động mê mẩn khiến người ta lại tê rần. Nhấp nhô trong lòng hắn. Thomas khẽ giọng hỏi ta: "Em không mệt à? Tối nay em có thể ngủ cùng ta không?"

Ta chẳng bao giờ được nghỉ vẫn mãi trong lòng, bèn vuốt nhẹ lên vết thương trên bụng hắn, ngừng lại giây lát, cuối cùng vẫn cất tiếng hỏi. Cánh tay đang ôm lấy ta của hắn cứng đờ, giọng nói trầm đục: "Trong một trận chiến."

- Người ta nói mỗi vết sẹo là một câu chuyện. Ta thành thực muốn nghe hắn nói về bản thân hắn nhiều hơn.

- Đúng vậy, ta từng bị không ít vết thương. Nhưng khi dùng phép thuật hồi phục lại nặng lắm cũng chỉ để lại sẹo mờ. Nhưng vết thương này ta bị khi đang đánh nhau với bọn trẻ con ở cô nhi viện. Đã có một hai đứa giữ tay ta lại để cho một thằng nhóc bặm trợn lớn tuổi đâm ta một nhát. Nhưng ta đã không chết, dù sau đó có sốt cao một tuần trời.

Ta nhìn hắn chỉ còn thương tiếc cùng xót xa vô hạn. Như thể chính bản thân ta đang bị đau quặn lại vậy. Tối hôm ấy ta đã ôm hắn thật chặt. Buổi tối mỗi khi giật mình tỉnh giấc còn hôn nhẹ lên môi hắn thủ thủ: "Không đau nữa rồi." Có lẽ việc cứ chốc chốc ta lại mỉm cười trong giấc mơ và bình tĩnh hôn chụt lấy hắn đã gây khó chịu cho hắn hơn là vết thương trên chân. Nhưng mỗi khi mở mắt nhìn hắn ta lại chỉ thấy khoe miệng tình xảo kia đang nhếch lên mỉm cười hài lòng.

Ta như chìm đắm trong mộng mị ngọt ngào này. Còn nghe hắn thì thầm bên tai: "Nếu người con gái ta yêu không phải là nàng, thì ta nguyện đánh đổi cả tính mạng mình."

Lúc ta tỉnh lại, trời đã sáng bạch. Thomas đã đứng dậy thay quần áo, cài lên chiếc cúc cuối cùng của cái áo sơ mi. Đêm trước ta với hắn làm "chuyện ấy", coi như là ta "dụ dỗ" chàng trước. Ngoài một chút đau đốn ban đầu, sau đó ta cảm thấy chuyện tình này thật tuyệt vời. Ta chưa từng cảm thấy như vậy trước đây. Dù chỉ ôm hắn ngủ cũng khiến ta cảm thấy thoải mái dễ chịu.

- Em có muốn ta thay quần áo dùm em không?

- Không cần đâu. Vết thương của anh còn đau không?

- Ta đã tốt hơn rất nhiều rồi, ta vẫn luôn bình phục nhanh hơn người thường. Thomas nhìn ta thật dịu dàng mà nói.

- Ngồi đến như rừng rậm Albania mà vẫn còn sống tốt thì đúng là không có chuyện gì làm khó được ngài. Ta bước ra khỏi giường. Vào trong nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

- Ta tới Albania sống lúc nào, ta chỉ tạt qua đó để lấy chiếc vương miện của Ravenclaw.

Hắn ôm chầm lấy ta từ phía sau. Còn đặt lên cổ ta một nụ hôn dài.

- Đừng làm vậy, em buồn.

Mình ta có chút ngứa ngáy tránh hắn ra. Nhưng hắn cứ xà mặt xuống bên cạnh ta, nhìn ta trong gương đầy cung chiêu mà nói:

- Sabrina của ta luôn luôn rất xinh đẹp dù là khi mới ngủ dậy.

Ta không biết những lời này của hắn có là thật không. Khi nhìn lại mình trong tấm gương thì chỉ thấy ta cùng hắn trong đó. Mà nhan sắc của hắn quá chói mắt khiến ta chỉ dán mắt vào đó mà quên mất nhìn lại mình.

- Em không cần thất thần như vậy. À Sabrina, trong Cuốn sách Bóng tối có nói tới Beelzebub và cách tiêu diệt nó. Nhưng cuốn sách đang ở trong tay Dumbledore. Ta cũng không thể đến lấy.

Hắn lại hôn lên vai ta. Ta có chút chán chừ:

- Sao anh lại biết nội dung trong cuốn sách, anh đã mở nó ra rồi.

- Đúng vậy, ta là chủ nhân chân chính của cuốn sách mà.

Hắn nói vậy thì ta cũng không còn cách nào khác:

- Anh muốn em đi lấy cuốn sách về cho anh?

- Anh không muốn em phải nguy hiểm, nhưng nếu biết được cách diệt trừ Beelzebub thì thật tốt.

Ta có chút không đành lòng nhưng vẫn đáp ứng hắn. Vì hắn nói không có gì sai cả. Việc diệt trừ Beelzebub có nêu trong cuốn sách. Ta thay lại quần áo chỉnh tề rồi vẩy đũa phép lên chân hắn, tạo ra một câu chú bảo vệ vết thương giúp nó mau lành. Rồi mới ôm hôn hắn và rồi đi tới Đại sảnh đường dùng bữa sáng. Dù ta mãi không hiểu tại sao Thomas lại không thích ăn sáng đến vậy. Bữa sáng rõ ràng rất quan trọng mà. Nhưng ta nói không lại hắn, tên cố chấp ấy.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 31: Become An Animagus

Ta vừa mới ngồi xuống bàn, còn chưa kịp lấy đồ ăn cho mình thì mấy đứa con gái nhà Slytherin thấy ta lại xì xào lớn nhỏ. Ta thực cũng đã quen với kiểu xì xào bàn tán này mà chẳng hơi đâu thêm đề ý. Múc cho mình một bát súp bí đỏ, lấy bánh mì cùng khay bơ kéo về phía ta. Thường thức cho mình bữa sáng ngon lành. Thì một đứa con gái nhà Hufflepuff kéo kéo áo ta từ phía sau. Quay người lại nhìn cô bé.

Tóc nâu, khuôn mặt tròn trịa, ta không quen cô bé này.

- Chuyện kia, mọi người đều nói bạn là Nữ thần Báo tử có đúng không? Cô gái mang đến tai ương? Nó là đúng chứ?

- Nếu mình thực sự mang đến tai ương thì James Potter đã chết rồi.

Ta bĩu môi quay đầu lại tiếp tục phết bơ lên mặt bánh mì. Ngon lành thưởng thức nó. Thì ra sau buổi giao đấu với giáo sư Gaunt, khi chàng trong cơn tức giận muốn trừng trị ta đã gọi ra ba Chị em Nữ thần Báo tử. Mà chúng lại tỏ ra thân thiết với ta, nên khi Potter bị tấn công. Cả trường liền đồn âm lên ta là kẻ tình nghi sai khiến được Tử thần.

Mà ta oan ức tận đến khi bước vào lớp Chăm sóc sinh vật huyền bí của Hagrid, vì là chiếc sân rộng lớn nên lũ trẻ đã đứng túm tụm lại cách xa ta rồi mới xì xầm. Hôm nay Slytherin sẽ học cùng với Gryffindor. Ta đứng cùng Snape như mọi khi mà đối diện ta lại là Sirius. Cậu bé chỉ cười chào ta rồi lại quay người về phía Potter tiếp tục chuyện trò.

Hôm nay cả lớp sẽ được giao tìm kiếm thức ăn và chăm sóc cho những con thỏ với cặp sừng tằm của con nai Jackalope. Lão Hagrid đưa cho mỗi đứa một cái túi màu nâu bằng vải bố rồi mới nói:

- Jackalope là một động vật ma thuật Bắc Mỹ giống với thỏ và có một cặp sừng nai. Sừng của nó đã được sử dụng làm lõi đũa phép bởi những người lang thang Isolt Sayre và James Steward trong thế kỷ 17.

Sabrina chưa từng thấy lão Hagrid lại uyên bác như vậy. Có lẽ lão đã đổi mới giáo án, bớt dạy những sinh vật nguy hiểm mà chuyển sang những loài hiền hòa hơn. Nhưng bọn trẻ đều tỏ hào hứng với lớp học này hơn. Chúng nhanh chóng tản ra để đi tìm những thức ăn cho sinh vật huyền bí trong căn chòi gỗ. Ta chạy về phía Sirius đập vai cậu ấy mà nói:

- Lát nữa chúng mình có thể đi thăm James không? Sau khi cậu ấy ra viện chúng ta có thể bắt đầu học Animagus rồi.

- Vậy buổi trưa chúng ta sẽ đi cùng Lupin và Peter tới bệnh xá thăm cậu ấy.

Sirius vẫn cười với ta, nụ cười cậu ấy vẫn ấm áp như xưa. Ta nghĩ như này cũng thật tốt, còn có thể làm bạn với cậu ấy. Buổi trưa, chúng ta tới bên giường James Potter. Cậu ấy đã tỉnh lại và hồi phục rất tốt, ngoài việc trong một ngày cậu ấy phải uống tới 10 loại thảo dược khác nhau thì không có vấn

đề gì. Ta mang tới cho cậu ấy rất nhiều kẹo bánh.

- Bỏ biết không, thứ thuốc đó, nó có vị kinh khủng. Cứ như thể chính nó sẽ giết chết tớ chứ không phải vết thương vậy. Potter vừa nhanh tay bóc một chiếc kẹo chocolate Éch Nhái vừa nói. "Ồi lại là cụ Merlin nữa sao, mình đã có tới 6 tấm hình của cụ rồi."

- Khi đó, lúc bị tấn công, bồ có cảm thấy gì không? Ta hỏi Potter vì đó là thông tin quan trọng nhất.

- Tớ chỉ cảm thấy rất lạnh, như toàn bộ sức lực bị rút ra theo mũi giáo đó vậy. Đúng chúng đang hút lấy thứ gì đó từ cơ thể tớ. Potter ômáý cổ mặt vẫn còn nổi kinh hãi y nguyên.

- Không thể là linh hồn được, vì nếu không tớ sẽ không chữa lành nổi nó. Thứ bị hút ra có thể đã là máu cậu hoặc năng lượng phép thuật trong người cậu. Ta phỏng đoán.

- Có lẽ là năng lượng vì mình cảm thấy thứ đó nhẹ bẫng.

Vậy ta nắm được thông tin về vũ khí của Beelzebub, nó có thể hút đi năng lượng pháp thuật của người khác khi đâm vào họ. Nhưng ta không rõ được là nó có truyền lại năng lượng ấy cho Beelzebub không, đây là một khả năng lớn.

- Các cậu đã nghĩ về việc mình sẽ biến hình thành gì chưa? Sabrina hỏi.

- Bọn tớ đều đã nghĩ đến việc này ngay từ đầu rồi. Sirius là một con chó chân nhồi bông, tớ là một con hươu đực, Lupin khỏi cần biến hình nữa còn Peter thì chưa quyết định được.

- Ta biến hình thành con vật giống với đặc tính của chúng ta nhất. Sabrina gợi ý cho bọn họ.

- Peter cậu ăn nhiều như vậy có khi nào sẽ biến thành một con heo không? Potter cười nắc nẻ.

- Không đâu tớ nghĩ mình sẽ biến thành một con hải ly. Peter chấp tay mà đáp, nhìn Potter với vẻ sùng bái.

Lần này thì riêng một mình Sabrina còn cười lớn hơn nữa. Cô bé cười nghiêng ngả cả người mà không thể dừng lại được. Hahaha cậu ta muốn biến thành một con hải ly nhưng lại ra con chuột ư? Ta ngắt!

Vậy là bọn ta hẹn nhau ngày 15 tháng này sẽ tiến hành uống Animagus Potion để hoàn tất việc học trở thành một Animagus. Vì địa điểm biến đổi cần là một khoảng đất trống rộng, không có người chú ý tới nên ta đã đề nghị tất cả chúng ta sẽ ra khu vực đồng cỏ lớn. Vì Sirius sợ kẻ kia sẽ lại tấn công lần nữa nên ta đành phải đảm bảo với cậu ấy rằng kết giới mà ta tạo ra được là đệ nhất. Tên kia không thể bén mảng tới gần được.

Những tuần sau đó, vì là gần tới cuộc thi nên các thầy cô đều cho bọn trẻ hàng tá bài tập về nhà. Tiết Độc được thì bài tập về nhà là viết hai cuộn giấy da về Wideye Potion, còn môn Bùa Chú thì bọn trẻ sẽ phải nộp một trang giấy đầy chữ về bùa Cistem Aperio, một loại bùa mở khóa level 3. Bài kiểm tra Biến hình là về bùa coi trời Incarcerous và bọn trẻ thì phải cắt tỉa và chăm sóc một cây Wiggentree ngoài giờ học. Riêng giáo sư Thomas là người dường như thoải mái với bọn trẻ nhất, những tiết học của thầy đa phần đều là học thực hành và kiểm tra miệng trên lớp. Nên người chỉ cần nắm vững kiến thức và thực hành tốt thì người sẽ đạt.

Ta mỗi tuần đều ghé qua thăm Thomas một lần, ngoài việc trang trí lại căn phòng ngủ của anh bằng giấy dán tường màu vàng ấm áp. Trải lại lớp thảm và thay chăn ga giường sang một bộ ga lụa màu xanh thẫm. Nhưng Thomas lại quả quyết rằng ta tốn quá nhiều ga giường vì ta rất ướt át, nên mỗi lần hành sự hẳn đều phải ếm một cái bùa chống nước Impervius lên đó. Điều này khiến ta cảm thấy thực ngại ngùng, đúng là những lần ta qua thăm hẳn đều là làm chuyện tình cảm người lớn.

Ta còn treo một bức tranh của hai chúng ta ở đó. Bức tranh này được chụp bằng chiếc máy ảnh mà ta mới sáng chế ra. Nó có thể chụp lại ảnh và chiếu lại khoảnh khắc đó như một thước phim 3D sống động. Đó là thành quả ta kết hợp từ máy ảnh phù thủy và hoạt động phát lại ký ức như một cái chậu Tường Ký. Thomas rất thích món này. Anh thường dẫn ta khi dạo quanh lâu đài để chụp lại ảnh của hai người. Bức ảnh treo trên tường phòng anh là bức ảnh ta đang quàng vai anh, tươi cười trên đó. Và Thomas, anh đã cười rất tươi. Ảnh mắt ấy, khoảnh khắc được giữ lại đó, đều là ngập tràn hạnh phúc.

Ngày trăng tròn của tháng Hai đã tới. Bốn người Remus Lupin, Peter Pettigrew, James Potter và Sirius Black cùng ta bước tới đồng cỏ. Vì ta cần thực hiện bùa bảo vệ nên ta phải làm điều này. Ta đứng đó, chỉ cây đũa phép lên trời:

- Cave inimicum...Fianto Duri...Salvio Hexa...Protego totalum

Lầm nhảm xem mình có bỏ sót gì không. Và chắc chắn rằng mọi thứ hoạt động tốt Sabrina mới quay trở lại cùng nhóm. Cô bé dùng Fulgari, một bùa trời bằng ánh sáng để trời Lupin lại. Vì chính tối nay sẽ là buổi tối cậu biến đổi. Nếu chúng ta thành công hóa thú thì sẽ không có nguy hiểm gì xảy ra, còn không thì hậu quả tự biết.

- Khi uống Animagus Potion các cậu sẽ cảm thấy một cơn đau dữ dội, cảm thấy khó chịu và hoảng loạn trong cơ thể mới. Và điều này có thể khiến ta phá hủy môi trường xung quanh. Nên cần thực hiện hết sức cẩn thận. ta sẽ cần khi trăng tròn đã lên cao và tớ sẽ chịu trách nhiệm tạo ra một cơn bão điện. Trong thời gian chờ đợi này, chúng ta sẽ liên tục biến hình từ lúc mặt trời lặn cho tới khi mặt trời mọc mà không được thất bại. Tụng câu thần chú Amato Animo Animato Animagus với đầu cây đũa phép đặt trên trái tim. Cuối cùng, khi có một cơn bão sét, các cậu sẽ phải di chuyển ngay đến một nơi an toàn, đọc câu thần chú lần cuối cùng và sau đó uống thuốc. Đã rõ chưa?

Sabrina lấy hơi nói hết một lèo.

- Tớ biết là tớ có thể nguy trạng bản thân một cách hiệu quả nhất. Peter giơ tay lên cao để khỏi lọt thỏm giữa đám bạn mà nói.

- Cậu cứ chờ đấy xem, khéo Sirius và Potter phải giúp đỡ cậu cậu mới biến hình được đấy. Sabrina đáp trả.

Bọn trẻ đợi cho đến khi mặt trời đã khuất và mặt trăng dần hiện ra trên bầu trời đêm. Đêm nay xuất hiện mặt trăng máu sao, nhìn mặt trăng đỏ rực to lớn đang dần nhô đầu qua đám mây. Sabrina có chút kinh hãi, không biết cô đã bỏ quên qua chu kì của Mặt trăng mà bỏ quên luôn gì không. Dù sao thì sự xuất hiện của mặt trăng máu cũng không phải là điềm tốt lành gì. Thì y đúng như Sabrina dự đoán, Lupin khi thấy mặt trăng máu khuôn mặt đại biến. Cậu ta hét xanh trắng lại chuyển sang tím đen, mồ hôi đổ đầy đầu và khuôn mặt thì nhăn lại đau đớn. Cậu ta từ từ trở nên lớn hơn, cơ bắp phát triển bực rạch cả lớp áo ngoài, và cậu ấy cứ cao lớn dần rồi từ từ mọc ra bộ lông xám. Đôi tai vằn và cái mõm dài ngoẵng của loài sói. Nhưng cậu lại đang đứng bằng hai chân và đôi tay liên tục tự tấn công chính mình để coi trời ánh sáng đang buộc lấy cậu.

Ta không còn cách nào khác là buộc cậu ta chặt hơn bằng một bùa Fulgari mới để tránh cho cậu ta bị thương. Nhưng cậu ta liên tục tru lên những tràng dài ghê rợn. Nhanh chóng bỏ qua cảm giác rợn tóc gáy, ta nhớ ra nhiệm vụ của mình là phải tạo ra một con bão điện.

- Hãy tụng chú và dùng đũa phép của các cậu đi. Tớ sẽ gọi ra một con bão điện ngay bây giờ. Đây là lúc mặt trăng sáng nhất. Nhanh lên!

Ba người còn lại liền lầm nhảm tụng chú rồi đặt đũa phép lên trái tim mình. Sabrina thấy vậy bèn hô lớn:

- Meteloinx.

Tạo ra một đám mây đen mang theo con bão sấm chớp giạt liên hồi phủ quanh đầu bọn trẻ. Ta đã cẩn thận đặt thêm 4 cột thu lôi khác để tránh những tia sét tấn công mọi người một cách không chủ ý. Ba người Sirius, James và Peter chạy nấp vào sau mỗi trời đất lớn trên đồng cỏ.

- Mau đọc thần chú lần cuối cùng và uống thuốc đi. Các cậu sẽ thực hiện quá trình biến đổi ngay trong cơn bão sét này.

Ta hét lên thất thanh, rồi cũng núp vào một đụn đất cao gần đó. Ta không thể nào quan sát được quá trình biến đổi của bọn họ. Nhưng ta cũng không tò mò về điều này, ai lại tò mò về trong con quần quai người khác trông như thế nào chứ? Ta một bên trông chừng Lupin vẫn đang gầy giữa ở đó, nó cứ gấu gấu lên sủa với ta rồi giờ bộ nanh đầy rớt rã nhìn ta như thể thấy một con mèo ngon.

Ta đành phải chịu đựng cảm giác ghê rợn này cho đến khi ta thấy một con chó đen xù lông to lớn với đôi mắt vàng đang dụi đầu bên tay ta. Nó cứ quẩn quít liếm liếm rồi lại dụi đầu lông trên cổ lên tay ta. Có chút nhộn cũng có chút vui vì Sirius là người đầu tiên thành công.

Đúng như ta nghĩ, cậu ấy khi thành chó đáng yêu hơn nhiều. Dù cậu ấy khi bình thường cũng quẩn quít người chẳng khác gì một chú chó. Ta bèn hóa phép ra một quả cầu treo chuông lưng lửng hình tròn. Ta vút ra xa cho Sirius chạy đi nhặt. Và cậu ấy đã làm vậy thật. Hai mắt cậu sáng rực, cong đuôi chạy đi đón lại quả cầu rồi ngậm nó trong miệng đem nhả lại trước mặt ta, đuôi còn vẫy tít lên vui mừng. Ta cảm thấy thực nực cười, ôm đầu vuốt ve bộ lông đen xù của con chó. Con chó lại càng lù sất vào ta hơn. Nó không ngừng liếm liếm lưỡi trên mặt ta. Lưỡi nó nóng hổi, đây có phải là hôn gián tiếp không?

Nhưng ta chơi đùa với Sirius một lúc thì James Potter lúc này đã hóa thành một con nai đực nâu với những đốm trắng trên lưng như tuyết phủ, và nó thì có một cặp sừng to vĩ đại. Trông rất là kiêu ngạo, kiêu cách, từ bộ lông xù tung trên cổ nó mà ta đoán đó là di chứng của bộ tóc xù. Nó cứ đứng đó gục gục cái gạc lên bới đất tỏ vẻ kinh bỉ ra mặt với Sirius khi nó chẳng thèm liếc con chó lấy một cái.

Mãi không thấy Peter chạy lại nên ba người bọn ta đã quyết định qua chỗ cậu ấy xem tình hình. Thì y rằng Peter đang nằm đó, điệu bộ thõng khổ ôm đầu cong lưng, cụp chân lại sát người cậu ta. Cậu ta chỉ rên rì ừ ừ được vài tiếng.

- Hãy tập trung nghĩ tới con vật mà bản thân cậu muốn biến thành, con hải ly ấy, nó có cặp răng giống hệt cậu. Ta một bên trêu chọc hần. Nhưng Sirius thì lại rất nhiệt thành mà chỉ bảo:

- Hãy nghĩ tới bộ xương của nó, nghĩ tới bộ lông, khuôn mặt và cơ thể nó ra sao. Con vật mà cậu muốn biến thành ấy. Nó sẽ phản ánh chính bản thân cậu.

Đúng vậy, chính là từ "phản ánh chính bản thân cậu này." Sabrina một bên cười bĩu môi, nếu câu chuyện có khác đi. Peter hần ta không tiết lộ bí mật nơi ở của gia đình Potter cho Voldemort thì sẽ ra sao? Nếu cô thuyết phục được Thomas không giết Harry thì sẽ ra sao? Giữa hai bọn họ một người không thể sống khi kẻ kia còn sống. Định mệnh nghiệt ngã của những người trước mắt cô, người yêu, bạn thân của mình rồi sẽ ra sao?

Lắc đầu mà cười buồn, Sabrina thấy Peter cũng bắt đầu biến hình rồi. Người hần thu lại nhỏ tí, vẫn cong queo y như vậy, hóa thành một con chuột xám mập ù xấu xí.

- Tớ đã nghĩ là tớ muốn biến thành hải ly cơ. Peter nói.

- Nếu cậu có cần một cái bùa phóng to để trở thành con chuột có kích cỡ của con hải ly thì tớ rất sẵn lòng giúp một tay.

Sabrina ôm bụng ngã lăn ra đó mà cười. Đám con nai và con chó đứng một bên cũng cười lên những tiếng gấu gấu, khạc khạc nghe thật tức cười mà. Không quên nhiệm vụ phải thu hồi lại cơn bão sét và để việc biến hình này duy trì tới khi trời sáng. Sabrina giơ đũa phép lên:

- Meteloinx Recanto.

Đem con bảo sấm thu lại, rồi tháo bỏ sợi xích ánh sáng xung quanh Lupin, ta biến hình thành một con đại bàng, đậu ngay ngắn trên ngọn cây gần đó. Lupin khi thoát ra được như phát điên, nó bật người dậy, tru vang một tiếng trước ánh trắng đỏ. Rồi gằm gừ nhìn ra xung quanh. Nhưng vì người sói chỉ tấn công con người mà không tấn công các động vật khác nên những người kia hoàn hảo vô sự. Lupin cùng Sirius cứ rượt nhau vòng quanh đồng cỏ, còn Potter thì lười nhác mơ mộng với những con bướm đêm giờ đây đang đậu đầy trên mũi và trên sừng nó. Peter thì cứ lúi húi chạy hên quanh hòn đá ở đó. Hẳn kể ra cũng thật thích hợp làm một con chuột.

Peter là đứa lẩn ra ngủ đầu tiên trong cả nhóm. Ta thì sai cánh bay lượn vài vòng trên đầu Sirius, rồi đậu ngay ngắn trên đầu cậu. Lupin vì không phát hiện ra bất cứ mục tiêu nào để tấn công ở đồng cỏ hết nên cậu ta ngoan ngoãn quay trở lại ngủ cùng những con thú khác.

Vậy là 5 người bọn ta giữ nguyên hình dạng thú, ngủ trên đồng cỏ ướt dầm sương đêm chờ trời sáng. Khi thấy ánh mặt trời chiếu những tia sáng đầu tiên khi nó ló dạng phía hừng đông. Khung cảnh buổi sáng được thắp lên màn trời khiến xung quanh như bừng lên sự sống bắt đầu một ngày mới. Tiếng chim bên tai ta liên tục kêu líu lo, còn có tiếng gá gáy sáng kiến ta không thể nào không mở to đôi mắt đại bàng to kênh của mình mà nhìn ngắm xung quanh.

Buổi hóa thú diễn ra thành công tốt đẹp ngoài mong đợi. Còn ta thì đêm hôm qua đậu trên cành cây ngủ đứng một mạch tới sáng. Trong hình dạng thú chân ta hoàn hảo dùng tốt, nhưng khi biến trở lại thành người thì đôi chân lại tê như cả vì đứng cả một đêm. Ta bước đi có chút khó khăn.

- Cậu biết bay nhưng cậu lại phải ngủ đứng, thật đúng là được cái này thì mất cái kia. Cậu có thể biến thành một con mèo, chúng ta sẽ chơi đùa bên nhau. Sirius nói với ta.

- Vậy tớ là con đại bàng rồi cậu không chơi với tớ nữa có đúng không? Ta đáp lại Sirius, tay không ngừng vỗ vỗ bắp chân để lưu thông khí huyết. Ta cảm thấy cơ thể mình ngắc cứng lên được rồi. Phía chân trái còn truyền lên con chuột rút khó chịu.

Ta ngồi thụp xuống đám cỏ ở đó. Và Sirius thì nhất quyết là cậu sẽ công ta trở lại lâu đài. Nên ta đành phải chiều ý cậu ấy. Bọn ta giải trừ bùa phép bảo vệ xung quanh rồi mới hướng về phía Hogwarts. Nhưng vừa mới bước ra một bước khỏi khu vực bảo vệ. Ta bèn thất kinh khi thấy ba thân hình chặn lại trước mắt. Beelzebub với khuôn mặt trắng bệch xanh xao như sáp, hẳn có 3 đôi cánh ruồi lớn đang quẫy cánh sau lưng. Leviathan, một con rồng xanh to lớn dữ tợn, nó có tới 4 cái chân to khủng khiếp đang uốn mình xung quanh kẻ còn lại. Mammon, một con quỷ không có mắt, phần hốc mắt của nó mọc ra hai cái sừng lớn màu cát. Và con quái thì có cái bụng bia y hệt thầy Slughorn, nó béo ạch và vàng khè như một lớp vảy vàng bám trên thân. Ta thấy không ổn bèn hét lên với đám Potter:

- Thả tớ xuống, các cậu mau biến thân thành thú rồi chạy trở lại lâu đài báo ngay cho thầy Dumbledore biết. Nghe chưa? Chúng là Chúa ruồi Beelzebub, Leviathan, con rồng đại diện cho tội Ghen ghét, Đồ kỵ trong Thất hình đại tội. Hẳn chính là một trong bảy hoàng tử địa ngục với nhiệm vụ nắm giữ cánh cổng nối giữa Assiah – thế giới vật chất và Inferno – Hỏa ngục. Nếu rơi vào không gian chia cắt của hẳn sẽ không thể quay trở lại đâu. Bỏ tin này cho thầy Dumbledore. Con quỷ béo vàng khè kia chính là Mammon. Nó là tội đồ của sự Tham lam. Được xem như là nhân cách hóa của đồng tiền và ham muốn vật chất. Mau chạy đi, tớ sẽ giữ chân bọn chúng ở đây. Các cậu không phải là đối thủ của chúng đâu!

Ta hét lên, rồi nhảy thụp xuống từ trên vai Sirius. Sự lo lắng khiến cho máu toàn thân ta lưu chuyển mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Ba con quái vật chỉ đứng ở đó, chúng không thèm đếm xỉa gì đến bọn trẻ, chúng chỉ cười với nhau rồi quay ra nói với ta:

- Lâu rồi không gặp Morningstar hay ta phải gọi là tiểu thư Sabrina?

Beelzebub lên tiếng. Giọng của nó chất lạnh như gín.

- Bỏ cuộc đi Sabrina, lần này ngươi sẽ không đánh bại được cả ba bọn ta đâu.

Mammon đứng một bên xoa xoa đôi bàn tay béo núc của nó, đôi mắt dài híp như một con lợn xề béo ú, mặt nó nhìn cô đầy vẻ ham muốn, thèm thuồng. Rồi nó rap lên mấy lời đọc thơ ngớ ngẩn nhất mà Sabrina từng thấy:

- Khóc và che giấu cảm giác này đi, chạy và chiến đấu cho tự do mi. Đây là lần cuối cùng chi, tôi sẽ khóc những bài hát ru ri. Tôi chỉ không biết phải làm gì Chúa tôi đang gọi bạn vì. Gửi một thiên thần gửi hai. Phải tìm đi. Phải phá vỡ chuỗi...Đưa tôi... Trước khi tôi mất kiểm soát thì... Trước khi tôi mất kiểm soát... Có vẻ như không thể đi... Nó không phải là không thể kiiii hiiiiiii. Con Mammon vừa rap vừa chỉ tay vào Sabrina như thách thức cô tham gia vào vụ rap battle tệ hại này mà diss Mammon cho bằng được cơ chứ.

- Khốn khiếp! Bọn ta sẽ không bị đánh bại bởi ngươi một lần nữa đâu.

Con rồng Leviathan lúc này mới mở mồm ra lên tiếng. Nhìn thấy ba con vật đã khuất xa phía sau rặng cỏ ta lúc này mới lên tiếng:

- Các ngươi sẽ không có bất kỳ một cơ hội nào đâu.

Ta đem ẩn chú lưu chuyển trên thân thể, rất hiện ra trên mặt và đem đôi mắt của mình chuyển thành trắng sáng.

- Định mệnh thật trớ trêu nhì. Ngươi không thực sự muốn tử chiến với bọn ta đấy chứ?

- Các ngươi đã chọn phe cho mình rồi.

Sabrina không nói hai lời bèn vọt về phía Mammon. Cô ngay tức khắc chặt tay mang theo một luồng lửa dữ dội tạt thẳng vào sừng của con quái. Mammon bị chặt mất cặp sừng bèn rú lên tru tréo, nó sử dụng Trọng kim khí đem cơ thể hóa thành một khối vàng cứng cáp rồi đâm trả thẳng vào bụng cô. Một cú trúng bụng đêm Sabrina văng hẳn ra xa.

Ta văng ra trên thảm cỏ, cảm thấy bụng mình như bị khoét thủng một lỗ. Bụng miệng nôn ra một đám máu rồi đứng dậy. Phải ta đã đứng dậy tiếp tục, mặc cho con đau đang cào xé bên trong cơ thể mình. Ta xoay hai cánh tay lại thành một vòng, nhắm đôi mắt lại cảm nhận nguồn năng lượng xung quanh bản thân mình, cuộn chúng lại, hòa vào nhau làm một. Đem bốn nguyên tố nước, lửa, khí và đất xoay tít lại thành một hình tròn bao phủ lấy cơ thể mình. Những vòng tròn liên tục di chuyển. Đem quả bóng năng lượng đang cuộn xoáy như những bánh dao lam khổng lồ.

Giơ tay lên điều khiển một ngọn lửa lớn chia thành ba con rồng hùng hực lửa cháy nóng đỏ tấn công thẳng về phía ba con quái vật. Chúng bay đi tránh những ngọn lửa và quạt tay phá tan chúng. Không để ba con quái có cơ hội phản công. Ta đem một luồng nước cuốn lấy chân của Beelzebub, rồi luồn qua cơ thể hắn, quấn chặt lấy 3 đôi cánh. Ta dùng hết sức lực của cánh tay mình, kéo bật hắn cùng luồng nước đập thẳng vào một bức tường đá đang mọc lên từ lớp đất.

Hai tay vung thẳng sang hai bên, bàn tay kéo lên như thể nắm giữ hai con rồng cuồng phong đang xoay tít trong không trung. Chúng theo lệnh của bàn tay ta, cuộn mình, rồi bay vút thân hình về phía Beelzebub, Leviathan cùng Mammon mà cắn xé. Bọn chúng chặt vật né những con rồng cứ điên cuồng tấn công về phía mình. Ta bỗng thấy Beelzebub giờ lên một thanh kiếm bạc sáng rực trong tay. Thanh kiếm này ta chưa từng thấy trước đây? Bảo bối mới?

Hắn vung thanh kiếm lên trời thành một đường thẳng đứng rồi một nhát chém xuống, đem những cột nước cùng hai con rồng gió đánh bay. Nơi đường kiếm của hắn đi qua mặt đất bị chém xuống những đường cào tung đất đá sâu hoắm. Ta ý thức được sự nguy hiểm của thanh kiếm trên tay Beelzebub. Ta bèn mọc ra đôi cánh đen và đem toàn thân bao phủ bởi một lớp khói đen phát ra từ ẩn chủ con rồng. Ta đem một cột ánh sáng với trọng lượng ngàn tấn đem quét thẳng một đường kiếm, chém ngang ba con quái vật. Đường kiếm kéo dài cắt ngang qua hai quả núi ở đó, đem cây cối xung quanh chặt bật ngang một đường đồ rậm rạp xuống xác xơ. Bụi khói tung lên mù mịt.

Ta mở to đôi mắt sáng rực ra nhìn qua làn khói mù mịt ấy. Lúc này ta mới thấy toàn thân bọn họ đều đang được bao phủ bởi một lớp giáp đen vừa mới hiện ra. Cùng chiều thức với ta, sự bao phủ bảo vệ bởi ẩn chủ của Thất hình đại tội bên trên cơ thể. Leviathan mở to ngoác cái mồm tua tủa là răng nanh nhọn hoắt, hú lên một tiếng rít kinh dị như thể người ta đem hàng ngàn viên phấn cào đi cào lại ken kết trên mặt kính thủy tinh. Đôi tai ta đau nhức, không tự chủ được bản thân. Âm thanh này còn có thể khiến cho tứ chi ta nhào ra tại đó ngay được. Rồi trong một khắc nhanh như sao xẹt, một luồng năng lượng khổng lồ màu xanh giáng thẳng từ trên trời xuống người ta.

Chỉ kịp đỡ lại được luồng ánh sáng xanh ấy đang chực bỏ nhào vào. Chân ta cắm sâu xuống mặt đất. Mặt đất tung quanh đã bị đào lên toi bời, để lại một cái hố tròn sâu hoắm. Beelzebub không để vượt mặt cơ hội. Hắn bay lên không trung, hóa phép ra 6 thanh kiếm đen dài nhọn hoắt, một chiếc kẹp trên miệng, hai chiếc cầm ở tay và hai chiếc còn lại thì một hắn kẹp ở khuỷu tay, một chiếc hắn cặp vắt vào trong bắp đùi chân đang co cao lên. Hắn cong người như một cái máy chém xoáy gió vút thẳng về phía ta đang chống đỡ cột năng lượng. Đem những thanh kiếm đen dài ấy xuyên thẳng qua cánh, rồi hai tay và hai chân của ta. Đem toàn thân ta ghim lại ở đó như một con búp bê vải mấy mụ phù thủy hay xiên kim lên để nguyên rủa người khác.

Những thanh kiếm đen liên tục hút lấy năng lượng của ta. Ta có thể cảm thấy được chúng đang bị rút kiệt ra khỏi cơ thể mình. Mammon lúc này vron đôi tay to bự đã hóa lớn của nó, vung hai nắm đấm khổng lồ lên không trung rồi lao vút xuống như một vụ nổ thiên thạch. Con quái đấm sâu những chiếc cọc xuống, một lực như cả ngàn tấn đồ thẳng lên người ta, khiến từng thớ cơ trên cơ thể ta kéo căng ra rồi bực vỡ. Chúng xuyên thủng cơ thể ta một lần nữa. Con đau đớn chạy thẳng lên thần kinh đại não của ta.

Ta co đôi cánh để rút chúng ra khỏi những thanh kiếm đen đó. Tự dùng tay đánh vào chính bản thân mình, đem ngọn lửa đen nuốt dần lấy ta, để những thanh kiếm còn lại cắm chặt vào cơ thể bắn ra ngoài. Ta cảm thấy như trong đại não của ta có một thứ gì đó đứt phứt một tiếng như một sợi dây căng ra giờ đây đã bực vỡ. Ta không biết thứ gì đã đứt gãy ở đó, nhưng ngọn lửa dần xâm chiếm toàn thân ta. Đem ta điên cuồng mất sạch chút ý thức cuối cùng.

Quay người tấn công 3 con quái. Những chùm lửa đen to như viên đại pháo của khẩu thần công dần hiện hình. Chúng mang theo nguồn năng lượng xoắn chặt lại trong quả cầu. Bắn về phía Beelzebub, Mammon và Leviathan. Trên đường bắn vút đi của viên đạn dần dần to ra.

- Không ổn rồi, Leviathan mau trốn!!!

Con quái Leviathan há mồm tạo ra một cánh cổng dẫn thẳng tới Hỏa ngục rồi cả ba cùng rút chạy theo hướng đó. Ta đứng đó, ánh mắt đã trở nên đờ đẫn. Cơ thể vì đau nhức mà thông xuống. Ta ngã trên nền đất đá một cách nặng nề. Những vết thương không ngừng chảy máu. Ta có thể cảm nhận được xung quanh cơ thể ta là một vũng máu ấm nóng đang tuôn ra từ những vết thương. Ta thấy bầu trời hôm nay thật đẹp, những rặng mây xanh trong và bầu trời thì trong vắt một vẻ tinh khôi. Có lẽ ta đang dần mất đi ý thức rồi, ta cảm thấy mí mắt sụp lại, thần kinh tê cứng, ta thật muốn ngủ một giấc cho xong.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thịt được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 32: Cuốn sách Bóng tối

Đúng vậy cái chết giống như một giấc ngủ, thậm chí còn nhanh hơn. Cả đến khi ta tỉnh lại, không cảm thấy được thời gian. Cổ họng ta khô khốc. Ta tỉnh dậy đã là buổi đêm rồi. Ta tỉnh dậy khiến kẻ đang ngủ bên cạnh giường ta cũng tỉnh giấc, hắn ôm chặt lấy ta rồi nói:

- Cuối cùng thì em cũng tỉnh lại rồi.

- Anh khiến em khó thở.

Hắn mới buông ta ra. Tên này trên khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn giờ đây có chút hốc hác, mắt thì thâm đen một quầng sưng húp và cằm thì lún phún mọc đầy râu. Lúc bấy giờ ta mới để ý Thomas có một bộ râu quai nón ôm trọn lấy khuôn hàm vuông vức nam tính. Trông có vẻ phong sương và quyến rũ thêm nhiều phần. Ta nói ta khát, chứ thực ra có lẽ ta cũng thấy khát vì vẻ ngoài quá mức dọa người đối với một trái tim bé nhỏ chỉ vừa mới tỉnh lại của ta. Hắn cười cười, xoa tai xoa đầu rồi hóa phép ra một cốc nước đưa cho ta.

Ta một hơi uống hết cốc nước mới nghe được hắn nói:

- Em bình phục nhanh hơn so với dự đoán của bà Pomfrey, bà ấy lúc thấy anh bế em vào đã nói phải chuyển ngay em tới bệnh viện Thánh Mungo, nhưng lão Dumbledore cho rằng cuộc tấn công của ba con quỷ được truyền ra ngoài lúc này là quá nguy hiểm đối với Hogwarts. Nên cụ đã giữ kín chuyện này với học sinh trong trường nữa. Nhưng em đã hồi phục rất tốt, bà Pomfrey còn nói là đội on Merlin đã cho em một sức sống phi thường. Nhưng em có gì muốn giải thích với anh không?

Thomas nắm chặt lấy vai ta, khuôn mặt hắn mím chặt môi lại, khoe miệng khe kéo xuống một cách nghiêm trọng. Và khuôn mày thì đã nhíu chặt lại tạo thành những nếp nhăn lớn giữa đôi mắt như chim ưng rình mồi kia. Ta không khỏi cảm thấy oan ức:

- Em cũng không biết tại sao Beelzebub cùng Leviathan và Mammon lại xuất hiện ở đây nữa. Chúng vẫn luôn ở địa ngục cai quản lãnh thổ của mình lâu nay.

- Ta cho rằng chỉ có một lý do là chúng đang tìm kiếm thứ gì đó ở đây. Nhưng chúng lại không có lý do để đụng độ với em.

Thomas phỏng đoán rất đúng, nếu như chúng tìm kiếm thứ gì đó thì tại sao chúng lại phải tấn công Potter và cô. Rốt cục chúng muốn đánh động mọi người về sự tồn tại của chúng hay muốn bắt cóc ai đó. Có rất nhiều trường hợp có thể cho người phỏng đoán. Và xấu nhất là chúng muốn đánh bọn phù thủy ở Hogwarts một trận. Nhưng điều đó không thể xảy ra, vì từ sau khi cuộc Đại Thánh chiến của Merlin và Arthur chiến thắng thì loài quỷ đã ký một hiệp định hòa bình với phù thủy. Không bao giờ động đến giống loài còn lại chính là điều một trong cuốn Hiệp ước đó. Nhưng giờ đây, sau cả hàng trăm năm chúng lại phá vỡ hiệp định này là sao?

Thấy ta thất thần không nói gì, Thomas mới đứng dậy đi lấy cho ta một tô cháo. Hắn cẩn thận thổi qua rồi mới bón cho ta. Ta ăn rất ngon lành. Chỉ tới khi hắn nói:

- Ta vừa chạy đến nhìn em giữa bãi chiến trường đồ nát. Ta đã gào lên, ta đã giận dữ, đau đớn, ta đã mất tự chủ. Ta đã sợ sẽ đánh mất em đến vậy.

Hốc mắt ta cay cay, ta không muốn mình khóc vì như vật trông thật yếu đuối vào lúc này. Ta ngửa mặt lên trần để trời đi những giọt nước chực trào ra ấy vào trong. Đợi cho đến khi cảm thấy mắt mình đã tốt hơn nhiều, không còn cay xè như vậy nữa ta mới cúi mặt xuống.

- Em không thể chết được. Em sẽ trở về một nơi. Quen thuộc với em như nhà mình.

Ta an ủi hắn vì đúng ta không thể chết được, cùng lắm là về gặp lại Lucifer rồi diễn bài chị em tình thâm với hắn mà thôi.

- Nhưng ta sẽ không còn em trong đời nữa có phải không? Và ta sẽ không biết đi đâu để tìm em ngoài cái chết của chính bản thân mình?

Thomas nhìn ta cười buồn, trông hắn ủ rũ như một cây bông héo rũ.

- Nếu như em không còn ở bên anh, anh nhất định phải sống thật hạnh phúc biết chưa?

Đúng vậy, nếu như một ngày ta không còn bên cạnh hắn nữa, dù điều đó là điều ta không muốn nhất, mong ước sau cùng của ta cũng sẽ chỉ là tình yêu. Ta muốn hắn được sống hạnh phúc.

Nhưng hắn thì vô cùng cố chấp, ta biết vậy, tuy hắn im lặng không nói gì nhưng ta đoán hắn về phòng ngủ vì ta còn phải nghỉ ngơi, hắn cũng nhất định không chịu rời đi. Cứng rắn nhất quyết phải ở lại trông chừng ta. Ta đành phải nằm chồm chần kéo lên kín đầu. Che đi khuôn mặt của mình mà nằm đó như đã ngủ rồi.

Tận cho đến khi ta nghe thấy hơi thở của hắn đều đều bên tai ta mới từ từ chìm vào giấc ngủ. Sáng hôm sau cụ Dumbledore cùng đám Sirius, Potter cùng Peter và Lupin tới thăm ta. Bọn chúng ôm chầm lấy ta như thể đã rất lâu rồi không gặp lại. Có trời biết ta may mắn như thế nào khi bị đâm như con nhím mà vẫn không chết. Cụ Dumbledore rất lo lắng trước thông tin về ba con quỷ.

- Phù thủy sẽ cần tới một đội quân để có thể cùng nhau thực hiện trục xuất một con quỷ cùng một lúc. Nếu thực sự xảy ra đại chiến ta chỉ e rằng thương vong sẽ không nhỏ. Chúng đều là những con quỷ cao cấp nhất của địa ngục. Chỉ sau Lucifer. Những con quỷ thao túng được suy nghĩ của con người. ta thật không mong muốn đến cuối cùng sẽ xảy ra một cuộc đại chiến giữa phù thủy và những con quỷ địa ngục. Nhưng chúng đã bất chấp phá vỡ hiệp định hòa bình của Merlin sau hàng trăm năm.

Trông cụ vô cùng nghiêm trọng, ta hiển nhiên ý thức được tình hình.

- Nếu như có phải xảy ra một cuộc chiến, con sẽ không muốn mọi người bị cuốn vào cuộc chiến này. Con có thể trở về địa ngục, nếu đó là ý muốn của chúng. Nhưng chúng đã không nói ý định trở lại lần này của chúng với con.

- Đó là một bí mật quý tuyệt Sabrina à. Ta đã phỏng đoán là chúng nhắm tới Cuốn sách Bóng tối đang ở chỗ ta, nhưng hôm qua ta đã nhận được tin báo từ một nguồn đáng tin cậy rằng Vulpes, cô gái được phong ấn bên trong cơ thể mình một con cáo chín đuôi, tất nhiên con đã gặp cô ấy trong giải đấu vừa rồi. Ngày hôm qua, đã bị bắt cóc ngay tại trường học của mình ở Durmstrang. Còn quý Công chúa Raphael cũng đã mất tích ngay trong Hoàng cung của mình ở Ai Cập. ta tin rằng những thông tin mà chúng ta thu thập được đang cho chúng ta một sợi dây manh mối liên kết. Không phải bỗng dưng nhiều vụ tấn công như vậy có thể xảy ra. Những kẻ tấn công đều có năng lực có thể ra vào những nơi được bảo vệ nghiêm ngặt nhất. Ta nghĩ rằng bọn chúng đang bắt đầu rục rịch hành động, và sẽ tổng tiến công trong im lặng thời gian tới.

Cụ Dumbledore luôn là người thông thái nhất. Ta biết rằng cụ sẽ không chịu điều này, nếu để ta phải ra đường đầu với hiểm nguy một mình. Nhưng ta có quyết định của riêng ta:

- Cho tới tình huống xấu nhất. Xin cụ hãy để con được đi một mình.

Cụ Dumbledore hiển nhiên đã từ chối và nói rằng mọi sinh mạng học hành tại ngôi trường này đều là đáng quý. Cũng phải thôi, nhìn cụ đối xử với Lupin và Hagrid thì có thể hiểu. Lòng tốt luôn được đền đáp lại xứng đáng hơn những gì bạn tưởng tượng. Ta biết cụ Dumbledore sẽ nói câu này. Nhưng "lòng tốt" không phải là thứ người có thể đem ra nói chuyện với quỷ dữ. Quỷ dữ luôn nói dối. Và chúng thì chỉ ưa thích mỗi linh hồn con người mà thôi.

Cụ Dumbledore để ta nghỉ ngơi bằng cách kéo bọn trẻ và Thomas đi. Riêng Thomas cụ cần gặp riêng nói chuyện. Ta cũng không tò mò gì câu chuyện của hai người bọn họ. Nhưng ta đã khỏe lắm rồi, dù bà Pomfrey nhất quyết không cho ta xuất viện. Dù ta đã chạy nhảy phay phay được. Snape có tới thăm ta và thông báo cho ta về vụ mất tích của Raphael, cậu ấy trông vô cùng bồn chồn lo lắng hận như không thể chạy đến Ai Cập xem tình hình ngay được thì thôi. Dù sao thì Raphael sau khi được cậu ấy cứu vẫn luôn thư thả qua lại đều đặn. Mỗi lần gửi thư ta cảm tưởng như Snape đang viết một cuốn truyện cho Raphael chứ không phải là thư thường nữa.

Ta không còn cách nào ngoài an ủi cậu ấy rằng quân đội của Hoàng gia Ai Cập rất mạnh mẽ, sẽ sớm tìm ra người nhanh thôi. Nhưng Snape thì không có chút bất an đi tí tẹo nào cả. Những ngày ta ở trong viện đều là Snape ghi chép lại bài giảng trên lớp và hoàn thành bài tập về nhà giúp ta. Khiến ta nhảy cẫng lên vì vui sướng, đúng là có một cậu bạn học giỏi đời người sẽ khỏi sắc liền.

Chiều ngày thứ Năm ta ra viện. Phía văn phòng của thầy Dumbledore ở tòa tháp Tây xảy ra một vụ đại biến. Ai cũng nghe thấy tiếng cụ la lên thất thanh trong căn phòng. Mà không để ý được một thân ảnh vô hình đang cầm theo quyển sách đen to tướng dày cộp bay đi bay lại trong không khí. Quyển sách đen ấy chạy cắt ngang một vòng sân trường trước con mắt hải hùng của bọn học sinh nói: "Sách sống chuông." Quyển sách ma thuật ấy cứ bay bay đi tận cho tới khi nó bay lên những bậc cầu thang của tòa tháp phía Đông.

Cánh cửa bật mở, quyển sách lách mình chui qua khe cửa. Kẻ đang mặc áo choàng đen, hai tay chống gối lật mở những trang sách ngồi tại đó cũng phải hướng sự chú ý của hắn vào quyển sách kia.

- Em làm thế nào mà lấy được nó từ trong tay Dumbledore vậy? Thomas hỏi ta.

- À thì em đã biến hình một chút...khiến cho mình trông giống hệt với Gellert Grindelwald. Rồi em cứ bình thản đi vào trong văn phòng, chồm lấy cuốn sách. Rồi lại đi ra trước khuôn mặt chỉ có kính hải của thầy Dumbledore. Thầy lấp bắp không nói lên lời, khuôn mặt như gặp lại người thương sắp bật khóc mà nói với lại với em một tiếng: "Quyển sách cũng nên trở về với người chủ chân chính của nó."

- Thiên tài, em quả là thiên tài. Hôm nào ta cũng sẽ thử biến hình thành Gellert. Em biết rõ chuyện Tam đại Phù Thủy lắm chứ?

Hắn nhìn ta, đưa tay lên vuốt mặt tự mãn, ta tất nhiên cũng biết hắn chính là một phù thủy quyền lực nhất trong Tam đại phù thủy dù hắn chưa bao giờ trực tiếp giao đấu với cụ Dumbledore một sống một còn.

- Em đương nhiên biết rất rõ gian tình của hai người bọn họ. Nhưng anh xem, hai trong ba đại phù thủy vĩ đại đều là gay. Nói chung khác với người bình thường. Nói điên rồ hay là thiên tài cũng đều chỉ một mà thôi. Nhưng anh mới là không bình thường nhất kia.

- Ta có gì mà không bình thường. Ta vĩ đại hơn hai kẻ kia gấp nhiều lần.

- Anh vốn chỉ yêu bản thân mình, trong Tam đại Phù thủy là kẻ còn lại không hiểu tình yêu là gì. Anh chỉ có tình yêu với quyền lực của chính bản thân mình. Còn nữa, Gellert Grindelwald là một phù thủy đẹp trai có phong thái cùng thần thái vô địch trong tất cả 3 người. Lời nói lại vô cùng dụ hoặc nhân sinh, phàm là kẻ nghe hắn nói đều dễ dàng bị thuyết phục. Một phù thủy như vậy, tính ra so với cụ Dumbledore tính mất ăn nói bí mật khó hiểu, còn anh thì cứ hai câu lại nói về cái chết một lần. Là kẻ quyền rũ nhất.

Mặt Thomas đại biến, hắn có lẽ giận lắm khi nghe ta nói về một người còn lại trong Tam đại Phù thủy với vẻ sùng bái như vậy. Nhưng những điều ta nói đều là sự thật mà. Nhìn kiểu ăn mặc suốt ngày áo choàng đen của Voldemort so với Gellert thì biết. Gellert hiển nhiên phong thái vương giả, khí thế bức người lại ăn mặc chín chu. Voldemort lấy năng lực ra so cũng không bì được người kia trong vẻ quyền rũ nhân sinh. Vì đó vốn là hai đường thẳng song song đó.

Nhưng hắn cũng không có biểu hiện gì ngoài im lặng một lúc rồi mới đỡ lấy cuốn sách từ tay ta. Thán nhiên đặt bàn tay hắn lên mô hình hệ mặt trời đang quay vòng trên mặt Cuốn sách. Từ từ đem cái chốt khóa bên hông bật mở ra. Bên trong cuốn sách có miêu tả rất rõ về câu chuyện nguồn gốc xuất xứ của 7 hoàng tử địa ngục. Tất nhiên trong đó có ta. Voldemort biết được rằng ta và Lucifer là hai người không thể chết được. Vì chúng ta được Sullivan ban phúc từ khi sinh ra với lời chúc phúc bằng một sinh mệnh vĩnh cửu. Nhưng ba con quỷ còn lại là Beelzebub, Leviathan cùng Mammon có thể bị tiêu diệt bằng cách đâm thủng 7 trái tim của chúng. Trong khi pháp sư đủ quyền năng trực xuất con quỷ sẽ phải dùng tới trận pháp phong ấn Nhật nguyệt, đọc to lời chú: "Nhân danh những kẻ bề tôi của Chúa, nhân danh sức mạnh được ban cho bởi 7 tổng lãnh thiên thần tối cao. Ta trục xuất con quỷ tên "Phải đọc đúng tên con quỷ" trở lại về địa ngục." Có thể không cần đâm vào 7 trái tim, nếu có thể ngăn lại đòn tấn công của chúng, nhưng vì đó là điều không thể nên pháp sư cần tới một nhóm khoảng 13 người để bày trận và áp chế con quỷ cùng một lúc.

Ta chân thành nói rằng Thomas nên giữ cuốn sách này. Vì cụ Dumbledore cũng cho vậy nên khi hắn muốn trả lại quyển sách ta nói hắn cứ giữ lấy.

Bạn đang đọc truyện [Động nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 32-2: Kết Năm Hai

Những ngày cuối cùng của năm học là những kỳ thi liên tục kéo dài trong một tuần. Và một tuần trước khi thi thì bọn trẻ được nghỉ để tập trung vào việc ôn tập. Ta cả ngày bận rộn dán mặt vào những chồng sách lớn ở thư viện cùng Snape và Lily. Đầu là những kẻ ở trên thư viện còn nhiều hơn xuất hiện ở bàn ăn. Thomas cũng nhắc ta tập trung ôn tập mà không cần để ý tới hắn. Ta đoán hắn lại có chuyện riêng nhưng vì hắn không nói ta cũng không có hỏi. Hắn biến mất khỏi Hogwarts trong 1 tuần lễ đó rồi mới trở lại vào kỳ thi.

Bài thi Độc được là điều chế Shrinking Solution, bài này là bài tập về nhà trước đó của thầy Slughorn nên cả ta cùng Snape đều đạt điểm tối đa. Biến hình sẽ thi về việc người sử dụng bùa biến mất Evanesco để làm biến mất chiếc vạc của mình, không quá khó khăn khi để đưa đĩa zích zac theo hình cắt xẻ đi vật trước mặt, đem chúng tan biến vào hư vô. Bài thi Bùa Chú bắt người sử dụng Arania Exunai đuổi những con nhện, riêng Sabrina được cộng thêm 5 điểm vì giải thích nguồn gốc tiếng Latin của từ này đúng y như thầy Flitwick từng giảng, từ "Aranea" tiếng Latin có nghĩa là nhện, còn exuo nghĩa là "tôi nằm sang một bên", vì thầy cho rằng Sabrina là học sinh duy nhất ghi nhớ từng lời giảng vàng ngọc thầy dạy cho chúng. Phần thi Thảo được học bắt bọn trẻ phải thu hoạch những quả Shrivelfig và lột vỏ chúng. Chăm sóc sinh vật Huyền bí là việc chăm sóc lũ chó hai đuôi Crup. Riêng Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám sẽ thi riêng hai bài thi. Một là về phòng thủ, khi bạn đối diện người tấn công, bắt buộc phải tạo ra một bùa chú khiến bảo vệ Hex-Deflection làm đổi ngược lời chú. Hai là bài thi về tấn công bằng cách sử dụng Stupefy lên người còn lại. Đầu cặp với nhau. Bài thi Lịch sử Pháp thuật dài chưa từng thấy, nội dung nói về Chiến dịch săn phù thủy ở thế kỷ 14, và Hiệp ước Người sói về Luật định Người sói vào năm 1637.

Sabrina rời phòng thi cuối cùng khi đã mỏi nhừ tay vì múa bút trên trang giấy. Cô biết tới những tám trang, bằng tốc độ mà không một người thường nào có thể múa bút trong thời gian một tiếng để viết ra đầy mặt giấy với những chữ bé tí xíu. Hứng khởi vì đã xong kỳ thi, cô bé bắt cặp với nhóm Potter chạy tới nhà bếp làm một bữa linh đình. Những con gia tinh bé từng chồng lớn bánh Croissant thơm mùi bơ đang phòng rộp rộp vỏ giòn. Chúng còn mang ra cho bọn trẻ nào là mật dâu rừng và bơ động phòng cùng cả núi bánh mì chuột thơm ngon.

- Tớ đã nhầm với một điều ước na ná giống với Hiến chương pháp sư quốc tế năm 1289, trong đó nói mỗi một giống loài phép thuật cao quý đều có quyền bình đẳng như nhau. Lupin sâu não nói.

- Không cậu nói rất đúng. Tớ nghĩ giáo sư Binns sẽ coi đó như một ý kiến mở rộng ra của riêng cậu. Đúng vậy, mọi giống loài đều có quyền bình đẳng như nhau. Sabrina nói.

Lupin nhìn cô bé mỉm cười, mặt cậu vẫn gầy hốc hác như vậy, nhưng khi cười cậu lại tươi tỉnh hơn rất nhiều.

Những ngày cuối cùng còn ở Hogwarts trôi qua trong yên bình, ngoại trừ việc giáo sư Thomas thường xuyên vắng mặt ở trường còn lại không có gì quá bất thường xảy ra. Ta cảm thấy nó như bầu trời quang đãng, không một gợn gió trước khi cơn bão lớn ập tới. Hoặc là ta đang dần trở nên già cỗi với những suy nghĩ mà Thomas nói rằng "giống hệt lão Ông Mặt."

Bọn ta lại lên chuyến tàu Tốc hành Hogwarts để trở về với gia đình. Ta nhảy cẫng lên mà ôm chầm lấy ông bà vì đã lâu không gặp hai người, sau màn ôm hôn thăm thiết này ta mới quay lại chào tạm biệt Snape, Sirius cùng James. Hứa hẹn mùa hè sẽ qua nhà Potter ở thung lũng Godric chơi.

Bạn đang đọc truyện [Động nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Quyển 3 - Chương 1: Mùa hè tại Dinh thự Riddle (H)

Sau khi ta trở về ngôi nhà nhỏ của mình ở Đường Bàn xoay cùng với gia đình, ta cũng đã thú nhận với bọn họ về thân thế thực của ta, ta kể lại kỳ thi và những chuyện trên trường chỉ trừ việc ta yêu đương với Voldemort. Ta lo lắng hai ông bà sẽ suy nghĩ nhiều mà lo lắng cho cháu gái họ trong tay Chúa tể Hắc ám. Nhưng trong tay hắn ta đã rất hạnh phúc đó thôi. Ông bà cũng đã rất nhanh chấp nhận chuyện ta là một linh hồn đã hơn 500 tuổi, họ nói đó là nhân duyên của dòng tộc Sandal, vì bà Elizabeth đã bật mí một bí mật động trời cho ta nghe, đó chính là bố ta Daniel Sandal đã cầu xin Ma vương một đứa con, nên hai ông bà đã giữ bí mật này với ta mà không nói ra. Nếu như chuyện ta có dây dưa với họ hàng nhà quý thì cũng không phải chuyện lạ gì.

Ta thờ phào nhẹ nhõm giành những ngày yên bình của mùa hè trôi qua. Mỗi ngày ta đều tới gặp Snape và bắt cậu mỗi ngày phải chế ra bằng được một trò đùa cho đỡ chán, khi thì là ống trượt nước khổng lồ, khi thì là công viên trên cánh đồng lavender, khi lại xây cả một rạp xiếc những sinh vật kỳ bí đi diễn ở Hẻm Xéo. Ta đã rất muốn mở một rạp hát opera phù thủy như ban Frog Choir ở Hogwarts nhưng không thể làm được vì ta nhận được thư của Thomas. Anh mời ta tới dinh thự Riddle ở Little Hamletton để nghỉ hè trong vòng một tuần. Anh cũng rất cẩn thận gửi thư thông báo cho ông bà ta dưới

danh nghĩa giáo sư môn Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám ở Hogwarts. Ông bà hiển nhiên rất vui mừng khi ta được giáo sư chỉ dạy "tận nhà" còn gói cho ta một giỏ đầy đồ ăn để lên đường cùng một rương bạc chẳng toàn là quần áo để cho ta mặc đủ trong vòng 1 tháng.

Ta nói với ông bà rằng ta chỉ đi có một tuần mà thôi. Rồi sẽ nhanh quay trở về với hai người. Mà khi Thomas đến đón ta, ta lại rất bất ngờ khi anh nói chuyện rất ăn ý với hai ông bà Sandal. Anh vào nhà, gác lại chiếc mũ beret màu xám của mình. Hôm nay anh mặc một bộ complet xám phẳng phiu. Trông vẻ ngoài chính xác của một quý ông, ta khi bước cầu thang đã lỡ chân bước hụt mà ngã nhào xuống sàn. Ta còn nghe anh nói:

- Trò cũng không cần phải gấp gấp khi gặp ta tới như vậy.

Ta bung trà lên mời mọi người. Anh giờ đây trông cứ chỉ điệu bộ đều toát ra phong thái cùng mị lực kinh người. Ta tự hỏi bản thân rằng có phải sau khi ta khen Gellert Grindelwald xong thì anh đã ngày đêm luyện tập hay không? Nhưng ta nào dám hỏi. Anh nói chuyện cùng ông bà Sandal đến là tâm đầu ý hợp. Ta chưa từng chứng kiến ông bà lại tiếp khách lạ mà như đã quen thân từ lâu lắm rồi đến như vậy.

Họ thảo luận về đủ thứ chuyện trên đời, nhưng đều là về kiến thức cùng khoa học tinh vi, tuyệt nhiên không phải loại câu chuyện người bình thường lấy tên này ra để nói hay tên kia ra để chỉ. Hoàn toàn là học thức uyên bác. Nào là về những đồ cổ gia truyền giá kim của gia tộc Sandal. Anh đã cười với bà Elizabeth mà nói:

- Nhìn quý bà Sandal đây tuyệt đối hồi trẻ là một mỹ nhân. Một mỹ nhân có bàn tay cẩn thận chu đáo khi đã chăm sóc những món đồ cổ này một cách kỹ lưỡng, bảo quản phục chế để chúng không có gì chỉ một chút dấu hiệu của thời gian.

Hắn luận điệu, chủ vị cùng luận ngữ đều là bộ dáng đỉnh nhất. Hắn đi từ lý do này sang chủ đề kia một cách uyển chuyển. Cách dẫn dắt vấn đề cũng vô cùng logic. Lập luận hùng hồn chặt chẽ. Khi cần nêu ý kiến thì đều nói những luận điểm chính xác khoa học bên cạnh luận điểm của bản thân rạch ròi. Suy ra được những điều khiến ông Sergoth tròn tròn mắt ngạc nhiên và bà Elizabeth thì ngồi cười thích chí vô cùng. Hiển nhiên là hai người đã vô cùng hài lòng với vị giáo sư đầy uyên bác này.

Hắn còn khen ông nội ta không ngớt lời:

- Nghề giả kim cùng luyện khí của gia tộc Sandal đã truyền thừa qua bao thế hệ là một kho báu vô giá. Những kiến thức này không gì đánh đổi được, sánh ngang với kho báu của vua Solomon.

Nhìn hân hân vẻ mừng rỡ quần quật không hề run tay lấy một cái ta thật bội phục hân hết sức. Vậy là hân thành công trong việc lấy lòng ông bà Sandal. Nếu ông bà mà biết được kẻ kia thực sự là Voldemort, Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, You Know Who nổi tiếng bạo tàn thì hai người có thay đổi thái độ với hân không nhỉ? Nếu bọn họ biết cháu gái hai người đang hẹn hò với You No Poo thì sẽ phản ứng ra sao, chỉ ít hai người cũng nên cho hân những cửa ải khó khăn không thể phá hàng phòng ngự cuối cùng này chứ. Ta sầu não mà phải cố vén miệng lên mỗi khi ông Sergoth chỉ vào ta mà nói:

- Mong là Sabrina ở trường sẽ được giáo sư Gaunt đây chỉ bảo tận tình. Cháu nó bình thường vẫn luôn hay ngại ngùng ít nói vậy đấy.

Ta ngất! Số lần ta khua môi múa mép trước mặt Voldemort là chuyện Nghìn lẻ một đêm. Ta lại ít nói với hân. Quay sang thấy Thomas nhìn ta nở một nụ cười khó hiểu. Hân cứ như đang gồng mình lên để không bật cười ha hả vậy.

Kết quả là ông bà ta còn chân thành mời hân ở lại dùng bữa trưa với gia đình. Luna nghe nói có khách quý là giáo sư của Hogwarts đến, mà kẻ kia còn rất đẹp trai nữa. Nên nó trở hết tài nghệ từ trước đến nay ra làm tới tận ba món chính liền gồm mỳ spaghetti trộn của cùng sốt kem cay nhẹ, một chiếc bánh pizza với 5 loại cheese tan chảy trên mặt bánh, là thứ mà ta thích ăn nhất và những miếng beefsteak thịt bò Kobe đắt đỏ. Nhà ta cứ như là tiếp đãi Bộ trưởng Bộ pháp thuật tới thăm, món khai vị còn có cả gan ngỗng áp chảo ăn kèm sốt táo. Ta rất vui vẻ trước không khí bàn tiệc này mà tinh thần hứng khởi lên tức thì. Dem về "mặt hên" ban nãy biến đi sạch sẽ. Ta lấy một chai rượu vang đỏ Chateau Rothchild ra để mời khách. Ta vẫn luôn không thích vị chất sấu lắng của chai rượu này, có còn có một mùi khó chịu như thể mùi tỏa ra từ coffee rang xay loại của Italian. Nhưng đó là chai rượu quý nhất trong hầm rượu nhà ta bây giờ, nên đem ra mời Thomas cũng được. Ta cũng rất vui lòng phục vụ cùng Luna nhưng Thomas thì nhất quyết là đàn ông sẽ là người mở rượu. Điều hân nói khiến ông nội Sandal gật gù thường thức, còn khen hân tuyệt đối xuất thân từ một gia đình phù thủy thuần huyết cao quý. Cái này thì chỉ đúng một nửa, vì chính tay hân đã xử nốt người cậu Mofin khi đẩy hân nhận tội thay mình. Gia tộc nhà Gaunt thế là hết. Còn lại mỗi mình hân tự do tung hoành tác oai tác quái.

Ta đành bật mí với ông bà:

- Anh ấy là hậu duệ cuối cùng của Salazar Slytherin. Khi nhắc đến câu "cuối cùng" ta còn lên giọng những một quãng tám đủ để cho Thomas xanh mặt nhìn ta. Nhưng vẫn không quên giữ dáng vẻ quý tộc cùng điệu bộ tự hào cứng nhắc.

- Một gia đình phù thủy cao quý như vậy. Ta lại nghe được rằng Mofin Gaunt là người cuối cùng đã bị giam tại Azkaban. Thật may mắn, Salazar có linh thiêng nhất định phù hộ đứa trẻ này.

Ông Sergoth quả không hổ danh xuất thân quý tộc. Câu nói thông tin vừa đủ, không nịnh nọt, không khiển trách mà chỉ mong điều tốt cho Thomas. Hân hiển nhiên chỉ gật đầu cười cười mà không nói gì cả. Ta không biết anh đang nghĩ gì nhưng cứ chốc chốc anh lại nâng ly rượu vang lên, nhìn sâu vào lớp rượu đỏ dưới đáy ly, lắc lắc chiếc ly rộng rồi một ngụm lại một ngụm từ từ nhắm nháp hết sạch ly rượu. Anh không động đũa vào một món nào cả khiến ta đứng vào chân anh dưới bàn nhắc khéo. Lúc này Thomas mới cất những miếng đầu tiên nhỏ xíu ra từ tốn thưởng thức. Tay nghề của Luna quả thực rất tốt, anh đã ăn nhiều hơn mọi ngày.

Người ta nói hãy nhìn những người mình yêu thương dùng bữa thì sẽ đều là hạnh phúc. Ta cho rằng đúng là như vậy. Nhìn cảnh cả gia đình cùng anh dùng một bữa trưa ấm áp như này khiến ta không khỏi cảm thấy vui vẻ ngập tràn, mong đợi về một tương lai cả gia đình chúng ta vẫn sẽ có những bữa ăn ấm cúng như vậy.

Ta chào tạm biệt ông bà rồi rời đi cùng Thomas. Anh dọn đồ cùng ta tới bãi đất trống ngay cạnh hàng rào cây lớn đang bao phủ lấy một dinh thự rất lớn màu xám cổ kính nằm ở giữa khu vườn. Anh mở cửa dẫn ta bước vào trong. Bên trong là sân vườn rộng lớn vẫn có người thường xuyên chăm sóc. Ta cũng biết người đó là ai, đó là Frank Bryce, người bảo vệ và canh gác cho tòa biệt thự này. Đi qua một vòi phun nước đã phủ kín rêu xanh. Trước mặt ta là một tòa dinh thự lớn với hai gian nhô ra về phía trước theo hình chữ U. Bao trùm lên nó là một vẻ cũ nát dường như đã lâu không có người tới ở. Nhìn về điều tàn của căn nhà như trong những dinh thự ma quái đầy vampire hay ma quỷ ta nhất thời chột dạ. Mãi không chịu bước vào nhà cùng hắn.

- Bên trong không đáng sợ đến vậy đâu. Thomas nói với ta.

Hắn thì biết sợ cái quái gì chứ? Hắn có thứ để sợ trên đời này à? Hắn đương nhiên không. Còn ta thì run như cây sậy, ta cũng là cùng một bọn với mấy con quỷ cơ mà, ta sợ cái gì chứ. Nhưng ta phải thú thực rằng ta sợ ma. Cứ như con yêu tinh Peeves thì chui vào đây nó cũng hù cho người ta sợ chết.

Bên trong là một hành lang rộng lớn có đài phun nước hình con ngựa hí vang đã ngừng không còn nước. Một cầu thang lớn đổ về hai phía thành hình vòng cung, trên những lan can gỗ uốn lượn đã phủ đầy mạng nhện. Đi dọc theo hành lang đó là tới được phòng khách cũng quá đồi lớn. Nó phải lớn bằng cả căn nhà nhỏ của Sabrina ở Đường bàn xoay, có một lò sưởi đen kịt bằng đá lớn là giống với chiếc lò sưởi ở nhà cô. Cô nghĩ là dân Anh thời kỳ này đều thích trong nhà có những chiếc lò sưởi như vậy đi. Nơi này khác hẳn với căn nhà mà Voldemort từng bắt cóc cô mang đến hang ổ của hắn "tâm sự."

Trong phòng ngoài kệ tủ sách còn có rất nhiều tượng điêu khắc cùng áo giáp sắt bày xung quanh. Có một bộ ghế sofa bản thủ nhất mà Sabrina từng gặp. Ta méo miệng quay lại nhìn hắn:

- Bình thường ngài sống ở đây?

- Đúng vậy. Trong phòng ngủ sẽ sạch sẽ hơn. Vì ta không dùng tới những phòng còn lại nên cũng không có ai lau chùi dọn rửa kể từ khi chủ nhân của tòa lâu đài chết đi.

- Ngài đây là thừa hưởng lại di sản từ bố ngài. Vậy là ngài chỉ có mỗi căn nhà này sau bao nhiêu năm đánh cướp bên ngoài ư? Ngài cũng quá nghèo rồi, đến bất động sản cũng không có thì làm sao lấy vợ?

Khuôn mặt của Thomas đại biến, ta không biết hắn nghĩ gì mà lại đi nói câu:

- Ta sẽ dọn dẹp căn nhà này nhanh thôi. Em chút nữa có thể cùng ta đi chợ, ta muốn chúng ta có một bữa tối bên nhau.

Ý hắn bảo là một bữa tối bên nhau như hai vợ chồng á, ta sẽ nấu nướng cho hắn như một bà vợ phù thủy bình thường không có gia đình trợ giúp. Nhưng ta cũng rất vui về với lời đề nghị này, có lẽ Voldemort cũng thích những bữa tối gia đình, có lẽ hắn cũng thích bữa trưa khi dùng ở ngôi nhà Đường Bàn Xoay. Ta vui vẻ đi lên nhận phòng của mình. Phòng của ta khá rộng rãi, bên trong bày biện đơn giản y như căn phòng của Thomas ở Hogwarts.

Ta không chịu được ngứa chân ngứa tay mà liền thay nó bằng một lớp giấy dán tường màu vàng với những chú chim hoàng yến bay lượn rồi biến mình thành trái banh Snitch vàng. Sau khi thay sau giấy dán tường ta cũng đổi lớp rèm cửa cũ kỹ sang một lớp rèm cửa màu trắng ren tinh khôi. Trải lại lớp thảm trải nhà bằng hình một con gấu lông trắng muốt. Đổi chiếc giường cùng kệ tủ bàn sang một màu nâu bóng cùng kiểu. Thắp lên những ngọn đèn giống y hệt cây đèn thần Cupid ở nhà ta. Ngắm nhìn thành quả một vòng rồi mới thay quần áo.

Phòng tắm ở ngay phía cuối hành lang, ta đi qua những cánh cửa đang đóng chặt mà nổi cả da gà. Tốt nhất không nên tò mò, không phải con người có bao câu chuyện mờ cửa để rồi nhận lấy đau thương cơ chứ. Vẫn là đi một mạch tới phòng tắm. Bên trong rất rộng rãi, có một bồn tắm lớn thiết lớn như chiếc bồn tắm ở phòng Huỳnh trưởng vậy. ta vận đầy nước vào trong, điều chỉnh nhiệt độ bằng cây đuá phép rồi hóa ra vô số bọt lớn bé. Cởi hết quần áo ra, nhẩy chum vào làn nước ấm. Đầu óc ta lúc này thật sáng khoái.

Ta vẫn luôn thích kéo chìm người xuống bể nước sâu mà lắng nghe tiếng nước chảy lục đục bên tai. Nó thư giãn và thoải mái không khác gì việc ngồi thiền. Đắm chìm trong làn nước đen, xung quanh là tối tăm chỉ vang vọng lại những tiếng nước động cùng tiếng bọt tí tách vỡ ra. Ta thấy mình chìm hẳn vào đại dương đen sâu thăm thẳm đó. Bên trong u tối nơi ta đặt chân mình xuống mặt kính lạnh buốt. Ta đảm bảo đó là mặt kính vì những giác quan ở trên làn da ta cho cảm giác rất chính xác. Mặt kính này rung chuyển rồi vỡ vụn ra, ta mới mở mắt ra, thấy mặt kính này đang đón vô số những viên đạn bắn thẳng vào mà vỡ nát, ta không kịp bay lên mà chỉ rơi sâu vào màn đêm tĩnh lặng.

Ta choàng tỉnh lại, khó khăn hô hấp đem nước từ trong tai cùng hốc mũi dốc ra. Thomas đứng ngay trên thành bồn tắm, đang cầm trên tay một chiếc khăn tắm lớn, hắn nhìn ta khó hiểu nói:

- Em có sở thích chìm chết mình trong nước?

- Không, em thích lắng nghe tiếng nước vọng bên tai, rất thoải mái. Phòng tắm này của anh là tuyệt nhất. Còn đẹp hơn cả phòng tắm của Huỳnh trưởng ở Hogwarts nữa.

Ta nhìn hắn mắt sáng lên mà không khỏi chú ý rằng mắt hắn nhìn vào ta cũng đang sáng rực.

- Đó là lẽ đương nhiên. Khi anh được chọn làm Huỳnh trưởng rồi Thủ lĩnh Nam sinh anh đã rất hưởng thụ trong chiếc bồn tắm đó. Nên anh làm một cái giống hệt ở nhà mình.

Hắn kiêu ngạo nói với ta. Ủ nhỉ, ta đã quá quen thuộc với hình ảnh giáo sư Gaunt của hắn mà quên mất hắn từng là một vị Thủ lĩnh Nam sinh xuất sắc nhất, đẹp trai nhất ở Hogwarts. Đáng tiếc là...

- Cái danh hiệu Thủ Lĩnh Năm Sinh đó danh giá lắm sao?

- Là Thủ lĩnh Năm sinh, đứng đầu trong lũ nam sinh của Hogwarts, em có hiểu không, người yêu em là một người ưu tú có một không hai ở Hogwarts.

- Nhưng khi em vào học thì danh hiệu một trong ba người xuất sắc nhất Hogwarts. Đứng thứ hai là anh, thứ nhất là cụ Dumbledore. Và em đã đá văng anh ra khỏi vị trí thứ hai anh có biết không?

- Nhưng em lại là của ta, nên chúng ta có thể chia sẻ vị trí ấy với nhau. Chúng ta là một mà.

Nói rồi hân hôn ta, một nụ hôn thật sâu, thật ướt át khi hân đem cả cơ thể nhảy vào trong làn nước. Thomas đặt ta lên đùi hân, phần chân nhanh chóng xâm chiếm vị trí nhạy cảm dưới thân ta. Ta có thể cảm thấy được vật to lớn của hân đang từ từ ngóc đầu nơi những đường gân nam tính chạm vào da ta đều là nóng hổi. Hân dồn ta về phía thành bể nước, miệng hân kề sát tai ta, thì thầm: "Em luôn thành công quyến rũ ta như vậy." Nói xong Thomas xáu xa thổi một luồng hơi nóng lên gáy ta, sau đó cắn nhẹ vành tai đang ửng đỏ. Bàn tay hân vuốt một đường từ vai cho tới đôi mông tròn trịa, sau đó lại không an phận lườn ra phía trước.

Bàn tay Thomas như có ma lực, hân chạm đến đâu, làn da ta lại trở nên nóng rất đến đấy. Ta cảm thấy đầu óc quay cuồng, kích thích trào lên nhấn chìm lấy đôi mắt của ta. Ta đáp lại hân bằng những nụ hôn cuồng nhiệt, đem lớp tóc ướt át dính trên khuôn mặt hoàn mỹ ấy vuốt nhẹ ra sau. Cảm nhận no đủ sự mềm mại từ đôi môi và chiếc lưỡi của hân. Ta mới đề mê tê rần người lên khi điểm dừng của bàn tay hân là nơi mẫn cảm nhất trên cơ thể ta.

Một trận hỏa nhiệt bất thường chạy dọc lên não, khiến ta cong người rùng mình đem thân thể áp sát hơn vào lồng ngực hân, đem hông đưa đẩy khiêu khích nơi bông rẫy đang cứng ngắc kia. Hân thở gấp một hơi, xung quanh là hương hoa hồng từ bọt tắm, nhàn nhạt tán ra mùi hương trong trẻo nồng nhiệt, nhưng hiện tại, thứ bay vào mũi ta không phải là mùi hương hoa hồng chua dịu ngọt ngào, mà là mùi kích thích, mùi của ám muội và cảm dỗ.

Tay hân đưa đẩy nhẹ nhàng trong hoa huy* của ta khiến ta không khỏi phát ra những âm thanh rên rỉ yêu kiều. Hân ngừng lại một lúc, đôi mắt dường như có chút đã bị nhiễm dục mê mà long lanh mờ đục, đôi môi vì cắn nhẹ mà bóng lưỡng căng tròn hơi mở ra, hơi thở đã có chút không ổn định. Thomas nghiêng rãnh, hít vào một hơi như cố gắng kiềm chế:

- Đây là em đang dụ dỗ tôi.

Nơi sâu nhất của ta đã run rẩy không ngừng rung lên nhẹ nhàng. Mà bàn tay hân như có ma thuật, hân cảm nhận được nhịp rung lên co bóp của ta mà đưa tay vào trong nhịp nhàng ấn rồi lại day nhẹ. Thành công đem những khoái cảm khiến ta rên lên những tiếng kích thích không thể kiềm chế.

- Đúng vậy, tiếng rên của em thật dễ nghe.

Thomas nhếch miệng lên cười, lộ ra hàm răng trắng bóng trắng tấp như những hạt ngọc. Chỉ là giọng nói của hân đã nhiễm chút trầm kham của dục vọng. Hân hôn ta triền miên trong miệng, quấn lấy đầu lưỡi đang hòa quyện vào cùng ta. Hai tay không ngừng nghỉ mà nắn bóp khuôn ngực cùng mẫn mê ngây hoa hồng hồng khiến nó dần dựng thẳng đứng lên.

Thomas nhìn bầu ngực vừa in trong lòng bàn tay mình thì gạt đầu một cái về tán thưởng. Sau đó cúi đầu hôn xuống xương quai xanh của ta, đôi môi như ma quỷ, ẩm ướt lướt dần xuống dưới, vừa hôn từng thớ thịt đang hở ra trên người ta, vừa cắn gặm nhấm nhấp tựa như đang thưởng thức mỹ vị tuyệt hảo. Cuối cùng, bạc môi hân dừng lại ở trước hoa huy* của ta, hân hôn lên đó một cái, rồi liếm một cái. Rất nhanh đem cả hai cơ thể bay lên trên sàn nhà tắm.

Cảm giác mềm ướt, nóng ẩm của hai cơ thể đang ray rứt khiến ta không chịu nổi mà cúi xuống, cầm lấy nam căn nóng hổi đỏ hồng của hân xoa nắn một vòng. Cơ thể hân run lên mãnh liệt, nắn yên thưởng thức sự chiều dài này. Hân rên lên những tiếng ân ưm vang dài mỗi khi ta xoay cô tay xung quanh nắn khác đang nhô ra kia. Xoay nhẹ tay một vòng đặt lên hai hòn ngọc mà treu đùa nghịch ngợm chúng. Day nhẹ hai ngón tay lên lớp da cách đó không xa khiến hân cong mình gồng cứng lại.

Ta cũng đã rất muốn trao điều này cho hân từ lâu. Hai người là người yêu thì có thể làm mọi điều cho đối phương của mình. Ta cũng rất hưởng thụ khi nhìn thấy hân run lên vì sung sướng như vậy. Nên ta đã đặt đôi môi mình lên đầu trụ vật của hân, hôn nhẹ rồi liếm láp sang hai bên khác xung quanh, đảo lưỡi tại đó một vòng. Cụ vật to cứng dựng đứng lên và như phình lớn ra bên trong khoang miệng của ta. Đưa đẩy đó vào sâu bên trong lớp lưỡi mềm liếm láp lên xuống cột trụ. Ta đảo lưỡi ở đó xung quanh rồi lại nhấp nhô mái đầu của mình theo nhịp. Đem mật dịch thấm dầm trên nam căn nóng bỏng.

Ta chỉ dừng lại khi cảm thấy Thomas rùng mình một cái thật lớn, rồi hân gầm lên: "Ahhh..." Đem nam căn cương cứng rung mạnh một cái rồi bắn phụt ra thứ chất lỏng màu trắng trơn nhón vào thẳng trong miệng ta.

Ngước lên nhìn hân, nuốt ực chất dịch nhầy có vị chua hăng nhẹ trong cổ. Liếm mép một cách ngon lành. Ta khoái chí khi nhìn thấy hân điệu bộ đều là sừng sốt, hân ngáy ra như phồng ở đó, khuôn mặt đỏ bừng.

- Ngài xem, ngài còn nói là mình dẻo dai. Em còn chưa kịp làm gì ngài.

Thomas nhìn bộ dạng hiện tại của Sabrina, mê người vạn chủng, không kiềm chế nổi mà gầm lên một tiếng nhẹ. Tiểu yêu tinh này, thật là khiến cho người ta muốn ăn tươi nuốt sống mà. Thân thể em trần trụi lồ lộ, xinh đẹp như một nàng tiên nữ đang e lệ. Đưa bàn tay vuốt dọc một đường từ tấm lưng, khe mẫn mê hình xăm con rồng rồi chậm chậm đi tới hang động u mê đang chảy ra chất dịch ẩm ướt, ngón tay vân vê một chút hạt châu mẫn cảm của người con gái.

- Rất thoải mái. Thomas.

Tiếng ngâm nga của ta thành công khiến cho tiểu đệ đệ của hấn ngóc đầu trở lại, căng trướng lại càng cứng rắn hơn. Ngón tay ma quái của Thomas kịch liệt rút ra đâm vào, rồi dần dần tăng lên tốc độ. Tiếng thờ dốc của hấn thì ngày càng gấp gấp hơn. Hơi nóng lan tỏa ra toàn thân, tựa như lửa đang cháy trong người.

- Em muốn.

Ngón tay đang ra vào hoa huy*t của Thomas dừng lại một chút, cất giọng trầm đục khan khan hỏi lại người đang ở dưới thân:

- Muốn gì?

Hấn đương nhiên hiểu cô đang muốn gì, bởi vì thân thể hấn cũng đang kêu gào mãnh liệt, ham muốn của hấn cũng gần như sắp không thể kiềm chế hơn nữa. Chỉ cần bây giờ cô nói "muốn gì" thì hấn nhất định sẽ dứt khoát dùng vật nóng bỏng kia mà mạnh mẽ đâm vào người cô.

Cô khẽ cắn lên vai ta: "a...ummm. ummm." Âm thanh kiều mị như đâm thẳng vào lòng Thomas, khiến cho ham muốn của hấn lại càng vô có tăng thêm một bậc, tiểu yêu tinh này rên thật quá mê hồn. Một tay ở phía dưới cảm thấy cô rất ướt rồi, vậy mà dịch mật chảy ra càng lúc càng nhiều, càng ngày càng ướt đầm trên cơ thể hai người.

- Em thật ướt. Cho ta! Nhanh!

Hai chân ta được tách ra, cả cửa vào tiểu huyết được chiếu cố mạnh mẽ, cảm thấy vật nóng hôi xé mình đi vào, bao bọc căng tràn lấy âm vật, vách thịt của ta, khiến ta phóng đảng rên không ngừng: "aaa...tuyệt quá...em muốn nữa...thật lớn...um"

- Theo ý em, tiểu yêu tinh, em sướng đến vậy sao?

Thomas thờ gấp, nơi đó của cô dường như càng chặt hơn, cảm giác các lớp thịt đang co rút lại, từng chút từng chút hôn lên nam căn của Thomas. Ta chịu không nổi khoái cảm mê người này, bàn tay nhanh chóng đưa xuống mông cô, nắm chặt lấy vòng eo cô rồi sau đó dùng lực một chút, nam căn to lớn liền ngập sâu vào trong hoa huy*t.

côn th*t quá khổ dù đã dùng sức mà chỉ vào được mới một nửa. Nhưng là thứ cảm giác tê dại ở nơi giao nhau mạnh mẽ khuếch trương tới đại não, lan tỏa ra toàn thân. Hang động trơn ướt mềm mại giờ đây bị lấp đầy, co bóp kịch liệt, cố gắng thích nghi với vật thể lạ. Đầu óc của Sabrina ong ong mơ hồ tựa như cô đang lơ lửng giữa ranh giới của thiên đường và vô thường.

Cổ áp chế cảm giác muốn bùng nổ phía thân dưới nóng rực đang sung sướng vì làn nước chảy ra ẩm áp. Thomas gầm nhẹ một tiếng rồi bắt đầu mạnh mẽ đưa đẩy. Dùng thêm lực, đẩy mạnh một cái, thúc phân thân to lớn kia ngập kín trong khuôn miệng nóng mềm đang co bóp mãnh liệt của cô.

- A...lớn...lớn quá.

Tiếng kêu rên nhưng đầy dụ hoặc kích tình của cô càng làm Thomas khó lòng giữ nổi bình tĩnh, hấn siết chặt hơn bàn tay ở cặp mông tròn trịa của cô, đẩy lên xuống phần hông rắn chắc, phân thân dẫm mạnh ra vào.

Thomas khống chế hạ bộ cũng tốt như cách hấn khống chế ma lực vậy, quy đầu thẳng tắp rút ra cắm vào trượt sát vào hoa hạch, mỗi lần như vậy tìm ta lại đập lên thỉnh thoảng như muốn phá lồng ngực nhảy ra ngoài. Thêm vào đó là mỗi lần đi vào xương mu của hấn lại sụp xuống hoa huy*t, nhìn qua tựa như là một bức tượng với đường cong cơ bắp hoàn mỹ đến nóng bỏng mắt.

Lại phạt một tiếng, côn th*t một lần nữa được hoa kính bao bọc kín kẽ, hạ thể dâng lên cảm giác sung sướng khó tả, một loạt cảm giác ngứa ngáy kỳ lạ từ hạ thể lan tràn ra khắp người như một dòng điện nhỏ. Rất rõ ràng là động tác của Thomas đều là dùng ghệt sức để chôn vùi bản thân vào trong cô, nhưng mỗi nhịp lại rất thông thả, tựa hồ như đang đùa giỡn với con mèo nhỏ.

- Ngứa...uhm...khó chịu...anh hãy nhanh một chút.

- Muốn nhanh vậy sao?

Thomas giọng đục trầm, còn chưa đợi được câu trả lời, hấn đã liên tiếp thúc mạnh vào người cô, mỗi một cú thúc như muốn đâm thẳng qua nơi ửng nộn căng hồng kia, trong gian phòng tắm ướt át tràn ngập âm thanh da thịt vỗ vào nhau và tiếng thờ trầm thấp của đàn ông.

Xung quanh không gian không còn điều gì quan trọng với hai trái tim nữa, tới lúc cảm giác tê tái run rẩy ngập trong người Sabrina, động tác của côn th*t lại càng ra vào mãnh liệt hơn, một tiếng gầm nhẹ vang lên, một dòng dịch đặc phun ra bên trong thủy kính hồng nộn. Nhìn lớp dịch trắng trào ra ngoài không ngớt từ hoa huy*t đang co đập giữ dội như một trái tim kia. Thật hài lòng, ta cảm nhận được từng đợt co giật kịch liệt của hoa kính, đầu óc dường như cũng bị kịch liệt co giật đến mức mờ dần, cơ thể nổi lên một đợt nóng ran tê rần khó tả.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thịt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 2: Sirius bỏ nhà ra đi

Thomas tắm rửa lại cơ thể ta có thật sạch sẽ, sấy khô thơm mát rồi mới hóa phép ra một chiếc váy đen búp bê bông bông trông hết sức đáng yêu, thanh lịch. Hắn thì mặc một chiếc áo sơ mi đen trắng nếp cùng quần âu lượt lã. Mái tóc vẫn để ướt nguyên như vậy, nhưng vì ta cho rằng nhìn hắn như vậy rất mê hồn nên hắn đã để nguyên đó mà dắt tay ta cùng đi chợ.

Khu chợ nhỏ nhưng đông đúc người mua bán. Ai ai nhìn thấy hai người bọn họ cũng sáng mắt lên mà ra vào lời mời mọc mua hàng. Người nam, rất lạ mặt, họ chưa gặp bao giờ, nhưng vẻ ngoài đẹp trai cùng cốt cách quý tộc này tuyệt đối không phải người tầm thường. Cô bé đi cùng thì hết sức xinh đẹp như một nàng tiên nhỏ, lú lú kéo tay hắn mua hàng rồi trả giá kịch liệt. Cô bé trông nhỏ vậy mà dữ quá hén.

- Chúng ta có thể không cần mặc cả mà cứ trả cho họ. Rất đau đầu.

- Đó là vì anh không hiểu được giá trị ngang bằng trong trao đổi tương đương. Em muốn được giá tốt nhất.

Hắn nhìn ta tranh đấu, phản biện, mặc cả, quay đi, diễn bộ mặt đáng thương có phần không nhịn được cười mà đứng đó cười lớn. Đem mấy bà bán hàng cứ nhìn hắn đến độ ngơ ngẩn. Mua đủ đồ ăn cho bữa tối ta mới trở lại dinh thự Riddle. Bên trong phòng bếp đã được Thomas chuẩn bị rất tốt. Một bàn kệ bếp, tủ liên khối bằng gỗ đen bóng, trên giá treo đủ những nồi gang cùng chảo lớn.

Một lò bánh mì to nơi góc phòng ngay cạnh cái bếp đang bày ra những hũ mứt táo đang dờ. Lò bánh mì đó có cái ống khói cao nhỏ xinh rất vừa mắt Sabrina. Một bàn ăn lớn bằng gỗ đã bày biện sẵn đĩa cùng dao đĩa. Nhìn quanh căn bếp một vòng. Rồi hóa phép ra một chiếc tạp dề.

Thực đơn hôm nay có pate gan gà với nấm tuyết đen ăn kèm bánh mì, món chính có cá ngừ nướng than hồng ăn kèm sốt hoa nghệ tây và món khai vị là kem vani ăn cùng hạt maccadamia. Ta đã trở hết tài nghệ trên bàn bếp của mình ra.

Một tay điều khiển cây trộn bột, đem lớp bột trộn nhào giã nhuyễn thành một khối tròn rồi tự động kéo lớp màng ủ bột một góc bàn. Một bên lại điều khiển con quay phồng để đánh những chóp bột kem cứng tươi mịn. Dùng chính bàn tay của mình để cắt thái miếng gan lớn, đem nó nhào nhẹ qua lớp bột ngô tẩm ướp rồi nhanh tay xử lý thịt cá ngừ đập đầu, cắt bụng cá, rạch trên đó một đường dứt khoát, tẩm gia vị rồi đem nướng trên than hồng cùng gan gà.

Tay ta không ngừng trên mặt bếp, liên tay xắt nhỏ từng sợi nấm tuyết đen đem nó nhào nhuyễn với mỡ lợn rồi mới xắt hành tỏi và gia vị. Thomas đứng đó, yên lặng nhìn ta bận rộn. Hắn hỏi:

- Nhà em có gia tin hèm sẽ không bao giờ phải đụng chân đụng tay vào việc bếp núc mới phải.

Ta cũng không rảnh mà cãi nhau với hắn, chỉ nói vồn vện một câu: "Nấu ăn là một nghệ thuật tinh tế. Nấu cho người mình yêu thương cần đòi hỏi yêu cầu tỉ mỉ. Đặt tâm huyết mình trong đó."

- Ta đã luôn mong muốn có một người phụ nữ như vậy cạnh bên kể từ khi ta gặp em.

- Em sẽ không sống như một bà nội trợ nấu ăn giặt giũ chờ chồng mình quay lại đâu.

- Vậy sau khi giải thoát cho Lucifer rồi, em muốn làm gì?

- Em muốn trở thành một Thần Sáng.

- Em muốn đôi đầu với ta?

- Không dám đâu.

Ta kẹp nhẹ miếng thịt nhìn lớp nước thịt đỏ mọng chảy xuống trên đó. Hải lòng đặt nó trên đĩa rồi rải nước sốt đỏ từ hoa nghệ tây lên, trang trí với mấy cọng măng trúc cùng cà rốt bi nhỏ. Lấy bánh mì vừa nướng nóng hổi ra khỏi lò, và lấy ra từ lò nướng nồi pate thơm phức. Bày biện bàn ăn một hồi rồi rút ra chai rượu vang trắng từ trong tủ ra, tươi cười với hắn:

- Em biết anh sẽ thích gì.

Thomas thưởng thức sặc bữa tối của anh một cách ngon lành, rồi bế ta tới phòng khách lúc này đã đốt lên lò sưởi cùng dọn dẹp sạch sẽ tinh tươm. Chiếc ghế sofa cũng được thay mới. Chúng ta ôm nhau và cùng uống nốt chai rượu còn lại trên đó.

Ta cứ huyền thuyên kể chuyện cổ tích cho anh nghe. Anh nói anh đã đọc cả rồi, ta còn gì mới mẻ hơn không. Ta lại quay ngoắt sang chuyện thần thoại từ thần thoại Hy Lạp đến, thần thoại Bắc Âu sang cả thần thoại Ai Cập nơi chúng ta đã từng đến. Thomas hí mắt lại khi nghe ta kể đến Zeus vị thần tối cao:

- Hắn lẳng nhăng như vậy, sinh ra một đàn con rồi để vợ mình ghen ghét mà hăm hại. Từ nhà không yên thì không thể trị yên đình Olympus được.

Nhìn hắn vuốt cằm phân tích trầm ngâm, ta chút buồn cười mà nói:

- Vậy anh sau này sẽ không như vậy, anh chỉ có duy nhất một mình em chứ?

- Đó là chuyện đương nhiên. Ta không có hứng thú với bất kỳ phụ nữ nào khác. Hẳn nghiêm túc thành thật mà trả lời câu hỏi của ta. Có lẽ cô gái nào cũng có một chút bất an trong lòng như ta đi. Ta nhìn anh thật lâu rồi mới nói:

- Vậy tại sao anh lại hứng thú với em? Vì nhan sắc của em khuyên thành của em ư?

- Em cho là như vậy sao? Hẳn híp mắt lại, mặt lạnh băng. Ta cảm nhận được nguy hiểm tức thì, ở lâu với Voldemort thành ra ta lại trở nên nhạy bén. Cứ mỗi khi hấn phát ra sát khí toàn thân thì ta sẽ linh động cảm nhận được mà nói tránh lê la sang chỗ khác ngay.

Những lúc Thomas quay lại nhìn ta chăm chú, ta bỗng thấy đầu mũi cong cong của anh lại hơi khịt lại mấy tiếng sờ sờ. Ta nhận ra rằng lúc nào anh quá tập trung vào việc gì chẳng hạn như khi xử lý công việc hay đọc sách, mũi anh đều động đậy khịt khịt. Lúc ấy ta bỗng thấy anh đáng yêu kinh khủng, bởi lẽ khi chợt nhận ra một nét gì không hoàn hảo ở người mình thương. Điều ấy lại khiến người ấy trở nên hoàn hảo theo một cách riêng biệt mà chỉ mình hiểu được.

Trong ánh nắng hè trải qua ô cửa sổ bụi bay mờ mịt giữa thỉnh không. Mỗi ngày khi ta tỉnh dậy thì anh đều đã rời giường đi xử lý công việc và liên lạc với thuộc hạ ở một phòng khác. Ta cũng ngoan ngoãn chỉ ngồi chơi trong căn phòng của mình, hết đọc sách rồi lại viết thư cho bạn bè. Tuyệt nhiên không bao giờ hỏi hấn đang làm gì hay phiền nhiễu đến công việc của hấn.

Thomas mỗi ngày đều là dùng bữa với ta, thỉnh thoảng vì lo sợ ta buồn chán là còn mang tới rất nhiều quần áo cùng hộp giày và túi xách cả đồ trang sức tặng cho ta. Nhưng ta nói ta thích được ở bên cạnh anh nhiều hơn. Một tối trời mưa buồn bã, ta đã quyết tâm lôi Thomas ra khỏi nhà mà đi tới một quán bar trong thị trấn.

Bên trong quán bar là ánh đèn neon rực rỡ, một quán rượu kiểu Anh với bàn ghế cao chót vót, chính giữa là sân khấu với ban nhạc guitar cùng trống. Mọi đồ vật trang trí trong quán được dàn dựng rất đầy đủ và cầu kỳ. ta bước lên phía trước của dàn nhạc, không có bục mà chỉ có một cái mic gắn sẵn. Nhìn Thomas đang mỉm cười với ta cạnh quầy bar. Anh mắt như thể nói rằng: "Có anh ở đây."

Ta bỗng thấy khán giả nhòe đi, chỉ còn lại hình ảnh anh thật rõ trong đám đông, những ánh sáng trắng xanh nơi quầy bar phản chiếu trên khuôn mặt đó. Nhưng chai rượu trên kệ lung linh một cách thần kỳ. Ta thấy ánh mắt anh tràn đầy tự hào của một người thầy, sự hân hoan của một người bạn, sự khao khát cháy bỏng của một người tình. Ta tưởng thời gian sẽ ngừng lại mãi mãi ở đó.

Mãi sau này những lời ca của bài hát "The winner take it all" của ta vẫn còn vang lên mãi như một cái máy hát ký ức. "The gods may throw a dice. Their minds as cold as ice. And someone way down here. Loses someone dear. The winner takes it all. The loser has to fall."

Ta vẫn luôn nghĩ bản thân Chúa là một hacker chứ không phải một kỹ sư tuyệt vời. Nhưng những ngày ta ở bên cạnh Thomas ta có thể suy ra được một phương trình hạnh phúc rất đơn giản: Thực tế - Mong đợi = Hạnh phúc. Nhưng chính vì con người ta có xu hướng mong đợi một điều gì đó quá mức hay việc con người thích lý tưởng hóa người khác cũng trở thành vấn đề. Nên thành ra phương trình này trở thành một bài toán khó của đời người. Người ta luôn luôn đi kiếm tìm hạnh phúc. Thực ra nó đến từ những điều đơn giản nhỏ nhặt nhất mà đôi khi chúng ta bỏ quên.

Như khi tỉnh dậy thấy người đàn ông đã trở nên rất đỗi thân quen trong cuộc đời mình này. Ta lại muốn thầm cảm ơn cuộc sống. Ta kể cho anh nghe câu chuyện: "So long – thank you for all the fish." Nếu anh thích mấy thứ tung tung thì anh nên đọc "The Hitchhiker's guide to the galaxy." Cuốn đó nói giống loài thông thái nhất trên Trái đất là chuột, rồi tới cá heo, còn chúng ta chẳng qua chỉ là một thí nghiệm nhiều triệu năm để tìm ra câu hỏi LỚN về cuộc đời, vũ trụ và tất cả mọi thứ.

Nhìn anh lắng nghe câu chuyện của ta rất chăm chú. Ta chợt hiểu ra lời bài thơ "When love arrives", anh Phil Kaye hát rằng: "Love arrives exactly when love is supposed to...."

Ta ở lại tại dinh thự Riddle cho tới ngày thứ năm thì nhận được bức thư của ông bà báo con trai cả nhà Black chính là Sirius đã bỏ nhà ra đi. Hiện không biết ở đâu. Còn ở đâu được nữa ngoài nhà Potter chứ. Ta báo tin lại cho ông bà bình tĩnh rằng chính ta sẽ đi đón cậu quý tử kia về. Báo tin lại cho Thomas, anh đã rất không vừa lòng, nhỏ mọn mà nói Sirius không chết được. Nhưng vì ta năn nỉ gây lười nên anh đồng ý ngày mai sẽ khởi hành cùng ta tới thung lũng Godric.

Đúng 9h ta cùng anh độn thổ tới một con hẻm vắng trên thung lũng Godric. Ta tới ngôi nhà của ba má James Potter, một ngôi nhà hai tầng rộng rãi với sân vườn. Hai người chúng ta đứng trước cửa, bấm chuông. Một người đàn ông cao lớn, hói đầu và đeo cặp kiếng trông giống hệt Potter ra mở cửa.

- Cháu chào bác, bác Joe Potter, cháu là Sabrina Sandal, bạn học của James. Cháu đi cùng với ngài Thomas Marvolo Gaunt đây, là giáo viên bộ môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám ở Hogwarts. Cháu tới là để liên lạc với Sirius, vì cháu nghĩ là cậu ấy đã qua đây vội vàng đến nỗi đã quên báo cho người nhà của cậu.

Ta tươi cười, giơ tay ra muốn bắt tay ông Potter, Thomas chỉ cười nhẹ một cái để chào còn lại bộ mặt giống như anh đến dự đám tang nhà Potter không bằng. Ông Potter cười chào rồi bắt tay cả hai người, ông mời ta cùng Thomas vào nhà uống chén trà trước đã. Trong nhà bà Miranda, mẹ Potter đang ngồi trên chiếc ghế bành lớn ở phòng khách đan khăn. Bà ấy trông thật hiền từ, đôi môi mỏng kia có lẽ là giống Lily. Ta nghĩ mấy cậu con trai đều sẽ thích những nữ nhân nhìn giống mẹ của hấn. Thomas rất ít nói, cả buổi chỉ bật ra được hai câu là: "Đúng vậy" và "Đúng thế". Khác hẳn với khi anh trò chuyện cùng gia đình ta.

Tất nhiên là ta cũng gặp được Sirius ở đây, nhưng cậu nhất định không chịu quay trở lại căn nhà ở số 12 Quảng trường Grimmauld. Cậu nói rằng cậu chẳng giống với bất kỳ ai trong nhà đó hết. Và điều đó khiến cậu ngột ngạt như ở trong địa ngục. Ta đành phải nói rằng: "Cậu không muốn biết dưới địa ngục có gì đâu."

Thất bại trong việc lôi kéo Sirius về nhà ta đành phải gửi một bức thư nói với gia đình Black rằng Sirius đang ở lại tại nhà bạn bè, mọi người không cần lo lắng. Rủ rê Potter tới thăm ngôi mộ của Ignottus Peverell ở nghĩa trang Godric, ta thật muốn đến thăm mộ người em trai út thứ ba nổi tiếng này mà. Ta cũng thành công khiến Voldemort biết được James Potter chính là hậu duệ của người em trai Ignottus. Voldemort trầm ngâm hỏi ta về việc hẳn có dây dưa huyết thống với James Potter không? Ta trả lời rằng đã qua rất nhiều thế hệ rồi, chẳng cần lo lắng về điều đó.

Tới trước căn nhà thờ ở thung lũng Godric, nó được thấp sáng bằng những ly chén thánh trên khung cửa gỗ cao nhọn. Ta đứng đó thất thần hồi lâu, Thomas mới gọi ta. Ta đành đáp lại hắn:

- Anh nhìn xem, ánh sáng từ những cánh hoa ba cánh trên chiếc chén thánh hắt ra, tạo cùng với cây thập tự giá tạo thành những hình hài thiên thần đang nhảy múa lung linh trong ánh sáng nhiệm màu. Đẹp tới vậy, kiến trúc nhà thờ của là đáng ngưỡng mộ.

Thomas là kẻ đầu đá không hiểu gì về nghệ thuật nên ta đành mặc kệ hắn. Chúng ta đi qua một hàng đậu với những bông hồng trắng quần dây gai chẳng chặt, tới thẳng tới nghĩa trang có vô số những ngôi mộ lớn bé tại thung lũng Godric này. Nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến ta lắp bắp kinh hãi hơn nữa. Hai người đang ngồi quỳ gối chấp tay như thể van lơn thánh thần. Mà sau lưng họ, lớp da đã bị lột ra khỏi lớp thịt bày nhầy máu đỏ trên lưng. Kéo căng lên thành hai đôi cánh bằng da người lớn. Ta chạy tới trước thì thấy hốc mắt họ sâu hoắm, chảy máu đỏ thẩm đầy trên mặt. Hiên nhiên là có kẻ đã tước đi nó. Sirius thấy cảnh tượng này thì đứng một bên nôn ọe thành tiếng lớn. Ta khó chịu đành phải lên tiếng:

- Thomas, anh có nhận xét gì về hai người đàn ông đó?

- Bị ra tay rất tàn nhẫn, vết thương vẫn còn mới. Hiên nhiên là vừa mới ra tay cách đây không lâu.

Nói rồi anh dùng bùa lần tìm dấu vết Apparition thổi một lớp bụi vàng ra xung quanh hiện trường. Chỉ thấy hai kẻ có đôi cánh của loài ong đang bay đến đặt hai thi thể kia xuống rồi lột da và kéo lên ở đó. Rồi biến mất trong không trung hư ảo như làn khói. Và chúng thì đều mặc áo choàng đen chỉ để lộ ra hai khuôn mặt đàn ông trung niên

- Đúng nhưng chưa đủ. Hai người này là quân nhân, nhìn anh ta có làn da rám nắng, cơ bắp lộ rõ. Anh ta vẫn đang mang giày quân đội, có lẽ chỉ vừa xuất ngũ. Nhìn hình dáng đôi bàn chân thì rõ ràng không phải của kỵ binh. Một bên trán rám nắng vì anh ta thường xuyên đội mũ lệch. Xét về cân nặng, anh ta hoàn toàn không phù hợp làm một công binh. Vậy thì chỉ có thể kết luận anh ta thuộc về pháo binh.

- Nhìn trang phục mà anh ta đang mặc kia, một bộ đồ rất đơn giản đúng không? Chứng tỏ người chết có mối quan hệ mật thiết với anh ta. Anh ta có một đồ chơi trẻ con trong túi quần. Ta đoán rằng anh ta đã có gia đình và đưa con nhỏ dù anh ta không đeo nhẫn. Nhìn cuốn truyện cổ tích mà kẻ còn lại giữ trong áo đi, trẻ con mới sinh rõ ràng không thể nào đọc được loại truyện này. Điều đó chứng tỏ rằng anh ta có ít nhất hai đứa con không thể sai được. Dùng mắt để quan sát đem lại cho chúng ta những thông tin hữu ích bất ngờ. Đây là lần chiến thắng thứ 20 của em rồi đó, Voldy.

Sirius còn nôn ọe lớn hơn khi nghe ta gọi Voldemort bằng Voldy. Vậy là chúng ta có được manh mối bằng cách điều tra xem nhà nào có người làm trong quân đội, là pháo binh. Xem xét kỹ lại hai tử thi đó, ta đưa ra nhận xét:

- Hoen tử thi là những điểm hoặc mảng sắc tố xuất hiện sau khi chết, do sau chết máu không đông và dần dần đọng lại ở những vùng thấp của tử thi. Huyết sắc tố (Hemoglobin) ngấm vào trong các tổ chức ở những nơi ấy, lúc đầu thì chỉ tạo thành những điểm có màu hồng, sau đó tạo thành những mảng có màu tím nhạt rồi tím sẫm. Điều đáng lưu ý là những nơi bị tỳ, đè ép thì không xuất hiện hoen (thắt lưng, nịt áo...). Hoen xuất hiện 2 giờ sau chết, trong thời gian đầu nếu thay đổi tư thế của tử thi thì vết hoen cũng thay đổi. Trên 10-12 giờ sau chết, các vết hoen cố định, mặc dù tử thi thay đổi, nhưng vết hoen không thay đổi theo. Ví dụ: Khi chết tử thi nằm ngửa, hoen tử thi sẽ xuất hiện mặt sau cơ thể, nếu sau 10 giờ lật úp xác xuống một thời gian, thì hoen vẫn ở phía sau lưng chứ không xuất hiện ở mặt trước cơ thể.

- Như vậy, vị trí của hoen phản ánh tư thế lúc chết, đây là dấu hiệu rất quan trọng để ta biết có sự thay đổi tư thế của tử thi không. Ngoài ra hoen tử thi còn có một vài đặc tính nữa ta cần chú ý: Hoen tử thi xuất hiện sớm và có màu tím sẫm trong các trường hợp chết ngạt.

- Sau chết, men ATP (Adenozine Triphosphate) của tổ chức thoái hóa giải phóng acid lactique, acid này làm đông protéine của các sợi cơ, khiến cơ bị co cứng lại và kéo theo sự cứng xác. Hiện tượng co cứng cơ được xác định theo thứ tự: Các cơ ở mặt (cơ nhai), ở thân, chỉ rồi các cơ tron ở phủ tạng. Trẻ sơ sinh, người già yếu, người chết trong tình trạng nhiễm trùng, suy kiệt, hiện tượng cứng xác xảy ra rất chậm và ít. Sự cứng xác xuất hiện khoảng 2 giờ sau chết và có thể kéo dài đến 48 hoặc 72 giờ. Đối với những trường hợp chết ngạt hoặc có hiện tượng vùng vẫy trước khi chết thì hiện tượng cứng xác xảy ra sớm hơn. Trong vòng từ 2 đến 6 giờ, nếu phá cứng thì sẽ xuất hiện cứng trở lại. Sau 6 giờ, nếu phá cứng thì hiện tượng cứng không xuất hiện trở lại nữa. Đây cũng là một dấu hiệu quan trọng để phát hiện xem có hiện tượng đụng chạm vào xác không. (trong các trường hợp làm giả hiện trường)

Hai người Sirius và James khi thấy ta đi sát mắt vào những thi thể kia thì nhìn ta như thể kẻ điên. Có lẽ là hơi điên một chút đi. Nhưng những dấu hiệu cho người thông tin rất quan trọng, nạn nhân chết đã trên 6 giờ vì chết ngạt, xung quanh cổ xuất hiện những vết bầm tím và hoen tử thi, là Muggle, ở ngay thung lũng Godric này.

Rất nhanh chóng thu hẹp được vị trí tìm kiếm. Tìm ra căn nhà Whiteley, trong nhà có hai người con trai đang phục vụ trong quân đội, làm ở vị trí pháo binh, người anh cả đã có con nhỏ và có gia đình. Đúng y như những gì ta dự đoán. Ta đành phải hỏi người nhà thêm thông tin lần cuối nhìn thấy hai người con trai họ là khi nào mặc cho cả hai đang khóc ngất lên vì đau lòng.

Vậy là chúng ta thu thập được thông tin rằng gần đây đang có vụ mất tích trong đám pháo binh của quân đội, mà kẻ chủ mưu thì không được miêu tả lại, chỉ kẻ rằng bọn họ rời trại huấn luyện cùng những người đàn ông lạ mặt. Ta cùng Voldemort ở lại căn phòng mà Sirius từng ở, còn cậu thì ngủ chung cùng James. Voldemort cho rằng án mạng do những tên áo đen kia gây ra có liên quan tới 3 con quỷ của địa ngục hoặc một tổ chức nào đó đứng đằng sau mà hẳn ta muốn khám phá ra chuyện đó.

- Dĩ nhiên, cảnh sát Muggle đã đi sai hướng, họ đã nghĩ rằng thủ phạm của vụ này chỉ có một người. Nhưng tớ có thể hình dung được chân tướng sự việc

rồi. Chúng ta sẽ cho những kẻ áo đen tự xưng là Hội Thập Tam này thấy ác quỷ thực sự là như thế nào.

- Mà này Sabrina, cậu cho rằng thủ phạm lần này là một tên cuồng tín, nhưng lại không chỉ có một người thật à? Potter hỏi ta chăm chú như tham gia điều tra hiện trường cùng cảnh sát.

- Thủ phạm bao gồm rất nhiều người, nói cho đúng thì họ là một nhóm tội phạm có tổ chức tự xưng là Hội Thập Tam, và những kẻ này cuồng tín là vì những đôi cánh đó biểu trưng cho các thiên thần phục sự dưới chân Chúa, đó là một sự bang bô thần linh. Sabrina nói.

- Nhưng tại sao cậu lại nghĩ như vậy, cậu căn cứ vào đâu mà kết luận như vậy chứ Sabrina? Sirius cũng rất chăm chú nhìn ta hỏi.

- Trước tiên, mọi người hãy nghĩ xem "tại sao thủ phạm lại dùng cái tên Hội Thập Tam để gửi những bức thư tới tòa soạn báo?" Việc dùng cái tên Hội Thập Tam để kích thích trí tò mò và nội dung với lời lẽ đầy tuyên truyền, phở giáo kêu gọi chúng sinh trong những bức thư. Có vẻ như mục đích của những kẻ này là tạo nên nỗi hoảng sợ trong dân Muggle, để rồi một giáo phái xuất hiện như một kỳ tích đập tan đi những cái chết oan uổng kia. Kéo theo đó là nỗi sợ hãi lan tỏa khắp thị trấn. Việc chúng sử dụng cái tên Hội Thập Tam có nghĩa là số 13. Một con số quyền lực nhưng dân Muggle cho rằng nó không may mắn, chúng báo hiệu cái chết. Như đám Tử thần thực tử vậy. Bọn chúng đơn giản chọn đại một cái tên nào đó thật đặc biệt, một cái tên khiến người ta khiếp sợ.

Ta nói rồi hung hăng ho hai tiếng thật to cho Thomas nghe. Lại tiếp tục những phân tích của mình:

- Việc phơi bày những thi thể bị lấy mất đi đôi mắt khiến những người bị hại trở nên mù lòa, đây là một ngụ ý tinh vi của kẻ ra tay. Đặc biệt khi chúng muốn thu hút thêm sự chú ý từ công chúng. Như vậy, những mạng người bị giết chết kia không phải là mục đích chính. Đó chỉ là một bước tiến trong kế hoạch của chúng mà thôi. Tất cả là màn kịch mà bọn chúng dựng lên để che giấu mục đích thực sự của mình.

Ta quệt đi lớp bụi mờ nơi chân cửa sổ, tiếp tục nói trước sự chăm chú lắng nghe của cả ba người, nhàn nhả như kể tiếp một câu truyện cổ tích kinh dị.

- Ở khi nhìn những gì diễn ra bên ngoài từ khung cửa sổ này, tớ đã hiểu mọi việc. Mục đích của bọn chúng chính là lợi dụng tình cảnh hỗn loạn hiện tại của khu phố này để tạo ra một tổ chức có thể công khai đối đầu với lực lượng cảnh sát Muggle cũng như từ bên ngoài. Khi mâu thuẫn xung đột của hai phía lên đến đỉnh điểm chính là lúc cuộc cách mạng giáo đoàn được thổi bùng lên đó mới chính là mục đích của bọn chúng. Tạo ra một sự thống trị mới. Điều này sẽ uy hiếp trực tiếp đến tính mạng của những người ở thung lũng Godric này. Những người chết đều ở vị trí pháo binh suy ra thứ bọn chúng nhắm vào rất có thể đang ở đó. Đó có thể là vũ khí pháo binh của Muggle. Chưa hết, người vợ hôm nay cũng không xuất hiện trong căn nhà đó. Nhìn đứa trẻ không giống như một người thiếu đi tình yêu thương của mẹ. Nên tớ phỏng đoán rằng có thể có được thông tin từ cô gái ấy nữa.

- Việc thành lập một giáo phái này nằm trong kế hoạch của bọn tội phạm sao? Xét theo tình hình hiện giờ, có thể thấy những kẻ này được rang bị vũ khí, chúng đã thành công bước đầu rồi. Thomas suy nghĩ về mặt đăm chiêu.

- Nếu án mạng tiếp tục diễn ra, việc đụng độ giữa cảnh sát Muggle và giáo phái đó sẽ trở thành chuyện không thể tránh khỏi. Đó sẽ là mồi lửa châm ngòi cho cuộc nổi dậy trong dân chúng khi những cảnh sát của họ không thể bảo vệ nổi sự an toàn cho gia đình cùng người thân của họ. Chúng ta không thể để chuyện đó xảy ra. Sabrina lại tiếp tục.

- Tóm lại là những việc chúng ta cần làm là, thứ nhất, ngăn chặn vụ án mạng tiếp theo trước khi nó diễn ra. Thứ hai, hóa giải sự xung đột giữa đội cảnh sát và giáo phái. Thứ ba, tiêu diệt toàn bộ những kẻ đứng đằng sau âm mưu này. Ta nói không sai chứ? Thomas rất nhiệt tình phân tích rồi phát biểu, đưa ra những suy luận của mình.

- Em có thể gọi ra những con quỷ cai trị hôn nhân và ham muốn để hỏi về thông tin người phụ nữ biến mất.

Vậy là bốn người chúng ta ngồi quây lại thành vòng tròn, ta rải muối lại xung quanh trước chân họ thành một hình tròn cso ngôi sao tám cánh. Rồi tạo ra những ngọn nến đang cháy xung quanh. Ta nắm lấy tay Thomas và Potter, cả ba người cùng lúc nắm tay lại giống như ta làm. Ta đọc lầm rầm trong miệng:

- Nhân danh Sullivan, ta gọi lên những con quỷ cai trị hôn nhân và ham muốn Astaroth, Furfur, Hathor, Ishtar, Saleous, Uvalk và Vassage. Hãy hiện thân dưới lời gọi của chủ nhân của các người.

Giữa vòng tròn muối chỉ hiện lên một con quỷ cái mặc một bộ đồ đen bó sát toàn thân, và nó có cái đuôi hình trái tim dài ngoằng. Đôi cánh đen lớn mở ra. Và con quỷ hiện hình trong lớp cánh, một con quỷ cái hết sức xinh đẹp và quyến rũ. Có hai cặp sừng nhỏ đen nhánh.

- Àh Ishtar đã lâu không gặp.

- Sao cậu gọi ra tên cả 7 người lại chỉ có một mình cô ả này xuất hiện vậy? Potter nói với Sabrina.

- Ở thì quan hệ giữa chúng ta không được tốt lắm.

Nghe tới đây thì mặt Thomas tối sầm lại không rõ biểu cảm. Nắm tay ta dường như có chút chặt hơn.

- Ishtar à? Gần đây có một phụ nữ nào ở nhà Whiteley trên thung lũng Godric này mất tích không, người biết cô ta không? Ta hỏi Ishtar đang đứng nâng cằm Sirius lên mà thương thức.

- Biết, biết rất rõ là đằng khác. Người muốn dây dưa với Hội Thập Tam, ta chân thành khuyên rằng người không nên đâu. Ta đã nghe vụ đụng độ của người với Beelzebub rồi, thật xấu hổ, Morningstar.

- À gọi em là Sao Mai, Sao Mai không phải là để chỉ Lucifer hay sao? Thomas lại hỏi ta.

- Thì chúng ta là chị em mà. Sabrina Morningstar là tên của em khi đó. Ishtar à, hãy kể lại cho ta nghe những gì người biết về người phụ nữ cùng Hội Thập Tam đó. Ta ra lệnh cho Ishtar vì à cứ mãi ngắm nhìn Sirius hoài khiến ta phát bực lên được.

Chúng ta thu thập được từ Ishtar rằng người phụ nữ kia cũng gia nhập giáo phái, cô ta an toàn, phục vụ trong giáo phái như một tín đồ. Cô ta có cuộc hôn nhân không hạnh phúc với chàng quân nhân kia. Nên cô ta thường bỏ bê việc nhà cửa mà đi theo một giáo phái thần bí mang lại cho cô ta niềm tin tưởng vào cuộc sống, được thánh thần bảo vệ. Thật ngu ngốc. Và Hội Thập Tam kia là một giáo phái thờ cúng Lucifer như vị Chúa tể của bọn họ. Giáo phái này rất lớn, có ở mọi nơi trên khắp đất nước chứ không chỉ riêng tại thung lũng Godric. Những kẻ tham gia đều theo một đường dây được chỉ đạo bởi 13 kẻ đứng đầu tối cao. Có rất nhiều tín đồ là những người Muggle quan trọng trong chính phủ cũng như doanh nhân cho tới những phù thủy, còn có người của Bộ cũng ở trong Hội Thập Tam này. Bọn chúng không ngừng khuếch trương thanh thế, người tin đi theo bọn chúng không ngừng tăng lên.

Ta nhìn Thomas lúc này đang ôm ta ngủ, điệu bộ trêu chọc hôn nhẹ rồi cắn trên chóp mũi của anh:

- Em thấy Hội Thập Tam này còn hoành tráng hơn cả đám Tử thần Thực tử của anh đấy.

- Hừm, để khi ta gặp bọn chúng xem. Ta cũng không ngại đối đầu với những kẻ đang ở trong bóng tối chiếm lấy địa bàn của ta mà mưu tính chuyện khác.

- Em biết rằng anh sẽ phản ứng như vậy. Nhưng anh có thể đảm bảo bản thân an toàn được không?

Tối hôm đó, ta mơ thấy mình đang ở trong một căn phòng với trần nhà là mái vòm lớn trên đó là tranh vẽ Chúa cùng những tổng quản lãnh sự thiên thần tối cao đang vòng xung quanh, bao phủ lấy bọn họ là rất nhiều con chiến đang đội trên đầu vòng tròn thánh. Ta ngắm nhìn đến say mê, lại cảm thấy như cảnh vật trước mắt nứt vỡ như trên mặt kính. Đem lớp kính căn phòng phá tan, để lộ ra bên ngoài là một căn phòng lớn. Trông trang trọng như căn phòng trong một tòa lâu đài. Ta thấy ở trên bục gỗ là một người đàn ông đang đau đớn cào rách tâm lưng mình thành nhiều đường. Hắn đau đớn nhưng không hề ngừng lại mà chỉ cong tấm lưng lên chịu đựng. Rồi hắn hét đau lên mà hét vang chói tai. Ta thấy một con rắn lớn chui tọt vào miệng hắn mà chỉ còn lại phần đuôi không ngừng quẫy vung. Rồi khi con rắn vào hết, hắn mở mắt ra chỉ toàn lòng đen. Hắn gào lên một tiếng thất thanh rồi từ những vết thương nơi lưng hắn mọc ra một đôi cánh đen khổng lồ. Trông giống hệt với đôi cánh của ta. Hắn như phát hiện ra sự có mặt của một vật thể khác trong căn phòng. Hắn quay ngoắt lại rồi bỏ nhào người về hướng ta. Tay còn giơ ra như muốn bắt được ta tới nơi. Ta bèn phải chạy ngay trở về bằng những lý trí còn sót lại trong sợ hãi cuối cùng.

Ta giật mình tỉnh giấc trong vòng tay của Thomas, anh hỏi ta mơ thấy ác mộng sao. Ta kể cho anh nghe về việc người đàn ông cùng con thú. Anh xoa tấm lưng ta mà nói rằng:

- Những giấc mơ là điềm báo trước.

Ta biết anh cũng từng động tay động chân trong những giấc mơ của Harry khi anh phát hiện ra mối liên kết giữa hai người. Nhưng anh nói đúng, những giấc mơ chính là điềm báo trước. Ta thủ thi kể anh nghe về bí mật của mình. Thực ra bản thân em có thể tự điều khiển chính mình trong giấc mơ. Nhưng em luôn quá nhạy cảm, em dễ dàng cảm nhận được xung quanh cảm xúc của mọi người, em bị quá tải bởi những cảm xúc đó. Khi ở địa ngục xung quanh chỉ toàn là đau đớn cùng thống khổ, khi bị giày vò bởi chính cảm nhận của mình. Em thường rất khó khăn để kiềm chế cảm xúc. Như khi chính tay em hủy đi một đất nước dưới địa ngục. Những quý đã đứng lên phản kháng, muốn lật đổ em. Nên ông nội Sullivan đã phải nắm quyền trở lại rồi đem em nhốt vào Luyện ngục để trải qua một trăm năm ở đó rèn luyện bản tính của mình. Tận đến khi em không còn cảm nhận được bất cứ thứ gì, sự tức giận không, căm ghét cùng đố kỵ không, ông mới thả em ra. Và em đi tới nơi con người sinh sống và bắt đầu một cuộc sống bình thường.

Ta kể lể một hồi chỉ thấy Thomas ôm ta vào lòng mà nói nhẹ nhàng: "Có anh ở đây rồi."

Bạn đang đọc truyện [Đông nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 3: Hội Thập Tam

Nếu nhận thấy chuyện bất thường, tổ chức tội phạm đó nhất định sẽ tập trung lại với nhau bàn bạc phương án đối phó. Đó là lúc bốn người bọn ta sẽ tấn công chúng. Nhờ việc Thomas đã nhanh tay ém bùa Độc Đoán Imperio lên người của quân đội mà thu được thông tin hữu ích về địa điểm cùng các tổ chức mạng lưới của Hội Thập Tam. Sau khi tra cứu dữ liệu của cục tình báo quân đội, ngoài một địa điểm khả nghi còn phát hiện ra được kho thuốc súng của đội pháo binh bị đánh cắp liên tục những ngày vừa qua.

Khi đi tới khu rừng nơi có cái hang động là địa điểm căn cứ tụ họp của một nhóm nhỏ những người đi theo Hội Thập Tam ở thung lũng Godric và những khu lân cận xung quanh. Bản thân Potter có chiếc Áo Khoác Tàng Hình nên cậu ấy đi chung cùng Sirius. Còn Voldemort và ta thì sử dụng bùa Tan Ảo Ảnh để ẩn thân. Khi thấy có người đi tới bọn ta đã nấp đi và nghe được câu chuyện của bọn chúng.

- Cây sung này đang trong thời gian thử nghiệm nên việc điều chỉnh chưa thể vận hành tốt được. Để phòng trường hợp xấu xảy ra tôi đã phải đích thân tới hiện trường như thế này đây.

- Này Helman, có thể điều chỉnh nòng súng sao cho vừa tầm với của cánh tay được không? Để tôi có thể dễ dàng điều chỉnh chu vi của đường đạn ấy mà.
- Máy kỹ thuật viên nghe yêu cầu này của cậu sẽ khóc thét cho coi.
- Khẩu súng này đã được tăng cường bộ phận giảm thanh áp đảo so với mẫu súng cũ phải không?
- Tất nhiên rồi. Bởi vì đây là loại súng hơi không sử dụng thuốc súng mà. Điểm đặc biệt của khẩu súng này là vừa có thể nén khí, lại vừa có thể bắn đạn ra cùng một lúc.
- Tôi sẽ giữ gìn nó.
- Lần này thì khôn hồn nhớ đem cây súng này trả về nguyên vẹn cho tôi đấy. Nếu khẩu súng này mà bị hư hỏng thì tôi lấy mạng mình ra viết báo cáo cũng không nổi đâu.

Bọn ta nghe hai người đi khuất xa rồi mới đứng lại bàn kế hoạch. Vì Thomas rất thông minh nhưng anh lại có kiến thức về mấy đồ vật Muggle ít một cách thảm hại. Nên anh không biết súng là cái gì. Ta đành phải ôm trán giãi giải:

- Hắn nói tới súng, vậy đây sẽ là một khẩu súng bắn tia, vì hắn yêu cầu nòng súng vừa cánh tay có nghĩa là hắn cần phải gác nòng súng và kê lại gần mặt để điều chỉnh chu vi của đường đạn. Có nghĩa là đường đạn dài trong phạm vi lớn. Vì là một khẩu súng nén hơi nên khi thứ được bắn ra rất có khả năng sẽ được trợ lực thêm bằng phép thuật. Đây là khả năng lớn vì tên còn lại chính là một chuyên viên phát triển vũ khí của Hội Thập Tam.

Đi tới cửa miệng hang động ta đã vô cùng kinh hãi. Khi bên dưới là tới 50 tên áo đen đang thành hình vòng cung tỏa ra từ một tâm tròn là cái bục đá duy nhất ở đó. Chúng đứng sát nhau và tỏa ra thành hình như bông hoa kín người.

- Một con mắt, đó là một con mắt, vật đại diện cho tri thức trong thần thoại Ai Cập. Con mắt của thần Ra.

Ta thì thầm với Thomas và hai người kia.

- Một tác phẩm nghệ thuật.
- Chỉ có cậu mới nói mấy thứ kinh dị là tác phẩm nghệ thuật thôi Sabrina! Potter ngoắc ngoắc tay với ta chỉ về những nòng súng tự động trên những bánh xe gỗ, có tới mười nòng súng xếp tỏa ra thành hình tròn.
- Đúng Gatling. Súng Gatling được phát minh từ năm 1861 bởi nhà chế tạo vũ khí Richard Jordan Gatling. Là loại súng xoay nòng có thể bắn ra 350 viên đạn/phút, gần 100 lần súng thường. Nếu có thể làm cho nòng súng Gatling bị nghẹt thì khi bắn đạn ra, nó sẽ phát nổ. Nhưng tiếp cận nòng súng khi nó đang bắn sẽ chẳng khác nào tự sát. Từ góc độ của chúng ta hiện giờ cũng không có cách nào bắn trúng nó được. Chưa kể khi bắn ra, viên đạn sẽ ghim thẳng xuống mặt đất chứ không có nảy lên được.

Ta vẫn còn đang giãi giải kế hoạch đánh chiếm từ từ với Sirius và Potter thì Thomas đã bay thẳng xuống dưới cái bục đá tròn như đồng tử con mắt kia. Hắn đứng đó, ngạo nghễ, hiên ngang. Đem ngang tàng của bản thân ra mà hất mặt nói với đám người áo đen:

- Lý do địa ngục trống rỗng không cso ai, thì ra là vì tất cả ác quỷ đều tụ tập trên mặt đất.
- Ngươi là ai? Một tên áo đen lên tiếng.
- Ta là Voldemort hoặc các ngươi gọi ta là Chúa tể Hắc ám cũng được. Ta đến để trừng phạt các ngươi. Có 50 người tất cả, giết hết là được phải không?

Ta lo sợ bản thân tên kia sẽ nổi sát ý mà ra tay tàn sát thực sự. Trong đó còn có cả người vô tội mà.

- Muốn giết hết bọn tao hả, mày nghĩ mình là ai chứ. Tao sẽ cho mày biết tay, chết đi thằng khốn.

Nói rồi tên áo đen đó vùng dĩa lên, đem khẩu Gatling xoay nòng liên tục bắn ra liên tiếp đạn thẳng về phía Voldemort. Hắn ta chỉ quật dĩa phép về một đường lớn phải sau, đem những viên đạn đó hóa thành bụi khí. Rồi hắn há to miệng, đem một con rắn quỷ lửa lớn hiện thân, cuộn mình trong hang động rồi thiêu cháy bất cứ khẩu súng nào mà nó đi qua. Nhưng hắn cũng đã rất lịch sự khi tha mạng cho bọn người áo đen. Sự nhân từ của hắn khiến một tên áo đen trong số đó vùng chiếc xích đen to lớn, hóa ra một cái lưới bằng xích lớn vùng về phía Voldemort.

Người kia chỉ giờ hai tay cao lên, cầm dĩa phép của hắn đảo một sai tay rộng, đem hang động đó xếp đá chất thành một vòng xoắn tròn ốc đem đám người áo đen ngã nhào trước sự thay đổi của mặt đất. Ba trong số chúng nhảy thoát ra được nhào đến trước mặt Voldemort, vùng tay đâm thẳng vào mặt hắn. Trên đường tay đi qua để lại một ngọn lửa dài cháy lớn dữ dội. Sao chiêu thức này có vẻ quen thế nhỉ?

Ta không suy nghĩ nổi nhiều bèn nhảy vào tham chiến. Đem một con rồng nước gào lên dữ dội từ cuộn nước xoắn mình trong không trung. Đánh bật hướng tấn công của ngọn lửa.

Sirius cùng Potter cũng nhảy xuống tham chiến. Hai người bọn họ giờ đây đang trượt trên con gió được tạo ra bởi chiếc quạt của ta. Ta chỉ kịp gọi với lên: "Sirius!!!"

Chiếc quạt từ tay cậu vẽ một vòng, gạt bay hết thây những đòn đánh đang phóng tới của bọn chúng, rồi lại phát một cái, nhát nào nhát ấy đều như muốn đoạt mệnh người khác. Mỗi ngọn cuồng phong thoát ra đều mang theo uy lực kinh người, lần lượt xuyên qua những cơ thể máu thịt, khiến bỗng chốc một cảnh máu me đỏ thẫm tràn lan trong hang động.

Mùi máu tanh khiến ta sây sẩm mặt mày. Trong đám người áo đen cũng rất khá, liên tiếp bắn ra những bùa chú chớp xanh, chớp đỏ, bọn chúng còn trang bị súng và kiếm trường. Góc độ mà những mũi kiếm sắc nhọn đâm tới hiểm hóc cùng mạnh mẽ, ta chỉ kịp vung mình trong không trung mà né chúng.

Ta bắt đầu nghe thấy tiếng một kẻ áo đen đằng sau hét lớn: "Người điên rồi... người điên rồi!!!" Ta quay lại, thấy Thomas đang bước đi chậm rãi, áo choàng tung bay trong gió, hết như một vị Tử thần bước tới trước người đòi đoạt mạng. Ánh mắt hắn giờ đây lạnh băng, giống như loài dã thú, nhưng ta đã cho rằng đó phải là một con hổ trắng sống trên Alps. Vì chúng chỉ muốn kẻ trước mắt đừng làm phiền chúng mà chết cho nhanh gọn. Hoàn toàn không phải nói đến việc muốn xé xác con mồi từ từ cho tới chết. Đám người áo đen lùi dần về sau theo mỗi bước tiến của Voldemort.

- Cái chết là sự thật đau đớn, người sẽ biết điều đó. Thomas nói, giọng nói xa xăm vắng vắng như tiếng chuông Tử thần vọng lại từ tít trên mái tháp canh. Vang vọng cả hang động, rung chấn lên tận bầu trời đang lộ ra dưới vòm đá tròn kia.

Khi thấy ta ba tên áo đen kia đã định động thủ chạy đi mất nhưng Voldemort rất nhanh tay giữ chúng lại không cho việc động thủ hoàn thành. Đó là lần đầu tiên ta thấy được vẻ ngoài của hắn khi tham chiến. Ta hoàn toàn có thể tin rằng khí thế oai hùng hiên ngang kia là tự bẩm sinh hắn mà có. Trông thật hùng dũng, ta luôn nghĩ những chiến binh đều mang theo kiếm khiên cùng áo giáp, ta chưa từng nghĩ rằng thân ảnh cao ngạo như từ nơi cõi chết nhìn về người kia, hắn cũng là một chiến binh, cứ hề trận chiến nào có mặt hắn thì có phải đám Tử thần Thực tử theo đuổi sẽ thắng như chẻ tre hay không?

- Thomas anh đừng xuống tay với bọn chúng. Có cả những người vô tội trong số đó. Em cũng cần thăm vấn bọn chúng.

Sau khi tạo ra một cái lồng đen lớn đem nhốt hết đám người áo đen lại, chiếc lồng này không thể bị phá hủy bằng phép thuật, Voldemort đúng là đại ca xã hội đen ngầu nhất. Anh ra tay nhanh gọn, dứt khoát, còn không cho kẻ địch có đường lui. Ta tiến tới trước, đẩy một ngọn gió nhỏ bùng lên kéo xuống lớp mù đen của kẻ trước mặt.

Một khuôn mặt vàng đục, đôi mắt hắc tím tái, tên này có phải bị bệnh gan không? Hay là thận hắn không tốt, nhìn da dẻ khô nẻ mà. Ta đánh giá hắn từ trên xuống dưới, mắt không tốt, nhưng lại không đeo kính, một người làm việc tay chân với bàn tay thô lớn, móng tay vàng khè đầy kẻ đen. Đúng vậy, kẻ đen này chỉ có thể tới từ quặng than đá, không có cách nào làm sạch hết nổi một khi chúng đã bám vào theo thời gian.

- Nói, tên người là gì? Người là một kẻ làm trong quặng than đá, người là người đào hầm ư? Hội Thập Tam muốn gì từ than đá và thuốc súng hả? Nói, ta sẽ giữ an toàn cho gia đình người và chữa khỏi căn bệnh mất tính người đang mang.

Hắn nhìn ta chỉ còn là kinh hãi đến tột độ, mặt hắn trông cứ như thể bằng sáp nóng và nó đang chảy rữa ra.

- Ta đã không thể đợi được thời điểm chúng trở thành hiện thực nữa.

Từ đôi mắt vàng khè giờ đây đã đầy nỗi tuyệt vọng cùng hoảng sợ, hắn khóc, khóc như một đứa trẻ. Chắp tay lấp bắp mà quỳ xuống như van lơn một kẻ vô hình trước mặt. Một Đấng tối cao từ trên cả vạn vật. Ta đem một chút Veritaserum cho hắn uống, hóa phép ra một bùa Cheering Charm để hắn bớt hoảng loạn. Lúc bấy giờ hắn mới thưa chuyện một cách từ tế trước tất cả con mắt thù địch của những tên còn lại. Thomas đã phải hóa ra một cái lồng phép ánh sáng bao quanh hắn để bảo vệ hắn khỏi những kẻ chỉ trực chờ xông lên giết chết hắn.

- Ta tên Vonski Schumacher.

- Người quen biết Schumann không? Nhà soạn nhạc nổi tiếng người Đức.

- Sabrina tập trung. Voldemort rít khê, mấy âm mũi sò sò của hắn phát ra khiến ta thấy khó chịu, cứ như hắn thêm chữ "s" vào sau mỗi từ hắn nói. Đặc biệt là khi ra lệnh, người thử nghĩ xem, nếu chủ nhân người mà cứ rít lên với người sò sò thì người có phát điên hay không? Voldemort chính là một kẻ nói ngọt.

- Chúng ta tôn thờ và lập thành giao kèo với quỷ dữ. Sẽ dâng hiến một trinh nữ vào đêm trăng máu cho ngài. Để ngài có thể hạ thế. Ta sẽ cỡi trời cho ngài từ gông tù xiềng xích. Vonski vẫn say mê nói với vẻ trầm mê thực thụ, hắn thực sự rất tôn sùng Lucifer dù đã uống một liều Chân Dược.

- Người người muốn gọi tôi là ai mà hắn yêu cầu người cần dâng trinh nữ. Hắn thích thì sẽ đến ngay trong một cái chớp mắt, vậy là các người đang cho rằng các người cần phải dâng hiến mạng sống để gọi hắn, đây là ý tưởng điên rồ của người? Ta nói cho người biết, người muốn tạo thành thỏa thuận với quỷ dữ chứ gì. Hắn hứa cho người cái gì, bất cứ gì đúng không? Ta còn lạ gì. Tiền bạc, quyền lực, danh vọng của con người không có ý nghĩa với loài quỷ. Thứ chúng thật sự thèm muốn chỉ là linh hồn sa ngã của các người mà thôi.

Ta nói hết nước hết cái, vì ta hiểu chúng hơn ai hết. Lucifer cũng sẽ không bắt người phải dâng cái gì lên chỉ để triệu hồi nó cả, người chỉ cần thành tâm thực sự mong muốn giao cả linh hồn mình ra giao kèo với Lucifer là hắn đến với người còn nhanh hơn cả chủ nợ. Lucifer nó là một ngọn lửa cuồng nhiệt bất trị, không phải mấy nam nhân tầm thường trầm mê nữ sắc.

- Ngài sẽ ban cho tất cả giáo đồ ánh sáng, ban cho chúng ta bất cứ điều gì chúng ta tin tưởng. Chính những sứ giả của các thiên thần tối cao đã nói với chúng ta điều đó.

Ta thấy trên trán hắn có một vạch đỏ nổi lên, nhúc nhích như một con trùng đỏ. Ta cần phải nhanh lên, ta có cảm giác không tốt chút nào:

- Thiên thần sẽ không bắt người phải trao đổi gì hết ngoài niềm tin vào Chúa. Nói những sứ giả đó trông như thế nào?

Rồi hắn nhắm đôi mắt lại, ta thấy rõ mắt hắn còn đang động đậy dưới lớp da. Rồi mắt hắn đại biến, nghiêng đánh lại, đôi mắt mở lớn, từ sâu trong hốc mắt là một con dòi trắng to bự thò lòi quấy cái đuôi đen nhọn của nó.

- Ahhhh. Potter thét lên kinh hãi khi thấy tên kia ngã gục xuống đất.

- Không ổn rồi, là Reucochloridium, một loại kí sinh trùng chuyên kí sinh trên não các loại sinh vật. Vật chủ sẽ trở thành mồi cho chim để sinh sản. Nó đang gọi côn trùng đi săn tới. Mọi người mau tạo khiên bảo vệ ngay đi.

Cả bốn người cùng hóa phép ra những màng chắn xung quanh thân thể bằng Protego. Rồi những kẻ khác ở trong lồng bỗng nhiên từng tên, từng tên một ngã thụp xuống. Bụng họ đều bị rạch ra một vết lớn, từ nơi lỗ lộn ruột người ấy một đôi cánh mỏng như cánh ve vụt tung ra. Những tên mặc áo giáp đen kín người từ từ ngồi dậy, chúng trông như người thường. Chỉ khác là trên trán chúng mọc ra hai cái vòi đen dài, và sau lưng có thêm đôi cánh mỏng tang như giấy thủy kính.

- Ong bắp cày, là ong bắp cày. Sau khi bắt được con mồi loài ong này sẽ gây tê và đẻ trứng lên con mồi đó. Sau khoảng 4 – 5 ngày trứng sẽ nở ra ấu trùng và ấu trùng sẽ ăn nội tạng của con mồi đó từ bên trong ra. Sabrina giải thích.

- Sao những người này không cố chạy thoát nhỉ? Sirius thêm vào.

- Tớ không nghĩ họ có thể làm gì được, chất gây tê của ong bắp cày cực mạnh, nó làm cho họ không có cảm giác đau đớn, nên sẽ bị ăn cho tới chết luôn. Sau khi định vị được con mồi của mình, ong bắp cày sẽ dồn toàn bộ tốc độ để bay thẳng tới con mồi, nhưng nó không giết con mồi mà chỉ gây tê và tha mồi về tổ, cái này gọi là "Săn mồi không giết mồi". Ong trưởng thành dành hầu hết thời gian đi săn bắt mồi. Chúng không ăn thịt con mồi như những con nhô.

- Vậy ý cậu nói bọn người kia là trưởng thành hay vẫn còn nhô? Potter nhìn ta mặt trắng bệch, giọng nói lạc cả đi.

Đúng lúc đó thì những tên người ong vỗ vù vù đôi cánh của chúng, những tiếng vù vù vù đó cứ cộng nhân đôi dần lên. Ràn ràn inh ỏi trong da đầu như tiếng trực thăng đang quay cánh máy bay lớn của mình. Chúng xông thẳng người vào những thanh sắt quanh chiếc lồng. Từng con lại từng con xông lên như thể những cỗ máy vô tri không biết mệt mỏi. Chúng như những xác sống với sức mạnh kinh người đến từ bộ giáp, mỗi đòn tấn công của chúng đập nát vỡ cả không gian pháp thuật.

Thomas đành phải đứng đó thêm vào những lời chú phục hồi và ngăn chặn âm thanh.

- Ngồi xuống, im lặng. Với hầu hết các loại côn trùng không thể ngoảnh cổ xuống hay lên để nhìn. Thế nên chúng ta nằm dưới nó. Nó sẽ không thể thấy chúng ta.

Đám người còn lại ngồi ngay ngắn xuống để tránh những ánh mắt vô hồn trên những khuôn mặt tái tẽ như thể bị chích liều gây mê cực mạnh kia. Chúng cứ như thể những con búp bê kính dị bằng da người đang sống vậy.

- Trong thế giới côn trùng, vì tầm nhìn một số loài bị hạn chế. Thế nên cho dù to và khỏe hơn nhưng vẫn dễ bị các loài khác yếu hơn tấn công và ăn thịt. Thế nên cho dù có nhận ra được kẻ thù xung quanh, các loài côn trùng ấy vẫn không tấn công và rời đi. Như thế giúp chúng có thể tránh được một cuộc đụng độ không cần thiết và có thể bảo toàn tính mạng. Theo như tớ thấy thì mấy người này đã trở thành giống với đặc tính loài ong trong tự nhiên lắm rồi.

- Chúng ta sẽ nói về đặc tính của những con ong sau, giờ thì phải xử lý chúng như thế nào? Em nói đi. Thomas nhìn ta, khuôn mặt hắn trở nên nghiêm nghị là thường. Hắn đang bất bình khi chứng kiến những cảnh này ư?

- Hãy trộn nước và thuốc tẩy lẫn với nhau, sau đó hãy đổ dung dịch đã được trộn lên tổ và người của bọn chúng và chạy càng nhanh càng tốt. Có rất nhiều loài côn trùng ghét chất tẩy rửa, ghét các mùi trong bình xịt tóc, các chất hóa học trong các bình xịt gây cho chúng sốc và bay lảo đảo... Đó là điều tự nhiên. Thứ hai, hãy bịt mắt chúng lại, chúng không thể thấy gì sẽ xông vào tấn công lẫn nhau. Sau cùng ta cần trói chúng lại và giao nộp cho Bộ pháp thuật.

- Sao lại có Bộ pháp thuật ở đây nữa, mình ta là đủ xử lý chúng rồi.

Thomas nói, cái này thì anh nhiệt tình hơi thái quá. Dù anh có lý do riêng của mình khi cho rằng Bộ Pháp thuật nhúng tay vào sẽ không tốt. Trong đó còn có người của Hội Thập tam. Nhưng ta không thể làm gì khác ngoài đưa chuyện này ra ánh sáng, bóng tối đứng ở trong đó cũng không che nổi lưới trời.

- Mọi người cần được biết về sự nguy hiểm mà họ đang đối mặt, kể cả những Muggle.

Nói rồi bốn người chúng ta tản ra xử lý những con ong bắp cày đen sì trong lồng. Vonski đã chết. Những con ong khác sau khi bị bịt mắt và trói lại, chúng cũng không còn hung hăng nữa mà trở nên bản thân đồ dần dưới tác dụng của chất tẩy rửa. Ông Joe Potter đã thay mặt giúp chúng ta gửi thư báo cáo tình hình chi tiết cho Bộ Pháp thuật, tất nhiên là ông cũng rất vui lòng khi không muốn ba đứa trẻ sắp nhập học Năm Ba Hogwarts phải dính líu tới chuyện nguy hiểm như vậy. Nên Thomas cũng được ở trong vòng an toàn.

Anh rời khỏi gia đình Potter ngay trong đêm đó, anh đã dặn ta rằng bên ngoài bây giờ rất nguy hiểm, ta hãy trở về nhà ông bà trước đã, vì ở đó được bảo vệ rất chặt chẽ. Anh còn không đồng ý để ta lang thang đi chơi quá xa khỏi ngôi nhà và hứa rằng sẽ thường xuyên viết thư cho ta, anh còn hứa sẽ đưa ta tới Hẻm Xéo để mua sắm đồ dùng học tập cho năm mới. Ta vui vẻ đồng ý liền, trước khi chia xa anh, ta đã nghĩ sẽ bị rịn lấm, nhưng ta lại thần nhiên như chuyện gì xảy ra thì nó sẽ phải xảy ra thôi.

Thomas cứ giữ tay ta mãi mà chẳng nói gì. Ta cũng không biết hắn chờ đợi gì từ ta, nhưng ta thích để cho hắn chờ đợi.

- Em không có gì muốn nói với anh sao?

- Những điều muốn nói em đã nói cả rồi.

- Thật sự là không có gì? Vậy thì hôn ta một cái rồi em vào nhà nhé.

Ta chỉ hôn nhẹ lên môi anh rồi chạy biến thẳng vào trong nhà. Có thể tính cách ta hơi kỳ cục, nhưng ta khi vào trong đã chạy vội về phòng khách để vén rèm cửa lên để nhìn trước sân. Anh vẫn đứng ở đó, dáng người cao gầy như lần khuất vào màn đêm đen. Ta nhìn một lúc lâu rồi anh mới theo làn khói đen hư ảo biến mất vào hư không.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 4: Love letter

Dear Thomas,

"You are the finest,

Loveliest,

Tenderest,

I love you,

Most Ardently,

I have ever know –

And even that is an understatement.

I feel that there is

Nothing more truly

Artistic than to love people

Like you, my Lord, my love."

Come to me whole: with your flaws, your scars and everything you consider imperfect. Then let me show you what I see. I see galaxies in your eyes and fire in your heart. I see journeys in your palms and adventure waiting in your smile. Lately I have had strangest feeling. For you, and only you, you are absolutely maddeningly, irrevocably perfect.

But I guess what I'm asking is, after all of this, can you still love it like it's brand-new when it comes back home to you.

I miss you dearly,

I've love because I first loved us, Sabrina. X."

Một bức thư tình ngắn gọn, phải ta chưa từng nói trực tiếp với anh rằng: "Em yêu anh." Nhưng dường như những tháng ngày bên nhau của chúng ta với anh vậy là đủ. Nên ta quyết định làm một cô bạn gái đúng nghĩa, ta muốn nói yêu anh trên một bức thư được viết tay cẩn thận để anh có thể giữ nó mãi. Kèm theo bức thư đó là một bức thư khác để nói với anh những suy đoán của ta. Những người đã bị biến thành ong sẽ dần dần trở thành một đàn ong có tổ. Vậy suy ra chúng sẽ có nhiều chiếc tổ như vậy như một mạng lưới nhện. Đứng đầu trong tập tính bầy đàn của loài Ong phải kể đến Ong Chúa.

Mấy bà hoàng này nên được gọi là Drama Queen ấy chứ Queen Bee cái nỗi gì. Bọn nó có khả năng cảm nhận được đũa nào có thể trở thành ong chúa tơ. Nên khi vẫn còn là cô gái hay mộng mơ...sorry nhầm kịch bản, khi vẫn còn trẻ và khỏe, để tránh bị chiếm ngôi, bọn nó sẽ theo dõi và tìm cách chích cho con non đó ngủ. Sao cơ mấy người nghĩ nó sẽ yêu thương và vui vẻ nhường ngôi cho con của nó á? Một núi không thể có hai hồ, một tổ không thể có hai hoàng, bọn nữ hoàng này hận không thể loại bỏ hết ong chúa non trong tổ ý chứ ở đó mà nuôi con. Chỉ có 2 trường hợp để ong chúa non được sống, đó là khi bà hoàng hiện tại bắt đầu già yếu và bị chiếm ngôi, hoặc khi số lượng ong quá đông và chúng buộc phải tách đàn để đi xây dựng vương quốc mới. Vậy là chúng ta có thể lợi dụng mâu thuẫn nội bộ giữa những con ong cái từ chính bên trong. Cầm tặc cầm vương.

Giờ thì câu hỏi mới lại phát sinh, nếu nữ hoàng không để cho các nàng công chúa được sống, đến lúc nữ hoàng mất đột ngột, vậy thằng nào kế vị?? Có một thứ gọi là "Sữa ong chúa", nhìn vào tên thì hẳn ai cũng nghĩ ờ chắc đây là sữa do ong chúa tiết ra dùng để nuôi ong chúa non, lừa tình cả đấy, như đã nói thì bọn này chả có tốt lành gì với mấy đứa giành ngôi đâu. Cả mật ong và sữa ong chúa đều là do ong thợ tiết ra, nhưng sữa thì nhiều dinh dưỡng hơn và chuyên dùng để nuôi bà hoàng của chúng nó. Trên thực tế chính ong thợ mới là kẻ quyết định xem đứa nào sẽ là ong chúa, ấu trùng ong thợ và ong đực sẽ được cho ăn sữa trong 3 ngày đầu đời, còn muốn "bồi dưỡng" ra ong chúa, tụi nó sẽ cho ấu trùng cái non ấy ăn sữa ong chúa cả đời, thế thôi, không có tiêu chuẩn đặc biệt hay trời sinh làm nữ hoàng sẵn gì cả. Cơ hội là một con xức xắc của Chúa.

Rồi vấn đề mới ở đây là, khi nữ hoàng mất, bọn ong thợ không chỉ tạo ra 1 bé ong chúa, mà là vài bé. Điều này nhằm để tìm ra nữ hoàng khỏe mạnh giúp bầy ong phát triển tốt nhất. Mấy nàng công chúa này khi vừa chào đời thì sẽ thôi kèn. Người ta gọi đấy là hát nhưng nghe như tiếng kèn nên Sabrina gọi thôi kèn. Tụi nó làm vậy để tập hợp mấy con ong còn lại trong tổ và thành lập đội quân mới của riêng mình. Đây không còn là thâm cung nội chiến nhẹ nhàng nữa, THIS IS WAR. Sau đó bọn nó sẽ bay vòng vòng tổ để tìm cách chích chết mấy đối thủ chưa nở, còn nếu có 2 con ong chúa nở cùng lúc, chúng nó sẽ bắt đầu 1 trận chiến sinh tử vì ngôi vương. Game of thrones phiên bản loài ong. Đây chính là cơ hội của ta đều như muốn đánh bại lũ ong này. "Cách ngan quan hòa", chính là đứng cách bờ để xem lửa cháy, để yên cho kẻ địch tự rối loạn. Dù rằng vụ cháy đó do chính người gây nên.

Làm 1 nữ hoàng thì việc chải chuốt vuốt keo điều gần 3 tiếng đồng hồ hay com dáng tận miệng đều do ong thợ làm hết, và bọn nó chỉ việc ngồi mát ăn bát vàng. Cùng với cơ thể đồ sộ và gần như không rời khỏi tổ trừ lần duy nhất đi "hủ hỉ" với mấy thằng đực thì hiển nhiên, bọn nó bay không được tốt cho lắm. Và vào thời điểm cần tách đàn để tìm nơi làm tổ mới, chúng nó bay không nổi. Thế nên trước khi phải tách đàn, bọn ong thợ sẽ cắt giảm lượng thức ăn để ép bọn nữ hoàng nhà ta giảm cân. "Mày mà không giảm được 1/3 số cân nặng thì mày khỏi đi đâu hết". Suy luận ra được rằng, chúng ta có thể sử dụng kẻ "Đã thảo kinh xà", đánh cô động rần, tấn công vào xung quanh kẻ địch khiến chúng hoảng sợ mà phải rút lui cùng lộ diện.

Buộc hai bức thư vào chân con Olivier rồi dặn dò nó, nói rằng nó đừng sợ anh, anh là một người...ừm...chấp nhận được, anh sẽ đối xử tốt với Olivier, con cú gửi thư cho anh xong thì có thể ở lại chơi dinh thự Riddle vài ngày nếu nó thích. Những ngày sau của ta chỉ còn là mong ước muốn đến gần năm học mới ở Hogwarts.

Thomas đã gửi thư phản hồi lại cho ta, nói rằng những thông tin ta phân tích đều rất hữu ích, anh sẽ phái người đi điều tra. Vì anh không thích đông người nên hẹn ta cùng tới Hẻm Xéo sớm hơn ngày nhập học 2 tuần. Anh vẫn khỏe và mọi chuyện diễn ra tốt đẹp. Hết, không yêu thương không nhớ nhưng gì cả. Một bức thư chán ngắt mà chính vì nó ta đã tức giận không thèm viết thư lại cho anh nữa mặc dù mỗi ngày anh đều như cậu bé mới lớn, viết thư như viết nhật ký, kể lại một ngày của anh cho ta nghe. Ta đã đọc không sót một chữ và mong chờ trong một ngày của anh có nhắc tới "nhớ em" nhưng không.

Những bức thư của anh ta đều đựng trong một chiếc hộp gỗ nhỏ nhắn có cái khóa hình trái tim nhỏ xinh với dòng chữ được khắc trên miệng hộp: "There will be a piece of you in me, always." Rồi cất hộp vào trong chiếc túi xách ta hay mang theo người. Tình yêu trên những con chữ, dù không đủ để diễn tả nỗi lòng của người, vì con người có rất nhiều cảm xúc mà đến chính các nhà tâm lý học cũng chưa đặt tên. Nhưng câu từ, chính là thứ sức mạnh quyền năng hơn phép thuật. Phải, người có thể cầm ngòi bút lên mà làm kháng chiến, cầm ngòi bút vẽ nên một trường phái triết học, cầm nó vẽ được nên Thế giới này.

Anh cũng gửi thư lịch sự xin phép ông bà Sandal rằng đích thân anh sẽ đưa Sabrina đi mua sắm phục vụ năm học mới. Ông bà Sandal vui mừng ra mặt, riêng ông Sergoth nghe ta nói Thomas thích rượu, bèn gửi tặng anh hai chai rượu vang mà ông rất thích. Còn bà Sandal vì lo lắng anh ở một mình ăn uống kham khổ mà còn thường xuyên gửi đồ ăn đến cho anh, bà còn nói là do chính ta làm nỡ chứ. Thật không thể chịu nổi sự ghép đôi quá đáng này. Ông bà, hai người phải giữ cháu gái hai người lại chứ.

Ngày hẹn đã đến, Thomas đến đón ta từ sớm, khi Luna phát hiện có người đứng ở ngoài đã từ lâu rồi, Luna luôn là người dậy sớm nhất nhà. Nó mở cửa mời anh vào nhà vì biết đó là giáo viên của Sabrina, rót trà mời anh trong khi đợi cả nhà dậy.

Đó là một ngày Chủ Nhật nắng đẹp. Bà Elizabeth nhất quyết bắt ta phải cuộn tóc mai của mình lên thành hai chiếc nơ phồng trên đầu, những lọn tóc cuộn tròn trong chiếc kẹp ghim khiến ta trông như một quý cô cổ điển. Bà thay cho ta bộ váy tím với tầng tầng lớp lớp ren ngắn dài chồng lên nhau, chiếc váy hai dây màu tím này trông thật thanh lịch. Ưng ý nhìn ngắm rồi xoay một vòng trước gương. Ta thấy ngày hôm nay nhất định sẽ rất may mắn đấy, dù ta bước chân nào ra khỏi cửa đi chẳng nữa thì ta cũng sẽ bước cùng anh.

Trong quán Cái vạc lũng đã đông khách, những mũ phù thủy nhỏ nhắn vui tính ở miền quê ra chợ mua sắm đồ dùng trong ngày, những lão pháp sư trông rất ư đáng tôn kính tranh cãi nhau ỏm tỏi về bài báo mới nhứt trên tạp chí Biến Hoá Thời Nay; những chuyên viên Ngăn chặn ngông nghênh, những chú lùn nói chuyện khào khào, và một kẻ rất đáng ngờ trông giống như một mũ phù thủy cực kỳ xấu xí, trùm đầu kín mít bằng một cái khăn len, khi nhìn thấy Thomas mũ đã chấp tay lên mà xoa xoa chúng trước ngực: "Chúa tể của tôi."

Hai người đi ra sân sau của quán, rút cây đuă phép của mình ra, gõ lên viên gạch thứ ba tính từ bên trái phía trên thùng rác, rồi đứng lùi lại khi vòm cổng của Hẻm Xéo xịch mở ra từ trong bức tường.

Và bởi vì con đường lát gạch dài ngoằn ngoèo này đầy ắp những cửa hàng tiệm quán phù thủy thú vị nhứt trên đời, nên ta kéo tay anh chạy đi khắp nơi, chỗ này mua một ít đồ ăn vặt ở những cái quán trên lề đường, dưới những tán dù đủ màu sắc rực rỡ. Ở đó ta lại vui lây cái vui của những thực khách khác đang khoe với nhau những thứ họ đã mua sắm được sau một ngày mua bán trả giá. ("Đây là nguyệt kính đấy, ông bạn già ơi, khỏi phải rở tới cái biểu đồ mặt trăng nữa, biết không?")

- Mấy lão đạo sĩ lang thang đó đều là bọn bịp bợm trên giang hồ em có biết không?

Thomas kéo ta lại, sát vào lòng anh, tay còn đặt lên sau lưng ta nữa. Đứng sát như vậy.

- Vậy những người trên giang hồ đều đa phần là bịp bợm ư? Ta ngược lên nhìn anh mà hỏi.

- Đúng vậy.

Thomas trả lời rất dứt khoát, nhưng hình như có cái gì đó sai sai đang xảy ra. Một lúc lâu sau anh mới nhận thức được việc mình đã nói hớ gì. Chúng ta bắt đầu đi mua sách ở tiệm Phú Quý và Cơ Hàn, rồi từ đó mới đi mua tiếp giấy và mực, vì ta được cho phép thoải mái sử dụng kho thuốc của thầy Slughorn nên sẽ không cần mua tới nguyên liệu độc được nữa. Vì đều là Thomas trả tiền nên Sabrina cần luyện tập rất nhiều đức tính tự chủ để không tiêu bét hết tất cả số tiền trong một lúc. Nhờ vậy mà Sabrina tự ngăn được mình không mua bộ bi vàng xinh đẹp Gobstones (một trò chơi hơi hơi giống trò bắn bi, trong trò chơi này, những viên bi xi vô mặt người chơi nào thua điểm một chất lỏng có mùi thú vị hoặc). Cô cũng bị nổi ham muốn giằng xé khi đứng trước cái mô hình thiên hà chuyển động một cách hoàn hảo trong một trái cầu thủy tinh khổng lồ.

Vì năm nay ta cao lên rất nhiều nên điểm đến tiếp theo sẽ là tiệm Trang phục cho mọi dịp của bà Malkin. Ta trước khi bước vào cửa đã nghe thấy anh nói:

- Ngày xưa ta đi học đều là nhờ tiền từ quỹ riêng của trường cho trẻ em có hoàn cảnh khó khăn. Ta chưa bao giờ có một tài khoản ở Gringotts, khi đó sách vở cùng trang phục mà ta mua đều là đồ cũ.

Ta quay lại nhìn anh, anh vẫn cười như thể kể một câu chuyện xưa thôi.

- Nhưng chính bản thân anh mới là món quà quý giá nhất.

- Đúng vậy.

Bên trong tiệm bà Malkin cứ liên tục bâu lại quanh Thomas như một con ong rúc rờ vo ve. Ta mới là không thèm để ý xem anh phản ứng như thế nào, ta đứng yên đó cho mấy con gia tinh đo chỉnh đồng phục cho mình. Khi rời khỏi tiệm của bà Malkin, ta dắt tay anh tới Gringotts. Ừ, chúng ta sẽ mở một hầm chứa của cho Thomas, vì ta đoán rằng bây giờ thì anh thiếu gì tiền nữa. Sao anh vẫn không chịu mở tài khoản ở đây nhỉ? Còn phải dùng chung hầm với mẹ Bellatrix nữa chứ. Chúa tể gì mà nghèo thế.

- Anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?

- Nhớ.

- Khi đó em đã bán con quay được một chút tiền, em vẫn còn rất nhiều trong túi. Nghe nói khi mở hầm kho báu thì nên trả lại một chút vàng vào đó để lấy hên, mấy tên Hải tặc vẫn hay truyền tai nhau thế. Anh thấy em có nên nhờ anh cất giữ giữ một chút tài sản của mình không?

- Đều theo ý em.

Tên yêu tinh lùn hơn Sabrina cả cái đầu. Nhưng hắn có một gương mặt ngăm đen tình quái, một chòm râu nhọn, và Sabrina để ý thấy chân cẳng và ngón tay của hắn rất dài. Hắn cúi chào khi hai người bước tới quầy giao dịch. Bây giờ họ đối diện với hai cánh cửa khác, bằng bạc, với những dòng chữ này khắc trên cánh cửa: "Khách lạ, mời vào, nhưng chú ý: Hề tham thì thâm. Những ai hưởng mà không hiến. Đến phiên thì trả gấp nhiều lần vay. Vậy cho nên nếu khám phá được. Dưới sàn, kho tàng không phải của mình. Thì, quân trộm cắp, hãy coi chừng. Cái mi lãnh đủ không phải kho tàng đâu.

- Anh không thích lũ yêu tinh? Thomas nói.

- Anh có từng nghĩ đến chuyện cướp Gringotts nếu anh không có một cái hầm ở đây hay không?

- Anh không phải quân trộm cướp. Nhưng điều đó nghe rất thú vị.

Hai tên yêu tinh lại cúi chào hai người họ đi qua cánh cửa bạc. Đằng sau một cái quầy dài, hàng trăm tên yêu tinh ngồi trên những cái ghế cao, hí hoáy viết những cuốn sổ cái, chăm chú cân bạc các bằng những chiếc cân đồng, cẩn thận kiểm tra những viên đá hồng ngọc qua những con mắt kính. Có vô số cửa dẫn ra các hành lang, và nhiều yêu tinh nhộn nhịp hướng dẫn khách ra vô các cửa ra này. Ta nói với một tên yêu tinh đang rảnh:

- Chào ngài, chúc buổi sáng tốt lành. Tôi tới để mở tài khoản ở Gringotts.

- Tên họ, thông tin điền vào phiếu này.

Khi anh cúi người xuống viết, ta để ý anh đã để tên cả hai người trong căn hầm đó. Có lẽ anh không thích khai mấy việc giấy tờ, vì tên anh trên đó ghi là Tom Marvolo Riddle, anh không thích cái tên này đến vậy ư? Và đó là một căn hầm riêng, ngay cạnh hầm Được bảo vệ đặc biệt của gia tộc Sandal. Con đường khá dốc dẫn xuống một cái sân có những đường rầy xe lửa nhỏ xíu. Con yêu tinh Hook thôi còi, một toa xe tự hành cũng nhỏ xíu, lát cắt chạy trên đường rầy về phía họ. Ban đầu toa xe còn lát cắt chạy trong những hành lang quanh co. Cái toa xe cút – kít coi bộ tự nó biết rõ lộ trình của nó, bởi vì chẳng thấy Hook điều khiển gì cả.

Không khí lạnh dần, luồng khí lạnh làm nhức buốt mắt Sabrina, nhưng cô không chịu nhắm mắt lại. Có một lần cô tưởng nó nhìn thấy một đốm lửa bùng lên ở cuối con đường, khi toa xe chạy qua khúc quanh cô mới nhận ra đó là một con rồng, nhưng không kịp nhìn kỹ. Hook đặt bàn tay mình lên một cánh cửa với rất nhiều móc nối bánh răng trông như một cái tủ két khổng lồ. Ta lòi từ trong chiếc túi nhỏ của mình ra một rương rồi lại một rương, khệ nệ bê hết rương này đến rương kia chất đồng tại đó như hành lý của một gia đình đang chuyển đi.

- Em đã nói là một chút, em mang cả cái nhà theo trong chiếc túi đó ư?

- Thì đúng là ở đây có một chút của cải của em mà. Và đúng, em có một căn nhà mang theo trong túi.

Nói rồi ta quay lại tìm chiếc hộp gỗ nhỏ bị lẫn vào trong đám đó. Vắt và lôi được nó ra rồi thì Thomas giành lấy để xem. "There will be a piece of you in me, always." Khi anh xem đến những bức thư thì cười tủm tỉm trông anh vui lên nhiều lắm.

Anh muốn mua tặng ta một con vật nuôi, nhưng ta thì nhất quyết từ chối vì ta thích những sinh vật sống trong tự nhiên ở Hogwarts hơn, chúng thú vị hơn rất nhiều lần, và chúng không phải là loài vật bị thuần hóa thành thú nuôi, chúng xứng đáng được ở nơi mà chúng thuộc về. Nghe vậy anh liền nói rằng khi chúng ta kết hôn rồi, anh sẽ thường xuyên đưa ta đi thăm những sinh vật này ở khắp mọi nơi, vì anh đã từng đi rất xa. Ta hỏi về cuộc hành trình đi tìm kiếm ma thuật hắc ám của anh nhưng anh chỉ cười và nói rằng anh có cả cuộc đời để kể cho ta nghe từ từ.

Dường như những người mới yêu nhau sẽ thường không thích để lộ khuyết điểm ra cho đối phương thấy. Ta cũng có thể hiểu, nhưng ta lại không thể nói rằng anh nhiều khuyết điểm như vậy mà ta vẫn còn yêu thương anh được. Thì chút chuyện con con trong quá khứ chẳng là gì.

Ngày nhập học, Sabrina ông bà Sandal và Snape cùng gia đình Lily đi chung một xe tới sân ga Chín ba phần tư. Bây giờ Sabrina đã quen thuộc với việc vào sân ga số Chín ba phần tư. Chỉ là một vấn đề đơn giản bước thẳng qua một hàng rào chắn giữa sân ga số Chín và sân ga số Mười. Cái phần lắt léo nhất trong chuyện này là phải làm sao đi vô sân ga một cách kín đáo để khỏi bị dân Muggle chú ý. Hôm nay, bọn trẻ đi vô sân ga từng nhóm, Sabrina, Lily là nhóm dễ bị lộ tẩy nhất vì tóc của tụi nó quá mức chói mắt, nên đi vô trước nhất. Tụi nó đứng dựa vào hàng rào chắn một cách như bình thường, nói dóc vô tư, rồi nhẹ nhàng trượt xuyên qua hàng rào chắn... Và khi tụi nó xuyên qua rồi thì sân ga số Chín ba phần tư hiện hiện ra ngay trước mắt tụi nó.

Tàu tốc hành Hogwarts, một đoàn tàu lửa màu đỏ tía bóng loáng, đang nằm sẵn trong sân ga, những cuộn hơi nước ngùn ngụt từ đầu máy bốc lên tỏa ra, và trong làn hơi nước đó, những học sinh và phụ huynh học sinh trường Hogwarts trông giống như những bóng ma đen hù. Hôn tạm biệt ông bà Sandal rồi mới bước lên tàu tìm cho mình một khoang xe trống. Thấy đám người Potter đang tán dóc về vụ việc Hội Thập Tam ta liền bước qua đi thẳng. Nhưng Sirius đã níu tay ta lại. Vậy là ba người mới đến là Snape, Lily cùng Sabrina ngồi kẹt cứng trong một khoang tàu.

- Sao chuyện nguy hiểm như vậy cậu không kể với tớ à Sabrina? Snape nhìn ta nghiêm mặt mà nói. Cái thứ tình hình gì rơi vào tay cậu cũng đều trông có vẻ trầm trọng hơn chính bản thân vấn đề rất nhiều.

- Mình đã định tìm cách khi quay lại trường và tìm một dịp thích hợp. Bỏ biết đây trẻ con nên chăm chỉ học hành và bớt tham gia mấy vụ rắc rối này. Sabrina cười hèn.

- Có vụ rắc rối nào là không có mặt của bồ đâu? Snape bĩu môi, luôn luôn rất đanh đá, nhưng cậu ấy nói đúng.

Ta giờ giờ bánh bà Elizabeth chuẩn bị cho mình ra mời bọn trẻ. Có thực mới vực được đạo. Một cái miệng ăn bót một cái miệng nói. Thomas anh đang ở khoang nào nhi? Anh có đi cùng chuyến tàu với bọn họ không?

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 5: Trở lại Hogwarts

Đoàn xe lăn bánh qua cánh cổng, được dẫn chào bởi hai hàng tượng Gargoyle có cánh đứng hai bên cổng và chạy theo con đường rộng rãi lát đá, lắc lư một cách hiểm nghèo trong một cơn gió mạnh đã nhanh chóng chuyển thành một trận cuồng phong. Tựa vào kính cửa sổ xe, Sabrina có thể nhìn thấy Hogwarts đang tiến đến mỗi lúc một gần, những làn mưa đập vào kính cửa không ngớt, cứ chốc chốc một trận gió lại đem nước xối trắng mặt kính cùng mấy chiếc lá lạc cùng cành cây nhỏ. Những khung cửa sổ được thấp sáng của tòa lâu đài lung linh mờ ảo sau màn mưa dày dặc. Một ánh chớp nháng ngang qua bầu trời khi cỗ xe của tụi nó dừng lại trước cánh cửa chính khổng lồ bằng gỗ sồi đứng sừng sững phía trên những bậc thềm cao bằng đá. Mấy người trong đoàn xe phía trước đang hồi hả leo lên những bậc thềm đá và vào trong tòa lâu đài. Sabrina, Snape cùng đám Potter và Lily nhảy xuống khỏi cỗ xe của tụi nó, và cũng vội vã phóng vọt lên mấy bậc thềm đá, chỉ ngược nhìn lên khi tụi nó đã an toàn vô tội trong cái tiền sảnh được thấp sáng bằng những ngọn đuốc, trông giống như một cái hang động rộng mênh mông, với những cầu thang bằng cẩm thạch vô cùng tráng lệ.

Một trái bom phân mạng theo cái rọ dây xanh lè của nó được thả từ trên trần nhà xuống ngay chốc đầu của Snape và nổ bùm! Bị ướt mem và lạnh run lập cập, Snape bước lao đảo qua bên cạnh Sabrina, thì vừa lúc trái bom phân thứ hai dội xuống – nhắm hệt Sabrina trong gang tấc, và nổ bụp ngay bên cạnh chân Sirius, dội một làn khói xanh thui hoắc vô giấy và vớ của Sirius. Mọi người chung quanh tụi nó hét lên ối ối và bắt đầu xô đẩy nhau trong nỗ lực né tránh tai họa. Sabrina ngược nhìn lên và thấy trời lơ lửng phía trên đầu mọi người ở độ cao khoảng sáu thước là con quỷ siêu quậy Peeves trong hình thù một con người nhỏ thó, đội cái nón viền hoa và đeo một cái nơ con bướm màu cam. Giương mặt bành bạnh và cực kỳ gian manh của con quỷ siêu quậy Peeves nhăn nhúm lại vì sự chăm chú tập trung khi nó cố nhắm mục tiêu một lần nữa.

- Melofors.

Lời nguyên từ đầu cây đũa phép của Sabrina bay thẳng về phía con yêu tinh khiến cái đầu của nó bị bao phủ trong một quả bí ngô.

- Nó vui quá trời. Potter la lên.

Một giọng giận dữ quát lên: "PEEVES! Xuống đây ngay, Peeves!"

Giáo sư McGonagall, hiệu phó của trường Hogwarts và là giáo sư chủ nhiệm Nhà Gryffindor, vừa lao nhanh ra khỏi đại sảnh đường; bà đứng khựng lại

trên sàn nhà ướt nhẹp. Giáo sư McGonagall sửa cho cái nón chóp nhọn trên đầu bà được ngay ngắn chỉnh tề, rồi bà quắc mắt nhìn lên qua đôi mắt kiếng gọng vuông, và quát: "Peeves! Xuống đây NGAY LẬP TỨC!"

Peeves cười khúc khích, câu một trái bom phân vào một đám đông nữ sinh năm thứ năm, khiến các cô bé này ré lên và chúi nhủi vào Đại Sảnh đường.

- Đâu có làm gì đâu!

Con quỷ siêu quậy Peeves phân trần.

- Tụi nó đã ướt sũng rồi chớ bộ! Chỉ là những tia nước nhỏ xíu! Xìiiiiiiiiiiiiii...!

Xong nó lại nhắm một trái bom khác vô một nhóm học sinh năm thứ hai vừa mới đến.

Giáo sư quát tiếp:

- Ta cảnh cáo mi, Peeves!... Ta sẽ mời ông Hiệu trưởng đến đây!

Peeves thè lười ra, rồi quay ngoắt đi, bay vút lên cái cầu thang cẩm thạch, cười hình hích như điên như khùng. Giáo sư McGonagall bây giờ quay lại đám học trò ướt lem nhem nhóp nhép:

- Thôi, được rồi, các trò đi đi! Đi vào Đại sảnh đường, đi thôi!

Đại sảnh đường trông long lanh như trước giờ vẫn vậy, được trang hoàng tráng lệ cho bữa tiệc khai giảng niên học. Đèn vàng và cốc vàng óng ánh trong ánh sáng của hàng trăm và hàng trăm ngọn nến lơ lửng trong không trung phía trên các bàn tiệc. Học sinh đã ngồi đầy bốn dãy bàn dài của bốn nhà, đang đầu lảo tung bưng. Phía đầu đại sảnh đường là cái bàn dài thứ năm, dành cho các giáo sư, họ chỉ ngồi dọc một cạnh bàn, để tất cả đều đối diện với học sinh của mình. Trong Đại sảnh đường này âm hơn ngoài tiền sảnh rất nhiều. Người nhìn lên bàn các giáo sư. Đường như có nhiều ghế trống hơn bình thường. Chỗ của lão Hagrid dĩ nhiên còn trống vì lão còn đang bận chờ thuyền đưa đám học sinh lính mới tò te băng qua mặt hồ. Giáo sư McGonagall thì có lẽ đang chỉ đạo việc lau dọn làm khô cái sàn tiền sảnh. Nhưng vẫn còn một ghế trống nữa:

- Giáo sư dạy môn Phòng chống nghệ thuật Hắc ám ngồi ở đâu?

Tụi nó chưa bao giờ học với một giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám nào tới ba học kỳ. Không phải là Thomas sau khi ở lại Hogwarts một năm rồi tung cánh bay đi tiếp tục làm Chúa Tể một cõi đầy chứ?

- Thomas ấy hả, có thể sẽ không dạy quá một năm đâu? Snape một bên ra sức dè bủ.

- Thì lời nguyên một năm chính từ hần mà ra. Sabrina góp ý.

Tên này nguyên cũng quá độc, ngộ nhờ hấn dính trúng lời nguyên trước đây của bản thân. Giờ thì hay rồi, cũng chỉ dạy có một năm.

Sabrina đưa mắt rà kỹ từng người ngồi trên bàn giáo sư. Đây là giáo sư Flitwick nhỏ xíu lùn xùn, dạy môn Bùa chú, đang ngồi trên một đồng nệm kê cao ngất, ngay bên cạnh giáo sư Sprout, dạy môn Thảo dược học, đội một cái nón lệch trên mái tóc xám phất phơ. Giáo sư đang nói chuyện với giáo sư Sinistra của bộ môn Thiên văn học. Bên cạnh giáo sư Sinistra là gương mặt béo ú không thấy cổ đầu của thầy Horace Slughorn, giáo viên môn Độc Dược. Ngồi kế bên thầy, vị trí giữa bàn, là giáo sư Dumbledore, ngài hiệu trưởng, cụ có mái tóc và bộ râu dài lượt thướt màu bạch kim óng ánh dưới ánh nến. Bộ áo chùng màu xanh lục thẫm thẫm của cụ được thêu nhiều trắng sao. Những đầu ngón tay dài và gầy của cụ chạm vào nhau để đỡ cái cằm của cụ. Và cụ ngồi đó, đăm đăm nhìn lên trần nhà qua đôi mắt kiếng hình nửa vàng trắng, như thể cụ đang trầm tư mặc tưởng. Sabrina cũng liếc nhìn trần nhà như cụ. Cái trần đã được phù phép cho giống hệt bầu trời bên ngoài, và chưa bao giờ mà Sabrina nhìn thấy cái trần Đại sảnh đường lại lăm bồm bồm đến như vậy.

Những đám mây đen và tím bầm cứ xoay cuộn cuộn ngang qua trần nhà, và cứ một chuỗi sấm vọng nổ ra bên ngoài trời thì lại một tia chớp ngoằn ngoèo ngang qua cái trần Đại sảnh đường. Bây giờ giáo sư McGonagall đã đặt một cái ghế ba chân trên sàn Đại sảnh đường, trước mặt đám học sinh năm thứ nhất, và trên cái ghế đó là một cái nón phù thủy và chẳng vá đụp, cực kỳ cũ kỹ và bụi bặm. Đám học sinh năm thứ nhất tròn mắt ngó cái nón chằm chằm. Ai cũng ngó chằm chằm như vậy. Một lát sau, vẫn im lặng hoàn toàn, đột nhiên một vết rách gần vành nón mở ra như một cái miệng, và cái nón hát lên rằng:

Một ngàn năm trước hay xưa hơn nữa,

Khi tôi vừa mới được may nên

Có bốn lão phù thủy lấy lòng tên tuổi

Cho đến bây giờ vẫn được biết tên:

Gryffindor gan da xur đồng hoang.

Ravenclaw sống phẳng vùng thung lũng hẹp,

Hufflepuff ngọt ngào vùng thung lũng rộng,

Slytherin sắc sảo xừ đầm lầy.

Họ có chung một hoài bão, một hy vọng, một ước mơ

Họ ấp ủ một kế hoạch táo bạo:

Đào tạo những phù thủy trẻ tuổi

Và trường Hogwarts ra đời.

Mỗi một nhà sáng lập

Có một trường phái riêng

Mỗi trường phái coi trọng một đức tính khác nhau Ở những đệ tử mà họ dạy dỗ

Đối với Gryffindor thì kẻ dũng cảm nhất

Được đề cao hơn tất cả những kẻ khác.

Đối với Ravenclaw thì kẻ khéo léo nhất luôn luôn là kẻ giỏi nhất

Đối với Hufflepuff thì có chuyên cần Mới đủ tiêu chuẩn để vào nhập học

Và Slytherin khát khao quyền lực

Thì yêu tất cả những ai nhiều tham vọng

Khi họ còn sống họ đã chọn lọc

Những kẻ họ yêu thích nhất từ trong đám đông

Nhưng cách chọn người xứng đáng nhất

Khi họ đã chết rồi thì sao?

Chính Gryffindor đã tìm ra cách này

Ông lột tôi ra khỏi đầu ông

Mỗi nhà sáng lập nhét vào tôi một chút não của họ

Để mà tôi chọn lựa dùm

Bây giờ hãy đội tôi lên đầu bạn

Tôi chưa bao giờ chọn nhầm

Tôi sẽ nhìn vô trong óc bạn

Và nói bạn thuộc Nhà nào.

Đại sảnh đường rung lên vì tiếng vỗ tay hoan hô khi cái nón Phân loại hát xong.

Sau màn phân loại năm học mới dài lê thê bọn trẻ mới được ăn uống. Từng món đồ ăn nóng hôi thơm nức mũi hiện lên trên âu đĩa vàng. Phải có tới 30 chục món để mà mỗi lần kể tên ra bạn sẽ đếm không xuể. Sabrina dùng bữa tối hôm đó với một miếng thịt bò Wellington. Sau khi ăn hết 2 đĩa kem vani thơm ngậy. Khi món bánh cũng đã vơi đi và những mẩu vụn cuối cùng cũng biến mất trên những cái đĩa giờ đã trở nên sạch bóng, cụ Dumbledore lại đứng dậy. Tiếng đầu lảo òn ào đang vang đầy Đại sảnh đường bỗng đột ngột lắng đi hầu như ngay tức thì, và người ta chỉ còn có thể nghe tiếng gió hú và tiếng mưa gào mà thôi. Cụ Dumbledore mỉm cười với mọi người, nói:

- Thế nhé! Bây giờ thì ai ai cũng đã ăn uống no nê. Tôi phải lập tức lưu ý các trò tập trung chú ý để tôi thông báo vài điều. Ông Pringle, thầy giám thị của trường, đã yêu cầu tôi báo cho các trò biết rằng danh sách các thứ cấm bên trong tòa lâu đài trong niên học này đã được bổ sung, bao gồm thêm Yo-yo Kêu gào, Đĩa có răng nanh, và Gậy nện đau hoại. Danh sách đồ cấm đầy đủ có bốn trăm ba mươi bảy món, tôi nhớ vậy, và có thể tham khảo trong văn phòng thầy giám thị Pringle, nếu như có trò nào muốn coi thử.

Góc miệng của cụ Dumbledore hơi nhếch lên. Cụ tiếp tục nói:

- Như từ trước tới giờ tôi muốn nhắc nhở các trò là tất cả các khu rừng trong khu đất quanh trường đều cấm học sinh lai vãng, và tất cả học sinh dưới năm thứ hai cũng không được phép đi đến làng Hogsmeade. Và đặc biệt trong năm học này, tôi xin vinh dự thông báo năm nay trường chúng ta sẽ đón tiếp một vị khách quý, ngài sẽ đảm nhiệm dạy Bộ môn Quỷ học (Demonology), ngài giám mục tới từ tòa thánh Vatican, ngài Jeremiah.

Một người đàn ông trung niên đội mũ với bộ râu như thể bộ râu của ngài tổng thống Lincoln đứng dậy. Ông mặc một chiếc áo choàng đen với viền cổ trắng, trước ngực có đeo một cây thánh giá. Anh đứng dậy cúi chào toàn trường rồi lại ngay ngắn ngồi xuống trong sự vỗ tay không được nhiệt tình lắm của bọn trẻ.

Còn Murphy lúc này đã quay sang Sabrina với vẻ mặt kinh hãi:

- Quỷ học, tại sao bọn mình lại phải học thêm về môn đó?
- Có thể họ sẽ dạy bỏ những cách để trục xuất một con quỷ.

Sabrina thì không có sự kinh sợ với tội quỷ nên phản ứng của cô bé chính là tâm bất biến giữa dòng đời vạn biến. Thầy Dumbledore kết thúc bài diễn văn của mình bằng việc thông báo Cúp Quidditch và Cúp Nhà năm nay. Sau khi cụ rời khỏi bục, giáo sư Jeremiah mới đứng dậy tiếp tục.

Giáo sư Jeremiah hình như chẳng hề chú ý đến vẻ nhón nháo của các thánh giá của ông. Sabrina có cảm giác là nếu như một cuộc nổi loạn thật sự đang diễn ra ngay dưới mũi ông thì chắc ông ta vẫn cứ tiếp tục đều đều đọc bài giáo lý của mình. Tuy nhiên, những thầy cô giáo thì vẫn lắng nghe rất chăm chú.

- Bởi vì một số thay đổi là để hướng đến cái tốt hơn, trong khi những cái khác sẽ đến, với một thời gian đủ dài, để được xác nhận như những sai sót của công lý. Như vậy, một số thói quen cũ sẽ được giữ lại là vì thế, trong khi có một số khác, đã lạc hậu và không còn dùng được nữa, phải bị phế bỏ. Hãy để cho chúng ta tiến lên, để, tiến vào một kỷ nguyên mới rộng mở, hiệu quả và đầy trách nhiệm, để bảo tồn những giá trị di sản, kiến tạo nên tương lai đổi mới, để loại bỏ những gì mà chúng ta thật sự thấy rằng nên ngăn cấm.

Ông ngồi xuống. Cụ Dumbledore vỗ tay. Những giáo viên làm theo lãnh đạo của họ, mặc dù Sabrina để ý rằng có một số trong họ chỉ chạm hai bàn tay vào nhau một hoặc hai lần gì đó trước khi ngừng. Một vài học sinh cũng làm theo, nhưng phần lớn bọn chúng không hay rằng bài diễn văn đã xong, chẳng để lọt tai được bao nhiêu, và trước khi bọn chúng có thể vỗ tay một cách đúng đắn, cụ Dumbledore đã lại đứng lên.

- Xin cảm ơn rất nhiều, giáo sư Jeremiah, thật là những khai sáng mới mẻ.

Bên này Murphy nhìn Sabrina:

- Bỏ làm mình sợ đó. Đừng có nói với mình là bạn khoái đó nhé.

Murphy khẽ nói, quay mặt sang nhìn Sabrina.

- Đó là một bài diễn văn tào lao nhất mà mình từng nghe, ý là mình là chỉ sau bài diễn văn của Huỳnh trưởng Malfoy.
- Mình nó là khai sáng, chứ không phải là thú vị. Điều này giải thích được nhiều thứ lắm. Sabrina giải thích.
- Thế ư? Murphy ngạc nhiên. "Với mình thì đó toàn là một mớ từ ngữ dông dài."
- Có những điều quan trọng ẩn náu dưới những từ ngữ dông dài. Sabrina nói một cách mạnh mẽ.
- Là gì thế? Snape hờ hững hỏi.

- Để mình nói với bạn chúng có nghĩa gì nhé, Sabrina nói qua hàm răng nghiến chặt, "nó có nghĩa là sự can thiệp của Giáo hội vào Hogwarts."

Những tiếng ồn ào la hét vang lên chung quanh họ, cụ Dumbledore rõ ràng là vừa ra lệnh giải tán, bởi vì mọi người đứng dậy để rời khỏi Hội trường. Vậy là thầy Dumble không có thông báo giáo viên dạy Phòng Chống Nhệ thuật Hắc ám mới, Thomas vẫn sẽ dạy tiếp năm hai của mình ở Hogwarts.

Trở về ký túc xá nữ, Sabrina phát hiện ra giờ đây trên bức tường đối diện đầu giường của bọn trẻ có treo một chiếc Thập tự giá, và chính giữa căn phòng sinh hoạt chung còn treo ảnh Chúa hài đồng trong lòng bàn tay Đức mẹ Maria. Xem ra là ở Hogwarts có thay đổi lớn rồi.

Sáng hôm sau, ngắm nhìn bản thân trong mái tóc đã được tết thành những sợi nhỏ, buộc rũ ra sau đầu, xinh đẹp hoàn hảo. Xò vào đôi giày balet đen, khoác chiếc balo đen nhỏ xinh với cặp khóa bằng vàng mà Thomas tặng, Sabrina đi xuống Đại sảnh đường. Xung quanh chỗ cô bé đi qua bọn học sinh đang bàn tán ỉ xèo:

- Đọc chưa, Nhật báo Tiên tri số mới nhất lại có một vụ án mạng. Cách ra tay rất tàn độc. Nhìn xem, lộn ngược người tay lên rồi kéo hai cánh tay họ ngang ra như hình thập tự giá. Rồi buộc cái xác đó trên một cái cây trổ đầy hoa. Trong miệng thi thể cùng hốc mắt cũng trổ đầy những dây leo hoa đỏ thắm. Hết sức kinh dị.
- Nó diễn ra ở đâu? Sabrina ngoắc cậu bé đang nói lại mà hỏi.
- Thứ bị đánh cắp duy nhất là Knights in Armor, tại bảo tàng Bowers. Nạn nhân là nhân viên bảo vệ ở đó. Thằng bé quay lại đáp, bộ mặt rất háo hức tham gia điều tra phá án.

Sabrina nghĩ rằng từ ngày mai mình nên đặt mua Nhật báo Tiên tri định kỳ mới được, rồi cô bé ngồi vào bàn bên cạnh Snape và Murphy.

- Nhìn xem hôm nay học cái gì này! Murphy rên lên: "Lịch sử Phép thuật, hai tiết Độc dược, môn Tiên Tri, và hai tiết Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám... Binns, Slughorn, Trelawney và giáo sư Gaunt ấy trong cùng một ngày!"

Mặt cậu bé trông ỉu như cái bánh mì bị ngâm nước. Thầy Thomas là một giáo sư rất giỏi, rất uyên bác, những buổi học của thầy cũng rất thú vị. Có kẻ còn khen rằng thầy dạy hay hơn cả cụ Dumbledore. Nhưng thầy cũng rất nghiêm khắc. Nhất quyết 1 là 1 mà 2 là 2. Những học sinh trong lớp của thầy dạy đều phải khá lên, nếu không thầy sẽ cố chấp mà đốc thúc, o ép, dọa nạt chúng tới cùng.

- Mình học môn Tiên tri thầy Firenze nên mình rất thích môn đó.

Sau khi dùng xong bữa sáng no nê, mấy chú rắn nhỏ mới đi tới lớp đầu tiên trong năm học của tụi nó. Lớp Lịch sử Phép thuật. Sabrina cùng Snape vẫn luôn là hai người duy nhất chống trọi lại được cơn buồn ngủ đến từ giọng giảng bài xa xăm đều đều của hôn ma giáo sư Binns. Hôm nay lũ rắn nhỏ học cùng lớp với đại bàng xanh.

Giáo sư Binns giảng về Đạo luật bí mật quốc tế - là một luật trong thế giới phù thủy được ký lần đầu tiên vào năm 1689, thành lập chính thức vào năm 1692. Luật được Liên đoàn Phù thủy Quốc tế đặt ra để bảo vệ cộng đồng phù thủy khỏi Muggles và che giấu sự hiện diện của nó khỏi thế giới nói chung.

- Khi các cuộc săn lùng phù thủy ngày càng trở nên khốc liệt hơn, các gia đình phù thủy bắt đầu sống hai cuộc sống, sử dụng bùa chú che giấu để bảo vệ bản thân và gia đình của họ. Đến thế kỷ thứ mười bảy, bất kỳ phù thủy hay phù thủy nào chọn làm anh em với Muggles đều trở thành nghi phạm, thậm chí là một kẻ bị ruồng bỏ trong cộng đồng của chính mình. Đây là những ghi chú của cụ Dumbledore trong The Wizard and the Hopping Pot.

- Đến thế kỷ XVII, mối quan hệ phù thủy - Muggle đã ở mức tồi tệ nhất. Kể từ đầu thế kỷ XV, cuộc đàn áp phù thủy và phù thủy đã tập trung khắp châu Âu, nhiều phù thủy và phù thủy đã bị nhốt và bị kết án tử hình với tội danh phù thủy. Các gia đình phù thủy đặc biệt dễ bị mất các thành viên nhỏ tuổi trong gia đình, những người không có khả năng kiểm soát ma thuật của họ khiến họ trở nên đáng chú ý và dễ bị tổn thương, đối với những thợ săn phù thủy Muggle.

- Tại Vương quốc Anh, Bộ Pháp thuật mới thành lập đã cố gắng liên lạc với Quốc vương Anh Muggle (sau đó là William III và Mary II) thông qua một Phái đoàn Bộ đặc biệt, cầu xin họ bảo vệ các pháp sư theo luật Muggle. Thất bại của nỗ lực này trong sự công nhận và bảo vệ chính thức dường như là cọng rơm cuối cùng buộc các pháp sư phải tự nguyện di chuyển theo hướng ngược lại để giữ bí mật.

Giảng một thôi một hồi rồi giáo sư Binns mới hỏi:

- Vậy những luật riêng quy định trong Nghị định của Bộ Pháp thuật Anh sẽ so sánh như thế nào với Đạo luật Bí mật quốc tế?

Một cánh tay duy nhất giờ lên, giáo sư Binns chẳng còn cách nào khác khi ông đã nghĩ là lũ trẻ đều ngủ hết rồi, ông cho gọi Sabrina.

- Lex specialis (lex specialis derogat legi generali) - Luật cụ thể chiếm ưu thế hơn Luật chung. Những luật riêng quy định trong Nghị định của Bộ Pháp thuật Anh sẽ hiệu lực thi hành trong phạm vi lãnh thổ vương quốc Anh hơn Đạo luật Bí mật quốc tế. Vì bài học cơ bản lex specialis có nói rõ theo nguyên tắc "luật cụ thể chiếm ưu thế hơn luật chung".

- Giữa điều ước quốc tế hình thành trước với luật tập quán quốc tế hình thành sau thì áp dụng nguồn luật nào? Hôn ma giáo sư Binns lại tùm tùm cười nói.

- Trong hệ thống pháp luật quốc gia, các quy định của pháp luật được ban hành và có trật tự thứ bậc hiệu lực rõ ràng, trong đó hiến pháp có hiệu lực cao nhất, sau đó là luật và các văn bản hướng dẫn thi hành; bất kỳ quy định nào trái với hiến pháp đều vô hiệu. Trong luật quốc tế, các nguyên tắc và quy phạm pháp luật được hình thành trên cơ sở thỏa thuận, được ghi nhận trong điều ước quốc tế và luật tập quán quốc tế. Vì vậy, các nguồn của luật quốc tế không được sắp xếp theo trật tự thứ bậc hiệu lực với nghĩa là nguồn luật nào có vị trí cao hơn thì các quy phạm trong nguồn luật đó có hiệu lực loại bỏ việc áp dụng các quy phạm mâu thuẫn với nó thuộc loại nguồn còn lại.

- Cơ quan tài phán quốc tế thường áp dụng các nguyên tắc truyền thống để giải quyết mâu thuẫn giữa các quy phạm của luật quốc tế với nhau. Nếu một số quy định thuộc cùng một nguồn luật quốc tế mâu thuẫn với nhau (ví dụ, các quy phạm điều ước mâu thuẫn với nhau) thì quy định của nguồn luật ra đời sau bãi bỏ hiệu lực của luật trước (lex posterior derogat legi priori) hoặc luật cụ thể chiếm ưu thế hơn luật chung (lex specialis derogat legi generali). Ngoài ra, luật thành văn cũng sẽ không có hiệu lực hồi tố. Hay còn gọi chính là "phép vua thua lệ làng".

- Tốt lắm, 10 điểm cho Slytherin. Ta nghĩ trò nên xem xét tới việc tìm một công việc trong ngành tư pháp, trò Sabrina. Ta không thể nào giải thích tốt hơn như vậy được.

Giáo sư Binns chưa bao giờ vui vẻ như ngày hôm đó nên cả lũ tụi nó được cho nghỉ sớm những 20 phút.

Tiết học Độc dược với thầy Slughorn lúc nào cũng vui vẻ, và Sabrina thì mới đầu năm đã gửi tặng thầy một túi kẹo khóm dẻo bự chẳng theo lời gợi ý của Thomas. Khiến cho thầy Slughorn cứ nhìn ta rồi lại mỉm cười thần bí. Thầy còn dặn: "Đám cưới em có mời ta thì nhớ phải có món kẹo khóm dẻo này nhé." Thầy, con còn ham chơi ah.

Bọn trẻ hôm nay sẽ học pha chế Draught of Peace, thầy Slughorn vừa làm mẫu vừa giảng bài cho lũ trẻ, những lọ dung dịch cứ bay vèo vèo theo hướng đưa chỉ của thầy:

- Hôm nay chúng ta sẽ pha trộn một loại thuốc thường xuất hiện ở cấp độ phù thủy thông thường: Draught of Peace, một loại thuốc để làm dịu sự lo lắng

và làm dịu cơn kích động. Ta cảnh báo: Nếu các trò quá nặng tay với các thành phần, liều thuốc này sẽ đưa người uống vào một giấc ngủ nặng nề và đôi khi không thể đảo ngược, vì vậy trò sẽ cần hết sức chú ý đến những gì trò đang làm.

Tổ học tập Bất bại trong lớp Độc dược này chính là Snape cùng Sabrina, Murphy quá tốt số khi cậu nhiên nhiên giành vị trí này từ Sirius. Ngồi nghiền nát những nguyên liệu nào là đá mặt trăng, sừng kỳ lân, bột nhím cùng Murphy, Snape thì một bên trông lửa và điều chỉnh chúng lớn nhỏ bằng phép thuật, điều chỉnh lửa là một khâu quan trọng trong khi điều chế Draught of Peace.

Phải như trước kia khi Lucifer bị phong ấn, Sabrina làm một ngum này thì có phải tốt hơn không? Cuối tiết học phía nhà Gryffindor vẫn trình làng mọi người bằng món dung dịch xi măng đặc sệt, thậm chí có cái vạc bên trong còn trống không vì bỏ sai hellebore.

Giờ học Tiên tri ngày hôm nay diễn ra trên sân trường và vào buổi sáng. Thầy Firenze dạy bọn trẻ rằng: "Tự nhiên nói cho con người nhiều thông tin thú vị về thời tiết hơn mấy cái đài dự báo thời tiết ngu xuẩn của dân Muggle." Hôm nay bọn trẻ sẽ được học cách dự đoán một cơn bão qua những dấu hiệu mây trời loang lổ như tổ ong, hay đột nhiên không có mây trong một thời gian dài thì sẽ có bão lớn. Trong khi đó hãy để ý độ ẩm thay đổi đột ngột trong không khí, cũng phản ứng của các loài động vật xung quanh khi chúng đang tìm kiếm một chỗ trốn hay di cư thành bầy. Con người không có sự kết nối với mặt đất như loài nhân mã, nhưng khi một cơn bão tới rất gần, họ có thể cảm thấy được độ rung trên mặt đất, những hòn sỏi cuộn xoáy theo cơn xuất hiện nhiều cũng sẽ báo hiệu một cơn bão.

Bọn trẻ được cho đứng xung quanh sân để cảm nhận, thực hành, và nộp lại báo cáo cuối tiết học. Riêng Sabrina, nộp nhiều hơn yêu cầu của thầy Firenze hai tấm giấy da nữa.

Cuối cùng tiết học mà Sabrina mong chờ nhất cũng đến. Chạy băng băng lên cầu thang tòa tháp Đồng, bước vào lớp lại là cụ Dumbledore.

- Đừng ngạc nhiên thế, giáo sư Thomas sẽ đi một chút công việc cho ta. Vì vậy ta sẽ dạy thay tiết này thay cho thầy ấy.

Và thầy Dumbledore dạy hay chưa từng thấy, nếu công bằng mà nói những câu nói dí dỏm của thầy còn hay hơn cả của Thomas nữa. Thầy giảng giải về sức mạnh của bộ não con người tới quyết định ý thức khi tạo ra bùa phép.

- Con người luôn luôn chọn hiểu những gì họ có thể hiểu hơn những gì họ không. Ta không nghĩ tạo hóa sẽ keo kiệt với bất kỳ một bộ não nào cả. Con người luôn có những điều đáng quý riêng của họ.

Và thầy dạy bọn trẻ phép khiến cho đối phương hoặc những tình vật trở nên chậm chạp Impedimenta

- Vũ trụ có luật trao đổi tương đương. Khi các trò lấy hơn nhiều thời gian của một người sau đó sự việc sẽ diễn ra nhanh hơn để bù vào mép nói thời gian đó.

- Thưa thầy Sabrina đã từng sử dụng một thần chú lạ là "Tempus repetita." Thần chú này can thiệp vào dòng thời gian. Làm sao lại có thể như vậy được ạ? Snape giờ tay lên cao lắt ngắt để hỏi cho bằng được.

- À cô ấy đã tạo ra những vòng lặp thời gian. Ta e rằng Sabrina và thư viện sẽ có câu trả lời chi tiết hơn cho trò về vấn đề này, trò Severus.

Xem kia, thầy Dumbledore lại gọi Snape thân mật như vậy, không phải cụ nhìn trúng nhân tài nên lôi kéo từ sớm đấy chứ? Cuối buổi học, Sabrina được thầy Dumbledore gọi lại.

- Trò Sabrina, trò có muốn đến văn phòng của ta thưởng thức một chút trà không?

- Để bình tĩnh hơn ạ thưa thầy? Sabrina nhìn cụ tò mò.

- Không ta nghĩ trò có đủ bình tĩnh rồi. Chúng ta sẽ gặp vài người bạn nữa của ta ở văn phòng nhé.

Hai người rời tòa tháp Đồng để đi tới tít phía Tây, nơi có bức tượng con đại bàng tung cánh khổng lồ, văn phòng của cụ Dumbledore. Mặt khẩu lần này là: "Kẹo dẻo." Thầy Dumbledore vẫn hay nói mặt khẩu văn phòng cụ cho Sabrina để tiện hẹn những buổi uống trà đầy kịch tính. Bên trong Sabrina cũng nhanh chóng đoán ra được là thể nào cũng shock, nhưng cô không nghĩ tới chuyện cú sốc này đã được nhân đôi khi đứng đó là Giám mục Jeremiah và Thomas, anh đã về.

- Chào ngài, ngài Jeremiah. Chào con, Tom. Đây là Sabrina, một học sinh của Hogwarts.

Cụ Dumbledore hồ hởi bắt tay rồi giới thiệu mọi người. Jeremiah lúc này mới lên tiếng:

- Chào Thomas, cụ Dumbledore luôn nói với ta anh là một giáo viên giỏi.

Jeremiah chỉ cười với Thomas, rồi lại quay sang Sabrina:

- Xin chào Sabrina, hay ta phải gọi ngài là Công chúa của địa ngục.

Vị Giám mục cúi chào ta rồi đưa tay ra trước. Ta cũng không ngạc nhiên khi ông ấy biết được thân thế thực sự của ta. Ta đành lịch sự đáp lại. Cụ Dumbledore hóa phép thêm một cái ghế dựa thêm vào bàn uống nước rồi pha trà mời mọi người. Trên bàn uống nước của cụ vẫn là đầy kẹo và bánh, cứ như thể ngày nào cũng là ngày lễ với cụ vậy.

- Tòa thánh Tối cao đã nhận được lời mặc khải từ những thiên thần tối cao. Chúng tôi hoàn toàn tin tưởng vào sự có mặt của Công chúa đứng về phía Giáo hội cùng Giáo Hoàng. Raphael cũng đã nói lại cho chúng ta biết về công chúa. Hogwarts đã được Chúa ban phước, những công việc giảng dạy còn lại ta sẽ đảm nhiệm.

Một cuộc nói chuyện chán ngắt làm ta chỉ biết cười cười đáp lại cho phải phép.

Cụ Dumbledore phá tan không khí im lặng dị thường này bằng việc bắt đầu trước:

- Theo một nguồn tin đáng tin cậy của tôi thì bọn tổ chức tự xưng là Hội Thập Tam, kẻ bị tình nghi lớn nhất khi gây ra liên tiếp những vụ án mạng kinh hoàng nhắm vào những Thánh tích. Chúng đang bành trướng, bởi vì sức mạnh áp đảo của tông đồ, cho đến nay không có bất kỳ trận chiến nào vượt qua quy mô của những cuộc giao tranh nhỏ lẻ. Tuy nhiên, một thông báo khẩn cấp từ biên giới nước Anh, bọn chúng đã thực hiện gây chiến.

- Có những dấu hiệu của một hành động xâm phạm biên giới quy mô đến từ Hội Thập Tam. Thomas bổ sung.

- Chúng đang ra sức thực hiện công tác tuyên truyền ở khắp Châu Âu. Giám mục Jeremiah tiếp lời.

- Thưa cụ Dumbledore, bước đầu chúng ta có thể thực hiện "Chiến lược đường nội địa" ạ.

Cụ Dumbledore im lặng một lúc, ăn hết một chiếc bánh Tiramisu, uống hai hớp trà rồi mới nhìn Sabrina mà nói:

- Trò nói xem Sabrina.

- "Chiến lược đường nội địa" – một học thuyết chiến tranh với chiến lược tạo ra một lợi thế cục bộ ngay cả khi tiềm năng chiến tranh bị hạn chế và để tăng cường khả năng vận chuyển nguyên vật liệu, vũ khí cùng binh sĩ vào lúc phải đối mặt với nhiều kẻ thù bên ngoài. Hậu phương vững chắc luôn luôn là đối tượng đầu tiên cần quan tâm. Chúng ta có thể tạo ra những cánh cổng hoạt động hai chiều mà chỉ chúng ta mới sử dụng được để làm nhiệm vụ này. Mở rộng phòng tuyến, khi mà 2 đội quân không còn đường lui chận trán, thì kết quả là họ sẽ xông vào nhau, việc đó nhìn rõ như ban ngày. Chúng ta có thể xác định được lợi thế chiến trận trước chúng. Điều thứ hai quan trọng đó chính là thông tin, việc liên lạc với những người chiến đấu là rất quan trọng. Cần có hình thức liên lạc được với nhau. Con đề nghị chúng ta có thể ngụy trang nó bằng một đồng vàng Galleons có thể hiện lên ngày giờ gặp mặt là những chữ số như mã seri đồng tiền. Và những dòng chữ sẽ hiện lên dưới dạng mã hóa bằng mã Morse, có thể tăng cường bằng Lòi thể Bí mật ạ.

- Ta biết loại Tủ biến có thể hoạt động như cánh cửa hai chiều. Thomas nói, hôm nay anh nhiệt tình lạ thường. Không phải hình xăm trên tay trái anh cũng hoạt động y như vậy hay sao chứ.

- Tốt lắm, ta nghĩ giáo sư Thomas đã làm rất xuất sắc việc dạy dỗ học trò của mình. Thấy Dumbledore lại rót thêm trà vào ly của mình. Cụ chỉ nhìn nhả như đang hớp mặt bạn bè vậy.

- Ta e là gia đình trò Sandal luôn có phương pháp dạy dỗ rất tốt. Sao Mai cũng đã từng là một người xuất sắc, chỉ đáng tiếc là...Jeremiah lúc này cảm cái thánh giá của mình lên, cầu nguyện trước Chúa rồi nói.

Sabrina không hiểu nổi là hẳn thấy câu châm biếm này có gì hay. Cũng không có đáp lại. Buổi uống trà kết thúc bằng việc thầy Dumbledore dặn ta và Thomas có thể sẽ phải tham chiến bất cứ lúc nào, có thể dùng mọi nguồn lực có thể. Còn Jeremiah thì cảm thấy vinh hạnh vì được hợp tác với ta. Lúc nào?

- Đây là một thông báo chính thức về việc cô sẽ tham gia đơn vị huấn luyện chiến thuật của Giáo hội.

Sabrina không khỏi mừng thầm mà nghĩ: "Nhiệm vụ hậu phương? Tuyệt vời! Nhưng nếu tỏ ra vui mừng ra mặt ở đây thì sẽ bị coi là thiếu tinh thần chiến đấu." Phải kiềm chế, đứng rồi, đừng vội mỉm cười, thể hiện mình là một lạnh lùng girl nào.

- Vậy ra cấp trên muốn biến một Công chúa thành một món đồ trang trí ở vị trí hậu phương?

Mặt ông ta trông có vẻ khổ sở gấp chục lần, mình diễn đủ sâu chưa nhỉ?

- Dù sao thì bề trên vẫn đang đánh giá cô, bởi vì bọn họ rất cần có một phù thủy chiến đấu sở hữu kỹ năng cao như cô.

Nhưng Định luật Murphy, Đại úy Edward Murphy Jr. của lực lượng không quân Hoa Kỳ đã rút ra một nguyên lý bất di bất dịch rằng: "Nếu một việc xấu có thể xảy ra, sớm muộn gì nó cũng sẽ xảy ra."

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 6: Con ma mới ở Hogwarts

Ta là học sinh duy nhất bị bắt buộc phải học Quỷ học chết tiệt đó. Mặc dù biết rằng bản thân sẽ dễ dàng được điểm cao, nhưng chính ta cũng sợ phải xi

những thông tin của mấy con quỷ ra, ta không muốn bán đứng chúng.

- Ôi bò biết không? Hôm nay mình có tiết Quỷ học.

Sabrina đặt chiếc balo bên cạnh rồi ngồi lại dùng bữa sáng với Snape. Trông mặt cô bé hết sức sầu não.

- Bỏ đăng ký học môn đó nữa sao? Snape nói vừa rót đầy cho mình một chén soup cua bẻ.

- Mình là học sinh duy nhất bị bắt buộc. Thật bất công.

Ta chẳng còn cách nào khác ngoài trút lên những miếng bánh mì xé giờ. Và tiết học Quỷ học y như rằng là tiết chán nhất. Giám mục Jeremiah bắt bọn trẻ giờ Kinh thánh ra đọc. Còn ông thì đứng đó, giờ cả hai tay sang ngang mà nói:

- Nếu chúng ta cùng cầu nguyện với Chúa trời, ngài sẽ ban tặng cho những đứa con của ngài thứ giá trị còn hơn cả vật chất, chỉ cần cùng cầu nguyện, thì những người có đức tin sẽ được cứu rỗi.

Cũng may là chỉ có đọc Kinh thánh chứ không có gì khác xảy ra. Nhưng đám học sinh sau khi được khai sáng, ai ai cũng bước ra khỏi lớp Quỷ học với một khuôn mặt mãn nguyện và biết ơn Chúa. Cũng tốt, dù gì những lời Chúa chỉ bảo đều là điều tốt. Tiết Quỷ học cũng không đến nỗi nào.

Những tuần học đầu tiên ở Hogwarts trôi qua trong yên bình. Đầu năm học bao giờ cũng là thời điểm nhàn nhã, vì chỉ khi đến cuối kỳ thi, các thầy cô mới thúc ép bọn học sinh bằng hàng tá bài tập và bài kiểm tra. Nhưng cứ như là luật lệ và công lý của thế giới này đã bị đám một phát chết luôn.

Trong khi buổi đêm ta cùng lên ra ngoài Lều Hết chỗ cây Liễu Roi cùng đám Potter vì hôm nay là ngày trăng tròn, chúng ta sẽ cùng thực hiện biến hình ở đó và ở cùng Lupin cho tới sáng. Vừa chỉ đi khuất khỏi hành lang thôi ta đã thấy hai bóng người đứng ở đó. Sirius ra hiệu cho lũ trẻ lùi lại và chuyển hướng. Ta nhấn cậu rằng ta có chút việc cần xử lý, sẽ chạy theo cậu ngay. Còn không quên mượn James Áo Khoác Tàng Hình.

Tuy nghĩ rằng bữa Tan Áo Ảnh của mình cũng ok lắm, nhưng để cho chắc thì mượn thêm James món bảo bối này. Chùm lên kín đầu rồi nhẹ nhàng bước tới gần hai thân ảnh ở hàng lang phía trước. Đó là hai thân ảnh đồ đen hết sức quen thuộc cùng khả nghi, Voldemort và Bellatrix. Họ làm gì ở đây? Ta đem chiếc ống nghe trộm ẻm nó một cái bữa Tan Áo Ảnh rồi điều khiển nó bay gần lại phía hai kẻ kia.

- Ta đã nói với người rồi, người giữ một trong những Thánh tích. Có thể bọn chúng sẽ sớm tìm tới người thôi. Người phải tự biết giữ bản thân an toàn hơn là chạy đến để khóc lóc với ta đây. Ta đã mong đợi ở người nhiều hơn vậy Bella àh!

Còn dám gọi Bella thân mật như vậy. Nhìn à kia, người gầy đét với khuôn hàm bạnh ra đầy xương, hai con mắt trở lồi rồi ra và tóc mụ đen dài xoắn tít. Mụ nhìn Voldemort như thể muốn lột sạch quần áo anh ra vậy.

- Là vì con khốn đó ư? Thừa Chúa tể của em, ngài bỏ mặc vị trí của mình để làm một giáo viên ở Hogwarts chỉ vì con khốn đó ư?

Bellatrix ôm đầu gào văng lên, mụ không sợ thầy Pringle nghe thấy mà chạy lại à?

- Bellatrix, ta phải nhắc người rằng ta vẫn mong muốn một vị trí dạy học ở Hogwarts không chỉ một lần.

Hừm ta mới là không thèm nghe lén hai người đó nói chuyện nữa. Hóa phép ra một bữa Doi Quỷ lùn Bat-Bogey Hex, khiến những con quỷ lùn xông vào tấn công Bellatrix. Mụ cũng không phải dạng vừa, mụ vung đầu lên đánh trả, đem đám doi quỷ lùn nổ tung từng con một. Sabrina thấy vậy bèn vẩy thêm một bữa chú nữa Baubilius, bắn ra một tia sét về phía Bellatrix. Nhưng vì tia sét xanh chạy thẳng từ đầu đũa của ta thành công khiến hai người kia chú ý.

Ta bèn chạy vội đi dưới lớp Áo Khoác, cố gắng dùng hết sức mình mà chạy, vì ta rất lo sợ rằng hai kẻ kia sẽ bắt được mình. Bắt thì bắt, đánh thì đánh. Nhưng giờ ta không muốn gặp Thomas, đơn giản là vậy thôi. Nhưng anh là người như thế nào, anh bay trong không khí còn nhanh hơn dùng chổi, rất nhanh như điện xẹt với lấy tấm áo khoác đem nó giật phẳng xuống.

Ờ thì lộ ra ta. Ta cũng không muốn nói chuyện với anh nên chỉ giờ tay đòi lại chiếc Áo Khoác, ta còn phải tới chỗ cây Liễu Roi bây giờ.

- Ta không rảnh hàn huyên tâm sự đêm khuya với giáo sư Gaunt cùng thuộc hạ thân tín nhất của mình.

Trái ngược với phán đoán của ta, giáo sư Gaunt ấy vậy mà lại cười, ừ nhìn hần cười ta có chút điên tiết hơn.

- Em đang ghen đấy à?

- Anh đừng tưởng em không biết à là thuộc hạ thân tín nhất của anh. Bản thân anh cũng không bao giờ có hành động cưỡng ép hay trừng phạt nếu Bellatrix phạm phải sai lầm.

Đúng lúc này thì Bellatrix đuổi đến chỗ ta. Mũ cầm đũa phép cong cong, khuôn mặt của ta rồi dí sát mặt mình vào mà nói:

- Búp bê xinh đẹp này tại sao lại nghe lén cuộc nói chuyện của người khác vậy hả?

- Ta mặc kệ người, không phải bởi vì ta sợ người, mà là bởi vì người quá kém. Đấu với người, quả thực là giết gà dùng dao mổ trâu, dùng đá lớn mà đập trứng chim, phí công phí sức dành một nhẽ, lại còn lãng phí cả mấy phút tuổi xuân của ta. Một tác quang âm một tác kim, thời gian của cô nương ta còn quý hơn thời gian của Chúa tể của người, lần nữa lãng phí vì người, người bởi được hay không gạt sang một bên, nhưng ta cũng không có ý định phí

hoài một giây cuộc sống quý báu nào với một kẻ vô dụng như ngươi. Nếu ngươi thấy mình rồi việc quá, không ngại bỏ bê chồng không quản không coi, thì đi tìm nữ nhân khác mà làm trò!

Ta nói một thôi một hồi, nhìn mụ ta như thể mụ là một con búp bê voodoo rẻ rách chằm đầy kim vậy. Rồi giựt phắt lấy chiếc áo trên tay Thomas, ta chạy thẳng đi khỏi đó.

Ta không nhớ mình đã chạy bao lâu, ta cảm thấy chân ta có phần nặng nề, thở cũng khó khăn hơn. Lúc đứng trước cây Liễu Roi thì thấy Sirius vẫn đứng đợi ta ở ngoài, còn điểm huyết sẵn cái cây ở đó. Hai người chúng ta nhanh chóng đi theo con đường dẫn tới Lều Hét. Mở cửa bằng Alohomora khi đã đứng cách xa đó rồi mới biến hình trở thành một con đại bàng và chó đen đi vào bên trong.

Có thể con tức giận hoặc trong hình dáng một con chim đại bàng giác quan của ta lại nhạy bén hơn hẳn khi ta thấy một thân ảnh áo đen đứng ở phía xa. Ta ngoác đầu rồi, cấp lấy chiếc Áo khoác trên mô rồi bay thẳng vào trong nhà. Bên trong Lupin đã say ngủ bên cạnh là Potter cùng Peter. Thường chúng ta sẽ không gây ra những tiếng động lớn để tránh gây ảnh hưởng đến Lupin. Nhưng Peter thì nhất định phải phá tan không khí yên bình này bằng cách đưa chuyện:

- Những vũ án gần đây. Tuy Nhật báo Tiên tri không nói, nhưng mẹ tớ đã cho tớ biết rằng vật bị mất cắp đều là những Thánh tích.

Potter gục goạc cái đầu đầy sừng của nó mà lười biếng mở miệng đáp:

- Chỉ sợ con số nạn nhân mất tích hay bị giết còn nhiều hơn thế. Tớ cá là Sabrina khi nhìn thấy những nạn nhân đó sẽ rú lên rằng: "Nghệ thuật."

- Những thông tin đó cung cấp cho cậu những manh mối đáng giá. Cậu phải nhìn chúng cho thật kỹ Potter à.

Ta dấu móng vuốt của mình lên má cái.

- Thì có con quái vật nào là cậu không yêu thương đâu, Sabrina.

Potter lúc này mới khẽ hé mí mắt con nai lên mà nhìn ta. Vì con mắt của con nai quá thánh thiện mà ta không thể nào nhìn ra sự đều đặn trong ánh mắt đấy. Không gian tràn ngập mùi thuốc súng cho đến khi ta cũng giả vờ ngủ thiếp đi cho đỡ bị làm phiền giống như Lupin vậy.

Vậy là tối đó ta không ngủ lại tại phòng kí túc nữ nhà Slytherin. Bọn họ cũng đã quá quen thuộc với sự biến mất này của ta. Khi mặt trời ló dạng cũng là lúc Lupin trở lại thành người. Quá trình này không quá đau đớn như khi hóa sói, cậu ấy chỉ nằm đó rồi thu gọn cơ thể mình lại mà thôi, nhưng chiếc áo chùng thì đã thấm thương nay còn thấm hơn.

Ta thấy vậy đành phải trở đầu đưa phép lên áo khoác cậu ấy:

- Elasticis!!!

Đem biến nó trở thành vật liệu co giãn đàn hồi được mà không bị kéo rách burom mỗi khi Lupin biến hình. Rồi chỉnh lại những vết vá trên đó để trông như mới. Chúng ta cùng nhau quay trở lại Hogwarts.

Hôm nay ta quyết định sẽ ngồi ăn cùng Sirius ở bên bàn Gryffindor. Thành công khiến những đứa con gái xúm xít quanh Sirius nhìn ta với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống. Ah Sabrina ah, mạnh mẽ lên. Lần này ta ngồi đối diện Sirius, kẹp cho cậu miếng thịt cá hồi nướng, lấy hai miếng chanh, khoai tây nghiền rồi rưới nước sốt lên. Sirius trông đặc biệt vui vẻ. Lấy xong phần của mình thì ngay phía đầu bàn vọng lại tiếng nói chuyện của Lucy Steeler, Tầm thù nhà Gryffindor.

- Nghe tin gì chưa? Có một con ma mới xuất hiện ở Hogwarts, hôm qua một đám nữ sinh bên nhà Hufflepuff đã gặp nó. Nhưng con ma này chạy rất nhanh, nó biến mất ngay khi thấy bọn họ.

- Nó là ma nam hay nữ vậy?

- Ma nữ.

- Có xinh không?

- Thì nó chạy biến đi mất ngay lúc đó nên không ai nhìn rõ mặt nó cả.

Một con ma mới ư? Thomas từng nói gì nhỉ, mỗi con ma ở Hogwarts đều kể cho ta nghe những câu chuyện hữu ích hơn ta tưởng. Mà nghĩ đến tên kia làm gì cơ chứ, hẳn cứ ở đó mà diễn bài thuộc hạ thân cận nhất với Bellatrix đi.

- Ma nữ ư? Hogwarts cũng không có án mạng nào xảy ra mà? Nó từ đâu tới mới được? Potter rất nhiệt tình xen vào, luôn luôn như vậy. Rất nhiệt tình xông tới mặc hiểm nguy như một con sư tử con chính hiệu.

- Không biết, đi hỏi Nick Suýt mất đầu thử xem Lupin góp ý.

Lúc này đây trông cậu ốm yếu và xanh xao như thể vừa trải qua một cơn bạo bệnh vậy. Bọn trẻ tìm tới con ma với bộ quần áo quý tộc và bộ quần áo với cái cổ đầy nơ to sụ để che đi vết tích của vết chém không hết.

- Ngài Nicholas de Mimsy-Porpington hồn ma của tháp Gryffindor.

Con ma cúi chào bọn trẻ đem theo cái đầu suýt chút nữa lủng ra rồi đem nó lấp ngược trở lại.

- Xin ngài hãy cho cháu hỏi những con ma Hogwarts đến từ đâu ạ? Sabrina hỏi Nick Suýt mất đầu bằng vẻ kính trọng.

- Ngài có biết gì về con ma mới trong trường mình không, con tưởng con ma trẻ nhất là Myrtle Khóc Nhè chứ. Sirius hỏi.

- Những con ma của Hogwarts đều từng là người ở đây. Có kẻ chết từ tận Albania nhưng linh hồn vẫn quay trở lại Hogwarts. Họ chọn nơi này vì sự gắn bó mật thiết với nó. Tôi sợ cái chết. Tôi đã chọn ở lại phía sau. Đôi khi tôi tự hỏi liệu tôi có thể khác đi hay không, cũng đi tiếp như những người khác... Thực tế, tôi không ở đây cũng không ở nơi đó... Tôi không biết gì về bí mật của cái chết, vì tôi đã chọn cuộc sống yếu đuối của mình.

Nói rồi bọn trẻ cảm ơn ngài Bá tước Nick suýt mất đầu. Vậy là bọn trẻ biết được rằng con ma này có liên hệ mật thiết với Hogwarts. Ngoài ra thì cũng chưa ai gặp nó nói chuyện để mà có thể tra được ra nó là ai. Ở trường không có nội quy quản những con ma tới đăng ký hộ tịch à? Thầy Dumbledore chắc là muốn bọn họ đều có một nơi để về sau khi đã không lựa chọn đi tới cái chết.

Hôm nay có Chăm sóc sinh vật huyền bí, Bùa Chú và Biến hình cùng Thảo dược học. Lão Hagrid to lớn, râu ria xồm xoàm che hết cả khuôn mặt và lão mặc một bộ quần áo bằng lông chuột xám cũ xi. Nhưng những bài giảng của Hagrid lại rất hay, hôm nay bọn trẻ được giao cho ăn và chải lông cho những con kỳ lân.

- Chúng rất thích con gái, vì vậy các bạn nữ sẽ có thể dễ dàng chải lông cho chúng. Ở những con trưởng thành, sẽ tấn công bất cứ một đứa con trai nào dám bén mảng đến gần chúng. Nhưng ở đây ta đã mang tới những con ngựa non chưa trưởng thành. Vì vậy chúng sẽ thân thiết với con người hơn, sẽ không tấn công nam sinh. Nào các trò giờ chia tổ ra cùng thực hiện.

Bộ lông trắng muốt cùng cái bờm đầy những lông mềm mại như tơ khiến bọn con gái thích mê. Loài này có phần nhỏ hơn ngựa thường, giống với loài ngựa vằn không thể thuần phục nổi ở Châu Phi hơn. Nếu như người thấy một con người có thể thuần phục được ngựa vằn, hãy báo cho ta!

Ở lớp Bùa chú của thầy Flitwick, thầy vẫn đứng trên những kệ sách dày cộp mà ra sức giảng bài cho bọn trẻ. Hôm nay Slytherin học cùng Gryffindor, bọn chúng được học về Bùa Lú Confundus. Có thể khiến đối phương trở nên lú lẫn, không thể kiểm soát hành động trong thoáng chốc. Khi chia cặp ra thực hành, Sabrina vì đã lỡ quá tay với Murphy mà vừa ếm bùa Lú còn tặng thêm cho cậu một cái Cheering Charm khiến Murphy mặt mày đỏ ửng.

Và giờ đây thì mắt cậu híp cahựt lại, chỉ hé mở ra một chút, khuôn mặt thư thái, cậu cứ cười cười liên tục chẳng vì lý do gì.

- Á há há há...đây là ngày hạnh phúc nhất đời tớ.

Kết quả hết tiết mà Murphy vẫn chưa bình phục lại, cậu đi thật chậm, thật chậm để tới được tiết Biến hình tiếp theo. Sabrina hối hận đi sau mà hận không thể đá đít cậu một cái để khiến cậu đi nhanh hơn.

Trong lớp Biến hình, sau khi điểm danh thì cô cho bọn trẻ đứng về một phía của phòng học, nơi bày kệ sách cùng tượng một con mèo đang giờ chân nhảy xa bằng đồng. Bọn trẻ được học cách sử dụng đũa phép để biến những con chim Lovebird trong lồng thành bức thư tình.

Bọn con gái cứ xúm xít hết cả lên để kể về chuyện tình cảm của bọn nó, còn xôn xao hỏi xem có ai yêu xa hơn Hogwarts rồi viết thư tình hay không? Thật đau đầu khi bạn không thích nhưng cả thế giới cứ chống lại bạn.

Vâng có những ngày bạn sẽ cảm thấy đen đui như vậy đấy và dường như vận đen đó sẽ theo đuổi bạn một thời gian như thể có một vị thần quỷ lùn đang ám bạn vậy. Tiết Thảo dược học cuối cùng ở nhà kính. Giáo sư môn này là bà Sprout, một phù thủy nhỏ thó với khuôn mặt hiền lành, và bộ quần áo xám của bà thì trong te tua hơn cả quần áo Lupin. Bọn trẻ đã kinh hãi tột độ khi thấy trên bàn gỗ lớn giữa lớp học, một cây hoa lớn màu đỏ, và cánh của nó thì đầy gai nhọn tua tủa như mồm của một con Như trùng.

- Hoa phong lữ là một bông hoa ma thuật với hàm răng sắc nhọn. Răng nhọn của nó được sử dụng làm nguyên liệu thuốc, cũng như trong thực phẩm phù thủy. Chúng cũng là một thành phẩm trong Thuốc tăng lực. Giờ các trò hãy đeo bao tay vào và bón phân cho chúng.

Ôm khệ nệ những bao phân bự chẳng, làm ướt đất rồi lên chúng xếp chồng lên lớp đất rồi mới đưa cây hoa phong lữ vào. Nhưng khi với tay cầm cây hoa, nó đã nhanh nhẩu ngoạm cho Sabrina một cái thật sâu trên tay. Lúc Snape rút được nó ra thì trên da đã để lại một dấu răng lớn.

Sau một ngày dài mệt mỏi, dùng xong bữa ở Đại sảnh đường Sabrina chạy thẳng về phòng sinh hoạt chung. Sau khi trưng dụng phòng tắm khi những cô gái khác còn đang dùng bữa. Sabrina thay một chiếc váy nhung đỏ ra, buộc lại mái tóc của mình lên đơn giản. Rồi chạy thẳng tới tháp đồng hồ.

Nhìn ngắm những bánh răng khổng lồ đang xoay trục khiến cô cảm thấy thư thái. Mở tờ Nhật báo Tiên tri số mới nhất, mà ông Sergoth vừa đặt cho cô cùng lịch báo với gia đình một thể. Trên báo không có vụ án mạng nào mới cả, ngoài chuyện đào bới gia sản nhà Malfoy xem có gì hắc ám để lại hay không? Cùng rò rỉ thông tin rằng Malfoy là một gia đình phù thủy giàu có và có ảnh hưởng, đáng chú ý, đã nhiệt thành phản đối việc áp dụng Quy chế bí mật quốc tế. Mặc dù là một gia đình phù thủy thuần chủng và giữ niềm tin mãnh liệt vào sự vượt trội của phù thủy so với Muggle, Malfoy luôn tạo ra sự khác biệt rõ rệt giữa những người Muggle nghèo và những người giàu có và quyền lực; trong lịch sử họ đã được liên kết với hoàng tộc. (William the Conqueror và Nữ hoàng Elizabeth I là những ví dụ đáng chú ý) Một phần, dẫn đến bộ sưu tập kho báu và tác phẩm nghệ thuật khổng lồ của họ. Tóm lại, sự phản đối mạnh mẽ của họ đối với Đạo luật là do luật pháp sẽ buộc họ rút khỏi phạm vi thú vị này của đời sống xã hội.

Nhật báo Tiên tri từ sau khi ông Gaara nghỉ hưu, đa phần chỉ là những tin tức mang tính định hướng dư luận dưới sự điều khiển của Bộ pháp thuật. Chán chết, vứt tờ báo sang một bên. Sabrina thực hiện Animagus, biến thành một con đại bàng. Rồi vỗ cánh bay lượn vòng quanh những chòi tháp nhọn hoắt

ở Hogwarts, vòng qua những chiếc cửa sổ còn hắt bóng người. Bay một vòng như tìm kiếm thứ gì đó, từ tòa tháp đồng hồ phía Bắc, cô sai cánh liệng người, nghiêng mình đón gió lượn sang phía Đông, bay qua căn phòng vẫn còn sáng đèn mà cô nhầm chắc chắn đây là cửa sổ phòng học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, vòng vèo ở đó vài vòng rồi mới bay về phía khu rừng tối. Nhưng một bóng ma lạ kỳ mà Sabrina chưa từng thấy bao giờ đang bay đi dưới sân trường.

Con ma xanh lè trong suốt nhờ nhờ, có một mái tóc xoắn ngắn, mặc một bộ váy dài thướt lè thê trông như thể đồ ngủ. Sabrina nhanh chóng phi thân về phía trước con ma chặn lại. Biến trở lại thành người rồi đáp chân xuống đất. Cô bé lúc này mới thấy được khuôn mặt của nó, một cô gái rất trẻ với cái mũi hếch và đôi mắt u sầu.

- Chào chị, chị mới tới Hogwarts à? Em tên Sabrina Sandal. Em có thể làm quen với chị được không? Trông chị như có tâm sự.

Uhmm đúng rồi, lằm nhăm lại xem Thomas vẫn hay phình người như thế nào. Thì đúng, hán vẫn hay một câu hỏi một câu nâng như thế mà.

- Em lại muốn làm bạn với một con ma ư?

- Mọi sinh linh đều là đáng quý. Cụ Dumbledore vẫn thường nói như vậy.

Thực ra câu này là ta nói nhưng ta mượn uy cụ Dumbledore một tí chắc cũng không sao, cụ luôn được học sinh ở Hogwarts kính trọng, cụ lại quen biết nhiều, giao thiệp rộng. Quả nhiên chỉ cần nhắc đến cái tên linh hồn này thôi là mọi việc thiêng liên. Không giống như tên ai kia, mọi người còn không dám gọi ra.

- Ta tên Berky Perkin, từng là một học sinh Hogwarts như cô bé vậy.

- Em có thể mạo muội hỏi tại sao trông chị lại buồn đến như vậy được không?

Đúng rồi, đi ngoằn ngoèo rồi mới dụ đối tượng của người bật mí chuyện trong lòng ra, cái này ta nghĩ Thomas đã dạy ta rất tốt. Mà tại sao ta lại cứ nghĩ đến hán thế nhỉ?

- À khi vừa mới chết, chúng ta thường không chấp nhận được sự thật đó.

- Ôi không! Chị thật đáng thương. Con quái vật nào đã gây ra chuyện này?

Ta rít lên kinh hãi, trông như thật tâm thương tiếc cho hồn ma cô gái trẻ. Thật ra là chỉ thương tiếc một chút thôi.

- Bọn chúng mặc áo đen, kéo người xông thẳng vào viện bảo tàng nơi chị làm việc. Trong khi chị đang xác định một món cổ vật ở đó. Chúng thấy chị liền dùng Lời nguyên giết chóc để kết liễu chị.

Con ma nói đến đây lại khóc lên nức nở. Ta đành phải an ủi nó rằng: "Chị đã trở về Hogwarts rồi, chị có thể dành những ngày tháng còn lại ở ngôi trường thân yêu này."

Thế là ta cùng con ma tên Berky Perkin một người một ma ngồi đó tâm sự một lúc lâu. Ta đã tâm sự với chị rằng một linh hồn không chết, nó sẽ đi tiếp, vì vậy nơi mới tới sẽ không đáng sợ như tưởng tượng của họ. Con người thường thái quá lên về hai thái cực của Địa Ngục và Thiên Đường để răn dạy con chiên của mình nhiều hơn là thực tế. Dù có đi tới đâu thì cô ấy cũng sẽ được tiếp tục trong một sinh mệnh mới. Luân hồi chuyển kiếp.

Ta phải an ủi cả buổi cô ấy mới chợt nhớ ra ta phải trở về phòng ngủ trước giờ giới nghiêm. Berky cảm ơn rồi chào tạm biệt Sabrina. Linh hồn ma nữ lướt dọc hành lang tối tăm, đứng rồi mà không ngủ, cô ấy sẽ đi đâu?

Bạn đang đọc truyện [Động nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 7: The Day In The Life

Tháng 11 cuối cùng cũng đã tới, ngoài việc ta giận dữ Thomas mặc cho anh có gửi quà xin lỗi như thế nào thì hai tháng học trôi qua ở Hogwarts hoàn toàn yên bình. Sabrina cùng Snape đã lục tung danh sách những học sinh của Hogwarts lên, hàng chục quyển dày cộp của những năm gần đây để tìm ra cái tên Berky Perkin trong đó, cô ấy là một học sinh của Hufflepuff, sau khi ra trường thì nhận một công việc Bảo chế và phục hồi cổ vật ở Viện bảo tàng Lourve, Pháp. Trùng khớp với thông tin trên Nhật báo Tiên tri về cái vụ cướp ở Viện Bảo Tàng, thứ bị đánh cắp là Chiếc áo chùng của Merlin.

Kẻ ra tay sử dụng Lời Nguyên Giết Chóc, vậy có hai khả năng: đó có thể là người của Hội Thập Tam, nhưng những kẻ này lại thường có biểu hiện để lại các dấu hiệu phản Chúa trên nạn nhân của họ. Khả năng thứ hai đó chính là việc này do đám người Tử thần thực tử gây ra. Không phải Thomas nói rằng bọn họ cũng giữ một món Thánh tích trong hầm vàng của Lestrangle đó hay sao?

Sabrina thông báo cho cụ Dumbledore về tập tính của loài Ong bắp cày mà bọn họ gặp được tại thung lũng Godric. Theo như thời điểm diễn ra vào mùa hè. Có nghĩa là tổ của ong bắt đầu được xây dựng vào mùa xuân. Vào cuối hè, tổ của chúng có thể chứa 5000 thành viên, nhưng tất cả sẽ chết vào mùa

đông, kể cả ông chúa. Chỉ có ông chúa non mới có thể sống sót qua mùa đông lạnh giá và trở lại vào mùa xuân. Vì vậy thời điểm chúng trở nên yếu nhất chính là mùa đông đang sắp đến này.

Thời điểm này bọn trẻ cũng được trường tổ chức cho đi thăm Hogsmeade, ngôi làng nhỏ ở gần Hogwarts. Dù rằng ngày thường, cô và đám Potter vẫn hay lên qua Hogsmeade chơi theo đường Lều Hét. Cả trường cùng đi chơi, đương nhiên sao tụi nó có thể ở nhà. Men theo hướng Lều Hét ra ngoài Hogsmeade.

Ngôi làng nhỏ với những ngôi nhà san sát cũng nhỏ xíu xinh xinh, trong ánh nắng vàng của tháng 11 ánh lên hàng trăm ô cửa kính lấp lánh như một viên kim cương giữa xanh biếc bạt ngàn hoa cỏ. Chật đầy những bao kẹo từ Cửa tiệm Công tước mật rồi bọn chúng mới tới quán rượu yêu thích nhất của mình – quán Ba cây chổi. Gọi ra những ly bia bọt rồi hóa lớn chúng và thưởng thức với phô mai dây xé sợi, tuyệt không còn gì bằng.

Lúc bấy giờ có một đội khách mới đến, đều là giáo viên của trường. Có cô McGonagall, lão Hagrid đi cùng với Giám mục Jeremiah và mấy người trông như cấp dưới của ông. Bọn trẻ chào các thầy cô, bọn họ chỉ cười gật đầu rồi đi lên tầng hai.

- Ông Giám mục đó cũng tốt chứ hả? Ông chỉ làm đúng công việc của mình là truyền giảng đạo. Potter lên tiếng đầu tiên, như bao lần.

- Tớ nghĩ ông đang đợi lệnh cấp trên cho bước đi tiếp theo. Tớ cá là ông còn mục đích khác lắm. Sabrina nhấp một ngụm bia bọt thơm gừng nóng hổi.

Rồi Sabrina kể cho 4 đứa còn lại nghe về chuyện con ma nữ Berky Perkin và những gì cô thu thập được cùng Snape ở thư viện.

- Vậy là cô ấy bị giết hoàn toàn khác với những vụ án mạng liên tiếp gần đây ư? Sirius phỏng đoán.

- Đúng vậy, là Lời Nguyên Giết Chóc.

- Đó là một trong những Lời Nguyên Không Thể Tha Thứ, nếu bỏ dùng chúng lên người khác thì bỏ cầm chắc một vé đi Azkaban ngay. Peter lí nhí vui mừng góp ý.

Ừ đúng rồi đấy, nên người mới để Sirius chịu tội thay bằng cách làm giả hiện trường với cái chết của mình chứ gì? Tên Peter hèn hạ, Sabrina nghĩ. Tuy rằng hiện giờ Peter không có dấu hiệu gì sùng bái Voldemort, vì nó chỉ sùng bái James Potter cùng cặp bài trùng là Sirius Black mà thôi. Nhưng khi hẳn bị đe dọa đến tính mạng rồi hoảng sợ thì sẽ ngã theo phe Hắc Ám liền. Đúng là một cọng rom trước gió, gió chiều nào ngã theo chiều ấy. Đáng khinh!

- Sirius ơi, nếu sau này có kẻ hãm hại cậu, nguy tạo hiện trường khiến cậu trở thành kẻ tình nghi số một thì cậu sẽ làm gì? Sabrina cố gắng xé xé mấy sợi phô mai đã nát bét ra để dấu đi cảm giác lo lắng.

- Thì tớ sẽ làm như cậu, tìm hiểu mọi thông tin có thể của vụ án. Sirius suy nghĩ nghiêm túc rồi mới đáp.

- Đúng vậy, những bằng chứng để lại không bao giờ nói dối, thủ phạm luôn để lại dấu vết khi gây án. Sabrina khẽ nhắc nhở.

Cô hi vọng điều này sẽ không xảy ra, không phải với Sirius, cậu ấy đã trở thành người thân của cô mất rồi. Nếu như một ngày chuyện kia xảy ra, dù có bằng cách gì cô cũng sẽ ngăn chặn nó, kể cả có phải cướp ngục Azkaban cứu cậu ấy ra cô cũng sẽ làm.

Bọn trẻ uống bia và dùng bữa trưa tại quán Ba Cây Chổi rồi mới sang tiệm giốn của Zonko để mua cả chục món đồ giốn mà chơi lại Peeves. Đó là chuyên mục mà tụi nó thích nhất, trêu chọc Peeves, dù rằng việc này khiến con tinh nổi điên lên và đáp trả bọn chúng bằng cách thỉnh thoảng xuất hiện ở góc khuất rồi hù nhát bọn trẻ giật mình, hay bất ngờ chui ra từ trần nhà và lấy viên phấn kẹp vào cái nĩa bắn bọn trẻ. Ngày nào mà Peeves cướp được mấy món đồ giốn từ mấy đứa học sinh trong trường, thì nhất định nó sẽ mang đến khoe với đám người Potter bằng cách chơi tới tấp vào mục tiêu.

- Năm nay Fanged Frisbee bị cấm rồi, Gậy đánh đau hoài cũng cấm luôn. Tớ nghĩ là tớ sẽ nhét đầy cho mình đám bom phân này đi.

- Cậu không thể chơi mấy đồ vật nhẹ nhàng như Cầm tay chích điện hay cái cốc cán mũi được ư? Sirius hỏi Sabrina.

- Không mình thấy bom phân rất vui, cậu còn có thể buộc nó lên con chuột hoặc con cóc rồi điều khiển chúng chạy tới mục tiêu rồi mới cho phát nổ.

Sabrina nháy mắt liên lấy sạch cả kệ bom phân. Ông Zonko lúc thanh toán đã vuốt vuốt cái râu mình rất hài lòng mà tặng thêm cho Sabrina một cái Pháo hoa chỉ nổ khi ngồi ướt. Trước khi trở về Hogwarts Sabrina còn ghé qua tiệm Dụng cụ Âm nhạc Maestro. Trong tiệm được trưng bày rất nhiều đàn guitar lớn bé, có cả một bộ trống in hình The Beatles trưng bày ở giữa cửa hàng. Những chiếc guitar bass, guitar điện thì được đóng khung treo lại. Chủ quán ngài Maestro một con người am hiểu âm nhạc nhất mà Sabrina từng thấy, dường như bài hát nào ông cũng biết cả.

Ngài Maestro đang bàn tán sôi nổi với Sabrina về bài hát "The Day In The Life" của nhóm, một bức tranh siêu thực phản văn hóa hoàn hảo về kiếp nhân sinh của The Beatles.

- Ai dường như cũng có một bài hát yêu thích của The Beatles dành cho riêng mình. Có thể là giai điệu ballad sâu lắng như "Here, There and Everywhere" hay "Let it be" bài hát cảm động của trưởng nhóm John Lennon với người mẹ đã khuất của mình. Sabrina nói hào quang chiếu tỏa khắp căn tiệm

Mà ông chủ Maestro lại chưa từng gặp một fan chân chính như cô nàng, nên còn nhiệt tình ôm ra cả một chồng đĩa than các album của nhóm.

- Tội lại quả quyết nói rằng, bài hát vĩ đại nhất của The Beatles nếu ta thực sự xem xét về tính nghệ thuật chính là "A Day In The Life", nếu cô bé có thể hát bài này ở đây với chiếc guitar mới này thì ta sẽ tặng những chiếc album cho cô bé, thấy thế nào?

- Dạ cháu rất vui lòng, thưa ngài Maestro.

Vì không gian trống của quán khá chật, nên Sabrina ngồi trên một cái bục gỗ để ôm guitar, còn ông Maestro rất sẵn lòng chơi trống đệm cho cô. Đám người James Potter cùng Sirius Black và Lupin, Peter đều ngồi dàn ra trước bọn họ để theo dõi. A Day In The Life mở đầu bằng tiếng guitar acoustic nhẹ nhàng sau "show diễn" concept Ban Nhạc CLB những trái tim cô đơn của trung sĩ Pepper, đưa người nghe về với những gì gần gũi và thân thuộc nhất sau "chuyến hành trình" đầy màu sắc của album.

Mang một nét có phần siêu thực và mộng mị, chất giọng quen thuộc của Sabrina lôi cuốn người nghe vào câu chuyện kể ở ngôi thứ nhất vào một buổi sáng tỉnh mơ khi người đàn ông thức dậy và đọc báo.

"I read the news today, oh boy..."

"About a lucky man who made the grade

And though the news was rather sad

Well, I just had to laugh

I saw the photograph

He blew his mind out in a car

He didn't notice that the lights had changed."

Hát đến đây, cô bé ngừng mảnh giấy đàn hình tam giác trên tay phải rồi ngược lên nhìn Sirius thật lâu, cậu bé cũng nhìn cô rồi mỉm cười. Nhưng có lẽ cậu không hiểu ẩn ý đằng sau cái nhìn đầy thương tiếc của Sabrina.

"A crowd of people stood and stared

They'd seen his face before

Nobody was really sure if he was from the House of Lords"

Ở phần mở đầu của bài hát, ta dường như biết được ngay đây không phải là một câu chuyện bình thường: Đây là một thảm kịch được kể dưới góc nhìn chủ quan. Một gã trai qua đời vì tai nạn giao thông vì bất cẩn; cả toán người đứng nhìn xác anh và dường như họ đã nhận ra anh ở đâu đó rồi. Một gương mặt quen thuộc đối với giới công chúng, phân đoạn này của bài là lời tưởng nhớ đến Tara Browne, người thừa kế gia sản Guinness và cũng là một người bạn của John Lennon, đã mất trong một vụ tai nạn giao thông vào cuối năm 1966.

"I'd love to turn you on..."

Somebody spoke and I went into a dream..

"Ai đó thốt lên và tôi rơi vào một cơn mê..."

Lyrics của bài hát đến đây đã trở thành phần lót đường cho âm nhạc - thay vì là ngược lại như từ đầu bài hát đến giờ. Bất cứ nghĩa lý hay sự suy luận nào cũng đã tan biến khỏi thực tại và thay vào đó là một sự pha tạp những cảm xúc khác nhau hòa lẫn trong những âm thanh hỗn loạn của trận giao tranh giữa cái tôi và cái ta, giữa cái riêng và cái tập thể.

Dàn nhạc ở đầu bài hát quay trở lại và lên, lên và lên mãi cho đến khi chạm đến nốt cùng, kết thúc bài hát. Nốt nhạc cuối cùng, như thể âm thanh của cái vĩnh cửu và hư vô giao thoa với nhau trên cung đường của cuộc sống, thời khắc hiện tại luôn luôn hiện diện ở ngay đó và là cân cân để ta xem xét nhìn nhận cái vô thường.

Không có bất cứ một chi tiết âm thanh nào có thể gọi là không cần thiết ở trong "A Day In The Life." Mọi thanh điệu đều mang tính bổ sung cho nhau tạo nên sự đầy đặn một cách chặt chẽ. Phần trống được Maestro kiểm soát một cách hoàn hảo và là nhịp đập để bài hát có thể được triển khai và ứng tác. Tiếng trống và giọng hát của Sabrina ở cả hai verse như có một sự giao tiếp ở một tầng hạ thượng hơn của nhận thức, bổ sung cho nhau mà cũng đặc tả sự mâu thuẫn nội tâm của con người - có lẽ là sự đối kháng giữa linh hồn và lý trí.

Ngài Maestro cúi chào khi bọn trẻ ra về, còn nhắc Sabrina sẽ phải tới Hogsmeade thăm ông nhiều hơn. Chỉ khi Potter vừa mới mở cánh cửa để lộ ra con đường bên ngoài.

- Nhanh...đuổi theo chúng!!!

Đám cấp dưới của Jeremiah đang cầm theo những ngọn đuốc trên tay, chạy xục xạo tìm kiếm khắp mọi con đường ngõ hẻm ở Hogsmeade, trông họ hang hái như chuẩn bị tham gia vào chiến dịch thiêu sông phù thủy ở thế kỷ 14 vậy.

- Học sinh Hogwarts mau trở về trường, đây là thông báo nguy hiểm khẩn cấp.

Một tên trong số đó chạy đến trước mặt bọn trẻ để cảnh báo rồi không nói hai lời chạy theo hướng kẻ còn lại đang tiến vào khu chợ ở Hogsmeade.

- Nhanh, chúng ta phải quay trở về thôi, đó có thể là một cuộc tấn công. Sirius kéo tay Sabrina rồi tất cả cùng chạy về hướng căn Lều Hết.

Khi tụi nó chạy tới thì còn kinh hãi hơn khi thấy ngài Giám mục Jeremiah đang cầm chén nước thánh trên tay, một tay cầm quyển Kinh thánh trong cựa điện giăng cò với một con quỷ ở giữa sân cỏ phía sau hàng rào. Mà con quỷ đó, lại chính là Beelzebub, kẻ được mệnh danh đứng thứ hai trong hàng ngũ 7 Hoàng tử của Địa ngục.

Sabrina hét lên:

- Jeremiah ngài mau chạy đi, cách trục xuất với những con quỷ thông thường không có tác dụng với Beelzebub đâu.

Jeremiah tập trung căng thẳng đến nỗi bỏ ngoài tai những lời của Sabrina. Ông ấy đọc lớn những lời răn của Chúa, lượng mana mạnh mẽ này? Trông ông ấy như thể một sứ đồ được Thượng đế gửi xuống, ông ấy định quyết chiến với con quỷ ư?

Mặc kệ những lời Kinh thánh mà Jeremiah đang đọc, con quỷ Beelzebub hất đầu lên cười lớn:

- Hề lô xin chào. Và chết đi... Vĩnh biệt.

Jeremiah lúc này hất chén nước thánh vào con quỷ rồi ông giơ ngang hai cánh tay của mình, tạo thành một hình thập giá:

- Nơi đây chính là trần gian của con người, hỡi kẻ tội đồ. Nếu ngươi đến đây với ác tâm chống lại Chúa, vậy thì chúng ta sẽ dâng lời cầu nguyện lên Thượng Đế. Xin Chúa hãy cứu lấy quê hương con. Lạy Chúa, xin người hãy ban sức mạnh để con đánh bại kẻ tội đồ Beelzebub này. Xin Chúa hãy cứu lấy bề tôi của Ngài khỏi những kẻ xâm lăng ngoại đạo. Lạy Chúa, xin cho chúng con sức mạnh để đánh tan quân thù.

Jeremiah đứng đó, cầm thánh giá lên bằng cả hai tay rồi chấp lại cầu nguyện bằng một hình ảnh thánh thiện sáng bừng cuối cùng trước khi Beelzebub chỉ nháy mắt biến mất ở chỗ nó đang đứng. Rồi vòng ra sau Jeremiah một cách bất thành linh, một nhát kiếm đen xẹt ngang đem cái đầu của Jeremiah chặt đứt. Đầu của ông ta văng qua một bên lăn lóc như một quả bóng.

Quá kinh hãi trước cảnh tượng này Peter hóa thành chuột rồi lẩn trốn mất.

- Ba người các cậu cũng chạy đi. Tớ ổn, Beelzebub nó chỉ tới một mình thôi.

Sabrina chỉ về phía ba người Sirius, James cùng Lupin. Nhưng Beelzebub xử lý xong Jeremiah hẳn cũng bay về phía bọn trẻ.

- Sabrina, hôm nay ta đến không phải tìm ngươi. Nhưng ngươi biết đấy, ngươi sẽ phải tới Lâu đài Lindisfarne vào ngày cuối cùng của tháng Mười Một. Nếu không tất cả bạn bè ngươi sẽ chết. Tin ta đi, Địa Ngục làm rất tốt việc đó.

Sirius đứng chặn lại trước mặt Sabrina. Nhưng Beelzebub cũng chẳng thèm để ý đến cậu, nhấn xong câu cuối cùng nó biến mất giữa ban ngày ban mặt còn nhẹ nhàng hơn độn thổ.

- Chúng ta phải nhanh chóng quay trở lại Hogwarts báo tin cho cụ Dumbledore thôi.

Nói rồi bọn trẻ đều cùng gật đầu mà quay trở lại lâu đài. Vì sự việc xảy ra với Giám mục Jeremiah nên tất cả những dịp đi thăm Hogsmeade sẽ bị dừng lại hết, trong trường cũng tăng cường phòng ngự canh gác nghiêm ngặt hơn bao giờ hết. Nhưng Sabrina rất nghi ngờ cụm từ "nghiêm ngặt" này vì không phải lần nào Thomas cũng chọc thủng hàng phòng ngự đó mà đi ra đi vào như nhà của mình hay sao?

Bạn đang đọc truyện [Động nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 3 - Chương 8: Lâu đài trên biển Lindisfarne

Tại văn phòng của thầy Dumbledore, chỉ có hai người đang đứng đối diện nhau, biểu hiện của họ đều có thể thấy rõ sự căng thẳng trong cái mím môi kéo miệng trẻ xuống đó, ánh mặt cậu xuống, không sai.

- Trò có kinh nghiệm chỉ huy một đội quân không, Sabrina? Thầy Dumbledore chấp hai tay trước người, nghiêm nghị hỏi Sabrina.

- Sabrina này, thầy sẽ nói thẳng, lý lịch của trò ta biết không phải hàng giả. Nhưng đang đứng nghiêm đợi lệnh của ta lại là một cô bé đã chiến đấu anh dũng và là người sẽ mang đến sự tin tưởng tuyệt đối của ta khi được gửi đi trong tình cảnh đối đầu với Hội Thập Tam

Im lặng nhìn Sabrina đắm chiêu rồi cụ mới tiếp tục:

- Trò sẽ nhận được sự trợ giúp từ Hội Phượng Hoàng, nhưng từ lúc cuộc chiến nổ ra, quân số của Hội đã giảm xuống dưới 20 người, có nghĩa là hai đội

quân và vẫn đang thừa thớt dần. Lần này chúng ta sẽ chấp nhận lời đề nghị giúp đỡ của Tom và bè lũ Tử thần Thực tử của Tom. Thế nên, ta hy vọng là chỉ ít thì người chỉ huy là một người thầy có thể tin tưởng.

- Dạ được, xin thầy hãy ra lệnh cho con!

Sabrina đứng nghiêm trang đồng dạc trả lời cụ Dumbledore như thể một quân sĩ nhận lệnh thượng cấp của mình. Cô giờ tầm bản đồ trận chiến sẽ diễn ra tại lâu đài Lindisfarne, một lâu đài biệt lập trên hòn đảo ngoài biển khơi.

- Thừa thầy, chúng đã chọn thời điểm cuối tháng Mười Một tuy chưa đủ lạnh, nhưng con nghĩ ra sẽ không có nhiều Ong thợ ở đó, chỉ trừ những tên đầu sỏ. Cái lạnh ở Lindisfarne lại khác biệt hoàn toàn, vì đó là dòng biển lạnh đi qua, năm 1812, Napoleon mất hàng trăm ngàn binh lính ở Nga bởi đói rét. Năm 1941, những phát xít Đức ngu ngốc mắc sai lầm tương tự. Loài người vẫn chưa biết đến sự nguy hiểm của cái lạnh trong chiến tranh. Bất kể phù thủy được huấn luyện kỹ càng đến đâu nếu trang bị và hàng hóa bị đóng băng thì điều đó sẽ xảy ra. Nên chúng ta sẽ chia thành hai đạo quân trực tiếp tấn công nhanh gọn. Đạo quan trọng nhất con sẽ đi cùng Voldemort và đám Tử thần Thực tử, chia làm hai hướng, tấn công theo thế gọng kìm.

- Ta nghĩ rằng việc để lộ ra dấu hiệu phép thuật khi đột nhập không phải là một ý hay? Cụ Dumbledore lúc này đã trông hòa hoãn hơn rất nhiều.

- Đúng vậy, nếu chúng ta sử dụng ma thuật chúng ta sẽ bị phát hiện bởi dấu hiệu mana, nên chúng ta sẽ di chuyển bằng chổi. Để gây bất ngờ cho bọn chúng, ta sẽ lên vào mà không để họ nhìn thấy. Gõ cửa thật lịch sự!!! Gõ thật nhanh và cẩn thận bằng đũa phép của mình!!! Mời trung đoàn thứ hai là Hội Phượng Hoàng thực hiện tấn công yểm trợ sau cùng.

- Con thật là sẽ đứng ra gánh vác hết tất cả trách nhiệm cùng rủi ro hậu quả của chiến dịch chứ? Thầy Dumbledore hỏi nó.

- Con đã rõ thừa thầy Dumbledore. Con yêu cầu lập nên một kế hoạch tấn công với mục tiêu cụ thể. Chúng ta phải tiêu diệt bọn chúng, đó là kế hoạch duy nhất để thắng lợi.

Sabrina nói rồi rời bàn tay lên cao để thể.

Sabrina không sợ lũ ong hay bọn quỷ nhưng điều duy nhất khiến cô nghi ngờ hơn cả là bọn chúng cần tới than đá và thuốc súng để làm gì. Bọn chúng đang muốn chế tạo thứ gì? Thuốc súng? Bọn chúng muốn nguồn năng lượng ma thuật bên trong chúng ư, ma quỷ không thể sử dụng được Thánh tích, đừng đùa chứ? Vulpes cùng Raphael đã mất tích từ đầu năm.

Để giải thoát cho những nghi ngờ đang lớn dần lên, Sabrina tập trung toàn lực vào việc luyện tập. Dường như bất cứ thời gian trống nào cô đều tới đồng cỏ để tập võ tăng cường thể lực cùng luyện tập phép thuật. Những buổi luyện tập đều là từ khi ánh mặt trời khuất bóng cho tới tận đêm khuya, người bê bêtt nhể nhại toàn mồ hôi cùng bùn đất cô mới quay trở lại lâu đài.

Có những hôm bị chính phép thuật của mình bắn ra đánh trúng, chẳng là Sabrina luyện tập phản xạ bằng việc liên tiếp tạo ra những bùa chú tấn công lên chiếc khiên Hex-Deflection rồi để chúng dội ngược lại mình. Trong khi đang nghiêng mình bay lên tránh né hai chùm tia sáng song song văng đến, chỉ trong chân tơ kẽ tóc, một chùm tia thứ ba nhắm thẳng vào giữa nơi cô lách mình. Thành công bắn trúng vào đem cơ thể cô hắt văng ra xa. Đau đớn đứng dậy, tập trung tinh thần, rồi thả lỏng nó, để cho đầu óc trở nên trống rỗng sạch sẽ. Rồi lại tiếp tục.

Càng dần tới thời gian cuối cùng của tháng, Voldemort càng biến mất với tần suất nhiều hơn. Và thầy Dumbledore thì rất vui lòng dạy thay hần. Sabrina cho rằng thầy Dumbledore làm vậy là vì hần đang đi công việc cho thầy, nên cũng an tâm hơn phần nào.

Tháng 11 chỉ có 30 ngày, ngày đó, Sabrina mặc một bộ quần áo màu trắng bó sát, loại vải này chống lại tác dụng phép thuật lên người mặc và vô hiệu hóa chúng. Trùm lên đầu lớp áo choàng trắng. Bước ra sân trường cùng những thành viên Hội Phượng Hoàng đã đứng sẵn ở đó.

- Chỉ huy đoàn quân này sẽ là Thần Sáng Alastor Moody. Cụ Dumbledore giới thiệu một vòng những thành viên của Hội với Sabrina: ngoài thầy Moody Mất Điện ra thì có Marlene McKinnon, Sturgis Podmore, Deladus Diggle, Elphias Doge, Arabella Figg, Dorcas Meadowes, Caradoc Dearborn và Kingsley Shacklebolt. Cùng với Sabrina là 10 người sẽ sử dụng chổi bay, tụ họp với đám Tử thần Thực tử tại nghĩa trang Hogsmeade rồi di chuyển tới lâu đài Lindisfarne.

Thầy Moody khệnh nệnh di chuyển đôi chân gỗ của mình, con mắt phép của thầy xoay tít lên khi thầy nhìn vào Sabrina. Hình như nó nhìn được xuyên vật thể nhỉ:

- Con chào ngài Alastor Moody. Con là Sabrina Sandal, con vẫn luôn ngưỡng mộ ngài lâu nay.

Cúi người bằng một động tác kính trọng mà không khiêm nhượng. Thầy Alastor rất hài lòng:

- Đứa trẻ còn nhỏ quá, các người thật là ác quỷ khi bắt nó phải xông trận.

- Thừa bác Moody có phải con mắt phép của bác nhìn xuyên qua được quần áo không ạ?

Cả Hội cùng ôm bụng cười vang, thầy Dumbledore cũng rung rung thân mình hưởng ứng, hình như họ đã đợi người đến để hỏi câu này từ lâu lắm rồi, vì ai cũng nể mặt thầy Moody Mất điện mà không nói ra thôi. Thầy Moody háng giọng hai tiếng rồi quay sang nạt những Thần Sáng khác:

- Phù thủy có thể giao tiếp bằng phép thuật mà không phải sử dụng radio, nhưng quá dựa dẫm vào phép thuật có thể dẫn đến việc kẻ thù phát hiện chúng ta, sẽ khiến nhiệm vụ bại lộ. Đó là một sai lầm chí mạng khi thực hiện một trận chiến ban đêm cần sự lên lút. Nhưng không nhiều pháp sư hiểu ra điều đó. Ta sẽ chỉ huy Hội Phượng Hoàng yểm trợ cho Sabrina, ta có thể quan sát được bên trong lâu đài để tránh tấn công trúng người phe ta. Việc

không sự dụng phép thuật cũng quan trọng y như là việc sử dụng nó. Hãy hết sức cẩn thận, tôi không muốn bất kỳ một ai phải bỏ mạng nơi chiến trường. Nhưng tôi muốn tất cả chúng ta cùng sẵn sàng chiến đấu vì chính nghĩa đến hơi thở cuối cùng.

Cả 9 người cùng hô vang rõ rồi bọn họ mới lên chổi để xuất phát. Đoàn người bay vút lên trong không trung theo hình chữ V rồi hướng về khu nghĩa trang của Hogsmeade.

Tới nơi, lũ Tử thần thực tử với 20 tên đông hơn hẳn đang đứng sẵn ở đó xung quanh chủ nhân của chúng – Lord Voldemort. Những người của Hội Phượng Hoàng mà đứng đầu là Alastor Moody đang đứng dàn hàng đối diện với bọn áo đen, trông giống như là một trận chiến xã hội đen sắp sửa bùng nổ vậy.

Lúc này Voldemort mới hất tay ra lệnh:

- Chúng ta không phải tới đây để đánh nhau Dolohov.

Tên Dolohov không tán thành hừ một tiếng nhưng hắn cũng không trái lệnh của chủ nhân hắn.

- Đã sẵn sàng để chết chưa? Dolohov nói với Alastor Moody.

- Là ngươi hay ta hai chúng ta không ai biết trước được đâu. Thầy Moody đáp trả kịch liệt. Đem khuôn mặt chẳng chút sợ của mình ngược lên, dí chiếc mũi sứt mẻ vì chiến đấu của mình tới mặt Dolohov.

- Vậy mới hay chứ, chẳng phải sự điên loạn là tất yếu của chiến đấu hay sao? Trong một thế giới kẻ mạnh dẫm lên kẻ yếu, định mệnh không quyết định bởi mệnh lệnh hay sự bình đẳng đâu. Vậy nên khi đối kháng sống còn, kẻ thắng sẽ cảm thấy khoái chí, điên loạn khi mang định mệnh ra đặt cược. Vậy nên hãy cùng đánh điên cuồng đi nào.

Sabrina đưa tay lên vân vê đôi môi rồi nói với cả hai người lớn đang hàm hè nhau kia. Bellatrix này giờ vẫn đứng cùng Chúa tể của ả, giờ chen lấn lên mà nói:

- Lần trước không phải ngươi may mắn mới giữ được mạng sống khi đụng độ bọn chúng hay sao?

- Cô đang nói với ta rằng ta chỉ đẩy lùi được 3 trong 7 con quỷ mạnh nhất Địa ngục là may mắn thôi sao?

Sabrina quay về phía Bellatrix, nở một nụ cười thật tươi, rồi chìa tay ra như muốn bắt tay ả. Nhưng ả không đáp lại, cô đành lên tiếng:

- Khi đánh riêng lẻ ta có thể thắng từng đứa một trong 5 phút. Nhưng không phải càng đông càng vui hay sao. Vì trò chơi sẽ thú vị hơn nhiều nếu có sự mạo hiểm. Ta không lấy bản thân mình ra cược thì bọn chúng sẽ không tin.

Voldemort vừa nghe hết câu thì găm lên:

- Sabrina, theo sau ta!

Cô bé đứng đó, toàn thân là một màu trắng tinh khiết, làn da như sáng bừng lên trong ánh nắng chớm đông, như nàng công chúa Tuyết, cô bé lười biếng giờ tay lên, bổ trợ cho lời nói của mình một cách đầy thuyết phục:

- Tôi chỉ quan tâm tới việc bảo đảm tính mạng cho những người tham gia, để bọn họ không một ai bỏ mạng trong khi tham chiến cùng tôi. Những kẻ điên muốn trở thành anh hùng và những kẻ tự cao có ảo tưởng về chiến tranh, xin hãy mở to mắt ra mà nhìn nhận cho kỹ tình hình. Miễn tôi đảm bảo không hòa là được. Một trận chiến chỉ có thành hoặc bại. Hihi chỉ cần vậy thôi mà phải không? Cảm giác bất lực khi không thể tự quyết định số phận của mình, chính là linh hồn cho những kẻ phục tùng, ta nói không đúng ư, Chúa tể?

Thầy Moody Mất điên ôm cô rồi nhún nhu lời chào trước khi tách đoàn:

- Hội phượng hoàng sẽ hỗ trợ nhiệm vụ vĩ đại của cháu bằng tất cả sức mạnh.

Thomas hất tay không thèm chấp với ta rồi ra lệnh:

- Dàn hàng, bay theo đội hình, trận chiến bắt đầu.

Sabrina trèo lên chiếc Cleansweep 7 của mình rồi tách đoàn với Hội phượng hoàng:

- Trung đội chính, theo tôi! Tôi thắng đầu não của kẻ địch nào!

Tất nhiên là ý Sabrina ám chỉ đám Tử thần Thực tử, nhưng cô bé cũng bay vút lên đầu tiên, Voldemort nhanh như chớp mắt hóa thành một làn khói đen bay theo sát bên.

- Địa điểm là lâu đài trên biển Lindisfame, địa thế vùng vịnh này chắc rất tốt cho việc phòng thủ bờ biển. Rất ít cuộc tấn công có thể đánh bại pháo đài ven biển. Vịnh hẹp – một vùng biển có hình dạng phức tạp gây ra bởi quá trình băng hà. Xây dựng pháo phòng ở đây có thể tạo nên một pháo đài bất khả xâm phạm. Thủ tướng Anh Churchill gọi nó là "thảm họa tệ nhất" và "cuộc đầu hàng lớn nhất" lịch sử nước Anh. Nhật đã tấn công vào Quốc Đảo Singapore, cuộc tấn công hoàn thành nhờ có sự trợ giúp đến từ quân Nhật.

Ta nói vu vơ như thể kể chuyện cho Voldemort nghe, mặt vẫn hướng về phía trước, xe gió bay đi.

- Vậy nên em mới sử dụng thế gọng kìm để tấn công và sử dụng thêm đội yểm trợ phía sau.

- Nó là mệnh lệnh mật nên em không thể nói rõ chi tiết quá. Nó là một cuộc tấn công toàn diện, chỉ mong rằng chúng ta không mất một người nào.

Sabrina cảm thấy gió đập vào mặt cay xè. Cổ mở to đôi mắt rồi nhúu lại để tránh đi lớp gió đập trên khuôn mặt.

- Em thích trở thành Animagus rồi bay hơn.

- Còn bản thân em thì sao? Tính mạng của em không bằng những kẻ đó sao?

Giờ thì Voldemort nghiêng mặt sang nhìn thẳng vào ta:

- Voldy anh có cảm thấy lạnh không? Khi chiến thắng trở về hãy mua thêm rượu rồi chúng ta cùng liên hoan ăn mừng với mọi người nhé.

Sabrina biết cô đang hành hạ người của mình khi bắt họ dần thân vào trong hiểm nguy trong cái lạnh này. Vậy nên không thể trở thành người vô cảm được. Đối xử hào phóng hơn một chút, để trông có vẻ cảm thông với họ thì tốt hơn. Ăn mừng rượu chè đàn ông ai mà không thích chứ. Không phải phạm là chuyện anh em tình thân trên bàn nhậu, những mối quan hệ sâu sắc này của phái mạnh, phụ nữ sẽ không bao giờ hiểu được.

Voldemort đỡ lấy chiếc chổi của cô, còn Sabrina thì hóa thân thành chim đại bàng bay đi. Lâu đài Lindisfarn là một pháo đài kiên cố nằm trên một đồi đá lớn, bao xung quanh là hàng rào bằng đá, nằm hoàn toàn biệt lập ngoài biển. Bao quanh bởi những cây cối xanh rờn trên hòn đảo Holly xinh đẹp ngoài khơi bờ biển Northumberland, lâu đài Lindisfarn bí ẩn sẽ bị cắt đứt hoàn toàn liên lạc với đất liền khi thủy triều lên. Nhưng ở đây ban đêm lại chính là một địa điểm lý tưởng để có thể ngắm nhìn sao băng, bầu trời đêm đen ở đây rất đẹp.

- Chia ra thành 4 đội, vô hiệu hóa những khẩu pháo biển. Thời gian của chúng ta không dư đâu, 30 phút trước khi quân tiếp viện đến. Nhưng vai trò của họ là hỗ trợ và ngăn chặn viện quân của địch.

Voldemort nhanh chóng ra lệnh cho đám thuộc hạ của mình nhảy xuống để tấn công, loại bỏ bất kỳ kẻ thù nào và vô hiệu hóa pháo biển đầu tiên.

Một pháo đài ven biển biến phòng thủ chống lại kẻ địch từ biển, có nghĩa là phía sau nó nhất định là tuyến đường mạnh lưới tổ chức của bọn chúng. Sự an toàn ở hậu phương là công việc chính của pháo đài này.

Những khẩu pháo biển to như cả cái chớp lâu đài tự động nạp đạn bán thẳng vào trong không trung hàng trăm phát, nạt nộ như cuồng phong không để cho kẻ thâm nhập từ trên trời có cơ hội tránh thoát

- Đẩy nhanh tốc độ phản ứng ma pháp, tạo lớp chắn phòng thủ di động ngay lập tức. Tăng cường lực bộc phát tức thời, ngăn chặn phản lực bề mặt khiến phép thuật. Xuyên qua làn đạn của súng phòng không đây là thời điểm tuyệt vời để tung hỏa mù kẻ địch.

Sabrina biết rằng Voldemort không hề thích nói nhiều, dù ý anh nói thì cũng y như cô vậy. Nhưng công việc của chỉ huy là thông báo mệnh lệnh rõ ràng cho cấp dưới của mình, thì anh lại cứ nhất định ăn nói mập mờ, rút gọn câu nói đến hết mức có thể. Ta cá là đám Tử thần thực tử khá hơn thực tế nhiều, nếu anh chịu nói rõ kế hoạch cho chúng.

- Đập nát chúng, không tha một ai!!! Tiến lên!!!

Sabrina xông thẳng vào làn đạn, giơ cao hai tay rồi đâm thụp xuống trước mặt. Hàng chục những cột nước gào xé không khí tạo thành những con rồng mình dài của trung Quốc, há to miệng, vụt đi phá tan tành những khẩu pháo phòng vệ.

Thuốc súng một khi ngấm nước sẽ không thể sử dụng được. Voldemort một bên cầm đũa điều khiển một con rắn khổng lồ bằng nước biển gần đó, rít lên rồi cuốn trôi đi hàng chục khẩu pháo phía hân.

Đáp xuống giữa sân của lâu đài, nơi đám người chỉ huy đang đứng sẵn ở đó.

Beelzebub cầm đầu với thanh kiếm của nó, hôm nay Beelzebub đã khoác lên áo giáp. Đứng cạnh là một tên bị trùm kín đầu, rồi tới Mammon, con quỷ vàng khè bị thịt cuối cùng là Leviathan, con rồng xanh to lớn lúc này đang đứng hai chân trên mặt đất, vì mình nó quá dài mà trông lố bịch hết sức.

- Chào mừng đến với thực tại. Không còn đường lui nữa đâu Sabrina! Cho dù ngay cả lúc này đang ngủ say, mày cũng nên biết rằng là mày phải trong trạng thái đề phòng tốt độ. Một khi đã muốn quay lưng chống lại toàn bộ Địa ngục.

Beelzebub chìa mũi kiếm vào ta rồi nói, đôi mắt nó giờ chuyển từ đen thẫm không có lòng trắng sang vàng khè, sẵn sàng chiến đấu.

- Đó cũng là ham muốn của tao. Đó cũng chính là nỗi nuôi tiếc của tao.

- Không có gì là tồn tại mãi đâu, Sabrina, không phải hôm nay.

Mammon một bên rung rinh lớp mỡ trên ngắn bụng của nó rồi nói.

- Tất cả chuẩn bị cho một ngày này của bọn tao, nhìn đây, Chirari, một sinh vật đạt tới sự cân bằng về sức mạnh giữa ba dòng máu: phù thủy, con người và loài quỷ.

Nói rồi Beelzebub giật phăng cái khăn trùm đầu của kẻ đang đứng. Một khuôn mặt hết đời quen thuộc, da nâu, môi dày, mũi nở lớn, lông mày rậm rạp, mang làn da rám nắng lấp lánh như nước mẹ sông Nile, Ryus. Nhưng giờ đây mắt hắn đều là một màu đen, trên trán đã nhú lên một cặp sừng nhỏ. Ryus nhìn ta rồi quay lại nói với Beelzebub:

- Ai đây? Cuồng Long?

- Thật là đáng chú ý khi người không biết tới sự tồn tại của ta đây Ryus. Sabrina nói.

Ryus chỉ nhìn ta mà không nói, nhưng dường như những kẻ phản diện luôn cần nói rõ âm mưu thành tựu mà chúng đạt được trước kẻ thù như một liều kích động trước khi cả hai lao vào quyết chiến. Beelzebub một lèo tuồn ra:

- Ryus, kẻ được nhận nuôi bởi Imhotep, được chính ông ta dạy dỗ pháp thuật. Vốn là một đứa trẻ mồ côi, nó là một tạo vật phi băng thánh thần khi mang trong mình dòng máu loài quỷ. Chính Ryus đã được chọn làm Ông Chúa, con ông được nuôi dưỡng bằng ma thuật hùng mạnh nhất của tất cả các tín đồ Hội Thập Tam.

Khi Beelzebub vừa dứt lời thì Ryus bật tung đôi cánh đen sau lưng mình, sẵn sàng tư thế chiến đấu. Có lẽ nó được gợi ý bởi phiên bản của ta, nên ta cũng đánh phát động Ấn chú, đem đôi cánh của mình hiện ra sau lưng. Ryus không nói năng câu nào hai tay hắn chụm vào nhau, tạo thành ở giữa một quả cầu đen với những sọc đen ma thuật đang xoáy tít trong đó, một quả cầu nén sức mạnh ư? Thấy Ryus lao vào tấn công ta, Voldemort cùng đội Tử thần Thực tử cũng xông lên tham chiến, Beelzebub bị chặn lại bởi Bellatrix và nhóm 4 người khác. Bên này Voldemort đang so kè với Mammon, một nhóm khác thì giữ chân con rồng Leviathan.

- Dùng trọng lực để đấu với Mammon, lực hút của Trái Đất! Ta hét lên với Voldemort.

Không chú ý tới quả cầu đen đang lao thẳng vào bản thân. Dùng một tay quạt văng nó đi, nhưng ta chỉ thành công làm lệch hướng quả cầu đen đó. Mũi tấn công của nó bị lệch bắn thẳng vào bờ biển cạnh đó, đem một khoảng đất bị cào tung đi, biến mất cùng những con sóng dữ. Nơi nó đi qua mặt nước bị tách ra như một tàu siêu tốc lao vọt đi trên mặt biển, hai phía sóng nước bắn lên bọt tung trắng xóa.

Còn ta thì đau đớn với đôi tay bầm dập, một bên cánh tay áo rách buồm để lộ ra lớp da thịt thâm tím với những tụ máu chằng chịt. Ta thống nó xuống vì quả thực ta không còn sức lực để điều khiển cánh tay ấy nữa. Ngăn chặn cơn đau đang lan dần ra toàn thân khiến đầu óc ta có chút mơ hồ.

Cảnh vật trước mắt cũng nhòe đi, dùng tay phải còn lại quệt đi vệt máu. Đứng rồi, không được phân tâm lúc này, phải thanh tỉnh lại, kế hoạch hôm nay dù gì cũng phải thực hiện.

- Duplicatione Instar.

Đem mười một bản sao giống hệt nhau cùng hiện ra tham chiến. Vì chỉ còn lại một cánh tay có thể ra đòn nên ta cần tới sự yểm trợ thì những phân thân. Những bản sao khác tản ra để đối phó với 3 con quỷ còn lại. Ừ đúng vậy, kế hoạch của chính ta chỉ nói riêng với cụ Dumbledore đó chính là một mình bản thân ta sẽ thực hiện phong ấn bọn chúng. Nhưng vì sự xuất hiện bất ngờ của Ryus khiến ta không đề phòng được.

Ryus liên tiếp lao vào đánh giáp lá cà với ta, cứ một cú đá thẳng vào đầu người hắn lại như thể lấp thêm lò xo cơ động, dùng cả hai tay xoay người đưa chân còn lại tung thêm một cú đá thẳng vào bụng ta. Cơ thể Ryus vô cùng linh động nên chỉ việc chống đỡ những đòn tấn công tới cũng đủ khiến người hao sức mà không tấn công được. Dùng một thể thân để chặn lại đòn đánh của hắn, còn bản thân thì vòng ra sau. Tập trung toàn bộ sức mạnh trên tay tạo nên một quả cầu năng lượng màu trắng, ném thẳng về phía Ryus.

Mammon vung người nó lên cao rồi lao xuống với cú đâm tăng trọng lượng ma pháp đặc trưng của mình. Liên tiếp ra hàng trăm cú đâm lên hông nhằm phá vỡ lớp khiên bảo vệ của Voldemort. Voldemort cũng không phải là kẻ sẽ chịu yếu thế. Hắn dùng một quả cầu năng lượng khác từ bên trên giáng thẳng xuống Mammon. Con quái gờng căng phần lưng của nó lên để chống đỡ lại trọng lượng trên vai đang dần trở nên nặng hơn. Không dễ cho Mammon có thể chui ra khỏi đó. Ba thân phân của Sabrina đứng lại các phía thành một vòng tròn, đặt bàn tay của mình xuống đất triệu hồi ra trận pháp Nhật Nguyệt với mặt trăng ôm mặt trời. Con quỷ đứng vững lại ở đó như nhận ra điều gì, nó lách mình trong gang tấc khi quả cầu kia ụp xuống, bản mình để trốn thoát khỏi trận pháp này. Nhưng nó như va vào một bức tường vô hình khổng lồ. Trận pháp đã thành công giữ chân Mammon lại.

- Nhân danh những kẻ bề tôi của Chúa, nhân danh sức mạnh được ban cho bởi 7 tổng lãnh thiên thần tối cao. Ta trục xuất con quỷ Mammon trở lại địa ngục.

Cả ba cùng đồng thanh đọc lên lời chú, họ bước dần tới thu hẹp trận pháp lại để trói chặt con Mammon trong đó, nắm lấy tay nhau rồi một ống kính ánh sáng đỏ rực chiếu lên từ mặt trận pháp, đem Mammon kéo tuột vào trong làn ánh sáng đỏ ấy rồi biến mất hẳn.

Leviathan đáp trả lại dữ dội, như thể những ngày nó cầm quân đích thân tham chiến tại Địa ngục. Liên tục bắn những chùm năng lượng xanh kéo dài ra như một chiếc roi ánh sáng, quấy đảo một cái, chiếc roi vung lên vút một đường chém rạch ngang bất cứ thứ gì luồng ánh sáng ấy đi qua. Bọn Tử thần thực tử, mà một tên ta dám chắc rằng đó là bố của Crabbe, đang cùng những tên khác điều khiển một luồng cát ôm lấy đòn ánh sáng xanh, đồng cứng lại để ngăn sự di chuyển của nó.

- Locus Extention!!!

Một thân ảnh áo trắng hồ lớn, không gian dưới chân của con Leviathan mở ra một hố đen trong như một cái nắp cống lớn. Kéo tụt con quái vào đó rồi

đóng lại. Không chờ đợi lâu, mở ra một không gian khác trên cao rồi con rồng lại rơi trở về từ đó. Dem con rồng nhốt vào trong trận pháp Nhật Nguyệt rồi phong ấn nó lại. Những thân ảnh ảo trắng sau khi hoàn thành công việc vụt biến mất trong làn khói để lại. Từng người từng người một.

Ryus quả xứng với cái tên Ong Chúa, hấn cực mạnh, không chỉ riêng về đánh trực diện ra đòn hiểm hóc, khi bật mình lên rồi tấn công từ xa bằng quả cầu năng lượng đều thực hiện với tốc độ kinh hoàng. Bản thân hấn như một phóng xạ đang vút mình đi trong chiếc hộp thí nghiệm, liên tục bắn ra rồi bật lại từ trong không trung. Thật là không có luân lý gì cả, Einstein nếu gặp cảnh này chắc sẽ phải khóc thét lên. Nhưng hấn chưa dùng đến đôi cánh, dường như việc chấp nhận cơ thể mới khiến hấn chưa khám phá ra được cách sử dụng nó để ra một đòn tấn công uy lực hơn quả cầu. Nên hấn đã chọn quả cầu.

- Aranea Telam!!!

Hai lưới nhện trắng khổng lồ liên tiếp vút mình đi từ đầu đũa phép của Sabrina. Đem đôi cánh của Ryus dính bật vào bức tường lâu đài. May cho Sabrina là Beelzebub đã giới thiệu tên của Ryus, nếu không khi phong ấn hấn bằng tên Ryus sẽ không thực hiện được. Vì đó không phải tên quý của hấn.

- Nhân danh những kẻ bề tôi của Chúa, nhân danh sức mạnh được ban cho bởi 7 tổng lãnh thiên thần tối cao. Ta trục xuất con quỷ Chirari trở lại về địa ngục.

Tên còn lại Beelzebub lúc này đã dùng tới 6 thanh kiếm đen của mình, vung người tả xung hữu đột với cả nhóm Tử thần thực tử do Bellatrix cầm đầu. Hấn như thể một cối xay lúa mì với ba tầng lưỡi chém, xay nát bất cứ thứ gì bị cuốn vào lưỡi kiếm của nó. Bellatrix xứng với sự hiểu chiến của ả, một mình liên tiếp vung đũa đỡ lại những đường kiếm xé gió vút lên từ nhiều phía. Có lẽ một người như ả phải bằng sức cả 3 phù thủy cường đại cộng lại.

Khi một đường chém đen nhá lên giữa không trung, một phân thân ảo trắng chặn lại bằng cả thân mình. Thanh chém chém đứt đôi phân thân ấy. Từ hai phân cơ thể còn lại hóa thành hàng trăm con đại bàng vũ cánh bay lên tấn công thẳng vào mặt Beelzebub giương nanh xà xuống như muốn quắp đi đôi mắt của kẻ kia.

- Ảo thuật! Beelzebub nói.

Hấn lắc mình, biến thanh kiếm bạc kia mọc ra 6 lưỡi kiếm khác từ trên thân như những nhánh san hô. Tạo thành một thanh kiếm với 7 mũi. Thanh kiếm của Asgard, tượng trưng cho 7 thế giới.

- Tất cả đều là phân thân những chỉ có một người là thật thôi.

Nói rồi Beelzebub phóng mình về phía Sabrina đang cầm đũa phép. Đứng, phân thân không thể cầm đũa phép được. Hấn vung kiếm lên, chém ngang một đường muốn giết mạng kẻ kia.

Thanh kiếm này sẽ chém bay bất cứ lớp phòng thủ nào mà nó đi qua, chỉ còn một cách thôi. Sabrina cup một bên cánh lại để đỡ lấy thánh kiếm bằng chính da thịt của bản thân mình. Dòng máu khi được Ma Vương chúc phúc của cô có thể kháng được mọi ma pháp địa ngục.

Tung người lên theo vòng cuộn mình của rồng lửa rồi đâm một quyền vào mặt Beelzebub. Hấn rút lại thanh kiếm đang chém vào lớp cánh chim kia, vung đòn đáp trả. Thanh kiếm đó chỉ lướt qua trái tim của Sabrina có một chút thôi, chặt lia cánh tay trái đã bị dập nát của cô.

- Không!!! Voldemort gào lên. Hấn điên cuồng tạo ra những trái cầu năng lượng bảo vệ phóng về phía Sabrina.

Vì không còn cảm thấy được sự đau đớn của cơ thể mình, không cảm nhận được cánh tay đó rời ra như thế nào. Toàn thân Sabrina được bao bọc bởi một lớp giáp ánh sáng bạc đang dần thành hình, một thân hình cao lớn mặc trên mình bộ áo giáp xếp tầng như vảy của loài rồng. Nó có một khuôn mặt người với mũi quan hết một bức tượng đá với đôi mắt đỏ rực và nó đội một chiếc mũ giáp với 6 chiếc sừng lớn tua tủa. Dùng hai cánh tay lực lưỡng của mình bóp chặt cơ thể Beelzebub như một con tinh tinh khổng lồ tức giận.

3 đôi cánh mỏng manh của hấn dập nát rúm ró lại, thò ra qua từng kẽ tay. Trên tay hấn giờ lên một chiếc nhẫn vàng óng. Chiếc nhẫn ấy cứ lớn dần lớn dần rồi bao phủ lấy cơ thể đang nằm buông thõng trong lớp giáp bạc. Người đàn ông mang giáp bạc dùng sức, co cơ vai của hấn dồn lên thành đồng, những sợi cơ bắp căng ra ép chặt con quỷ trong tay.

Beelzebub sau một tiếng nổ bẹp, cơ thể hấn bắn ra thành trăm mảnh dưới sức ép trông như bóp nát một trái bóng nước. Thanh kiếm 7 mũi rơi xuống trên nền đất. Người đàn ông mặc áo giáp bạc cũng biến đi chỉ để lại bãi chiến trường xung quanh toàn gạch đá đổ nát, máu chảy lênh láng trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 9: Charlie Weasley

Cái chết còn nhanh hơn cả một giấc ngủ nữa. Khi ta tỉnh lại, xung quanh là một căn phòng lớn toàn cột đá màu trắng, tường cũng nguyên một khối trắng tinh. Theo bản năng giờ tay lên xoa xoa vầng trán của mình, ta mới phát hiện ra tay ta vẫn lạnh lặn như mới, cơ thể không còn một vết thương hay vết sẹo để lại và bản thân thì đang mặc một chiếc váy quây cúp ngực dài chấm gót chân cũng màu trắng tinh. Nhìn ra xung quanh chỉ thấy bản thân cùng tòa tháp

đá tròn nguyên một khối, cửa cũng không có. Không có cửa là không mở được rồi.

Thì ra là cô cũng chết rồi à. Hóa ra đều là bip hết, còn dám nói rằng cô và Lucifer không thể chết. Có lẽ Beelzebub nói đúng, không có gì là mãi mãi cả. Hôm nay nó thành công đưa cô tới cõi niết bàn. Kể ra chết đi như này thì cũng không đáng sợ lắm, cô có lẽ đã bị kẹt lại giữa hiện thực và hư vô rồi. Vì nếu đúng ra thì nơi cần phải tới là Suối Nguồn Vĩnh Cửu chứ nhỉ?

Những người khác còn sống không, có ai thiệt mạng hay không, cô không biết. Khi cô chết đi có ai thương tiếc cho cô hay không? Tự an ủi bản thân mình rằng chắc sẽ có. Nỗi đau của người thân chính là điểm đến cuối cùng của cái chết. Cô chính ra cũng không tính là chết hẳn, vì những người ở lại vẫn sẽ nhớ tới cô, cô sống mãi trong chính trái tim những người ở lại.

Ông bà sẽ rất đau lòng đi, người cháu duy nhất của bọn họ. Nếu có thể Sabrina mong rằng hai người nhận một đứa con nuôi để chúng chăm sóc tuổi già, bầu bạn bên cạnh để hai người bớt cô đơn. Như vậy cô ở đây sẽ được an tâm phần nào. Thomas có lẽ cũng đau lòng đi, anh có khốc thương cho mình không? Sau cái chết của mình, cuộc sống của anh như nào? Anh từng hứa cô chỉ có cái chết mới khiến anh đi tìm cô được. Nhưng ngộ nhờ anh có làm thật thì cô cũng không có mặt ở Địa ngục. Vậy chết sẽ rất phí. Mà tên kia không phải suốt ngày làm nhảm câu: "Chỉ có ta mới sống mãi mãi" hay sao? Chắc là không đi tìm chết đâu. Những người bạn ở Hogwarts của cô sẽ như thế nào khi họ biết tin, chắc sẽ đau lòng một trận cho mà coi. Ý nghĩ thấy người khác đau đớn này tại sao khi chết rồi lại thấy thích chí thế nhỉ? Hay chết rồi thì con người ta sẽ nghĩ khác đi, dễ chấp nhận mọi thứ xảy đến với mình hơn.

"Mãn bàn giai đầu", ý chỉ đi sai một bước, thua cả ván cờ. Ngay từ đầu, vốn đã là nước đi sai. Sau này những chuyện gặp phải đều là những chuyện phải gặp.

Trong vô tận của thời gian khi không thể biết bên ngoài thế giới là sáng sớm hay đêm đen. Thì ra một chữ "vô" khi xưa mà Phật tổ giảng dạy giáo lý cho chúng sinh đã nói là đây ư? Hàng ngàn năm về trước, Phật tổ đã vạch ra trong giáo lý của mình khái niệm "Vô thường" cho chúng sinh. Nói về những đổi thay không thể tránh khỏi. Ta dám cá là người đó vừa thất tình vì bị đá.

Ta kẹt lại ở cõi hư vô với tòa tháp trông như nơi để giam giữ mấy kẻ tâm thần bằng phương pháp trị liệu tẩy não ánh sáng vậy. Thậm chí những kẻ đó còn có cửa sổ bé xíu để nhìn ra bên ngoài. Còn ta thì không. Bất mãn trước hiện thực tàn khốc này ta đã muốn có một bầu trời giống như ở Trái Đất ở đây. Từ trần nhà màu trắng hiện dần ra từng mảng xanh lục như xé vải hiện ra, rồi những đám mây bông bành khuất dạng phía sau ánh mặt trời đỏ rực.

Bên ngoài có phải là ban ngày không, nhưng ở đây có ban ngày là được rồi. Không ngờ sau khi chết còn có đãi ngộ tẩm nắng để có một làn da nâu này. Nhưng ta chợt nghĩ ra, ta có thể như Robinson trên đảo hoang mà tạo ra một vương quốc cho mình ở nơi nhảm chán tù túng khiến con người ta có thể phát điên lên được.

Nếu đây là một ích lợi của việc diên thì Sabrina bằng lòng. Cô tạo ra một hòn đảo phủ kín cây xanh đang phình dần ra xung quanh. Một con sóng biển vỗ xô bờ cát trắng. Đặt tay lên mặt cát để hiện ra những chú rùa và cái tổ đầy trứng của chúng. Những chú rùa này rồi sẽ trở lại biển, còn chúng đi đâu trong làn nước hư vô này thì Sabrina không biết. Vung cánh tay sải rộng ra hai bên đón nắng khiến một rặng dừa cao xanh phủ bóng xung quanh hòn đảo.

Ta đi tới đâu, một con đường hiện ra dưới mỗi bước chân, trước mặt là cánh rừng nhiệt đới bạt ngàn cây xanh không có bóng hình của bất kỳ một thú vật nào hết. Thì ra ở đây không thể tạo ra những sinh vật có linh hồn, vì chỉ có một linh hồn duy nhất là ta ở đây thôi. Có hơi thất vọng trước việc này nhưng ta không quên hóa phép ra một bãi đất trống, dựng một ngôi nhà nhỏ bằng gỗ với lớp sàn cao hơn ba bậc thang, những bức tường thì nhau nối gỗ thành hình một căn nhà nhỏ với mái trần cao ngất ngưỡng, trông hệt như cái nón của cô McGonagall. Sắp xếp lại đồ dùng bên trong cho đầy đủ.

Ừ không nuôi được vật thì ta sẽ trồng rau, trồng quả vậy. Làm nghề nông cũng rất tốt, còn có thể tự cung cấp lương thực nuôi sống bản thân người. Dù không còn sống nữa thì có việc làm vẫn hơn. Vậy là ta thành một thôn nữ với mảnh vườn bát ngát rau xanh cùng những cây nho ăn quả tím mọng. Nhưng vì không có sự xuất hiện của các sinh vật sống nên những lá ra điệp người ăn chỉ như là nhai một lớp giấy. Mọi thứ thì ra chỉ được tạo ra trong tưởng tượng của ta, vì không có hệ sinh thái nên chúng không ăn được. Để ngắm thôi. Những chú rùa đáng thương cũng không thể nở ra.

Vậy là ta từ bỏ nghề nông, quyết định dấn thân vào con đường tri thức. Ta lăm lăm tạo ra phép thuật rồi học phép mỗi ngày để cảm thấy bản thân mình đang sống, đang tồn tại chứ không chỉ còn là một cỗ máy cuối cùng trước khi chết nữa. Cũng may là đầu óc ta vẫn tốt, nên ngồi ở đây có thích làm gì thì làm vậy.

Nhưng thời gian, thứ đã không có mặt ở nơi đây đã không dùng sự khống chế của mình mà để mặc cho hư vô xâm lấn, xóa nhòa đi tất cả. Mỗi ngày không tạo ra thứ này thì chế ra cái kia, nhưng nó cứ thế lặp đi lặp lại thành một vòng lặp ta không tài nào thoát ra.

Ta đau khổ, ta không hiểu tại sao chết rồi mà bản thân lại phát sinh cảm giác đau khổ đến nhường này. Thứ lẽ ra ta không nên mang theo khi chết đi thì hơn, nhưng nếu như ta không mang theo nó thì ta còn nhớ nổi những người ở lại không? Ta tức giận rồi tuyệt vọng, không mong đợi, không hối hận, không gì cả. Ta dường như diên liên với hàng trăm bản sao mà mình tạo ra chỉ để sống và nói chuyện với chính bản thân.

Nơi đó ta trở thành một tù trưởng của bộ tộc toàn những thành viên là chính bản thân mình. Hằng ngày bắt chúng trồng rau, rồi luyện võ với ta. Ta nghĩ rằng mình đã bị tâm thần phân liệt mất rồi. Nhưng có họ ở đây còn hơn không. Ah đúng rồi, ông lão đầu hói, ông bảo rằng ông chính là ta, vậy thì lẽ ra ông phải xuất hiện ở đây rồi mới phải.

- Ta nghĩ là con sẽ gọi ta và ta, như đã hứa, sẽ luôn xuất hiện khi cần thiết.

Ông lão hôm nay ngồi trên một chiếc xe lăn, ông dùng hai tay điều khiển những bánh xe hướng về phía Sabrina.

- Trước khi nói chuyện chúng ta sẽ uống một chút trà chứ hả? Một điều tuyệt vời để tận hưởng cuộc sống.

Nói rồi một chiếc bàn đá tròn ủng với hình một cây nấm xám lớn hiện ra cùng với những chiếc ghế cong queo toàn dây leo trông như một cây đậu thần tí hon béo núc. Một bộ bàn trà với cái khay đựng tới 8 chiếc cốc xếp thành hình vòng cung, ngoài ấm trà bằng gốm tử sa nâu bóng, còn có cả những chiếc ly lớn nhỏ và bộ lọc trà tới hẳn 5 chiếc. Ông lão này rất thích uống trà đi, nhưng ở đây vị gì cũng không có, uống được sao?

Ông lão đun nước rồi rưới lên chiếc bình nhiều lần, đem lớp nước trà đầu lọc qua rồi mới đổ ra những chiếc ly lớn, cứ như vậy luân chuyển cho đến khi lớp nước xanh trong hiện ra, ông mới rót ra chén rồi đưa cho Sabrina.

Mùi này, đúng là mùi của lá trà rồi, thơm phức, nóng hổi không sai, hóa ra khứu giác của ta vẫn còn hoạt động được. Ta lại đã ngửi thấy mùi hương. Hít ngửi làn hương thanh tao dễ chịu, đem chúng hòa tan vào cơ thể cô, thương thức một ngụm nhỏ. Có vị, còn rất nóng nữa, vị ngọt này, vị chất này, đúng rồi. Đúng là trà rồi.

Ta khóc, từng giọt nước mắt lăn theo má rơi xuống chén trà hòa vào mận chất. Thì ra nước mắt cũng còn có vị này, ta không phải là một thực thể không thể cảm nhận được bất cứ thứ gì nữa. Ta lại sống như một con người.

- Con đừng xúc động quá, con đã đi một chặng đường dài rồi. Hãy thư giãn đi!

Ông cụ nhìn ta mỉm cười, nếp nhăn cùng đôi mắt nơi khóe mắt cong lên, xếp lại tầng tầng lớp lớp.

- Con đã chết rồi sao?

- Không, con chưa, nhưng con cũng không thể thoát ra. Con bị kẹt lại nơi này. Ông cụ điềm nhiên che tay, nâng một chén trà lên hít ngửi rồi mới thưởng thức.

- Vậy là con không thể thoát ra hay cần có điều kiện trao đổi? Sabrina nói.

- Con không thể thoát ra hay nói chính xác là con đã bị phong ấn lại, bên trong một chiếc nhẫn. Trong này thời gian không xuất hiện nên vô tận sẽ dần xâm chiếm con.

Chuyện là thế đấy, ta bị phong ấn lại bên trong một chiếc nhẫn. Ta lại trở thành Chúa Tể của những chiếc nhẫn hay không, hay ta trở thành Chúa Tể của những cặp sừng vì Thomas rồi sẽ quên đi ta, anh sẽ đi lén phết với người khác. Không được phải có niềm tin chớ. Ừ đúng rồi, khi con người ta tuyệt vọng thì họ muốn đạt được thứ họ tin tưởng nhất. Còn ta, ở lại trong chiếc nhẫn này khoảng 500 hay 600 năm gì đó, tới khi núi lở đá mòn, cảnh vật đổi thay, sông núi tiền miền đồng bằng biệt ly. Thì có một tên con người nào đó sở hữu chiếc nhẫn, và ta mới thoát được ra. Đó là số ta may, còn nếu đến cuối thì ta cứ xác định ở trong này khoảng một ngàn năm.

Cuối cùng ta cũng hiểu cảm giác của những vị thần bị phong ấn. Có phải chuyện cổ tích sẽ kể với người là hán sẽ hiện ra rồi ban cho người 3 điều ước đúng không? Chính là chuyện đó đấy, thực ra người có thể ước hàng ngàn điều nếu vị thần đó muốn. Nhưng vì sợ lòng tham con người sâu không thấy đáy, nên các vị thần đã thống nhất là sẽ "dụ dỗ" con người giải thoát cho họ với 1 hoặc 3 điều ước. Ước gì cũng được, nhưng hãy cẩn thận với điều ước của người. Một câu nói cổ điển, mà ta đã bật ra được khi trầm ngâm thay cho những vị thần. Họ hẳn phải muốn thoát ra ngoài lắm, vì nơi đây thời gian không hề ghé qua, ngoài kia có thể là 1 năm, trong này, ta cũng không biết nữa.

Ta ở lại trong không gian của chiếc nhẫn cùng ông già đầu hói mà ta đã quyết định gọi ông là Gandalf. Ông Gandalf đưa cho ta cái túi xách nhỏ xíu mà ta hay để đựng đồ cùng cây đũa phép làm từ xương Tử thần, những đồ vật mà ta mang theo bên mình trước khi bị nhốt vào trong này. Thấy chúng ta vui mừng như bắt được vàng giữa hoang đảo vậy. Bên trong có rất nhiều sách, đồ ăn, bia, độc dược cùng thuốc thang và còn có cả chiếc hộp với dòng chữ "There will be a piece of you in me, always", nơi ta cất giữ những bức thư của Thomas cùng chiếc cặp tóc hình trái tim "đồng tâm" và thanh chủy thủ nạm hồng ngọc.

Cùng nhau uống trà rồi luyện võ, cùng nhau ngồi thiền trên những hòn đá treo leo nơi cột đá. Có hàng trăm cột đá nhọn hoắt đỡ lấy viên đá tròn ở bãi đất do ông Gandalf tạo ra. Và ta sẽ cùng học cách giữ thăng bằng với ông Gandalf ở đó.

Tới tận khi không còn cảm nhận được xung quanh nữa, giác quan cùng cơ thể người hòa nhập làm một với vũ trụ. Những cơn gió thoảng qua, cơn mưa xối xả hay ngày nắng chói chang, tất cả cũng chỉ là một vòng tuần hoàn vô tận. Tới khi chính bản thân người cũng trở nên không còn quan trọng nữa. Để tâm hồn trôi đi hòa làm một với vũ trụ này.

Ngày ngày rồi lại tháng tháng, khi thì là ngồi thiền dưới chân thác nước đổ xuống, khi thì là ngồi trên mỏm đá đón trăng lên, khi lại ở trên ngọn cây cao tit. Ông lão Gandalf lại rất thích ngồi ở một vùng vịnh ngoài biển để nghe tiếng sóng vỗ rì rào bên tai. Những ngày tháng của ta trôi qua như vậy đấy.

Cho tới khi ta nghe thấy tiếng người khi đang ngồi trên một đoạn dây leo chằng vằng. Ta đã giật mình và té ngã nhào xuống đất. Gandalf gọi ta hả? Nhưng không phải, đây là giọng của một đứa bé, một đứa trẻ con.

- Này anh bạn nhỏ ơi, người có ước muốn gì muốn trở thành sự thật không?

Đúng rồi, ta gọi lên thất thanh, dùng cái giọng lá lả của gái lâu xanh tốt nhất để có thể mờ lòi "dụ dỗ". Nhưng không có tiếng đáp lại, hay là làm sai ở đâu rồi.

- Anh bạn có nghe ta nói không? Ta là một vị thần cổ (không cổ lắm) bị phong ấn trong chiếc nhẫn này. Ta là một cô gái, khổ thân ta ahhhh!!!

Giọng ta đã rất thảm thiết, giống như người bị đau bao tử mất tính vậy. Làm ơn, hãy cảm động đi, bôn cô nương sẽ ban cho người điều ước. Thích gì

cũng được.

- Người tên là gì?

Một giọng nói vọng lại, đầy âm hoi, hiển nhiên là đang mong muốn rằng "người hãy nói tiếp đi."

Đúng rồi, tên ta, không thể lấy tên là Sabrina được, Morningstar cũng không. Nếu mà ta mở mồm Morningstar ra là ta bị ở lại đây vĩnh viễn cũng nên. Ta phải nghĩ ra một cái tên, một nghệ danh để hoạt động trong xã hội những vị thần bị phong ấn. Ta cá là những vị thần cũng toàn dùng nickname mà giao tiếp với con người đi. Là gì được bây giờ.

- Ta tên Guerre!

- Người là vị thần chiến tranh ư?

- Mong ước của hai phụ mẫu thân sinh thôi, nhưng ta mới chỉ là thiên thần thì đã bị nhốt vào đây rồi. Cậu bé giải thoát cho ta, ta sẽ ban cho cậu một điều ước.

- Ba điều được không?

- Một thôi. Ta còn trẻ.

Vậy là một luồng ánh sáng ấm áp đến mang ta đi khỏi khu rừng, tạm biệt Gandalf.

Ta hiện mình ra từ trong làn ánh sáng trắng, mái tóc bạch kim rực rỡ, khuôn mặt tuyệt thế tinh xảo với đôi mắt xanh trong vắt. Ta nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt cậu bé, cậu bé này tóc đỏ hoe và mặt thì lấm tẩm tàn nhang.

- Tiên...tiên nữ?

- Cậu có thể gọi ta là một vị thần, một thiên thần hay một tiên nữ. Bất cứ thứ gì mà cậu thích.

- Vậy người có bị không? Thằng bé rất dũng cảm, mím môi lại mà đáp trả ta.

Ta liếc nhìn xung quanh, một căn phòng gỗ nhỏ với hình dán của rất nhiều đội tuyển Quidditch Thế giới, rồi những bộ sưu tập mô hình cầu thủ đang bay lượn trên chiếc chổi của mình. Căn phòng có chút bừa bộn, nhưng không giống với một đứa trẻ nhà có điều kiện. Cũng tốt, đỡ rắc rối hơn. Ta vẫy tay rồi tạo ra một cây chổi bay mới tinh với đường lượn của cán chổi ôm gọn lấy chân người cưỡi. Và đầu chổi thì bọc một vòng vàng tinh xảo, còn đẹp hơn cả cây Cleansweep 7 của ta nữa.

- Cây chổi này ta tặng cho người, sao nào người đã tin ta chưa hả cậu bé.

Ta nháy mắt với cậu bé, cậu bé vẫn còn chưa hết hoảng hồn hay sao mà một lúc sau nó mới ôm chầm lấy cây chổi mà hét lên sung sướng. Ta giờ ngón tay lên miệng ra bộ:

- Suyt bí mật thôi, bố mẹ cậu biết bây giờ.

- Bố mẹ tôi bảo không nên tin những đồ vật vô tri có thể giao tiếp được với con người. Thằng bé cười đến rách cả miệng rồi mà vẫn còn nói cớ, nó có đôi mắt màu nâu trong vắt, thật quen thuộc.

- Cây chổi đó coi như ta tặng em. Còn một điều ước, em mau ước đi.

Ừ thì khi một vị thần thỏa thuận điều gì đó với con người, họ sẽ phải thực hiện thỏa thuận đó, theo cách nào thì phụ thuộc vào cách hiểu câu lệnh của mỗi bên.

- Em ước có thể huấn luyện được những con rồng.

Thằng bé tóc đỏ nói với ánh mắt khao khát mãnh liệt.

- Theo như ý muốn của em. Ta sẽ tạo ra một con đường để em khám phá trên hành trình chinh phục loài rồng, có thể sẽ có khó khăn, nhưng đừng chùn bước nhé. Em sẽ đạt được ước nguyện của mình. À mà ở Hogwarts có một con Đuôi gai Hungarian ở rừng tối đó, nó khá nóng nảy, nhưng em hãy đến bên để nó làm quen với sự xuất hiện của em từ từ, chăm sóc chúng, yêu thương chúng. Chị tin rằng em sẽ làm được.

Thằng bé cảm ơn ta rõ to và giới thiệu với ta tên nó là Charlie Weasley, nó phát hiện ra ta trong một đồng đồ vật pháp thuật mà ông Arthur Weasley bắt được, nó đã mang ta đi. Ôn giới!

- Đây Charlie, bây giờ là năm bao nhiêu rồi?

- Ngày 15 tháng 6 năm 1975!

Hoàn hảo, vậy là ta đã sống rất đức độ, ta bị nhốt có 2 năm thôi. Rồi ta ngồi tán gẫu với cậu bé, ta nói rằng cậu sẽ trở thành một cầu thủ Quidditch giỏi,

còn việc cậu sẽ có 5 đứa em thì ta giữ kín.

- Charlie, bây giờ bên ngoài tình hình như thế nào rồi?

Cậu bé kể cho ta nghe hết, từ việc ông Cornelius Fudge đang nắm chức bộ trưởng, cho đến chuyện Sở làm sai chế tác Muggle của ba nó ra sao, rồi đến cả chuyện đồng nghiệp của ba nó cũng đem ra nói nốt.

- Cái kia, đứng đầu phe Hắc Ám bây giờ là ai?

- Kè-mà-chớ-có-gọi-tên-ra á, hắc bành trưởng quyền lực một cõi, nhưng cũng không đối kháng gay gắt với Bộ Pháp thuật mà trên tinh thần đôi bên cùng có lợi nhiều hơn.

- Làm...làm sao mà hắc lại bành trưởng thế lực một cõi được?

Hắn đang làm giáo viên ở Hogwarts rất tốt cơ mà, hay éch chết ba năm quay đầu về núi, hắn quyết định theo lại nghề sơn tặc.

- Sau sự kiện lật đổ Hội Thập Tam, hắn cứu được Vulpes, một con gái tộc trưởng bộ tộc sống sâu trong dãy núi Alps, bộ tộc này rất quyền lực, còn cứu được Công chúa của Ai Cập Raphael cùng rất nhiều con tin khác ở đó. Bỗng chốc nhận được sự ủng hộ từ hoàng tộc các nước. Chưa kể còn thu nhận luôn đám môn đồ đi theo Hội Thập Tam. Mở rộng thế lực. Từ đó đến giờ thì Bộ Pháp thuật cũng phải dè chừng hắn.

Ta nghe như tiếng sét đánh bên tai, vậy là cái chết của ta, là để lót đường cho hắn đi lên đỉnh cao quyền lực ư?

- Chị...chị không sao chứ Guerre!

Thằng bé nắm lấy tay ta, nó đã rất ngạc nhiên khi thấy một vị thần thì tay cũng y như con người đi. Đương nhiên, ta là thần "dòm" mà.

- Chị không sao! Gặp được em là may mắn của ta, em mau ngủ đi! Cảm ơn vì đã giải thoát cho ta khỏi chiếc nhẫn!

Sabrina xoa đầu thằng bé rồi biến mất theo làn khói trắng. Cô biết rõ bản thân mình phải đi đâu đầu tiên để có được câu trả lời ngay lúc này. Trước cánh cửa gỗ một nát của ngôi nhà bỏ hoang, xung quanh xám xịt một màu chết chóc. Đinh thự Riddle, không có ai ở đây cả, các phòng đều trống không. Cho đến khi ta bay qua khung cửa sổ nhìn về phía sân sau. Có tới hai thân ảnh áo đen đang đứng ở đó. Vì vậy ta đã quyết định dấu mình đi bằng bùa Tan Áo Ảnh, bao bọc bản thân bằng một bùa Làm mờ phát hiện ma pháp.

Ta đã bay lại phía hai kẻ đó, bàng hoàng khi nhận ra một người chính là hình bóng bấy lâu nay ta khắc ghi trong lòng, Thomas. Đứng cùng anh là kẻ mà ai cũng nghĩ đã biến rồi đấy, Brook. Điều khiến ta kinh ngạc hơn nữa là hai người họ đứng bên một bia mộ trắng không có đề tên.

Brook với bàn tay xương xẩu về phía ta đang đứng như thể bắt một vật vô hình trong không khí, ta đành phải bay lùi lại. Còn Brook thì đã bắt trượt, nhưng nơi bàn tay hắn đi qua đã kết thành một vòng hoa hồng trắng đặt lên trước ngôi mộ.

- Không phải là lỗi của ngươi. Khi cô ấy tới đó, chuyện xảy ra không ai ngờ tới cả.

Brook nói rồi vuốt vuốt tấm lưng Thomas. Ta đầu óc kinh biến, bất động ghì mình để không hít thở một cách khó khăn.

- Nhưng chính ta đã thỏa thuận với bọn quỷ hện gặp ở lâu đài Lindisfarne, luôn là lỗi lầm của ta, Brook.

Lòng ta chợt sáng tỏ, không phải quá khó để tin vì trên đời này chuyện gì đều có thể xảy ra như vậy đấy. Cái ta không ngờ nhất là việc Thomas lại đi thỏa thuận với bọn quỷ ở lâu đài Lindisfarne, tiêu diệt bọn chúng, còn ta thì vong mạng ở đó. Anh hoàn hảo trở về, đứng lên chiếm quyền lực. Tốt lắm!!! Voldemort lợi dụng ta, hại ta, hiện giờ hoàn hảo sáng chói đứng bên ngôi mộ còn không có cả xác. Hắn bị bệnh thần kinh rất nặng hay sao?

- Bọn quỷ sẽ đến gặp cô ấy dù sớm hay muộn. Bọn chúng sẽ không để qua mùa xuân vì khi mùa đông tới Ông Chúa sẽ chết đi. Brook hết lời an ủi hắn.

- Cô ấy sẽ không ra đi. Voldemort lại đặt bàn tay lên ngôi mộ trắng.

Không ra đi vì cô nài nài đây còn phải tới để gặp ngươi một màn kinh hoàng này nữa chứ. Ngươi còn bao nhiêu điều đang giấu ta hả?

- Những thứ ta làm, cô ấy sẽ thấy được.

Giọng Voldemort dường như cực kỳ bi thương. Đứng rồi ta đang thấy bằng cả hai mắt mở to ra đây, nói nữa đi, để ta đóng tai lên nghe cho được rõ hơn. Kỳ thực ta rất muốn hiện lên nói chuyện cho rõ ràng. Nhưng cái cách ta chứng kiến chuyện này không là cái gì khác ngoài Thomas diễn giải về sự việc. Ta sẽ hỏi gì đây: vì sao anh lại làm vậy với ta ư? Vô nghĩa. Chuyện đã xảy ra rồi, có một số điều, không nên biết ngươi sẽ hạnh phúc hơn, lý do hay nguyên nhân là một trong số đó. Cho đến khi lòng ta cảm thấy tất cả các câu hỏi đang trực chờ trong đầu đều tan biến như bụi trước gió.

Có thể ta đã nghĩ về mọi chuyện hơi quá nghiêm túc một chút. Có lẽ vì trong nội tâm ta những đau đớn đã nhòa đi trong vô hạn thời gian giờ đây lại sống lại chân thực đến vậy. Nỗi đau mà ta đã mang theo mãi bên mình. Có thể lúc này đây ta sợ phải đối mặt với sự thật, ngươi biết đấy sự thật đôi khi cũng thật đáng sợ. Còn ta lúc này đây đã không còn hiểu nổi cách bày tỏ cảm xúc của mình nữa. Ta ấy vậy mà lại chẳng cảm thấy gì cả. Hoặc ta không thể nào diễn đạt nổi cảm xúc đang giằng xé trong lòng mình. Giằng xé ư, hay là tuột mất sợi chỉ bạc giữa cái tôi và cái ta, giữa sự kiêu ngạo của bản thân và hiện thực mình bị lừa một vỏ to.

Ta lại rời đi, cũng không có nhìn lại. Ta bay rất nhanh, phải đã rất nhanh, lòng ta có sự thôi thúc. Ta mở cửa căn Lều Hết ra, bên trong cảnh vật vẫn hoang tàn đổ nát như vậy, nhưng thật hoài niệm. Bước đi trên con đường tối thui tối hù, cũng không cần thấp sáng, gần đây ta thấy bóng tối giống như là một người bạn vậy. Ta đi tới Hogwarts theo lối vào ở cây Liễu Roi.

Tôi thẳng văn phòng thầy Dumbledore. Mặt khẩu là gì, thầy có thay mới hay chưa, thử một cái xem biết đâu lại trúng:

- Kẹo chanh.

Con đại bàng nghiêng mình xoay theo cánh cửa để hiện ra cầu thang bước vào văn phòng thầy Dumbledore. Thầy đang ngồi xử lý công văn tại bàn làm việc, bên cạnh là con Phượng hoàng Fawkes. Cụ ngẩng đầu lên nhìn vị khách mới tới, những cụ chỉ mỉm cười như đón con về nhà chứ không hề tỏ ra ngạc nhiên xôn xao như những bức tranh các ông bà hiệu trưởng khác. Cụ Basil Fronsac còn phải chỉnh lại cả kính của mình để nhìn Sabrina được rõ hơn. Cụ Phineas Black thì hét toáng lên:

- Là nó, Morningstar, nó trở về rồi. Thật không thể nào!

Chỉ hét lên vậy rồi cụ rất nhanh chuồn khỏi nơi đó để tới bức tranh của mình tại gia đình Black để báo tin thì bị cụ Dumbledore giữ lại:

- Từ từ đã cụ Phineas, ta e là chúng ta nên bình tĩnh nói chuyện với trò Sabrina về những gì đã xảy ra thì hơn.

Nói rồi cụ bước tới bàn uống nước để pha trà và mời Sabrina một chiếc cupcake chocolate ngon lành.

- Ta đoán là con đói lắm hả?

- Con đã quên mất cảm giác đói là gì rồi.

Ta đáp nhưng vẫn đón lấy ăn một cách ngon lành.

- Đúng là có ăn thì vẫn tốt hơn thầy ạ. Bây giờ con mới hiểu được giá trị chân chính của thức ăn.

Cụ Dumbledore cười tủm tỉm rồi lại rót cho ta một chén trà bọt chẳng.

- Ta vẫn biết là con sẽ trở về. Và đúng như ta nghĩ, con đã đi tìm ta.

- Sao thầy biết được điều đó, ngộ nhờ con bị phong ấn trong chiếc nhẫn khoảng 500 năm gì đó cho đến khi vọc mốc ra thì sao? Sabrina nói.

- Không con đã mạnh mẽ hơn thế, dũng cảm hơn những gì ta có thể nghĩ về con.

- Con muốn biết toàn bộ sự việc sau khi con biến mất? Sabrina hỏi thầy Dumbledore, cô bé có chút run run.

- À ta e đó là một câu chuyện dài, nhưng chúng ta đều có những cách gặp gỡ nhau như định mệnh nếu ta muốn. Nhưng Tom vẫn chọn con đường quyền lực Sabrina à. Khi Hội Phượng Hoàng đến thì Tom nó đã biến mất rồi. Thầy Dumbledore trông thật trầm ngâm.

- Voldemort, hẳn ta có phải, lợi dụng chuyện đó để giành lấy sự ủng hộ? Sabrina bấu chặt những móng tay vào nhau, bộ dạng khấn trương.

- Cũng đúng mà cũng không phải, đó là một cơ hội tốt, dưới nhiều góc nhìn Sabrina à. Thầy nói rồi lại nhìn cô bé nở nụ cười. Cái mũi lệch dưới cặp kính nửa vàng trắng của cụ hung hoảng như thể gãy rồi ra.

- Mọi người đã như thế nào sau khi con biến mất? Con rất muốn biết.

Cuối cùng thì cô bé cũng phải hỏi câu hỏi mà cô mong muốn được biết nhất.

- Hội Phượng Hoàng đã tìm ra chiếc nhẫn trong đống đổ nát tại tòa lâu đài, nên ta đã phỏng đoán rằng con bị bọn chúng phong ấn trong chiếc nhẫn đó. Nhưng ta đã thử nhiều cách mà chiếc nhẫn không hồi đáp lại. Sau đó ta đã để nó tới đúng nơi nó cần phải tới.

Cụ Dumbledore nhàn nhả nói, cụ nhìn Sabrina nghiêng nghiêng con mắt trông như cụ đã rõ hết sự việc rồi.

- Ông bà con đã rất đau lòng, nhưng họ tin con sẽ thoát ra, cũng như ta vậy. Ta sẽ không nói về những tin buồn sau khi một người biến mất nữa nhé. Con có thể trở về nhà nghỉ ngơi và quay lại Hogwarts tiếp tục học trong năm tới, sẽ có kiểm tra bù, nhưng ta tin rằng con sẽ qua được hết thôi.

- Tom đã như thế nào sau khi con biến mất ạ? Sabrina run rẩy kịch liệt.

- À nó đã rất đau khổ, ta cho rằng như vậy.

- Voldemort có phải là kẻ xấu cần bị diệt trừ không ạ? Sabrina lại hỏi thêm một câu mà cô cho rằng khá ngớ ngẩn nhưng cần thiết trong lúc này.

- À nó cần tỉnh tỉnh lại hơn một chút, ta sẽ thông báo tình hình cho trò trong hè này.

Sabrina chào tạm biệt thầy Dumbledore rồi trở về căn nhà của mình ở Đường Bàn Xoay. Khi cô bé mở cửa bước vào, ông bà Sandal đã khóc hết nước

mắt mà ôm chăm lấy cô. Luna cũng phải lấy tấm tạp dề mà lau đi những hạt nước mắt bụi chẳng trên đôi mắt vàng to oạch của nó. Vậy là ta cuối cùng cũng trở về nhà rồi.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thổ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 10: Magnus - Huân chương Merlin Đệ Nhị

Giờ đây thì ở bất cứ một nơi nào có cộng đồng phù thủy tập trung, dù là trên đường, trong ngõ hẻm, tại những khu chợ sầm uất đều đang bàn tán rất xôn xao về một chủ đề:

- Nghe gì chưa? Một cô gái đã dẹp tan đám Tử thần Thực tử trong đó có cả người sói đang tấn công Muggle.
- Một cô gái thôi sao?
- Cô ấy là một Thần Sáng trẻ nhất từ trước tới giờ. Cứ hễ là trận đánh cô ấy cầm quân đều sẽ chiến thắng vang dội.
- Cô ấy có thể đối đầu với You Know Who không?

Câu chuyện ta trở lại từ chiếc nhẫn đã được giữ bí mật, đó là một bí mật giữa ta và cụ Dumbledore cùng ngài Bộ trưởng Bộ Pháp thuật Cornelius Fudge. Trước sự thay đổi của Tom ta đã chọn uống một liều thuốc Quên Lãng, có thể dùng thần chú Oblivate nhưng ta muốn uống hơn. Một giọt được, uống nước sông quên, đừng quên tình. Lựa chọn đem tất cả những kí ức của anh và ta quên lãng. Và người biết không, có sự khác biệt rất lớn giữa việc dùng Độc được để quên lãng và dùng một Thần chú.

Vì ta đã nhận lấy nhiệm vụ trở thành một biểu tượng kháng chiến cho Bộ Pháp thuật. Giống như một khẩu hiệu cùng một người lính xuất sắc, người sẽ hát lên khúc khải hoàn cùng cổ niệm tin cho cộng đồng phù thủy. Mà ta thì trở thành một Thần Sáng được nhận vào Bộ Pháp thuật trẻ nhất trong lịch sử từ trước tới giờ. Đứng lên huấn luyện, chỉ huy quân kháng chiến chống lại phe Hắc Ám. Bởi vì chiến tích vang dội của ta trong lúc xử lý 3 con quỷ, ta được trao tặng Huân chương Merlin Đệ Nhị. Một thứ danh hão huyền không thể ăn được mà Bộ cho ta để thành công trở thành hình nhân Chúa cứu thế.

Và thêm một lợi ích nữa là sự trở lại của ta hoàn toàn là bí mật, ta trở lại với một diện mạo khác, một danh tính khác và Bộ còn trao cho một tên hiệu rất vinh dự: "Magnus."

Ta phải đeo mặt nạ một con mèo với đôi râu đỏ vểnh lên và đôi tai đỏ hồng dựng đứng mỗi khi xuất hiện bên ngoài, mái tóc cũng trở thành màu đen tuyền, dài thẳng buộc gọn phía sau. Ta thường xuất hiện với một bộ trang phục Miko – trang phục của những Vu nữ Nhật Bản với quần đỏ, áo trắng và viền tay áo đều thêu chỉ đỏ. Một trang phục ta đã chọn riêng ra như đồng phục mỗi khi xuất hiện nơi đông người. Đeo bên hông một thanh katana.

Với điều này, ta sẽ trở thành một Thần Sáng bị trời chán vào tiền tuyến. Ở nơi đó, ta sẽ phải nhảy múa trên bầu trời như một Tử thần cho đến khi chết đi. Nhưng Bộ cũng đã rất nỗ lực sự hợp tác của ta bằng việc chấp thuận rằng ta sẽ chỉ nghe theo lệnh của cụ Dumbledore.

Trong vòng một tháng đã đánh thắng 16 trận, phá tan được hang ổ của địch, bắt sống tên đầu sỏ, dập một vụ vận chuyển bảo bối hắc ám. Luôn phải túc trực ở tiền tuyến 24/7, là người rút lui sau cùng, lương béo bở, một phút sơ sẩy là banh xác, nếu sống sót được thì Huân chương đeo chơi.

Bộ Pháp thuật dưới những chiến thắng liên tiếp, đã kêu gọi được một lượng ngân quỹ ủng hộ kháng chiến khổng lồ. Ngay khi ngài Cornelius Fudge đưa ra tên Thần Sáng M. thì các phù thủy quý tộc, các hiệp hội và đoàn thể phù thủy, kể cả những người liên quan đến gia đình Hoàng tộc đều hào phóng móc hầu bao ra mua trái phiếu của Bộ Pháp thuật.

Vậy là nhiệm vụ ta được đặc phép huấn luyện một tiểu đội Thần Sáng do chính mình tuyển chọn thành viên và dành toàn bộ thời gian còn lại để rèn đúc ra những chiến binh phù thủy đích thực. Việc giúp các phù thủy dày dặn kinh nghiệm và việc huấn luyện tân binh lại từ đầu là hai việc hoàn toàn khác nhau. Rất khó để sử dụng một đơn vị có sự chênh lệch quá lớn về năng lực giữa các thành viên. Cho nên bắt buộc phải có sự kiểm tra kỹ lưỡng.

Nếu như người biết một núi không thể có hai hổ, thì phe đại diện cho Chính nghĩa sẽ muốn đứng lên lật đổ phe tự xưng là Hắc ám, thực ra cũng như hai phe Cộng Hòa và Dân chủ chỉ là cái tên khác đi, kẻ kia không thể sống khi một trong hai chưa thể bị đánh bại. Tình thế hòa hoãn giả tạo này vốn được tung ra để câu giờ với Voldemort.

Ta cùng tiểu đội Thần Sáng tên Magnus của mình dành thời gian huấn luyện một tuần trên đỉnh núi Ciel.

- Bài đầu tiên là luyện tập thể lực, hãy từ vị trí dưới chân núi của mình, leo lên trong thời gian nhanh nhất, qua ba ngọn núi Ciel, Mante và Ragha thì sẽ hoàn thành. Ta đã ếm lên ba ngọn núi này một cái bùa Bảo Động, với bất kỳ một dấu hiệu sử dụng phép thuật nào, bom sẽ nổ ngay dưới chân quý vị. Tức là chúng ta sẽ rèn luyện kỹ năng sinh tồn, hành quân qua ba ngọn núi mà không được sử dụng tới phép thuật. Thể lực chính là nguồn lực mà pháp trong người quý vị. Ngay bây giờ bắt đầu!!!

Ta đứng đó nhìn 10 người mình tuyển chọn ra gật đầu hài lòng rồi ra dấu bài huấn luyện đầu tiên bắt đầu. 2 ngày sau đoàn người mới tới được đích của bài huấn luyện.

- Tuy chỉ là luyện tập nhưng các bạn đã tránh được dò tìm ma pháp của địch như Bùa Mèo Ngao hay Bùa dò tìm, Bùa Báo động. Tuyệt đấy nhưng nếu không tạo được khiên bảo vệ một trận tấn công bất ngờ thì sẽ rất tệ. Chúng ta cần luyện phản xạ, chuẩn bị cho tình huống đó cũng là một phần của buổi huấn luyện. Nên ai sẽ đứng lên cho ta biết có thể phòng ngự được bằng những thần chú nào, c so thể chỉ ra sự khác nhau của chúng không?

Một anh chàng tóc đen cao ngều tên là Blake lên tiếng:

- Thần chú phòng thủ có hai loại: một là màn chắn thụ động: bảo vệ phù thủy khỏi những cuộc tấn công, thần chú cấp trung và sang chắn của các vụ nổ. Có thể duy trì vô thời hạn và dễ thi triển chung với thần chú khác như Protego, Protego Duo, Protego Maxima... Hai là lá chắn chủ động, tăng độ dày lại một phần của lớp màn chắn để tạo ra tấm khiên chống chịu lại các tác động pháp thuật cao cấp hơn, tuy nhiên chúng không thể được sử dụng với những Lời Nguyên Không Thể Tha Thứ. Lực phòng ngự mạnh hay yếu tùy thuộc vào kỹ năng của người tạo ra chúng như Hex-Deflection hay Sheild Charm...

- Tốt lắm Blake Shankton, ngay bây giờ ta sẽ tấn công mọi người liên tiếp bằng bùa chủ được cường hóa, pháp thuật sẽ bắn ra liên tục trong 24 giờ nữa pháo liên tục. Như những khẩu súng máy, các người hãy phòng thủ trước cuộc tấn công này. Các người có 5 phút để chuẩn bị.

Ta tươi cười rạng rỡ với bọn họ. Rồi thủ thế, bay lên trong không trung, từ đầu đũa phép bắn ra hàng ngàn mũi tên đỏ mang theo bùa Giải giới Expelliarmus bắn thẳng về phía tiểu đội như lên nòng súng Gatling.

Sau 24 giờ khi đất đá xung quanh đều bị đào bới thê thảm bởi những vụ nổ, 24 không ngủ nghỉ ăn uống, bọn họ đã xuất sắc hoàn thành bài huấn luyện thứ hai.

- Nào giờ hãy di chuyển địa điểm tới cắm trại bên dòng suối, chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đó và tiếp tục bài huấn luyện thứ ba vào ngày mai. Học cách chống lại bùa Độc Đoán Imperio, đây là một bài huấn luyện quan trọng, giờ thì dọn sạch đầu óc của mình đi. You all my bitches nowwww!!!!

Sau một tuần huấn luyện được mệnh danh là điên rồ nhất lịch sử huấn luyện Thần Sáng từ trước đến giờ, ta có được đội quân của mình. Chờ đợi lệnh tiếp theo từ cụ Dumbledore. Trong thời gian nghỉ ngơi ta ở lại một phòng trọ tại quán Đầu Heo, hằng ngày đi khám phá khắp các hang cùng ngõ hẻm của Hogsmeade, giờ đây thì ta như một thổ địa ở đó vậy. Khi rảnh rỗi là qua uống trà, chơi cờ với cụ Dumbledore.

Mỗi lần được vinh dự chơi một ván với thầy là ta phấn khởi lắm. Thầy hay hỏi ta: "Đã nghĩ kỹ chưa?" khi ta cầm quân trên tay định hấp tấp di chuyển.

Ta đáp: "Con nghĩ kỹ rồi."

Số lần ta thắng được thầy Dumbledore đếm trên đầu ngón tay. Số lần thua thì không sao kể hết: ta chỉ cúi kính một lúc xong rồi xóc tinh thần làm lại. Ta không nản - điều này khiến thầy vui.

- Con biết tại sao thầy hay hỏi con "Đã nghĩ kỹ chưa" không? Là bởi vì một khi con đã nghĩ kỹ rồi, có việc gì xảy ra, con sẽ trách bản thân mình thay vì trách người khác. Con biết mình sai ở đâu, con sẽ sửa mình rất nhanh ở đó. Tinh thần ấy là phải có.

Cụ Dumbledore nhìn ta mỉm cười thật hiền. Sai đúng trong đời, không ai nói hay được. Chỉ cần nghĩ kỹ rồi, đã quyết rồi, lòng sẽ bớt đau hơn thôi.

Ta rút ra chiếc đàn guitar từ trong túi, đàn cho thầy nghe như tâm tình: "Oh my God

Please help me

Knee deep in the river tryin' to get clean

He says wash your hands

Get out the stains

But you best believe, boy, there's hell to pay.

Oh my God

Please help me

Waist deep in the river, can you hear my plea?

He says, son, you come like a beggar in the street

You might make it, boy, but by the skin of your teeth.

Ate the bread that once was stone

Fell from a cliff, never broke a bone

Bowed down to get the kings overthrown

And I'm all alone and the fire grows."

Đó là một bài hát mà ta rất thích, ta cảm thấy nó rất hợp với ta. Nhưng thầy Dumbledore chỉ lắc đầu rồi cười cười:

- Tình yêu là thứ sức mạnh còn vĩ đại hơn bất kỳ một phép thuật nào Sabrina ạ.

Cuối buổi ta lấy một đồng kẹo từ chỗ thầy trở về lại căn phòng trọ ở Hog Head Inn. Thực ra hiện giờ ta cảm thấy rất tốt, chỉ là bản thân vẫn luôn trống rỗng, giống như thiếu một thứ gì đó.

Căn phòng của ta bày trí thực đơn giản, chăn ga đều cùng một màu trắng, kệ tủ và tủ quần áo đều có đủ. Buổi sáng còn có thể ăn sáng cùng Aberforth, tán láo với đám khách trong quán Đầu Heo, tổ chức cá cược chơi bài linh đình. Rảnh rỗi quá thì đi thăm những sinh vật huyền bí ở khu rừng cạnh Hogwarts, nhờ gợi ý của Charlie, ta đã thành công làm bạn được với con Đuôi gai Hungarian. Cuộc sống thật đến là tuyệt vời.

Thiếp đi trong giấc mơ, ta thấy mình đang ngồi tại một hàng ghế đợi tàu với hàng ray xe lửa lơ lửng giữa vụ trụ, từ chỗ ta ngồi có thể nhìn thấy Trái Đất gần sát như một trái cầu đầy sắc màu và Mặt Trăng thì lớn như một tảng pho mát bị gặm dở. Con tàu lửa màu đỏ giống y như tàu Tốc hành Hogwarts dừng kịch lại trên đường ray, những cột khói còn nhả ra trắng xóa xung quanh. Ta đang ở Nhà Ga Ngã Tư Vua à? Hay đây là trong tiềm thức?

Ta quay đầu nhìn xung quanh mới phát hiện ra lúc này bản thân đang ngồi cạnh một người đàn ông mặc complet đen tuyền. Tóc cũng đen luôn, kẻ ra thì hấn cũng đẹp trai quá mức, khuôn mặt trầm lãnh, đôi môi mỏng nhưng đường viền rõ nét, sống mũi cao thẳng, mà đầu mũi thì cong lên một cách tuyệt hảo. Bên dưới những sợi tóc đen rủ xuống là hàng lông mày đậm, gây cho người đối diện cảm giác như hấn mới chinh là kẻ trên, kẻ nắm quyền toàn năng.

Chắc...đẹp trai thế này mà lại là Chúa Tể Hắc ám. Ta nhận ra hấn vị hấn chính là kẻ thù không đội trời chung với ta, kẻ mà ta sẽ phải lật đổ, phải đánh bại hấn trên chiến trường. Chẳng ai muốn cuộc đời mình vấy vào hồ đen như thế cả.

- Người cũng bắt chuyến tàu này sao?

Ta quay sang hỏi hấn, khuôn mặt ngạc nhiên như một kẻ xa lạ, không quen biết danh tính Kẻ-chớ-mà-gọi-tên-ra kia.

- Ủ, đã từ rất lâu rồi.

- Chuyến tàu này rất lâu mới tới trạm dừng này sao. Người có muốn lên một khoang không?

Hấn gật đầu rồi bước lên tàu trước, tìm cho mình một khoang trống để ngồi, nhưng tất cả các khoang ở đó đều trống không. Ta ngồi lại đối diện hấn. Giờ thì ta có thể thấy hấn có một đôi mắt nâu thâm trầm sâu lắng, tựa như mặt hồ tĩnh lặng vậy.

- Em có biết chuyến tàu này sẽ đi tới đâu không?

Hấn mỉm cười hỏi ta, thật chói mắt. Đẹp trai như này mà nhân cách lại không ra gì. Thật đáng tiếc.

- Nó xảy ra trong đầu người. Hiện thực là do hư vô và mâu thuẫn tạo ra, nếu người loại trừ hai yếu tố này thì có thể người đã chết rồi. Ta cười đáp lại hấn rồi nói.

- Thế nào là giữa sống và chết? Hấn có về suy nghĩ rất kỹ rồi mới hỏi.

- Ngài có biết Con mèo của Schrödinger và Thuyết đa vũ trụ không??? Ta cười cười rồi chỉ vào mũi hấn, chạm vào thật thích ah.

- Em kể ta nghe đi. Hấn trước hành động treu hoa ghẹo nguyệt của ta mà không nổi điên lên cho ta một cái Avada Kevadra. Chắc là vì trong mơ nên hiền lành hơn chăng?

- Một con mèo được nhốt vào trong hòm sắt, cùng với các thiết bị: một ống đếm Geiger và một mẫu vật chất phóng xạ nhỏ đến mức trong vòng một tiếng đồng hồ chỉ có 50% xác suất nó phát ra một tia phóng xạ. Nếu có tia phóng xạ phát ra, ống đếm Geiger sẽ nhận tín hiệu và thả rơi một cây búa đập vỡ lọ thuốc độc hydrocyanic acid nằm trong hòm sắt và mèo sẽ chết. Nếu trong vòng một tiếng vẫn không có tia phóng xạ nào phát ra, mèo sẽ vẫn sống. Hàm sóng của hệ thống sẽ là sự chồng chập của cả trạng thái con mèo sống và con mèo chết và cả hai trạng thái chồng chập có biên độ như nhau.

- Trong thí nghiệm tưởng tượng này bản thân con mèo phải là quan sát viên (nếu nó sống, nó chỉ nhớ là mình đã luôn sống) hoặc là sự tồn tại của nó ở một trạng thái xác định đòi hỏi sự can thiệp của một quan sát viên bên ngoài. Như vậy dường như chính sự tác động của quan sát viên quyết định trạng thái của mèo.

Ta nói một thôi một hỏi, mà hấn cũng lắng nghe rất chăm chú. Hấn vuốt cằm rồi chậm rãi nói:

- Vậy em nói là con mèo có còn sống hay không?

Giọng hấn dường như lạc cả đi. Voldemort thương tiếc một con mèo ư? Tưởng tượng thôi mà. Hay hấn là người yêu động vật.

- Tuy nhiên, chúng ta cũng có thể chọn chấp nhận tất cả những khả năng này, và rằng chúng tồn tại trong các vũ trụ khác nhau của một đa vũ trụ. Con mèo có thể còn sống trong vũ trụ này, nhưng đã chết trong vũ trụ khác, nhưng chúng ta chỉ có thể nhìn thấy 1 trạng thái ở đây.

- Đa vũ trụ là một tập giả định nhiều vũ trụ khả dĩ. Trong đó có vũ trụ của chúng ta) gồm mọi sự tồn tại vật lý: không thời gian, vật chất, năng lượng các định luật vật lý, các hằng số vật lý. Những vũ trụ khác nhau trong đa vũ trụ còn có lúc được gọi là vũ trụ song song (parallel universe).

Hắn nhìn ta rồi cười đến là thê lương: "Vậy là ta ở đây cùng em, trong một vũ trụ khác, còn ở một vũ trụ khác, ta sẽ không gặp được em nữa?"

- Ngài sao lại muốn gặp ta?

Ta nhìn hắn có chút tò mò, không phải là danh tiếng đang lên của ta khiến cho hắn churong mắt, muốn xử lý ta cho nhanh gọn để răn đe Bộ Pháp thuật chứ?

- Anh đã hứa sẽ yêu em dù cho em có ở bất cứ hình dạng nào, linh hồn em, thể xác em, bây giờ và mãi mãi. Anh hứa sẽ không bao giờ quên mất điều đó trong quãng đời của mình.

Ta bây giờ còn ngạc nhiên hơn nữa, hắn không phải nói với nhầm người đấy chứ. Ta cũng không có quen biết hắn, đây là lần đầu tiên cả hai gặp mặt. Không lẽ hắn vừa gặp ta đã trúng tiếng sét ái tình đấy chứ. Cũng không thể thốt như thế này đi.

- Này người có thể bị sắc đẹp của ta quyến rũ, nhưng tình yêu rất quý giá, tình yêu thực sự lại càng hiếm có. Đó là thứ duy nhất mang lại ý nghĩa cho cuộc sống này, không thể nói lời yêu bừa bãi như thế, người hiểu không?

Ta nhìn hắn thực lòng thương tiếc mà nói. Kẻ này đẹp trai mà lại có vấn đề về não. Hay hắn không thể tìm cho mình một bác sĩ tâm lý uy tín?

Hắn chỉ nhìn ta thật lâu, điệu bộ không rõ cảm xúc gì. Ta cũng đành ngồi lại yên ắng ở đó, nhìn ra ngoài cảnh vật nơi khung cửa sổ. Nhất định là mơ rồi, vì ngoài kia chỉ có dải ngân hà đang xoay mình chuyển động cùng những hành tinh và hàng ngàn ngôi sao.

Bạn đang đọc truyện [Đông nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 11: Hog Head Inn

Buổi sáng tại quán Đầu Heo là inh ỏi những tiếng đầu láo, tám chuyện của mấy lão phù thủy to con. Những kẻ trông to lớn và bặm trợn như một băng thổ phi chứ không phải phù thủy hay những mụ phù thủy toàn mặc đồ đen che kín khuôn mặt sau lớp voan ren đen xì, những gã yêu tinh nhỏ thó đang buôn bán mặc cả với khách mua. Đủ mọi tầng lớp, âm ỉ như một cái chợ nhỏ.

- Các người mau cược cho ta đi. Ta nói, tay đang giờ lên chuẩn bị thi đấu vật tay với một tên đồ con tên là Huge, trông hắn phải gấp bốn lần cơ thể của ta, và khi tay hắn giờ lên sẵn sàng đặt lên tay ta theo hướng ngược lại thì trông như bàn tây gấu và cây tăm vậy.

- Cược cho cô đề rồi thua sạch sao? Một gã phù thủy nhỏ thó với khuôn mặt dài ngoằng lên tiếng.

- Aberforth, hãy cược cho cháu, nếu thắng chúng ta sẽ chia đôi số tiền. Ta vẫy tay với Aberforth.

- Được lắm ranh con, tối nay chúng ta sẽ có thêm đồ nhậu. Aberforth dùng việc lau những chiếc cốc lại rồi bước tới tham gia cùng đám người âm ỉ.

Ông trông hết như bản sao của cụ Dumbledore, nhưng cái phong thái thoải mái cùng màu cờ bạc này thì ông lại rất hợp với ta. Vẫn luôn là một cặp bài trùng trong việc lừa hết tiền thua bạc của mấy con nghiện.

- Ta đếm một...hai...ba...Bắt đầu!!! Aberforth hô vang.

RUỖNH!!! Một tiếng đập mạnh vang lên, chỉ trong nháy mắt cánh tay trắng mảnh khảnh kia đề lật ngược bàn tay to lớn đầy gân guốc của Huge dưới con mắt kinh ngạc của tất cả những kẻ đang đứng ở đó.

- Aberforth cược cho cháu thì sẽ không bao giờ bị thiệt mà...

Ta nói rồi đưa tay lên khoác vai Aberforth như thể hai ông bạn thân thiết.

Uỳnh!!! Một tiếng đập lớn đem cánh cửa gỗ cũ xi của quán Đầu heo bật chốt bắn tung ra. Bước vào là một gã bặm trợn to con, đầu trọc lóc, mà ta biết rõ đó là Antonin Dolohov, một tên trong danh sách hồ sơ bê lũ Tử thần Thực tử mà Bộ Pháp thuật thu thập được.

- Đây thưa Chủ Nhân, kẻ được xưng là Magnus, con quý vùng Seiss, kẻ đang được xưng tụng như Kẻ cầm đầu phe Chính nghĩa, Kẻ Được Chọn.

Dolohov giờ tay ra mời Chủ nhân hắn bước vào. Chuyện gì đến thì rồi cũng sẽ phải đến, chắc giấc mơ đêm qua của ta là Giấc mơ điềm báo Déjà vu đi. Chắc là Voldemort muốn đích thân xử lý ta thật. Hắn bước tới giữa đám người áo đen. Mọi người trong quán đều chỉ còn lại vẻ kinh sợ cùng khiếp đảm tản ra tránh xa mỗi bước chân của hắn.

- Vậy là Bộ Pháp thuật cùng đường rồi để một đứa trẻ đứng lên làm hình nhân bù nhìn ư?

Hắn cất tiếng, giọng nói hàn lạnh băng lãnh. Trong tay đã cầm sẵn đũa phép. Ta bước tới trước, đấu thì đấu, sợ gì.

- Ngài Chúa Tể Hắc ám đây lại đích thân mình đến để xử lý một cô gái nhỏ như ta. Thật vinh hạnh.

Ta nói rồi quay đầu cười lớn với cả quán. Nhưng không ai cười lại với ta cả, hơi què mắt, nhưng thành công khiến cho kẻ kia nhận tiếng xấu bắt nạt phụ nữ. Ta lại còn là một bé gái nữa chứ, hẳn mà dám đánh ta thì hẳn chính tự thừa nhận bản thân mình ra tay độc ác với phụ nữ. Sẽ trở thành trò cười cho mọi người.

- Được, vậy hãy quyết đấu Tay đôi phù thủy, ngay ở đây đi.

Hắn vừa lên tiếng thì một ã đàn bà gầy trơ xương tóc xoắn đen bật người ra khỏi đám áo đen.

- Chỉ là một con bé, ta còn nghe danh rằng nó điên loạn lắm cơ? Vị Thần Pháp Thuật ư?

À cất cái giọng cao the thé lên.

- Cứ từ từ em gái, chị đây còn chưa mở mồm đâu. Xin hãy tôn trọng hàm răng của mình. Ta lạnh lùng đáp.

Ta lách người qua Voldemort rồi vỗ vỗ vai ả. Bellatrix hất văng tay ta ra rồi vung đũa phép lên, bắn ra ánh chớp xanh lè:

- Avada Kevadra!!!

Chỉ trong một tích tắc khi đưa tay xuống hông bật ra chuôi kiếm khỏi vỏ rồi vung lên. Choanh!!! Một âm thanh va chạm chói chói bật lên, kiếm khí đánh lạnh, mũi kiếm của ta chỉ với một đường kéo lên nhẹ nhàng bật văng ánh chớp xanh trúng vào chiếc bàn gỗ khiến nó nổ tung. Đám người xung quanh mặt mày kinh ngạc lấp lấp: "Không thể nào, đó là một Lời Nguyên Giết Chóc..."

Nhanh tay giựt lại đường kiếm kề sát vào cổ Bellatrix. Bằng một bộ dáng hời hợt nhất, mặt ta nhẵn lại như ăn gừng rồi giãn ra, cười với ả:

- Ở đây đông người, may đánh trúng bọn họ, tuy không phải người của tao. Nhưng Aberforth sẽ không vui may biết không?

- Vậy thì quyết đấu đi. ả dẫu môi lên mà nói, mặc kệ thanh kiếm đang kề sát cổ mình.

- Không cô ta là của ta. Voldemort giơ tay ra ngăn lại.

Ta cảm thấy khó chịu cực kỳ, ta cười lớn lên với Voldemort:

- Mặc dù rất tự tin khi đánh ta mà chưa có màn chào hỏi, vậy mà giờ đây lại cảm thấy nhục nhã khi thua sao? Bellatrix ngươi không muốn lấy lại danh dự ả? Nào chơi tới bến thôi!!! Chỉ cần gạt đầu một cái. Ngay bây giờ!!! Tiếp tục đi chứ!!! Nhanh mề mề lên!!!

Vừa nói lại vừa cụp tay đem lưỡi kiếm bật lên một khoảng, khiến Bellatrix giật mình mà rụt cổ lại, thành công để một đường kiếm bén nhọn để lại vết cắt mảnh xiu trên cần cổ.

- Với quá trình tôi cứng lưỡi kiếm dưới nhiệt độ cao sẽ cho ra một thanh Katana với hoa văn đầy mê hoặc. Được gọi là Hamon. Điều đã khiến cho kiếm Nhật trở thành thanh kiếm tuyệt vời nhất đây ư? Vậy thì cô ta phải là đối thủ của ta!!!

Ragnarok Crimson bước ra từ trong hàng ngũ Tử thần Thực tử. Cậu vẫn vậy, trẻ măng và vẻ biếng nhác thì khiến ta hiểu ra rằng cậu tới với thế giới này để chỉ ra rằng cậu và vũ trụ có một điểm chung, đó là lưỡi nhác. Giờ cậu ta gia nhập Tử thần Thực tử với Voldemort rồi ư? Thật đáng tiếc. Cậu ta không nhận ra ta, hoàn hảo.

- Rất có kiến thức. Phần lưỡi kiếm được nung kỹ sẽ biến thành Mactesit. Trong khi đó phần đã được ngăn cách bởi một lớp đất sét sẽ vẫn là một hợp chất nửa Ferit dẻo. Khiến lưỡi kiếm thì siêu cứng trong khi đó phần sống kiếm vẫn mềm dẻo. Nó tên là Murakami.

Ta vung kiếm về phía Ragnarok thách thức rồi lại cười vang:

- Đều lên hết một lượt đi. Nhưng chúng ta hãy di chuyển ra khu rừng cạnh Hogsmeade rồi mới đánh nhau nhé. Nếu ta còn phá phách trong quán nữa thì Aberforth sẽ giận lắm đấy.

Lúc này thì cả đám phù thủy trong quán đều cười lớn. Ừ thì ta rước một mối họa đi cho bọn họ mà. Thấy vậy ta cũng cười văng lên. Khiến một tên Tử thần Thực tử với mái tóc hoa râm giật phăng lấy một tên phù thủy nhỏ thó trong quán, chìa đũa phép vào rồi đe dọa:

- Mày nên đi nhanh đi. Nếu bỏ chạy thì tao giết nó.

- Giết đi. Đó không phải là người của tao.

Ta hất tay với hắn rồi rút kiếm lại vào trong vỏ, đi thẳng ra ngoài trước. Voldemort rảo bước rất nhanh, hẳn đi rất gần với ta. Sợ ta chạy trốn chắc? Ta mới không thèm, đằng nào cũng đánh nhau, đợi gì kế hoạch của cụ Dumbledore nữa. Gặp thì phải đánh thôi.

Cả đường đi chúng ta không nói với nhau câu nào cả, cũng đứng ta mong kẻ thù của mình tâm sự với ta chắc. Bọn ta bước đến một bãi đất trống trong rừng. Đám Tử thần Thực tử dàn ra xung quanh tạo thành vòng tròn bao vây lấy ta và Voldemort. Hắn đứng trước mặt ta, giơ đũa phép lên. Nhưng hắn chưa kịp cúi chào thì Ragnarok chen lên chặn lại:

- Cô ta sử dụng kiếm, cô ta là của ta.
- Ta không nghĩ ngươi sẽ ngu ngốc trái lệnh ta đâu Ragnarok. Voldemort gằn lên.

Hai người cúi chào nhau. Ta thủ thế đứng xoay lại thành hình vòng cung, ngón trỏ bật chuôi kiếm tách ra. Tay trái giữ vỏ, tay phải nắm chặt lấy chuôi kiếm. Nhanh như chớp mắt Voldemort vung đũa phép lên trước mặt, chỉ thẳng vào ta, một luồng ánh sáng xanh lè giạt chớp nhá lên như sấm sét giữa không trung. Uy lực này, quả không hổ danh.

Ta bật người vút lên, vung tay khiến đường kiếm tạo thành một hình vòng cung sáng nhá lên, hai chân ghi xuống thủ thế. Một kiếm chém đứt đôi luồng sáng xanh dữ dội bắn tới đó. Muốn thử nghiệm xem tại sao một lời nguyên giết chóc có thể bị đánh bật ra chứ gì? Xin lỗi, nhưng ta đã chứng minh điều đó cho hắn tới hai lần.

Mà mặt hắn giờ đây dường như không thể tin nổi vào mắt mình. Hắn hét lên rồi một con rắn lửa khổng lồ cuộn mình hiện ra, nó há miệng bỏ thẳng thân hình rực lửa cháy đỏ vào mục tiêu.

- Thủy Kiếm, thức thứ nhất, sự tĩnh lặng của nước.

Nói rồi ta tung mình lên không trung, xoay một vòng rồi kéo tham kiếm lại sát bên hông, thu mình lấy đà rồi chém thẳng vào con rắn lửa, trên đường đi của mũi kiếm là một sợi chỉ năng lượng mảnh, sợi chỉ ôm quanh thân mình con rắn dần thắt chặt con rắn lại. Inh!!! Một tiếng cắt sắc lạnh đem đại lực cắt xé con rắn thành những mảnh giấy vụn vàng bay đầy trời.

Từ trong không trung chụm chân lại rồi bắn mình về phía Voldemort như thể bay trên một đôi giày có cánh của thần Ares. Đường kiếm vung lên một ánh bạc sắc lạnh. Chém đứt tấm áo chùng đen của Voldemort ra làm hai mảnh.

Trên mũi của thanh Murakami còn móc vào một sợi dây xích vàng óng cùng một khối cầu tròn xoe có hai cái cánh bé tí bên hông. Ta bắt lấy con quay, ta biết vật này, đó là tác phẩm của ta. Sao lại rơi vào tay kẻ kia thì ta không rõ. Nhưng hắn đã không biết bí mật của chiếc Atom Bomb Lỗi Từ này đi.

Gắn vào trên mặt thủy tinh một viên kim cương bé xíu, rồi ta hô lên:

- Xám hối với Chúa đi, trong khi ngươi còn có thể nói được. Trước khi quá muộn ngươi nên quỳ gối xuống làm một con chiên ngoan đạo. Ta sẽ rủ lòng thương cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng. Cầu xin Chúa hãy ban cho con sức mạnh để thổi bay kẻ thù chống lại công lý và phúc âm của Người.

Đúng vậy, bí mật của con quay bốn lõi năng lượng này chính là việc cầu nguyện trước Chúa để giải phóng năng lượng nó tích trữ trong đó. Đem nguồn năng lượng khổng lồ này nén lại, bắn ra trong sự phản chiếu lại của viên kim cương tạo thành hàng ngàn tia sáng khổng lồ màu đỏ bắn tung ra từ con quay. Bỗng chốc tạo thành một bông hoa cúc đỏ rợn người đang vươn những chùm tia bắn vào phủ kín không gian.

- Rút quân!

Voldemort hét to rồi độn thổ biến mất cùng đám thuộc hạ trước khi những chùm sáng bắn trúng bọn họ. Nhìn xung quanh mặt đất bị ghim sâu như thể đâm xuống những chiếc cốc nhọn bằng máy ép trọng lực. Vung đũa lên để tất cả bằng phẳng lại như cũ. Những lần chạm trán có thể đánh thức mạnh mẽ nỗi ác cảm hay ghê sợ thường lại chính là hình ảnh phản chiếu của lỗi lầm và nhược điểm của bản thân.

Ta có lẽ không trách hắn được, nếu đổi lại là ta, có kẻ đứng lên chống lại sự cầm quyền của ngươi thì ta cũng sẽ sớm xuống tay thanh lý môn hộ ngay.

Buổi tối ở quán Đầu Heo, Aberforth ăn mừng chiến thắng của ta bằng cả một con cừu nướng to bự tổ chẳng cùng cả bình lớn gin tonic do chính Aberforth pha chế theo công thức riêng.

- Aberforth's Gin, cái tên này nghe có hay không? Cháu thấy ông giống như rượu gin thật, đáng chất. Ta là lưỡi trâu ông.
- Được lắm, ta sẽ thêm nó vào menu của quán. Mỗi lần cháu đánh cho Chúa Trùm tan tác thì ta sẽ đãi cháu miễn phí món này. Aberforth rạch một chiếc đùi cừu lớn nóng hôi đưa qua đĩa của ta.
- Ta nghĩ rằng đánh hắn bây giờ chưa phải là ý hay đâu hai người hấp tấp ạ.

Ta đưa mắt nhìn theo hướng giọng nói kia vang lên. Cụ Dumbledore.

- Con chào cụ Dumbledore, cụ lại ngồi dùng bữa cùng mọi người à? Ta liền tươi cười như hoa khi thấy cụ. Người thẳng trận cơ mà, ngươi sẽ có một ít vẻ dương oai giấu võ như thế này đây.

Vậy là ba người, hai anh em cụ Dumbledore và ta dùng chung một bữa tối thịnh soạn. Ta thường ngày vốn chỉ thấy cụ uống trà, ai ngờ đâu cụ uống rượu giỏi dữ vậy chứ. Vốn tưởng cụ Dumbledore sẽ không cho ta uống rượu vì tuổi còn nhỏ, ai ngờ đâu, cuối cùng ta cũng được hạnh phúc thoải mái mà thường thức vui thú chén chén này rồi.

- Sabrina à, vì cuộc chạm trán giữa con và Voldemort ngày hôm nay, nên ta nghĩ chúng ta cần đẩy nhanh Chiến dịch du kích của con hơn rồi đây. Ta rất thích ý tưởng đó.

Bây giờ thì cụ Dumbledore tháo cả cặp kính nửa vàng trắng của mình xuống, đôi mắt có chút mờ ảo vì hơi men, trông cụ lúc này còn buồn cười hơn cả bình thường nữa ah. Thì ra đeo kính lại có tác dụng lớn tới vậy, người liền trông giống một tri thức hơn đến 100 lần.

- Dạ vâng, con đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi. Ngày mới con sẽ lên đường.

- À, lần này chạm trán. Nếu có thể hãy nương tay với Tom nhé. Ta nghĩ hai người có thể cùng ngồi nói chuyện với nhau.

Cụ Dumbledore nhìn vào ta mà như xuyên qua ta để thấy một hình bóng khác vậy. Cụ đang nhớ tới câu chuyện của cụ ư?

- Con thì có chuyện gì để mà nói với hấn chứ? Chuyện trường sinh bất tử ư? Hay hỏi thẳng hấn còn giữ mấy cái Trường Sinh Linh Giá hay không ạ? Sabrina đưa ra phỏng đoán từ thông tin hồ sơ lai lịch của Voldemort và những ký ức tại chiếc chậu Tử Khí mà thầy Dumbledore cho cô xem.

- Mọi chuyện sẽ diễn ra rất tự nhiên Sabrina à. Hãy để nó diễn ra tự nhiên.

Aberforth dường như vẫn luôn có khúc mắc trong lòng với thầy Dumbledore nên hai người rất ít nói chuyện, chỉ là hỏi thăm nhau những câu bình thường như người hỏi một người quen bất kỳ nào vậy. Ta nghĩ cụ Dumbledore cũng không phải là người giỏi biểu đạt cảm xúc, cụ thích giữ lại trong lòng cho mình hơn. Đôi khi người lại không muốn người khác hiểu được quá rõ ràng về mình, đây là một kiểu người. Ta đã từng hỏi rằng cụ có cảm thấy khó chịu khi không ai hiểu nổi những lời bản thân diễn đạt hay không?

Nhưng cụ đã cho ta một câu trả lời thật hay, biểu đạt từ cả hai phía, không phải chỉ có ngôn từ, hành động, đều là tri kỷ đồng âm cùng hiểu nhau như một nốt nhạc kép thì đôi khi không cần phải cố diễn đạt làm gì cả. Hãy để mọi thứ tự nhiên, con có thể là bất cứ ai con muốn khi biểu hiện đối với người ngoài. Nó phản ánh chính bản thân con một cách chính xác nhất.

Ta định bụng sẽ viết một cuốn sách với tựa đề là: "Những câu nói triết lý của Albus Dumbledore" mất thôi. Triết lý đôi khi không hoàn toàn là sự thật, nhưng nó đúng. Cũng có khi triết lý là sự thật, nhưng lại sai. Vì vậy mà ít ai tìm kiếm được tới chân lý cả.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 12: Bộ Pháp Thuật Mỹ (MASCUSA)

Nhật Báo Tiên Tri, số mới nhất ngày 15 tháng 7 năm 1975.

Tổ Chức Bán Đấu Giá Đặc Biệt Trong Năm bởi Bộ Pháp thuật Mỹ thông báo sẽ tổ chức bán đấu giá những món bảo vật hiếm có nhất từ trước tới nay. Một buổi bán đấu giá được giữ bí mật về địa điểm tổ chức. Chỉ có những thành viên VIP được lựa chọn từ CLB Sư Tầm Cổ Vật Phù Thủy được tham dự, mỗi người khi tham dự sẽ được phát cho một Tấm thẻ bảo vệ và rửa trôi mọi ma thuật ám lên người cầm.

Duy nhất từ trước đến nay. Thông tin liên hệ chi tiết về Phòng Hợp Tác Quốc Tế Bộ Pháp Thuật Anh.

Tại trụ sở Bộ Pháp thuật Mỹ, một tòa nhà chọc trời tráng lệ vô cùng, cầu thang dài cùng cột đá đều là đá cẩm thạch. Vì đoàn của ta đến theo Giấy phép Ngoại giao được cấp bởi Bộ Pháp thuật nên những thủ tục khai báo diễn ra rất nhanh. Ta được mời tới phòng ngài Bộ Trưởng trên tầng 28 cùng một Trợ lý của ngài, cô Adam Speller.

Những phù thủy ở Mỹ mà ta thấy từ khi bước chân vào đây đều ăn mặc rất đẹp, họ ăn mặc như tầng lớp quý tộc Muggle vậy, ở Mỹ người ta gọi Muggle là Mo-Taj. Đàn ông đội mũ nỉ mặc áo măng tô bên ngoài bộ vét được cắt may tinh xảo cầu kỳ. Ta cứ nghĩ người Anh sẽ phải mặc vest đẹp nhất Thế giới. Nhưng khi nhìn vào thực tế cộng đồng phù thủy thì ta đã nhầm. Những nữ phù thủy tại Mỹ cũng không khoác lên người chiếc áo chùng lùm xùm như ở Anh, họ ăn mặc như những quý cô thanh lịch đích thực.

Còn ta, vì là mặc đồng phục là bộ Maki nên ta cảm thấy rất buồn bực a. Số kiếp là người phục vụ trong quân đội mà người đã được chọn quân trang rồi thì khi người xuất hiện tại nơi làm việc. Người nhất định phải mặc quân phục. Thế mới đau đớn. Ban đầu ta còn cho rằng nổi lên với hình ảnh như những anh hùng trong truyện tranh. Có áo giáp riêng, che mặt, nghệ danh, câu nói nổi tiếng...thế là ngầu. Ai ngờ sự thực phũ phàng hơn ta tưởng.

Văn phòng của ngài Bộ Trưởng Bộ Pháp thuật Mỹ lát toàn bằng đá đen, một bộ sofa da lớn ở chính giữa, bên trên là bàn làm việc, hai bên đều là giá trưng bày bảo vật, mô hình thuyền tàu, máy bay. Chính diện là một lớp kính cửa sổ trong suốt để có thể phóng mắt nhìn cảnh thành phố phía dưới. Vậy hần ngài Bộ Trưởng Mỹ cũng không bài xích dân Muggle mà còn tỏ ra thích thú trước công nghệ của họ.

Ngài Bộ Trưởng Mỹ tên Jacob Dacian đích thân đứng dậy bắt tay ta. Ông hồ hồ cười nói và trông ông thì như một hiệp sĩ Thánh chiến đích thực. Cái uy phong凛凛 cùng giọng nói hào sảng khí thế anh hùng đó. Có lẽ ông cũng xuất thân là một Thần Sáng như ta.

- Thành tích thật lừng lẫy. Magnus, Vị Thần Pháp Thuật. Hoàn toàn hủy diệt quân Hắc Ám ở biên giới Durmstrang và bắt sống địch tại chính một vị trí

nhà máy sản xuất vũ khí của phe Hắc ám ở Albania. Trông cô thật nhỏ nhắn tôi đã nghe họ gọi cô là con quý vùng Veiss, đúng là tin đồn đều không đáng tin.

- Xin đừng lo lắng, tôi không để tâm đến những tin đồn ấy đâu. Ngài Dacian.

Khi ta ngồi xuống Adam còn lịch sự rót ly rượu vang mời ta. Đãi ngộ ở nước ngoài quả nhiên quá tốt, nếu ta chơi ở đây vui, sau khi học xong Hogwarts có nên tới Mỹ làm Thần Sáng không nhỉ?

- Ta đã nhận được lệnh từ Bộ Tham mưu thuộc Bộ Pháp thuật Anh, và đơn vị dưới sự chỉ huy của cô sẽ tập hợp lại, chia thành 7 địa điểm để tung hỏa mù, việc này sẽ nhận được sự trợ giúp từ phía tôi. Tôi đã bố trí những Thần Sáng giỏi nhất ở gần căn cứ.

- Magnus, Thần Sáng phục vụ Bộ Pháp Thuật, sẵn sàng.

Ta dùng ánh mắt kiên định nhất mình có để nhìn Dacian, dù sao người ta cũng là sếp bự, sau này ta có sang Mỹ cũng sẽ tạo được ấn tượng nha. Đây là chuyện có một không hai đó, làm thân với quan lớn là chuyện tốt chứ sao! Sabrina ơi, hãy trấn tĩnh và tận dụng dịp may này nhé!

- Cô cứ thư giãn, ta đã sắp xếp ổn thỏa, Adam sẽ chịu trách nhiệm hướng dẫn cô. Ta đã được nghe kể về cô, xem ra cô đang tạo dựng tên tuổi đấy?

Giọng nói này sao mà lại giống Gilderoy Lockhart thế không biết.

- Tất cả chỉ là những đánh giá đã thêm mắm, dặm muối thôi, thưa ngài.

Ta dùng giọng điệu khiêm nhường nhất để nói. Đây là ý tưởng của Bộ Pháp thuật, ta mắc mớ gì với đám công lao bị thổi phồng lên chứ?

- À, vậy cô sẽ nắm chắc phần thắng trong Chiến dịch này chứ? Chúa Tể Hắc Ám cần phải trả giá cho những tội ác của hắn gây ra tại Châu Âu.

Ý ông ta có nghĩa là tách biệt trách nhiệm của Bộ Pháp thuật Anh và Mỹ ra, dù trên tinh thần tỏ vẻ hợp tác, nhưng cũng ý nhị nói cho người ta biết là người đang nợ ân huệ của ta. Để lưu lại ấn tượng tốt, nguyên tắc cơ bản số 1 khi thuyết trình là tự tin phát biểu dự đoán của mình.

- Liên hoàn kế, triển khai tung hỏa mù, giương Đông kích Tây đánh lạc hướng kẻ địch. Làm tiêu hao triệt để quân số của kẻ thù và nghiền nát "kẻ cầm đầu" của bọn chúng. Những tên còn lại sẽ tự khác tan rã. Bọn chúng vốn không có lòng trung thành với Voldemort.

- Vậy là cô sẽ đảm bảo chiến thắng chỉ trong một trận này? Ngài Jacob Dacian nghech mặt lên nhìn xuống ta như thể ông nhìn một đứa con nít vậy.

- Chúng ta sẽ không bại trận. Bằng cách này chúng ta có thể bảo toàn lực lượng để tung đòn kết liễu và gia tăng độ linh hoạt trong chiến thuật. Vì sao tôi lại phải thiết kế nên cục diện này để di dời đoàn quân Từ thần Thực tử chứ. Bọn chúng có quan hệ với Người không lồ, Người sói và lũ Giám ngục ở Azkaban, một khi chiến trận xảy ra ở Anh sẽ để lại thương vong rất lớn. Nhưng khi di dời trận chiến đến Mỹ, số lượng địch có thể đột nhập vào không quá lớn vì chúng ta đã tăng cường hải quan. Hắn cũng không thể vác nguyên một đoàn quân đến đánh nhau tại Mỹ được.

Chính là lúc này, đúng rồi, Sabrina ơi, ta phải bộc lộ quyết tâm chiến thắng mãnh liệt. Ông ấy đã tỏ ra hứng thú. Cho nên ta phải để lại một dấu ấn khó phai!!!

- Vì vinh quang của cộng đồng phù thủy toàn thế giới!!!

Ta đứng lên, chân trái vạch nhẹ giữ thẳng thế đứng, giờ tay lên trán chào theo kiểu quân đội. Đây khi người phát động chiến tranh thì nên có khẩu hiệu, như "Vì một mục đích vĩ đại" hơn của cụ Dumbledore chẳng hạn, thứ lý tưởng đưa con người ta vượt xa ra hơn ham muốn cá nhân. Thứ lý tưởng được mỹ hóa, phóng đại lên đây giá trị tinh thần và chính nghĩa. Ta nghĩ "the greater good" có vẻ nghe không hiện thực lắm, có phần quá trừu tượng với những người có thể không hiểu. Nên ta sẽ chọn một câu khẩu hiệu kiểu như vì giai cấp công nhân thế giới, vì giai cấp vô sản đứng lên. Chiaki!!!

Ta tới sớm hơn thời gian triển khai Chiến dịch 3 ngày, nên trong 3 ngày đó ta được sắp xếp ở lại tại địa điểm đầu não diễn ra chiến dịch này, viện bảo tàng Detroit cùng đoàn Thần Sáng của mình. Ngoài ra còn có 6 nơi khác cũng sẽ cùng lúc diễn ra buổi bán đấu giá, nhưng 6 cái kia chỉ để tung hỏa mù và di dời lực lượng địch. Còn ta sẽ đứng ở tiền tuyến đánh nhau cho đến chết với Voldemort.

Buổi tối, ngài Dacian cho mời ta tới tham dự một buổi gặp mặt khách quan ở tại dinh thự của ngài. Vì đã lâu lắm rồi ta không tham dự mấy câu lạc bộ của tầng lớp quý tộc như thế này nên bản thân đã có chút khấn trương. Dù sao cũng là một dịp tốt để gặp mặt kết giao. Cũng không phải giờ làm việc, nên ta đã tháo bỏ chiếc mặt nạ và quyết định không mặc bộ Maki đó nữa.

Nhìn ngắm mình trong gương, tóc đen, mắt đen, giống như một cô gái Châu Á. Tạo thêm một cái nốt ruồi nhỏ gần đuôi mắt, kéo cho đôi mắt mình dài ra một chút, chỉnh lại lông mày lá liễu được cắt tỉa gọn gàng. Thế này đã giống người Châu Á chưa nhỉ? Sẽ không ai nhận ra ta được chứ? Trang điểm một chút đi, tô lên đôi môi đỏ mọng, thoa một chút phấn má hồng cam ánh nhũ, kẻ mắt thật sắc sảo với đuôi eyeliner kéo dài lên, thêm mascara cho làn mi đậm đà. Trông ta sẽ lớn hơn tuổi thật đi. Chẳng là ta rất ghét người khác biết tuổi của mình, họ thường này sinh ý nghĩ ta còn quá nhỏ để làm việc này việc kia.

Vì vậy dù ta đã trưởng thành hơn rất nhiều, nhưng nếu trừ bỏ đi kiến thức cùng nỗi đau, ta đúng là một đứa trẻ. Ta đã thành công trong việc trừ bỏ đi nỗi đau, cũng thành công luôn trong việc khiến mình trở thành một cỗ máy không cảm xúc. Phần lớn thời gian, phần lớn mỗi ngày, ta không cảm thấy bất cứ gì. Ta thức dậy là chiến đấu, mỗi ngày đều là "Til Valhalla" – có nghĩa là một chiến binh khi chết đi sẽ trở về thiên đường Valhalla. Ta không hiểu có ai phát điên lên với sự nhầm lẫn hay không? Ta tìm mọi cách khiến bản thân mình cảm thấy một điều gì đó, bất cứ cảm xúc nào, ta như kẻ chết khát trên hoang mạc khô hạn của chính lòng mình. Ta đã cho rằng đây là tác dụng phụ khi ở trong cái nhẫn. Nó như một lò luyện đơn giản giữ Tôn Ngộ không

năm xưa vậy, thiêu đốt hết dòng nước mát lạnh trong người ta.

Tết tóc lại thành hai bím rồi quấn lên đầu thành một chiếc vương miện, nhìn như này đã đủ xinh đẹp chưa, mấy cô phù thủy ở Mỹ làm ta rất tự ti với nhan sắc của mình. Mặc lên bộ váy đen với phần lưng cắt xẻ đầy táo bạo, vâng là đầy táo bạo, vì nó khoe hết tấm lưng trắng ngọc ngà cùng những đường nét cơ xô mà ta rất vất vả tập luyện mới có được. Chẳng qua những xoi xích vàng mỏng manh là một con rắn uốn éo mình dọc theo sống lưng. Ta nghĩ rằng ta đã đủ gọi cảm lắm rồi, ta nhất định sẽ có một tối thú vị. Cảm thấy bản thân đi dự tiệc thân mật mà ăn mặc lộng lẫy ngang mẹ con dì ghê của Lọ Lem đi dự tiệc vũ hội thế này. Ta cuối cùng cũng đã hiểu cảm giác của những cô gái nha.

Bộ Pháp thuật Mỹ rất xịn, cho người đón ta bằng chiếc xe Limosine đen bóng. Ahhh ta sắp lên thăm đồ ư??? Đãi ngộ khác hẳn ở Anh. Lâu đài của ngài Dacian nằm trên một con đồi, thiết kế đá liền khối như những căn biệt thự ở Địa Trung Hải, qua cánh cổng sắt lớn men theo con đường đá là sân vườn mà ta đã ngỡ rằng biệt thự của ngài Dacian nằm trong một khu rừng nếu như không phát hiện ra chi tiết chăm sóc cầu kỳ ở đó. Thì đúng vậy, ngài ấy đem cả một khu rừng được chăm sóc tỉ mỉ từng cái cây một bao quanh nhà mình. Thật là biết hưởng thụ ah?

Bên trong lâu đài quan khách đã được chật kín, đều mặc lễ phục sang trọng. Ngài Dacian thấy ta còn đích thân bước tới giới thiệu ta với khách quan.

- Ngài Nghị sĩ Dennis Warren, thật là vinh hạnh cho tôi.

Mấy lễ nghi này ta cũng không có cảm thấy phiền não cho lắm. Nhưng người không tìm rắc rối thì rắc rối cũng sẽ tìm tới người.

- Là Magnus nổi tiếng Anh Quốc đây sao? Còn quá trẻ để đương đầu với một vị trí cần có ý thức công lý và đảm đương trách nhiệm nhĩ? Cô sẽ không định ghi tiếng xấu vào sử sách về sự bạo tàn của mình đấy chứ? Ngài Nghị sĩ cười rung bụng.

- Lịch sử không quyết định ai đúng ai sai, người ta không xét đến tính đúng đắn của lịch sử. Những trận chiến không quyết định chính nghĩa hay phản diện mà quyết định kẻ thắng cuộc, kẻ ở lại. Sử sách do kẻ thắng cuộc viết nên. Chúng ta cần xây dựng một chính phủ toàn diện bất kể người ta có thích nó hay không. Chỉ có một vấn đề duy nhất là chính phủ này rốt cuộc sẽ được thiết lập nên từ nhận thức chung của hòa bình hay là sự chinh phục của uy lực. Ngài Dennis ạ!!!

Ta chỉ cười nhạt với ngài Nghị sĩ, mấy câu phát biểu đầy chân lý này chỉ là chuyện con muỗi với ta, cụ Dumbledore còn ăn nói trừu tượng hơn nữa kìa. Xung quanh ai cũng nhìn ta với con mắt khác. Tốt lắm, thành công ghi lại dấu ấn sâu đậm.

- Nói hay lắm, chính là không có chính nghĩa và hắc ám thực sự phân minh rạch ròi mà chỉ có quyền lực là duy nhất.

Ta quay đầu về phía giọng nói tán thưởng ấy phát ra. Một người đàn ông đang nâng ly rượu lên ý muốn tán thành cách nói của ta. Anh ta cao lớn, có mái tóc bạch kim chải chuốt lượt lã, khuôn mặt đẹp trai, anh ta mặc một bộ tuxedo xanh thẫm. Ta cười với anh ấy rồi nâng ly lên đáp lại.

Lúc bấy giờ khách khứa đều tập trung hướng về bài phát biểu cảm động dài dòng cảm ơn quý khách vì sự hiện diện của các bạn là niềm vinh hạnh nhất cho tôi. Như một bức thiệp sinh nhật, người biết đấy. Và những cuộc nói chuyện lịch sự giữ kẽ của giới quý tộc thì vô cùng nhàm chán. Nhưng ta nghe nói có câu lạc bộ riêng dành cho những người không muốn giao tiếp với kẻ khác ở trên lầu, chỗ đó thích hợp với ta hơn, những con người yên tĩnh.

Bên cạnh cánh cửa gỗ lớn là tấm bảng ghi nội quy của Câu lạc bộ Dacian:

1. Không được làm phiền các thành viên khác trong hội dưới bất kỳ hình thức nào.
2. Ngoại trừ khu vực "phòng người lạ", không một ai được phép lên tiếng nói chuyện.
3. Nếu vi phạm quy định ba lần sẽ bị trục xuất khỏi câu lạc bộ.

Một câu lạc bộ yên tĩnh tuyệt đối, được trang bị báo mới và những chiếc bàn tách biệt. Đúng là nơi lý tưởng để tập trung những kẻ khó hòa nhập với xã hội. Một căn phòng toàn sách bao xung quanh, trông như một thư viện nhỏ. Chính giữa treo một bức tranh Adam chạm tay với Chúa, một phần có tên "Tạo ra Adam" trong tác phẩm "Nhà Nguyên Sistine" của Michaelangelo. Ta đã đứng ngắm nhìn nó rất lâu, ta không nghĩ ngài Dacian lại thích chép tranh. Nhưng bức họa này phải rất ý nghĩa với ông ấy. Nhìn tấm khăn xanh bao trùm lấy Chúa kìa, thật là một hình ảnh hoàn hảo, từng cấu tạo nào bộ thù trước, hai bán đầu não, vùng xám, hạch não, một hình ảnh tương phản về việc giải phẫu.

- Xin chào, em thích bức tranh này ư?

Là tên tóc bạch kim kìa. Ta chỉ giơ tay lên môi ý chỉ im lặng, rồi tiếp tục ngắm nhìn bức tranh. Nhưng tên kia cũng quá cứng đầu, hấn tiếp tục nói, lần thứ 2:

- Ta đã tạo ra một không gian cách âm rồi. Chúng ta có thể nói chuyện.

Giờ thì hấn kéo ghế lại rồi ngồi xuống bên cạnh ta. Hấn nhìn ta rất chăm chú như thể tìm kiếm một bóng hình.

- Ta không có gì để nói với người hết.

- Nhưng em vẫn ngồi lại. Ta tên Ringgar Malfoy. Còn em?

- Magnus.

- Vậy ta sẽ gọi em là Magnus. Em theo Thiên Chúa ư, em là một cơ đốc nhân?

Ta vốn muốn trả lời rằng điều trong tim người mới quan trọng hơn việc người ghi danh theo tôn giáo nào. Nhưng ta đã nói năng vòng vèo, thay vì đi thẳng vào vấn đề chính hoặc chạy đi, ta lại dùng kế sách phục kích quanh co giống cụ Dumbledore.

- Michelangelo không nói dối, thứ ông muốn truyền đạt chính là món quà giá trị nhất không đến từ quyền năng tối cao hơn mà tới chính từ bộ não của chúng ta.

Ta chỉ vào trán dùng ngôn ngữ cơ thể để hấn hiểu.

- Ta đã nghĩ em nói rằng đó là tình yêu.

Giờ thì hấn nhìn ta thật bi thương như thể có câu chuyện riêng không thể kể.

- Ta đã chọn cách nhìn thế giới này bằng những điều tốt đẹp, nhưng giờ ta thích nhìn nó với sự thật hơn. Ta nghĩ rằng cha mẹ mình đã sinh ra một kẻ máu lạnh điên cuồng, chứ không phải một con ngu. Tuyệt đối không phải một kẻ ngu.

- Ta là một kẻ ngu nhưng ta biết yêu là gì.

Hấn nhìn ta, ánh mắt này.

- Sao người trông buồn đến vậy? Ta hỏi hấn.

- Vì cuộc sống quá nhiều điều bí ẩn.

- Công việc của người nghệ sĩ không phải là chịu thua tuyệt vọng mà là tìm ra liều thuốc giải độc cho sự trống rỗng của sự tồn tại.

Hấn nhanh quay đầu đi ngắm nhìn bức tranh. Ta cũng im lặng, ngồi lại, đôi khi người không cần phải nói chuyện để thực sự giao tiếp.

Ta tạm biệt hấn rồi rời bữa tiệc chán ngắt đó. Quả nhiên cuộc sống hướng ngoại không thích hợp với ta. Ta không trở về viện Bảo tàng mà quyết định sẽ đi chơi, lần đầu tới New York ta há lại ngồi lì trong phòng, ta sẽ đi chơi tới sáng luôn. Buổi tối ở New York thì người đi đâu, ta đã muốn tới quán bar nhưng phát hiện ra mình chưa đủ tuổi. Haiz, ước gì cao thêm vài phân nữa thì tốt rồi, ta sẽ nói rằng ta nhỏ xuong. Trên thế gian chỉ có hai người không thể "múa quạt" là Doraemon và ta. Mị còn trẻ, Mị muốn đi chill.

Đường phố New York buổi tối ngập tràn sắc màu, cái cuộc sống sôi động ấy khiến bước chân ta nhẹ hơn. Đi dọc một con phố để càn quét những cửa hàng thời trang và dừng lại nơi tủ kính treo một bộ váy đen với những nếp gấp vải tuyệt hảo nhất mà ta từng thấy, nó xẻ hông một cách táo bạo và ôm trọn lấy bờ mông còn tạo hiệu ứng phồng một bên hông váy bằng lớp vải cắt tầng. Rất đẹp a, sau chuyến công tác có phải ta sẽ khánh kiệt luôn không. Ta đứng ngắm bộ váy đến say mê, khiến cả anh chàng quản lý ở đó phải mở cửa ra để mời ta vào thử. Thử một chút thôi, không mua có được không? Triển Chill thôi.

Ta cuối cùng đã không thể cưỡng lại khi ngắm nhìn bản thân mặc bộ váy trong gương, rất hợp với mái tóc mới, nhìn ta chưa bao giờ quyến rũ như vậy.

- Tiểu thư trông thật xinh đẹp trong bộ váy này.

Anh quản lý giúp ta chỉnh lại từng nếp gấp trên váy một, ngắm nhìn chúng tỉ mỉ không bỏ sót bất cứ chi tiết nào. Thái độ phục vụ chuyên nghiệp là đây ư? Khiến cho khách hàng nhất định phải móc hầu bao ra mà vẫn thấy thoải mái, cung cách phục vụ cao cấp quả nhiên khác hẳn.

- Ta sẽ lấy bộ váy này nhé.

Huhu và quả thực sức chống chọi của ta quá kém, mua thì mua, váy cao cấp còn không có móc ghi giá, ta lần này nếu như coi xong hóa đơn ngắt ở đây luôn thì sao. Anh quản lý nhận lại bộ váy rồi gấp cẩn thận trong một chiếc hộp lớn bọc nơ màu hồng xinh xắn. Cảm giác hường thụ này, ai bảo tiền không mua được hạnh phúc chứ.

- Tiểu thư có cần ghi lại hóa đơn không ạ?

À đúng rồi ta đi theo suất ngoại giao, nhất định sẽ được miễn thuế.

- Có, ghi lại giùm một hóa đơn.

Anh phục vụ còn đích thân ghi hóa đơn hộ ta, trời ơi, đúng là nhiệt tình mà.

- Cho hỏi tên họ của tiểu thư ạ?

Đúng rồi nhĩ, ta khai trong tờ khai xuất nhập cảnh ở Bộ Pháp thuật Mỹ bằng tên thật của mình. Nếu giờ ghi hóa đơn thì nhất định sẽ phải ghi tên thật thì mới có thể đưa cho kế toán để kê khai. Mà tên thật của ta thì lại không thể sử dụng được. À mà ta là phù thủy cơ mà, chính một cái tên là chuyện dễ như ăn kẹo.

- Magnus Black. Tùy viên của Đoàn Ngoại giao Anh.

Ta thấy anh quản lý đứng sững lại không hề động bút. Ta cũng rất thân thiện khi điền đủ thông tin vào tờ hóa đơn cho anh ấy. Ký tên rồi đưa lại. Anh ta cũng không nhận lấy tờ hóa đơn đó luôn. Hay là đang shock vì ta sẽ được trừ thuế, nhưng cũng không trừ anh ta mà trừ vào ngân quỹ của Bộ cơ mà. Anh ta sợ cái gì chứ. Ta ho húng hắng hai tiếng anh ta cũng không đáp lại.

- Làm ơn. Tôi còn phải đi.

Lúc này thì anh ấy mới chậm chạp đóng dấu rồi ký tên lên tờ hóa đơn. Ta rời đi khu phố mua sắm để tới một con đường nhỏ ven sông trải đầy sỏi đá, và nhìn xem đây chính là cuộc sống. Những con đường ven sông là một loại hình nghệ thuật đặc biệt của riêng nó, những đèn đường cao sáng trưng, những quán coffee với bàn ghế bày ngoài trời, những quán rượu ấm áp đầy các thực khách đã ngà ngà say, nói cười vui vẻ.

Lấy cho mình một chiếc bàn ở dãy cuối để có thể ngắm nhìn được hết con đường, ta sẽ nghĩ là không có đầu cuối, vì ở đầu bên kia ta cũng có thể nhìn theo hướng ngược lại. Khi ngồi xuống ghế thì có một vị khách cũng tới ngồi vào phía đối diện. Ringgar Malfoy, đang ngồi xuống cử chỉ rất thần nhiên như thể hẳn được hẹn tới đây. Hắn cầm một cánh tay khô quắt héo rữa, trông màu sắc cánh tay kinh khủng cực kỳ, nơi tụ máu thì tím thẫm lại, những mạch máu nổi vằn vện như bị vỡ nát ra. Hắn cầm cánh tay đó gơ về phía ta, ý muốn bắt tay:

- Cánh tay của vinh quang, chỉ soi sáng cho người cầm nó.

Ta để ý ngón áp út của cánh tay đó còn đeo một chiếc nhẫn. Tên này chặt tay vợ hắn để làm thành thứ đó ư? Khiếp quá!!!

Ta cũng không để ý tới hắn mà chỉ thưa với người phục vụ:

- Cho xin một coffee Willow pha chế với máy Siphon, làm ơn.

- Tiểu thư sẽ mất ngủ vì ly coffee này. Anh phục vụ lịch sự nhắc nhở ta.

- Thật là một đêm thật tuyệt để khám phá thành phố này, đúng không? Ta cười.

- Cho một ly whiskey. Ringgar lên tiếng.

Ta cũng không thích không khí yên bình tuyệt đẹp này bị phá vỡ nên chỉ ngồi yên ngắm cảnh coi người đối diện là không khí. Dù diện mạo hắn cũng quá lung linh trong buổi tối này đi.

- Ta yêu mặt trăng, cũng như việc chúng ta đi một vòng từ trống rỗng đến tròn đầy. Ringgar nói.

- Tôi là một kiểu người cần thưởng thức mọi thứ một mình. Ta đáp vu vơ vậy.

- Rắc rối là, không ai có thể kiểm soát được điều họ muốn. Ringgar cười với ta, nụ cười nhếch mép mà mắt không một nét cười nào này. Aiz.

- Tôi không biết anh thực sự là ai? Nhưng ma pháp luôn để lại dấu hiệu. Anh đi theo tôi với mục đích gì, tôi không muốn biết. Có những điều không nên nói ra, cũng như có những người không nên ở đây vậy.

Ta mới có ngu khi không nhận ra ta có kẻ theo đuôi. Nên đã tương kế tựu kế, cứ tỏ ra như không biết gì. Ta cũng không thể vạch mặt hắn trước những người ở bữa tiệc được, khi ở trong cửa hàng nữa. Aiz, khi hắn ngồi xuống thì ta càng khẳng định nghi vấn của mình là thật. Ta thật phục bản thân mình quá mà.

- Nhưng em đã không để lại dấu hiệu nào cả.

Ta không hiểu câu nói của hắn lắm, hay hắn phát hiện ra ta cũng cái trang bằng phép thuật. Phép thuật của ta tốt lắm cơ mà, vậy kẻ này nhất định không phải bình thường. À thì một kẻ theo đuôi người còn cái trang nửa thì bình thường mới điên. Hay hắn là sát thủ được cử tới để kết liễu ta. Ai đúng là đứng núi cao gió lạnh nha.

Một lần đen ma thuật khê trải trùm lên cơ thể hắn đem kẻ kia trở về hình dạng thật. À cái bộ dáng đáng ghét này, là anh bạn Voldemort đây mà. Cụ Dumbledore cũng nhắc ta hãy nói chuyện với hắn, không lẽ đợi lúc đánh nhau người lại đứng đầu võ mồm một thôi một hồi rồi mới nhảy vào tay chân thay lời nói ư? Đẳng nào hắn cũng đến rồi. Đúng lúc lắm.

- Ta là một nhân viên gương mẫu, ta không có ý định dây dưa vào vụ để lộ phép thuật trước mắt những Mo-Taj này đâu. Ta nhấp nhẹ một ngụm coffee chưa đun nóng hổi, chút đắng đọng lại nơi đầu lưỡi rồi vị ngọt ngấm dần ra cả khoang miệng.

- Họ sẽ không.

Voldemort chỉ xoay xoay ly rượu rồi nhìn vào trái cầu đá tròn xoe trên mặt nước màu hổ phách.

- Chỉ là rất vui được gặp em. Em thật điên.

Ta không hiểu hắn đang khen hay là đang đe dọa ta nữa, nhưng không khí này rất thanh bình, không có tí xúu mùi thuốc súng nào hết. Và hắn thì như hòa lẫn vào bầu trời đêm vậy.

- Cảm ơn, đúng vậy, tôi sẽ coi đó là một lời khen. Mr Know-It-All, has his reign and fall.

Hắn cười thật tươi, đường bậc môi rõ nét, hàm răng đều trắng như hạt ngọc. Ta chưa từng thấy hắn cười, nhưng đúng là một mỹ nam đấy. Thật đáng tiếc.

- Em biết không, ta đã mong rằng một ngày ta có thể đủ dũng cảm để chạy trốn khỏi những điều khiến ta đau đớn.

Ta đã không biết có thể nói gì vào lúc đó, hàng ngàn thứ cứ ngổn ngang bên trong đầu. Ta nghĩ không nói gì yên lặng uống coffee là thích hợp nhất. Sao cụ Dumbledore không nói trước với ta là Voldemort cũng rất thích lý sự, nói mấy câu cao siêu khó hiểu. Ai lại muốn chạy trốn chứ, sao không đối mặt? Kỳ lạ.

- Và khi ta nghĩ mọi nỗi đau đã qua rồi. Thì nó lại trở lại lần nữa. Ta nghĩ có lẽ định mệnh đã quyết định là hai ta sẽ buộc chặt vào nhau.

Voldemort đang tâm sự với ta. Như một kẻ thất tình? Sao trông bộ dáng hắn lại giống một đứa trẻ lẻ loi bị bỏ rơi thế nhỉ? Mà hắn đúng là vậy mà. Và đôi mắt của Voldemort như chứa đầy những nỗi buồn thật đẹp.

- Anh có biết không, có một định mệnh con người không thể chạy trốn được, đó là cái chết. Và nó không đau đớn như cái chết khi đang sống đâu.

Nghe xong câu góp ý chân tình này của ta thì mặt hắn đánh lại, không phải muốn xử lý ta luôn đấy chứ? Thì đúng chúng ta là kẻ địch không đội trời chung mà. Hắn cũng có nói định mệnh buộc chặt ta với hắn, không phải muốn tuyên chiến thì là gì?

Ta nhìn hắn không nói gì, vẻ mặt lạnh lẽo như ác ma. Vẻ đẹp này đúng là một lời nguyền khiến bất cứ ai gặp hắn cũng không thể thấy được con quái vật bên trong mà. Không biết linh hồn hắn nhìn trông có như vẻ ngoài không? Hắn đã xé mình thành các Trường Sinh Linh Giả mà.

Nhưng nếu như đúng vậy thì khuôn mặt hắn phải bị biến dạng chứ, sao mà đẹp vô phép vô thiên thể được.

- Anh biết không, tôi nghĩ nếu chúng ta không phải là kẻ thù thì chúng ta có thể là bạn tốt. Như những người đàn ông vậy.

Nói câu nói mang đầy tính nhà ngoại giao này không sai chứ. Hay coffee đang ngấm vào rồi khiến trái tim ta đập có phần gấp gáp hơn.

- Em nhất định sẽ khiến ta đau theo cách đó ư?

- ...

- Em biết không, có những thứ ta nhận ra là đã thay đổi, không phải chỉ là ánh mắt em, ta có thể cảm thấy cả giọng em cũng đã khác đi nhiều. Em không còn là em nữa, có lẽ em sẽ không quay trở lại nữa nhưng ta thì vẫn ở đây.

Không phải là say rồi nên ăn nói linh tinh đấy chứ. Ta và hắn lại chìm vào im lặng. Nhưng dường như hắn lè nhè như kẻ say thật, cứ nhất quyết phá vỡ bầu không khí yên bình này.

- Em nhìn những người kia em nghĩ gì, bọn họ đều là có đôi có cặp, nếu như họ một mình, họ sẽ tìm kiếm thứ gì đó, ai đó. Đôi khi ta đi tìm, nhưng con đường ấy như đường ray xe lửa, ta chuyển làn ray rẽ lối, đến trạm dừng, qua rất nhiều lần như vậy. Nhưng chỉ cần ta biết rằng mình đi đâu, thì ta sẽ tới đó.

- Vậy anh đã đạt được thứ đó chưa? Ta hỏi hắn.

- Rồi.

Voldemort kẻ ra cũng là người nói lý lẽ, tình cảm đủ cả đấy chứ. Sao tin đồn lại nói hắn tàn bạo, vì là lãnh đạo nhưng đường lối sai không quản nỗi đám thuộc hạ để mặc bọn chúng giết người phóng hỏa cướp bóc nên mới ra nông nỗi mà đầu phe Hắc Ám ư? Chứ về tri thức này của hắn, hắn sẽ phải gạt được cả ới người nhẹ dạ cả tin. Đối mặt với kẻ thù mà người còn nói được những lời thâm tình thì quả thực là một lãnh đạo biết ăn nói. Rất đáng sợ ah, thà chúng ta cứ lao vào một mất một còn cho nhanh chóng, chứ nói chuyện thế này ta đâm ra lại nảy sinh hảo cảm với hắn.

Cứ tưởng tượng xem, nếu một ngày kẻ thù của người chạy lại rồi vỗ vai người như bạn chí cốt rồi nói: "Hôm nay trời đẹp nhỉ, chúng ta có thể thắt chặt tình cảm." Nói xem, người có nghĩ là hắn có âm mưu gì hay không? Không phải đầu óc hoạt động quá công suất, đoán mạch rồi đấy chứ?

Vậy là ta dành củng cố niềm tin của mình bằng việc nhìn vào Tam Đại Phù Thủy, không phải Grindelwald cũng rất quyền rũ hay sao. Bất kỳ ai nghe hắn nói cũng đều bị thuyết phục. Ta là người ý chí kiên định, sẽ không vì vài lời này mà lung lay.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 13: Trận chiến tại Detroit

Viện Bảo tàng Detroit, 20:00.

Ta đứng trước cửa sổ văn phòng của mình. Vì là đãi ngộ lãnh đạo, nên ta nhiệm nhiên có một văn phòng làm việc đẹp lung linh. Chỉ còn 1 tiếng nữa là sẽ tới giờ bắt đầu buổi Đấu Giá. Đứng trước bản đồ thành phố đang hiện ra trước mắt, kiểm tra lại từng dấu báo hiệu của 6 địa điểm còn lại. Vẫn chưa có gì.

Đây là một sáng kiến của ta, tại cửa ra vào sẽ được trang bị công dò tìm pháp thuật hắc ám. Chỉ cần trên người những vị khách ra vào có bất kỳ dấu hiệu nào sẽ được cảnh báo bằng một ánh sáng đỏ trên vị trí bản đồ. Và cảnh báo ấy sẽ gửi thông tin trực tiếp tới ta – chỉ huy đầu não của chiến dịch này. Vì chỉ cần biết được sự xuất hiện của địch, ta có thể đảm bảo kế hoạch diễn ra thành công.

Một chùm sáng đỏ thứ nhất tại viện Bảo tàng Chihuly, tốt lắm, rần đã vào hang. Người có nghe câu bắt rần phải bắt tận hang chưa. Thay vì đợi chờ chúng quay lại tổ, người xây cho bọn chúng một cái rồi thả mỗi vào chờ đợi. Khi nhìn thấy chấm xanh cuối cùng hiện lên tại địa điểm của mình. Ta lập tức rời đi khỏi văn phòng.

Tại Ballroom của Viện Bảo tàng Detroit, 21:00.

Căn phòng hội thảo lớn được chiếu sáng rực bởi những chùm đèn trần rủ xuống như nhũ thạch. Bên trên là sân khấu với tấm rèm lớn màu đỏ thẫm cùng dàn đèn treo cao. Phía dưới là hàng ghế cho khách quan. Lúc này đã tập trung đông đủ tại đó.

Người chủ xị buổi đấu thầu ngày hôm nay là Blake Shankton đang đeo mặt nạ, vì là buổi đấu giá riêng tư, nên các vị khách sẽ không muốn để lộ danh tính của mình, tất cả đều đeo mặt nạ. Lần trong những khách mời đều là 9 người còn lại trong tiểu đội Magnus của ta. Mà ở đây, chỉ có 3 thành phần được mời đến: Thần Sáng của ta, 30 hình nhân phân thân và cuối cùng chính là 17 Tử thần thực tử có địa vị cao, xuất thân từ những gia tộc danh tiếng. Người hỏi vì sao ta lại lọc ra được thông tin ư? Vòng tuyển chọn khách mời khắt khe, member VIP đều là bịp hết, ta vốn không có mời ai cả. Những kẻ quyền quý theo phe Hắc ám thì đều là thành viên của CLB Đấu giá từ trước đó.

Thực ra, sắp xếp một chút với Bộ Pháp thuật, tổ chức buổi đấu giá, lấy thông tin từ CLB và bắt thóp họ, ta chỉ nắm một ít tội lỗi của con cháu bọn họ, sau đó đe dọa dụ dỗ, khiến bọn họ phải thỏa hiệp. Ai cũng có điểm yếu, ta chỉ là sắp đặt kế hoạch trước, sau đó ngồi mát ăn bát vàng thôi, không đến mức quá khổ cực.

Dù biến thành đại bàng rồi khuất mình phía trên giá đèn treo sân khấu, ta vẫn có thể thấy rõ được toàn cảnh phòng họp vì mắt đại bàng rất tốt. Cũng thành công thấy được mục tiêu đã xuất hiện. Nhìn dáng người kia ta có bị thụ vô mắt thì vẫn có thể nhận ra hần.

Blake lắp mic, rồi vung tay bật sáng tất cả những chiếc đèn ở viền sân khấu, đem lớp pháo hoa bật tung lên. Một vẩy đũa thứ nhất, đem một cuốn sách được trưng bày trong tủ kính hiện lên trước mắt quan khách.

- Vật phẩm thứ Nhất, Cuốn sách của Seraphiel. Cuốn sách là tổng hợp những phép thuật chính phái được viết bởi hội Seraphiel – bộ ba những sinh vật huyền bí và quyền năng là Agamotto, Oshur và Hoggoth. Qua nhiều thiên niên kỷ, nhiều vị phù thủy đã bổ sung thêm kiến thức của riêng họ vào sách như Varnae, Nữ hoàng Cleopatra và vị thần Marduk. Cuốn sách chứa đựng toàn bộ những phép thuật "chính phái" từng được biết, với chức năng khắc chế tà thuật và chống lại những kẻ sử dụng chúng. Giá khởi điểm 5 triệu Galleons.

Thì tổ chức một buổi đấu giá cần có những bí kíp gì, đó chính là chìm mỗi vào trong đám đông. Để hần trả giá đầu tiên, hoặc tham gia đẩy cao giá trị món hàng lên. Ta đau lòng nhìn chính một phân thân của ta, lúc này đang hóa trang thành Colley Fitzgerald, Bộ trưởng Bộ Kiểm sát pháp thuật Hoa Kỳ. Chậm rãi giờ tấm bảng số của mình lên, giọng điệu thần thái phải thật sang, mày đang là người có "tiền ảo" hiểu không?

- 6 triệu Galleons.

Dường như Cuốn sách này không được đắt hàng lắm với đám Tử thần Thực tử. Hừm lũ ấu trĩ, biết thêm thì tốt chứ sao. Dù là Bạch pháp thuật hay Hắc pháp thuật thì đều có thể khắc chế, bổ sung cho nhau. Biết nhiều thì tốt chứ sao. Thế là một bản sao khác của ta, lúc này là Helene Trudeau, vợ ngài Tham tán Tối cao Bộ Pháp thuật Mỹ phải giờ bảng bắt bình lên tiếng.

- 10 triệu Galleons.

Đám Thần Sáng thuộc hạ thấy tình hình không khả dĩ nên đành ồ lên vài tiếng kinh ngạc cho có không khí. Ta dám cá là họ đang cố tỏ ra nghiêm trang vậy thôi, chứ thấy cảnh ta phải một lúc diễn mấy vai một mình thế này, chắc là rất sung sướng trong bụng đi. Chỉ huy ác ma của họ gặp chuyện cơ mà.

- 10, 5 triệu Galleons.

Đây, đứng rồi, một nốt trầm khác đến từ Jesse Cartney, cấp dưới của ta. Tốt lắm, quan trọng là một nốt trầm giá chơi vui khiến cho những người trong buổi đấu giá sẽ cảm thấy con số này là kịch trần rồi. Họ sẽ đồng ý trả thêm một ít nếu thực sự muốn nó.

Đội không thấy ai lên tiếng thì một người đàn bà trung niên lên tiếng:

- 11 triệu Galleons.

Đây không phải người của ta, cô ta đến từ phe địch. Ui cuối cùng thì bao công ta diễn kịch. Nhưng ta cũng không thể để bảo bối lọt vào tay người khác được, ta phải đảm bảo màn kịch diễn ra trôi chảy, the show must go on. Trả các bảo bối về lại viện Bảo Tàng.

- 15 triệu Galleons.

- Không có ai trả giá cao hơn nữa. Tôi đếm đến ba, nếu không Cuốn sách của Seraphiel sẽ thuộc về vị khách số

Đấy giá cuối cùng, thành công đưa Cuốn sách thuộc về một bản sao khác của ta là cậu quý tử nổi danh của ngài Bộ trưởng Cadian, Justin Cadian.

Blake vỗ tay, đem cả khán phòng cũng vang lên tiếng chúc mừng.

- Không bắt những quan khách đợi quá lâu, có lẽ quý vị cũng giống tôi, hỏi vật phẩm nổi danh nhất của cuộc đấu giá này là gì. Không cần phải chờ đợi tới cuối cùng. Chiếc nhẫn chứa đựng bên trong một vị thần, một vị thần sẽ phục tùng chủ nhân mình bằng việc hiện thực hóa những điều ước. Chỉ cần miết tay lên chiếc nhẫn này thôi, bạn sẽ trở thành chủ nhân của vị thần đó. Chiếc nhẫn của Arrugamus. Giá khởi điểm 20 triệu Galleons.

Đúng rồi của ta chính là cô tình nhà một chút tin tức, một vài câu chuyện bên lề, thổi bùng lên tin đồn bán tin bán nghi rằng chiếc nhẫn sẽ xuất hiện ở một trong 7 buổi đấu giá. Một chiếc nhẫn được vận chuyển từ Anh sang Mỹ trong tình trạng bảo vệ nghiêm ngặt nhất. Và buổi đấu giá ở Viện Bảo Tàng Detroit này tập trung nhiều quan khách cao cấp nhất. Sẽ thành công hướng sự chú ý của dư luận vào buổi đấu giá này.

- 50 triệu Galleons.

Voldemort là người đầu tiên giơ tấm bảng lên. Hắn đeo mặt nạ kim loại sáng bóng, hoa văn cầu kỳ. Trông giống hệt mấy tên sát nhân giết người hàng loạt của phim Hollywood. Nhưng hắn đã trả giá cho ta rất cao nha, hắn muốn gì ở ta, ban cho hắn sự bất tử à? Ta không thể. Chẳng có vị thần nào ban cho người sự bất tử mà qua mặt được Từ thần hết.

- 60 triệu Galleons.

Justin Cadian lên tiếng. Voldemort quay mặt nhìn về phía bản sao Justin của ta. Không rõ là bộ dáng gì vì che mặt rồi mà, nhưng ta dám cá là đe dọa lắm.

- 100 triệu Galleons. Voldemort nói.

Má ơi, là bằng cả một ngôi nhà chạt nich hồng ngọc đó. Tên này làm Chúa trùm cũng quá giàu có rồi. Ai như ta, nhân viên ăn lương bèo bọt.

Chóp lấy chuẩn xác thời cơ, ta vỗ cánh vút mình bay lên phía trên hộp kính trưng bày chiếc nhẫn. Xung quanh căn phòng này đã ếm bùa chống Động Thổ, không kẻ nào có thể chạy ra khỏi đây hết. Trên trần nhà những chùm đèn cũng đã ếm sẵn bùa phát quang ảo ảnh, hay nói đúng hơn những mặt kính của chúng sẽ khúc xạ lại ánh sáng trắng khi đi qua lăng kính thành nhiều chùm sáng đơn sắc khác nhau. Để đảm bảo kế hoạch tỉ mỉ nhất, tất cả đều làm bằng kim cương, có mật độ cảm quang cao hơn hẳn những vật liệu khác.

- Thuộc hạ của ngươi sẽ chết hết nếu như ngươi không chết Voldemort. Ta thét lên.

Từ đôi mắt vàng chói sáng của ta hiện ra những chiếc lông, rồi một chùm lông vàng bung ra, tạo thành hàng chục con đại bàng khác đang vỗ cánh. Trong khi những hình nhân phân thân trở nên trắng muốt, ẻo lả như lớp giấy bị xé dần cho đến khi tan tác thành trăm mảnh.

- Phantasiae Infinium.

Đáp mình xuống trên sân khấu, tiểu đội Thần Sáng đã dàn về hai phía trên cùng sân khấu yểm trợ ta, tản ra bắt giữ lũ Từ thần Thực Từ đang bị ảnh hưởng bởi Ảo Ảnh. Trở lại với hình dáng thực của mình. Đây cũng là một phần trong kế hoạch mà cụ Dumbledore thêm vào, nói là tạo bất ngờ cho Tom. Ta cho rằng cụ đúng.

Vì Voldemort chấn động đến nỗi giải tan được Ảo Ảnh của ta, hắn choáng tỉnh, lắc mình một cái đến trước mặt ta, bộ dáng không rõ biểu cảm gì, vì ta có nhìn thấy mặt hắn sau lớp mặt nạ đâu.

- Ta đã nghĩ rằng nếu em trở lại, em sẽ nhất định tới tìm ta trước.

Ta không hiểu câu nói của hắn, nhưng ta không phải loại người sẽ nói hai lời khi đánh nhau. Ta cầm kiếm vung về phía sau bằng cả hai tay, vận lực, vung thẳng mũi kiếm vào cổ hắn, kiếm khí như một luồng sóng thần ập tới. Voldemort chỉ kịp vung người về phía sau để tránh đường đi của thanh kiếm. Chiêu thức thứ hai, kéo lưỡi thanh Murakami bỏ xuống, chiêu chiêu đều là chí mạng, chùm sấm sét đỏ nhá lên theo từng đợt kiếm khí xuất ra.

Choang!!! Một tiếng thanh thủy, giống như bị đại lực hất văng ra sau, ta bắn thẳng vào bức tường đằng sau rồi rơi bịch xuống. Hắn chỉ với một cái vung đũa mà đánh bật được ta. Xung quanh tường đều là không gian ma pháp đã được mở rộng, như một khối hộp cao su co giãn trước tác động ma lực. Nhưng nó cũng chính là điểm yếu, nếu một lực đối lên nó thì sẽ tạo ra phản lực tương đương. Ta lãnh trọn cú đó, như bị một cặp sừng của con bò đầu Tây Ban Nha húc thẳng vào bụng. Ta phụt ra một tiếng, phun ra máu.

Lắc mình đứng dậy, đem thanh kiếm vút sang một bên. Thứ hắn điều khiển là trọng lực hút đẩy nên mới hất văng ta được như thế này. Chúa Tể Hắc Ám quả không phải là hư danh. Bộ áo giáp kháng chịu được ma lực của ta rách bươm.

Một luồng sáng xanh chớp giật từ đầu cây đũa phép trên tay hắn hướng về phía ta. Bật mình sang trái để tránh né đồng thời bật tung đôi cánh cuộn chúng lại thành một lớp bảo vệ con thoi, luồng sáng xanh khi chạm vào đôi cánh của ta bị bật văng ra.

Đáp người lại trong không trung, mở đôi cánh đen dài trên lưng, đem Án chú Cuồng Long tạo thành một bộ áo giáp đen ôm trọn cơ thể. Luồng sáng xanh với hình thù của một con rồng tung mình cắn xé phóng tới.

Có lẽ Voldemort không bao giờ học được, là một chiều nếu như đánh không có tác dụng với đối phương thì không nên dùng tới hai lần.

Ta giờ tay lên chặn lại cái mồm đang mở lớn của con rồng, xẹt xẹt xẹt, những tiếng tí tách bụi sáng như người ta hàn xì, con rồng đứng khững lại. Voldemort điên cuồng hơn nữa, một cái vút tay thứ hai đem con rồng phình lớn ra, chớp sấm nhá lên dữ dội như những chiếc sừng ánh sáng đang mọc ra trên thân con rồng.

- Không bao giờ học được, Voldemort, ngươi không bao giờ học được điều gì sao?

Nói rồi ta hút hết luồng sáng xanh từ con rồng cuộn lại trên tay thành một khối cầu xanh ngọc lơ lửng trên tay. Ta vút tay lên ném trả quả cầu về phía Voldemort.

Vút!!! Những sợi tóc rời ra trên đường đạn xẹt qua của quả cầu. Bắn ra chỉ cách khuôn mặt hắc trong đường tơ kẽ tóc.

- Thật không thể nào. Voldemort lẩm bầm.

- Nó chỉ đúng khi ngươi tin vào điều đó hay không thôi Tom? Ta cười váng lên.

Âm vang thanh thúy vang vọng cả căn phòng. Ta đang nghĩ là hắc chỉ có mỗi độc chiêu là con quỷ lửa và mấy Lời Nguyên Không Thể Tha Thứ. Nhưng ta đã lầm. Hắc vút chiếc đĩa phép của mình lên. Một tấm lưới sấm sét quăng mình về phía ta.

Nhưng Voldemort không hiểu được lớp áo giáp Án Chú Cuồng Long trên người ta, hắc chưa bao giờ thấy. Nó hoạt động như cái khóa ma thuật đem toàn bộ năng lực nguyên bản của một con quỷ trong ta giải phóng hoàn toàn. Sức mạnh đã nhấn chìm cả một đội quân địa ngục.

Tạo ra hai trận pháp sáng rực trên tay, vung nó lên như lưới kiếm xẻ tan tấm lưới sấm sét. Phóng mình qua đó, vung cả hai tay chụp lấy đầu của Voldemort. Trước áp lực của hai trận pháp, linh hồn hắc văng ra khỏi cơ thể, lơ lửng phía sau như một quả bóng ánh sáng chỉ được giữ lại bởi sợi chỉ mỏng manh.

Hạ hai tay mình xuống thu hồi trận pháp, linh hồn hắc liền rút trở lại cơ thể. Nhưng trong một tích tắc đó thôi, khi ta nhìn thấy linh hồn hắc, ánh mắt ấy, ta thấy được sự cam tâm tình nguyện trong đó. Ánh mắt ấy khiến ta khó chịu.

Xích hai tay Voldemort lại bằng một chiếc còng Khóa Ma Thuật, khiến người đeo nó sẽ không thể sử dụng ma thuật, nếu cố sử dụng chúng sẽ bị một luồng điện cao áp chích thẳng vào người. Với tay bỏ xuống chiếc mặt nạ kim loại kia. Ta nhìn hắc.

- Ngươi thua rồi. Mọi câu chuyện cổ tích đều cần một nhân vật phản diện cổ điển. Ngươi biết không Tom? Bóng tối luôn cần ánh sáng, cũng như ánh sáng cần bóng tối vậy, không có ta ngươi không là gì cả.

- Một hệ quả tất yếu của thời thế. Voldemort nói.

Đúng là Chúa trùm một phe, khi bại trận cũng là bộ đáng bại trận hiên ngang ngẩng cao đầu này.

- Khi em biến mất, anh đã thấy em ở khắp mọi nơi. Có những thứ thay đổi và có những thứ không thay đổi.

Hắc vậy mà lại ngã vào người ta, bất ngờ trước cú ngã của hắc khiến ta ngã ngồi về phía sau chỉ kịp chống tay lại. Về phần Voldemort, ta cảm giác trên người như có bàn ủi cực nóng làm cho hắc bị phỏng tay mà trở nên run rẩy. Trán hắc tựa vào ngực ta mà khiến trái tim ta đập thình thịch thình thịch dữ dội. Mặt đỏ bừng lên, đại não chấn động.

- Sabrina, ta cuối cùng cũng đã đoạt được em rồi. Ta yêu em nhưng ta lại muốn giết chết tình yêu này.

Ta cúi xuống nhìn hắc, từ góc độ của ta chỉ có thể thấy đầu mũi của hắc rung động kịch liệt. Cứ như đứa trẻ con đang khóc, nức nở cất tiếng. Ta có chút luống cuống, tim cũng thất lại, cổ họng chưa xót nghẹn nghẹn.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, ta vẫn có điều không hiểu. Hắc là gặp ta lần đầu. Cùng lắm là cũng chỉ thấy ta trong hình dạng khác. Làm sao mà hắc lại gọi tên ta và nói yêu ta thâm tình đến vậy được. Yêu ở đâu ra?

Hay hắc bị ám ảnh trầm trọng về kẻ thù truyền kiếp của mình như khi hắc dành 17 năm theo đuổi Harry Potter.

- Ngươi không sợ bản thân đau lòng sao?

Hắc quay người lại, đưa đôi bàn tay bị còng lại của mình chạm lên khuôn mặt ta, nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước. Trong ánh mắt chỉ tràn ngập đau thương đến kinh tâm động phách, son băng địa liệt. Nếu như ta có một mong muốn, thì đó chính là thời khắc này sẽ dừng lại vĩnh viễn. Ta không nói, nhưng từng mảnh vỡ vụn bên trong ta như muốn gào thét lên, nước mắt ta như xé lòng rơi ra.

Hắc vòng tay xuống người ta, siết chặt tấm lưng lại, ôm vào trong ngực, đặt lên môi ta một nụ hôn nhẹ nhàng.

- Ta nghĩ là ta nên hôn em mỗi khi có thể làm điều này.

Rồi rất nhanh trở nên cuồng bạo, mãnh liệt, mạnh mẽ cắn đôi môi ta một cái đau đớn. Sự đau đớn khiến ta thanh tỉnh đầu óc, đẩy hắc ra.

Mà Blake Shankton tưởng Voldemort định ăn thịt ta không bằng, giật vội hân ra, chĩa đũa phép vào hân đe dọa.

- Ta không sao, Blake.

Quệt đi vết máu, cảm thấy vị tanh nồng trong miệng. Ta cũng chẳng buồn trị thương. Nhìn Voldemort lần cuối rồi hất tay:

- Giải đi.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 14: Tòa ngục Lindisfarne

Voldemort được chính ta áp giải tới Bộ Pháp Thuật Anh bằng xe ngựa do 9 con Thestral kéo đi. Đi cùng có Blake Shankton, Zella Rockwood, Andy Simson và ta. Điều kỳ lạ nhất là không như ta mong đợi, những địa điểm khác chỉ bắt giữ được một số ít Tử thần Thực tử, những kẻ ta bắt giữ cũng chỉ có Anthony Dolohov cùng Evan Rosier, còn lại đều là những kẻ chưa được xác định danh tính. Việc tra khảo phạm nhân sẽ được diễn ra tại phiên tòa ở Bộ Pháp Thuật Anh khi bị đơn được đưa tới.

Và giờ thì đến miệng hân cũng bị khóa lại bằng một cái còng ma thuật quang đầu. Ta nhìn hân có chút bối rối rồi lại nhìn về khung cảnh phía xa qua lớp kính cửa sổ. Chiếc xe đang bay qua một khu vực mưa lớn, bên ngoài mưa xám trời, xa xa những ánh chớp giạt nhá sáng cả một vùng mây mù vần vũ, đặc quánh lại như lớp kẹo gòn tối thui.

Một tia sét nhá lên đánh thẳng vào chiếc xe, không ổn rồi, cướp phạm nhân. Ta mở cửa xe, nhào người ra ngoài bảo vệ những con Thestral và Andy đang điều khiển xe bằng một Thần chú bảo vệ. Một tia sét lại đánh thẳng vào nơi tay ta đang bám trên thành cửa. Nhảy ra khỏi đó, tung cánh lên để chống trời lại từng cơn gió quạt giữ dội. Nước mưa đập vào mặt đau rất.

Phía sau đuôi ngay sát chiếc xe chính là Ragnarok Crimson đang đứng trên mình con rồng trắng lông xanh của hân, con Yin màu đen lông vàng cũng bay theo sát sao. Ragnarok nhìn thấy ta thì chấn động. Hân ngạc nhiên đến nỗi đôi mắt lơ lơ cũng mở lớn hơn.

- Sabrina!

- Ragnarok quay về đi, ta không muốn phải bắt người. Nhưng Voldemort cần có câu trả lời cho những tội ác hân đã gây ra trên toàn Châu Âu. Ta hét lên với Ragnarok, thanh Murakami cũng đã ra khỏi vỏ, nắm chắc chắn trên tay ta.

- Được, thấy cô là ta yên tâm rồi. Đó cũng là thỏa thuận giữa ta và hân. Ragnarok bay đến gần ta rồi cười.

Ta đến giờ thì cái gì cũng rồi rắm không hiểu, có lẽ ta đã bỏ quên chi tiết nào đó khi ta nói chuyện với Voldemort, có lẽ ta đã không mở lòng ra với hân. Chứ không tại sao hân lại đối với ta như đã quen thân từ rất lâu, Ragnarok cũng khẳng định điều này. Voldemort tìm ta để làm gì? Ta và hân quen nhau trước đây?

Ta muốn chuyển Voldemort tới tòa Nurmegard thay vì Azkaban, nhưng ông Cornelius Fudge đã nhất quyết rằng không thể nhốt hai trong Tam Đại Phù Thủy vào chung một chỗ được. Nhưng vì cần tới sự giám sát và thiết kế căn ngục giam cầm Chúa Tể Hắc Ám từ phía ta nên Fudge không thể không nhượng bộ. Ông ấy đồng ý cấp cho ta tòa lâu đài trên biển Lindisfarne, một tuyến phòng thủ cũng như giam cầm hoàn hảo, hoàn toàn biệt lập trên biển, rất khó để đi vào vì bãi đá cạn và địa hình phức tạp vùng vịnh.

Đứng từ trên tòa tháp cao nhất của Lindisfarne có thể phóng mắt ra nhìn biển xanh vỗ sóng, bầu trời hoàng hôn trong ráng chiều đỏ rực, phía xa xa còn có từng đàn hải âu bay về đất mẹ. Tại đồng cỏ bao quanh Lindisfarne có rất nhiều hải âu đậu lại, trắng xóa cả một vùng. Khung cảnh tuyệt đẹp.

Vùng nhẹ cây dừa, rồi điều khiển nó nhịp nhàng uyển chuyển như một nhạc trưởng đang phối hợp với giàn giao hưởng. Đem từng đợt sóng vỗ ra, nổ tung trên mặt nước như những đợt bắn phá của đại bác. Người ngoài nhìn vào chỉ thấy những vụ nổ liên tiếp. Nhưng những kẻ đang có mặt trên tòa ngục Lindisfarne này đều chỉ nghe thấy một bản nhạc man man, có chút buồn, có chút trống trải như đứng trên một cánh đồng lớn ngập nắng chiều, từng lời nhạc cất lên vẽ nên phong cảnh hữu tình.

Đây là trò ta thích làm nhất ở đây, vì ta có nhiệm vụ canh giữ Voldemort cho tới ngày xét xử trước phiên tòa phúc thẩm tại Bộ Pháp Thuật. Thứ hai đó chính là nói chuyện với Voldemort. Hân ở trong một căn phòng liên khối cẩm thạch trắng do chính ta tạo nên, không thể bị phá vỡ, ngăn kẻ bên trong sử dụng phép thuật. Trên căn phòng chỉ có duy nhất một lớp kính lớn có thể nhìn ra ngoài biển từ rất xa. Quả thực như Shakespeare từng nói: Trái Đất có âm nhạc cho những ai lắng nghe nó!

Ta đứng trước mặt hân, còn hân vẫn ngồi yên tại chiếc ghế của mình.

- Chào Tom, anh khỏe chứ? Em mang chút đồ ăn tới.

Đồ ăn sẽ được đưa vào từ một viên gạch trên tường, chỉ có thể được mở ra bởi người giữ bí mật. Khi người đã muốn nhốt một kẻ nguy hiểm thì hẳn nhiên con ruồi cũng dùng hồng lợt vào được.

- Nếu như có em ở đây cùng ta. Voldemort nhìn ta cười.

Ta bội phục, đến giờ phút này rồi mà hắn còn nói ra được mấy câu buồn nôn đó. Ta gõ gõ vào mặt cửa kính:

- Anh có ngửi thấy mùi gì không?

Hắn nhìn ta không nói. Ta đành tiếp lời:

- Mùi chiến thắng đấy.

Có những người sẵn sàng làm bất cứ thứ gì, kể cả việc điên loạn không ai tưởng tượng ra nổi chỉ để trả thù. Làm sao mà em có thể đi vào giấc ngủ khi mà kẻ thù ngoài kia đang vui cười, hưởng thụ những thứ họ lấy được từ mình?

- Chỉ cần em bình an là được rồi, những thứ vốn thuộc về em, anh đều có thể cho em.

Ôi cái bộ mặt thâm tình này ta sẽ tưởng hắn là diễn viên hạng nhất mất.

- Tom anh biết không, có một vị bác sĩ tâm lý, ông ấy rất quyến rũ là con người tài hoa và am hiểu về nghệ thuật. Một vị bác sĩ đạt được đỉnh cao thành tựu trong lĩnh vực của mình. Tên ông ấy là Hannibal, vị bác sĩ ăn thịt người. Ông ta có một biệt tài mà đến tận khi bị bắt, ông ta vẫn có thể dùng nó để quyến rũ người khác và bắt họ làm theo lời của mình. Đó là việc ông ta có thể nhìn vào một người mà nói ra chính xác những gì kẻ đó mong muốn, nói chính xác về tiểu sử cuộc đời của người đó, dùng thứ họ sợ hãi, chỉ bằng vài lời, kẻ kia sẽ tự kết liễu bản thân. Rất giỏi, đúng không?

- Em cho rằng ta là ai trong câu chuyện đó? Hannibal hắn là một pháp sư vĩ đại. Voldemort lúc này đứng lên, hắn tiến rất sát tới mặt kính.

Ta cảm tưởng như ta chỉ cần bước thêm hai bước nữa thôi là đầu mũi ta có thể chạm vào hắn được.

- Anh không là ai trong câu chuyện đó cả, anh là chính anh. Đó chỉ là một ví dụ về việc quyến rũ người khác bằng lời nói thôi. Và ông ấy là một Muggle.

- Vậy anh nghĩ mình là nạn nhân.

Được vì hắn đã nhanh tay chiếm mất lời thoại của ta nên ta đành phải nói huych toẹt ra luôn:

- Voldemort, người có quen biết ta?

- Còn hơn cả quen biết, em nghĩ Bộ Pháp Thuật sau chiến công của em sẽ khiến em được trọng dụng ư?

- Ta đủ thông minh để hiểu vị trí của mình ở đâu, Voldemort. Và ta là ác quỷ, ta làm điều đó miễn phí cho người. Ta cười gần nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Tom người biết không vì để ngăn người sử dụng phép thuật một cách thoải mái nhất. Ta đã tạo ra một khối không khí cực loãng ở đây. Người biết đấy, khi nào bộ con người thiếu Oxi, nó sẽ khiến người ngoan ngoãn mà mê mê sáng sáng.

Trên khuôn mặt của hắn xẹt qua một tia ngạc nhiên rồi lại bình thản đứng đó cười.

- Sabrina, anh yêu em chân thành, si mê, sâu sắc. Anh biết em nghĩ về anh. Anh đã thực sự muốn chúng ta có thể cùng sánh vai trên đỉnh núi cao, anh muốn đưa nghịch với em nơi làn nước biển xanh này. Anh muốn mọi chuyện như thế này mãi mãi.

Sặc, tên này đang nói gì vậy, ý hắn là hắn yêu ta như thế, ta lại động thủ với hắn, đổi lại ta mới là kẻ xấu sao.

Ta tông thẳng đầu mình vào tấm cửa kính Ruynh!!! Một tiếng, bật ngửa đầu lại rồi từ hốc mắt chảy ra những dòng máu đỏ thẫm trên mặt. Về mặt đáng sợ như Lê Quý đến đòi mạng hắn.

Nhưng hắn chẳng có chút kinh hãi nào cả, đúng là giết người như nghề rồi nên thấy cảnh này vẫn bình tĩnh được.

- Đùa tí. Người muốn sự giúp đỡ từ ta thì người phải nói chính xác điều đó ra Voldemort ạ.

Đúng vậy ta đang nghi ngờ rằng hắn đang rù quyến ta để ta mềm lòng với hắn. Y như Hannibal vậy. Ta mới không ngu.

- Ta chỉ muốn em thôi có được không?

Ta đương nhiên không thêm nói chuyện yêu đương với Voldemort. Cuối cùng mấy ngày sau ta cũng sắp thoát được cục nợ này rồi.

Căn phòng rộng lớn mà ta đi vào trông thật là quen thuộc khủng khiếp. Không thể nào mà ta chưa từng ở đây được, ta hẳn phải từng ở đây rồi. Đây chính là nơi mà ta đã từng đến trong cái Pensieve của cụ Dumbledore, đó chính là nơi mà ta đã quan sát phiên tòa đã kết án nhà Lestranges chung thân trong ngục Azkaban.

Tường ở đây được làm bằng đá u ám, được chiếu sáng lờ mờ bằng những ngọn đuốc. Những băng ghế dài rộng đặt chung quanh, và ở phía trên, trên băng ghế dài cao nhất, có nhiều bóng đen đã ngồi sẵn. Họ nói chuyện thì thầm, nhưng khi cánh cửa nặng nề sau lưng ta sập lại sau lưng thì một sự im lặng đáng ngại chợt ập đến.

Tại Bộ Pháp Thuật, Tòa Thẩm Phán Tối Cao, Hội đồng Phù thủy Tối cao, hội đồng trưởng lão cùng những tai to mặt lớn mà ta không quen biết đều đến buổi điều trần phúc thẩm Chúa Tể Hắc Ám Voldemort, cả bọn họ đều mặc những chiếc áo choàng tía mới một chữ W bằng bạc được làm công phu bên phía ngực trái của họ, và tất cả đều đang nhìn trừng trừng về phía Voldemort, một số tỏ ra rất nghiêm nghị, số khác thì lại trông đầy tò mò. Ta cười chào với cụ Dumbledore, vì hôm nay ta vẫn phải chịu trách nhiệm áp tải phạm nhân. Nhốt hắn vào trong chiếc lồng ma thuật. Ném một cái nhìn lên cái ghế đặt giữa phòng, hai bên chỗ tay vịn của nó phủ đầy xích. Ta đã từng thấy những sợi xích đó thỉnh thoảng cuộn lên và trôi bất kỳ ai ngồi vào giữa chúng. Tiếng bước chân của Voldemort vang vọng khi nó bước trên sàn đá. Khi hắn ngồi vào mép ghế, những sợi dây xích kêu leng keng đe dọa, nhưng không trôi hẳn lại. Ta chạy lại ngồi cùng cụ Dumbledore.

Cụ đã rất lịch sự khi hóa phép cho ta sẵn một chiếc ghế. Cụ nói:

- Con đã làm rất tốt. Hơn cả những gì ta có thể mong đợi ở con.
- Voldemort hẳn cần cho cộng đồng phù thủy câu trả lời về tội ác của hắn.

Ta trầm ngâm nói. Đúng vậy, dù cho kết quả có là gì. Ta cũng bố trí cho hắn một tòa ngục tốt nhất hiện nay. Như vậy là ổn rồi chứ gì?

Ông Cornelius Fudge hôm nay là Thẩm Phán, cùng ngài trưởng lão Donnel Vonsinki và ngài Adgar Dacctacus là hai Hội Thẩm. Mụ Dolores Umbridge với khuôn mặt cóc và bộ váy hồng chói lăm Thư Ký.

Ngồi ở giữa của hàng đầu là Cornelius Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật. Fudge có dáng người bệ vệ, thường hay diện một cái mũ chunky có màu lá cam, mặc dù hôm nay ông ta không đội nó, và ông ta cũng không có nụ cười khoan dung mà ông thường mang trên mặt khi nói chuyện với ta.

- Tốt lắm. Fudge nói. "Bị cáo đã trình diện – rất cuộc – vậy thì chúng ta bắt đầu. Mọi người đã sẵn sàng chứ?" ông hỏi mọi người chung quanh.
- Phiên toà kỷ luật vào ngày hai mươi tháng Tám. Fudge nói sang sảng, và Umbridge bắt đầu chép lia lịa ngay, "Xét xử vụ vi phạm tội ác diệt chủng chống lại toàn thể cộng đồng pháp thuật cũng như cộng đồng Muggle, vi phạm Điều ước Phù Thủy Quốc Tế, Bộ Luật An Toàn về Hành vi Phù Thủy, Đạo luật về Những Lời Nguyên Không Thể Tha thứ và Luật Giữ kín Bí Mật Phù Thủy...vân vân và mây mây (nói chung lão đại tội ác đếm không kể xiết) của bị cáo Tom Marvolo Riddle."
- Các thẩm phán: Cornelius Oswald Fudge, Bộ Pháp Thuật; Donnel Vonsinki, Cục Trưởng Cục Thi Hành Pháp Thuật; và ngài Adgar Dacctacus, Thẩm phán Tòa Án Phù Thủy Tối Cao; Dolores Jane Umbridge, Thứ Trưởng Cao Cấp Của Bộ."
- Người làm chứng phe bào chữa, Albus Percival Wulfric Brian Dumble-dore.

Cụ Dumbledore đang khoan thai sai bước ngang căng phòng. Cụ mặc một cái áo choàng dài màu xanh đậm và tỏ ra rất bình thản. Bộ râu màu bạc dài và mái tóc của cụ sáng lên trong ánh đuốc giữa một hình bán nguyệt những người đang đang gần như dí mũi vào cụ.

Các thành viên của Wizengamot thì thầm. Tất cả mọi con mắt bây giờ đã đổ dồn về cụ Dumbledore. Một số tỏ ra bức bối, số khác thì hơi tức giận, tuy nhiên, hai người nữ phụ nữ già ngồi ở hàng sau thì lại đưa tay lên vẫy vẫy về chào đón.

Kết tội Voldemort theo điều khoản, cả hội trường chỉ ngạc nhiên về việc Voldemort đứng đó bình thản đáp lại:

- Một vị vua cũng sẽ có lúc thoái ngôi. Ta tự hào về những gì mình đã góp sức vào cuộc cách mạng vĩ đại của toàn bộ phù thủy Châu Âu.

Vậy là Voldemort đã tự tin thừa nhận tội ác của mình bằng một góc nhìn khác, một cách hiểu khác của hắn so với lời buộc tội của ông Cornelius. Ông Cornelius khi ấy tức giận đến đánh chó chửi mèo bèn quay sang chìa mũi dùi vào cụ Dumbledore:

- Như tôi được biết ngài Hiệu trưởng Hogwarts là Albus Dumbledore đã từng dung túng cho Chúa Tể Hắc Ám một vị trí Giáo viên dạy môn Phòng chống Nghệ Thuật Hắc Ám. Có đúng không hả cụ Dumbledore?

Cụ Dumbledore đứng đĩnh đứng lên trả lời:

- Tom là một trong những giáo viên xuất sắc nhất mà Hogwarts từng có. Tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm đảm bảo rằng Tom Marvolo Riddle là một giáo viên thích hợp với vị trí đó nhất bằng những hiểu biết trong lĩnh vực của cậu ấy.

Tất cả mọi người đều quay nhìn về hướng cụ Dumbledore, Voldemort cũng cười đáp lại cụ. Ôi đầu óc ta quay quay, hắn từng dạy ở Hogwarts ư? Sao ta không có chút ký ức nào về hắn?

Cuối cùng ta đã quyết định sẽ tiễn hắn tận tới Lindisfarne:

- Anh hãy...giữ gìn sức khỏe.
- Ta biết em sẽ quay lại với ta.

Voldemort nhìn ta rồi cười. Nụ cười ấy khiến tim ta lại nhảy lên một cái. Đẹp trai quả thực rất nguy hiểm.

Tòa ngục đài Lindisfarne giữ những gì còn sót lại của Chúa Tể Hắc Ám lòng danh Voldemort đã ra đi theo hắc vào đêm hôm đó! Chúa không bắt hắc giam lại tại đó, số phận cũng không đối xử tàn nhẫn với hắc và định mệnh cũng không tước đi mạng sống của hắc. Chúa không tạo ra thế giới theo cách này mà là chính chúng ta.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ăn Thở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 15: Ngày trở về Hogwarts

Con tàu tốc hành Hogwarts trông hết sức cổ điển, nước sơn đỏ thắm mới tinh, đang tu tu xình xịch thả từng cột khói trắng cao ngùn ngụt chuẩn bị lăn bánh.

- Ông bà giữ gìn sức khỏe, con sẽ chăm sóc bản thân thật tốt. Giáng Sinh con sẽ về nhà ạ!

Sabrina ôm hôn chào tạm biệt ông bà rồi điều khiển cái rương bự chảng của mình lên xe. Một năm học mới tại Hogwarts lại bắt đầu. Sabrina chọn một khoang vắng người rồi ngồi lại, từ khi biến mất đến bây giờ thì chính xác là cô sẽ nhập học Năm Năm ở Hogwarts. Cô còn chưa báo tin mình trở lại cho bất kỳ người bạn nào ngoài Snape và Lily đã biết. Họ gặp cô chắc sẽ ngạc nhiên lắm cho mà coi.

Bọn trẻ con thấp lùn xùn đang chen lấn ngoài hành lang để nhìn tận mắt cho được "nhân vật nổi tiếng" nhất mấy ngày gần đây:

- Trời ơi, còn trẻ như vậy, Huân Chương Merlin Độ Nhất Đẳng vì chiến đấu chống lại You Know Who.

- Nhìn kia, không nghĩ là xinh như vậy? Cô là tiên nữ đó.

- Nghe nói chưa một trận chiến nào cô ấy tham gia lại thất bại.

- Vẫn còn đi học đó, là đàn chị cùng trường với tụi mình.

Lạy Merlin là Snape vẫn hiểu ta, cậu ấy hóa phép ra một tấm rèm lớn trùm kín trước cửa toa xe. Mỉm cười cảm ơn Snape, ta có chút bồn chồn. Năm học mới ah. Ta vẫn là học sinh đó. Vì lo ngại sức mạnh của ta, nên ông Cornelius Fudge cũng rất vui lòng gặt đầu cái rụp khi chuyển ta từ tiền tuyến về đi học như bình thường. Vì trước đó, Bộ coi như ngó lơ ta hoàn toàn mà chỉ quăng lại đúng cái Huân chương. Và giờ đây thì mấy cái Huân Chương ấy để cho ông nội Sergoth treo chơi mà tự hào khoe khoang với họ hàng.

Ta đến thăm. Thấu hiểu sâu sắc tại sao cụ Dumbledore cũng chẳng ưa mấy cái danh hiệu cùng huy chương. Mấy ngày nay đều là lòng bất tận dư của Voldemort, nhưng lạ kỳ hơn là ngoài những kẻ bị chỉ điểm như Igor Kakaroff, Barty Crouch Jr. hay vợ chồng Lestranges ra, bẻ lủ còn lại dường như bốc hơi, lẩn hết sạch. Cũng may tiểu đội Thần Sáng của ta được huấn luyện rất tốt, Bộ cứ thế mà tận dụng triệt để.

Học sinh lớp lớn sẽ không tiến vào Hogwarts bằng thuyền như năm nhất. Đó là đãi ngộ cho các học sinh năm Nhất, để cho bọn trẻ có cơ hội trải nghiệm cách các nhà sáng lập tiến vào đây cả ngàn năm trước, dùng phép thuật kỳ diệu để kiến tạo nên một Hogwarts đồ sộ như bây giờ. Học sinh từ năm hai trở đi sẽ đi vào trường bằng xe ngựa.

Con đường tối hai bên toàn hàng dâu tối thui tối hù này thật quá đối thân thương. Lão Hagrid cho mấy con Thestral ăn rồi với lên chào ta:

- Chào Sabrina, mừng con trở lại Hogwarts. Con đánh dữ quá hén!

- Dạ một phần do con may mắn thôi, con nghĩ rằng Voldemort lúc đó đã nương tay với con.

Tòa lâu đài với bốn tòa tháp chính hiện ra trước mắt tụi nó, lung linh huyền ảo trong màn đêm đen. Cô McGonagall vẫn đứng đó để hướng dẫn tụi học sinh năm Nhất như ngày nào. Với một người giáo viên có phải niềm vui đón trẻ đến trường là đây hay không?

Bên trong Đại Sân Đường rực rỡ bởi ánh sáng của hàng ngàn cây nến lơ lửng, tụi học trò ngồi kín những dãy bàn dài. Bên trên bày biện dao đĩa bằng vàng sáng loáng. Đi vội qua tiếng xì xào của bọn trẻ, ta tìm đến một chỗ khuất nhất có thể mà ngồi, Snape vẫn như hằng ngày, ngồi cùng ta. Thật đúng là bạn tốt.

- Cậu đã làm tớ đau muốn chết đấy cậu biết không? Snape nói.

- Nhưng cậu không có chết mà, thiếu tớ cậu không chết được, thiếu oxy và nước mới chết. Ta cười cười về mặt đều cẳng bật lại Snape.

- Cậu còn không thèm gửi cho tớ một bức thư báo tình hình, cái con người vô tâm này.

Ở giọng nói này, ta quay người lại thấy Sirius cùng đội 3 người James Potter đang đứng đó. Họ đều chào mừng sự trở về của ta tươi cười hồ hởi. Sirius

còn ôm chầm lấy ta thật chặt. Vì quá nhiều câu hỏi nên ta đành phải ngồi kể ra một lẻo trong khi Lễ Phân Viện đang diễn ra.

- Vậy tính ra bò chỉ là một thiên thần sa ngã nhưng sau khi ở trong chiếc nhẫn thì bò thành một vị thần luôn ư? Potter tròn tròn mắt hỏi.

- Đó không phải vấn đề chính James. Sirius nhắc.

- Đúng vậy, vấn đề chính là mình đã trở về với mấy cậu rồi đây.

- Vì sự kiện Chúa tể Hắc Ám bị bắt mà toàn cộng đồng phù thủy Anh Quốc đã ăn mừng mấy ngày đấy. Sao làm người lại thất bại đến như vậy chứ? Peter lên tiếng góp thêm phần.

Người mới là thất bại đó Peter. Sabrina nghĩ vậy.

- Bò là cái tên xuất hiện trong cuốn Những sự kiện lớn của Phù Thủy ngày nay đó. Rất nhiều cuốn khác nữa, tất cả đều có tên bò trên đó. Lupin nhìn ta nói.

- Cậu sẽ thấy là việc đó không sung sướng chút nào hết. Ta quá oải với những câu hỏi kiểu này rồi. Làm ơn đi.

Cụ Dumbledore vẫn tha thiết đọc nội quy như mọi năm, nhưng từ ngày chơi với đám Potter, Sabrina đã chẳng còn để tai lên xem cụ dặn cái gì nữa. Không có gì mới thì ăn thôi.

- Ngoài ra ta muốn các con chào mừng sự hiện diện của 2 thành viên mới trong trường chúng ta. Đầu tiên xin được giới thiệu giáo sư Gelna Hozier – giáo viên Bộ môn Phòng Chống nghệ thuật Hắc Ám.

Ta quay về phía bàn giáo viên thấy một người phụ nữ đứng dậy trong tiếng vỗ tay của những học sinh. Cô ấy có đôi mắt rất dài, hẹp và đôi môi thì mỏng dính nhưng lại rất rộng. Giáo sư Hozier có mái tóc trắng tinh, lông mày cũng đều là màu trắng. Đặc biệt hơn trên trán bà ấy có một bông hoa 4 cánh màu đen.

- Bò có nhìn thấy bông hoa trên trán cô ấy không? Ta thắc mắc với Snape.

- Đầu có thứ gì trên trán của giáo sư Hozier? Snape nhìn ta rất ngạc nhiên rồi lại nhìn để xác nhận thêm ở hướng giáo sư Hozier.

- Có mà, nó đó, bông hoa 4 cánh màu đen. Ta ngạc nhiên vô cùng.

- Bò vừa mới trở lại trường, việc bò cần làm là tập trung học hành và kiểm tra bù những môn học khác. Bò đừng dây vào rắc rối nữa. Snape nhìn ta nghiêm mặt.

Ta biết ta không có hoa mắt cũng như nhìn nhầm. Vậy là không ai thấy được bông hoa ấy ngoài ta. Bông hoa 4 cánh kia vốn là loài hoa chỉ mọc dưới địa ngục. Không lẽ đó là một dạng ẩn chú như Morsmorde Lòi nguyên Dấu ẩn Hắc Ám.

- Và các con sẽ chào đón sự xuất hiện của một học sinh mới. Cụ Dumbledore tiếp tục.

Cả trường ồ lên rồi nhìn vào ta. Mắc mệt. Nhưng không, cả trường còn ồ lên khi thấy một người bước lên phía trước. Tóc xám dài, khuôn mặt tròn búng ra sữa, và đôi mắt thì như thể có người vừa đánh thức hẳn từ giấc ngủ. Ragnarok Crimson.

- Cậu Ragnarok Crimson là học sinh mới chuyển vào trường chúng ta trong năm nay. Học sinh năm thứ năm, nhà Slytherin.

Như sét đánh ngang tai. Ta sững sờ hóa đá nhìn kẻ kia đang đi về phía dãy bàn Slytherin. Và hẳn bước đi, chứ không phải bay lơ lơ như mọi ngày. Nhìn thấy ta còn cười một cái. Ta đáp lại cứng ngắc. Thế sự sao lại xoay vần thế này?

Ta đói muốn chết và chưa bao giờ đồ ăn lại ngon đến như thế, hàng trăm món bày ra trước mặt như đại tiệc. Còn ta thì ăn như đã bị bỏ đói mấy ngày. Hết chén này lại đến đĩa khác chất chồng trước mặt. Thật thỏa mãn.

Dàn đồng ca Frog Choir kết thúc bài hát ê a về trường Hogwarts tuyệt vời lắm hàng năm của mình. Còn ta thì theo mọi người trở về Phòng ngủ nhà Slytherin. Con đường xuống tầng hầm tối thui chỉ được thắp sáng bởi những ngọn đuốc trên tường. Bức tranh con rắn bạc với mặt khẩu là "Toujour Pur." Nếu ta mà đột nhập vào nhà Slytherin thì cứ đoán bữa mặt khẩu là mấy cái đạolại như: Thuần huyết, Luôn luôn thuần huyết và mãi mãi thuần huyết là được.

Vừa thấy ta Huỳnh trưởng Malfoy đã chạy lại ngay:

- Chào trò trở lại, trò Sabrina. Ta tin trò có thể tiến vào luyện tập Quidditch ngay tuần sau cùng cả đội. Năm ngoái chúng ta đã để vượt mất chiếc Cúp vào tay Gryffindor. Ta không thể chứng kiến điều đó xảy ra hai lần được?

Tất nhiên ý của Huỳnh trưởng Malfoy ta thừa hiểu, lại là làm mọi cách có thể, không cần quan tâm tới thủ đoạn, miễn là chiến thắng được tụi sư tử con chứ gì.

- Dạ vâng thưa Đội trưởng.

Ta còn đứng nghiêm chào hán theo kiểu quân đội. Còn Lucius Malfoy lại rất chần chừ, giống như đang kiểm lời để mà nói tiếp vậy.

- Ah...trò...có vật này...ta cần phải trao cho trò.

Nói rồi Lucius đưa ta một quyển sổ đen trông đã rất cũ rồi. Ta cầm quyển sổ lên, bên trên có một dòng chữ bằng vàng: Tom Marvolo Riddle. Tom Riddle cũng viết nhật ký sao, không nhìn ra lại hán lại là người đáng yêu vậy đó. Y hệt như một teenboy mới lớn. Ta cũng biết Lucius Malfoy là một Tử thần Thực tử, nhưng dưới sức ảnh hưởng sâu rộng của gia tộc Malfoy tại Bộ Pháp thuật, chưa kể những mối quan hệ và việc hán dùng núi tiền đề khiến người ta phải im miệng lại. Thì hán hoàn hảo được xét xử vô tội.

Ta nhận lấy quyển nhật ký rồi trở lại phòng ngủ của mình. Ta thực rất tò mò, rốt cuộc thì Voldemort ghi gì trong nhật ký của mình. Bên trong trống không, các trang giấy trắng tinh không có lấy một chữ. Ta lấy vội cây bút lông ngỗng, chấm mực rồi bắt đầu viết:

- Hi there!

Thế này đã đủ thân thiện chưa, "Chào đấng ấy!", ok chứ? Ta thấy hàng chữ mờ dần đi rồi biến mất hán. Nhưng không có gì hiện ra tiếp sau đó. Ta định bụng gấp cuốn Nhật ký lại rồi đi ngủ thì một hàng chữ nghiêng đường nét liền mạch dứt khoát hiện ra trên đó.

- Chào em

Một câu thôi, chỉ một câu thôi mà cần phải gác ngủ câu giờ mỗi 5 phút trôi qua mới nhả ra một từ sao? Ta lại viết:

- Em tên Sabrina. Sandal, anh là Tom Marvolo Riddle?

Ừ thì ta biết tên hán được chưa, nhưng ta có sự nghi ngờ về cuốn sổ này chính là một trong những Horcrux của hán, Malfoy sau khi thấy Voldemort thất thế liền không muốn dây dưa với chủ nhân của mình nữa...?

Hàng chữ lại hiện lên: "Rất vui được làm quen với em, Sabrina."

Trời ơi, thứ ở trong cuốn sổ này không nói là quen biết ta như tên kia. Thật tốt. Đờ dọa người hơn là một kẻ tự nhiên xuất hiện rồi nhận người là người hán yêu rất nhiều. Nhưng hán lại không có hỏi tuổi ta, chắc vì thấy đó là bất lịch sự ư?

- Anh ở trong cuốn sổ này ư?

Hỏi chơi móm thông tin vậy. Dù gì ta cũng rất muốn biết về Tom nhiều hơn.

- Ta là một phần ký ức khi ta 16 tuổi.

Đấy người thấy không, lộ ra ngay, 16 tuổi đã tạo nên cái Horcrux đầu tiên. Một đứa trẻ 16 tuổi gây ra án mạng để xe toạc linh hồn mình ra ư, tin được hông?

- Em đã thấy tên anh trong Phòng Trưng Bày ở Hogwarts, anh là Thủ Lĩnh Nam Sinh và là học sinh tiêu biểu đạt giải Cống hiến cho Hogwarts.

Giờ người ôm bắp đùi của hán một chút. Tranh thủ chút thiện cảm. Nếu Tom mà có thái độ, ta giao nộp Cuốn Nhật ký này cho cụ Dumbledore xử lý ngay.

- Chỉ là chút công sức đóng góp cho trường mà thôi.

Trời ơi đàn anh của ta, nếu như ta không biết về anh và những cái Trường Sinh Linh Giá thì ta chắc chắn sẽ tin tưởng vào tấm gương sáng ngời mà anh để lại.

- Không anh rất giỏi. Là một trong ba học sinh xuất sắc nhất Hogwarts chỉ sau cụ Dumbledore.

- Em khiến anh ngại đấy.

Ui chu choa, lời lẽ này, không phù nhận, không huênh hoang, hoàn toàn là một vị chính nhân quân tử đang ngại ngùng trước lời trắng hoa của tiểu nữ tử. Ta cảm bái hạ phong!

- Em có thể làm bạn với anh được không?

- Ta rất vui lòng khi được làm bạn với em, tiểu thư Sandal.

- Anh có thể gọi em là Sabrina.

- Sabrina.

Viết gì bây giờ, ta hết văn rồi, mà ta thì không thể quá vồ vập lấy hán được. Một dòng chữ lại hiện lên:

- Em không định đi ngủ sao, Sabrina?

Ui ở yên trong cuốn sách mà còn biết được bên ngoài trời tối hay sáng, đái ngô này hơn hẳn chiếc nhẵn mà ta bị nhốt nha.

- Em sẽ đi ngủ bây giờ. Chúc anh ngủ ngon, Tom.

- Ngủ ngon.

Cất cuốn Nhật ký vào trong túi xách rồi ta nhanh chóng đi vào giấc ngủ. Một giấc ngủ tròn không mộng mị, không còn những lần tỉnh giấc giữa đêm, không người lạ tới thăm.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 16: Cuốn Nhật ký của Tom Riddle

Năm nay, Sabrina đã đăng ký thêm môn Số học Huyền bí Arithmancy, một môn học thú vị nhưng khá đau đầu, người học sẽ sử dụng những con số để nói về tính cách của con người, cổ ngữ Runes – một ngôn ngữ Pháp thuật. Vậy là năm nay, ta sẽ có một kỳ thi OWLS – thi Pháp thuật thường đẳng. Vì vậy các thầy cô đều sẽ mong học trò mình có thể đạt được những điểm O (Outstanding) Giỏi quá kỳ vọng hoặc cao hơn để có thể đăng ký môn học đó trong năm tiếp theo để năm Bảy sẽ kết thúc bằng kỳ thi NEWT Thi Pháp thuật tận sức. Đặc biệt là môn Biến hình của cô McGonagall, cô không cho phép đưa học trò nào cô dạy mà chỉ được có điểm A (Accept).

Và khi nhìn vào thời khóa biểu thi ôi thôi rồi, bọn trẻ sẽ học kín lịch tất cả các ngày trong tuần. Chưa kể buổi tối ta sẽ phải làm thêm bài kiểm tra của các môn học mà mình đã vắng mặt trong năm Ba và năm Bốn.

- Mình sẽ học đến chết mất thôi. Ta kêu ca với Snape rồi vút cái muỗng keng một tiếng thật to.

- Không có ai học mà lại chết được cả. Bỏ ăn thêm đi lấy sức. Snape ném cho ta một cái nhìn đầy khinh bỉ.

Quả đúng là không thể nói chuyện lười học với những học sinh giỏi. Mặc dù cậu ta luôn nói rằng, "Tớ không làm được mấy", "Tớ chỉ nghe giảng trên lớp thôi"...blah blah...nhưng cậu ta y như rằng sẽ là người điểm cao nhất lớp. Ta thật ngưỡng mộ.

- Áp dụng công thức là ra. Snape nói.

Ra cái bà nội ngoại, không phải đám Gryffindor cũng áp dụng công thức trong sách giáo khoa những vẫn làm nổ vạc cùng sai bét hay sao. Đúng là học sinh giỏi, "áp dụng công thức là ra", nói nhẹ nhàng đến như vậy.

Tiết đầu tiên mở màn bằng hai tiết Độc Dược của giáo sư Slughorn. Và Snape bây giờ thì đã là học sinh mà thầy Slughorn yêu quý nhất, cậu ấy còn là trợ lý đắc lực của thầy, đạt được vô số thành tích và là người điều chế độc dược chính cho cô Pomfrey ở Bệnh xá.

- Sev à, bỏ quá giỏi. Thực sự quá giỏi. Sabrina nói.

- Đó là thành quả của hàng trăm lần thử và sai. Khoa học chính là hành trình đi tìm ra tri thức đúng đắn nhất. Snape nói rồi lấy sách ra, một cuốn Độc Dược Nâng Cao cũ kỹ và bên trong thì được viết chỉ chít đầy chữ. Ah thì ra chính quyển sách của Bạc thầy Độc Dược Hoàng Tử Lai Snape, quyển sách đã khiến Harry Potter trở thành học sinh xuất sắc nhất đây chứ còn gì nữa.

Ta không thể nhìn chằm chằm vào cuốn sách của cậu ấy với con mắt thèm thuồng như thế được. Giã bộ ho hai tiếng cho bình tĩnh rồi mới tiếp tục:

- Tri thức đúng đắn nhất ư? Không có. Tri thức cũng như vũ trụ, không ngừng giãn nở. Nhưng mình rất vui khi là bạn thân nhất của Bạc thầy Độc dược Hogwarts nha.

Ta nói rồi vỗ vỗ vai Snape trong khi mặt cậu đã đỏ tới mang tai rồi. Hóa ra Snape mỗi khi ngại ngùng tai đều đỏ rực lên, nếu ta không ngồi gần thì cũng chỉ thấy được lớp tóc đen bết dính của cậu ấy che lại.

Thầy Slughorn bước vào lớp, dường như thời gian không hề khiến thầy già đi, mà nó chỉ chứng minh sự trường tồn của lớp mờ. Thầy điểm danh khi tới tên ta thầy đã nán lại một chút:

- A Sabrina, Magnus Vị thần Pháp thuật, chào mừng sự trở lại của trò.

Ta cười đầy ái ngại. Ta còn phải khiêm tốn để Snape còn chỉ bài cho ta, thầy Slughorn đừng khen nữa. Hôm nay cả lớp được học về Skele-Gro, một loại thuốc mọc xương, có vị cực kỳ kinh khủng. Thậm chí người không chỉ bị gãy mà mất hết xương cũng có thể hồi phục lại được. Tuy nhiên quá trình sẽ rất đau đớn.

- Linfred of Stinchcombe, một hậu duệ của gia tộc Potter nổi tiếng, người đã sáng chế ra Skele-Gro. Các trò không hiểu chỗ nào có thể đến hỏi trò

Severus Snape, cậu ấy hiện nay đang hỗ trợ cung cấp cô Pomfrey loại thuốc này. Thầy Slughorn nói.

Thực ra bất kỳ cô cậu học sinh nào cũng sẽ thích được như ta, ngồi cạnh bạn học giỏi nhất lớp. Quá trình điều chế Skele-Gro phải nói là dễ như ăn một cái kẹo. Snape còn không ngừng đứng một bên chỉ ta cái này, dạy ta cái kia, y như một thầy giáo thực thụ.

- Sev à, cậu sẽ trở thành một giáo viên dạy Độc được xuất sắc nhất Hogwarts.

Ta cười với cậu ấy, đúng nha, cậu ấy còn trở thành một Hiệu trưởng dũng cảm nhất nữa. Một người đàn ông dành cả cuộc đời của mình vì tình yêu mãnh liệt với Lily Evans – mẹ của Potter. Chấp nhận sự không thấu hiểu của người đời, không quan an nguy của bản thân mà làm gián điệp hai mang được Voldemort trọng dụng nhất.

Lớp học tiếp theo là Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám của cô Gelná Hozier, vị giáo viên mà mới thoạt nhìn người sẽ nghi ngờ về việc bà có trụ nổi một năm ở Hogwarts hay không? Hay lại nổi lên như một kẻ phản diện để rồi phản khỏi đây vì lỗi nguyên của Voldemort.

Phòng học Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám giờ đã được bài trí lại, trên tường chính treo một bức tranh lớn được ghép lại bởi hàng chục bức nhỏ hơn. Sắc màu trầm trầm, theo trường phái tranh trừu tượng. Ta đã nhìn nó rất nhiều lần để phát hiện ra những hình thù màu vàng tro xếp chồng chất bên dưới mặt đất chính là con người. Mà Snape thì lại khẳng định rằng "mặt ta đạo này có vấn đề", đó là đồng lúa chín. Đây chính là vấn đề của trường phái tranh trừu tượng lập thể, được tạo bởi những hình dạng toán học. Người nhìn vào sẽ bảo con khi đột nhưng vị họa sĩ thì lại khẳng định đó là một cô gái với nhan sắc tuyệt trần.

Cô Hozier rất ít nói, khi điểm danh cũng là giao cho một học sinh làm giúp. Và ánh mắt của cô khi nhìn tụi nó thì chỉ bằng nửa con mắt, vô cùng cao ngạo mà lạnh lẽo. Hệt như vẻ ngoài của cô. Ta không hiểu ánh mắt thích thú khi cô nhìn ta là gì, nhưng ta không thích ánh mắt đó.

Hôm nay lớp sẽ học về việc khống chế ngọn lửa tấn công trong giao đấu phép thuật.

- Ngọn lửa chính là một trong bốn nguyên tố chính. Một dạng thức năng lượng mạnh mẽ. Ta có thể nói với các trò rằng việc con người phát minh ra lửa đã làm thay đổi toàn bộ lối sống săn bắt hái lượm du cư của người tiền sử. Mở ra kỷ nguyên văn minh mới cho nhân loại. Một bước nhảy vọt. Vậy ai có thể nói cho ta cách xử lý tốt nhất đối với những ngọn lửa nào? Cô Hozier vừa điều khiển viên phấn để viết đầy mặt bảng đen những công thức chuyển hóa, trận pháp ma lực cùng tương sinh, tương khắc của 4 nguyên tố chính.

- Dạ thưa cô có thể dùng Bùa Rót Nước Aguamenti hoặc sử dụng bùa vòi rồng Aqua Eructo ạ. Một đứa học sinh bên phía Ravenclaw phát biểu.

- Đúng lắm, nhưng với những ngọn lửa pháp thuật mạnh mẽ, như lời nguyên Quỷ lửa, sức nóng của nó lên tới 2000 – 3000 độ C, có thể nung chảy bất cứ vật gì và rất khó để khống chế thì các trò nên làm như thế nào?

Ta chậm rãi giờ tay rồi cô Hozier liền mời ta phát biểu:

- Do tính chất khó khống chế của quỷ lửa Fiendfyre nên các pháp sư phù thủy có thể tạo thành một đội 5 người để tạo ra trận pháp phòng thủ nhằm triệt tiêu ngọn lửa. Nhưng việc này hết sức phức tạp, nếu như ngọn lửa đó được tạo ra bởi một pháp sư hùng mạnh, việc khống chế một con quái thú dữ dằn tấn công như vũ bão là điều không thể. Nếu như không nuốt được con quỷ lửa vào không gian ma pháp. Thì ta có thể dùng một cách, đó là khoa học.

Ta dừng lại một chút để thu hút sự chú ý của cả lớp rồi tiếp tục nói, cảm giác có người đợi người rất thích chí:

- Bằng việc cường hóa một bức tường ma thuật để chặn lại đường đi của ngọn lửa. Việc cường hóa này được diễn ra bằng việc chuyển đổi nguyên tố hóa học, vì vậy pháp sư hoặc phù thủy cần chuẩn bị sẵn trong người vật liệu này. Và Wolfram – vua của các loại quặng, hay còn được biết đến với cái tên Vonfram, một nguyên tố hóa học có ký hiệu là W theo tiếng Đức Wolfram, số hiệu nguyên tử 74. Có nhiệt độ nóng chảy cao nhất 3422 độ C, khi so với các nguyên liệu kim khí thành phần khác. Do chịu được nhiệt độ cao và có điểm nóng chảy cao nên thường được dùng trong dây tóc bóng đèn, các thiết bị sưởi hay động cơ tên lửa.

Danh tiếng của gia tộc Sandal về nghề luyện kim và Giả kim thuật không phải là hư danh. Cô Hozier rất hài lòng với câu trả lời của ta, cô mở một nụ cười mà ta nghĩ rằng đáng sợ nhất, nó như nụ cười rách miệng của Joker vậy. Khiến người cảm thấy thành quả đạt được cũng đáng sợ y như con người của cô. Hoặc là ta nghĩ nhiều, nhưng khi cần phán đoán, ta khuyên người hãy lựa chọn lắng nghe theo bản năng của mình. Nó luôn luôn đúng trong mọi trường hợp.

Hết tiết, bọn rần lớn cùng đại bàng đều đỗ về phía nhà ăn ở Đại sảnh Đường. Khi đi qua đó ta đã để ý đến Kệ trưng bày Cúp Quidditch năm nay, vẫn là nhà chiến thắng năm ngoái. Gryffindor, đem cả chiếc kệ tủ biến thành màu đỏ với một con sư tử thêu chỉ vàng lớn trên tấm mền treo bên trên. Còn xa hoa màu mè hơn cả Slytherin nữa. Mà ta lại chỉ thấy trưng bày chiếc gậy Bludger cùng mấy quả bóng Quaffle cùng Bludger chứ không thấy trái banh Snitch đâu cả. Ta chắc mẩm trong bụng rằng Potter ngu ngốc lại đang chiếm hữu trái banh ấy làm của riêng. Cậu ta nghĩ chơi đùa với trái banh ấy suốt ngày là ngẫu, là Lily sẽ ngưỡng mộ cậu ấy ư? Trông cứ như con chó đuôi theo chủ bướm vàng vậy.

Lấy cho mình một chiếc bánh mì kẹp đầy pate gan ngỗng, cắn miếng đầu tiên, đúng là đồ ăn ở Hogwarts có khác, dù nó cũng chỉ như đồ ăn mà Luna làm hay những món trong các nhà hàng cao cấp. Nhưng bởi vì trong tim người có nó, nên ăn sẽ ngon ghê hơn rất nhiều lần. Đây gọi là ý tại tâm. Người sẽ gần bó và hạnh phúc hơn khi ở những nơi thân thuộc. Đồ ăn vì vậy mà cũng ngon lên nhiều lần.

Ta suýt nữa chết nghẹn vì sự xuất hiện của Ragnarok khi hắn ngồi về phía đối diện ta với Snape. Ừ thì hắn là học sinh mới của Slytherin mà. Ta không cảm thấy ngại đâu được.

- Ah...Ragnarok. Xin chào! Ta uống một ngụm lớn nước ép táo rồi mới khó khăn nói. Khuôn mặt rất không thành thực.

- Sabrina, mình đã muốn được học cùng bồ từ lâu. Ragnarok cười đến là chói mắt.
- Mình là một học sinh hiền lành, không có ý tìm kiếm kỳ phùng địch thủ để phấn đấu cạnh tranh trong học tập. Mình là người yêu hòa bình. Sabrina nói.
- Nếu như cậu đã nói vậy thì mình không thể hỏi bồ có muốn chấp nhận lời thách thức từ mình hay không nữa. Ragnarok lười biếng nói.

Đây ta biết ngay mà, một tên hiếu chiến như hần. Ta còn phải làm bài kiểm tra bù, không rảnh đi đánh nhau gây lộn với một tên nguy hiểm.

- Ăn đi, ăn đi, dùng thêm món này nữa. Đồ ăn ở Hogwarts rất tuyệt. Ta nói rồi lấy cho Ragnarok một bát bò hầm Goulash đầy ứ hự. Đúng rồi, ăn đi cho bớt nói lại.

- Mình cũng cảm thấy Hogwarts tuyệt hơn Durmstrang rất nhiều. Ragnarok cảm ơn ta rồi cúi xuống ăn một mạch.

Tại nó kết thúc bữa trưa bằng món tráng miệng lê hầm rượu vang. Chỉ có 1 tiếng để nghỉ ngơi trước khi bước vào giờ học buổi chiều. Vì vậy ta quyết định ra một gốc cây trên sân trường để nằm ở đó. Trời nắng tháng 9 mát lạnh, cây táo lớn rủ bóng râm che phủ mặt đất. Liệu nằm dưới này thì có quả táo nào rơi xuống đầu ta như Newton để rồi khiến ta phát hiện ra Lực hút của Trái Đất hay không? Vừa mới nghĩ đến đây thì một quả táo đỏ mọng rơi oạch phát trúng ngay mặt ta. Đau đớn như thể một trái Bludger tông trúng, vận vẹo lại chiếc mũi để chắc chắn rằng nó không bị gãy lệch đi như thầy Dumbledore. Ta thấy kỳ lạ, vừa mới nghĩ tới thôi mà. Huhu đùa à?

Lại một trái nữa rơi xuống mà ta chỉ kịp lăn mình đi để tránh. Vừa tránh được thì phải có đến hơn chục trái táo rơi lộp bộp xuống người ta. Vầy đùa phép khiến cho chúng lơ lửng trong không trung. Nhặt lấy một quả cầm lên ăn ngon lành. Có thể ta không phát hiện ra được Định luật vạn vật hấp dẫn hay những thành tựu khoa học cao siêu. Đôi khi ta nghĩ là những nhà khoa học này đã nghe được lời mặc khải từ Chúa để một ánh sáng lóe lên trong đầu họ hay không? Ta rất bội phục, không thể nghĩ thì ta có thể ăn.

Bỗng nhiên chiếc túi xách ta đeo bên người nóng rực lên. Mở chiếc túi ra, ta mới phát hiện sức nóng là từ Cuốn Nhật ký của Tom Riddle, trên đó đang xuất hiện dòng chữ:

- Buổi sáng của em như thế nào? Táo ngon chứ?

Ồ thì ra là cái tên khốn khiếp này ư? Gượm đã, sao hần biết ta đang nghĩ đến mấy trái táo. Ta biết Bể quan bí thuật Occulumenty cơ mà. Hần làm sao có thể. Hay sự tiếp xúc giữa ta và cuốn sổ đã tạo ra một liên kết phép thuật tăng cường. Khiến hần có thể đi vào đầu ta một cách dễ dàng như nhà không có chủ.

Không đợi những suy đoán của ta, một dòng chữ mới lại hiện lên:

- Anh có thể biết được những chuyện bên ngoài. Một quả táo một ngày, rất tốt cho sức khỏe.

Một quả thì tốt, chứ ngại cho ta những một rổ táo bằng cách thô bạo này ư? Khẩu vị tặng quà của Chúa Tể Hắc Ám cũng thật khác thường. Ta viết:

- Vậy những chuyện diễn ra trong ngày của em anh đều biết hết ư?

Vậy là khi ta thay quần áo, khi ngủ chảy nước miếng, nói mơ linh tinh xì ngầu hần đều biết hết. Ôi mẹ ơi tên này có biết không gian cá nhân để một người cảm thấy thoải mái an toàn là không? Personal space đó, tên stalker chết tiệt kia.

- Hầu hết.

Câu trả lời này khiến ta ngất.

- Em không thích người khác theo dõi mình như vậy. Nếu anh còn làm thế em sẽ giao nộp cuốn Nhật ký này cho cụ Dumbledore ngay.

Dọa thế này đã được chưa. Hần luôn kiên trì dụ cụ Dumbledore, dọa thế chắc là ổn chứ?

- Không gì là có giới hạn, Sabrina. Không nguồn tài nguyên hay bất cứ thứ gì. Giới hạn nằm ở suy nghĩ của con người. Khi em mở rộng đầu óc mình để sự sáng tạo vô hạn chảy bên trong đó, em sẽ thấy thế giới rất khác biệt. Everything is going to be so good soon. Believe it. Speak it. Trust it. Affirm it!

Trời ơi, hần đang sử dụng cách nói vòng vèo đường xa đánh tập kích xung quanh, lối nói ngụy ý sâu xa khó hiểu nhằm lừa người nghe tin tưởng vào mấy chân lý đây ư? Không phải mấy kẻ đạo đức giả vẫn hay ngâm trong miệng là cả tá chân lý dự phòng hay sao. Việc ngại có sống với chân lý đó hay không lại là chuyện khác. 1 chuyện sai là sai, không thể đem 2 việc đúng ra cộng lại và nói rằng việc sai kia chẳng đáng là gì được. Khi xét xử một người trước tòa cũng vậy, người không thể để 1 việc sai = 1000 việc tốt được. Nhưng hần cứ như đọc được suy nghĩ của ta. Một dòng chữ khác lại hiện lên:

- Suy nghĩ của em sẽ trở thành sự vật. Anh có thể cho em thấy.

Đây cuối cùng cũng mời mọc rồi, đúng kiểu mấy cha bán hàng đa cấp. Cứ nói cao siêu vào rồi làm lóa mắt đối phương bằng giá trị. Một ăn 60%, 1 ăn 200%, ta trông có ngu ngốc hay không? Nhưng Voldemort rất hợp với nghề bán hàng đa cấp. Thật luôn, nhìn cái mô hình quản lý kim tự tháp Ponzi với hần là đỉnh tháp còn lại là những kẻ đứng dưới đang nói đuôi nhau ăn chặn lợi ích mà xem. Càng lôi kéo được nhiều người thì người mới nhận được lợi ích. Không phải đa cấp đại ca thì là gì?

Nhưng ta đã đồng ý, ta cũng không hiểu tại sao, nhưng ta nghĩ ta muốn hiểu về hắn, hiểu về đối thủ của mình. Như một fan cuồng vậy. Ta ngớ ngẩn rồi sao?

- Được.

Câu trả lời của ta vừa biến mất thì không gian xung quanh trở nên mờ ảo như hòa lẫn sơn màu vào nước, từng tầng màu nhòe tan đi đưa ta tới một hang động đá tối thui. Bên ngoài có thể thấy những con sóng đập vào dừ dội, xa xa chỉ có một mòm đá ngằm ở trước, sóng tạt tung bọt trắng xóa. Một hang động biệt lập ư? Ta đã nghe về hang động này khi thầy Dumbledore nói chuyện với cô Cole – Viên trưởng Cô nhi viện nơi Tom từng bị bỏ rơi tại đó.

Tom khi còn bé chỉ đứng tới vai của ta. Nhưng với độ tuổi đó, hắn hẳn là cao lớn hơn những đứa trẻ cùng trang lứa. Ta không thể tin vào mắt mình khi một đứa trẻ lại có thể có ánh mắt đầy thù hận như vậy. Nó đang đứng trước hai đứa trẻ một trai một gái, là Anya Benson và Dennis Bishop, vẻ mặt hoảng sợ cùng kinh hãi tột độ.

Tom treo lơ lửng con thỏ đã nát bấy, lớp lông thấm máu trước mặt bọn trẻ. Ánh mắt nó khoái trá chưa từng thấy. Rồi nó làm xảm câu gì đó mà ta không nghe rõ nhưng cả đàn chuột cống to đen hù với đôi mắt đỏ quạch xúm lại xung quanh hai đứa trẻ.

Ta đã biết rằng Tom có thể điều khiển đồ vật mà không cần chạm vào chúng, sai khiến thú vật chỉ bằng suy nghĩ. Nhưng điều này là quá sức tưởng tượng. Nó đang tra tấn mấy đứa trẻ ranh với sự thích thú ư?

Nếu như chỉ nghe kể lại thì câu chuyện sẽ bớt kinh dị đi rất nhiều, người sẽ chỉ tưởng đó là một vụ bắt nạt thôi. Nhưng không, có gì đó khiến lũ trẻ hoảng loạn, chúng như đang phát điên lên. Bám chặt lấy vai nhau, móng tay bầu vào da thịt bật máu.

Ta ngồi xuống để nhìn Tom nhỏ này rõ hơn, nó không phát hiện ra sự có mặt của ta. Chỉ là một ký ức được tái hiện lại tương tự như cái chậu Tường ký. Khuôn mặt tinh xảo đẹp đẽ, đáng tiếc là ánh mắt lại cuộn trào hận thù như núi lửa dưới biển sâu, nó dữ dội hơn núi lửa trên đảo rất nhiều, sự phun trào của nó có thể tạo ra một cơn động đất đem xung chấn ấy tạo thành sóng thần. Sự kiến tạo những hòn đảo trên biển qua thời kỳ hình thành lục địa của vỏ Trái Đất. Và ta đảm bảo với người, sự kiến tạo ấy chính là một trong những nguyên do khiến Tom trở thành một đứa trẻ cá biệt với xã hội, không có hành vi nhận thức về quy phạm đạo đức tối thiểu.

Có thể người nghĩ ta quá quắt khi nghĩ về một đứa trẻ bị bỏ rơi như vậy. Nhưng hoàn cảnh chỉ là một lý do, sự lựa chọn đương đầu với hoàn cảnh éo le của người mới là thứ phản ánh rõ nhất bản chất con người. Và bản chất ấy một khi đã hình thành từ khi còn nhỏ, nó sẽ không thể mất đi, nó tồn tại trong người như hơi thở vậy.

Ta chạm vào đôi vai gầy của hắn, nhưng cánh tay lại mờ đi lần nữa. Ta thấy Tom đang ngồi trên chiếc thuyền gỗ băng qua hồ nước tiến vào Hogwarts ngày đầu tiên. Trên mặt nó tràn ngập hạnh phúc cùng háo hức. Ta nghĩ trông nó như này tốt hơn rất nhiều. Đúng vậy, Hogwarts đã cho nó một mái nhà, để học tập và rèn luyện. Nó cũng đã làm hai việc đó rất tốt, thậm chí còn quá mong đợi khi lần sâu vào Ma thuật Hắc ám.

Tom chỉ vừa mới đội chiếc Nón phân loại lên đầu thì chiếc nón hô vang nó thuộc về Slytherin. Lúc ấy trên khuôn mặt Tom có một sự tự hào không hề nhỏ. Điều này khẳng định dòng máu trong nó là phù thủy chân chính. Dù lúc đó, nó chưa hề biết bố hay mẹ mình mới là phù thủy.

Tom bước nhanh xuống phía bàn Slytherin. Nó ngồi đó, chăm chú lắng nghe cụ Dumbledore phát biểu, không chú ý hay muốn kết bạn với bất kỳ ai hết. Khác hẳn những đứa trẻ xung quanh. Nhưng một cậu bé đã kéo lấy áo chùng của nó mà nói:

- Vậy bồ cũng là một phù thủy thuần huyết. Bồ đến từ gia tộc nào? Biết chơi Quidditch chứ?

Thoáng một tia bối rối xuất hiện trên gương mặt Tom. Nó không biết được bản thân mình là ai? Đến từ đâu? Bố mẹ như thế nào? Không biết gì cả, làm sao nó trả lời được mấy câu hỏi kiểm tra huyết thống của tụi Slytherin. Giả dụ người bị phát hiện ra là lai Muggle, người liền bị coi khinh. Ở Slytherin, Máu Bùn là thấp kém thì Lai Muggle chính là thấp kém thứ hai. Luôn luôn thuần huyết, gia tộc cao quý mới là những gì được tụi Rắn nhỏ tôn sùng. Tom mở ra cuộc đời mới mà chẳng biết gì về thế giới phép thuật, chẳng biết gì về lai lịch bản thân.

Ta có chút thương cảm nhìn về mặt buồn bã của nó. Voldemort, hắn cũng biết buồn, hắn cũng cảm thấy đau khổ, cảm thấy hận thù như một người bình thường. Nếu ví hắn như một kẻ chống đối xã hội, không cảm xúc thì quá bất công. Thật quá bất công với một đứa trẻ mồ côi.

Cảnh vật trước mắt lại nhòe đi đưa ta tới phòng học Bùa Chú với chồng sách cao ngất mà trên đó là thầy Flitwick. Thầy Flitwick hỏi trẻ thì cũng y hệt như bây giờ, chỉ tiếc là thầy chưa có bộ ria vĩ đại như Stalin mà thôi. Thầy đang dạy bọn trẻ cách sử dụng Bùa Chiếu sáng Lumos và tắt nó đi Nox. Đó là bài học đầu tiên của lớp Bùa chú.

Khi Tom đứng dậy thực hiện, nó vung đũa về phía trước mắt, một ánh sáng xanh chói lòa nhá lên từ đầu cây đũa phép. Ánh sáng này đang hút lấy những chùm sáng xanh của những đứa trẻ khác. Một chùm, lại một chùm nhập vào, đem ánh sáng ấy rực rỡ như một mặt trời nhỏ. Vì khi thăng bé kêu Nox thì những ánh sáng này trả về đầu đũa phép bọn trẻ như những ngọn lửa ma chơi rồi mới tắt hẳn.

Ta bội phục, đến chính ta cũng không thể tạo ra một búa phép Thấp sáng mạnh mẽ như vậy vào lần đầu tiên. Ở thằng bé có năng khiếu ma thuật thiên phú, nó còn mở rộng bùa chú ấy lên rất nhiều lần. Ta không hiểu có gì ở trong bộ não bé nhỏ kia. Nhưng ta đã thấy Tom rất tự hào về điều này, một điều khẳng định năng lực nó, bản thân nó. Ta nghĩ rằng khi ở Hogwarts Tom trông giống người hơn nhiều.

Cảnh vật xung quanh biến mất, những người ở đó như một làn khói đen vụt biến đi. Còn ta thì trở lại với những cảnh lá xum xuê trước mắt, xung quanh đầy tảo rơi vãi.

Ta viết lên cuốn Nhật ký: "Tom, anh đã rất hạnh phúc khi học ở Hogwarts. Giờ em phải đến lớp cho kịp giờ Lịch sử Pháp thuật của giáo sư Binns."

Một dòng chữ khác lại hiện lên: "Hãy hỏi ông ấy về Phòng Chứa Bí Mật."

Đó không phải là vụ một học sinh nữ thiệt mạng tại Hogwarts mà sau đó Rubeus Hagrid bị đuổi học vì nuôi một con Acromantula trong lớp Độc dược hay sao? Phòng Chứa Bí Mật là tài sản thuộc về Slytherin có nhốt con tử xà Basilisk trong đó. Tom có thể nói được Xà Ngữ, lại là hậu duệ cuối cùng của Slytherin, ta không nghi ngờ khi hắn là Kẻ thừa kế Phòng Chứa Bí Mật đầu.

Hogwarts được thành lập vào khoảng thế kỷ thứ 9 và 10 nhưng không một ai tìm ra Phòng Chứa Bí Mật chỉ tới khi Tom nhập học thế kỷ 20. Thật bội phục.

- Vậy anh là người thừa kế của Slytherin? Kudos Tom Kudos.

- Đó có nghĩa là gì?

- Nghĩa là anh là một thám tử đại tài. Nhưng đi tới đâu thì có án mạng xảy ra ở đó.

Câu trả lời này của ta khiến hắn im bật. Nhặt mấy trái táo lên bỏ vào túi cùng cuốn Nhật ký, ta chạy vội về hướng lớp học Lịch sử Pháp thuật ở tầng trệt tòa tháp Đông, ngay cạnh khu nhà kính của lớp Thảo Dược học.

Giáo sư Binns là một hồn ma dễ dãi nhất, việc thầy làm chỉ là giảng bài liên tục không ngơi nghỉ bằng cái giọng ru ngủ, ngoài ra thầy chẳng bao giờ bắt tội nó phải điểm danh sĩ số làm gì. Thỉnh thoảng thầy cũng có đặt câu hỏi, nhưng vì trong lớp chẳng có ai thèm phát biểu cả vì họ ngủ hết cả rồi. Nhưng hôm nay thầy lại hỏi đặc biệt nhiều:

- Ai có thể nói cho ta sự xuất hiện của những đoàn thể, công hội, liên hiệp, tổ chức phù thủy được thành lập ra để làm gì?

Trong lớp cũng chỉ còn lại ta và Snape là hai kẻ luôn luôn lắng nghe, lâu lâu mới gục đầu một cái để thoát ra khỏi sự buồn ngủ. Ta đứng dậy phát biểu:

- Cơ cấu xã hội. Hầu như những loài hữu nhũ lớn trong suốt quá trình phát triển của mình có chung ba đặc tính xã hội sau: sống thành bầy, duy trì một hệ thống cai trị theo tôn ti trật tự rất phát triển giữa các thành viên trong bầy. Và các bầy chiếm lĩnh thường đan cài vào nhau chứ không phải những lãnh thổ phân ranh rạch ròi. Ở những tổ chức xã hội tập hợp nhiều người, sống đan xen dựa vào nhau đều đạt được sự phát triển, tăng cường được khả năng săn bắn cũng như bảo vệ bầy đàn của mình. Các đoàn thể, công hội, liên hiệp được lập ra để tập trung những người có cùng quan tâm, suy nghĩ, lý tưởng, mục đích. Điều này khiến họ mạnh mẽ hơn bất kỳ cá nhân đơn lẻ nào. Chưa kể, khi đem ra trước pháp luật, trách nhiệm phải gánh chịu của những thành viên là chia đều cho nhau. Vì vậy giảm thiểu được rất nhiều hình phạt cho trọng án.

- Rất tốt, ta thực vui mừng vì sự trở lại của trò, trò Sandal.

Giáo sư Binns khen ta rồi lại say mê giảng bài. Cứ như thể chỉ có ta mới thảo luận lịch sử được cùng một hồn ma đã sống mấy trăm năm, cỏi trời ngàn dặm bề dẫu cũng bào mòn theo thời gian, chỉ có kiến thức của giáo sư Binns là trường tồn mãi mãi. Ta thấy kỳ lạ những học sinh một là làm biếng học => ngủ; học nhưng không hiểu cái gì => ngủ. Tuổi thanh xuân đi học chỉ để ngủ. Về sau lên làm cán bộ các kiểu như Harry và Neville Longbottom chẳng hạn. Ranh giới giữa thẳng ngu và thiên tài nó mong manh thật đấy.

Ta biết rõ những nhà chép sử phải tôn trọng tính đúng đắn của sự việc, đây là một yêu cầu rất quan trọng trong đạo đức nghề nghiệp, nên ta đã mạnh dạn đứng dậy hỏi thầy:

- Thầy nghĩ sao về Người thừa kế của Slytherin, kẻ đã mở ra Căn phòng Bí mật, liệu có kẻ đã từng mở nó ra hay chưa ạ? Nếu có thật, chính kẻ đó đã gây ra án mạng tại Hogwarts thì làm thế nào ạ?

- Ở đó chỉ là một truyền thuyết, nó không có thật. Nhưng nếu Slytherin có người thừa kế, thì người này nên sử dụng năng lực của mình vào những việc thiết thực có ý nghĩa hơn là đi sát hại người vô tội. Việc giết chết người khác không khiến con người ta vĩ đại. Lịch sử không nói dối, những kẻ tàn bạo không nhận được cái kết tốt đẹp.

- Con thấy kẻ ác nào cũng nói mình có mục đích vĩ đại hơn, lớn lao hơn. Sự sụp đổ chính là khởi đầu của cái mới. Không có sự hủy diệt tái thiết cũng sẽ không có chế độ mới được sinh ra. Ghi dấu ấn lịch sử bằng cách để người đời coi trọng thì tốt hơn là ngàn năm sau vẫn bị phi nhò.

Câu này ta nói cho Tom nghe, hẳn chắc hắn cũng nghe thấy đi. Như ý người, ta hỏi cho người về Phòng Chứa Bí Mật rồi nhé.

Tiết cuối cùng trong ngày là Hai tiết Biến hình của giáo sư McGonagall, phòng học Biến hình ngay cạnh thư viện, đi từ lớp Lịch sử vài bước là có thể tới nơi. Hôm nay Gryffindor sẽ học cùng Slytherin. Ta ngồi cạnh Snape như một cặp bài trùng chỉ cho tới khi Ragnarok cũng lại ngồi cạnh ta. Mặt ta như cái giẻ bị ngâm nước vậy.

Cô McGonagall thực hiện biến quân Tốt trong bộ cờ Vua thành quân Hậu – Pawn to Queen Spell. Cô hỏi:

- Ai có thể trả lời cho cô trong Cờ Vua Phù thủy một quân tốt có thể thành HOàng hậu bằng cách nhập thành của đối phương tất cả bao nhiêu lần?

Murphy McNully đứng bật dậy trả lời: "Tất cả 9 lần thừa cô." Cậu là người xuất sắc nhất trong bộ môn này mà.

- Tốt lắm, vậy điều này có ý nghĩa gì?

- Nghĩa là cơ hội chia đều cho bất cứ ai có thể phấn đấu ạ. Hành trình tiến bước của quân tốt rất khó khăn, nhưng chỉ cần tới được thành của đối phương sẽ được trở thành bất kỳ một quân cờ hùng mạnh nào khác trừ quân Vua. Vì chỉ có một Vua. Đây cũng như một tổ chức xã hội tập quyền phong kiến với Vua và Hoàng Hậu. Tuy nhiên, sự khác biệt trong Cờ Vua của Thế giới và cờ tướng của Trung Quốc lại càng làm điều này trở nên rõ ràng. Trong Cờ Vua, quân Hậu rất hùng mạnh. Mất con này có thể có quân Tốt khác thay thế. Con người có thể phấn đấu bằng nỗ lực của chính bản thân. Nhưng trong Cờ Tướng, không có sự xuất hiện của Quân Hậu, điều này là minh chứng cho xã hội trọng nam khinh nữ ở Châu Á. Họ cho rằng phụ nữ chỉ nên ngoan ngoãn ở nhà, chăm chồng, chăm con. Hoàn toàn không được coi trọng về nghề nghiệp hay địa vị phấn đấu như đàn ông.

- Tốt lắm, ta cũng cho rằng bản thân mình ủng hộ một khía cạnh nào đó của nữ quyền. Phụ nữ cũng có thể mạnh mẽ như cánh mày râu. Rất tốt, 10 điểm cho Slytherin. Cô McGonagall nói.

Cô chưa bao giờ cho điểm cao cho tụi trẻ, cùng lắm là cộng 5 điểm. Thế mà câu trả lời xã hội ngoài lề không hề có chút phép thuật nào của ta khiến cô rất hài lòng. Người có thể thấy, sự việc không phải lúc nào cũng nhìn trên quan điểm phép màu để giải quyết. Nó là một lăng kính vạn hoa đủ màu đủ góc cạnh. Thứ người cần quan tâm tới là nhân văn. Những giá trị thực sự như một tảng băng chìm, người chỉ nhìn bề nổi. Là người đã bỏ lỡ cả quá trình.

Sau khi vội vàng dùng bữa tối, ta lại phải chạy tới lớp Bùa Chú để làm bài kiểm tra bù. Những ba bài kiểm tra, người hiểu không, nghĩa là khoảng 12 tờ giấy da kén chữ. Mặc dù thầy Flitwick luôn nói là ta là học sinh cưng của thầy, thầy đã cho hỏi rất ít rồi. Nhưng ta cứ cảm thấy như thầy đang trích xuất triệt để kiến thức mở rộng của ta để làm thành bia luận văn Sự mở rộng của Bùa Chú trong phát triển phép thuật toàn diện vậy. Ta viết đến khi đầu ngón tay tê nhừ cả lại, nơi ngón giữa cầm bút còn xuất hiện phỏng nước. Huhu bao lâu nay ta vẫn là cầm kiem cả một mùa hè, nào có phải đụng đến bút viết nhiều như thế này đâu.

Rời khỏi đó với sự mệt mỏi, một ngày chật kín lịch như rút hết sức lực của ta vậy. Vì ta suốt ngày chạy theo công việc nên thầy Dumbledore đã nghĩ rằng vị trí Huỳnh trưởng không thích hợp chút nào với ta, thầy nghĩ rằng sắp xếp cho ta trở thành Hội trưởng Hội học sinh vào năm thứ Sáu thì thuyết phục hơn. Thầy muốn nhìn thấy những cống hiến của ta. Ai nha, ta không thể thừa nhận bản thân mình được sinh ra như thế đã buộc chặt số phận với sự phá hủy và hỗn loạn. Ta lên cầm quyền ư? Ta sẽ tạo ra một chế độ xã hội để phát triển mà bóp chặt lấy luật lệ, vị thế trong các học sinh như một đàn kiến trong tổ. Trật tự tổ chức được coi trọng hàng đầu. Người phấn đấu thì người sẽ đứng trên cả khác. Tạo ra sự phấn đấu trong toàn thể học sinh. Những người kém cũng vì vậy mà phải nỗ lực hết mình. Người có thể nói ta là ác ma khi vận dụng cách "Cá lớn nuốt cá bé" như vậy. Nhưng ta không phải là một người cộng sản. Nếu như so ta với một chính khách thuộc Đảng Dân Chủ tin tưởng vào chế độ tư bản thì đúng đắn hơn.

Cuốn Nhật ký trong túi xách lại nóng lên. Ta đành phải lôi kẻ phiền phức kia ra một lần nữa:

- Ta không phải người thích tâm sự quá nhiều đâu Tom

Ta viết vậy, có thể hẳn là một cậu bé không thể tâm sự cùng với ai phải trút hết nỗi lòng vào Nhật ký thì ta lại khác, ta thích mộng mơ vẩn vơ với những suy nghĩ của mình hơn. Ta thích cuốn mình trong trận cuồng phong của đầu óc hơn là trút hết chúng ra. Vì ta mà trút ra thì chỉ có toàn kiến thức sách vở của một con mọt sách đích thực. Chứ ta nào trút ra được nỗi lòng của mình.

- Ngày học của em rất thú vị. Ta đã theo dõi đến say sưa.

- Em chỉ là thích đọc sách thôi.

Đúng vậy, một con mọt sách với cái giọng thuyết pháp sách vở chữ nghĩa cổ hủ. Sự thú vị này không phải là khẩu vị của đám đông.

- Những kiến thức của em vượt qua giới hạn pháp thuật. Em có một ngày mệt mỏi rồi phải không?

Hắn tâm sự hỏi han ta như những kẻ yêu nhau nói chuyện vậy. Ta cũng thấy kỳ cục trước cơ sự này, hỏi ta có thích được quan tâm hay không thì ta thấy kẻ đó rất phiền.

- Anh cũng là một trong những sự mệt mỏi đó.

Ta nói hắn vậy thôi chứ không có ý trách cứ, ta trách một quyển Nhật ký làm cái gì. Nhưng hắn không phủ nhận điều này mà trái lại còn viết:

- Anh xin lỗi. Anh có một ý này, em muốn nghe anh nói chứ?

Ồi cái giọng mời mọc này, "em muốn nghe anh nói chứ" ta đảm bảo cô gái nào cũng sẽ phải tan chảy trước hắn.

- Em đang nghe anh đây.

- Hồi anh học có phòng tắm của Huỳnh trưởng rất rộng rãi, dùng để thư giãn tốt lắm. Cạnh bức tranh quả lê trong phòng bếp, mặt khẩu là Supreme Mugwump.

- Anh muốn nhìn trộm em tắm?

- Anh hứa sẽ nhắm mắt lại.

Ta còn lâu mới tin hắn, hắn ở trong quyển Nhật ký mà không khác nào đi lại bên ngoài, dù cho có ở trong túi xách không phải xảy ra chuyện gì hắn đều biết hay sao? Vậy là ta chạy về cất hắn vào trong hộp tủ ở phòng ngủ nữ rồi mới tới phòng tắm Huỳnh trưởng. Đây là lần đầu tiên ta tới đây, một căn phòng rộng rãi với bể nước to như một cái bể bơi vậy. Có một bức tranh nàng tiên cá đang chải tóc trên tường.

Ta vận xả tất cả những cái vôi có ở đó, nước nhanh chóng đầy bồn và bọt thì trắng xóa như lớp kem tươi trên frappuchino vậy. Đắm mình vào trong làn nước ấm áp dễ chịu, đem xung quanh chỉ còn lại những tiếng vỗ đập của dòng nước. Thật thoải mái.

Bỗng ta nghe thấy một tiếng rít xé lên, giọng nó điên cuồng dữ dội:

- Đói, ta rất đói...Chủ nhân đã trở lại. Tại sao còn chưa tới cho ta ăn?

Ta giật mình hất người ra khỏi làn nước. Đứng đó, cẩn thận nghe lại một lần nữa. Không có gì. Xung quanh yên ắng dị thường. Không phải là con Basilisk ở trong nhà tắm nữ hay sao, hay ở đây có chung đường ống nước. Mà ta cũng thấy lạ, nếu nhìn vào mắt con Basilisk, người sẽ bị giết chết, nhìn qua hình ảnh phản chiếu thì hóa đá. Vậy thì Voldemort dùng gì để nhìn vào nó, kính râm ư? Hay hai kẻ sẽ như thầy bói mù xem vôi, người thì nhắm mắt lại rồi mới ra lệnh cho con rắn. Ta nghi ngờ điều này lắm.

Kệ đi, mỗi đêm trước khi bạn chìm vào giấc ngủ, hãy để trái tim bạn được thả lỏng mà cảm ơn một ngày tốt lành. Không cần biết ngày đó như thế nào. Hãy nghĩ về ngày mới và những điều sắp xảy ra sẽ rất tuyệt vời. Đó sẽ là ngày tuyệt nhất của đời bạn, đắm chìm trong dòng năng lượng tích cực ấy để hồi phục. Đó là điều Gandalf đã dạy ta.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 17: Tiểu đội Học sinh giỏi Hogwarts

Hai tuần học thì vất vả nhất đã trôi qua, ta cảm thấy mình như sống lại vậy. Thế mà Snape khi nhìn ta đã cau mày lo lắng:

- Bỏ trông như sắp chết rồi vậy. Bỏ xanh xao quá, bỏ có ốm không? Mau tới bệnh xá đi.

- Tôi không ốm. Chắc là do kỳ thi vừa rồi. Tôi sẽ khỏe lại nhanh thôi.

Có lẽ Snape nói đúng, dạo này nhìn ta xanh bủng beo như tàu lá, còn xanh xao hơn cả Snape. Người thỉnh thoảng lại như ngất lịm đi giây lát, ta nghĩ ta bị huyết áp thấp. Mỗi lần như vậy mắt ta đều tối thui, cơ thể như bị rút kiệt sức lực, ngã ngồi xuống mới ổn định lại được. Snape nghe vậy còn đưa ta hàng tá Độc dược phục hồi sức khỏe, Thuốc Bỏ não, thuốc làm dày tĩnh mạch đủ kiểu. Cứ như một vị bác sĩ chuyên khoa kê đơn cho bệnh nhân.

Và lần này thì quá thảm, ta ngất lịm đi khi đang đứng thực hành trong giờ học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Và Snape là người đã công ta tới bệnh xá. Cô Pomfrey nói là ta bị suy nhược cơ thể chứ không có bệnh gì.

- Mình không sao đâu, thi xong rồi mình sẽ khỏe lại nhanh thôi.

Đúng vậy, ta chưa từng bị ốm quá nặng bao giờ cả, tuy rằng trong cơ thể này có hạn chế nhưng sức khỏe và thể lực của ta vẫn hơn người thường rất nhiều. Sẽ nhanh hồi phục thôi. Nhưng Snape nhất định ở lại cùng ta mà không quay về lớp. Ta đành để cậu ấy ngồi đó.

- Sev à, nếu mình ốm thì mình cũng có cậu ở bên chăm sóc. Tôi không lo lắng gì đâu. Cậu đừng lo.

- Cậu đó, để bản thân suy nhược tới mức như vậy. Giờ thi hay rồi, tớ lại có thêm một phiền nhiễu nữa. Snape nói.

- Nhưng phiền nhiễu này rất xinh đẹp nha. Ta giật bản mình mà nhìn Snape tròn tròn mắt, vẻ mặt đều đặn.

Mỗi lần ta trêu cậu ấy như vậy đều là nhận được màn im lặng đỏ mặt, càng trêu càng hăng hơn. Cuốn Nhật ký trong túi xách lại nóng lên. Nhưng ta không thể giờ quỳn sỏ ra trước mặt Snape được. Nên đành xoa xoa đùi cho bớt phỏng da. Ta nói:

- Sev à, mình cảm thấy buồn ngủ. Mình nghĩ mình ngủ một giấc là khỏe lại thôi. Bỏ trở lại lớp đi đừng vắng mặt vì mình.

Snape nhìn ta chăm chú rồi gật đầu rời khỏi đó. Ta cũng an tâm mà giờ Cuốn Nhật ký phiền nhiễu kia ra. Bên trong đã có sẵn hàng chữ:

- Em bị ốm? Sao em thấy khó chịu mà không nói với anh.

- Em không thích người khác nói em phải làm gì. Không phải anh ở trong đó mà vẫn biết hết chuyện bát quái bên ngoài hay sao?

- Lỗi tại anh.

Giờ thi hay rồi, hẳn lại gây thêm tội lỗi gì nữa đây?

- Lỗi gì?

- Khiến cho em suy nhược.

- Vì sao?

- Bởi vì anh sẽ hút lấy năng lượng trong người ký chủ để duy trì.

Giờ thì hay lắm, anh đang nói anh sống ký sinh trên ta, còn hút lấy năng lượng của ta. Chẳng mấy chốc ta sẽ như cái xác khô vì bị nam ma đầu này hút hết dương khí ư?

- Đây là chủ ý của anh?

- Nó là một tác dụng phụ.

- Anh cần năng lượng để duy trì anh có muốn biết một cách khác ổn định hơn không?

Một dòng chữ hiện lên ngay tức khắc:

- Anh đang nghe đây.

- Em có cách riêng để khiến anh hiện hình. Anh có thể chuyển suy nghĩ của mình thành dạng sóng bằng phép thuật. Những sóng này được khuếch đại và mã hóa, sau đó nhờ môi trường sóng điện từ để truyền đi xa với vận tốc $c = 3.10^8 \text{m/s}$. Em sẽ đóng vai trò là máy thu, giải mã và tách sóng (500 kHz - 900 MHz về 16 – 20 kHz). Sau đó phát chúng đến một vị trí cụ thể thông qua hình ảnh khúc xạ bằng ảo ảnh. Vì vậy anh có thể nói chuyện với em, hiện hình và thậm chí có thể sử dụng phép thuật ở mức độ nhỏ.

Ta còn không quên viết thêm:

- Trời ơi xinh gái học giỏi như này cơ mà. J

- Đúng là một ý tưởng tuyệt vời.

Đúng vậy, bằng cách này Voldemort có thể hiện hình mà còn không hút đi quá nhiều năng lượng của ta. Hắn phải nhờ vào ta mới hiện hình được, không những thế khi nào hắn hút ít máu ta còn biết được mà xem xét xem có nên cho hay không.

- Anh không khen em sao?

- Em tuyệt vời hơn những gì anh có thể viết ra.

Đúng là cho hắn lợi ích, hắn liền nịnh ta ngay. Nhưng cũng thích đi, Chúa Tể Hắc ám đang khen người đó.

Ta rời khỏi bệnh xá lên vào căn Phòng cần thiết. Sabrina người dùng có tiếc, đây là đang đầu tư, cổ phiếu của nam chủ rất ổn định, không lỗ đâu!

Giở cuốn sổ ra, bắt đầu ngâm nga mấy câu chú lảm rảm trên đó, ta tạo ra một câu chú dài đến nỗi hắn sẽ không tài nào nhớ được mấy câu ngắn của ta:

Trăm năm trong cõi người ta,

Yêu mưa yêu nắng khéo là dễ quên

Thâu canh buồn càng thâu canh,

Mảnh tình giữ lại, lam xanh điểm chàm

Bồi hồi ngỡ lại tương tư,

Thương hương chờ lá, thay tâm tư này.

Bồi hồi nhớ cảnh vấn vương

Sương đêm điểm xuống tựa nương nên thêm

Mây mưa cũng nhớ đất lành,

Dập dìu rơi hạt trắng xanh mảnh trời.

Mộng mơ một mảnh tình tang,

Ngâm ca câu hát nặng mang chữ tình.

Nhưng ta đã lảm, mãi sau này ta mới biết rằng hắn vừa nghe lần đầu đã thuộc lòng luôn. Nhưng đó không phải là chuyện bây giờ.

Bây giờ, Tom Riddle khi còn 16 tuổi hiện ra trước mặt ta. Chân thật, sống động, chạm vào cái có được không? Vừa mới nghĩ ta liền vươn tay ra chạm vào má hắn.

- Em làm gì vậy?

Trông hắn rất ngạc nhiên, như thể vừa rồi là ta ăn đậu hũ của hắn vì không cưỡng lại nổi vẻ đẹp trai ngời ngời này vậy.

- Tom, rõ ràng là chúng ta có "lần đầu" cùng người ta rồi, vậy mà lại để bụng chuyện người ta "đụng chạm" ngài.

- Em lưu manh.

Hắn nói mà mặt đỏ bừng lên rồi, ảo ảnh mà cũng có thể đỏ mặt được sao.

- Thế này đi, em vừa mới sờ má trái của ngài, để cho công bằng, em sẽ xoa bóp nốt phần còn lại bên phải của ngài nhé?

Mặt ta rõ ràng là bộ dáng sờ khanh. Ấy vậy mà hắn lại nhìn thẳng vào mắt ta mà nói:

- Em vẫn nên quan tâm đến ta nhiều hơn, nhờ cả vào em nhé.

Ô ô lời thoại kiểu gì thế này? Chẳng lẽ là kiểu Tổng tài giám đốc bá đạo. Mà cũng phải, hắn đang rút máu ta mà. Không ta quan tâm hắn thì ai nữa.

- Nếu anh cần gì cứ nói với em.

Ta nhìn hắn bằng ánh mắt chân tình nhất có thể. Trong lúc hắn sơ hở bèn lấy cả hai tay mà véo má hắn rồi chạy biến đi.

- Đứng lại, em đứng lại cho ta.

Lêu lêu ta có ngu mới đứng lại. Nhưng ta đã quên mất bản thân mình là trạm thu sóng nên hắn đuổi theo ta dễ như ăn kẹo. Hắn kéo chân ta lại khiến ta ngã bổ nhào mặt xuống đất.

Nhưng không đau, rất mềm, môi ta. Ta ngã thẳng lên người hắn ư? Tên lưu manh này. Đứng bật dậy ta chỉ thẳng vào mặt Voldemort hét lên:

- Người không phải là vì cảm thấy cô đơn mà cần ta giúp "giải sầu" đấy chứ? Ta nói cho người biết, còn làm vậy lần thứ hai ta liền phong ấn người vĩnh viễn vào trong cuốn sách. Biết chưa hả?

- Em nghĩ ta giống như em.

Mặt hắn đen lại rồi, ừ thì ta sàm sỡ hắn trước, nhưng ta cũng không có ý định đụng chạm tên này mà. Ai muốn hôn một con ma chứ?

Ai dè hắn không giận mà chỉ kéo ta tới chỗ tấm gương lớn ở trong phòng. Ta nhìn vào đó, hắn mới hỏi:

- Em thấy gì trong đó?

- Bản thân em, đang chơi một bản nhạc.

- Đó là thứ em thấy ư?

Hắn nhìn ta có chút khần trương, lại có tia nghi ngờ thoáng xẹt qua. Nhưng đúng là vậy mà, ta đang kéo đàn violon trong đó. Ta vốn không chơi violon tốt như các loại nhạc cụ khác. Nên ước mơ của ta hiển nhiên là chơi nó say mê rồi.

- Em muốn cho ta nghe chứ?

- Nếu anh chịu giúp đỡ em trong học tập.

Đúng rồi, ta đã muốn đòi quyền lợi từ chỗ hắn từ lâu. Được đích thân Chúa tể Hắc ám dạy học thì còn gì bằng, không phải cụ Dumbledore nói rằng hắn chính là một giáo viên xuất sắc hay sao?

- Em yêu cầu ta làm gì cho em cũng được.

Ôi mẹ ơi, đúng là kịch bản Tổng tài giám đốc bá đạo rồi đấy.

- Em thấy bản thân mình chơi violon, nhưng em không có violon ở đây, chơi guitar được không?

Hắn gật đầu, ta bèn lôi cây guitar trong túi xách ra, ngồi xuống bậc thềm và ôm đàn hát như một nhà thơ đang tán tỉnh cô gái nhà bên vậy. Ta đánh đàn cho hắn nghe, hát ngâm nga bài "Blackbird" của The Beatles:

- Blackbird singing in the dead of night

Take these broken wings and learn to fly

All your life

You were only waiting for this moment to arise

Blackbird singing in the dead of night

Take these sunken eyes and learn to see

All your life

You were only waiting for this moment to be free.

Blackbird fly, blackbird fly

Into the light of a dark black night.

Bài này ta muốn hát cho tên đang bị giam ở Lindisfarne kia nghe, nhưng ta đã không làm vậy. Giờ ta hát cho một phần của hắn nghe. Vậy coi như huê đi. Ta thực muốn xin lỗi hắn nhiều lắm.

Hắn nghe xong nhưng không nói gì, hắn ngồi lại bên ta, lấy cây đàn từ tay ta rồi bắt đầu chơi đàn. Ta không nghĩ hắn vậy mà cũng quan tâm tới âm nhạc. Ta tưởng hắn chỉ say mê quyền lực cùng ma thuật hắc ám thôi chứ.

Nhưng hắn chơi đàn cũng rất tốt, nốt nhạc ngân lên vui vẻ như giai điệu bài Baby It's you của The Beatles vậy. Nghe rất vui tai, sôi nổi như chàng trai trẻ đang tán tỉnh cô gái. Ta thật không thể ngờ hắn khi 16 tuổi lại quyến rũ đến như vậy. Khi bài nhạc vừa kết thúc, ta đã nhìn hắn rất nghiêm túc mà nói:

- Anh đã làm tình? Khi chỉ mới 16 tuổi ư?

Đúng vậy, giai điệu nói lên con người. Ta không tin rằng một bản tình ca dữ dội lại được viết ra bởi một trinh nam. Đó là màu sắc tình dục trong âm nhạc. Ta không nghe sai.

- Không, ta nghĩ về một người.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 18: You should make that sexy, you know?

Tháng Mười Một tại Hogwarts, bên ngoài trời đã giá lạnh, mà năm nay lại tổ chức Thi đấu Quidditch sớm hơn mọi năm. Cứ ba ngày một tuần, ta đều bị "tầm quét" bởi Huỳnh trưởng Malfoy, quá khổ cái thân ta. Không những bị hút máu thường xuyên, lại còn được luyện tập thể hình miễn phí. Ta nghi ngờ rằng chỉ trong 3 tháng thôi, khi ta trở về nhà ăn Giáng Sinh là bà nội Elizabeth thể nào cũng nghĩ ta bị bỏ đói tại trường, sụt cân ốm yếu như kẻ bệnh mãn tính vậy.

Trận đầu tiên, Slytherin gặp Ravenclaw. Năm nay Ravenclaw có The keeper mới, chính là vị Huỳnh trưởng vừa được chọn, Liam Gutierrez. Ta biết nói sao nhỉ, khi nhìn Liam ở cột gôn hết sức bắt mắt, cậu ấy nhếch miệng cười thôi là đám con gái trên khán đài không kể Slytherin cũng như cả trường đều ầm ầm huyết sáo hò hét, có người còn hóa ra một con chim Lovebird để bay đến cột gôn. Liam nhanh như chớp mắt chụp lấy chú chim, rồi đưa cả hai tay lên hôn gió, thả chú chim trở lại phía cô gái kia.

Hành động này hiển nhiên là một chàng công tử hào hoa phong độ hết chỗ chê. Chưa kể trình độ để lọt trái bóng nào qua nôi hắn phải nói là đáng kinh ngạc. Vậy là Slytherin sẽ có một trận chiến hết sức khó khăn với vị Thủ môn mới này.

Murphy là bình luận viên được yêu thích nhất, lúc bảy giờ đưa loa lên ra hiệu bắt đầu trận đấu:

- Và không để quý vị chờ lâu nữa. Trận đấu đầu tiên mở màn mùa Quidditch năm nay. Với sự trở lại của Tầm thù nhà Slytherin, liệu Slytherin có thể chiến thắng trước đội hình mạnh mẽ của Ravenclaw hay không? Chúng ta sẽ có câu trả lời ngay bây giờ.

Tiếng còi của bà Hooch vang lên, ta cùng cả đội bay lên tập trung rồi tản ra theo chiến thuật.

Trong lúc đưa mắt nhìn về xung quanh để tìm kiếm trái Snitch, vừa phải vắt và né tránh những cú văng của quả Bludger. Trận đấu trước mắt ta rất nhanh trở thành một màn thi đấu vật trên không. Ravenclaw lẫn xả vào đội ta như muốn hất tung tất cả, hung bạo cực kì. Không ngại động tay động chân khi vừa mới bắt đầu trận đấu. Ta không biết đây là bóng bầu dục hay thi đấu Quidditch nữa.

Nhưng danh tiếng ta đã hoàn thành công việc của nó một cách xuất sắc. Không ai dám lại tấn công ta trên cây chổi cả. Chắc họ sợ tông trủng ta thì họ mới là người nhập viện.

- Như đội Canada, kẻ không bao giờ tham dự Cúp Thế giới, Slytherin đang gặp khó khăn trước những đối thủ của mình. Lucy Steeler có được trái Quaffle đầu tiên mặc cho hai Tấn thủ nhà Ravenclaw là Holly Long và Eric Jackson đang liên tiếp đập trái Bludger về phía cô như chơi bóng bàn. Liệu Lucy có thể tạo nên bàn thắng đầu tiên cho đội mình. Và cô đang bay vút lên...Không vào rồi, là Starfish ăn Stick, Liam bắt gọn cú đó chỉ với một cú đập văng quả bóng. Quả bóng được chuyển về cho Adam Hemsworth, Chaser nhà Ravenclaw.

Adam đang bị cản trở bởi Nathan Parker, nhưng cậu ta ném trái Quaffle về phía trước rồi bay vút lên tóm lấy nó thoát khỏi sự kìm kẹp của Nathan.

- Vào, 10 điểm đầu tiên cho Ravenclaw. Thật quá xuất sắc khi chúng ta có thể trông chờ vào chiến thắng của Ravenclaw năm nay.

Quả thực đội hình của Ravenclaw quá mạnh. Khi nói họ có thể giành chức vô địch năm nay là hoàn toàn có căn cứ. Bay vút lên rồi đâm một trái Bludger về phía Steve Crawley, kẻ đang giữ trái Quaffle nhà Ravenclaw.

- Quá hung bạo, vẫn như thường lệ, đâm một cú Bludger chỉ bằng tay không, Sandal đã thành công khiến trái Quaffle rơi khỏi tay Steve Crawley, còn riêng tôi nghĩ rằng Steve sẽ phải chinh phục sau trận đấu. Bóng thuộc về Slytherin, Nathan Parker lao lên với sự kèm cặp của Lucy Steeler trong đội hình Parkin Pincer. Liệu sẽ có kỷ tích nào xảy ra. Không vào rồi, Liam Gutierrez giống như một vị thần ngàn tay, anh ta không để một trái nào lọt lưới hết. Tổng điểm bây giờ là 40 – 0. Nghiêng về Ravenclaw. Murphy nói.

Sự căng thẳng của trận đấu lên cao. Ta chăm chú tìm kiếm trái banh Snitch, Tấn thủ nhà Ravenclaw là Nate Natgathan cũng bay sát theo bên cạnh. Không bỏ lỡ một cơ hội nào bám đuôi ta riết. Bỗng nhiên một ánh sáng trắng lóe lên, ta cá nó phản chiếu lại ánh mặt trời từ một vật nào đó, nhưng ánh sáng này quá lớn. Nó như bao trùm cả tâm trí của ta.

Ta rơi khỏi cây chổi như một con búp bê bằng vải, lao thẳng xuống đất. Ta đảm bảo rằng bản thân mình đã ngất lịm đi trong giây lát cho đến khi có tiếng gọi vang lên bên trong đầu: "Dậy đi...Mau tỉnh lại!...Nhanh lên!" Tiếng gọi xé tai như cú ọc này thành công khiến ta choáng tỉnh. Chỉ còn cách mặt đất chưa tới 5 thước, bật người lại, lấy đà phóng thân về phía cây chổi đang rơi xuống, quặp chân vào cây chổi rồi leo lên đó.

- Vâng và dường như các định luật Vật lý đang bỏ qua trường hợp của Sabrina Sandal, cô ấy phóng mình lên cây chổi như thể dưới chân gắn phản lực. Murphy nói.

Ta đưa mắt tìm kiếm xung quanh, cũng không thèm để tâm xem ánh sáng kia phát ra từ đâu. Chăm chú lùng tìm sự xuất hiện của trái Snitch. Một ánh vàng nhá lên từ phía sân cát phía bên dưới cột gôn. Ta lao mình vút đi trong không trung về phía quả bóng vàng. Nate cũng bám theo sát nút.

Lao thẳng mình vào cột gôn rồi vòng tay bám chặt lấy nó, quay người một vòng trong không trung rồi mới bắt thẳng lấy trái Snitch đang bay trên cao. Còn Nate thì không ghim được tốc độ tên tông đầu thẳng vào cột gôn. Rơi bịch xuống lớp cát phía dưới.

- Và Slytherin đã lợi ngược dòng một cách ngoạn mục. Thành công bắt được trái banh Snitch, và chiến thắng thuộc về Slytherin với số điểm 150 – 90. Một trận đấu hung bạo nhưng cũng đã để lại trong chúng ta bao lần thót tim. Và đây là tất cả những gì Quidditch thuộc về!!! Xin cho một tràng pháo tay.

Phía khán đài nhà Slytherin âm ỉ nổ tung như trái bom nhỏ, những hàng chữ xanh bắn lên đầy trời, pháo hoa nổ tung lên hình con rắn bạc. Chơi được lắm, năm nay đúng là Năm năm có khác. Ăn mừng long trọng hơn hẳn mọi khi.

Đội trưởng Malfoy chạy về phía ta, anh rất ít khi cười mà bây giờ miệng đã ngoác tới tận mang tai.

- Làm tốt lắm Sabrina. Chúng ta đã đánh bại đội mạnh nhất năm nay.

Ta cười với anh rồi quay về phía Snape vừa mới tới.

- Bò vẫn còn bị tụt huyết áp hả. Bò đã ngã từ trên cây chổi xuống. Bò có thể đã tan xác rồi.

- Không, chút nữa mình kể cho, ở đây đông người. Ta gỡ đầu gỡ tai.

Đám đông mừng chiến thắng giữ chặt lấy ta mà không có cách nào thoát được. Bọn họ hò reo từ sân Quidditch cho tới khi về lại Phòng sinh hoạt chung của Slytherin. Ta mới lách ra được khỏi đám đông mà chạy về phía Snape vẫn lơ đãng theo sau đầy khổ sở.

- Tớ không sao hết, thuốc bò đưa cũng rất tốt. Nhưng trước khi ngất đi tớ đã thấy một chùm sáng trắng, chính chùm sáng này đã khiến tớ choáng váng mà ngất đi.

- Cậu có thấy chùm sáng đó từ đâu không, tớ nghĩ có kẻ đã nhìn chăm chú vào cậu để ếm cậu, đó là lời nguyền rất cao cấp. Snape nói.

- Mình không nghĩ là học sinh có thể làm được chuyện đó đâu. Mình cũng không phải dễ ngất, sức mình như con voi bò còn lạ gì.

- Nhưng bò phải cẩn thận, tiếp tục uống thuốc mình đưa đều đặn nghe chưa?

- Quả nhiên là bạn tốt, huhu, kiếp này số thuốc mình sử dụng đều trông cậy vào cậu. Ta cười đầy nhăn nhó.

- Cậu đó, nếu còn không biết chăm sóc bản thân, mình sẽ ngó lơ cậu luôn. Đến lúc đấy đừng khóc. Snape lại trở tài độc miệng.

- Cậu mà dám ngó lơ tớ tớ sẽ bám riết lấy cậu như hồn ma báo oán có biết chưa hả?

Ta tạm biệt Snape rồi trở về phòng ngủ nữ sinh, vì còn rất sớm nên chưa có ai quay lại phòng cả. Cũng tốt, có thể thoải mái sử dụng phòng tắm một mình.

- Suýt!!!

Tìm ta nhảy vọt ra khỏi lồng ngực khi thấy một bóng đen đang đứng trong bóng tối góc phòng. Tên ma đầu này quả thực dọa người, nếu cho hắn đi đóng phim ma đảm bảo sẽ thành phim ăn khách nhất.

- Ngươi, ngươi làm cái gì thế hả? Ta nói.

- Ta đợi em trở về, dường như em chưa quen với sự xuất hiện của ta thì phải?

- Không phải là trong phòng ngủ nữ, ngài tránh đi cho ta nhờ. Ta hắt tay, hôm nay rất mệt, ta còn phải đi tắm.

- Trước đây thì ta vẫn ngủ với em đó thôi. Hắn nhìn ta ngạc nhiên, đôi môi còn mím lại, nhìn như đứa trẻ ngây thơ vô tội. Buồn nôn quá!

- Trước đây ngài còn ở trong cuốn Nhật ký, giờ ngài đi ra rồi thì có thể làm ơn hãy tôn trọng không gian riêng của ta được không?

- Ta sẽ không nhìn khi em thay quần áo đâu.

- Hoạt động tâm lý và nói chuyện của ngài bị lộn rồi kìa.

Tên này quả thực mặt dày số một. Vậy ngươi ở đó làm gì, tìm kiếm bản cô nương để "giải sầu" sao? Rõ ràng là hắn đang thừa nhận. Ngươi nói "xin lỗi, không làm việc đó nữa đâu" nhưng chính là để có thể phạm tội tiếp lần nữa.

- Ngài trở lại Cuốn Nhật ký đi, ta còn phải đi tắm, hôm nay rất mệt.

Ta mới là không có thì giờ đôi co với hắn. Ấy vậy mà hắn dường như ghét bị sai khiến hơn cả ta. Vậy mà còn bảo là hắn sẽ làm tất cả cho ta? Bịp à?

- Ta ở ngoài này sẽ không thấy gì. Ta đợi em.

Cái giọng ái muội này khiến ta sồn cả gai ốc, giống như ngươi nói: "Chúng ta vào khách sạn đi, anh bị đau bụng" vậy, vào rồi thì sao? Tắm rửa nằm nghiêng rảo nước sẵn sàng thì tắm chứ còn gì nữa.

Ta bắt buộc hắn phải quay trở lại Cuốn Nhật ký bằng một hành động thô bạo nhất, úp cả quyển sổ vào mặt hắn. Dù người khác không thể nhìn thấy hắn, nhưng có đàn ông xuất hiện trong phòng ngủ của ngươi, ngươi không sợ sao? Còn ta rất sợ, ta cũng ngọt thịt mà.

Khi quay trở lại, Cuốn Nhật ký vẫn nằm nguyên trên giường. Ta mới yên tâm đi ngủ liền một giấc cho tới tận tối. Có lẽ ta đã bỏ qua cả bữa trưa và bữa tối nên bụng đói còn cào mà tỉnh lại. Bên cạnh, bên cạnh, ấy thế mà đập vào mắt ta lại là tên kia. Không phải ta cho hắn vào quyển sổ rồi hay sao.

Nhưng nhìn kỹ lại, hắn chỉ thờ đều đều, hiển nhiên là đã ngủ rồi. Hàng mi rủ xuống cong dài, sao nam nhân lại cần có hàng mi đẹp vô phép vô thiên như thế này chứ? Khi hắn ngủ yên lành như một đứa trẻ vậy, giống như một thiên thần. Nhìn thế này, thật tốt lắm.

- Ngắm đủ chưa?

Hắn từ từ mở mắt dậy rồi nhìn ta, mặt sát cạnh bên. Tìm ta nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Mặt đỏ bừng đứng bật dậy:

- Một chút.

Dù sao cũng là một khuôn mặt rất đẹp trai. Ngươi ngắm thôi cũng đủ no rồi ý chứ. Ta đứng dậy khoác áo choàng rồi mặc kệ hắn rồi đi.

- Mang ta theo, ta muốn đưa em tới một nơi.

Úi trời, ta vừa suýt thoát chết sáng nay, ngài lại vì giận giữ ta nhốt ngài vào cuốn Nhật ký mà mang ta đi tòng xẻo ư?

- Ngài muốn đi đâu, ngài có thể tới đó mà không cần ta đi theo được mà.

- Ta muốn em thấy thứ này. Hắn đứng lên bước tới cạnh ta.

Ngươi muốn ta thấy con Tử xà Basilisk để rồi tiêu diệt nhà ma hay sao? Ngươi là một linh hồn mà độc ác như vậy. Chơi hay lắm, ở đó như một con ma mà muốn kéo ta theo bầu bạn nữa sao?

- Ngài muốn ta xem thứ gì?

- Một vật ta sở hữu.

Đấy thấy chưa, ta cá là hắc muốn nói "con vật" nhưng đã nhanh giấu chữ "con" đi.

- Không xem có được không?

- Nhất định phải xem!

Hắc gầm lên, tức giận ra mặt, cái tên này, vậy mà lại dám đe dọa ta sao, nhưng chính ta là người lòi hắc ra ngoài. Ngộ nhờ hắc tức giận, trong lúc ta ngủ chạy đi thả con Tử Xà đi lung tung thì sao. Từ khi gây ra một án mạng hắc cũng không có làm gì tiếp, đó là vì hồi ấy hắc sợ bị đuổi học, phải quay trở lại cô nhi viện. Thế thì đúng là địa ngục với hắc. Nhưng bây giờ hắc không có ở đây, dễ dàng thực hiện chuyện xấu, hắc ngứa chân ngứa tay mà muốn bón ta cho con Tử xà trắng miệng thì sao. Ta không muốn chết khó coi như vậy.

Nhưng cuối cùng ta đã nhượng bộ hắc, ta quá ngu mà. Đây là mê trai đến chết cũng không hết hay sao? Ta ăn vụng tại nhà bếp, mà chính ra phải nói là dùng bữa hơn, vì ở đây mấy con gia tinh thấy ta thì kéo bàn lại rồi bê ra la liệt món ăn. Đòi người thi vị nhất chính là lúc bụng đói gặp manh chiếu rom.

- Ngài không cần phải nhìn ta ăn chăm chú như vậy. Ta nuốt không trôi.

Mấy con gia tinh ngoài lại nhìn ta vẻ mặt lo lắng, chúng nghĩ ta đang tự nói chuyện một mình.

- Em dính mép rồi kia.

Hóa ra là trên mặt dính vụn thức ăn, ta đưa tay lên quẹt đi.

- Không bên này.

Nói rồi hắc đưa tay lên lau đi cho ta, nơi khoe miệng của ta giạt lên một cái khi hắc chạm vào. Lạnh buốt. Quả nhiên chung sống cùng ma đầu không dễ dàng gì. Ta cắm đầu vào ăn mà ngo ngoe hắc. Ta không muốn bị đồn là tâm thần phân liệt. Chắc luôn.

Ta ăn no đến nỗi phải ngồi xoa bụng mới có thể thờ được, ta muốn thành một cô gái bùng sức sống chứ không phải con ma đói gầy dơ xương. Còn hắc thì im lặng từ lúc ta ăn đến bây giờ mới mở miệng phá vỡ bầu không khí:

- Chúng ta đi thôi.

- Em cần phải nghỉ ngơi đã, em thờ không nổi.

Trái lại hắc không hề gấp gáp hay giận dữ, hắc chỉ nhìn ta rồi mỉm cười đầy sùng nịnh. Ánh mắt ngọt ngào này, đùa nhau đấy à, người đói ta ăn no rồi mới thịt cho được cân đúng không?

Cuối cùng ta phải vùng vằng mãi vẫn chịu khuất phục hắc. Giờ ta đang đứng tại đâu thì các bạn biết rồi đấy. Trong nhà vệ sinh nữ cạnh Đại sảnh đường. Cái nhà vệ sinh này không có ai dùng tới vì con ma nữ Myrtle Mít Uớt cứ khóc lóc ở đây hoài. Mà thủ phạm chính là tên đang đi cùng ta.

- Em chỉ cần nói "Mở ra" là được.

- Sao anh không nói?

Hắc nhìn ta ý bảo làm đi. Làm thì làm, ngày xưa Harry mở nó ra cũng có sợ đâu. À mà lúc đó là Harry lo lắng cho Ginny, còn ta. Thật đáng thương, ta bị ép buộc.

- Mở ra.

Không có gì xảy ra hết.

- Nói Xà ngữ. Voldemort nói.

Ừ thì nói, ta rất không đành lòng vừa nói câu: "Mở ra" lý nhí nhất có thể, còn không quên đeo lên một cặp kính râm.

- Em làm cái trò gì đấy?

Hắc nhìn ta chăm chú, sao kính hợp mặt lắm đúng không?

- You should make that sexy, you know?

Lần này thì hắc cười lớn. Rồi dặt tay ta vào trong Phòng Chứa, có một cánh cửa khắc hình những con rắn trên đó. Khi ta nói mở ra thì những con rắn dần dần cử động thân mình rồi rút dần lại để cánh cửa mở ra. Bên trong rất rộng rãi, xung quanh đều là tượng của một người đàn ông trọc đầu và râu ông ấy thì dài ngoằng, Salazar Slytherin. OK, rắn ời em đâu rồi, em đói lắm đúng không, ta có gói thịt chôm được từ phòng bếp cho em đây.

Voldemort dừng lại trước bức tượng chính giữa căn phòng, hắn ta lẩm nhẩm gì đó trong miệng rồi ngay lập tức, nơi miệng của bức tượng đá mở ra. Ta có chút sợ hãi, mà ta sợ cái gì chứ mạnh mẽ lên.

Con Tử xà Basilisk gặp lại chủ nhân rất vui mừng, nó trườn mình ra khỏi đó, rồi phi thân tới bên cạnh Voldemort. Nó có một cặp mắt vàng khè, thân mình đầy gai nhọn hoắt và cái đầu cũng tua tủa đầy gai như một con rồng đích thực. Nó há miệng rồi chực đón chờ lấy đầu Voldemort.

Ta thấy vậy bèn xô ngã hắn, kết quả là ta cũng ngã lên người hắn luôn.

- Em đang lo cho ta?

- Không có, ta chỉ không muốn người chết thôi.

Hắn không nói gì cũng không chịu đứng dậy nên ta đành phải đứng dậy trước. Con Tử xà dường như chỉ vui mừng quá mà kích động thôi. Nó quay đầu về phía ta, nhìn ta. Mẹ ơi, tạm biệt cuộc đời.

Nhưng ta vẫn sống nhăn, ơ sao thế nhỉ? Ta nhìn Voldemort về mặt ngạc nhiên.

- Đôi mắt Basilisk có một lớp màng, chỉ khi cần kết liễu con vật nó mới mở lớp màng này lên.

À, vậy chứ, nếu không thì ngủm cả Salazar lẫn Voldemort rồi. Ta vứt từng tảng thịt lớn lại cho con rắn. Khổ thân, bị chủ nhân bỏ bê thế này đây.

- Nó thích ăn thịt gà hơn. Voldemort nói.

- Vậy sao ngài không lấy cho nó ăn? Có chủ nhân như ngài cũng thật thiệt thòi cho nó. Mấy trăm năm mới được ăn một lần.

- Vậy em sẽ chăm sóc nó thay cho ta.

Tốt lắm, quả là giọng lãnh đạo có khác.

- Nếu ngài muốn thuần phục nó, không đơn giản chỉ là thuần phục. Ngài phải cần tới nó, cũng như nó cần tới ngài. Có như thế, ngài mới trở nên độc nhất với nó, và nó cũng sẽ chỉ có ngài là độc nhất vô nhị mà thôi. Từng ngày, từng ngày ở cạnh bên, để nó làm quen với sự có mặt của ngài.

- Em nói như thế ta sẽ là bạn với nó vậy.

- Ngài xem, nó là một sinh vật hùng mạnh, sống hàng chục thế kỷ mà không chết. Ngài có biết điều gì là quan trọng nhất không?

- Em nói xem.

- Chỉ có trái tim mới thấy điều đúng đắn, những điều quan trọng không thể thấy được bằng mắt. Có đôi khi ngài nhìn thấy như vậy nhưng lại không phải là như vậy.

- Vậy trái tim em bây giờ thấy gì?

- Cái giường.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ẩn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 19: Play a melancholy song

Nhật báo Tiên tri số mới nhất ngay trang đầu là về sự mất tích của cả một ngôi làng, những người dân kể cả phù thủy lẫn Muggle đều biến mất tại đó, làng Pootmore. Ta không thể tin vào mắt mình nữa, còn không thấy bất kỳ một thi thể nào ư? Sao lại thế được, họ cứ như không khí mà mất tích. Vụ việc này làm ta rất lo lắng bèn gọi Áo Ảnh của Blake lên để hỏi:

- Blake, anh biết gì về vụ mới nhất tại làng Pootmore không?

- Ta đang đi cùng bạn gái chỉ huy lại gọi ta tới như thế này.

- Đi vào vấn đề chính. Ta gần giọng nói, chỉ huy không ra oai người lại tưởng ta là con thỏ mềm.

- Cả làng biến mất nhưng kỳ lạ nhất là ở đó để lại trường khí đen ngùn ngụt như vừa trải qua một vụ cháy lớn.

- Trường khí này có gây hại tới người khác không?

- Không một vật nào có thể sinh sống được tại đó hết. Những người đi vào dù có lớp bảo vệ vẫn bị ảnh hưởng. Nên chúng ta không thể tìm kiếm kỹ càng được. Đặc biệt ở trung tâm ngôi làng theo bản đồ, bất kỳ ai cũng không thể tới gần đó.

- Được rồi, có thông tin gì mới nhất báo lại cho ta. Nếu tình hình còn tiếp tục xảy ra đích thân ta sẽ tới Pootmore.

- Cornelius Fudge vẫn luôn dè chừng chỉ huy. Tạm thời người đừng lo lắng, ta sẽ điều tra hết sức mình.

Đúng là bóng tối, người diệt kẻ đứng đầu thì thế lực khác lại nổi lên như một vòng tuần hoàn vô tận. Ta không hiểu thế nào mà Bộ vẫn mất nhấm mất mờ trước sự việc này. Chắc chắn là có uẩn khúc, không một sức mạnh nào có thể làm biến mất hơn trăm người tại một khu vực như thế được. Chỉ trừ, nhưng bọn chúng không có lý do. Chẳng lẽ một Ryus không đủ, Lucifer đang âm mưu tạo nên một đội quân cho mình ư? Để làm gì? Chống lại Thiên Chúa cùng các thiên thần, hẳn đánh bao năm nay chưa chán à, có bao giờ thắng đâu?

Tháng Mười Một tại làng Hogsmeade đẹp như một bức tranh. Cái không khí dịu nhẹ này thật khiến con người ta thoải mái. Phía hồ phun nước mới xây của ngôi làng, bên trên hàng rào sắt quanh đó đã treo kín những ổ khóa đủ mọi hình thù màu sắc. Bên trên đều ghi tên của hai người yêu nhau. Sến quá đi mất.

- Họ nghĩ làm vậy là họ sẽ bên nhau mãi mãi ư? Ta nói.

- Đúng không gì là mãi mãi cả, nhưng họ sẽ nhớ kỷ niệm đó ở đây. Sirius lại gần ta nói.

- Mãi mãi là khi người kia cần thì kẻ đó có mặt. Không phải là mãi mãi khóa nhau ở một chỗ.

Đúng vậy, sao lại có suy nghĩ ấu trĩ thế nhỉ. Ta rủ hội Potter tới quán Đầu heo. Lần đầu tiên, tụi nó có vẻ không thích sự bần thiêu của quán cho lắm. Biết làm sao được, Aberforth theo trường phái ít dọn dẹp mà. Bước vào trong quán, thấy Aberforth đang bung rượu cho khách. Ta cười tươi vẫy vẫy tay với Aberforth:

- Aberforth, cháu nè.

Aberforth thấy ta có chút ngạc nhiên, hẳn ông chưa từng thấy ta trong hình dạng này.

- Magnus. Đây là hình dạng thật của cháu.

- Ôi tiểu tử, người quên lão già này rồi chứ gì. Lâu vậy không tới thăm ta.

Aberforth xoa xoa đầu ta, mà tay ông vừa cầm cái giẻ bưng ới là bưng. Ông xếp cho tụi ta một góc ngồi đẹp nhất bên cạnh cửa sổ.

- Tớ vẫn thích quán Ba Cây Chổi hơn. Peter nói.

- Giờ cậu có thể qua Ba Cây Chổi tớ sẽ ở đây chơi với Aberforth. Sabrina đáp trả.

Ở quán Đầu heo không có bia bọt, nhưng ta vẫn luôn thích gin tonic mà Aberforth pha.

- Cháu lấy 5 ly Aberforth's Gin nhé.

- Đó là món bán chạy nhất tại quán. Aberforth gật đầu với ta.

Trong lúc ngồi đợi rượu, tụi nó cũng chỉ tám chuyện với nhau, mà chủ đề chính là kỳ thi OWLS sắp tới.

- Tớ sẽ phải đạt điểm A thì mới có thể tiếp tục học môn Độc Dược vào năm sau. Còn Biến hình nữa chứ phải đạt điểm E lận đó. Thật quá đáng. Potter nói.

- Cậu muốn thành một Thần Sáng? Ta hỏi.

- Đúng vậy. Tớ cùng Sirius đều muốn trở thành một Thần Sáng. Potter đáp rồi khoác vai Sirius. Quả là cặp bài trùng mà.

- Nếu cậu mà trở thành một Thần Sáng thì đừng để rơi vào tay tớ, tớ sẽ huấn luyện cậu khắc nghiệt nhất với bài kiểm tra ma quỷ được "ép phê" lên tới 2 - 3 lần. Sabrina cười với Potter.

- Tớ sẽ không đời nào chịu vào đội của cậu.

- Người như cậu vào đội của tớ không sống sót quá hai dòng chữ đâu, Potter.

Đúng rồi, còn Lupin nữa, cậu ấy định làm gì. Trong nhóm, Potter và Sirius đều muốn trở thành Thần Sáng. Đến kém cỏi như Peter Pettigrew cũng được mẹ hắn lo lắng chạy chọt cho một vị trí trong Bộ Pháp thuật. Riêng chỉ có Lupin, không được ai nhận làm chỉ vì là người sói, sống một cuộc sống khổ cực khó khăn.

- Lupin, cậu dự định ra trường sẽ làm gì? Ta hỏi.

- Tớ...tớ chưa biết.

Lupin dường như rất ngạc nhiên trước câu hỏi bất ngờ của ta.

- Cậu học tất cả các môn đều xuất sắc. Nếu được, với kiến thức của cậu có thể mở một phòng khám tư nhân cho các sinh vật huyền bí. Mình tin cậu có thể làm được, như Newt Scamander vậy. Anh ấy chăm sóc tất cả những sinh vật của mình trong một không gian mở rộng tại chính tòa nhà của mình. Cậu có thể nuôi chúng, chăm sóc, chữa trị cho chúng ở đó. Vào đêm trăng tròn, cậu cũng không thể làm hại tới những sinh vật này.

- Nhưng như vậy cần có địa điểm và đầu tư.

Lupin nói, giọng lí nhí cả vào, nhưng dường như cậu ấy rất vui về với ý tưởng này. Ta biết Lupin cũng rất thích các sinh vật huyền bí, cậu ấy là người thích hợp nhất cho vị trí này.

- Cậu có thể mượn căn nhà số 12 Quảng trường Grimmauld của mình. Mình sẽ thừa kế nó vào năm 17 tuổi, cậu có thể sử dụng tầng hầm, sửa lại một chút là được. Sirius nói nhiệt tình.

- Không được đâu, gia tộc Black cao quý bao đời, sao lại biến thành Phòng khám thú vật được. Lupin nhìn Sirius đầy ái ngại.

- Không sao, mình cũng rất thích chúng.

- Còn tiền, mình có thể cho cậu vay. Như một khoản đầu tư sinh lời. Nếu cậu lãi thì mình sẽ ăn thêm lãi suất cộng vào này. Mình có một khoản nhỏ ở Gringotts. Sabrina nói, có cơ hội đầu tư kinh doanh là tốt mà.

- Vậy, được chứ? Lupin lấp bắp.

- Sao lại không, mình cũng tính lãi của cậu cơ mà, mình có cho vay không đâu.

Nhưng không khí không được vui vẻ bao lâu thì Ragnarok Crimson cũng bước vào quán, và y như bao màn mở đầu của hắn, hắn bước về phía ta, chỉ tay vào mặt ta rồi nói:

- Hãy chấp nhận lời thách đấu của ta đi Sabrina.

- Cậu không thấy là tôi đang thưởng thức ly rượu này hay sao?

Vậy mà giữa đám người không quen biết cậu ta cũng ngồi xuống được, hào sảng gọi một ly bia lạnh. Ragnarok nói:

- Kiểu gì cô cũng phải giao đấu với ta thôi. Tốt nhất là chúng ta hãy làm nó nhanh nhanh lên đi. Mà lần trước ta bỏ qua cho cô, cô nói xem cô phải đền bù cái gì cho ta đây. Ragnarok hất mặt lên, thật kênh kiệu.

- Đây, đền bù cái tấm được không, xả răng đi rồi hăng nói.

Cả bọn cười ầm lên, nhưng thấy Ragnarok đập ruyện cái xuống bàn thì im bật ngay được.

- Đền người thì đền.

- Thôi được rồi, cậu đã muốn chơi thì vậy đi, ở đây tôi có một bộ bài, sao nào, tất cả cùng chơi với nhau, ai thua sẽ phải khao châu rượu ngày hôm nay? Ta nói rồi giờ bộ bài ra trước mặt Ragnarok.

- Được, chơi thì chơi.

- Đây là bộ bài Uno, 76 lá bài. Các lá bài này được chia đều ra 4 màu: đỏ, vàng, lục, lam. Mỗi màu gồm 19 lá bài. Chúng được đánh số lớn dần từ 0 đến 9. Ta sẽ chia cho mỗi người chơi 7 quân bài. Những quân còn lại sẽ đặt úp xuống ở giữa bàn dùng để tiến hành rút bài sau này. Người chơi tiếp theo cần tiến hành đánh một quân bài tiếp nối với quân bài của người chơi đầu tiên. Mỗi lần người chơi chỉ được đánh một quân bài trong mỗi lượt của mình dựa theo nguyên tắc sau: Người chơi đánh quân bài xuống bằng cách sử dụng một quân bài "**cùng số hoặc cùng màu**" với quân bài của người chơi trước. Nếu không bỏ được bài xuống thì người chơi phải bốc 1 lá bài trên cùng của bộ bài rút đặt giữa bài lên. Nếu lá bài đó đúng với nguyên tắc đánh bài, người chơi có thể đánh luôn lá bài đó. Còn nếu không, người chơi sẽ bị mất lượt. Hiểu rõ rồi chứ?

- Được. Cả tụi cùng đồng thanh.

Ta bắt đầu chia bài, trong khi lật bài lên, tốt lắm, bài rất tốt. Không quên dùng Legitimency bí mật liên lạc với nhóm Potter:

- Nghe đây, bộ bài này có 4 màu, vậy khi tở xào bài bằng cách kẹp đôi chúng lại xếp lớp chồng lên nhau, số màu sẽ được chia đều cho cả 6 người. Có nghĩa là chúng ta sẽ có đủ màu, và nếu dùng đúng chiến thuật chúng ta sẽ ép được Ragnarok hiểu không?

Potter nhìn ta thật gian xảo mà, cậu ấy đánh đầu. Vì chơi gian lận vốn là nghề của ta, nên Ragnarok rất nhanh cầm đầy bài trên tay mà không thể bỏ xuống quân nào.

- Nhất định là có gian lận ở đây rồi. Ragnarok nói.

- Cậu có bằng chứng không? Không có thì chơi tiếp đi, ta còn chưa thèm liếc ngang ngó dọc như cậu đâu.

Người chơi bài gian dối mà lại đi nhận, người có muốn ăn một chương thắng thiên luôn không hả? Đương nhiên ta cũng có thả con săn sắt bắt con cá rô, ta cho Ragnarok thắng một ván để cậu ta có thêm tinh thần để chịu ăn quả lừa tiếp. Người không thể bắt con lừa đi được nếu như người không giờ củ cà rốt ra trước mặt nó. Ragnarok thua liền 4 ván liên tiếp.

- Không chơi nữa. Ragnarok bực mình nói.

- Trò này vui quá. James Potter cười ha hả.

- Ragnarok không phải cậu sợ rồi đấy chứ? Tiếp đi nào, cùng chơi điên loạn đi nào.

Chút tiền rượu còn con không là gì với Ragnarok nhưng hán thua liên tiếp 6 trận mới là vấn đề kìa. Mặt hán như nuốt phải thuốc mọc xương vậy. Khi bước ra khỏi quán thì trời đã hoàng hôn. Vì đi cùng Ragnarok nên bọn ta không thể trở về bằng hướng Lều Hết được mà phải đi về theo đoàn trường. Ragnarok đi gần về phía ta rồi nói:

- Hán đã tìm kiếm cậu rất lâu. Chính tớ là người đã đến nhờ hán giúp đỡ.

- Ai cơ?

- Voldemort.

Câu trả lời này khiến ta shock hết sức, ta vẫn biết là Voldemort thêm muốn chiếc nhẫn của ta, nhưng hán, một màn tình cảm kìa. Không phải là thật chứ? Ta cũng không thể đem việc này ra thắc mắc với phiên bản 16 tuổi của hán được, hai người đó cơ bản là đã bị tách ra từ lâu. Ta tại sao lại không có ấn tượng gì về hán hết?

Đạo này thật rối rắm, hết vụ việc ở làng Pootmore rồi lại đến Voldemort. Cục nợ này, ta phải gánh đến khi nào đây. Không có câu trả lời cho mình ta lại đến văn phòng thầy Dumbledore làm phiền.

Ông cụ đang ngồi đọc sách rất chăm chú, thấy ta vào cụ mới chậm rãi ngẩng đầu lên rồi cười, ánh mắt cụ sáng lên qua cặp kính nửa vàng trắng.

- Sabrina, lại đây, uống một chén trà với ông lão già cả này. Cụ Dumbledore nói.

Trong khi cụ pha trà, ta đã không đợi được mà hỏi cụ nói ra bản khoản của mình luôn:

- Thưa thầy, chuyện ở làng Pootmore thầy có nghe rồi chứ ạ?

- À ta đã đến đó xem thử, và quả đúng như vậy. Chuyện này rất đáng ngờ Sabrina à.

Cụ nhìn ta như thể đợi chờ câu trả lời. Nhưng ta cũng như cụ, ta chẳng biết gì hết nên mới tới đây.

- Con không rõ mọi chuyện, khi con liên lạc với Blake Shankton, anh ấy đã nói ở đó gần ngục trưởng khí, người ngoài không thể tới gần, đặc biệt ở trung tâm ngôi làng.

- Vậy ta e là cả ta và con chỉ biết được sự thật đúng là như vậy. Ta nghĩ sớm thôi, chúng sẽ xuất đầu lộ diện, giờ chúng ở trong bóng tối. Chúng ta không thể làm được gì Sabrina à. Và ta không mong muốn con bỏ lỡ việc học để đi giải quyết những chuyện này.

Cụ Dumbledore nhìn ta nghiêm mặt. Quả đúng, ở độ tuổi một học sinh lại sắp tham gia kỳ thi Pháp thuật thường đẳng như ta. Việc học phải đặt lên trên hết mới phải. À vẫn còn chuyện nữa:

- Thưa thầy, Voldemort quen biết con ạ?

- À ta nghĩ đó mới là chuyện con cần quan tâm. Ta nghĩ là con đã khóa nó lại ở một góc nào đó trong tim.

Câu trả lời của cụ khiến ta đem sạch nước trà đang uống dở mà phụt ra, sặc lên tận óc, mũi đầy nước khó chịu. Góc nào đó trong tim? Cụ có đùa không, ta lại tái diễn màn tình yêu cay đắng như cụ với Gellert Grindelwald hay sao? Rồi sau khi cụ đánh bại Grindelwald thì sao, cũng nốt hán lại như ta. Rồi cả đời không lấy ai, ở lại Hogwarts làm Hiệu trưởng. Ôi ta còn rất trẻ đẹp, ta không muốn trở thành bà cô ế chồng. Nhìn gương cụ Dumbledore mà xem.

- Con không có chút ký ức nào về hán hết.

- À ta nghĩ là con cần một "cú huych", đôi khi con người ta phải trải qua điều này thì mới biết trân trọng đối phương được.

Ui cụ Dumbledore đang nói rằng ta phải biết trân trọng Voldemort ư, hán suýt cho ta ăn không dưới ba lần Lòi Nguyên Chết Chóc đâu, yêu gì mà đau thế.

- Con biết hỏi chuyện này hơi tế nhị, nhưng cụ có nuôi tiếc nào lớn nhất không?

Cụ Dumbledore chấn động, rồi rất nhanh lấy lại bình tĩnh, cụ nhìn ta thật buồn, cứ như thể cụ thấy chính bản thân mình trong ta vậy.

- Nuối tiếc lớn nhất của ta chính là đã bỏ lỡ một chiếc bánh bí ngô ở nhà Sabrina ạ. Có những chuyện khi đã xảy ra rồi, có nuôi tiếc cũng chỉ là cảm giác của nỗi thống khổ không được đáp đền mà thôi.

Ta không làm phiền cụ Dumbledore nữa mà quay trở về phòng ngủ. Mà lúc này trên giường ta có một chiếc hộp bằng gỗ nhỏ ở trên đó. Ai tặng nó cho ta? Bên trên có một chiếc khóa hình trái tim nhỏ xinh, nắp hộp có khắc chữ: "There will be a piece of you in me, always." Ta gõ đầu đũa phép lên nó:

- Alohomora!

Chiếc hộp mở ra, bên trong là một xấp giấy dày được gấp cẩn thận rồi buộc lại. Mở nút thắt của dọi dây ra, ta giờ một bức thư ra. Bên trong đều là thư của một người đàn ông tên Thomas Marvolo Gaunt gửi cho ta, nét chữ vô cùng quen thuộc. Nội dung những bức thư đều là kể về chuyện hằng ngày của hắn, như thể hắn đang viết nhật ký vậy. Người này cùng họ với Voldemort, đúng rồi, không phải hắn chính là vị giáo sư dạy Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám hay sao. Là cùng một người, lại gửi cho ta nhiều thư tới như vậy.

Nhưng khi ta đọc tới bức thư cuối cùng:

"I don't think I can say it to anybody, but I feel I can say it to you. I feel like I can say anything to you. But there's something that feel so good about sharing your life with nobody but you. I feel like I can be anything with you."

Không phải là lời nói "anh yêu em" nhưng ý của hắn rất rõ ràng. Tim ta quận thắt lại như thể có bàn tay bóp nát nó ra rồi. Nỗi đau này khiến nước mắt ta không tự chủ mà rơi ra, một giọt rồi lại một giọt. Nỗi đau đến xé nát tâm can này. Bên trong mọi tế bào đều quận thắt lại, ta...ây vậy mà. Điều là ta sai, ta đã sai rồi.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 20: Hello sexy.x

Tháng Mười Hai tại Hogwarts tuyết đã phủ trắng khung cảnh nơi đây, đem cả cánh rừng lớn trải đều một lớp trắng xóa như thể người ta rải bông lên đó. Hằng ngày, Voldemort đều là chọn lúc ta học hoặc khi đi thăm con Tử xà hắn mới xuất hiện, rất lịch sự. Khi ta học chỉ ngồi yên bên cạnh, chỗ nào hắn thấy ta còn thiếu thì thảo luận rồi cùng bổ xung. Ta phát hiện ra hắn quả là có lượng kiến thức phong phú về cả Hắc lẫn Bạch Pháp thuật. Không những thế với kinh nghiệm chiến đấu của hắn lâu năm, dựa vào tình huống, có thể xét tới công dụng và điểm khác nhau lên tới 103 lần chỉ với một bùa nổ, hắn còn liên mồm nói về 79 loại bùa chú phòng thủ khác nhau. A này Voldemort ta thấy người thật là hợp khi làm giáo sư chuyên nghiên cứu kiến thức nâng cao. Bình thường ít nói mà khi động đến mấy chuyện sách vở hắn nói nhiều hơn cả giáo sư Binns.

- Anh là một thiên tài. Ta tám tắc khen ngợi, nhìn hắn cũng có cảm tình hơn vài phần, 16 tuổi mà đã giỏi như vậy. Hắn chỉ hơn ta có một tuổi.

- Điều đó là đương nhiên.

- Em có thể xem khi anh học bài lúc còn ở Hogwarts được không? Ta nhìn hắn, nũng nịu năn nỉ.

- Ta chỉ hay ở trong thư viện thôi.

- Năn nỉ đấy, đi mà! Ta kéo kéo tay hắn.

Cuối cùng năn nỉ gầy lười hắn mới chịu cho ta đi xem lúc hắn đang học bài ở Hogwarts. Tom mặc một chiếc áo len xám bên ngoài áo sơ mi. Tóc tai vẫn xoắn xoắn vào nếp một cách thần kỳ như vậy. Và hắn chỉ có đọc và đọc, hết quyển này lại tới quyển khác. Hoàn toàn không chú ý tới đám con gái đang xúm xít lại trong thư viện nhìn hắn với vẻ hâm mộ. Nhiều fan như vậy, đáng kia Bellatrix hồi trẻ còn nhìn hắn với vẻ sùng bái tôn thờ nữa chứ.

Xem đang học gì nào, ta dí sát người lại từ phía sau hắn, mặt kề mặt, hắn đang đọc và ghi chú về "Những pháp thuật cao cấp hỗn loạn", trời quyển này khó lắm, ta cũng không thích chúng vì những pháp thuật đó rất không ổn định, trong sự chuyển động hỗn loạn của ma thuật, để điều khiển chúng là vô cùng khó khăn, cách dễ nhất là người ném chúng lại rồi cho phát nổ như một quả bom. Nhưng trong quyển này thì nó đưa việc dẫn dòng, lợi dụng lực đẩy năng lượng pháp thuật lên một mức hoàn toàn khác, không phải kẻ bình thường có thể học được.

Đúng là đẹp trai lại còn học giỏi nha. Hắn của năm đó, thật tràn sức sống. Năm sáu thôi đã trở thành Thủ Lĩnh Nam Sinh, người này như không có thật vậy.

- Em ngắm đủ chưa?

Voldemort đem ta quay trở lại bàn học trong căn phòng Cần thiết.

- Nhìn thế này vẫn tốt hơn.

Ta ngồi hí hoáy viết viết rồi lại sửa sửa về việc lợi dụng pit tông để điều khiển lực khí và chất lỏng khác nhau như thế nào. Nhưng cứ viết được hai dòng lại nhầm công thức một lần, ta ái ngại nhìn Voldemort cắt tiếng:

- Tom, nếu như em làm sai với anh, ở một phiên bản khác, anh có hận em không?

- Sẽ không, dù cho ta ở bất kỳ thời điểm nào cũng sẽ không oán trách em.

Hắn nhìn ta đầy sâu lắng, ánh mắt như chứa cả hoàng hôn khi đã lụi dần vào đêm đen. Ta có thể khẳng định mỗi khi nhìn vào đôi mắt ấy, ta chỉ thấy một cảnh hoàng hôn với chân trời xa vắng.

- Xin lỗi, Thomas. Em xin lỗi.

Cố gắng kìm nén cảm giác bi thương trào dâng lên trong lòng như sóng biển tại tòa Lindisfarne, mây trời xin lỗi hoàng hôn, nếu có thể ta vẫn muốn quay trở lại trời chiều nơi ấy, dù không có hoàng hôn nào giống với hoàng hôn nào. Nếu lòng anh vẫn vậy, xin hãy ở lại cùng ta.

Tính ra là ta đang ngoại tình với phiên bản hồi trẻ của anh, vì chúng ta bên nhau ngày ngày. Đến chính Thomas trước kia cũng không ở bên ta ngày qua ngày như vậy. Nhưng sự xuất hiện của Tom cứ như một cái bóng vậy, hắn theo ta suốt nhưng chỉ khi nào cần mới hiện hình. Vì vậy dạo này ta cũng chú ý ăn diện hơn, đầu tóc cũng thường xuyên thay đổi kiểu, khi nào rảnh rồi thì đi cùng hắn tới bến thuyền của tụi học sinh năm nhất, không thì ta lại dẫn hắn leo lên tháp đồng hồ.

Thời gian ở Hogwarts trôi qua vì vậy mà cũng nhanh hơn, trước kỳ nghỉ lễ sẽ có một bài kiểm tra ở tất cả các môn học và thầy cô thì giao cho học sinh cả núi bài tập về nhà. Ai ai cũng nhẩn nhai cái điệp khúc kỳ thi OWLS quan trọng như thế nào. Bài kiểm tra Độc dược là về điều chế món thuốc nổ Erumpent Potion, lấy Merlin là ta vốn hâm mộ Nobel nên việc điều chế ra một món thuốc nổ hoàn hảo từ việc trộn lẫn sừng hổ với Kali Nitrat KNO₃, bột than đá tinh khiết, lưu huỳnh, pirit sắt FeS₂, ta đảm bảo thành quả của mình có thể khiến ta thành công đầu quân cho IS. Chưa kể ta còn ép phê nó dưới áp suất thủy lực, hể chi cần chạm nhẹ là một vụ nổ lớn đem đánh bật một quả núi cũng được.

Môn tiếp theo sau đó là Thảo dược học, kiểm tra tụi trẻ việc thu hoạch cây Gillyweed, một cây mỏng manh khó chiều có củ như củ nhân sâm. Môn Biến hình mới thực sự là khó, biến một con Gnome thành Lawn Gnome, một con quỷ lùn có thể làm vườn khi trời sáng, kiểu như chạy pin năng lượng mặt trời ấy. Quả thực ta đã gắn cho con Gnome của mình một tấm pin năng lượng mặt trời thêm vào, phần cảm biến ánh sáng thực hiện hấp thụ photon và hình thành các cặp electron-hole trong chất bán dẫn. Dòng năng lượng này khiến con Gnome khi hấp thụ đủ ánh sáng sẽ có thể tích trữ lại và sử dụng vào cả buổi tối.

Chăm sóc sinh vật Huyền bí lão Hagrid bắt bọn trẻ phải chăm sóc những con thần lùn vô hình Moke, cứ yểm lên nó một cái bùa dấu hiệu là nó có Vô hình đường trời. Tiết Bùa chủ yếu cầu thực hiện Bùa khô hạn Drought Charm. Riêng môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám yêu cầu viết đủ hai trang giấy da về Vampire. Ta rất muốn ghi là dùng tỏi, nhưng đó chỉ là cách của mấy Muggle mà thôi, không có tác dụng nhiều lắm, người ăn đầy tỏi thì đến con người còn ngất nữa là con quỷ.

Giáo sư Binns là người dễ tính nhất, vì lũ trẻ kiểu gì cũng qua môn của ông, kể cả làm được nhiều hay ít. Bài kiểm tra nói về trận chiến với Người khổng lồ. Ta còn không quên nêu thêm tập tính bạo tàn và việc thay Tộc trưởng như cơm bữa của đám người này. Tuy nhiên sinh vật sống nào cũng sẽ có suy nghĩ riêng của bộ não và sự cao quý của linh hồn, ta không đồng ý với quan điểm nói rằng người khổng lồ là ngu ngốc, mình chứng ngược lại là họ thân thiện và hòa nhập với thiên nhiên hơn bất cứ giống loài nào. Những đứa con dữ dội của đất mẹ. Nhưng ta hãy dành một phút để nhớ lại rằng, bản thân từ Science (khoa học) vốn có nghĩa là "tri thức" (từ chữ Latin Scire nghĩa là biết và scientia nghĩa là tri thức), cái tri thức mà người ta đạt được bằng bất cứ phương pháp nào phù hợp nhất với từng lĩnh vực cụ thể. Do vậy mà ta rất thông cảm với các học sinh học lịch sử, thông cảm với những khó khăn mà các em phải đương đầu.

Môn cổ ngữ Runes chỉ việc đọc và dịch như học ngoại ngữ thêm. Mà bụng ta vốn lắm chữ, chuyên viết bài trắng hoa bay bướm hợp ý thầy cô ta làm rất tốt. Môn số học Thần bí kiểm tra bằng việc bói bài. Murphy nhất định nói rằng quẻ bói của ta không đúng. Nên ta đành phải cho cậu ấy rút bài tới hai lần, nhưng đều cùng cho ra một kết quả, cậu ta rút được Át bích chứng tỏ cho sức mạnh bên trong cậu ấy, quân 10 tép báo hiệu một điềm xấu sẽ xảy ra, và quân 4 cơ, cậu ta đã gặp một tai nạn nhưng không chết. Tới lần thứ 2 thì mặt Murphy đã lấm tấm mồ hôi, miệng méo xệch cả đi. Ta rất xin lỗi, nhưng tới hai lần thì cậu phải chấp nhận thôi.

Kỳ kiểm tra liên tục trong một tuần lễ cuối cùng cũng đã kết thúc, ta lên cùng chuyến tàu với những người bạn và trở về căn nhà nhỏ tại đường Bàn Xoay. Bên trong ngôi nhà đã tràn ngập không khí Giáng sinh. Ông bà cứ liên tục tẩm bổ vỗ béo ta bằng việc mỗi bữa đều nhiều hơn 10 món ăn xuất hiện trên bàn. Toàn là món ta ưa thích.

Hết ngày thứ Hai ở nhà, ta liền xin phép ông bà nói rằng đi có việc tới Bộ pháp thuật một chút. Hai người liền vui vẻ gật đầu đồng ý. Thật xin lỗi ông bà, con không thể nói với hai người là con đi đâu được, nhưng đúng là một phần trong đó ta sẽ đi tìm hiểu làng Pootmore, vì ta là người rõ về Ma thuật đen hơn bất cứ ai, nhất định sẽ tìm được manh mối ở đó. Nhưng không phải bây giờ, nếu ta đi trong lễ Giáng sinh này kế hoạch của ta sẽ đổ bể hết, Bộ Pháp thuật cũng sẽ dồn nghi ngờ lên ta.

Ta bay tới tòa ngục trên biển Lindisfarne, xung quanh tòa ngục này được bảo vệ bởi rất nhiều bùa chú phòng thủ cùng trận pháp ma trận, nếu người ngoài lạc vào đây sẽ không thể thoát ra nổi, kể ở trong trốn ngục ra được cũng không thể nào đi ra khỏi vùng biển. Việc cung cấp thức ăn cho cai ngục cũng như phạm nhân hoàn toàn chỉ được vận chuyển từ bên ngoài vào thông qua một cánh cửa hai chiều không thể vận chuyển những thứ còn sống. Mỗi một điểm mù trên đó rồi tiến vào.

Tất cả những gì ta cần quan tâm đều ở đây, mọi điều mà trái tim nói với ta rằng điều đúng cần làm lúc này. Trong tâm trí ta, lần đầu tiên Chúa đã cất vang lời nói và ta sẽ

Ta thật hồi hộp, đi cũng nhanh hơn, ta muốn nói chuyện với Thomas. Ta đứng núp sau bức tường rồi nhảy ồ ra:

- Hello sexy!

Hắn không may giật mình chút xíu nào hết. Hắn chỉ mỉm cười thật sâu lắng:

- Em đã quay về.

Ta khó khăn để có thể nói ra lời xin lỗi trước mặt hắn, cổ họng như bị nghẹn lại vì kìm nén thổn thức:

- Thomas, em xin lỗi.

- Anh cũng vậy. Đó là một đặc quyền khi em sở hữu trái tim của anh.

- Tất nhiên, ta sẽ làm đau em. Em cũng đã khiến ta đau lòng. Chúng ta là hai kẻ để lạc mất nhau, nhưng đó là lý do anh nghĩ mình tồn tại. Cảm nhận nỗi đau này, anh đợi mùa xuân tới thì phải chấp nhận hiểm nguy của mùa đông lạnh giá. Để là chúng ta của hiện tại, anh phải chấp nhận rằng sẽ có một ngày em rời xa anh.

Hắn đặt tay lên tấm kính, Thomas chỉ mặc một bộ đồ đơn giản màu đen, tóc anh đã dài tới ngang vai, và anh có thêm một bộ râu quai nón che gần hết mặt. Trông anh gầy hơn trước rất nhiều, hốc mắt cũng thâm quầng, và gò má thì nhô ca lên hốc hác vô cùng. Nhìn anh vậy ta thật không tài nào kìm được nước mắt nữa. Có phải chỉ cần nữ nhân bật khóc thì đàn ông sẽ nhượng bộ không? Anh vẫn luôn nhượng bộ ta dù ta chưa hề khóc.

- A em có mang quà cho anh đây.

Nói rồi ta giờ Cuốn Nhật ký lên, Thomas chỉ nhìn ta cười đầy ý nhị:

- Em cứ giữ lấy nó. Ta thích nó ở bên cạnh em hơn.

- Thomas, anh có tin em không?

- Ta tin em

Ta tiến lại thật sát trước tấm kính, nhón chân lên, đặt một nụ hôn lên đó. Và Thomas cũng tiến lại, kề sát đôi môi mà khoảng cách không thể chạm vào nhau chỉ là tấm kính. Lốp kính khi rời đi vẫn còn in hơi mờ mờ. Khi đó ta đã nói với anh:

- Anh biết không, thiếu tình yêu không chết, thiếu nước và oxi mới chết. Em đã chỉnh lại hơi nước trong không khí căn phòng, chỉ cần một giọt nước đọng lại trên kính anh có thể sử dụng nó như một tấm gương cầu lồi hội tụ ánh sáng. Bên ngoài em đã tạo ra một ngọn hải đăng, bóng đèn lập thể của nó đúng 12 giờ đêm sẽ quay về phía đối diện căn phòng, đi theo ánh sáng đó có thể ra được khỏi đây. Anh hãy rời đi đi.

- Hãy đi cùng anh.

- Em còn có hai kỳ thi rất quan trọng ở Hogwarts, em không muốn là một cô gái bỏ nhà đi vì tình, bằng cấp rất quan trọng.

- Em biết phải tìm ta ở đâu.

Hắn nhìn ta, ánh mắt như thể nhìn vào một người yêu, một người bạn, một tri kỷ và cũng từng là kẻ thù của hắn. Nhưng ánh mắt đó nói đúng, hắn chưa từng trách cứ ta dù ở bất kỳ thời điểm nào.

Ta gói lại chiếc đĩa phép màu trắng với đế là móng vuốt của phượng hoàng vào khăn ăn. Đưa vào bên trong phòng hắn.

Nhìn Thomas lần cuối:

- Cho dù anh ở bất kỳ đâu, anh đang làm gì, mùi hương của anh như thế nào, ngày hôm đó anh cảm thấy ra sao. Em đều muốn biết. Em sẽ luôn luôn chân thành dùng trọn con tim để yêu anh.

- Em vẫn luôn ở cạnh bên ta. Khuôn mặt của em lần nữa, lần nữa gõ cửa trái tim ta, và khi ta nghĩ về tương lai, nơi đó chỉ toàn hình bóng của em.

- Đó là một khuôn mặt rất đẹp mà.

- Ta đã giết rất nhiều người.

Khi nói câu này Thomas có chút chần chừ, hắn nhìn ta thật buồn. Phải ta biết, nhưng ta chấp nhận. Chấp nhận rằng người ta yêu là chính bản thân anh, chứ không phải cố gắng buộc chặt anh vào mong đợi của ta. Nếu vậy, ta chỉ yêu sự phản chiếu của chính mình mà ta tìm thấy ở anh.

- Em biết.

Ta tạm biệt Thomas rồi nhanh chóng rời khỏi đó, ta không muốn có người phát hiện ra sự xuất hiện của ta, vì tòa nhà này được lắp đặt báo động bất cứ kẻ lạ nào đột nhập, mà ta đã không khai báo, không thể qua mặt được chính lớp phòng thủ của mình. Thật tệ hại a. Nhưng ta có thể đứng lên vì chính nghĩa, cái kết của cuộc chiến là cần thiết, ta cứu mọi người? Nhưng ai sẽ ở bên cạnh ta? Ta cần phải chữa lành bản thân trước khi muốn cứu bất kỳ ai khác.

Ta không nghĩ ai lại muốn làm tổn thương người khác nhiều hơn chính bản thân ta. Không ai muốn làm đau người mình yêu thương. Nhưng ta thì có.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 21: Rạp xiếc Azazel

Ta quay trở về Bộ Pháp thuật, tức tốc cùng tiểu đội của mình tới phòng ông Cornelius Fudge để xin lệnh điều tra làng Pootmore tạo bằng chứng ngoại phạm.

- Ta e rằng việc này rất nguy hiểm, cũng chưa có động thái gì mới. Ta nghĩ là cháu nên tập trung vào việc học của mình. Ông Cornelius rót rượu rồi mời ta.

- Chẳng lẽ phải đợi đến khi một ngôi làng nữa biến mất ư? Còn bao nhiêu người phải chết nữa thì ông mới cho ta đi điều tra hả?

- Không phải lúc này, trong đó, quả thực là không thể lại gần. Ta không muốn một Thần Sáng tài năng của Bộ lại bỏ mạng ở đó.

Ông ấy từ chối ta như vậy ta còn có thể nói gì được nữa. Bèn ngồi lại cùng ông uống rượu buồn chuyện đến hết cả buổi tối. Chuốc hết ly này đến ly khác trong khi lên đồ rượu trong ly của mình đi khi lão ấy không để ý. Rượu ngon, mỹ nhân, còn thú vui thường thức mỹ vị nào trên đời này nữa.

Đến khi ông ấy ngủ gục rồi ta mới trở lại Sở Bảo mật với lý do là điều tra thông tin sự việc cho tới sáng. Những bức ảnh được chụp lại đều nhuộm một màu đen khó nhìn ra được cảnh vật xung quanh. Lớp trường khí này, không phải giống với lớp trường khí ở Luyện ngục hay sao, không có bất kỳ một sinh vật nào sống được ở đó. Trừ những con quỷ cao cấp đi lại, nhưng cũng không ai dám bước sâu vào vùng trường khí này, nghe nói ở đó chính là nơi giam giữ vị Ma thần cổ đại Chthon, người tạo ra Cuốn sách Bóng tối, Ma Thần này ở nơi sâu nhất, hàng ngàn năm hút đi những linh hồn lai vãng gần đó mà trở nên hùng mạnh. Hắn không thể thoát ra nhưng hắn cũng tồn tại cùng đất trời.

Hắn đang nuốt chửng những linh hồn trên mặt đất sao? Làm sao hắn có thể tới đây được, nhưng đúng không gì có thể tồn tại mãi mãi, có lẽ phong ấn cũng vậy, kẻ nào đó đã giúp hắn phá vỡ được phong ấn, nếu vậy hắn cũng không thể lên mặt đất được vì phải vượt qua 18 tầng với hàng ngàn lớp bảo vệ nữa.

Hay những kẻ ở trên mặt đất trợ giúp hắn chuyển linh hồn tới đó như một cánh cổng hai chiều. Phòng đoán này xác thực hơn, ta không biết rõ nguyên nhân hình thành trường khí, nhưng chắc hẳn trong Cuốn sách Bóng tối sẽ có nói tới. Mà nó đang ở chỗ người ta không thể gặp lúc này.

Gọi lên Ishtar, nữ thần cai quản hôn nhân và dục vọng, ta hỏi ả về tình hình đạo này dưới địa ngục như thế nào? Ông Sullivan có khỏe không? Lucifer làm tốt chức Ma Vương của hắn chứ?

- Ta chỉ có thể thông báo với người là sắp có một cuộc chiến.

Ishtar chỉ để lại một câu rồi biến mất. Một cuộc chiến ư? Với nhân lực của loài quỷ? Một trận chiến là tin xấu nhất mà ta có thể nhận được, đồng nghĩa với việc phải chuẩn bị chiến tranh, người sẽ phải phát triển vũ khí để cân bằng lực lượng hai bên. Những phát minh thường là mẹ của nhu cầu, chứ không phải ngược lại. Trong suốt lịch sử, chiến tranh thường là một nhân tố kích thích sự cách tân công nghệ. Chẳng hạn, những khoản đầu tư kénch xù vào vũ khí hạt nhân trong Thế chiến thứ hai và vào máy bay ném bom, xe tải trong Thế chiến thứ nhất đã khai sinh hẳn những ngành mới trong công nghệ.

Khi một phát minh vũ khí có tính thay đổi lịch sử được ra đời ở một xã hội, nó có xu hướng bành trướng ra ngoài theo hai cách. Một là các xã hội khác nhìn thấy hoặc đuợc biết về phát minh đó, cởi mở đón nhận và tiếp thu nó. Cách thứ hai là những xã hội nào chưa có sẽ nhận thấy mình lâm vào thế bất lợi khi đối diện với xã hội phát triển hơn, thế rồi họ sẽ bị áp đảo và bị giành chỗ nếu sự bất lợi đó đủ lớn. Một con dao hai lưỡi.

Một ví dụ nổi tiếng là việc Nhật Bản từ bỏ súng. Súng lần đầu xuất hiện tại Nhật Bản vào năm 1543. Nhưng tầng lớp võ sĩ samurai đồng ý với những thanh katana như của ta đối với họ thanh gươm được coi là biểu tượng của đẳng cấp và nghệ thuật. Xưa nay giao chiến ở Nhật vẫn là những trận chiến tay đôi như phù thủy, mỗi bên nói những lời giới thiệu đông dài theo nghi thức rồi mới bắt đầu giáp chiến.

Việc hạn chế súng ở Nhật Bản cũng như ở những nước Châu Âu, bất cứ một nước nào từ bỏ vũ khí là ngay lập tức sẽ bị những láng giềng đầy súng ống của mình đè bẹp. Người không thể ngu ngốc nói rằng mình là kẻ yêu hòa bình mà không biết rằng trong suốt chiều dài lịch sử chiến tranh tồn tại cùng hòa bình như bóng tối và ánh sáng, kết thúc và khởi nguồn.

Ta nghĩ rằng mình có một kế hoạch đang dần hình thành nên trong đầu. Nhưng cái ta cần đợi đó chính là thời điểm. Ta tự tin rằng bản thân mình là một chiến sĩ với đường lối cách mạng thống nhất, việc đứng lên nhận được sự ủng hộ của quần chúng là điều cần thiết, với tài năng đổi trắng thay đen, nói con

gà thành chim phượng hoàng, biến đá thành vàng của ta, ta không tin mình lại không thành công một lần nữa.

Ta ngủ lại trong Sở Bảo mật cho tới sáng hôm sau. Ruỳnh ruỳnh ruỳnh!!! Những tiếng đập cửa chất chứa vang lên, cánh cửa bật tung ra theo vào trong là một đám đông mà đi đầu là ông Cornelius Fudge:

- Hắn...hắn...trốn thoát. Cô hãy mau giải thích chuyện này cho ta nghe. Ông ta thét lên giận dữ rồi chỉ thẳng vào mặt ta uy hiếp, nhưng ta chưa từng nghĩ rằng khuôn mặt của Fudge trông dọa người.

- Ta không biết ông đang nói đến chuyện gì? Ta nhàn nhạt đáp trả.

- Voldemort, hắn đã trốn khỏi Lindisfarne, tòa ngục kiên cố nhất. Cô đừng tưởng tôi không biết những tin đồn xung quanh mối quan hệ của cô và hắn.

- Tôi xin nhắc lại một lần nữa ông Fudge, rằng chúng ta trong một mối quan hệ hợp tác. Và lần tới ông đề nghị tôi làm bất cứ điều gì. Hãy nhớ tôi sẽ không chấp nhận cái đề nghị đó dù là hôm nay hay năm tới. Giờ thì, quý vị đã tự mình đến cứ tự nhiên tự mình đi. Cửa ở đằng kia.

- Cô...cô...cô cứ cẩn thận. Ông Fudge lùi bước.

Ta liếc mắt nhìn đám người đang rời đi. Ôi Fudge thân yêu, tôi sẽ cho ông một đề nghị mà ông không thể chối từ.

Thay ra bộ váy xanh thẫm với những bông hoa nhí nhỏ xinh. Khoác lên mình chiếc áo măng tô dạ dài cùng đôi boot da màu nâu sẫm cùng tông. Đội cùng một chiếc mũ Fedora. Tuyệt hảo, ta muốn đi ngắm nghĩa đường phố London trong dịp Lễ. Rời khỏi Bộ Pháp Thuật trong khi đám đông chỉ đang xôn xao bàn tán một tin duy nhất, nhà ngục Lindisfarne, tòa ngục được phòng thủ kiên cố nhất, vào đêm hôm qua đã có kẻ đào thoát, mà kẻ đó chính là kẻ mà Ai-cũng-biết-là-ai-đấy.

Đường phố London ngày tuyết đầu mùa, quanh cảnh trải đều một màu trắng muốt, mặt hồ đã đóng băng như một tấm gương xanh, xanh hơn cả hàng cây đang rung mình trong tuyết. Chọn ngồi lại một chiếc bàn nhỏ trên con cầu đá bắc qua dòng sông. Ánh mặt trời chiếu sáng lấp lánh trên nền tuyết như hàng ngàn bông sao đang nhảy múa mừng ngày lễ. Lúc này tuyết đang rơi, dân Muggle không chọn ngồi ở nơi thoáng đãng nên chỉ có mình ta ngồi giữ những dãy bàn nhỏ xinh.

- Cho một croissant bơ hạnh nhân và một Willow African Coffee pha bằng máy Siphon, làm ơn! Ta nói với anh chàng phục vụ trẻ tuổi.

Trong lúc ngồi thưởng thức một bữa sáng thơm lành, với croissant nóng hôi phồng phồng hàng ngàn lớp được mùi bơ và mỡ bò nướng giòn, một cốc coffee lớn ngập dâng trên đầu lưỡi. Một buổi sáng bình yên để thưởng thức điều tuyệt vời nhỏ bé của cuộc sống. Ta nhìn những top người qua lại, họ đi cùng nhau trên chiếc ô lớn, áp mình lại gần hơn với hơi ấm. Ta khiến bản thân mình cố gắng để hiểu họ hơn là những người vô tình bước qua. Ta nghĩ, họ sẽ yêu nhau sâu đậm nhường nào, đã bao lần họ bị tổn thương để rồi trái tim tan vỡ ra sao. Nhưng đó cũng là một điều đáng quý của con người. DÙ cho họ có bị tổn thương, lầm lỡ, đau khổ, nhưng họ vẫn không ngừng tiến lên. Hoàn thiện bản thân, bảo vệ những gì họ tin yêu.

- Chào chị, chị đẹp quá, em đến từ tạp chí Thời trang London, em có thể chụp ảnh chị được không?

Ta quay lại, một cô gái tóc nâu với mặt mũi đỏ ửng lên vì lạnh. Trên tay đang cầm chiếc máy ảnh, ánh mắt mong chờ.

- Không, đừng sống ảo nữa.

Giới trẻ ngày nay lạ thật. Ta không muốn ở lại nơi đâu như một kẻ lai vãng. Nếu có treo tranh của ta, nó nên được trưng bày đáng trân trọng. Lượn một vòng trên đường phố rồi mua cho mình túi lớn túi bé toàn quần áo, mỹ phẩm cùng trang sức. Nghe nói hôm nay ở Hẻm Xéo có một đoàn xiếc tới biểu diễn, buổi tối khi ta tới đó, con đường đã chật kín người. Những phù thủy ăn mặc đủ mọi thể loại, nhộn nhịp và trông họ còn giống với một gánh xiếc hơn.

Gánh xiếc được bao quanh bởi một hàng rào sắt có hoa văn cầu kỳ, bên trên có treo tấm biển nhấp nháy đèn: "Đoàn xiếc Azazel", ah thì ra là người quen. Lucifer có cả trăm cái tên, nhưng Azazel chính là cái tên thời kỳ đầu của nó.

Biến hình trở thành một chú hề với khuôn mặt trắng sáp cùng cái miệng tô vẽ đầy son đỏ nguyệt ngọc. Mặc lên mình bộ đồ mà cánh tay vẫn óng quăn đều phồng to như con gấu. Mái tóc ta xoắn tít và nâu lờm xờm bị đè bởi chiếc mũ nồi lớn quái dị đầy hoa quả. Cầm trên tay một chùm bóng bay đỏ, ta đi vòng xung quanh khu rạp xiếc.

Bên trong những chiếc lều là đủ mọi sinh vật kỳ bí, có con Mèo đuôi công Trung Hoa, Thần lằn điện, Cá rồng tạo ra ảo ảnh hay Thú mỏ vịt với bộ lông đầy đá quý phát sáng...Nhưng con người ở đây còn kỳ dị hơn cả những sinh vật mà họ mang theo. Có cô gái với ba cái đầu trên cùng một thân, và người biết đầy, tục ngữ nói, một nữ nhân tương đương năm trăm con vịt. Nếu như hai người? Ba người? Đi qua cô gái đang tự cãi nhau với chính mình và sẵn sàng chửi bới bất cứ ai xung quanh, ta thấy một đoàn người lùn đang khuôn vác. Có kẻ với cánh tay biến dị, mọc vẩy như người cá, rồi có kẻ lại cso tới 4 cánh tay cùng một lúc...Nhưng kinh dị nhất phải kể đến gã Trưởng đoàn, gã ta da xám xịt như thầy ma, đeo một chiếc mặt nạ với răng nanh đen ngòm nhiều máu. Mặc lên mình chiếc áo choàng đen vai trên bộ quần phục, trông lão ta cứ như thể Chúa pù Dracula tái thế.

Trong chiếc lều lớn nhất đang biểu diễn màn cắt xẻ một cô gái với 5 con cá mập lưỡi kiếm bay xung quanh lòng. Mỗi khi chiếc đầu búa của con quái nhá lên, trên cơ thể cô ấy lại xuất hiện một vết chém sâu. Từng miếng từng miếng một, đem cơ thể cô gái bày nhầy máu thịt, mất tay rồi mất đi ngón tay. Cứ thế từ từ cho đến khi xương trắng cũng lộ ra khỏi lớp thịt nát bầy. Không muốn phải chứng kiến cảnh này nữa, ta chạy vội ra ngoài. Nhưng chưa đi được xa vì bên ngoài đã có người chặn lại. Một thằng bé với mái tóc vàng, nó đeo cái mặt nạ bằng sắt, cao bằng ta. Nó nói:

- Có muốn ta dẫn đi tham quan một chút không?

- Không cần đâu, ngồi nói chuyện là được rồi. Tham quan đêm về nhất định mơ thấy ác mộng.

- Ô không, dù người có chạy trốn khỏi ác mộng, nó cũng sẽ đến tìm người.

Chúng ta ngồi lại tại cái ghế đá gần đó. Thằng bé không nhìn ta, nó nhìn về phía xa, hai bàn tay chụm lại, nó từ từ cất tiếng:

- Người hạnh phúc đến nỗi muốn trốn tránh vận mệnh của mình ư?

- Mọi thứ đều thay đổi, kể cả vận mệnh mà người khác gán cho ta. Người biết đấy, bên những người mình yêu thương, thái độ tạo nên thế giới của ta và thiết kế vận mệnh của ta. Để ta sống trong vinh hiển mà khi nhắm mắt xuôi tay, ta vẫn sẽ là một đứa con của Chúa.

- Vậy ra đó là câu trả lời của người. Người biết không, chỉ có cái chết mới nhìn thấy ngày tàn của chiến tranh. Thường khi một cuộc chiến xảy ra, chính phủ, kẻ cầm đầu đại diện cho những thế lực có cùng chung lý tưởng sẽ tổ chức chinh phạt, còn tôn giáo thì biện chính cho cuộc chinh phạt đó. Cái khiến cho những kẻ cuồng tín ái quốc và cuồng tín tôn giáo trở nên nguy hiểm không phải bởi cái chết của bản thân kẻ cuồng tín, mà là việc họ sẵn sàng chấp nhận hy sinh tính mạng của hàng nghìn người trong số họ, kể cả bản thân để tiêu diệt hay đè bẹp kẻ thù.

Thằng bé nói thân nhiên như thể đang tâm sự với người bạn đồng hao.

- Chúng ta không chọn về phe chống lại gia đình của mình. Những chính phủ ăn cướp thì ít được quần chúng ủng hộ và sẽ có nguy cơ bị lật đổ vì thường dân bị áp bức hoặc những thế lực mới nổi có khả năng thay thế kẻ cầm quyền. Chúng chỉ hợp nhất khi bị kẻ khác chinh phục hoặc vì sức ép tới từ kẻ đe dọa bên ngoài mà thôi. Người là ai trong số này hả Azazel?

- Địa ngục có mặt ở bất cứ nơi nào có chiến tranh. Chỉ cần có chi, ta sẽ thống nhất được Địa ngục.

Hắn quay sang nhìn ta, ánh mắt lóe sáng lên sau lớp mặt nạ. Nhưng ta rất tiếc phải xin lỗi hắn:

- Ta thuộc về nơi này Azazel. Nhưng ta chấp nhận sự thật, dù nó có khó khăn đến nhường nào. Sự thật như một con sủ tử. Nếu người không phòng bị nó, người sẽ thua và nó sẽ phòng bị chính bản thân mình.

- Ô, chị sẽ quay lại tìm ta. Trong các khoa học lịch sử, người ta có thể đưa ra lý giải khi mọi sự đã rồi, nhưng để tiên đoán tương lai thì khó hơn. Hắn đã đang tới rồi.

- Người đang nói đến ai?

- Goddess of Death, Chthon.

Thế giới này tồn tại phép thuật. Nói đơn giản nó là một kiểu phản ứng hóa học và phương trình vật lý lượng tử để mô tả chúng, nhưng ta xin phép không mạn bàn về khoảng cách này. Phép thuật ở thế giới này đạt được bằng cách, biến đổi những gì xảy ra trong tự nhiên. Cả nhanh lẫn chậm, trở thành những phương trình và tái tạo lại nó theo ý muốn. Và rồi, đến khi Cuộc cách mạng Công nghiệp đang lên đến đỉnh điểm. Phù thủy lúc đó, được gọi là pháp sư. Họ là kỹ sư, họ là nhà khoa học, chuyên gia kỹ thuật. Chiếc máy tính tiên tiến nhất, chiếc máy phân tích vi sai đầu tiên của John Mauchly và J.Presper Eckert, máy bombe Alan Turing. Họ quan tâm rằng liệu họ có thể làm tương tự những gì máy tính làm được không bằng ma thuật.

Những thiết bị ma thuật cũ đều thiếu hiệu quả, và chúng không thể sản xuất hàng loạt được. Tuy nhiên, trong Cuộc cách mạng Công nghiệp bùng nổ kể từ khi có động cơ hơi nước tại Anh vào thế kỷ XVIII (trước đó cuộc cách mạng công nghiệp đã diễn ra với sức gió và sức nước từ năm 1462), giống như cách máy tính cải tiến từ những cái thẻ đục lỗ thành tín hiệu điện. Thế giới phù thủy cần một thiết bị ma thuật trải qua một bước tiến lớn.

Chiến tranh thường là thứ thúc đẩy sự cải tiến công nghệ. Bánh xe, luyện kim, y học, toán học, hóa học và giờ là phép thuật.

Ngày Giáng sinh trôi qua chậm chạp hơn bao giờ hết, ông bà Sandal vui mừng hồ hởi nói cười, cả nhà cùng quây quần nhảy múa bên lò sưởi theo điệu nhạc vang lên từ chiếc đĩa than, hàng chục món quà lớn bé và không khí tràn ngập mùi thơm của đồ ăn. Nó khiến người như muốn đắm chìm vào trong làn nước hạnh phúc đó. Chỉ cần ngồi ở trước cửa thôi, ngắm nhìn cảnh tuyết đầu mùa phủ trắng xung quanh. Cánh đồng lớn ngập tuyết, cây thông Noel trước nhà với những quả cầu kim tuyến lấp lánh phủ một màu trắng như kẹo bọc đường, ánh sáng lấp lánh từ đèn trang trí của những ngôi nhà xa xa. Cảnh vật như với tay kéo lấy thời gian thêm dài ra.

Ông Sergoth cứ liên tục chạy ra chạy vào, mặt mày đầy hồ hởi. Bà Elizabeth nói chỉ khi ta về nhà ông mới vui vẻ đến như vậy. Ông Sergoth nói:

- Cháu của ta nhất định sẽ đạt toàn điểm O trong kỳ thi OWLS sắp tới. Cháu của ta là một người xuất sắc nhất trong dòng họ. Ông nói với vẻ mặt kiêu hãnh và đầy tự hào.

- Ông đấy, đừng khiến cho con bé phải áp lực chứ.

Bà Elizabeth để cho những mũi kim tự động đan khăn, còn xoa đầu ta mỉm cười đầy hiền từ.

- Dạ tới lúc đó con sẽ để ông nội treo bằng dây phòng luôn.

Đúng vậy, niềm vui của thế hệ trước khi chứng kiến con cháu mình mạnh khỏe lớn khôn. Những thứ chúng đạt được chính là ước mơ của thế hệ đi trước. Một niềm vui của những người trong gia đình khi con cháu họ đạt được thành quả. Dù rằng bằng cấp ấy khiến họ hãnh diện còn hơn chính bản thân ta.

Ngày 25 tháng 12, cả nhà Sandal sẽ tới số 12 Quảng trường Grimmauld làm khách cùng dùng chung bữa tối. Ba người đang đứng bên ngoài số 11, Sabrina nhìn sang bên trái và thấy số 10; tuy nhiên ở bên trái lại là con số 13.

Nghĩ đến con số 12, quảng trường Grimmauld, lập tức một cánh cửa méo mó hiện lên thình lình giữa con số 11 và con số 13, và ngay sau đó là những bức tường bẩn thỉu và những ô cửa sổ cấu ghét. Nó như thể là một ngôi nhà ngoại hạng vừa được thổi phồng lên, đẩy mọi căn nhà khác dạt ra hai bên.

Bước lên những bậc thang làm bằng đá đen bóng, nhìn chằm chằm vào cánh cửa được làm bằng một loại vật liệu còn mới. Cánh cửa hoàn toàn sơn đen. Tay nắm gỗ cửa bằng bạc có hình dạng một con rắn uốn éo. Không có lỗ khoá hay hộp thư.

Ông Sergoth rút cây đũa thần ra và chỉ vào cánh cửa. Sabrina nghe thấy nhiều tiếng động, âm thanh của kim loại va vào nhau và một cái gì đó nghe như tiếng long xong của dây xích. Cánh cửa từ từ mở ra kéo kẹt.

Ông bà Black cùng hai cậu con trai đều ra cửa đón tiếp gia đình Sandal.

Nghe thấy một tiếng động rít nhẹ lên và những chiếc đèn hơi đốt kiểu cổ được thắp sáng dọc theo các bức tường, phát ra những tia sáng mong manh, lập lòe chiếu sáng bức tường dán giấy xanh hoa văn bạc và tấm thảm lớn bằng lông mịn mượt trên lối đi dài và âm ỉ của gian phòng lớn, nơi có một ngọn đèn chùm sáng leo lét phía trên và những bức chân dung đã sẫm màu theo thời gian treo xộc xệch trên các bức tường. Cả ngọn đèn chùm và dài nền trên chiếc bàn ọp ẹp gần đó đều có hình dạng như con rắn.

Mọi người cùng dùng bữa tối trong phòng khách, nơi có cái lò sưởi bên trên tầng lửng, nơi đó treo đầu của những con gia tinh đã rất già, mặt chúng nhăn nheo khô héo lại và tóc thì lưa thưa như chổi cùn. Bữa ăn vô cùng ấm áp, mà Kreacher khi biết nó sẽ tiếp đón một gia đình phù thủy thuần huyết cao quý nên đã trở hết tài nghệ, bữa tráng miệng còn có nguyên một cái bánh thập cẩm bự tổ chẳng.

Mọi người cùng mở rượu và thưởng thức ở phòng khách. Phá tan đi không khí nói chuyện về huyết thống nhằm chán. Ta xin phép ông bà Black mở một bản nhạc rồi đứng lên giờ hai tay tới trước mặt Sirius mời cậu ấy nhảy:

- Nào, chúng ta cùng nhảy đi.
- Minh...minh không biết nhảy. Sirius nhìn ta mặt đỏ bừng, câu nói như chững lại.
- Cmon, đừng nói vậy. Lại đây mình sẽ chỉ cho cậu.

Sirius đứng dậy, ta cầm lấy tay cậu ấy đặt vào bên hông mình, tay còn lại đặt lên vai ta.

- Thả lỏng nhé, chỉ cần lắng nghe theo tiếng nhạc thôi.

Một bước, rồi lại một bước, Sirius có chút loạng choạng nhắm cả vào chân ta, nhưng cậu ấy rất nhanh bắt nhịp được từng bước nhảy, từng đường uốn của cơ thể. Ta cầm lấy tay cậu ấy xoay những vòng đầu tiên, xung quanh chỉ còn lại bóng của hai người đang hòa vào điệu nhạc. Những khuôn nhạc nhảy múa trên bờ vai, và tay người kia thật nóng. Mặt cậu ấy đỏ lên và hơi thở trở nên gấp gáp.

- Ôm lấy mình.

Sirius đưa tay ôm lấy eo ta, còn ta thì chìm vào vòng tay rắn chắc ấy, ngửa người ra sau, rồi lại đưa lên uyển chuyển. Đem khuôn mặt thật gần sát lại Sirius.

- Cậu thật tuyệt! Sirius nói.

Cả nhà cùng nhau nhảy theo điệu nhạc cho đến khi rượu đã cạn và tới giờ trở về. Ta cùng ông bà Sandal tạm biệt gia đình Black, nhưng Sirius đã giữ ta lại. Cậu kéo ta tới một hành lang vắng người rồi nói:

- Cảm ơn vì tối nay. Sabrina chúng ta, chỉ cần khi ở bên cậu thôi tớ nghĩ tớ sẽ không tài nào thoát ra được. Đòi mất cậu luôn nhóm lên ngọn lửa trong tớ. Và tớ, thực sự vẫn luôn quan tâm tới cậu.

- Cảm ơn Sirius, rất vui vì có cậu trong cuộc đời này. Tình cảm của tớ, chúng ta có thể giữ nó mãi như những người bạn được không?

Ta đặt lên má cậu ấy một nụ hôn chào tạm biệt rồi rời khỏi vòng tay ấm áp đó. Ta sẽ không đủ dũng khí để nhìn cậu ấy thêm nữa. Xin lỗi, Sirius. Cậu mãi mãi ở trong tim tớ.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 22: Công ty Bưu chính Viễn thông của Ares (H)

Trong căn nhà lớn tối thui tối hù, lớp giấy dán tường đã bong ra gần hết và trên tường thì phủ đầy mạng nhện. Phía sau tấm cửa gỗ ọp ẹp đèn bầy, xuyên qua những ngón ngang trên chiếc bàn lớn, một tiếng kéo violon vang lên cao vút, như kéo tan toàn bộ bóng tối lên mà vén màn ánh sáng. Tiếng violon cứ chườn hàng rồi kéo đoạn, ôm lấy khung cảnh chết chóc mà ni non:

- I do it all because I'm evil

And I do it all for free

Your tears are all the pay I'll ever need

I pledge my allegiance

To all things dark and I

Promise on my damned soul

To do as I am told

Lord Beelzebub as never seen

A soldier quite like me

Not only does his job but does it happily

I'm the fear that keeps you wake

I'm the shadows on the wall

I'm the monsters they become

I'm the nightmare in your skull

I'm the dagger in your back

An extra turn upon the rack

I'm the quivering of your heart

A stabbing pain, a sudden start.

Nhận ra sự xuất hiện của người đàn ông đang dựa người vào cánh cửa, ta nhào lại, vung cây kéo của cây violon lên mà vụt thẳng vào mặt hắn. Choang, một con chấn động chặn lại đòn tấn công của ta. Lúc này ta mới nhảy cẩng lên mà ôm chặt lấy người hắn. Để bản thân ghì vào từng tắc da thịt mà cảm nhận sự rung động của chúng.

- Anh biết không, những phù thủy thường chỉ chú trọng tính cơ động và tấn công tầm xa mà không biết rằng cận chiến. Tấn công giáp chiến cũng quan trọng y như vậy.

- Và em chào ta như vậy sao, phải phạt.

Chưa kịp để ta cất lời phản kháng, đôi môi anh run lên, anh hôn ta, không cảnh báo trước, không cần sự chấp thuận, anh chỉ muốn tham lam chiếm trọn hơi thở của người con gái anh hằng mong nhớ. Người con gái của anh, và anh mong chờ cô ấy trở lại từng giây phút.

Bản thân ra chỉ muốn rơi vào tội lỗi mỗi khi ta ở bên cạnh anh. Nếu như ta nói với anh về bóng tối bên trong anh nhưng ta sẽ vẫn nhìn anh mãi như một mặt trời trong tim. Và khi anh chạm tới, đó chính là hàng ngàn ngôi sao đang chạy dọc theo hai cơ thể đắm chìm trong triền miên hoan ái.

Có lẽ, chúng ta là mãi mãi ở sai thời điểm, nhưng rồi, một ngày, thời gian sẽ khiến những con người đi lạc trở về bên nhau. Gạt văng đi những cản trở trên chiếc bàn lớn, anh ôm ta, cúi người đặt ta ở trên đó, còn bản thân thì không ngừng đi khắp cơ thể ta, từ tai cho đến xương quai xanh, rồi bầu ngực đồ căng vì kích tình. Mồ hôi trên mặt chảy ra đầm đìa, dường như là đang cố gắng kiềm chế, ánh mắt tựa như dã thú đói khát đã bị bỏ đói mấy năm, phảng phất như ngay sau đó sẽ đem người đối diện ăn vào trong bụng.

- Thomas!

Giọng nói trầm mê trong khoái cảm của ta như tiếng rên rỉ ni non bên tai anh.

- Anh chưa bao giờ biết đến một âm thanh dễ chịu nào hơn khi em gọi tên anh.

- Gọi em bằng tên của anh.

Ta nhẹ nhàng thở từng hơi dài bên tai anh, đưa chiếc lưỡi nhỏ xinh nghịch ngợm bên trong khiến người anh căng cứng lại, rung mình đem theo những rung động da thịt mãnh liệt.

- Sabrina Marvolo Gaunt, em là của ta.

Câu nói như một bài thơ tuyệt vời nhất từng được viết. Đôi môi anh lướt đi hoang dại trên da thịt ửng hồng. Anh dừng lại bên bờ môi ta, không cần đợi cời quần áo, xé văng đi chiếc quần lót màu trắng đã ướt đẫm. Đặt phần thân to lớn nóng rực lên trước cửa huyết non mềm, sau đó dùng sức đẩy mạnh, cú đẩy đẩy thô bạo và không kiềm chế.

- Aaaa...cả hai dường như cùng phát ra âm thanh tràn đầy ái dục.

Thomas đỏ mặt, găm lên chịu đựng khoái cảm tầng tầng thịt mềm đang điên cuồng ép tới, tiểu huyết của cô giống như có ý thức của chính mình vậy, bú mút, ép chặt, vuốt ve côn th*t của hắn, chặt đến nỗi hắn không chịu nổi, toàn thân run rẩy đem một chút tinh dịch rỉ ra.

Rút dương v*t của mình ra, tự tay vuốt nhẹ nó, nhưng ta lại cúi xuống, phụ giúp anh làm việc này. Để anh xuống mặt sàn đã trải sẵn tấm nệm lớn, nhẹ nhàng quần quít liếm trọn lấy nam căn đầy gân guốc đang run lên mãnh liệt kia.

- Aaaa...tiếng rên rỉ trầm đục buông ra dập dềnh đầy mùi hương ám muội khiến cho đôi phương không tự chủ được mà đem chiếc đầu thịt non mềm xuống sâu trọn vào cổ họng. Đem những rung động nơi đó đập vào côn th*t mãnh liệt.

- Thomas, hôm nay em sẽ ở trên.

- Hãy làm bất kỳ điều gì với anh mà em muốn. Hắn nhìn ta, ánh mắt mờ đục đi vì hoan dục.

Cầm nhẹ lấy dương v*t to lớn của người kia, đỉnh đầu mạnh mẽ đi vào từ phía dưới. Tiếng nước vỗ vào nơi bấp dềnh đầy dâm mĩ. Lên xuống nhấp nhấp theo từng chuyển động của cơ thể. Cảm nhận vật nam tính ra vào cọ sát bên trong hàng ngàn lớp thịt ôm chặt lấy nhau. Nam tính của anh vừa cắm vào trong phút chốc đã khiến ta đạt đến cao trào. Thân dưới đang đưa càng mạnh bạo, khốc liệt hơn.

Nhìn người dưới mắt đôi mắt nhắm hờ, bờ môi hồng hén đầy nước tình, khuôn mặt đỏ bừng mê người. Ta nắm lấy bàn tay anh, đặt lên bờ mông của mình. Trong khi anh nắm bóp thật chặt, ta càng ghi lấy cơ thể cường tráng, trắng trẻo sứ thanh hoa kia. Nuốt trọn lấy anh một cách thô bạo, ngang ngược. Đắm chìm trong lửa dục, đang đưa rung lắc hai hòn ngọc dưới thân theo từng ra vào. Âm thanh dồn dập tràn ngập căn phòng.

- Nói em nghe, anh sướng đến mức nào?

Đem thân mình rút lên rồi thẳng đường đập sát xuống cự vật, đem phần hông hai cơ thể va chạm kịch liệt.

- Anh chưa từng sướng như vậy. Anh sẽ tra tấn em hết đêm nay.

Nói rồi anh dựng người lên, đem vật to lớn giữ trong tiểu huyết ẩm ướt dựng lên, một đợt lại một đợt thúc vào hung bạo, hạ thân dùng lực cắm trọn vào nơi thủy kính sâu nhất. Tiếng rên rỉ vỡ thành từng mảnh từng mảnh. Cô gái nhỏ treo trên dương v*t to lớn của chàng trai, mắt hôn hén lên chói tai. Cơ thể đỏ hồng rực mắt cùng cơ thể cao lớn cường tráng như chìm sâu vào đối phương, dâm mĩ động lòng người.

Ta xoay người ra phía trước, mông hướng về nơi nam căn đang ướt đẫm d*m thủy kia.

- Vào từ phía sau đi, kéo tóc em

Chỉ có tiếng a! a!---um a---!!! Đáp lại trong khi gây th*t thô nóng cảm dứt xâm nhập từ phía sau, thân gây không ngừng ma sát vách thịt mẫn cảm đến khác thường. Bỗng nhiên anh thả chậm động tác, một tay kéo lấy tóc ta kéo ra sau, tay còn lại vỗ phành phạch trên bờ mông căng tròn mẩy thịt, nam tính trong âm đ*o chặt chẽ xoay tròn, đề nghị. Quy đầu cứ thế mà thúc sâu vào điểm gồ nhỏ nhỏ. Ta như có một luồng điện lớn chạy dọc thân, oằn mình run rẩy, hạ thân càng co bóp mãnh liệt hơn như hòa tan đi mọi cảm giác, chỉ còn sự tê dại đến từng nhịp thở.

Anh biết mình đã tìm đúng chỗ, điều chỉnh tư thế, lần nữa bắt đầu cực lực cảm dứt, những lần thọc vào đầu gây đều chuẩn xác chạm tới điểm gồ kia. Những cơ bắp gợi cảm trên mông anh co lại chặt chẽ, mỗi một nhịp va chạm nặng nề đến chính anh cũng phải kêu lên đau đớn.

Trong sự điên cuồng của hai người, khiến cho cao trào dâng tới dồn dập, nhưng thật lâu vẫn không chịu ngừng. Bất chợt anh vòng tay nắm lấy tóc sau gáy ta giật mạnh, đem ta đến trước mặt, bá đạo ngâm liếm ra sức hôn mút, tay giữ lấy không cho người kia rời đi. Ta kia duỗi xuống dưới thân dè mông ta lại, hung hăng ấn sát gây th*t vào. Theo từng đợt co giật mãnh liệt, từ yết hầu anh phát ra một tràng rung động trầm đục, nam tính thực sâu tận cùng, không ngừng co giật bên trong, một luồng dịch nóng bỏng bắn nhanh vào tử cung.

Kích thích chậm rãi qua đi, đợi khoái cảm dần tan anh rút cục cũng rút ra khỏi cô. Nằm gục xuống trên cơ thể non mềm, thở ra dồn dập. Trước mắt là một mảnh hỗn loạn cùng cực, chất lỏng màu trắng dính sền sệt giữa hai thân thể ướt đẫm nước tình.

Nhìn cô gái nhỏ bị mình làm đến mắt hôn hén mắt vĩa, anh lại trườn trên thân thể đó, dịu dàng hôn cô, nhẹ nhàng đặt những nụ hôn lên trán, lên mặt, lên môi cô.

- Em có thể thở khi đầu ta ở trên ngực em như thế này được không?

- Đó là cách duy nhất em muốn được hít thở.

Hai con người gần sát bên nhau, ôm trọn lấy cuộc đời người kia mà an lành đi vào giấc ngủ.

Những đánh thức kích thích sáng sớm bao giờ cũng là món ăn thưởng vị nữ tặc tuyệt nhất. Đối với ta mà nói, anh chính là một liều tình dược. Mỗi một nụ hôn, mỗi một lần đụng chạm, thậm chí là cả giọng nói của anh, không lúc nào ham muốn ta có thể chối từ.

Sáng nay có bánh khoai tây nghiền hash browns, bánh mì paparoti thơm và phê nóng hôi cùng trứng ốp. Dùng xong bữa sáng ta kéo anh tới bên chiếc ghế dài trong phòng khách. Nhìn sang khung vải vẽ tranh sơn dầu vẫn còn trắng tinh.

- Thomas, em muốn tặng anh một món quà. Để em vẽ anh được không?

- Vẽ anh?

- Uhm, anh cởi áo ra đi, được không, em vẽ anh một lần thôi.

Ta thấy biểu hiện sững sốt của anh không khỏi mỉm cười, ôm cánh tay anh vào bộ ngực mềm mại, vừa cọ xát vừa nấn nỉ: "Em muốn cất giữ anh bên cạnh."

Người ta tạc tượng những người đẹp để hoàn mỹ như Voldemort, nhưng vì hấn ta xấu xa nên không ai làm việc đó. Còn ta, ta chỉ muốn mình ghi lại hình ảnh anh lúc này, tràn ngập yêu thương hiện tại. Anh cởi áo ra, đường cong cơ thể hoàn mỹ, những múi cơ săn chắc bóng bẩy xiết chặt vào nhau, tôn ra vẻ rắn rỏi phong sương, và chiếc sẹo sâu nơi bụng anh cũng hoàn toàn lộ ra. Bộ dáng vô cùng biếng nhác.

Nhưng trong mắt ta, và trong bức tranh ta vẽ lại khi đó anh lại như một vị thần đầy bí ẩn, đeo trên cổ chiếc mề đay màu vàng của Slytherin, một bức tranh sống động như hàng trăm màu mực cùng quện lại trên đó, một vũ trụ màu sắc chồng lên nhau lớp lớp xoay vần như thiên hà trong màn đêm đen.

Ta hỏi mượn anh Cuốn sách Bóng tối, bên trong quả có nói về trường khí nơi Luyện ngục. Ta đọc lớn dòng bên trong cho anh nghe cùng:

- Là trường khí từ hơi thở của con rồng Ancalagon, nó là con rồng cổ xưa xuất, dẫn dắt đội quân rồng có cánh, lá chắn phòng ngự cuối cùng của Morgoth trong Cuộc chiến Thịnh Nộ. Chúa tể loài rồng, nó to hơn cả một hành tinh, và cú giẫm chân của nó có thể thổi bay những vì tinh tú.

- Vậy trường khí ở làng Pootmore và Lasappear đều do con rồng đó tạo ra ư? Thomas đưa ra phỏng đoán của anh.

- Không đời nào, nó đang bị giam giữ tại Asgard bởi Odin, nó không thể theo hướng cầu Biforst để tới Trái Đất là Midgard được. Hơn nữa trường khí ở Luyện ngục rộng lớn hơn rất nhiều. Một ngôi làng nhỏ như Pootmore thì Ancalagon nó bị sứt sứt mũi chắc. Theo phỏng đoán của em đã có kẻ sao chép lại lớp trường khí này rồi phát tán chúng.

Ta đem bức tranh treo lên bức tường chính của căn phòng. Rồi mới quay lại nói chuyện với Thomas:

- Thomas, điều quan trọng nhất của chiến tranh là gì?

- Quân lực, ta có thể vận động mọi quân lực mạnh nhất trong tay mình. Anh nhìn ta khẳng định

- Đúng nhưng chưa đủ. Ta chậm rãi nói.

- Em nói ta nghe?

- Chiến tranh giữa những thế lực cần nhiều hơn thế. Trong đó sự độc quyền nắm mạng lưới thông tin tình báo cùng phát triển hệ thống liên lạc, giữ quyền tái phân phối hàng hóa của cái có thể lợi dụng từ sự tập trung hóa của Bộ Pháp Thuật.

- Ý em là cạnh tranh khiến cho Bộ pháp thuật phải lùi bước hòa hoãn.

- Còn hơn cả thế. Khi anh cho chính phủ vay bằng việc phát hành trái phiếu, có nghĩa là anh đang nắm khoản nợ của cả cộng đồng phù thủy. Những khoản nợ chéo liên quốc gia có sức ảnh hưởng mạnh mẽ trong chiến tranh. Mà thường sự hợp nhất khi bị một thế lực bên ngoài đe dọa hoặc bị một thế lực bên ngoài chinh phục. Proxy war: cuộc chiến do các thế lực thứ ba xúi bẩy. Các thế lực này không trực tiếp dùng vũ lực để chống nhau mà viện trợ vũ khí, trang bị, huấn luyện và cố vấn cho các phe trong nước hay trong khu vực chiến đấu đánh nhau thay cho họ. Còn họ đứng ngoài chỉ đạo, yểm trợ, cung cấp tin tức, lèo lái thông tin cùng dư luận quốc nội và quốc ngoại.

- Cách còn lại để các nhà cầm quyền giành được sự ủng hộ của quần chúng chính là xây dựng một ý thức hệ chung được chấp nhận cùng một tôn giáo nhằm biện minh cho chính quyền. Khi những tín ngưỡng siêu nhiên mang lấy những chức năng đó và trở nên thể chế hóa, chúng biến thành cái mà ta gọi tôn giáo. Ban cho con người đức tin. Ngoài việc biện chính cho sự chuyên quyền của cái cho giới cầm quyền, các tôn giáo tạo nên ý thức hệ chung khiến ta giải quyết được vấn đề làm sao cho những cá nhân không có liên hệ gì với nhau có thể cùng chung sống, nghe lệnh trong khi lý trí họ bị che mờ bởi ánh sáng niềm tin.

- Những chính phủ ăn cướp thì ít được quần chúng ủng hộ và có nguy cơ bị lật đổ vì thường dân bị áp bức hoặc những thế lực mới nổi có khả năng thay thế kẻ cầm quyền. Những giới này hứa hẹn về một tương lai tươi sáng, đem tỷ lệ cao hơn từ những vật phẩm ăn cướp được bởi chiến tranh để tái phân phối vào những công trình dân dụng.

- Thiếu số cầm quyền thì nên làm gì để được dân chúng ủng hộ mà bản thân giữ vững được vị thế của mình?

- Em nói ta nghe.

- Thứ nhất chính là vũ khí. Việc kiểm soát vũ khí tối tân chỉ nằm trong tay của thiếu số, Bộ pháp thuật nằm mơ cũng muốn làm được việc này, chuỗi cung ứng là huyết mạch của xã hội. Thứ hai, làm cho quần chúng hài lòng bằng cách phân phối lại hầu hết của cải thu được. Thứ ba, dùng sức mạnh để đảm bảo sự yên bình của người dân bằng cách duy trì trật tự cộng đồng và kiểm chế bạo lực. Đây là một ưu thế lớn – song chưa được hiểu đúng ở cả xã hội tập trung và phi tập trung. Cách cuối cùng là xây dựng khẩu hiệu chung cho ý thức hệ, phát tán rộng rãi nó trong cộng đồng. Vì những điều vĩ đại lớn lao hơn, vì một cộng đồng phù thủy hưng thịnh trở lại lần nữa...Bằng cái giá một ít thành viên của xã hội chết trên chiến trường như những chiến binh, toàn xã hội trở nên hữu hiệu hơn nhiều trong việc chinh phục các xã hội khác hay kháng cự trước những cuộc tấn công của kẻ thù. Lý tưởng quan trọng hơn lý lẽ. Anh hiểu chứ?

- Ta hiểu rồi. Vậy chiến thắng đến từ việc khiến kẻ thù phải ký hiệp ước trên lãnh thổ của chúng. Một hiệp ước hòa bình và đạt được sự an toàn lẫn lợi ích trong cộng đồng và chiến thắng của kẻ cầm quyền.

Thomas chìm vào suy tư của những lời nói từ ta. Ta cũng mong anh hiểu mà không lặp lại sai lầm của kiếp trước. Khi một con đã thú trực chờ cắn xé con mồi của mình, vậy thì trách nhiệm này sẽ thuộc về ai. Ngoài kẻ đã mang con mồi tới trước mặt con đã thú đó.

Ta rủ anh tới một nơi "bí mật" mà anh cũng rất vui vẻ đi cùng ta dù đang bị truy nã với cái đầu của mình lên tới 10000 galleons vàng. Bọn ta tới một cánh rừng tối, dừng lại trước một gốc cây cổ thụ có khắc hình một đàn ngựa tung vó, đặt tay lên con ngựa lớn nhất màu đỏ, đọc rì rầm câu chú ngữ:

- Ta Morningstar gọi đoàn xe kỵ sĩ Không Đầu ngay lập tức.

Trong đêm đen bùng lên một cơn cuồng phong dữ dội, mặt đất rung lên bần bật. Một đoàn ngựa với những kẻ cưỡi bên trên đó đều đang một tay ôm theo cái đầu của mình. Chúng kéo theo một chiếc xe ngựa lớn màu đen. Ngài Pattman, trưởng đoàn, vung tay một vòng để chào ta rồi nói:

- Khách quý, muốn tới đâu đây?

- Phòng làm việc của Ares.

Thomas nhìn ta kinh ngạc hỏi:

- Hóa ra những kỵ sĩ không đầu còn có dịch vụ vận chuyển riêng nữa sao, bọn chúng chỉ thích chơi polo hay hookey bằng cách đánh những chiếc đầu của chính mình chứ? Ta tưởng chỉ có xe đồ Hiệp sĩ.

- Bọn họ chỉ phục vụ riêng cho những vị thần và á thần chứ không phục vụ phù thủy.

Bước lên xe, ngồi yên ngay ngắn dựa đầu vào ngực anh. Ừ phải dựa thôi vì tốc độ của đoàn xe này vô cùng kinh khủng, nó phóng vọt đi giữa không gian như thể một con tàu siêu tốc xé ánh sáng vụt qua. Tốc độ kinh hoàng đem da thịt bị ép chặt lại trước áp lực, như thể ném người ta vào chiếc nồi áp suất chuẩn bị nổ tung. Cuối cùng đoàn xe cũng dừng lại trước một ngôi đền Hy Lạp rộng lớn. Nó rộng đến nỗi có tới hàng trăm cửa vào và hàng nghìn cột trụ san sát nhau, từ cửa chính phóng mắt đi không thấy tận cùng của hành lang.

- Khi em bước vào trong nếu có hành động kỳ cục anh đừng cản em lại nhé.

Thomas nhìn ta đầy nghi ngờ. Nhưng anh vẫn bước vào trong cùng ta. Bên trong là một không gian rộng lớn với bầu trời màu hồng rực lẫm liệt treo hàng trăm đụn mây bầy sắc. Bên dưới là những hàng ray chuyển động đưa hàng nghìn thùng hộp các tông lớn bé đưa tới đưa lui theo sự điều khiển của đoàn gia tinh có cánh. Trông hết một nhà máy khổng lồ. Chưa hết bên trên đầu bọn họ là hàng trăm những cái lồng vàng tròn xoay chứa đầy những bức thư cứ tự động bay ra vào liên tục.

- Chào mừng đến với công ty bưu chính viễn thông lớn nhất Thế giới. Ta nháy mắt với Thomas.

Rồi chạy về phía người đàn ông cao lớn đứng đó. Ôm chầm lấy ông rồi riu rít gọi thưa:

- Lão Bông Mềm đã lâu không gặp?

Người đàn ông này vô cùng cao lớn, đường nét cơ thể vạm vỡ hơn bất kỳ một con người nào có thể đạt được tới độ hoàn mỹ và kích thước. Tóc ông dài xoắn màu đen, khuôn mặt mạnh mẽ, phóng khoáng, hàng lông mày kiếm kéo ngược lên trên như điều hầu sẵn mồi, và bộ râu ông thì được cắt tỉa chuẩn đến từng milimet. Một vị thần, Goddess of War – Ares.

- Haha Vây Báp, sao lại tới bệ xá bản hàn của ta thế này?

Nói rồi ông vẫy tay đem một giàn nhạc lớn đủ trống và guitar cùng bass, những con gia tinh chơi nhạc đinh đinh đang đang. Giai điệu cất lên khiến cả hai cơ thể bắt đầu nhảy múa.

- Dance off bro.

Những chuyển động nhẹ nhàng theo điệu nhạc dần nhanh hơn, dồn dập hơn, hai người chìm hẳn vào điệu nhạc đang nhảy múa theo từng bước chân họ. Ares còn xoay mình nhiều vòng trong không trung rồi xoay chân thẳng xuống như một cậu bé biểu diễn màn hip hop của mình.

Ông ấy bắt từng chuyển động của ta mà đáp lại hoàn hảo, không bỏ qua một cái lắc hông dù là nhẹ nhất. Ta nhấc hông lên rồi lắc lư hết một con lắc, đem cơ thể rung động đầy gợi cảm.

Hết bài nhạc rồi Thomas vẫn chưa hết ngạc nhiên, anh hỏi:

- Mấy người khi gặp nhau đều là như vậy?
- Ôi chàng trai trẻ, khi người sống quá lâu thì chỉ có những điều nhazy mới khiến trái tim người hừng hực sức sống.

Ares nhìn Thomas rồi lại nhìn ta:

- Con chưa từng dẫn một nam nhân nào tới đây hết, thằng nhóc là ai? Ta thấy nó không ổn lắm đâu.

Không gian xung quanh bỗng nhiên nổi lên một trận lạnh lẽo, ta cười cười hi hã với Ares:

- Anh ấy tên Thomas, là người con yêu.

Ta nói nhỏ vào tai Thomas:

- Ông ấy rất quý em. Năm xưa khi em bị đem ra xét xử tại hội đồng Thần giới, chính ông ấy cùng những vị thần và cả hội cự thần đều đứng ra giúp đỡ em. Em mới được xử trắng án, có quan hệ rất tốt.

Nói rồi ta bước về phía Ares, khua khua trên tay bản vẽ mới nhất của súng quân sự sử dụng đạn nén năng lượng, khẩu súng này cho phép bắn ra những làn đạn phép thuật với uy lực kinh người và chiến thắng đũa phép trong tính liên tục nhà đạn của động cơ. Ares mắt sáng lên mà cố chụp lấy:

- Ôi người xem, bao nhiêu năm cũng không chịu đưa ra. Ta thì giờ đã thành lão giao hàng đưa thư rồi.
- Người nói xem người phải đòi lấy cái gì để có bản vẽ này đây? Con gì khẩu súng này không giết được, có nghĩa là nó bất tử. Kẻ thù của bạn sẽ nằm bẹp xuống đất, cầu nguyện tất cả các loại Chúa trước khi toi đời. Bắn một phát, nước sẽ rã ra cho bạn di chuyển như quyền năng của Mose. Bắn một phát đạn vào kẻ chỉ huy, sóng xung kích khi viên đạn bay sẽ quét sạch bọn còn lại. Đủ để gây ra một cơn địa chấn trên Trái đất. Đủ để thay thế pháo chính trên thiết giáp hạm nguyên tử lớp Kirov. Như vụ thử bom hạt nhân Trinity. Biến cả quả núi thành hòn đá lớn. Sao ngài thấy vụ giao dịch này có được không hả?
- Nhanh nhanh mau đưa cho ta. Ares nhìn tấm giấy khuôn mặt thêm thường thấy rõ, hiển nhiên là dòng máu trong ông vẫn luôn chảy một cách mãnh liệt, dù ông không gọi tên chiến tranh thì chiến tranh vẫn sẽ gọi tên ông.
- Gượm đã, bình tĩnh, đôi lại ông phải giúp đỡ con, là nhà cung cấp độc quyền vũ khí cùng cho phép con sử dụng mạng lưới viễn thông của mình. Con chưa nói về sự "bất thường" của thế giới rồi nhĩ, chiến tranh, đói nghèo, bệnh dịch, thiên tai...chúng đang phát tán nhanh chóng trên toàn thế giới. Đây không phải là việc tự nhiên, đó là do một tổ chức gây ra. Đứng sau là Chthon. Chúng đang thâm nhập vào cốt lõi của một quốc gia bằng nhiều thân phận: thương gia, quốc sư, tể tướng, cho vay nặng lãi bằng hệ thống ngân hàng và thao túng lịch sử từ trong bóng tối.

Nói rồi ta vung tay để hiện ra bức tranh Tứ kỵ sĩ đang đáp xuống từ trên bầu trời:

- Ác quỷ tới từ bên trên chứ không phải dưới mặt đất. Con có lý do để khẳng định sớm thôi, chúng sẽ muốn mở ra cánh cổng Orath để mở cửa cho Chthon tới thế giới này.
- Ta sẽ sớm họp bàn cùng các vị thần khác, ta biết con đang chờ đợi điều gì. Nhưng việc này rất nguy hiểm, một cuộc chiến xảy ra dù là ở đâu cũng sẽ đánh mất sự cân bằng của cả 3 cõi. Ta sẽ liên lạc với Hades và Sullivan, ta không muốn lại phải đứng trước tòa xin xỏ cho con lần nữa đâu.
- Người chiến đấu với ma quỷ, đương nhiên phải cẩn thận biến thành ma quỷ trong cuộc chiến. Khi người nhìn xuống vực thẳm, vực thẳm cũng đang nhìn vào người.

Ta đáp giọng chắc nịch, Ares và ta vì sao lại thân thiết, còn không phải quá rõ ràng hay sao, chúng ta đều là những kẻ cuồng chiến. Dù bất kỳ kẻ cuồng chiến nào cũng nhận rằng họ yêu hòa bình nhưng để đạt được hòa bình họ sẽ chiến đấu tới tận khi về với Valhalla.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 23: Mr.Saturday#x27;s Club, The Rouge

Thomas tỏ ra rất thích thú trước Công ty Bưu chính Viễn thông của Ares, ta thấy vậy bèn hỏi anh:

- Thomas, sao hả, anh muốn đổi nghề à? Không làm đại ca băng đảng xã hội đen nữa?

Anh nhìn ta chau mày lại, buồn bã nói:

- Làm thế nào để giết một vị Thần?

- Hãy đến và mang tình yêu đến cho họ. Sau đó rời đi, họ sẽ cô đơn và thống khổ, sự vĩnh hằng sẽ giống như một sự trừng phạt. Nhưng họ không thể chết. Hoặc khi dùng một sức mạnh khủng khiếp giết chết bản thể thật của họ. Họ vẫn sẽ trở lại sau vài trăm năm nữa, trong thời gian ngắn ngủi đó, họ cứ "tay nhặt lá chân đá ông bơ" như anh lúc ở Albania ấy.

Ta nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi anh rồi thủ thỉ nói:

- Thomas, anh có muốn đi thăm Địa ngục chút không?

Anh ngạc nhiên nhưng cũng rất nhanh gạt đầu đồng ý. Sabrina đứng trước một bãi đất trống, cắn bật máu ngón tay của mình rồi đặt xuống đất. Một trận pháp hình ngôi sao tám cánh hiện ra, đỏ rực, sáng bùng. Hai thân hình biến mất dần trong đó.

Chúng ta tới một cánh đồng tối tăm đầy sương mù, ta nắm lấy tay anh:

- Đây là con đường đầu tiên những linh hồn khi tới đây sẽ đi qua, chúng sẽ kéo anh lại nếu phát hiện ra anh là con người.

Mò mẫm bước trong đám sương mù dày đặc dẫn lối tới một bến đò, trên con thuyền độc mộc với mũi thuyền dài cong vút lên như thuyền của người Viking. Một Tử thần mặc áo chùng đen, anh ta có khuôn mặt hốc hác trũng xuống thâm tím, trên tay cầm một chiếc đèn dầu leo lét.

- Ông ấy là người lái đò, ông ấy sẽ trở những linh hồn tới Tòa Phán xét rồi sau đó họ mới phải tới vùng đất bị giam cầm mà chịu hình phạt cho tội ác mình gây ra khi còn sống. Địa Ngục rất rộng lớn, có 18 tầng. Có 3 con sông chính để trở linh hồn là Aoruis, Cocytus và Lethe. Chúng ta sẽ đi từ Aoruis vòng qua Vùng Đất Tra Tán, theo dòng Lethe để tới Cầu Lạc Bộ Ngày Thứ Bảy, quán bar ăn chơi nhất của Địa Ngục. Sabrina nói.

Vị Tử thần đứng đó, điều khiển con thuyền bơi chậm chậm trên dòng nước đen sâu không thấy đáy.

- Đừng nhìn xuống, những Âm binh ở đây rất hung dữ, chúng sẵn sàng làm bất cứ điều gì để kéo một linh hồn xuống thế chỗ cho chúng.

- Ta cũng làm vậy khi ở trong hang động. Thomas nói đầy tự hào về ý tưởng của mình.

- Anh không muốn biết Địa ngục thực sự là gì đâu. Và anh còn tin tưởng Brook hơn em nữa chứ. Ta giận dữ nói.

- Ta có thể giao cả cuộc đời mình cho em. Thomas nhìn sâu vào mắt ta như thể khẳng định chắc chắn điều anh vừa nói.

Hai bên bờ sông sáng rực những đôi mắt dã thú đang nhìn mỗi từ trong bóng tối. Con thuyền đi qua một bộ tộc người da đỏ nhưng trên đầu chúng có những cái sừng rất dài.

- Valefor, chúng là bộ tộc quỷ ăn linh hồn của Địa ngục, chỉ cần chúng cắn vào tay anh, dù ở đó không có vết thương nhưng cánh tay ấy sẽ mãi mãi không thể dùng được nữa.

Chúng ta cập bến tới một đồng cỏ, mà ngay đằng trước có một cột đang buộc hàng chục con người lại thành hình chiếc Thập tự giá, những con người cơ thể xoám ngoét, đầy những vết thương bị ria thịt bởi chim Địa ngục Zear.

- Nó là Totem, đại diện cho "giống loài" cũng có nghĩa là "vật tổ", là hình thức tôn giáo cổ xưa nhất khi con người còn sống thành bầy đàn, hiện nay các bộ lạc trên mặt đất cũng vẫn còn giữ tập tục này. Ta như một người hướng dẫn viên giải thích từng chút một về "nhà" mình cho Thomas nghe.

Băng qua khu rừng tối, men theo con đường trải đá màu vàng, trước mặt bọn họ là một quán bar chẳng đèn điện rực rỡ có tên "Mr. Saturday's Club, The Rouge". Có một nữ quỷ Succubus bằng đèn neon lấp lánh đằng trước tòa nhà.

- Ah Thomas này, khi em vào bên trong đó, dù cho có xảy ra bất cứ chuyện gì anh cũng hãy bình tĩnh nhé.

Nhìn khuôn mặt lo lắng của ta, anh chỉ mỉm cười gạt đầu vô cùng tự tin về độ "giữ bình tĩnh" của mình, nhưng ta thì nhớ rõ đã bao lần anh điên tiết lên mà gào thét vung đũa sẵn sàng giết chết bất cứ con gì cản mắt.

Bên trong không gian đèn xanh đỏ mờ ảo của quán bar, có thể thấy rất nhiều con quỷ đang tụ tập uống rượu, chơi bạc, nhảy múa ở đó, đầu đội sừng, chân đạp gạc. Như một nồi lẩu hỗn loạn, chúng còn làm tình tập thể với 8 người đang mon men trốn nhau. Có một đoàn Succubus mặc váy dài màu đen điểm đỏ đang nhảy vũ điệu Barbados Latin sôi động trên sân khấu, từng bước nhảy khiến chiếc váy xòe tung như cây quạt khổng lồ, đẹp mắt vô cùng. Thomas nhìn không chớp mắt, ta bền dẫn anh vào ngồi một bàn được che rèm kín bên cạnh sân khấu.

- Ở yên đây, cho dù có bất cứ con quỷ nào phát hiện ra sự tồn tại của anh, hãy chạy ngay nhớ chứ.

- Ta không phải kẻ yếu đuối. Thomas khẳng định.

- Nhưng đây là địa bàn của chúng, anh không nghe câu hồ xuống đồng bằng bị khuyến khích hay sao?

Nói rồi ta mới bước ra ngoài, những con quỷ nhận ra sự có mặt của ta đều kinh hãi, không gian trong quán bỗng chốc im bật mà chỉ còn lại tiếng nhạc xập xình chất chứa đỉnh đỉnh. Bước tới bực sân khấu chính giữa phòng, hóa phép ra một bộ đồ carnival lông công bên trong là bikini. Đem một con trăn vàng uốn éo ngang vai, ta từ từ bước lên.

Xung quanh lúc này mới bắt đầu ồn ào trở lại:

- Morningstar.

- Morningstar trở lại rồi.

Đưa mắt nhìn đám đông đang chăm chú theo dõi bên dưới. Bắt đầu uốn éo thân mình theo điệu nhạc. Lắc hông nhẹ hai cái, cuộn trăn trường dọc theo cơ thể ta, luồn lớp vảy da lạnh buốt ngang qua giữa hang, cái đầu nó ngóc lên giữa cặp mông căng tròn, gió lười khè khè vài tiếng. Đưa tay linh chuyển theo điệu nhạc hút hồn, con trăn như một tình nhân hòa quyện với Eva. Bước tới trước mặt con quỷ đang nhìn ta không rời mắt. Về mặt hân là ham muốn cùng dục vọng khiến hân như bị hóa đá ở đó. Giờ mũi chân lên, đập xuống cái miệng đang há ra của hân, con trăn cuộn mình theo chân ta, há cái miệng ra rót đầy rượu xuống mồm kẻ đó, trào cả ra ngoài, nhưng hân không quan tâm điều này, hân vẫn dí chặt mắt vào ta, lăm bắm nói:

- Nữ hoàng của ta. Người trở lại rồi.

Khi chỉ vừa quay đi, bịch!!!...Một tiếng lớn vọng ra từ tấm gỗ trên sân khấu. Đứng đó là một cô gái, trông ả to con vạm vỡ, và mái tóc thì đen dài xoắn tít, ả trông giống hệt một phụ nữ digan Muggle. ả thủ thế giờ nắm đầm trước mặt:

- Đền tội đi Morningstar. Chính người đã giết chết những chị em của ta trong trận chiến ở Eurebus.

- Ô người là ai? Đừng nói với ta là người vô tội, vì đó là sỉ nhục trí thông minh của ta. Khiến ta cực kỳ tức giận.

- Anna Spellman, chiến binh cuối cùng của Ankyre, đền mạng đi.

Nói rồi ả xông tới ta, giáng một cú đầm đầy uy lực thẳng vào mặt đối thủ. Ta chỉ kịp chặn đưa hai tay lên đan chéo để chặn lại cú đầm, nhưng xung lực kinh hoàng đẩy lùi ta về phía sau. Hai ống tay tê rần. Không dễ ả chiếm được thế thượng phong, ta vùng mình lên đáp trả, một cú rồi lại một cú đầm thẳng tay móc vào quai hàm của đối phương. ả chặn lại từng cú đánh. Ta lại càng điên cuồng hơn, như máu nóng chảy trào trong huyết quản. Vận hết sức, bật nhảy lên cao rồi giáng một cú đầm xuống, uy lực kết hợp cùng trọng lực. Nơi cú đầm ấy đi qua có một luồng lửa đen đang cuộn lại thành một viên ngọc tròn đen bóng. Viên ngọc bắn thẳng vào đầu của Anna. ả biến mất ngay tại đó, rồi di hình ra phía sau vài thước.

Nhưng viên ngọc thì rơi thẳng xuống sàn tạo nên một vụ nổ xé tung mặt đất.

- Đây đền cho người cái hồ.

Nói rồi ta lại tung người, kéo cú đầm tiếp theo lại sát mặt, chuẩn bị ra đòn kết liễu.

Ruỳnh!!! Một con chấn động hất văng những kẻ đang xem cuộc vui xung quanh đó. Cú đầm của ta bị chặn lại. Mà người chặn cú đầm đó, hân cao to, có mái tóc đen dài xoắn xuống, khuôn mặt thâm trầm băng lãnh, tỏa ra khí thế ác ma bức người. Hades.

- Không được phá quán của ta. Morningstar.

- Ta đã làm đúng theo luật, là ta đang biểu diễn thì ả xông vào.

- Người muốn đánh nhau thì đi chỗ khác, ta không cho rằng vừa mới trở lại mà đã gây sự là ý hay đâu.

Giọng Hades như sấm rền vang động cả căn phòng.

- Ngài biết ta trở lại vì chuyện của Chthon.

- Ta biết. Nhưng người muốn lấy được thông tin từ ta, thì cứ theo luật đi.

Hades khoát tay, hai chiếc xe thể thao Porches Boxster GTS một đỏ một vàng bóng loáng hiện ra. Bọn quỷ vỗ tay lên ầm ĩ, và bắt đầu túm tụm vào xung quanh. Thomas lúc này mới bước ra, những con quỷ đều quay lại hân, nhìn hân hâu háu như thể muốn cắn xé con mồi trước mặt.

- Ai động đến người của ta, ta sẽ giết sạch cả nhà kẻ đó. Sabrina thét lên.

Anh bước đến trước ta, nhìn thẳng vào Hades mà không hề tỏ ra nao núng hay sợ hãi. Đúng là phong độ soái ca mà. Nhưng Hades còn chẳng thèm để ý đến hân, lao tới trước mặt ta, nói:

- Đưa đi. Quyết một trận thắng thua. Bắt đầu từ đây, chạy vòng qua Asphodel Fields, Tartarus, Tortune Fields rồi băng qua con sông nham thạch Phlegethon, là một vòng.

- Được, kẻ thua sẽ phải chấp nhận một điều kiện của đối phương.

Hades chấp thuận, hân chui vào xe trước tiên. Ta cũng mở cửa, ngồi trước ghé lái. Thomas định theo vào nhưng ta đã cản anh lại:

- Có anh ngồi bên em không lái được.

Đúng vậy người quyết đầu sống chết mà có người yêu ngồi bên cạnh, người lái được không, ta thì không. Đóng cửa xe lại, xoay chìa khóa bật mở đèn pha rồi giữ chân trên cần ga và phanh. Dưới sự ra hiệu của một nữ quý. Kéo tay chỉnh cần số rồi rời hai chiếc xe cùng xoải bánh sau, vút một vòng cung ngoạn quanh chiếc cột gần đó. Xoay hết chiều bánh lái, chiếc xe xé đất tung khói trắng mịn mù. Vút đi khỏi quán bar trong tích tắc.

Ta bám đuôi theo Hades gần sát. Lũ quý cũng bay theo để theo dõi cuộc đua. Lúc này đâu, chảy tràn trong từng mạch máu của ta là cuộn cuộn Adrenaline, thứ khiến cho người hưng phấn tới độ mà không màng tới nguy hiểm bản thân. Hai chiếc xe vút đi như tên bắn, kẻ theo dõi chỉ thấy được hai chùm sáng một vàng một đỏ đang lao trên mặt đường đen. Họ đi qua một thung lũng với hai vách núi đá dựng đứng hai bên. Con đường nhỏ hẹp đen hút mắt, phía trước mờ đặc sương như tiến vào cõi hư vô.

Hades vận bánh lái, đem chiếc xe đồ của mình va ruỳnh vào thân xe của ta. Sự chấn động khiến ta phải giữ chặt lấy cần số, một chân đạp phanh kít lại, chiếc xe được tháo bỏ phanh hai bánh dưới, bất ngờ vận mình, soãi hai bánh sau tạo thành một đường drift tròn xoe, tránh đi cú tông của Hades. Nhưng hẳn thành công dẫn trước ta một đoạn.

Ghi chặt chân vào chân ga, ta phóng lên đuôi sát chiếc xe đồ trước mặt. Phía trước là một cây cầu dây văng lớn chẳng sáng đèn. Ta lại càng điên cuồng tăng tốc. Một tay bỏ khỏi bánh lái, vung về đằng trước, đem mặt đất chúc lên thành một đường dốc thoải mặt. Phía sau ống xả lửa bắt đầu bùng cháy dữ dội. Chiếc xe bay vọt lên theo đà đi của con dốc, bắn thẳng về phía trước.

Ruỳnh!!! Một tiếng va chạm với mặt đường dữ dội, chiếc xe đáp đất rung chuyển như thể vừa trải 3rb nuqua một vụ động đất. Dẫn trước chiếc xe đồ đang vút mình xé đường đua hồng cân phá. Con đường ở Địa ngục là những khúc cua gấp tay áo hiểm nghèo, chỉ có thể thắng phanh mà xòe phần đuôi xe bám chặt trên drift mặt đường, nếu không xe của người sẽ tông ngay vào vách núi đá hoặc tệ hơn là rơi xuống vực thăm cheo leo đen hun hút không thấy đáy ở đó. Hai chiếc xe đuôi bám nhau gay gắt.

Khi gần kết thúc đường ngoạn, ta thả chân phanh, đem đầu xe hất tung đuôi xe đằng sau của Hades. Chiếc xe bật tung, lộn nhào trong không trung rồi mới bật mình trở lại bám đường. Vụ va đập khiến cho lớp kính trên xe cả hai vỡ ra tung tóe. Chuẩn bị băng qua con sông nham thạch Phlegethon, ta tạo ra một đám sét ôm vòng quanh bánh xe. Chiếc xe vút mình lên độn đất dốc rồi bay thẳng qua con sông đỏ rực đang nổi lớp bớp những lớp đặc quánh dung nham.

Phóng mình về điểm kết ở quán bar, nhưng xin lỗi Hades chơi bản vốn là nghề của ta. Khi ta tạo ra sấm sét bám vào bánh xe, dưới áp lực ma sát trên mặt đường, tạo ra một lớp bụi từ tính đen ngòm. Điều khiển lớp bụi đó bám chặt vào lớp kim loại trên bánh xe chiếc Porches đỏ. Kéo đó lùi lại về sau còn bản thân thì phóng vọt lên về đích.

Chiếc xe đồ điên cuồng không hề dừng lại, nó lao thẳng từ hướng đối diện. Đâm sầm vào đầu xe ta, cả hai chiếc xe vỡ nát. Bùm!!! Một vụ nổ tóe lửa đem khói lửa mù mịn ôm trọn lấy những phần bẹp dẹt đó biến dị của hai chiếc xe, nuốt trọn.

Bắn mình ra phía sau, toàn thân là vết thương cùng vết bóng dữ dội. Trông ta hết như vừa mới bước ra từ Luyện ngục.

- Hades, giờ thì đã nói chuyện được chưa?

- Gặp ta ở cung điện Archeron.

Nói rồi Hades khuất tay biến mất trong làn khói đen. Thomas bay lại gần ta, anh đỡ lấy ta rồi dùng đũa phép trị thương cho từng phần cơ thể một cách cẩn thận. Không nhớ làm ta đau, anh còn nhẹ nhàng thổi qua những vết bóng rộp trên người. Ánh mắt đầy xót xa:

- Em nghĩ anh sẽ để cho em quay lại nơi này sau khi chứng kiến những cảnh đó sao?

- Không một quyền năng nào thay đổi được vận mệnh.

Tòa cung điện của Hades âm u với hàng chục tháp nhọn tua tủa tạo thành hình tam giác. Những ô cửa kính đen thẫm không thấy nổi bên trong. Và những con chim Địa ngục Zear đang bay vòng quanh đó như những con quạ xui xẻo báo hiệu cái chết.

- Con người ta không biến mất sau khi chết Thomas. Những con chim này cũng chính là một dạng linh hồn nơi họ trở về. Đó là kết nối với mọi thứ, bao bọc lấy thế giới này. Dòng chảy không bao giờ ngừng lại, nó là bất tận. Bảo vệ và che chở chúng ta, những người còn sống. Đó là lý do, mặc dù cái chết của một người là bi kịch nhưng đó không phải là vĩnh biệt. Mỗi việc anh làm, mỗi bước đi của anh trong cuộc đời. Họ sẽ luôn dõi theo.

Thomas chấn động, nhưng anh không nói gì cả mà chỉ đẩy cánh cửa lớn ở đại điện ra. Bên trong là những cột tháp bằng đá đen bóng, trên cùng tẩm điện là Hades, đang ngồi chống tay lười biếng chiếc ngai được tạo nên từ hàng trăm thanh kiếm tua tủa.

- Đức Vua của ta, vinh hiển thánh quang.

Ta quỳ rạp xuống đất làm lễ với Hades.

- Đứng lên đi Morningstar. Hades khoát tay.

- Chuyện của Chthon, xin hãy cho con được biết. Ta nhìn thẳng vào đôi mắt đen thẫm của Hades cất giọng.

- À, trước tiên ta phải nhắc ngươi rằng quốc đảo Elysium của ngươi đang xảy ra nội chiến.

- Ta tin tưởng Lucifer. Mọi lo ngại của ta chính là vị Thần của Cái Chết Chthon kia.

- Chthon sẽ không thể thoát ra được, thứ thoát ra là một thứ khác. Mà thứ đó ta lại đang thấy ở kẻ đi cùng ngươi đây.

Ta quay lại nhìn Thomas, nhưng anh không giống là biết chuyện này, hoặc kỹ năng diễn kịch của anh quá thượng thừa đi.

- Anh ấy sở hữu Cuốn sách Bóng tối của Chthon. Ta nói.

- Ta đã thấy điều này, thấy cả trường khí của Luyện ngục trong cơ thể hắn. Ngươi không nhìn ra sao Morningstar, thật là thất vọng. Một Nữ hoàng chạy trốn vận mệnh của mình để nghe theo tiếng gọi của con trộm ư?

Ta bước tới trước Thomas, nhìn anh gần giọng:

- Nói.

- Anh đã học một vài chú nguyện trong Cuốn sách.

- Nói thật đi.

- Anh đã tạo ra một giao kèo với vị thần trong Cuốn sách, nhưng chuyện ở làng Pootmore và Lasappear không phải do anh.

Thomas trông thực sự giống kẻ vô tội. Nhưng ta nhớ rõ đã quá nhiều lần ta nói rằng không được giao kèo với quỷ dữ rồi mà Thomas đều bỏ ngoài tai. Anh thấy được sự thất vọng trong mắt ta, chỉ cúi đầu không đáp lại.

- Hắn cũng chẳng khác gì quỷ dữ đâu Morningstar, đều không đáng tin. Ham muốn có được sức mạnh của hắn. Đúng chính là "mong muốn kiến thức", thứ tinh thần theo đuổi tri thức và muốn biết được tất cả. Nhưng nó chỉ là người phạm trần, nó không có trình độ chuyên môn cũng như khả năng cho điều đó. Nếu cứ tiếp tục giao phó mọi thứ cho nó, thế giới và tất cả phù thủy sẽ phải tham gia vào các cuộc chiến xấu xa phi nghĩa rồi cuối cùng tận diệt.

- Chuyện của anh ấy, con sẽ giải quyết. Không có ai là hơn kém nhau cho dù đó có là người bình thường hay phù thủy đi chăng nữa. Quyền lực gấp mười, gấp trăm lần người khác. Dù kẻ đó có thật chói lọi đi chăng nữa, chúng ta cũng không thể để một mình người đó gánh vác hết mọi việc được.

- Chẳng phải câu trả lời đã quá rõ rồi sao. Ngươi nghĩ số mệnh ngươi buộc chặt với hắn, nhưng từng giây từng phút nhà ngươi chân chủ chính là tội nghiệt với muôn dân. Hades lần này tức giận thực sự, ông ấy gầm rống lên, khuôn mặt đỏ ửng ác vô cùng.

Ta quay sang nhìn Thomas, rốt cuộc anh vẫn chưa nhận ra sao?

- Bất kể một quyền năng có hùng mạnh đến đâu, thì nó cũng chỉ là căn nguyên của sự hủy diệt mà thôi, nó cũng chẳng khác gì so với sự vô lực, vì không có điều gì có thể được tạo nên từ đó cả. Ta đã sai lầm, rơi vào cuộc nổi loạn của những thuộc hạ, để rồi bỏ mạng tại chính cuộc chiến mà bản thân cho rằng đó là chính nghĩa. Ngài sẽ chọn làm loại vua nào? Ngài sẽ cai trị những người đó như thế nào hả Voldemort? Ngài ao ước điều gì nhất? Ngài quyết định sẽ hủy diệt tất cả hay cứu lấy nó?

- Anh sẽ không nói dối rằng bản thân anh muốn bảo vệ mọi người. Anh không hề coi những giống loài là bình đẳng. Nhưng từ khi anh gặp em, anh đã biết được cảm giác của những chuyến phiêu lưu, cái cảm giác bay bổng khi thấy một vùng đất lạ và những kiến thức quý giá học được. Nó mở ra con đường giúp anh tự tin hơn, trải nghiệm hơn. Nhưng lắng nghe thôi thì không đủ...Anh muốn tạo nên một câu chuyện tuyệt vời cho riêng mình. Một cuộc phiêu lưu vĩ đại. Bởi vì phiêu lưu là niềm đam mê của một người đàn ông chân chính.

- Thứ ngài căm ghét chính là "bản chất mối quan hệ" giữa ngài với họ. Và số mệnh của ngài ngay từ lúc sinh ra đã không có được một cuộc sống bình đẳng với những người mà ngài yêu quý, cũng như không được phép gần gũi hơn với họ. Nếu số mệnh của ngài chính là như vậy, làm ơn, vậy để bản thân em bù đắp cho ngài. Ngài biết không, em rất thích ngài lúc này đây.

Hades lặng yên nghe rồi mới lên tiếng:

- Nếu đó là câu trả lời của hắn, thì ta sẽ giúp một tay loại bỏ trường khí của Luyện ngục ra khỏi người hắn.

- Con cảm ơn ngài, thưa Chúa tể của Địa ngục. Và con vẫn vậy, chỉ cần Địa ngục cần tới con, con sẽ sẵn sàng dùng cả tính mạng này bảo vệ nó. Ta cúi người hành lễ với Hades.

"Ngài xem cho anh ấy trước đi", ta nắm lấy tay Thomas.

- Ta không sao. Thomas đáp.

- Để cho Hades xem cho anh. Ta liếc anh một cái.

Rốt cục Thomas cũng ngoan ngoãn vờn tay ra để cho Hades chấn mạch. Lúc bắt đầu, Hades còn vừa bắt mạch vừa nhìn ta, nhưng sau một lúc, chân mày của Hades đột nhiên chau lại, nghiêm túc trầm giọng nói: "Linh hồn của hắn không đầy đủ, hắn sẽ sớm bị tha hóa mà rơi vào bóng tối thôi."

- Có gì không ổn ả? Tâm trạng của ta căng thẳng.

- Thứ không ổn của thằng nhóc này có tới hàng trăm điều.

Nói rồi những sợi chỉ đen bóng theo mạch máu trên tay của Thomas được rút ra khỏi đó theo bàn tay của Hades. Ta nhìn anh hỏi: "Anh ổn chứ? Anh có đau không". Anh chỉ mỉm cười lắc đầu, ánh mắt đẹp đẽ như chiều hoàng hôn buông xuống.

- Ta thấy là người đã đánh mất Thần khí của người rồi. Hades quay về phía ta nói.

Ta lúc này mới lắc lắc đầu rồi chỉ chỉ vào tóc. Hades vẫn chưa hiểu ra mô tê gì hết:

- À cái đó con đã cho Persephone mượn làm châm cài đầu.

Đến lúc này thì Hades cười lớn rồi nói:

- Persephone, nàng lấy Thần binh của Morningstar để làm châm cài đầu ư?

Một cô gái với mái tóc nâu dài xuất hiện. Khuôn mặt khuyếch thành như tượng tạc, cơ thể hoàn mỹ hơn bất kỳ một bức tượng nào đã tạc về bà – Persephone.

- Ah, thì Morningstar cũng đâu cần tới nó ở thế giới mới. Giờ thì ta trả lại cho con bé là được.

Nói rồi Persephone rút ra một cây châm có hình thanh kiếm khắc rồng ở chuôi, tinh xảo và đẹp đẽ, một thanh gươm màu đen tuyền bằng bảo thạch, thời gian cũng không để lại bất kỳ một tỳ vết nào lên nó cả. Ta cúi người nhận lấy Thần khí Sequorus của mình. Một luồng hơi ấm lan tỏa như thể đứa trẻ trở về vòng tay mẹ nó truyền đi khắp cơ thể.

Thomas được Hades hút trọn luồng trường khí bên trong cơ thể ra. Ta không hiểu làm sao mà anh có thể chịu đựng một luồng khí chết chóc như vậy trong cơ thể. Anh không thấy đau đớn gì hay sao? Thì ra ta cũng chưa từng thực sự quan tâm đến những gì mà anh cảm nhận. Ta nghĩ rằng ta đã hiểu anh, nhưng khi nghĩ về cảm xúc của anh. Ta lại tự cho rằng đó là điều hiển nhiên, còn cảm nhận của anh thì sao? Không sao, ta có thể dùng phần đời còn lại để làm điều đó.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 24: Auror's Association

Dinh thự Riddle, một người đàn ông đang khám thân hình bé nhỏ màu trắng vào trong lòng mình, anh nói:

- Anh đã bảo em bao nhiêu lần rồi, không được phép đặt bản thân mình vào hiểm cảnh, thấy nguy là phải rút ngay. Mấy vết thương lần trước của em đã lành chưa? Đưa cho anh xem?

- Anh đừng lo lắng cho em, hãy chăm sóc bản thân mình thật tốt để em bớt lo nghĩ về anh. Em bây giờ đã mạnh lắm rồi. Tự thân tự lực được.

- Đấy chỉ cái là giỏi...Để em một mình quả thật không an tâm chút nào.

- Thế ý anh nói là anh đang "rất rất lo" cho em ả? Ta đỏ mặt nhìn anh, bàn tay người kia cứ không ngừng chạy loạn trên cơ thể.

- Không, ý anh là cái ánh mắt của em. Nhiều khi anh cứ thấy "nguy hiểm" thế nào ấy? Em chứa những gì trong bộ não bé nhỏ này vậy? Đó mới là điều anh sợ nhất.

Ta vươn mình lên rồi cắn vào vành tai anh, nói nhỏ:

- Em đang giữ trong mình một phần của anh đấy.

Thomas hôn ta, cuồng nhiệt, dữ dội và đậm sâu. Nụ hôn anh mang theo mãnh lực mà ta không thể chối từ, và điều tuyệt vời nhất khi được bên cạnh người mình yêu thương và nghe anh thủ thỉ:

- Để ta ở bên trong em được không? Chúng ta sẽ có với nhau những đứa con.

- Cho em thời gian, 2 năm, khi em kết thúc việc học ở Hogwarts, và em sẽ mãi mãi là điểm tựa cho anh trong suốt cuộc đời này.

Tay của anh ôm chặt lấy ta, dùng sức lớn đến nỗi ta có thể cảm nhận được rõ ràng nhịp tim "thình thịch thình thịch" mãnh liệt của anh. Thomas có thể che giấu được nét mặt nhưng không che giấu được nhịp tim.

Anh nhẹ giọng ní non tên ta ở bên tai, thường thức thật tỉ mỉ mỗi tác da thịt trên thân thể ta. Khiến ta đắm chìm, lại càng trầm mê hơn. Muốn bản thân vĩnh viễn thuộc về nhau hoàn toàn.

Ngày ta tạm biệt anh và trở về Hogwarts, anh đã dặn: "Cuốn Nhật ký chính là ta, em hãy giữ nó bên mình." Hóa ra là cùng một người, vậy mà giấu kín như vậy. Tính sở hữu của người này cũng quá cao, phải là hằng ngày cạnh bên mới chịu được sao? Vậy tính ra là ta cho anh đi nghỉ mát ở Lindisfarne vài tháng, nhưng thực ra anh vẫn nhón nhơ ở bên ngoài, có gì đều biết hết. Thật đáng ghét!

- Năm học này em có muốn mua sắm gì không, anh đưa em đi. Thomas nói.

- Em chỉ muốn anh.

- Anh sẽ quay trở lại sớm thôi.

Thomas ôm hôn ta, anh là điều đẹp đẽ còn hơn cả cầu vồng cuối chân trời xa vắng.

Ngày trở về Hogwarts, mọi thứ vẫn thân thương đến lạ kỳ, cảm giác trở về nhà, đó là điều tuyệt vời nhất. Ta dùng bữa sáng với Snape và Murphy, giờ đây nhóm 3 người có thêm một thành viên mới, Ragnarok. Dường như Ragnarok chẳng chịu làm bạn với bất kỳ ai ngoài ta. Nên ta cũng rất vui về khi cậu ấy xuất hiện ở đây.

- Chào Sabrina, tụi này đang có một ý tưởng mới.

Potter đập vào vai ta rồi tự hào nói.

- Cậu nói mình nghe, không phải là muốn vào Tiểu đội Magnus của mình rồi nên quyết tâm phấn đấu đấy chứ?

- Tiểu đội Magnus ư, mình còn chưa trả được mối thù 2 năm trước trên sân Quidditch đâu. Potter bấu môi nói.

- Tớ đoán cậu gặp được tớ ở vòng trong đấy. Ta nhún vai tỏ vẻ ngạc nhiên.

Xung quanh đám Slytherin nghe thấy được chuyện bèn cười lên rầm rộ ủng hộ. Hahahahahahahahaha, đến Ravenclaw được coi là mạnh nhất năm nay cũng không phải là đối thủ của Slytherin.

- Tránh ra chỗ ít người rồi nói chuyện. Sirius nói.

Tụi nó đành phải trốn vào một góc khuất bên cạnh Phòng Thực hành phép thuật trên lầu 2. Đám trẻ con cả Snape và Ragnarok cũng tụ tập ở đây.

- Sabrina, cậu có thể dạy cho tụi này cách chiến đấu, cũng như sử dụng nhuần nhuyễn các loại thần chú. Lupin nói.

- Hà không phải việc của các cậu là nên tập trung vào kỳ thi OWLS hay sao? Sao bỗng nhiên có tính giải trí cao thế? Sabrina không tỏ ra ngạc nhiên trước đề nghị này. Cô cũng là một huấn luyện viên giỏi, không được ra chiến trường thì ở hậu phương huấn luyện cũng rất tốt. Tuy rằng làm miễn phí nhưng đó là vì đam mê đi.

- Những bài thi trong môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám và Bùa chú cũng tập trung vào những phép thuật có tính ứng dụng cao, có khả năng chiến đấu. Mình nghĩ người thích hợp nhất cho vị trí này là cậu. Cậu có thể dạy tụi mình. Potter thuyết phục ta.

- Ồ được, những người muốn tham gia, tối nay có thể gặp mình tại Phòng Cần thiết trên lầu 7. Sabrina nói.

Giờ thì cô và Snape cùng Ragnarok phải vào học. Tiết Biến hình, cô McGonagall nghiêm nghị nói với tụi trẻ như bài diễn văn mọi lần của cô:

- Như các trò đã biết, sắp tới các trò sẽ tham gia vào một kỳ thi quan trọng.

- ... Và phải đạt điểm E để có thể tham gia vào lớp Biến hình trong năm tiếp theo. Lũ trẻ đồng thanh trả lời.

- Tốt. Và từ học kỳ này, các trò sẽ phải cố gắng, nỗ lực hết sức mình, nghe chưa.

Hôm nay học bùa Gọi chim Avis. Để biến từ vật này sang vật khác thì rất dễ, nhưng để biến từ con vật sang đồ vật, hay gọi một con vật thì khó khăn hơn rất nhiều. Hết tiết cả lớp cũng chỉ có vài người thực hiện được thành công. Ai cũng kêu trời là những tiết học đang càng ngày càng khó. Điều này khiến cô McGonagall phải động viên tụi nó bằng 3 bài tập về nhà mỗi bài dài 2 cuộn giấy da.

Tiết Độc dược của thầy Slughorn học về điều chế món thuốc Befuddlement Draught. Một loại thuốc khiến người dùng trở nên hiếu chiến và liều lĩnh. Tương tự với methamphetamine của Muggle nhưng lành tính hơn rất nhiều. Rất thích hợp để tăng cường thể lực và trí lực trong khi giáp chiến.

Thực ra, Sabrina chẳng cảm thấy xui xui áp lực nào hết, cô chẳng thấy môn nào là quá khó cả, ngoài những môn quan trọng cần đạt được điểm cao, các môn còn lại học hành cũng rất thoải mái. Duy chỉ có việc tụi nó thường xuyên được giao cả tá bài tập về nhà thì mọi việc diễn ra khá dễ thở. Mà đồng bài tập này, có giáo sư Tom Riddle giúp sức, anh rất nhiệt tình chỉ bảo, thường làm một loáng là xong, vì anh cho rằng thời gian còn lại nên để "tâm sự" thì hơn.

Anh vẫn như thường lệ, tuy những việc cần xử lý với thuộc hạ khiến anh bận tối mắt tối mũi, nhưng chỉ cần dư một ít thời gian rảnh, anh sẽ hiện hình rồi lặng lẽ xuất hiện ở bên cạnh ta.

Không cần biết là tại thời điểm đó ta đang dạo chơi với mấy sinh vật huyền bí ở cánh đồng lớn hay trong khu rừng tối, anh chỉ dựa người vào thân cây im lặng nhìn ta. Sẽ có lúc Thomas lại lơ đãng xuất hiện bên cạnh ta, nhẹ nhàng cùng ta đi tới tháp đồng hồ hay bến thuyền, nhẹ nhàng ôm chầm lấy sách cùng đeo balo giúp ta. Anh cầm một tay, tay còn lại sẽ tự nhiên dắt tay ta, cùng ta đi dạo. Trông anh hết như một nam sinh đang hẹn hò với ta vậy. Điều này khiến ta đỏ mặt suốt không thôi.

Lúc ta học thêm ngoài giờ với thầy Flitwick để nghiên cứu về Trận Pháp Thuật. Thầy Flitwick rất thích tám chuyện nên thường tán gẫu với ta rất lâu. Mà anh khi ngồi đó, cứ nghe thầy Flitwick nói một câu anh lại sịt mũi một cái tỏ vẻ không hài lòng. Hóa ra xấu tính như vậy. Ta trừng mắt nhìn anh, anh lại chuyển qua đùa nghịch mấy khối gỗ. Khi về cũng không chịu tỏ ra kém cạnh, anh sẽ kể những chuyện khi anh rời Hogwarts và dấn thân vào hành trình phiêu lưu đi tìm kiếm Ma thuật Hắc ám của mình, những chuyện vô cùng ly kỳ và lý thú, hay những truyền thuyết trên giang hồ ít người biết đến. Những câu chuyện vặt vãnh qua lời kể của anh đều hài hước thêm ba phần.

Ta hay cười với anh, cười đến tít cả mắt vào, và khi đó về mặt anh còn dịu dàng hơn cả gió xuân.

Tối thứ hai, tại Phòng Cần thiết cạnh bức tranh ngài Cadogan trên tầng 7. Bên trong được trang hoàng rộng rãi giống hệt với Câu lạc bộ Đấu tay đôi, có rất nhiều áo giáp lá thêm chân bánh xe. Cái khác biệt là ở đây có rất nhiều sách để phục vụ cho việc học của bọn trẻ. Một nơi tuyệt vời.

Sabrina không nghĩ rằng số lượng người muốn học lại đông đến thế, còn đông hơn cả tiểu đội nhỏ của cô. Có đám của Potter là 4 người, Snape, Ragnarok vì lý do gì đó cũng có mặt, Lily cùng đám bạn Gryffindor của cô ấy là Chloe Russell, Penelope Young, Isabella Jones. Ngoài ra có hai thành viên nhà Hufflepuff là Jayden Scott và Edmund Martin.

Những bức tường đầy những giá sách gỗ xếp dọc và thay vào những cái ghế có một cái nệm to lớn ở trên nền. Một dãy kệ nằm ở góc xa của phòng đầy những dụng cụ như Sneakoscope, những Bộ Cắm Ống Bí Mật và một cái Kính Kê Thủ cốt kết.

- Tập phép Bất Tĩnh ở đây thì tuyệt quá. James Potter hăm hở nói, nhún nhảy trên một cái nệm.

- Và nhìn những cuốn sách này. Sirius cuồng nhiệt nói, lướt một ngón tay quanh trên gáy những cuốn sách lớn bọc da. "Một Bản Trích Yếu của Những Lời Nguyên Thông Dụng và cách Phản Công... Những Nghệ Thuật Hắc Ám Nổi Trội... Những Câu Thần Chú Tự Bảo Vệ... wow..." cậu bé nhìn sang Sabrina, mặt sáng lên, và nó thấy rằng sự có mặt của hàng trăm cuốn sách rất cuộc cũng đã thuyết phục được Sirius Black rằng họ đã làm đúng. "Sabrina à, tuyệt quá, chúng ta có hết mọi thứ mình cần ở đây!"

Và không rồi rít nữa, cậu bé rút ngay cuốn Những Lời Nguyên Rủa để Nguyên Rủa từ cái kệ, ngồi xuống tấm nệm gần nhất và bắt đầu đọc.

Có tiếng gõ nhẹ ở phía cửa. Sabrina liếc ra. Talbot, Robosca và Murphy vừa đi đến.

"Whoa," Murphy nói, bắt đầu nhìn quanh với vẻ ấn tượng. "Đây là nơi nào thế?"

Sabrina bắt đầu giải thích, nhưng chưa kịp nói xong thì lại có thêm người đến và ta lại phải bắt đầu lại. Đến tám giờ, mọi tấm nệm đã đầy người. Sabrina tiến đến cửa và vặn khoá lại; nó kêu lách cách một cách hài lòng và mọi người im lặng, nhìn vào ta. Sirius cẩn thận đánh dấu lại trang cô bé đang đọc trên cuốn Những Lời Nguyên Rủa để Nguyên Rủa và đặt nó sang một bên.

"Ồ," Sabrina nói, hơi căng thẳng. "Đây là nơi mà bọn mình tìm được để tập các bài học, và các bạn thấy là – ờ – nó rõ ràng là rất tuyệt."

"Nó tuyệt vời!" Lupin nói, và nhiều người khác thì thảo tán thưởng.

- Tớ nghĩ là lớp học của chúng ta cần một cái tên, ai có ý kiến gì không? Giờ tớ sẽ phát cho các cậu mỗi người một đồng Galleons vàng đã được tó yếm bùa. Bùa chú này sẽ nóng lên khi tớ cần thông báo họp hoặc ngày học trong tuần. Seri trên đồng Galleons chính là ngày giờ chính xác. Chưa kể, tớ đã ếm lên nó một Bùa Trung tín, các cậu không thể tiết lộ bí mật về lớp học này với bất cứ ai bên ngoài, nếu không trên mặt cậu sẽ nổi đầy mụn nhọt với chữ: "Bad liar." Các cậu hiểu rõ không, bất kỳ thành viên nào muốn gia nhập cần sự thống nhất của cả nhóm. Sabrina nói.

- Vậy hay gọi là Auror's Association đi. Potter nói mặt đầy hào hứng.

- Nếu gọi là Auror, để xứng với cái tên này, ta sẽ huấn luyện cậu với bài kiểm tra ma quỷ được ép phê lên tới 2 – 3 lần đấy. Ta đáp.

- Mình nghe nói là James sẽ gửi đến một pháp sư của Bộ phận huấn luyện đã từng tham chiến tại trận Detroit ở Mỹ. Hơn nữa, còn là người sở hữu Huân chương Merlin Đệ Nhất. Thành ra mình đã tưởng đó là một chiến binh già dặn. Không ngờ lại là một cô gái gầy ốm mới tí tuổi đầu. Chloe nói.

- Nếu cậu không tin có thể bước ra khỏi đây được rồi, cửa ở đằng kia. Giữ trẻ không nằm trong nghĩa vụ của một quân nhân.

Ta thật lười biếng đáp, mấy người ở đây họ đã bao giờ nhìn thấy chiến trường đâu.

- Chúng ta sẽ thực hiện huấn luyện kéo cấp kiểu Morph. Có nghĩa là những người có kinh nghiệm, thực hiện bùa chú tốt hơn sẽ giúp đỡ những người còn lại cùng nhau tạo thành một nhóm. Các cậu hiểu rồi chứ?

Đội bọn trẻ đồng thanh hô rõ. Ta mới bắt đầu giảng bài tiếp:

- Bài học đầu tiên cho các cậu. Là tạo ra ảo ảnh hoặc phân thân của chính bản thân mình. Ban đầu chỉ cần hoàn thành tạo ra tốt một phân thân có thể sử dụng được phép thuật cơ bản thôi là được.

Nói rồi ta vẫy đũa phép nhẹ một cái, đem bản thân phân tách ra thành năm người đứng đó.

- Điều khiển sự khúc xạ ánh sáng qua hơi nước để hữu hình nó. Có thể tàng hình được. "Tập hợp hơi nước", bốc hơi, rồi điều khiển sự khúc xạ của ánh sáng. Đúng vậy, phép thuật là khẩu lệnh. Dù cho các cậu truyền ra mệnh lệnh gì nó cũng sẽ được thực hiện, đó là chân lý không thể nhìn thấy bằng mắt thường đã tạo ra thế giới này. Giải mã, kết hợp khẩu lệnh để tạo ra phép thuật mới. Hơn nữa, với người có năng lượng phép thuật lớn. Sau khi được huấn luyện có thể kết hợp hàng chục, hàng trăm khẩu lệnh để tạo nên những phép thuật vĩ đại. Các cậu đã hiểu chưa?

Từng cặp bắt đôi với nhau để thực hiện phép thuật này, đích thân ta phải đến chỉ và sửa lỗi cho từng người một trong số bọn họ.

- Trong những trận chiến, tớ sử dụng rất nhiều những phép ảo ảnh, dịch chuyển tức thời, nó là một phép không gây sát thương. Các phù thủy thường không để ý đến nó, bởi vì họ tập trung là phép kiểm soát nhiều hơn. Tuy nhiên khi chiến đấu, tính cơ động và thời gian cách nhau khi sử dụng những phép thuật liên tiếp cần được chú ý đến. Bằng cách này, chúng ta sẽ giảm thiểu tối đa thương vong trên chiến trường hơn là Đấu tay đôi.

"Những phương thức tấn công chủ yếu của phù thủy"

1. Thần chú. Các phù thủy dùng đũa phép bắn ra những thần chú vào đối thủ của mình: có Expelliarmus, Stupefy, Reducto, Relashio, Bombarda, Confringo, Petrificus Totalus.

2. Vật phẩm ma thuật: được yểm thần chú vào thì khi kích hoạt mới sử dụng được. Thần chú có thể được tích hợp như một cái tù chứa và được kích hoạt với lượng ma lực cực nhỏ. Phải thủ sẵn trong người. Có thể sử dụng chúng để tạo nên trận pháp ma thuật.

3. Thần chú quang học: bắn ra một tia nhiệt lớn, pháp sư có kỹ năng cao có thể làm khúc xạ tia sáng để thay đổi hướng đi. Thần chú: Baubillious, Vermillious, Fulgari...

4. Thần chú nổ. Tạo ra một vụ nổ ở tọa độ bất kỳ. Có thể kích hoạt những vụ nổ liên hoàn bằng vật phẩm tích hợp sẵn. Thần chú: Confringo Maxima, Bombarda Maxima...

5. Thần chú dẫn đường, can thiệp. Kết hợp hai loại thần chú trên để điều khiển thần chú bay đến mục tiêu một cách chính xác. Homing Spell, Homonculus Charm, Oppugno...

Cô giáo Sabrina đang liến thoắng giảng bài. Cả phòng thỉnh thoảng vang lên tiếng hô Expelliarmus. Đũa thần vung lên khắp mọi hướng; những câu thần chú chệch hướng giáng trúng những quyển sách trên kệ và hắt chúng bay văng lên lung tung trong không khí. Sabrina quá nhanh so với James, cây đũa của Potter văng ra khỏi tay nó, văng trúng cái trần, toé lửa ra, và bay tuốt lướt lên đỉnh kệ sách, kêu lách cách trên đó, và Sabrina gọi nó lại bằng Bùa Triệu Tập Accio. Nhìn quanh, ta nghĩ là đúng khi để nghị mọi người tập những phép cơ bản trước; có nhiều người dùng câu thần chú này một cách trật lất; nhiều người không thể Tước Vũ Khí đối phương được, mà chỉ khiến đối thủ lùi lại vài bước hoặc nhắm mặt khi câu thần chú yếu ớt của họ trượt qua đối thủ.

- Nghe đây, tại sao một bùa chú phát ra lại có thể bắn trượt mục tiêu? Sabrina hỏi lớn.

- Là vì mục tiêu đó đang chuyển động, chúng sẽ né tránh đòn của ta. Ragnarok nói.

- Đúng. Vậy việc chúng ta cần làm chính là "Căn ke mục tiêu chuyển động". Vì mục tiêu của chúng ta luôn luôn chuyển động, nên trừ khi các cậu ngắm vào nó trước và gây bất ngờ thì sẽ thành công. Nhưng để bắn trúng mục tiêu từ xa và đang chuyển động, đặc biệt đang bay thì khó hơn nhiều. Không bao giờ được phát động bùa chú ngay khi bạn vừa mới nhìn thấy kẻ thù từ khoảng cách an toàn. Hãy kiểm tra chuyển động của họ, nơi họ sẽ đến. Điều này rất cần thiết trong việc đọc chuyển động và nhắm đến nơi kẻ thù di chuyển. Tính toán vận tốc, hãy đặt tâm ngắm bùa chú của bạn trước nơi anh ta đi và bùm. Bùm thật lịch sự và dứt khoát để cho chúng không có cơ hội bật lại. Nghe không?

- Có loại bùa chú cực tốt cho chiến đấu cận chiến như Stupefy, Expelliarmus, Petrificus Totalus các cậu có thể xả bùa liên tục. Nhưng tớ lưu ý với các cậu, khi mục tiêu ở tầm gần hãy làm điều này. Còn khi mục tiêu ở tầm trung và xa, việc các cậu xả bùa chỉ làm lãng phí và đánh động địch thôi. Vì vậy nó cần tới những bùa chú yêu cầu sự chính xác và căn chuẩn để sử dụng hiệu quả. Như Baubillious và Vermillious.

- Nhưng cùng với điều này các cậu sẽ nhận thấy mỗi bùa chú có một độ giật và đường đi phép thuật hoàn toàn khác nhau. Ví dụ như khi sử dụng Bombarda hay bùa chú nổ các cậu sẽ thấy nó có độ giật kinh khủng, hoặc khi dùng các bùa chú dựa trên nguyên tố tự nhiên như: Ventus, Fumos, Nebulus, Incendio các cậu sẽ thấy bùa chú thường bay tứ tung. Nhưng chính những hoành khắc tập luyện sẽ trở nên vô giá sau này. Hãy ghim tâm cây đũa phép của mình bằng cách khi ra tới đòn thứ năm liên tiếp nhắm vào kẻ thù, hãy đảm bảo bạn nhắm vào những nơi dễ thấy nhất, như đầu hoặc thân của kẻ thù. Ai cũng thích headshot, nhưng không có kinh nghiệm tham chiến thì cứ thân mà ngắm. Ghim tâm kéo đũa phép xuống tương ứng với tốc độ ra đòn. Ra đòn càng nhanh thì càng cần ghim tâm đũa luôn giữ ở vị trí ổn định. Bùa chú càng mạnh độ giật càng cao, nghe chưa.

Từng tập luyện tập với nhau thời gian trôi qua rất nhanh. Sabrina bước sang những đôi khác, cố chỉnh lại cho những ai thực hiện câu thần chú sai. Talbot bắt cặp với Chloe Russell; cô bé thực hiện rất tốt, còn Talbot có vẻ như rất tệ hoặc chẳng hề muốn tấn công cô bé. Penelope đang là lướt cây đũa thần của mình một cách không cần thiết, khiến cho đối thủ của nó có thời gian để phòng thủ; hai thành viên nhà Hufflepuff là Emund và Jayden rất hăng nhưng làm sai bét và chịu trách nhiệm cho việc tất cả những cuốn sách văng ra khỏi những cái kệ chung quanh chúng; Lily Evans khá thất thường, đôi khi cô bé hắt văng được đũa thần của Remus Lupin ra khỏi tay nó, và những lần khác thì chỉ làm cho tóc cậu bé dựng đứng cả lên.

- Được rồi, tuần sau chúng ta sẽ học về SERE (Survival, Evasion, Resistance, Escape) Sinh tồn, lẩn trốn, đối kháng và đào thoát. Bài học chủ lực là

trọng lực của Trái đất hãy về chuẩn bị kiến thức trước đi. Nó sẽ không dễ xoi đâu.

- Cậu đúng là ma quỷ Sabrina. Peter thều thào nói.

- Cảm ơn, con quỷ này đang giúp cậu giữ mạng mình đây.

- Các cậu đã làm rất tốt hôm nay. Trong tờ hướng dẫn tờ đưa cho các cậu có những bùa chú cơ bản nhất, hãy học thuộc lòng nó và trở lại luyện tập vào lần tới nhé. Sabrina cười.

Ta nhìn xuống đồng hồ, và sùng sốt khi nhận ra rằng đã chín giờ mười phút, điều đó có nghĩa là chúng cần phải trở về phòng sinh hoạt chung hoặc có thể rủi ro bị tóm và phạt bởi Pringle vì vi phạm kỷ luật. Ta thối còi, mọi người ngừng hò hét "Expelliarmus" và những chiếc đuă thần cuối cùng lèng kèng trên nền nhà.

- Được rồi, nhìn chung là khá tốt. Sabrina nói, "nhưng bọn mình quá giờ rồi, bọn mình nên rời khỏi đây. Giờ này, nơi này tuần sau nhé?"

- Sớm hơn đi! Sirius hăm hở nói và nhiều người gật đầu đồng ý.

Tuy nhiên, James Potter lại nói nhanh. "Mùa Quidditch đã bắt đầu rồi, bọn mình cũng cần nhiều thời gian để luyện tập."

- Vậy thì tối thứ Tư tuần sau vậy. Sabrina nói, "bọn mình có thể quyết định về việc những buổi tập thêm. Thôi nào, bọn mình nên đi thôi."

Mở Bản Đồ Đạo Tặc ra và kiểm tra cẩn thận xem có dấu vết nào của các giáo viên ở tầng bảy không. Nó để mọi người đi ra từng nhóm ba và bốn người, lo lắng dõi theo những dấu nhỏ của họ để thấy họ đã an toàn trở về ký túc xá: nhóm Hufflepuff trở về hành lang ngầm nên họ đi ra hướng bếp, còn nhóm Gryffindor đi dọc theo hành lang về chỗ tắm chân dung của Bà Béo.

- Rất, rất là tốt, Sabrina à. Sirius nói, khi cuối cùng chỉ còn cậu bé, James và Snape ở lại.

- Phải, đúng vậy! Snape hăm hở nói, khi tụi nó đi ra khỏi cửa và quan sát nó tan trở lại thành đá đằng sau tụi nó. "Cậu có thấy tờ tước vũ khí James Potter không, Sabrina?"

- Chỉ được mỗi một lần. James nói với vẻ chọc tức. "Mình tước được của bạn mình hơn bạn tước của mình..."

- Mình không chỉ thắng bạn một lần, mình thắng bạn ít nhất ba lần...

"Ồ, nếu như bạn tính luôn cái lần bạn bị vấp và đánh văng cây đuă khỏi tay mình..." Chúng tranh cãi suốt quãng đường trở về căn phòng chung, nhưng Sabrina không lắng nghe chúng. Cô bé chỉ muốn trở về phòng với Cuốn Nhật ký của mình. Cô bé nghĩ mình đã bị tạt kỷ rồi. Những hoạt động ngoại khóa không khiến cô hứng thú so với việc được ở bên Thomas.

- Em rất thích hợp với nghề giáo viên huấn luyện đó Sabrina! Thomas viết.

- Em từng đánh giá mọi người qua thiếu sót của họ, nhưng bây giờ thì khác. Cách để làm cho mọi việc suôn sẻ là nhìn vào mặt tốt của họ.

- Những thứ quan trọng không thể được nhìn thấy bằng mắt thường. Anh rất thích những người nhìn ra được thứ mà mọi người không thấy. Đó mới là một phù thủy hùng mạnh đích thực.

- Ánh sáng của nền văn minh như đối lập với bóng tối là biểu hiện rõ ràng về số phận. Không thể nghi ngờ, có những người đã hiểu lầm, sự khác biệt của văn minh và văn hóa như sự ưu việt của tầng lớp cao hơn. Nhưng điều này không phải vậy, Thomas. Đi kèm với nó là cảm giác đáng sợ của sự toàn năng. Không một ai là toàn năng cả, vì vậy không thể đặt hết gánh nặng trách nhiệm lên vai họ. Như cách anh làm được. Anh không thấy mệt mỏi sao?

- Anh ổn mà.

- Đội hình triển khai trong chiến đấu rất quan trọng. Anh có muốn nghe kể chuyện không?

- Anh nghe.

- Em yêu anh.

- Anh vẫn đang nghe đây.

- Học thuyết phòng thủ Tercio: phát triển và mở rộng thành hình vuông với tâm ở giữa. Là hệ thống phòng thủ chặt chẽ với giáo và súng bắn tia. Năm 1525, bị đánh bại bởi Tercios ở Lombardy. Người Tây Ban Nha và Pháp từng tập trung phát triển phòng thủ kiểu này đối với cả pháo đài và thành lũy của họ. Đội hình Tercio trở thành tinh hoa quân sự của Châu Âu thời Phục hưng.

Trong quân đội Tây Ban Nha, các Tercio là các đội bộ binh lớn của Tây Ban Nha lúc bấy giờ có tới 3000 người bao gồm cả lính cầm thương và pháo thủ. Lực lượng như vậy có thể bù đắp các khuyết điểm cho nhau: bộ binh cầm thương đánh cận chiến và các lính pháo thủ dùng ưu thế của vũ khí tầm xa để chiến đấu ở cự ly xa hơn. Nó có phần giống đội hình Phalanx khi cận chiến nhưng vẫn hiệu quả khi ở cự ly xa. Các lực lượng pháo thủ người Tây Ban Nha thời kỳ này đã có bước phát triển mạnh cho đến khi họ bị Người Pháp đánh bại và bắt mất vua của họ vào năm 1525.

Em có thể cam đoan, hãy nhìn vào lịch sử mà xem. Luôn có sự khác biệt không thể vượt qua giữa quân đội tiên tiến và thời trước. Chiến tranh hiện đại có thể tóm gọn là sự bạo tàn của quyền lực các nước đứng đầu. Chưa kể, công nghệ, vũ khí thì vai trò tàn nhẫn nhất của vi trùng, dịch bệnh trong lịch sử là các cuộc chinh phục của người Châu Âu đối với Châu Mỹ. Mà khởi đầu là chuyến hải hành của Columbus vào năm 1492. Đầu số người châu Mỹ bản địa chết bởi tay các nhà chinh phục Tây Ban Nha tàn bạo nhiều đến đâu đi chăng nữa, con số đó chẳng thấm vào đâu so với số người bị chết bởi các loài vi trùng giết người có xuất xứ từ Tây Ban Nha.

- Em rất thích chiến tranh Muggle có đúng không?

- Anh không thích nó chút gì. Những bài học chúng để lại mới là giá trị kia. "Hope is the weapon." Thắng thán mà nói thì chiến tranh là áp đặt niềm tin của một người lên đối thủ. Chiến tranh xảy ra vì lý do này. Không có gì ngoại lệ cả. Từ chiến trường tới kinh tế, mọi mặt của đời sống.

Nước A nói: "Đưa ta lãnh thổ của người. Hãy sát nhập thành một phần của ta và ngoan ngoãn làm chư hầu đi."

Nước B đáp: "Còn lâu. Chúng tao là một đất nước độc lập."

Người Tây Ban Nha nói: "Thay mặt Chúa đến khai sáng cho nền văn minh lạc hậu ở tận Lục địa mới."

Người bản địa đáp lại rằng họ có văn hoá, đất nước, con người để yêu thương và bảo vệ đức tin đó đến cùng.

Vậy nên chiến tranh xảy ra, ngay tại cái thời điểm eureka! mà 2 niềm tin trái ngược gặp nhau.

Chúng ta đâu có cách nào hạ thấp đức tin của một con người.

Em tự nhiên cho rằng niềm tin của một con người là sự cần thiết cho con đường họ đi.

Vì em đã gặp những người mãi cũng chỉ trôi nổi, lạc lõng không biết bản thân mình cần gì, muốn gì. Đâu là ngọn hải đăng trong cuộc đời của họ. Đâu là ánh sáng để họ đi tiếp tục con đường.

Điều đơn giản nhưng ai cũng coi thường nó.

- Anh hiểu rồi. Hope is the weapon. Rất hay! Rất thú vị!

- Niềm tin của anh là gì hả Thomas?

- Phù thủy là giống loài thượng đẳng.

- Ô không, phù thủy cũng như con người. Họ cũng tạo nên phép thuật từ những công thức toán, hóa, vật lý, những phương trình chuyển đổi. Mà thậm chí trong khoa học con người đã đạt được thành tựu cao hơn cả phù thủy nữa kia.

- Em là người kỳ lạ nhất đấy Sabrina.

- Nếu anh sống quá lâu như em, anh sẽ nhìn thế giới này từ nhiều góc độ hơn.

- Vậy khi anh chết đi, có phải em cũng sẽ quên anh không. Nhìn anh như một góc độ cuộc sống.

- Không, anh không chết. Anh sống mãi trong tâm trí em. Anh sẽ cùng em...uhm...đi tiếp.

- Ngủ đi, muộn rồi đó cô bé. Chúc em ngủ ngon, anh luôn bên em.

Từ từ thiếp đi vào giấc ngủ, trong mơ ta thấy mình đang đứng trước một Nhà thờ. Được hình thành từ 16 cột bê tông uốn cong giống hệt nhau tượng trưng cho sự đoàn kết, đồng lòng của người dân nơi này. Khoảng cách giữa các cột bê tông được phủ đầy kính màu trắng và xanh, nhà thờ có mái làm bằng kính nên bên trong nhà thờ luôn có ánh sáng tự nhiên do mặt trời mang lại.

Phía bên trong nội thất được thiết kế vô cùng ấn tượng, phần nóc nhà có các dải ruy băng màu xanh lá cây, màu xanh da trời và màu trắng được làm từ sợi thủy tinh kết hợp với ba bức tượng thiên thần treo lơ lửng. Những tạo hình độc đáo và sáng tạo này tạo nên nét đẹp hiếm có của Nhà thờ mà không nơi nào có, được xây dựng dành riêng cho Đức Mẹ đồng trinh Mary. Ta vốn rất thích kiến trúc cùng văn hóa Nhà thờ, đó là nơi những con người đau khổ trong thời Trung Cổ cất lên khát vọng cùng niềm tin mãnh liệt của họ. Nơi những đứa con của Chúa được thỏa sức sáng tạo để phục vụ cộng đồng.

Trên chính điện, nơi trần vòm cao nhất ta thấy một thân ảnh màu trắng đang treo ngược mình trên đó. Nhưng ta không tài nào thấy được mặt kẻ kia.

Mà bên dưới, có một phù thủy đang bị một đám 5 người Muggle quây lại. Phù thủy này nhờ để lộ thân phận trước đám người này. Ta vội chạy tới:

- Obliviate.

Đem ký ức của 5 người kia chỉnh sửa lại. Gã phù thủy nhỏ thó cảm ơn rồi rút. Nhưng ta cũng không tài nào nhìn rõ được mặt hắn thì đã bị kéo vút đi trong hàng ngàn ánh sáng chạy đi như giữa dây điện cấp quang.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 25: Con rồng đen tại Novaland

Ngày 29 tháng 12 năm 1975.

Số mới nhất Nhật Báo Tiên Tri bung bét về sự kiện Bộ Pháp Thuật nhận được một nguồn viện trợ rất lớn. Nhưng đáng kinh ngạc hơn là bọn họ đều dùng những tiền thuế, tiền ủng hộ từ cộng đồng phù thủy vào những việc chi tiêu riêng, những khoản tiền bản mua danh chuộc chức, các khoản hoa hồng kénh xù của bộ phận lãnh đạo cao cấp đều bị bóc mẽ, vạch trần chi tiết. Trong khi những khoản đầu tư công không được chú trọng và chỉ bòn rút bằng cách tham gia đường dây của Bộ pháp thuật. Vụ việc của làng Pootmore và Lasappear bị kêu gào phản đối dữ dội từ phía cộng đồng phù thủy và pháp sư Anh Quốc. Họ cho rằng Bộ đang làm ngơ trước sự an nguy của dân chúng.

Ta có thể đoán được tác giả của vụ này chính là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy. Anh thực hiện kế hoạch rất nhanh chóng, gọn gẽ, không những thế còn tạo ra được sự đối lập giữa dân chúng và quan chức. Thổi bùng lên ngọn lửa chống đối mãnh liệt trên toàn lãnh thổ Anh Quốc. Lèo lái thông tin quốc nội lẫn quốc ngoại một cách tài tình. Đúng là người chỉ vừa mới nói một chút, anh liền hiểu tường tận vấn đề.

Chỉ cần động tới huyết mạch kinh tế, ngay cả thời bình chiến tranh tiền tệ cũng hết sức tàn khốc. Thomas cứ cho vay rồi thắt chặt lãi suất huy động vốn quay vòng thì đến phố Walls cũng phải chao đảo chứ đừng nói là Bộ Pháp Thuật.

Buổi sáng tại Đại sảnh đường, những tiếng lách cách của dao đĩa vang vọng cả căn phòng, bọn trẻ đang dùng bữa sáng của chúng, chen vào đó là những tiếng bàn luận sôi nổi.

- Mẹ tớ đã nói là không ở đâu an toàn hơn Hogwarts trong lúc này hết.
- Kể cả Bộ pháp thuật cũng không đáng tin.
- Họ sao lại dám lừa dối dân chúng một cách trắng trợn như vậy nhỉ?
- Sao việc này lại được đăng trên Nhật Báo Tiên tri chứ? Tớ tưởng là Bộ Pháp thuật kiểm soát tờ báo này mà.
- Có thể lực đứng sau đó.

Ta không muốn quan tâm lắm, vì sự hưởng thụ mà ta yêu thích chính là đồ ăn. Cốc coffee hôm nay ngon hơn hẳn mọi ngày. Nếu người bỏ lỡ một bữa sáng tuyệt vời thì làm sao có năng lượng mà tiếp tục ngày mới chứ.

- Cậu không ăn sao Murphy?
- Mình đang rất lo lắng về kỳ thi OWLS sắp tới.

Trong khi ấy, một bọn đang tập trung buôn bán nơi chợ đen, một sự nhanh nhẹn và cảnh giác đã xuất hiện nơi những học sinh năm thứ năm và năm thứ bảy. Murphy đã bị quyền rũ bởi cái lọ chứa thuốc Não của Baruffio khi thằng Eddie Carmichael năm thứ sáu nhà Ravenclaw giới thiệu cho chúng nó, thằng đó đã thề thốt rằng loại thuốc đó đã giúp nó đạt điểm "Ngoại hạng" ở kỳ thi OWL hè năm ngoái và chỉ giao với giá mười hai Galleons cho nửa lít. Murphy đoán chắc rằng nó sẽ hoàn trả cho Sabrina ngay lập tức số tiền đó khi nó ra trường và kiếm được việc, nhưng trước khi bọn nó thoả thuận xong thì Sabrina đã tịch thu cái lọ từ Carmichael và đồ nó xuống bàn cầu toilet.

- Sabrina, bọn này muốn mua thứ thuốc đó mà! Murphy hét lên.
- Đừng ngốc vậy. Sabrina nói: "Bạn thà mua bột móng vuốt con rồng thung lũng Harold còn hơn."
- Bột chế từ móng vuốt con rồng thung lũng? Murphy hỏi hăm hở.
- Nhưng chẳng còn gì đâu. Sabrina nói: "Mình cũng thu nốt rồi. Không cái nào trong số những thứ đó thực sự hiệu nghiệm, bạn biết đấy."
- Móng rồng có hiệu nghiệm chứ! Murphy đáp trả kịch liệt như thể Sabrina vừa lấy đi ánh sáng khỏi đời nó. Mình cho rằng hiệu quả sẽ không thể tin được, nó thực sự kích thích trí não mà, bạn sẽ khôn lên trong vòng vài giờ tới – Sabrina, cho mình một nhúm nhỏ thôi, nào, nó chẳng bận gì mà...
- Cái thứ vớ vẩn này có thể đấy. Sabrina dứt khoát: "Mình đã nghiên cứu kỹ rồi, và nó thực sự là một nhúm phân Pixies phơi khô!"

Thông tin này đã làm mất đi cả mọi khao khát của Murphy và cả đám rần con về thứ thuốc kích thích não.

Bỗng nhiên ta cảm thấy bản thân nóng rực, không phải Thomas đòi hiện hình giữa giờ ăn sáng đấy chứ. Ta chuyển ảo ảnh liên lạc bằng sóng não phát ra, là Blake Shankton.

- Thiếu tá, đây là lệnh từ Sở Chỉ Huy.
- Tôi đang ăn Trung úy Shankton. Anh đang làm phiên cơ hội thưởng thức món ngon, một niềm hạnh phúc mang tính giải trí cao của tôi đấy.
- Tôi xin lỗi, nhưng...nhưng đây là tình huống khẩn cấp.
- Thật không thể chấp nhận được. Tôi không muốn nghe nó bây giờ, tôi hiện nay đang là Học sinh sắp tham gia kỳ thi OWLS anh biết chứ? Không phải Bộ nói rằng tôi nên tập trung vào việc học hay sao?
- Cô đã được triệu tập tại Sở Chỉ Huy. Nếu cô không tới, tôi e là binh đoàn Thần Sáng đang ứng chiến tại Novaland sẽ thiệt mạng không còn một ai.

Chết tiệt! Nếu anh ta nói như vậy thì chắc là đúng rồi. Những gì mình đã tiên đoán. Ah, một ngày tồi tệ. Đây lại là ngày lao động không công đấy.

Tại Sở Chỉ Huy Thần Sáng thuộc Bộ Pháp Thuật.

- Tình trạng tương tự như làng Pootmore và Lasappear lại đang xảy ra. Nhưng chúng ta đã ngăn cản được nó bằng việc giữ chân sự lan tỏa của trường khí bằng Ma Trận Pháp Thuật của ngài Nicholas Flamel. Trong trường hợp xấu nhất, khả năng trận chiến xảy ra tại thành phố là rất cao. Alastor Moody vạch kế hoạch của mình trên tấm bảng đen và giăng giải.
- Chiến đấu theo nguyên tắc bao vây ư? Clake Clevery phát biểu.
- Khu vực thành phố không được thiết kế là một nơi chiến đấu lý tưởng, sẽ ảnh hưởng tới dân chúng tại đó. Jimmy Morrison lo lắng.
- Nếu cậu không ngăn chặn nó lại thì người dân ở khu vực đó cũng sẽ chết hết. Alastor Moody thét lên, con mắt phép của ông giận dữ liên tục đảo vòng.

Trận chiến xảy ra ở khu vực thành phố là điều mà ta không mong muốn nhất. Tương tự trong lịch sử có Trận chiến ở Stalingrad (06/1942 – 02/1943), một trận chiến đô thị giữa Đức và Liên Xô ở thành phố Công nghiệp Stalingrad. Mặc dù Đức chiếm đóng hầu hết thành phố, sự thiếu hụt trang thiết bị vào mùa đông và sự bổ xung ngày càng chậm đưa họ vào tình thế bất lợi. Khi quân Liên Xô bao vây thành phố, cuộc sống của quân đội Đức phải sống bằng hàng hóa cung cấp bằng cách thả từ máy bay xuống như là Địa ngục. Trong lúc đó, quân đội Liên Xô ở ngay kế bên ăn thịt thà linh đình. Tập trung các trại lại chờ đối phương đầu hàng. Cách này cũng tương tự như "vườn không nhà trống". Nhưng những dân chúng ở khu vực đó không thể chịu đựng được việc này về lâu dài. Vì vậy đây là một trận chiến đánh nhanh thắng nhanh.

Chà, đó là điều bất khả thi. Phải quan tâm đến thường dân trong khi những Thần Sáng chiến đấu chống lại thế lực mà họ không biết – thế lực này thậm chí còn mạnh mẽ hơn cả phù thủy – những con quỷ tới từ Địa ngục. Kể cả là quân đội Mỹ, cũng đã gặp khó khăn trong khi vừa chiến đấu vừa quan tâm đến thường dân.

Trong trường hợp này, nó tương tự cuộc đại thảm họa khiến 40 ngàn người thiệt mạng trong bão lửa tại Thảm họa động đất Kanto (01/09/1925). Một trận động đất lớn gây thiệt hại rộng khắp Tokyo và các quận xung quanh. Thương vong chủ yếu là do chết cháy. Hơn 2 triệu người chịu ảnh hưởng và hơn 100 ngàn người chết. Khi sự cháy tạo ra luồng khí đi lên với vận tốc trên 100m/s, lửa và khí nóng tạo thành một bức tường lửa đốt cháy mọi thứ thành tro bụi. Một thảm họa cấp độ S.

- Thiếu tá Sandal, cô có ý kiến gì không? Moody Mắt Đen hỏi ta.
- Chúng ta sẽ tạo ra nhiều lớp phòng thủ. Ta sẽ tạo ra ba bức tường bảo vệ bao phủ thành phố. Một cái được dựng nên để nhận dạng và cản trở kẻ thù đồng thời ngăn chặn Trường khí lan tỏa trong lớp chắn này. Đó là hàng rào bảo vệ. Và còn lại là một lớp màng chắn với chu vi nhỏ hơn. Chúng ta sẽ di dời người dân của thành phố tới lớp màng chắn này và bảo vệ họ bằng một lớp màng chắn thứ ba. Hàng rào thứ hai nhằm định vị vị trí của kẻ thù đã xâm nhập được vào bên trong hay từ bên ngoài cố gắng thoát ra, và nó cũng có thể vận chuyển bất kỳ ai tới vị trí của kẻ địch trong vòng bán kính 200m quanh thành phố. Như một lớp màng có thể kéo dãn ra vậy. Tất cả tiểu đội Thần Sáng sẽ liên lạc với nhau bằng thiết bị liên lạc IFF được phủ sóng vô tuyến.
- Vì chúng ta thật sự đã hết lựa chọn, chúng ta phải nhanh chóng giải quyết vấn đề này. Kể cả nó có nghĩa là "xử lý nó một cách phù hợp". Alastor Moody nghiêm nghị nói.

Ta dẫn đầu Tiểu đội Magnus bay tới Novaland. Đứng từ trên cao có thể nhìn thấy toàn bộ thành phố đang bị bao phủ bởi 2 bức tường ánh sáng để ngăn chặn những cột khói đen cao ngút tới tận trời. Rất khó để có thể quan sát được bên trong thành phố cũng như vị trí của quân địch.

- Mệnh lệnh cho toàn đơn vị, chiến dịch bắt đầu!!! Dàn đội hình di chuyển từ cột ngang sang các cột dọc. Cứ 3 trong 4 đội bay thuộc đại đội Thần Sáng đi tấn công từ 3 phía. Trung đội bay cuối cùng do ta chỉ huy sẽ ở lại để chiếm thế thượng phong.

Ta giờ thẳng mũi kiếm Murakami lên trời, ra lệnh cho toàn bộ Trung đoàn của chiến dịch Novaland.

- Trung đội chính theo tôi. Tới thẳng đầu não kẻ địch quấy rối nào!!!

Một loạt lần đạn đạn kín bầu trời hướng thẳng về phía sự có mặt của những Thần Sáng trên không lúc này. Nhưng những thân ảnh bị bắn tan tã lia ròi thân thể lập tức biến thành khói trắng. Không để lại một mẩu thi thể nào. "Ao ảnh khúc xạ ánh sáng". Đúng lúc đó từ trên trời hàng trăm tia sáng đỏ rực rờ bắn thẳng xuống như máy bay rải đạn của Mỹ bắn hạ hàng chục mục tiêu đang ra sức chống trả từ phía trong thành phố. Chính Mỹ cũng đã phải khiếp sợ trước "chiến tranh du kích" tại Việt Nam. Khi lính Việt cải trang thành những chiếc cây mà đánh úp.

Có lợi thế độ cao hơn đối phương trong một trận chiến trên không. Là một lợi thế áp đảo. Người ở trên sẽ được trọng lực giúp sức trong việc di chuyển và tốc độ bắn phép thuật nhờ vào trọng lực của Trái Đất. Còn người ở dưới khi tấn công lên, khả năng di chuyển và tốc độ của bùa chú sẽ chịu tác dụng của trọng lực. Đứng ở thế yếu hơn.

Nhờ vào Máy cảnh báo tín hiệu ma lực và tạo ra đồng chim mồi bằng thần chú Ảo ảnh quang học trong khi ẩn đi lực lượng mana bằng lớp rào chắn Protego Maxima để tấn công vào điểm mù của kẻ thù. Khi kẻ thù tấn công lũ chim mồi, chúng ta sẽ khóa dấu hiệu ma lực báo vị trí của kẻ địch, sử dụng thần chú tấn công và phản công bằng thần chú dẫn đường xác định mục tiêu. Bách phát bách trúng.

Cảm ơn người Tôn Tử, những nghệ thuật chiến tranh mà người nói chưa khi nào sai cả. Dù ông không phải là một nhà cầm quân nhưng nghệ thuật tài tình mà ông nói mỗi người hiểu một kiểu vì nó quá hình tượng và trừu tượng. Nhưng nó đã được áp dụng rất thành công trong trận Novaland này.

Khi đáp gần hơn tới khoảng trống giữa lớp phòng thủ thứ nhất và lớp phòng thủ thứ hai. Chúng ta thấy dưới mặt đất đều là những con quỷ khổng lồ màu xanh to như những quả núi. Trông chúng cực kỳ hung hăng và hiếu chiến. Mỗi con quỷ đều to lớn hơn người bình thường gấp 4 – 5 lần. Và một cú đập tay của chúng có thể phá tan một tòa nhà.

Ta hiểu đám người của đại đội này là lũ điên. Rõ ràng là đám cuồng chiến này chẳng biết đau vì thừa quá nhiều Adrenaline. Ta xông tới trước, đám quỷ xanh xung quanh tập hợp lại thành vòng tròn bao vây quanh ta. Vung kiếm, chạy tới phía tên quỷ xanh to lớn nhất với bộ giáp và mặt nạ rọ mõm. Chém một đường, kiếm khí màu xanh phát quang chói lọi, tạo thành hình bán nguyệt.

Xung quanh không kịp nhìn thấy gì thì con quỷ đã bị cắt thành hàng trăm mảnh với một tốc độ khủng khiếp. Xoay người, ngửa thân trên về phía sau để tránh một cái rìu đang vung qua mặt ta. Suýt soát, chiếc rìu cắt phẳng những sợi tóc bạc kim bay bay trong gió. Ta trượt chân đưa người lướt thẳng về tên quỷ thứ hai. Một nhát chém nhanh gọn dứt khoát, chỉ một đường kiếm khí màu xanh từ dưới lên, đem con quỷ cùng ba tên gần đó chém thành ngàn mảnh. Những vụn thịt rơi lộp bộp trên mặt đất thành con mưa máu kinh hoàng.

- Không ổn rồi, Blake bị thương rồi!!! Mau cầm máu đi.

Ta quay lại thấy tiểu đội Thần Sáng đang chiến đấu ở bên đó. Bảo vệ họ bằng một màng chắn rồi bay tới. Nhìn vết thương chém giữa ngực của Blake, máu đang lan ra đỏ thẫm cả quần phục. Cậu ta có thể chịu đau để sống chết đòi chiến đấu tiếp mà không có Befuddlement Draught hay Metaphetamin. Ta thật bội phục. Chẳng biết nên vui hay nên buồn khi có tên siêu chiến binh này nữa.

- Không còn cách nào khác, Trung úy, tôi lệnh cậu quay trở về. Ngay lập tức và chẳng vấn đề gì nếu thiếu cậu.

- Tôi...chỉ huy tôi sẽ mãi đi theo ngài.

- Nếu vẫn còn ý định đó. Ngay lập tức trở về chữa thương với những người khác. Cậu sẽ làm vướng chân tôi.

- Vâng. Đã rõ thưa chỉ huy. Tôi thành thật xin lỗi.

Những người tinh táo sẽ không để cảm xúc ảnh hưởng đến quyết định của mình. Và con người hiện đại luôn nhắm vào thị trường và tính hợp lý. Đây là xương sống của xã hội tư bản. Nếu ta mất đi một người chiến sĩ sẵn sàng chiến đấu tới chết bên mình, ta sẽ làm lãng phí tài năng. Ta không muốn trận chiến này có người thiệt mạng nên đã giảm tới đa thương vong bằng việc sử dụng Ảo ảnh.

- Những người còn lại theo ta. Tiêu diệt sạch quân địch là chúng ta xong việc. Hãy đảm bảo băm vằm 7 trái tim của chúng ra thành nghìn mảnh. Ta sẽ xử lý tên chỉ huy.

Phóng mình tới tên chỉ huy đang đứng trên tòa tháp của Nhà thờ. Hấn như một cỗ máy bọc thép với lớp áo giáp tua tủa như vảy rồng. Trên đầu có 4 con mắt phát ra ánh sáng xanh và một con mắt tại chính giữa trán. Modek. Một con quỷ cổ đại dưới Địa ngục.

Hấn lao vọt về phía ta với vận tốc kinh hoàng. 4 cái cánh dơi sau lưng bật mở, những đợt đập cánh của chúng tạo ra cơn cuồng phong dữ dội. Hấn vung kiếm, tạo ra một ngọn lửa đỏ rực bao trùm kiếm quang. Ngọn lửa hừng hực trên không và chạm với màn chắn ánh sáng xanh tròn ủng tạo thành một vụ nổ kinh hoàng. Khói đen đầy trời. Không còn ai có thể thấy được chỉ huy của bọn chúng nữa.

Modek bắn mình về phía căn nhà cao tầng gần đó. Cú hạ chân của hắn khiến căn nhà vỡ toang. Vụn gỗ dưới áp lực chấn động văng ra tung tóe. Căn nhà xơ xác nổ tung một tầng.

- Modek ngươi không biết bản thân đang chống lại ai đâu. Dừng bước đi, ta sẽ cho ngươi một cái chết tử tế.

- Ta làm theo lệnh của Chúa tể vĩ đại ngài Chthon. Và ngươi, đi chết đi kẻ phản đồ.

- Ô Chthon đang bị phong ấn tại Luyện ngục, lão ta không thể thoát ra được khỏi đó. Ngươi nghĩ là ngươi đang nhận lệnh từ ai hả Modek? Ngươi dám chắc rằng chính mồm Chthon ra lệnh cho ngươi chứ.

Modek dừng động tác lại, 5 đôi mắt xanh lè của hắn mở lớn như vừa nhận được tin chấn động lắm. Không sai, trung thành là tốt. Nhưng trung thành một cách mù quáng chính là ngu ngốc.

Nhưng hắn lại thét gầm dữ dội hơn:

- Cuồng Long, con quỷ của Alysium. Con ác quỷ đội lốt bé gái làm đảo lộn con người. Hãy xam hỏi trước Chúa tể khi mà ngươi còn có thể nói đi!!!

Quá muộn rồi!!! Ta có thể cho ngươi cái chết nhẹ nhàng nếu ngươi chịu quỳ xuống và phục vụ Chúa tể.

- Hahahahaha!!! Ta từ chối!!! Về chặn lộn đi thằng nông dân Paris này!!!

Modek phóng mình về phía ta, một đường kiếm mang theo uy lực của Viêm Hỏa quét tới. Bùm!!! Ngọn lửa bị dập tắt bởi một con rồng nước đang cuộn tít mình lại chặn đi cú chém đoạt mạng của Modek. Khói bay mù mịt, mùi khét và vụn vỡ cùng những tia lửa rơi xuống mặt đất.

Ta đáp mình xuống đất. Modek không bỏ lỡ bất kỳ một cơ hội nào để đoạt mạng ta hết. Hấn vung kiếm cao tung mặt đất lên, những phiến đá bắn thẳng vào không khí bỗng nhiên đứng chững lại ở đó. Đồng loạt nhắm vào ta, thui tới tấp. Ta chỉ kịp chém văng những hòn đất to lớn đang phóng tới. Mà không để ý một đường kiếm đỏ rực lóe lên.

Chỉ trong tích tắc tránh đi đường kiếm đó, một vạch xước dài trên má. Bỏng rát. Nhưng ta không quan tâm, vung kiếm lên chặn lại đòn đánh uy lực tiếp theo. Con chấn động như một trận cuồng phong dữ dội thổi bay những ngôi nhà quanh đó. Thanh Murakami vỡ đôi.

Nhanh như chớp mắt, một luồng sáng bao trùm lấy cơ thể ta. Được rồi nếu như ngươi hay hỏi là vì sao khi siêu nhân biến hình lũ quái vật lại cứ đứng nhìn màn going dài giới thiệu rồi mặc đồ phức tạp đó mà không lao vào tấn công. Thì chính luồng năng lượng khi biến hình này có thể cản phá bất cứ thứ gì thậm chí là đòn tấn công của đôi phương sẽ dội ngược lại chúng.

Giờ đây ta bao trùm cơ thể bằng một bộ giáp đen nhánh, quanh thân đầy vảy rồng lớp lớp xếp lại như thân mình người cá. Đôi chân cũng lớn ra, móng dài và lớp màng đen bóng. Hai chiếc cánh chim giờ cũng biến thành đôi cánh của con rồng. Và chiếc đuôi của ta thì dài ngoằng, phần bụng bao bọc lấy nó vàng chóc. Một người nửa rồng. Cầm trên tay Thần khí Sequora đã thành hình là một thanh kiếm lớn màu đen được chạm trổ tinh xảo với con rồng quấn quanh chuôi kiếm.

Ta không muốn biến hình trước mặt những Thần Sáng của Bộ Pháp thuật. Nhưng ta không còn cách nào khác. Ta đành phải tạo một lớp màng chắn vô hình che giấu bản thể và Modek trước những người khác. Một con quỷ thành hình chưa bao giờ là tin tức có lợi cả.

Liên tiếp ba ngọn lửa lớn bắn về phía ta. Ta chậm rãi giơ một ngón tay lên:

- Vis Gravitās.

Đem không gian ở đó uốn cong, khiến những đòn đánh bật trở lại chủ nhân của chúng. Ta vút mình đi trong không trung, chém một đường kiếm đen đặc mang theo Hắc Hỏa kiếm quang xuyên qua mình của Modek.

- Vô Đạo Di Tinh!!!

Modek bị chém thành ngàn mảnh, bay biến trong không khí như bụi khói đen đầy trời.

Một ngọn lửa đen dữ dội thổi bay đi những tòa nhà ngay trước mắt ta. Mà nơi ngọn lửa ấy xuất phát chính là một con rồng với thân mình rực lửa. Những cái gai nhọn của nó cũng hùng hực lửa cháy. Con rồng giống hệt như phiên bản nhỏ của Ancalagon.

Có rất nhiều truyền thuyết cũng như thần thoại về loài rồng, thế nhưng không có bất kỳ câu chuyện hay lời giải thích hợp lý nào về nguồn gốc của chúng. Rồng mặc nhiên được xem như một sinh vật tồn tại song song với con người từ thuở xa xưa.

Hầu hết, dựa theo xuất xứ người ta thường phân chia loài rồng theo hai nhánh chính là rồng phương Tây và rồng phương Đông. Tuy nhiên, nếu muốn có được cái nhìn chính xác hơn về loài sinh vật thần thoại này, thì màu sắc vảy cũng có thể là một đặc điểm để nhận biết và thú vị nếu bạn quá lười nhớ tên riêng từng loài.

Rồng đen - đúng như tên gọi, rồng đen có vảy xám đen toàn thân và càng về già sẽ càng nhạt màu. Trong họ nhà rồng thì đây là loài độc ác, xảo quyệt nhất. Ta cũng là một con rồng đen nên ta không vui về trước sự xuất hiện của đối thủ.

Cuốn sử thi lâu đời nhất "Trái đất Gilgamesh", được viết vào năm 2.000 TCN tại Lưỡng Hà đã miêu tả lại "loài rồng Humbada" có hình dạng đặc biệt. Nó có chiếc bờm sư tử, mặt rắn, sừng khắp thân, chân có móng vuốt của kền kền, trên đầu có sừng của bò, miệng có thể phun lửa. Phần thân phình to với nhiều vảy sừng, cùng 1 đôi cánh ở lưng.

Một con rồng lửa to lớn với chiếc cổ và đuôi dài, phần đầu giống một con bò sát và hàm lớn dữ dội đầy răng nanh. Khi nó bay, nó giống như đang phân tán tia lửa ra khắp nơi. Loài vật đặc biệt này lớn hơn tất cả những con rắn khác hay tất cả các sinh vật sống trên Trái đất. Sức mạnh của nó không nằm trong hàm răng mà ở chiếc đuôi to lớn.

Từ hơi thở của nó tạo ra cột lửa đen ngòm dữ dội mang theo trường khí của Luyện Ngục. Ta quay lại tiểu đội Thần Sáng thét lên:

- Rút quân!!! Ngay lập tức.

Không chờ đám người phản ứng, ta quay về phía con rồng. Chém ra liên tiếp những cột đen như hàng trăm mũi tên đâm về phía con rồng. Con rồng bị thương càng trở nên điên cuồng hơn. Nó há mồm rồi phun ra một ngọn lửa nhuộm màu chết chóc bắn thẳng vào ta.

Cơ thể ta nhuộm đầy khí đen, những nơi ngọn lửa đi qua để lại tro bụi đen xỉ bám vào cơ thể. Con rồng vỗ cánh bay lên rồi rầm!!! Nó đáp thẳng xuống chỗ ta đang đứng. Mặt đất bị cào xé tan tác. Chỉ kịp bay lên tránh đòn tấn công của con rồng.

Ta giờ thanh Sequora lên trời, một đám mây đen cuộn tròn tạo thành một con bão đen ngòm vẩn vù những đụn mây khổng lồ. Bầu trời ở đó như mất một con bão đang chậm chạp xoay vần.

- Mãn Thiên Diệt Thần – Thần Kiếm Sequora xuất thế!!!

Một đạo sấm sét mang theo thần lực xé bầu trời đâm thẳng xuống con rồng. Bao phủ lấy cơ thể to lớn của nó. Đại lực xé trời chọc thủng mặt đất bổ vào con rồng khiến cái đầu của nó lìa làm đôi. Bắn ra long lóc trên mặt đất. Còn phần thân bị chặt thì ngã nhào vào tòa nhà gần đó. Đổ sụp xuống.

Đây là một vùng đất của bùn, nơi những tán cây, tòa nhà đã bị thổi bay sạch. Nơi đây, một vùng đất chết chóc, một lượng lớn máu đã đổ. Những chấn động ma thuật thổi bay máu thịt và đất đá. Không để cho những con giòi bọ, bùn đất hay con mura phép thuật nhá lên có được cái gì từ họ. Những Thần Sáng bị vây quanh bởi mùi hôi thối của những xác chết và máu thịt vương vãi đầy trên mặt đất. Có nhiều hơn là mỗi lòng dũng cảm để thực hiện những gì họ đang làm. Cái khung cảnh đó sẽ làm những người chứng kiến kinh hãi. Vì đây chính là quang cảnh của Địa ngục.

Và binh đoàn Thần Sáng là nhóm những người cứu thế. Đoàn quân ma quỷ đã dùng hết khả năng để giết chết Vị Thần. Nhưng các vị thần không chết.

Novaland trở thành vùng chiến sự ác liệt nhất. Bị khiếp sợ vì đã trở thành vùng đất "3 phần là khói đen đầy trời và 7 phần còn lại là máu". Vùng trời chẳng chịt bị xé toạc ra thành nhiều mảnh.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 26: Patronus Hú Hồn Thần Hộ Mệnh

Ta trở lại Hogwarts, không thể ăn ngon miệng bất cứ thứ gì vì giờ đây trước mắt ta đều là khung cảnh máu thịt vương vãi đó. Đúng là giết người theo phong cách của Thomas vẫn lịch sự hơn rất nhiều. Avada Kevadra cái là chết nhanh gọn không vết thương, không gì sót. Người chết thậm chí chỉ kịp nhìn thấy ánh sáng xanh là nhá lên. Thế là xong!!! Còn đây, cảnh ta thấy là máu thịt của những con quỷ không lồ bị chém nát dưới lưỡi xay, những phần bầy hầy bị thui cháy khét, máu chảy lênh láng trên mặt đất. Tạo thành dòng như con lũ hòa vào với nước.

Thomas thì cứ liên tục viết trên Cuốn Nhật ký đến nỗi nó báo nóng suốt thôi, rất bỏng tay, nhưng ta lại thích nóng bỏng kiểu khác hơn:

- Em đâu có coi lời anh nói ra gì hả! Em quá liều lĩnh. Em còn có biết nghĩ cho bản thân hay nghĩ tới anh dù chỉ là một chút thôi hay không hả[[\[email protected\]\)#\\$\(&^%#@^* "một trang nội dung không lành mạnh đã được che lại"](mailto:()#$(&^%#@^*)]

- Em cũng đâu có sao. Không em làm thì ai làm?

- Đây em có bao giờ nghe lời anh đâu. Em biết em và hồn đá khác nhau ở chỗ nào không?

- Em cứng đầu hơn đá?

- Đá còn có thể mòn, còn sự cứng đầu của em thì là vĩnh cửu.

- Vậy ra anh yêu em là vì lý do này hả?

- Không đời nào.

Buổi sáng tại Đại sảnh đường, tụi học sinh hôm nay đã rất ngạc nhiên khi những cây nến bay lơ lửng bằng phép thuật bây giờ chuyển màu đen ngòm, từ đầu bấc dây đốt không ngừng nhỏ xuống một thứ đặc quánh như bùn sinh. Nhiều bản hết chén đĩa bày trên đó.

Nơi bầu trời trên trần nhà cũng kết lại nhiều mảng ố bẩn như con Peeves ném đất bùn lên đó. Nhưng Peeves vốn không đủ sức làm chuyện này, nó chỉ tạo ra những phi vụ quậy phá nho nhỏ mà thôi. Căn phòng với trần nhà cao lại càng trở nên lạnh và tối hơn.

Thầy Flitwick phải đi tới từng dãy bàn để sửa chữa lại bằng bùa chú. Ta thấy vậy bèn giúp thầy một tay.

- Sabrina, trò hãy gọi những Huynh trưởng của các Nhà lại giúp sức. Ta thật không thể ngờ kẻ nào lại gây ra chuyện này.

Trông thầy Flitwick rít lên, khuôn mặt đầy mồ hôi lấm tấm. Ta thấy vậy không nói hai lời bèn đi truyền đạt lại. Mọi người nhanh chóng tản ra dọn dẹp toàn bộ Đại sảnh đường rộng lớn trước khi tới giờ vào lớp. Nếu không, hôm nay cả trường nhin đói hết.

Đột nhiên, từ nơi vết bẩn trên trần mờ ra những đôi mắt, những đôi mắt mở thao láo nhìn vào bọn trẻ. Mấy đứa con gái thét lên kinh hoàng, có đứa còn ngất xỉu ngay tại chỗ. Những đôi mắt này vàng khè và lông mi chúng dài rất dài. Nhưng khi nhìn kỹ lại đây không phải là mắt. Chúng là cá, một loài cá với phần lưng tua tủa gai nhọn.

Và cái đuôi lôm chôm ấy thì cong lên dài ngoằng ôm chùm đầu. Những con cá sao, thứ gì ghớm ghếc thế.

- Ta chưa từng nghe tới sinh vật này? Chúng đến Hogwarts bằng cách nào? Thầy Flitwick lắm bả.
- Thầy có thể viết một bức thư hỏi anh Newt Scamander được không thầy? Ta góp ý.
- Được, được tất nhiên rồi. Giờ chúng ta cần tập trung bắt những con cá kia vào lọ đã.

Thầy Flitwick biến ra hàng chục chiếc lọ thủy tinh to bằng bùa Flask – Conjuring Spell. Rồi giao cho bọn trẻ cùng 4 Huynh trưởng của các Nhà. Thế là tụi nó đành phải bay lên trên đó bằng chổi.

- Descendo. Một tiếng hô bùa chú vang lên.

Những con cá đang treo mình trên trần nhà rớt lộp độp xuống bàn ăn khiến cho tụi nhỏ Năm Nhất thét lên chói tai rồi chạy biến ra khỏi đó.

- Ôi không phải là Descendo. Dùng Wingardium Leviosa để điều khiển bọn chúng vào cái lọ là được rồi. Hoặc các trò có thể dùng Incarcerio Bùa trói level 4. Thầy Flitwick lại rít lên, tuy người thầy bé nhưng ta đoán chắc dây thanh quản và lá phổi của thầy lại rất lớn đi. Trông thầy y hệt cái kèn bíp bo ở máy bán kem dạo. Bé tí nhưng tiếng thì chói tai vô cùng.

Phải mất tới 1 tiếng mới có thể dọn dẹp lại được Đại sảnh đường, ai cũng phải xuất hết chiêu "La Hán đẩy xe bò" ra mới có thể làm sạch được vết cáu bẩn. Ai cũng mệt phờ và đói meo. Đây là lần đầu tiên Sabrina lại ăn được, đúng lao động là vinh quang.

Tiết học đầu tiên là lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của cô Gelna Hozier. Sabrina ngồi cùng Snape, bên trên là James Potter và Sirius. Tạo hóa thật biết đùa người người khác. Nhưng khung cảnh yên bình mà bọn trẻ thấy ngày hôm nay y như rằng nhanh chóng bị những nhân vật chính này phá vỡ:

- James tỏ tình với Lily và bị cô ấy từ chối thẳng thừng đó. Snape nói với ta, đủ nhỏ để cho tất cả mọi người cùng nghe thấy được.
- Còn hơn cậu, đồ trai tân. Potter bực tức phản kháng.
- Một vài người thượng đẳng như Potter đây chưa chắc nhân phẩm đã sạch hơn mái đầu của mình đâu. Snape khinh khinh nói.
- Thôi nào các cậu, vào lớp rồi đó. Ta ở một bên cố gắng giảng hòa.
- Còn cậu nữa, Sabrina. Cậu là người có thành tích tình trường nhất trong tụi này đấy. Cậu thì biết cái gì? Potter vẫn cay cú lắm. Chắc hẳn cú shock với Lily để lại vết thương không nhỏ trong lòng nó.
- Cậu không biết được đôi môi này đã làm những gì đâu.=) Sabrina chu môi ra. Khóc lên đi Potter, khóc to nữa vào. Sabrina lại cảm thấy hả hê trước trường hợp của Potter.

Cô Gelna bước vào lớp khiến cho James và Sirius đều phải quay lên mà bỏ giờ vụ cạnh khóe như cơm bữa này.

- Hôm nay chúng ta sẽ học Deprimo, một bùa chú gây nổ giống với Bombarda và Confringo. Nhưng nơi vụ nổ của nó sẽ tạo ra một cái hố trên sàn nhà. Ai có thể nói được cho cô biết những bùa chú này khác nhau như thế nào?
- Deprimo đủ mạnh để phá vỡ sàn của toàn bộ căn phòng chỉ trong vài giây, rất thích hợp để đánh về phía nơi kẻ thù đang đứng khiến chúng sứt hố. Trong khi Bombarda là một bùa kích nổ mục tiêu với một vụ nổ nhỏ. Câu thần chú Bombarda Maxima là một biến thể mạnh hơn của bùa chú này. Trong đó Confringo có thể gây ra một vụ nổ lớn với lực sát thương mạnh nhất trong ba bùa chú trên. Lời nguyên này đã được sử dụng trong Chiến tranh phù thủy thứ nhất và Chiến tranh phù thủy thứ hai.

Potter đứng bật dậy trả lời.

- Tốt lắm Potter, 5 điểm cho Gryffindor.

Dường như lớp học Auror's Association của ta có kết quả rất tốt. Chưa bao giờ ở cả hai lớp Bùa Chú và Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám học sinh lại sôi nổi như thế. Tại lớp Bùa Chú thầy Flitwick cho bọn trẻ học về bùa chú Orbis.

- Ai có thể nói rõ ràng cho ta về bùa Orbis, Arresto Momentum và các bùa hút mục tiêu khác nào?

- Dạ thưa thầy, Orbis dùng để hút một mục tiêu đang bay xuống đất. Câu thần chú xuất hiện như một con lốc màu xanh lam bao quanh mục tiêu, quấn quanh chúng và bắn ra tia lửa xanh. Trong khi Arresto Momentum là bùa làm giảm tốc độ khi mục tiêu đang rơi xuống từ không trung. Các bùa chú hút khác chỉ có tác dụng khi ở phương nằm ngang so với mặt đất. Để giải thích điều này chúng ta có thể liên hệ với trọng lực của Trái Đất. Trọng lực là lực hút của trái đất tác dụng lên một vật, có phương thẳng đứng và có chiều hướng về phía trái đất. Mỗi khi bạn nhảy lên, gravity lại kéo bạn xuống mặt đất. Nếu không có gravity, khi bạn nhảy lên, bạn sẽ bay vòng vèo trong không khí cùng với tất cả mọi thứ trên Trái đất này. Newton công bố lý thuyết về lực vạn vật hấp dẫn – Theory of Universal Gravitation vào những năm 1680. Về cơ bản, nó gồm có 4 ý, chỉ ra rằng gravity là một lực có thể tính toán được, nó tác động lên mọi vật trong vũ trụ, và được tính bằng công thức liên quan tới khoảng cách và khối lượng. Theo lý thuyết này, thì mọi loại hạt trong vũ trụ đều có lực hút kéo các hạt khác về phía mình với một lực tỉ lệ thuận với khối lượng các hạt và tỉ lệ nghịch với bình phương khoảng cách giữa chúng.

- Công thức: Trọng lượng = Khối lượng x g. Với g là gia tốc trọng trường. Gia tốc là một hằng số phụ thuộc vào gravity của Trái đất, khoảng $9,8\text{m/s}^2$, nó không phụ thuộc vào khối lượng (mass) của vật. Đó là lý do tại sao, bạn thấy, một quyển sách, chiếc bút hay chiếc lông rơi từ cùng một độ cao,

chúng chạm đất tại cùng một thời điểm. Arresto Momentum lợi dụng điều này làm giảm gia tốc trọng trường của mục tiêu đang rơi. Tuy nhiên, Albert Einstein, nhận giải Nobel về Vật lý năm 1921, đã đưa ra một lý thuyết khác về gravity. Đây là một phần của Thuyết Tương Đối, và nó cho thấy một cách giải thích hoàn toàn khác so với định luật vạn vật hấp dẫn của Newton. Einstein không cho rằng gravity là một lực, ông cho rằng đây là một sự bóp méo về không gian và thời gian, nói cách khác, chính là chiều không gian thứ 4. Các hạt xuất phát và chuyển động trên các đường thẳng song song rồi cũng sẽ gặp nhau. Lý thuyết của Newton nói rằng, điều này sẽ xảy ra do gravity, tuy nhiên, gravity lại không phải là một lực. Nó là một đường cong không gian – thời gian.

- Trong khi các nhà khoa học Muggle còn cãi nhau. Em ủng hộ Thuyết Tương đối của Einstein. Có một sự khác biệt rất lớn về mặt thời gian giữa độ cao và độ thấp được sự tăng tốc của trọng lực góp phần vào khi thực hiện bữa chú. Dù bất kể là bữa hút, đẩy hay tấn công. Nó phải cùng phương hoặc ngược chiều với mục tiêu để được trọng lực trợ giúp. Nếu như mục tiêu nằm ở phương nằm ngang. Điều này làm giảm đáng kể tốc độ cũng như hiệu ứng của bữa chú ạ.

Thầy Flitwick nhìn ta lấp bắp:

- À vẫn xuất sắc như mọi lần. Tạo hóa dường như rất ưu đãi với bộ não của trò, Sabrina. 10 điểm cho Slytherin.

Ta vốn định dạy bài này ở lớp Auror's Association nhưng nếu giờ thầy Flitwick đã hỏi thì ta trả lời luôn. Vì phù thủy chú trọng tới tính cơ động và tấn công từ xa, nên một không đoàn phù thủy đang bay bao giờ cũng mạnh mẽ hơn bộ binh dưới mặt đất. Đây không phải là lần đầu tiên ta giải thích điều này.

Trong buổi tối thứ 4, Auror's Association lại tụ họp với nhau trong Phòng Cần thiết.

- Ah tớ đã giải thích về trọng lực tại tiết Bữa chú hôm nay. Giờ có ai có thể lên nói lại một lần giúp tớ được không? Sabrina hỏi.

Không một ai giơ tay, ta cũng đoán trước được điều này nên đành hi sinh vì nghĩa lớn, một lần nữa đem bài giảng chuốt lại một lần. Hòng mài dao phải liếc thật bén, ta bắt mỗi người phải luyện tập thần chú Vis Gravitus cho đến khi nhuần nhuyễn mới thôi. Nhưng dường như đây là một phép thuật quá cao cấp, chỉ có vài người ít ỏi là thực hiện được nó như học sinh giỏi Severus Snape hay Ragnarok. Quá ít.

Ta đành phải làm một giáo viên có tâm với nghề dạy, đổi giáo án sang "Expecto Patronum"

- Giờ các cậu sẽ được học về Hú hồn Thần hộ mệnh, Expecto Patronum. Ai cho tớ biết chi tiết về Bữa chú này nào?

- Expecto Patronum, hay Hú hồn thần hộ mệnh là một loại ma thuật kỳ bí và cổ xưa. Trích từ lời mở đầu của Sách Thần Chú (Miranda Goshawk) thì nó "dùng để triệu hồi thần hộ mệnh ma thuật, là sự hội tụ của tất cả cảm xúc tích cực nhất trong người". Lupin phát biểu.

- Thần hộ mệnh của mỗi phù thủy, pháp sư thường khác nhau nhưng luôn chỉ xuất hiện dưới lớp vỏ của một loài vật mà phù thủy, pháp sư đó có chia sẻ sự tương giao sâu sắc. Điều quan trọng là, Thần hộ mệnh được tạo ra có thể được sử dụng theo nhiều cách như: dùng để truyền tin, đánh đuổi giám ngục, và đôi lúc chỉ là để tạo ra cảm giác ấm áp, an toàn cho phù thủy hoặc pháp sư đã triệu hồi. Tuy nhiên, bữa chú này rất khó để thực hiện. Khi thất bại, Thần hộ mệnh xuất hiện với hình dạng không hoàn thiện, có thể chỉ là một cái bóng hay một vệt sáng lơ lửng. Chỉ có một trái tim thuần khiết mới có thể gọi được Thần Hộ mệnh, những Phù thủy Hắc ám không thể làm được việc này. Snape bổ sung.

- Chính xác. Để thực hiện thành công Expecto Patronum các cậu phải bắt đầu bằng cách nghĩ về ký ức khiến các cậu hạnh phúc nhất, ký ức càng hạnh phúc, Thần Hộ Mệnh sẽ càng tỏa sáng mạnh mẽ hơn. Nó là một yếu tố quan trọng trong việc thành hình Thần Hộ Mệnh. Đường đi của đầu đũa phép là một hình tròn xoắn ốc, sau đó các cậu sẽ hô lớn "Expecto Patronum". Tớ có một tip nho nhỏ như thế này, các cậu hãy bắt đầu tập hợp ký ức hạnh phúc của mình trước, sau đó nghĩ về một ký ức tồi tệ để làm nổi bật sự đối lập trong tâm trí. Bây giờ các cậu nhìn tớ làm mẫu một lần rồi thực hiện nhé.

- Expecto Patronum.

Từ đầu cây đũa phép của Sabrina phát ra một luồng sáng bạc rực rỡ, nó thành hình một con Abraxan lớn vẫy cánh rồi đập hai vó trước, lao mình ra khỏi căn phòng. Tốt lắm, may mà không phải thành con rắn. Những đứa còn lại bắt đầu luyện tập. Nhưng dường như chỉ có nhóm Potter là thực hiện được ngay ở lần đầu tiên, vì tất cả đều gọi ra Thần Hộ Mệnh mang hình dáng Animagus của mình. James là một con hươu đực còn Sirius gọi ra con chó to lớn xù lông, Lupin tương tự tạo ra một con xù lông, nhưng ta biết thừa đó là con sói chứ chó cái nổi gì. Nhìn nó khá giống con Husky cầu kính. Peter lúc này chưa thành Phù thủy Hắc Ám nên hẳn ta gọi ra một con chuột bụi ừ.

Ta tới điều chỉnh đường đi đũa phép và giúp đỡ những người còn lại. Cầm tay Lily và cô bé hỏ lên:

- Expecto Patronum.

Một con hươu cái xinh đẹp hiện ra, nó chạy vòng quanh Lily rồi chạy lại chụm đầu bên con hươu cái. Ta ái ngại quay lại nhìn Snape thì cậu ấy hóa ra chỉ đợi Lily làm có vậy, cậu hỏ:

- Expecto Patronum.

Một con hươu cái y hệt như bản sao Thần Hộ Mệnh của Lily hiện ra. Húc thẳng vào hai con hươu đang đứng chụm đầu "bàn chuyện tình cảm" kia. Dữ dội lắm Sev, màn thể hiện này xứng đáng được phong danh hiệu Anh hùng đội mũ xanh. Ta cười xấu bụng hắc hắc vài tiếng. Lily nhìn con hươu của Snape tạo ra mà hóa đá tại chỗ.

Ta không hiểu câu chuyện tình tay ba ngang trái này sau buổi hôm nay sẽ biến chuyển như thế nào đây. Nếu được ta sẽ ủng hộ bạn mình là Snape rồi. Bỏ

ra, bỏ ra đi, Potter ơi! Một câu chuyện tình sẽ không thể nào thành công khi nó không có một cú huých nhỏ. Ta nghĩ cú huých này phải là một trận đụng xe thì đúng hơn.

Tiết học Auror's Association kết thúc lúc 9 giờ. Nhưng khi bọn trẻ trở về thì bên ngoài hành lang cầu thang lớn dẫn tới bức chân dung Bà Béo của nhà Gryffindor đang tập trung rất đông người. Túm tụm lại, bọn trẻ phải lách mình chen qua đoàn người chật cứng mới có thể xem rõ được chuyện gì đang xảy ra.

- Được rồi! Được rồi! Các cậu đều đã thực hiện rất tốt. Chúng ta cùng nhau vượt qua mọi khó khăn để đạt được mục tiêu chung. Con đường đó nếu thiếu vắng bất kỳ một ai ở đây cũng không thể tới được. Tôi muốn chúc mừng các cậu vì sự đoàn kết tập thể này. Giờ đã muộn rồi, chúng ta cần trở về trước khi bị thầy giám thị Pringle hay bà Norra bắt được. Tháng Sáu sẽ diễn ra Kỳ thi Pháp thuật thường đẳng OWLS, tôi mong rằng những kiến thức các cậu học được tại đây trở nên hữu ích. Một gợi ý nhỏ là các cậu có thể dùng bữa chú Zlatiopia để khiến bản thân trở nên chăm học, đến mức suốt ngày cắm đầu vào học. Chúc các cậu đều đạt được kết quả muốn trong kỳ thi này. Sabrina nói.

Bên trong bức tranh treo cạnh Bà Béo, giờ đây có một tập học sinh Hogwarts đang đứng đó. Điều khiến cả bọn trẻ lẫn Bà Béo đều kinh hãi là trên gương mặt của những người đó, đều không có mắt, hốc sâu đen hoắm kia giờ trống rỗng. Chúng định nói gì đó, nhưng miệng đã bị khâu lại bằng chỉ chẳng chịt. Ta cũng kinh hãi không kém, miệng suýt nữa chực rớt ra khỏi đó.

Bầu trời bên trong tranh chính là bầu trời tác phẩm của Van Gogh, "Đêm đầy sao" (The Starry Night) là tác phẩm nổi tiếng nhất. Được vẽ vào năm 1889, bức tranh miêu tả hình ảnh ngôi làng Saint-Rémy dưới bầu trời đêm đầy sao, với những cuộn xoáy theo góc nhìn từ cửa sổ phòng bệnh của Van Gogh tại viện tâm thần Saint-Rémy-de-Provence miền Nam nước Pháp. "Đêm đầy sao" không chỉ được đánh giá cao về giá trị nghệ thuật mà Van Gogh còn được các nhà nghiên cứu Vật lý-Toán học đời sau khám phục vì đã nhận thức và thể hiện được một trong những khái niệm khó nhất của mà thiên nhiên vẫn đang "đánh đố" nhân loại.

Đó chính là khái niệm về sự hỗn loạn của "Dòng chảy rối" của chất lỏng. Tuy họ cho rằng là vậy, nhưng ta lại nghĩ đó là chuyển động của những vì tinh tú khi đặt máy ảnh chạy theo Paranoia để bắt trọn quỹ chuyển động của những ngôi sao. Không lầm được. Ta ước bản thân mình cũng như Van Gogh, không còn tại nữa để đỡ phải nghe tiếng thét chói tai từ lũ trẻ.

Thầy Dumbledore chạy đến, thầy cũng vô cùng kinh ngạc, thầy lăm bắm:

- Chỉ là Ảo ảnh nhưng người bị nhốt vào trong tranh là thật. Trước khi điều tra được việc này, Huỳnh trưởng mau dẫn học sinh Nhà mình trở lại phòng ngủ ngay lập tức.

Nói rồi thầy gọi vang:

- Peeves!!! Peeves đâu rồi???

Con tinh Peeves luôn sợ cụ Dumbledore nhất, chỉ vừa nghe tiếng gọi của cụ nó hiện hình ra liền. Con yêu tinh cúi xuống, hôn bàn tay cụ Dumbledore đầy nịnh nọt:

- Ngài Hiệu trưởng của ta, có việc gì lại gọi Peeves tới vậy?

- Ngươi có nhìn thấy kẻ nào đã gây ra chuyện này hay không?

- Không thấy!!! Không biết gì hết. Nhưng Peeves cũng không thích chuyện này.

Con yêu tinh nói là không thích đâu nhưng chính body-language đã bán đứng nó. Nó che miệng cười sằng sặc. Thầy Dumbledore không còn cách nào khác là tháo bức tranh xuống rồi lệnh cho người mang về văn phòng cụ giải quyết.

Vậy là đến cụ Dumbledore cũng không thể giải quyết được việc này trong chốc lát. Bữa chú này đến từ đâu? Ai là người ếm nó chứ?

Bạn đang đọc truyện [Động nhân HP] Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 27: Khát vọng sống

Đêm hôm đó trời đổ mưa lớn, từ trong phòng ngủ nữ sinh tí tởng hầm của nhà Slytherin có thể nghe rõ ràng tiếng sấm chớp giạt đùng đùng bên tai. Inh ỏi mà buốt lạnh, tiếng từng đợt mưa lớn đổ ào xuống như muốn rửa trôi sạch sẽ những điều kinh dị kỳ bí tại Hogwarts. Cuốn sổ lại nóng lên lần nữa:

- Em có muốn đi điều tra một chút không? Có thể anh sẽ biết được thứ gì đã ếm lên trần nhà và bức tranh. Thomas viết.

- Bộ Pháp Thuật đánh vào đầu anh yêu àh?

- Em lại bắt đầu hội chứng thích ăn đòn rồi đấy.

- Thôi anh tàng hình đi em còn phải đi ngủ.

- Anh muốn xem.

- Nhưng em sợ ma.

- Em có nói lý lẽ không thể hả? Em đang nói một con sư tử lại đi sợ mèo nhà à? Em – một Chúa quý ở Địa ngục, dân chơi bar sán, sừng sỏ có tiếng trong bang tổ lái phải đua xe. Từng thi đấu vòng đua Bát hương vàng với Hades. Diễn hình của một đứa trẻ trâu chính hiệu. Em còn biết sợ nữa hả?

Nhưng đúng là ta sợ ma thật mà. Ta muốn nói với Thomas là tò mò không tốt đâu, trong phim kinh dị toàn mấy đứa tò mò để rồi không sống nổi quá 2 plot twist của phim đâu. Ta còn chưa muốn vỡ tim mà chết.

Nếu Thomas nhận mình là kẻ cố chấp số hai thì không ai dám tranh giải ngoại hạng với anh. Cuối cùng ta vẫn phải khoác áo trùm kín đầu rồi bèn lên đi theo anh. Tay nắm chặt lấy tay anh, nép người đi sát bên cạnh. Suốt đường đi Thomas cứ khục khục cười liên tục, anh cười đến nổi rung cả người. Thích lắm sao?

- Em thế này đáng yêu hơn rất nhiều đấy. Thomas ghé tai ta nói.

- Môi anh có hơi nê rồi kìa.

Không đợi anh kịp phản ứng, ta bèn hôn nhẹ lên đôi môi lãnh bạc ấy. Ta chưa từng hôn anh khi anh ở trong áo ảnh quang học này. Nhưng chắc ta có vấn đề về quang học rồi. Anh lại còn đỏ mặt được nữa. Anh có biết là trông anh như bây giờ còn ấm áp hơn cả ngàn mặt trời chiếu sáng trong đêm mưa hay không?

- Trần nhà đã được bọn em dọn sạch hết rồi, bức tranh cũng được mang về phòng thầy Dumbledore. Anh muốn xem cái gì?

- Anh muốn đi dạo với em một chút không được à?

Người ta thì hẹn hò ở nơi xa hoa có ánh nến cùng hàng trăm bông hoa hồng đỏ thắm. Còn ta lại phải đi hẹn hò trong một vụ điều tra kinh dị. Merlin ơi! Ngài đừng keo kiệt với vận may của con như thế mà.

Ta cùng anh đứng trước Đại sảnh đường. Buổi tối ở đây tối thui tối hù, con giồng trên trần nhà như chực vỡ toang ra trước cú văng đập của mưa lớn. Thomas cẩn thận xem kỹ từng chi tiết rồi lại hỏi ta về những sinh vật đó. Anh kết luận:

- Một truyền thuyết cho rằng, lạnh và tối đều là do một con quái vật có tên gọi là Tenjo gây ra. Các sinh vật này sẽ cheo leo ở trên cao của căn phòng làm giảm nhiệt độ và che trần nhà. Chúng còn để lại rất nhiều vết bẩn trên trần. Tuy nhiên chúng cũng chỉ đe dọa những người nhát gan như em chứ chẳng nguy hiểm gì.

- Treo trên trần như những con dơi á?

- Đúng vậy. Nó xuất hiện trong Cuốn sách Bóng tối.

Vậy ra nó là sản phẩm đến từ Địa ngục sao? Không đi nữa có được không. Giờ ta thui cho Thomas một cú rồi chạy thẳng về phòng ngủ vẫn còn kịp.

Nhưng đáng tiếc Đại sảnh đường lại ngay gần với khu cầu thang lớn của lâu đài. Lúc này hàng trăm cầu thang đang luân chuyển vị trí khắp căn phòng. Những bức tranh vì sự kiện kìa mà cũng bỏ trốn hết. Chỉ còn lại Bà Bé đang ngủ gáy khò khò trong bức chân dung của mình. Thomas vẩy đũa, đem Bà Bé biến thành một hòn đá đầy mỡ mập ù trông bà lúc này giống với con hà mã trong sở thú lắm.

- Nó vui mà. Em biết đấy. Anh cười đầy gian xảo.

Ừ vui lắm, nhưng không phải lúc này.

- Anh nghĩ là bức tranh chỉ để che mắt thôi. Sự thật nằm ở sau bức tường kìa.

- Đó là bức Starry Night của Van Gogh. Nói về khát vọng sống mãnh liệt của một họa sĩ có quãng đời bị kịch ngăn ngủ nhưng rực cháy đam mê. Ông là danh họa bậc nhất thế giới nhưng sinh tiền Van Gogh chỉ bán được duy nhất một bức tranh với giá vòn vẹn 400 franc. Khi anh nhìn vào đó anh sẽ thấy nổi cô đơn cùng cực với nghệ thuật sâu lắng và tình yêu cuộc sống mãnh liệt.

- Em biết đấy, anh không am hiểu những thứ đó, trong mắt anh Muggle kia thật ngu ngốc.

- Ông ấy phần nào rất giống anh. Nổi bất hạnh là một sự quyến rũ không thể chối từ, Thomas.

Còn Thomas chỉ đưa phép lên bức tường hô: "Partis Temporus". Một bùa mở lối tạm thời. Những viên gạch xếp lối gọn gàng từng viên từng viên một, kéo mình sang bên cạnh để lộ ra lối vào rộng rãi.

"Lumos", anh thấp sáng con đường hầm tối tăm rồi dặn ta: "Đừng sợ, nắm chặt lấy tay anh." Về đầu tuy không được thuyết phục lắm nhưng về thứ hai thành công khiến ta bầu chặt vào tay anh, mạnh mẽ bước vào.

- Không phải chính em nói với anh rằng không ai đi mãi trong bóng tối tuyệt vọng cùng cô đơn hay sao? Em nói rằng ở cuối con đường sẽ có ánh sáng, đó sẽ là một nơi tốt đẹp hơn.

- Câu đó ẩn dụ hình ảnh mà Thomas.

Nhưng anh cứ thế kiên định tiến vào trước làm ta cũng rất không đành lòng đi theo sau. Sự hồi hộp khiến tay ta ướt đầm mồ hôi còn người thì lạnh toát.

Bên trong có vô số những rễ cây mọc dài ra, bám đầy trên tường, chúng đen ngòm, trông như đã chết rồi. Khi phát hiện ra sự xâm phạm thì những cái rễ đó vươn mình ra thành hàng trăm cánh tay, chực chờ muốn tóm gọn hai kẻ đột nhập. Ta hoảng sợ đến đại não chấn động, không nghĩ được gì mà chỉ có chui tọt vào trong tấm áo choàng rộng thùng thình của anh. Tránh đi những bàn tay đang vươn ra bắt lấy mình kia.

- Duro.

Lại một bùa hóa đá nữa được Voldemort sử dụng. Giờ thì hai người đi giữa căn hầm trông hết như nghĩa địa của những xác sống cào đất bật dậy.

- Có anh rồi, không cần sợ hãi. Thomas nói.

Có anh không phải cũng đáng sợ lắm hay sao? Anh đầu têu trò này chứ ai vào đây nữa...

Căn đường hầm dẫn tới một căn phòng lớn. Mà chính giữa căn phòng là một cái cây cổ thụ khổng lồ ở đó. Cái cây có hình một cô gái đang quỳ gối phủ phục trên nền đất, hai tay cô chụm lại, đưa về phía trước thành một bông hoa 10 cánh. Trong lòng bàn tay có một chiếc lọ lớn với dung dịch màu xanh. Nơi đầu ngón tay có 10 chiếc hộp đen đang xoay tròn trong không khí.

Lọ dung dịch bằng thủy tinh nắp vàng, xung quanh miệng lọ có khắc chữ: "Elixir of Living Forever and Ever", buộc một sợi dây quanh đó cùng tờ giấy ghi: "Drink me!"

- Không, không được uống nó. Ta ngăn lại.

Bất cứ dung dịch kỳ lạ nào mà ghi là: "Drink me!" người đều bỏ vào mồm sao?

- Anh biết nó, nó được gọi tên trong Cuốn sách Bóng tối.

Nói rồi anh lôi Cuốn sách ra, mở ra rồi đọc cho ta nghe:

- "Elixir of Living Forever and Ever", nó liên quan tới câu chuyện của dòng họ Vanderboom. Mà Vanderboom trong tiếng Hà Lan có nghĩa là cây cối. Là một hỗn hợp mà khi gia đình Vanderboom triệu hồi Lucifer với điều ước ban cho họ một cuộc sống giàu sang, bất tử. Dung dịch này khi uống vào có thể khiến người ta chết ngay lập tức, còn nếu người đó không chết, thì họ sẽ may mắn đạt được trạng thái giác ngộ mà trở nên bất tử.

- Nên tuy dù có "Elixir of Living Forever and Ever" cũng chẳng có gì đảm bảo rằng cho sự hên xui của người uống cả. Bất tử thực chất chính là sự nguyên rủa đối với kẻ nhận được ân huệ đó. Trong vũ trụ này không ai có thể đi ngược lại quy luật sống chết luân hồi bất tận. Kẻ muốn phá vỡ vòng lặp này sẽ bị nguyên rủa bởi chính vị thần sáng tạo. Chuyện gì cũng có cái giá của nó để đánh đổi. Sabrina nhận xét.

- Quả thực, vào năm 1925, những người trong dòng họ Vanderboom đã dùng một nghi lễ ma thuật cổ xưa; hiến tế đứa con trai duy nhất của họ cho Lucifer bằng cách thiêu sống nó – German Vanderboom. Nhưng mẹ của đứa bé là Mary Vanderboom đã không muốn con mình phải hi sinh cho sự điên cuồng của dòng họ mà thả đứa bé đi. Còn chính mình thì phải bước lên giàn hỏa thiêu thay cho nó. Nhưng cả gia đình Vanderboom đã không đạt được sự giác ngộ mà bị nguyên rủa bởi oan hồn đã chết của Mary. Nơi họ chôn xác Mary đã mọc lên một cái cây. Mà ta nghĩ đó chính là cái cây này. Nó mang hình dạng của Mary khi còn sống.

Ta đứng vòng quanh xem xét những khối lập phương đen, rồi đưa ra kết luận:

- "Corrupted Soul" là những gì còn sót lại của một con người sau khi chết oan, những ký ức của họ bị chiết tách thành những khối lập phương đen giữ lại bí mật khi còn sống của mình. Còn bản thân thì bị bóng tối chiếm giữ mà trở thành hồn ma tàn ác, vô nhân tính. Paradox – họ coi nó là chìa khóa cho cả quá khứ và tương lai. Paradox là một vòng lặp nghịch lý mà thường để ám chỉ nghịch lý thời gian. Khi nghịch lý thời gian hình thành, nó sẽ tạo ra một vòng lặp phi tuyến tính mà ở đó cả thời gian và không gian bị nén lại.

- Em có muốn đi xem một vòng những ký ức đó không? Thomas đặt tay lên vai ta, ánh mắt vô cùng thành khẩn.

Đây là không muốn cho nhau từ chối đúng không? Ta nuốt ực một tiếng khô khốc rồi gật đầu đồng ý. Cú gật đầu mà khiến ta hồi hận kinh khủng. Ta lấy đầu ra cái thú vui tao nhã như anh, đi xem xem trong đầu người chết có gì hay không. Chỉ có Voldemort mới hứng thú với mấy trò này thôi. Còn kéo ta vào.

Mười khối lập phương đen đưa chúng ta trở về dinh thự Vanderboom, một ngôi nhà nằm sâu trong cánh rừng lá kim bạt ngàn. Đứng từ đó có thể nhìn thấy những dãy núi thấp trùng phía xa, đậm rồi lại nhạt dần, đen xanh tô điểm như một bức tranh thủy mặc. Ta không dám nghĩ khung cảnh tuyệt vời như vậy lại là nơi cất giấu những bí mật khủng khiếp.

Dòng họ Vanderboom nhiều đời thờ cúng Lucifer như một vị Chúa đem lại cho họ sự giàu sang. Nhưng rồi sự giàu sang cũng là không đủ. Lòng tham của con người ngày một lớn. Họ ham muốn có được sự bất tử để tận hưởng mãi cảnh sung túc đó. Nhà Vanderboom đời thứ 13 có tất thảy 5 người nếu

không tính cậu con trai vừa mới ra đời – German Vanderboom. Đó là bà nội Margarette Vanderboom, cùng 3 người con trai lần lượt là Anthony, Luciel, Markel Vanderboom. Anthony cùng người vợ là Mary kết hôn và hạ sinh đứa con trai duy nhất German. Ngay khi thằng bé được 10 tuổi. Năm người còn lại đã lập kế hoạch khi Nhật thực tới, họ sẽ tiến hành nghi lễ hiến tế nó bằng cách hỏa thiêu.

Mary đã dùng mọi cách đưa cậu con trai trốn đi ngay trong đêm đó. Còn bản thân thì trở thành kẻ thế chỗ cho German bước lên giàn hỏa thiêu. Sau khi cô chết, oan hồn Mary bị kẹt lại ở đó. Ám ảnh toàn bộ những tên sát nhân trong gia đình. Để rồi cuối cùng họ đều treo cổ chết trên cây cổ thụ mọc lên từ nấm mồ của Mary.

Mười năm sau, cậu con trai German tuy rằng đã tránh xa được thảm cảnh của gia đình. Nhưng những linh hồn oan khuất khóc than trong ngôi nhà đã khiến định mệnh kéo cậu trở về đó. Họ gửi cho German một bức thư, nói rằng chỉ có sự trở về của cậu mới giải thoát được cho những linh hồn nơi đây, trong đó có cả người mẹ cậu hết mực yêu thương.

Nhưng khi German trở lại, cậu bị cuốn vào bí mật của những khối Paradox, nó chỉ dẫn cho cậu cách chế tạo ra "Elixir of Living Forever and Ever" từ 10 bộ phận cơ thể người. Nói đến đây ta đành phải xin phép phá ngang:

- Làm thế quái nào mà những con ma lại có thể gửi thư được chứ?

- Con Peeves sẽ nhéo đứt mũi em nếu em nói câu này trước mặt nó. Thomas nói.

- Nhưng câu chuyện quá là hù cáu. 10 bộ phận cơ thể người mà lại tạo ra được Tiên dược Trường sinh ư. Em có biết một nhà giả kim thuật vô cùng nổi tiếng tên là Edward, cậu ấy vì muốn người mẹ đã chết của mình trở lại mà cùng em trai thực hiện vòng tròn chuyển hóa, với hàng trăm nghìn hợp chất tạo nên một cơ thể người sống. Nhưng họ không làm được, thứ trở lại không phải là con người. Còn Edward khi tới được cánh cổng chân lý thì phải đổi lại bằng một nửa thân mình cùng thân xác của em trai để lại ở cánh cổng như một cái giá phải trả. Vũ trụ này có nguyên lý trao đổi tương đương. Không thể nào trao sự bất tử cho người khác chỉ bằng 10 bộ phận cơ thể được. Lucifer nó quá hù cáu rồi.

- Minh chứng là cả nhà Vanderboom đều chết hết đó thôi.

- Vẫn còn German mà.

Nhưng German lại một lần nữa bị cuốn vào bí mật của Tiên dược Trường sinh theo chỉ dẫn của một oan hồn mà cậu nghĩ là người mẹ đã mất của mình. Tự tay tìm kiếm và giết chết một người trinh nữ ở ngôi làng gần đó để cướp đi 10 bộ phận trên cơ thể cô ấy. Cậu thành công chế tạo ra được "Elixir of Living Forever and Ever", nhưng cậu không uống nó mà đưa cho linh hồn mẹ mình dùng. Người mẹ sau khi uống liền đạt được trạng thái giác ngộ, cơ thể bà biến đổi để phù hợp với sự bất tử được ban cho. Bà trở thành một con quái vật khát máu với đôi cánh dơi lớn. Một vampire được trao cho sự bất tử bằng cách phải uống máu người để tồn tại. Hằng đêm, bà treo mình trên ngọn cây cổ thụ nơi thân xác con người của bà nằm xuống, gây nên nỗi kinh hoàng cho tất cả người dân ở ngôi làng gần đó.

Chúng ta trở về căn phòng khi chiếc hộp cuối cùng chỉ hiện ra đôi mắt đỏ ngầu của con quái vật đang chăm chú theo dõi con mồi trong đêm đen.

- Vậy German, cậu ta đâu rồi? Sabrina nói.

- Anh cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra với German. Nhưng thứ thuốc kia có thể biến người ta trở thành ma cà rồng. Một sự bất tử ngu ngốc.

- Em vẫn luôn nói với anh, khi tạo giao kèo với quỷ dữ là điều không thể. Vì quỷ dữ luôn nói dối. Vẫn đúng ý kẻ kia, nhưng sự thực như thế nào nằm trong sự điều khiển của con quỷ. Người chiến đấu với ma quỷ cần thận kéo biến thành ma quỷ trong cuộc chiến. Khi người nhìn xuống vực thẳm, vực thẳm cũng đang nhìn vào người.

Thomas đốt cháy cái cây bằng một mối lửa, nhưng nó không mấy may bị chút xíu ảnh hưởng nào hết dù anh đã thử đi thử lại nhiều lần. Còn có giết chết một cái cây quý hiếm bằng Avada Kevadra nữa chứ. Không còn cách nào khác là phải đóng lại căn hầm và gia cố nó bằng bùa chú bảo vệ để không một ai có thể vào lại trong đó. Nhưng làm cách nào mà cái cây này vào được trong Hogwarts, không có bất kỳ một manh mối nào để lại. Mọi chuyện đen tối y như những gì đã xảy ra tại dòng họ Vanderboom.

Sáng hôm sau, ngày trong tiết học Chăm sóc sinh vật huyền bí, Blake liên tục gọi ta bắt ta phải nhận liên lạc của cậu đến nóng cả người. Không còn cách nào khác là phải xin phép Hagrid ra ngoài. Lúc này Blake hiện lên, khuôn mặt trầm trọng nói:

- Cục Quản lý đại dương và khí quyển quốc gia Mỹ (NOAA) phát hiện ra một loại âm thanh bí ẩn trong lòng Thái Bình Dương khi đang sử dụng microphone để thăm dò tàu ngầm của Xô Viết trong chiến tranh lạnh. Âm thanh này được phát ra với tần số cực thấp, trong khoảng 53° S, 103° W (một điểm xa xôi ở phía nam Thái Bình Dương) nhưng âm lượng lại lớn đến mức ngay cả các thiết bị ở cách đó 10.000km cũng có thể bắt được. Khi tiến hành tăng tốc độ âm thanh đã thu được thì có vẻ nó giống như tiếng phun nước của những con cá voi. Một số ý kiến nhận định nó giống như âm thanh do cá voi phát ra, tuy nhiên, các nhà sinh vật học lại khẳng định chú cá voi này phải có kích thước lớn hơn rất nhiều kích thước của chú cá voi lớn nhất mà con người biết đến. Đáng nói là sau một thời gian lập đi lập lại trong lòng biển, âm thanh đó bất ngờ biến mất không dấu vết. Còn một con tàu chở dầu khi đi ngang qua vùng biển đó liền bị nhấn chìm trong Trường khí giống y hệt với vụ việc làng Pootmore, Laspear và Novaland. Chúng ta được lệnh đi điều tra vụ đó ngay lập tức. Ta thông báo tình hình để chỉ huy được rõ. Ta cùng tiểu đội Magnus sẽ thực hiện mệnh lệnh trên biển Thái Bình Dương.

- Được rồi, ta đã rõ, hãy cẩn thận. Ta nghi ngờ sự việc đó do một con quái vật khổng lồ dưới đáy đại dương gây nên. Nếu vậy, phải hết sức cẩn thận vì môi trường nước không hề có lợi cho chúng ta.

Ta quay trở lại lớp Chăm sóc sinh vật Huyền bí và tới hỏi Hagrid:

- Bác Hagrid, bác là người có kinh nghiệm nhất trong việc chăm sóc những sinh vật huyền bí. Cháu không biết có thể hỏi ai ngoài bác về chuyện khi có một vật khổng lồ dưới đây đại dương cất tiếng gọi, thì chúng đang mong muốn điều gì ạ?

Hagrid vuốt vuốt chòm râu tỏ vẻ rất hài lòng trước sự nhận xét của ta. Ông nói:

- Ô khi một loài vật cất tiếng gọi, chúng không phải chỉ là muốn giao tiếp, đó là khao khát được sống, khát vọng mãnh liệt muốn được nghe thấy. Và người có sứ mệnh lắng nghe điều này, sẽ đảm nhiệm trách nhiệm thôi thúc rằng họ cần phải đáp lại tiếng gọi đó. Sabrina à!

- Một câu trả lời uyên bác mà cháu không thể có được từ bất cứ ai ngoài bác. Cháu cảm ơn bác nhiều ạ! Ta cúi đầu cảm ơn Hagrid.

- Ô không có gì Sabrina. Giờ thì chúng ta cần phải quay lại lớp học rồi.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 28: Ký ức của thầy Dumbledore

Tháng Năm tại Hogwarts, nắng trải tràn trên nền cỏ xanh mơn mẫm, bầu trời không có mây như tự cười với chính mình trong cái hồ đang lấp lánh, những bãi cỏ thường khẽ lay động khi có gió nhẹ thổi qua. Và toàn bộ lâu đài cổ kính như được dát một lớp vàng mỏng láng mượt. Cây xanh ngân nga hát vang tỏa bóng mát cho từng tốp từng tốp học sinh đang ngồi học bài dưới bóng râm.

Sabrina ngồi học ở đó cùng Snape, học sinh giỏi mà cô tin tưởng nhất. Bên cạnh để sẵn một giỏ lớn thức ăn mà tụi nó xin xỏ được trong nhà bếp của mấy con gia tinh. Xung quanh bày từng chồng sách lớn bé. Và Snape thì cứ dí sát mũi vào quyển sách Độc dược Nâng cao của cậu. Đường như bỏ quên cả thế giới bên ngoài.

- Sev này, cậu nghĩ Độc Dược sẽ thi vào phần nào? Ý mình là một kiểu dự đoán đề thi ý. Sabrina đang đưa cái bánh baroque thơm phức trước mũi cậu.

- Cậu cứ học hết thi kiểu gì cũng sẽ trúng.

Thật may mắn vì Snape vẫn còn biết ăn, cậu nhận lấy chiếc bánh rồi thưởng thức nó một cách ngon lành.

- Mình cũng không lo lắng lắm đâu. Nhưng đoán đề là một thú vui của học sinh mà. Mấy tấm gương sáng trong học tập như cậu không hiểu được đâu. Có lẽ mình sẽ đi hỏi đám Potter vậy? Ta chun mũi vào lắc lắc vài cái.

- Thầy Slughorn đã giao rất nhiều bài tập giới hạn cho tụi mình rồi. Bỏ cần giúp gì thì cứ hỏi mình chứ mắc mớ gì đi hỏi đám lười học đó hả? Snape bực mình nói.

- Tớ biết là cậu thương tớ nhất mà. Sabrina cười cười xoa dịu cậu bạn. Chiều này lúc nào cũng có kết quả, cứ nhắc đến James Potter là Snape thay đổi thái độ ngoắt cái còn hơn "người yêu cũ bạn trở mặt."

- Ôi nhìn cậu xem, con cừu đáng thương. Nếu tớ mà thương cậu nhất. Thì cậu phải biết rằng "thương cho roi cho vọt", tình thương của tớ là một bộ môn thể thao đấu vật mạo hiểm đấy. Giờ thì học hết những ghi chú tớ đã liệt ra trong cuốn sách này cho tớ.

Nói rồi Snape ném cho Sabrina cuốn sách Độc dược Nâng cao của cậu, cùng 2, 3 quyển vở khác. Ah vụ roi vọt này ngọt ngào quá, Sabrina có thể lý giải tính cách "thương cho roi cho vọt" này của Snape, cứ nhìn cậu ấy đối xử với Harry thì biết. Nhưng cuốn sách này là gì, báu vật đó nha. Tổng hợp toàn bộ những kiến thức đúc kết được qua hàng trăm nghìn lần thử và sai của Bậc thầy Độc dược.

- Sev à, hỏi điều này hơi té nhị, cậu còn liên lạc với Raphael không? Sabrina tò mò.

- Chúng tớ vẫn là bạn tốt. Cô ấy nói sẽ tới Anh du lịch trong thời gian tới. Snape nhắc đến Raphael lại có chút ngập ngừng, lúng túng ra mặt.

- Tớ thấy Raphael rất ổn đấy. Tốt bụng, xinh đẹp, lại còn rất mến cậu nữa.

- ... Snape lại tiếp tục vui mặt vào đóng sách, quyết định cho người "tộc mạch" kia ăn quả bơ to tướng.

Ai nha, tớ là đang lo cho đời sống tình cảm của cậu đấy Sev, cậu không thể cả đời làm trinh nam rồi giữ trọn tình yêu với Lily được. Số mệnh cô ấy là ở bên James Potter. Một tình yêu tuyệt vọng có thể giết chết một linh hồn. Nếu cậu cứ ở lại trong bóng tối của sự tuyệt vọng ấy mà không chịu thoát ra, thì người khác muốn cũng không thể giúp cậu được. Khi con người ta ở lâu trong bóng tối dưới vực thẳm, thứ ánh sáng mà họ thấy lại ở rất xa, họ rất muốn thoát ra khỏi đó. Nhưng hành trình thoát ra đó, sẽ có một chút sợ hãi. Sabrina hiểu, cậu ấy cũng khá giống Voldemort ở điểm này. Đều là những người bị bóng tối vây quanh. Thứ chúng ta cần không phải là vững tin bước về phía trước dù không biết con đường đó sẽ đưa ta tới đâu hay sao?

Phía xa xa, thân hình to lớn của Hagrid đang thất thểu chạy về phía tụi trẻ. Trong lão như vừa trải qua trận Đại chiến với con Aragog vậy, toàn thân lấm tẩm bùn đất, mồ hôi nhễ nhại kéo dãn cả bộ râu lẫn mái tóc xù đơ. Lão hỏn hỏn nói:

- Sabrina, bác biết cháu rất thân thiết với mấy sinh vật trong khu rừng. Cháu, có thể giúp ta... Chuyện này rất quan trọng. Ta không thể nào làm nó một mình được.

- Dạ cháu rất sẵn lòng bác Hagrid. Nhưng đã có chuyện gì vậy? Sabrina ngạc nhiên, đưa cho lão một chai nước để hạ nhiệt.

- Gần đây đang có những vụ tấn công vào bạch kỳ mã trong khu rừng. Ôi những con vật đáng thương. Kẻ vô nhân tính nào đã hút máu chúng. Ban đầu chỉ là một, hai con bị thương nhẹ với vết cắn tương tự như con rắn để lại. Nên ta đã trông chừng và chăm sóc bọn chúng. Nhưng sự việc đang trở nên trầm trọng. Ta cần có người giúp sức.

- Bác đã thông báo chuyện này lại cho cụ Dumbledore chưa ạ? Bác dẫn cháu tới chỗ những con bạch kỳ mã để cháu xem. Sabrina cảm thấy kinh hãi, kẻ nào lại muốn duy trì mạng sống bằng cách hút máu những con vật vô tội thuần khiết đó chứ. Chúng không phải là ma cà rồng chứ? Sabrina không rõ mạnh mẽ này cho cô những gì, vì cô bé đoán từ vụ việc nhà Vanderboom, có lẽ có ít nhất một con ở trong trường này, hoặc tệ hơn, là hai con.

- Những con bạch kỳ mã là những sinh vật thuần khiết, có pháp lực mạnh mẽ. Kẻ hút máu chúng cần điều này để duy trì sinh mạng. Nhưng đó là một tội ác vô nhân đạo. Kẻ hút máu chúng cũng sẽ bị nghiền rữa. Snape góp ý.

- Sev cậu có muốn đi cùng mình và bác Hagrid không? Sabrina hỏi.

- Được rồi, mình cũng giúp bồ một tay. Xong chúng ta còn phải tiếp tục học.

- Cảm ơn hai cháu! Ta biết hai cháu đang bận rộn với kỳ thi sắp tới. Nhưng Sabrina là người duy nhất bác biết có mối quan hệ tốt với những sinh vật trong khu rừng. Hagrid lấy tay áo chùi chùi nước mắt trên khuôn mặt lão.

Tuy mặt trời đang lên lúc ban trưa, nhưng trong Khu rừng Cấm vẫn giữ nguyên vẻ tối tăm, ẩm ướt của nó. Nơi đây như một cánh rừng nhiệt đới nguyên sinh đã tồn tại rất lâu đời rồi. Lâu đến nỗi những tán cây mọc ra đã gần như phủ kín cả bầu trời. Men theo con đường đất nhỏ được chiếu sáng bởi những kẽ lá soi bóng mặt trời, sáng leo lét như chiếu qua tấm thảm thung lỗ chỗ. Ba người tiến tới chỗ con bạch kỳ mã bị thương.

Nó đang nằm đó, trên mặt đất lạnh lẽo. Co mình yếu ớt, toàn thân nó tỏa ra một thứ ánh sáng mờ mờ vô vùng đẹp đẽ. Những con bạch kỳ mã là sinh vật xinh đẹp nhất trong khu rừng. Giờ đây lại ở đó, vô lực, thờ khờ khờ một cách khó khăn.

Ta xem xét kỹ vết thương, quả thực là dấu răng như của loài rắn cắn vào. Hai lỗ đỏ sâu hoắm không ngừng chảy máu.

- Sev, cậu có thuốc nào cầm máu và trị thương cho chúng được không?

- Có đây, Wound-Cleaning Potion và Healing Potion.

Nói rồi cậu bé đỡ đầu con bạch kỳ mã dậy một cách nhẹ nhàng, cho chúng uống hai lọ dung dịch trị thương. Còn cẩn thận xoa thuốc mỡ lên vết thương trên cổ chúng.

- Bác Hagrid à, bác có thể lấy thêm thuốc trị thương từ chỗ bà Pomfrey, Sev cậu ấy cung cấp thuốc ở đó. Đó chỉ là biện pháp tạm thời, nếu bác muốn cháu có thể tạo ra những lớp màn chắn bảo vệ khu rừng, nhưng cháu không chắc những sinh vật khác sẽ đồng ý với điều này. Sabrina nói.

- Đúng vậy, bọn nhân mã không thích phù thủy ếm phép lên khu rừng này. Ta có thể nói chuyện với bọn chúng. Hagrid đáp lại.

Vừa lúc ấy thì một đoàn nhân mã đeo trên mình những cây cung tên tung vó chạy tới. Chúng là những sinh vật nửa người, nửa ngựa như thầy Firenze dạy Tiên tri ở Hogwarts. Mà đi đầu là Ban, sinh vật này lớn tiếng:

- Ta sẽ không cho phép bất kỳ một phù thủy nào ếm phép lên khu vực sinh sống tự nhiên của muôn loài dù là với bất kỳ lý do nào. Những mối quan hệ thiên nhiên thiêng liêng hơn điều một phù thủy trẻ tuổi như ngươi có thể hiểu được.

- Nhưng anh có hiểu là anh đang đặt toàn bộ an nguy của sinh vật trong khu rừng này bị ảnh hưởng bởi sự tự cao của mình hay không? Sabrina phản bác.

- Những con bạch kỳ mã chúng có số phận của chúng. Đây là điều không thể tránh khỏi. Nó được viết trên những vì sao. Con người ngu ngốc ạ. Những vì sao đang nói cho chúng ta biết nhiều chuyện hơn người có thể tưởng.

- Anh đâu thể hạ thấp tính mạng của một con vật thuần khiết vào trong tay định mệnh được. Cần phải có người bảo vệ chúng. Ta hứa là lớp màn chắn bảo vệ sẽ không gây hại tới bất cứ sinh vật nào.

- Ngươi nghĩ rằng thứ tấn công chúng thực sự là con người hay sao. Không thể làm tổn hại sinh vật là một mối quan hệ hai chiều. Ban nói.

- Thứ tấn công chúng là cái gì?

- Ta không thể nói. Nhưng bùa phép bảo vệ chỉ có tác dụng với con người, sinh vật này sẽ vượt qua được nó. Ngươi không thể làm gì đâu.

Ta quay lại nhìn Hagrid, lão cũng lắc đầu tỏ vẻ bất lực trước mấy con nhân mã. Cũng phải thôi, cái giống loài thượng đẳng ấy thì coi ai vào mắt chứ, chúng nghĩ khu rừng linh thiêng này là toàn quyền của chúng mà.

- Bỏ cái về thượng đẳng ấy đi. Bỏ đi mà làm người cho tốt vào. Sabrina vô cùng ức chế.

- Người không biết cái tốt và xấu trong định nghĩa của con người khác với chúng ta như thế nào đâu. Giờ thì đi khỏi đây đi, ta không muốn có con người xuất hiện trong khu rừng này. Ta chỉ nể mặt lão Hagrid mà thôi.

Nói rồi đoàn nhân mã quay đầu rút đi từng con một khuất vào sâu trong rừng cây chẳng chịt như mây đàn.

- Bác Hagrid, cháu rất tiếc về điều này. Cháu nghĩ ta có thể dán những tấm bùa bảo vệ và báo động lên mình những con bạch kỳ mã trong khu rừng. Có thể hạn chế được phần nào. Và khi chúng bị tấn công, những lá bùa sẽ báo hiệu cho bác biết. Bác thấy điều này được chứ? Sabrina nhìn lão.

- Được, được, Sabrina, ta không còn biết được cách nào khác hơn nữa.

Sabrina rút tập giấy da trong túi xách rồi cắt nhỏ chúng ra, ếm lên đó những lá bùa bảo vệ và báo hiệu rồi trao lại Hagrid.

- Cháu hãy tới báo tin ngay cho cụ Dumbledore giúp bác. Bác sẽ đi chăm sóc những con bạch kỳ mã còn lại trong khu rừng. Cảm ơn các cháu rất nhiều. Nếu không có các cháu bác sẽ không biết phải làm sao nữa.

Lão Hagrid lại khóc to, những giọt nước mắt lớn như viên bi ve chảy dài trên khuôn mặt lão. Ta chưa từng thấy ai lại đau cùng nỗi đau của những sinh vật khác như lão. Hagrid luôn đặt mình vào vị trí của những sinh vật đó mà lo nghĩ, mà quan tâm đến cảm nhận của chúng như chính bản thân mình.

Ta cùng Snape quay trở lại lâu đài. Tạm biệt cậu ấy ta chạy thẳng tới bức tượng con đại bàng lớn ở tòa tháp Tây. Mặt khẩu là:

- Bánh mứt!

Con đại bàng dịch chuyển thân mình. Đưa ta theo cánh cửa xoay bước vào văn phòng thầy Dumbledore. Bên trong không có ai. Thầy Dumbledore không có mặt ở phòng làm việc của thầy như mọi khi. Nhưng thứ đang thu hút Sabrina hơn cả là ánh sáng bạc cuộn xoáy trong chiếc chậu Tường ký của thầy.

Đi thêm vài bước còn lại về phía cái Chậu Tường Ký và nhìn sâu vào trong đó. Ta ngập ngừng, nghe ngóng cuối cùng lại rút cây đũa phép ra. Văn phòng và hành lang phía trên hoàn toàn yên tĩnh. Ta dùng cây đũa phép chọc nhẹ vào cái đám trong Chậu Tường Ký.

Cái đám mây bạc trong đó bắt đầu khuấy lộn rất nhanh. Sabrina ngả người vào trong và nhìn thấy nó trở nên trong suốt. Tại sao nó lại muốn làm cái việc lén lút xem trộm ký ức của người khác như thế này nhỉ. Tự si và chính bản thân mình, nhưng có một tiếng nói thôi thúc cô bé mãnh liệt. Nó khiến ta không thể tự chủ được trước cảm dỗ mà muốn xem một tí.

Ta đứng trước một ngôi biệt thự lớn, xung quanh là cánh đồng hoa cải vàng thơm chan hòa cùng với nắng. Có hai đứa trẻ đang chơi trên chiếc xích đu gần đó. Cả 2 đều có mái tóc vàng chói. Trông chúng vô cùng hạnh phúc, tiếng cười giòn tan vui đùa cùng gió.

Thầy Dumbledore lúc bấy giờ rất trẻ, râu và tóc của thầy vẫn còn màu nâu nhạt. Thầy bước tới hỏi hai đứa trẻ:

- Chào các cháu! Ta có hẹn gặp với bà Mary Vanderboom. Các cháu có thể giúp ta chứ.

- Dạ mẹ chúng cháu đang ở trong nhà ạ. Để cháu dẫn bác vào.

Thằng bé tóc vàng dùng dây chiếc xích đu mà dẫn thầy Dumbledore vào bên trong căn biệt thự dòng họ Vanderboom. Ta đã không biết là nơi đây từng xinh đẹp đến như vậy. Trong những khối ký ức kia nó đậm mùi chết chóc.

Bà Mary Vanderboom ngồi cùng với thầy Dumbledore tại phòng khách. Bà còn khéo dặn German chạy đi chăm sóc em gái nó. Cái gì? Nhà Vanderboom có một đứa con gái. Sao trong những khối Paradox kia không có chút thông tin nào về chuyện này.

- Ta đã nhận được thư của trò về việc điều chế "Elixir of Living Forever and Ever", ta phải nói đó là một phát minh quan trọng. Nhưng cũng hết sức nguy hiểm, ta không cho rằng bất kỳ một quyền năng nào đem lại sự bất tử mà không có cái giá phải trả của nó.

- Cháu đã nghĩ rằng thứ thuốc này có thể cứu sống cả gia đình Vanderboom. Cháu cũng rất tiếc khi nghe tin của Adriana, cháu nghĩ rằng thứ thuốc này có thể giúp được cô ấy.

- Không. Không hề Mary ạ! Nỗi đau của Adriana, ta sẽ dùng phần đời còn lại của mình để đau chung cùng con bé. Đôi khi ta ước rằng chỉ một mình ta mới là người nên hứng chịu tất cả nỗi đau đó.

- Con cầu xin thầy hãy mang German cùng Laura đi khỏi nơi này. Ác quỷ đang đến. Con không thể ngăn nó lại. Nhưng những đứa trẻ không có tội.

- Ta biết. Còn con? Một mình con không thể chống lại những thế lực tà ác trong chính người thân của mình được. Ta không muốn thấy con đặt mình vào hiểm nguy. Những đứa trẻ sẽ được an toàn.

Khung cảnh lại nhòe đi như nước sơn màu trên tranh canvas. Lúc này German đã trưởng thành. Cậu là một phù thủy. Cậu cũng như ta, đứng trước bàn làm việc của thầy Dumbledore. Cậu đang khóc, sụt sùi, lẫn lộn. Nỗi đau của Mary đang tái hiện lại trên chính đứa con của bà ấy. Số phận nghiệt ngã của dòng họ Vanderboom không bỏ qua cho bất kỳ một ai hết.

- Tại sao ta lại phải lừa dối trò chứ trò Vanderboom? Thầy Dumbledore nói.
- Vậy màn kịch về số phận của con đều là lừa dối cả hay sao? Thầy đang nói cả cuộc đời con chỉ là một sự lừa dối thôi sao?
- Không. Tình mẫu tử là sự thật còn sót lại. Chính tình mẫu tử đó đã cứu sống trò.
- Còn mẹ con? Không phải bà ấy gửi con đến Hogwarts để một mình ở lại căn nhà đó sao. Tại sao thầy không cứu mẹ con?

Trước ánh mắt đầy đau khổ của German, cụ Dumbledore buồn rầu đáp lại:

- Đó là sự lựa chọn của cô ấy. Ta rất tiếc về điều này. Nhưng chính ta cũng không thể làm thay đổi được sự lựa chọn ấy.

Cảnh vật trước mắt ta lại nhòe đi, còn bản thân thì trở về hiện tại. Những dòng thông tin cứ tranh nhau chạy qua trong đầu. Ta cảm thấy bối rối. Cực kỳ bối rối. Câu chuyện này hoàn toàn không như những gì ta tưởng tượng. Những khối lập phương đen chỉ giữ lại những ký ức kinh hoàng. Còn sự xuất hiện của Laura và mối quan hệ giữa nhà Vanderboom và thầy Dumbledore quá khó để lý giải.

- Trò đã thấy nó rồi. Câu chuyện của nhà Vanderboom

Giọng nói của thầy Dumbledore khiến ta choáng tỉnh.

- Thưa thầy, sau đó chuyện gì đã xảy ra với German và Laura. Bọn họ đâu rồi?
- Ta không thể nói rằng ta đã bị dụ dỗ bởi thứ thuốc gọi là "Elixir of Living Forever and Ever" đó. Ta đã sai lầm. Còn German và Laura, lần cuối cùng ta nhận được tin là hai đứa nó đều trở về dinh thự nhà Vanderboom. Sau đó biến mất cùng nỗi kinh hoàng khi Mary trở thành một thứ khác. Ta đoán rằng trò và Tom đã biết được một nửa bí mật của dòng họ Vanderboom. Ta cũng chỉ giữ những mảnh ghép còn sót thiếu. Không hơn gì một bí mật kinh hoàng được che giấu ở đó. Sabrina à.
- Nói vậy, chính người trinh nữ kia, cô ta không phải là cô gái sống ở ngôi làng cạnh đó. Mà chính là Laura ư?
- Không có gì chắc chắn cả Sabrina à. Ở đó luôn tồn tại bí mật giữa những lời nói mà ngôn từ không thể nào diễn tả được. Nhưng ta đã sai lầm. Ta mong rằng khi tới thời điểm, ta có thể sửa chữa những sai lầm này. Trò có nguyện ý giúp ông già này một tay không?
- Dạ con rất sẵn lòng. Nhưng con cũng như thầy. Con không biết gì nhiều hơn những thứ thầy đã biết.
- Ô không, khi tới thời điểm, con sẽ nhận ra bản thân đang nắm giữ một bí mật mà con đã giấu nó đi khỏi chính mình. Mọi sự trên đời này đều kết nối với nhau. Không có sự ngẫu nhiên ngoại lệ nào cả.
- Ý thầy là gì ạ? Sabrina cảm thấy khó khăn để tiêu hóa những lời triết lý sâu xa này của cụ Dumbledore.
- Con sẽ cần phải nhìn vào chính bản thân mình. Lắng nghe nó. Ta tin con nhận thức vấn đề sáng tỏ hơn ông già này, Sabrina à.

Ta vốn không ưa ma cà rồng hay những câu chuyện đầy màu sắc "Chạng vạng" như thế này. Điều mà ta nắm được đó là có hai khả năng, một là Mary vẫn còn sống, cả German cũng vậy. Hai là những người đó đã trở thành một thứ khác. Một thứ mà đến chính bản thân ta cũng không thể hiểu rõ. Và rất có thể có hơn một con ma cà rồng đang lẩn trốn đâu đó trong Khu rừng Cấm. Mục đích của chúng là gì? Tại sao cái cây kia lại được di chuyển đến Hogwarts. Người không thể nhận ra một con ma cà rồng cho tới khi chúng nhe hai chiếc nanh ra mà tấn công người. Liệu có kẻ nào đang trà trộn vào trong Hogwarts hay không? Tình mẫu tử ư? Tình mẫu tử có thể có ở mọi sinh vật, bấp chấp nhân tính của kẻ đó hay sao?

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 29: Kỳ thi Pháp thuật Thường đẳng

Tháng Sáu đã tới, nhưng với những học sinh năm thứ năm nó chỉ có nghĩa là: Cuộc Thi Lấy chứng chỉ Pháp thuật thường đẳng cuối cùng cũng đã đến. Cái không khí nóng bức, ngột ngạt của tiết trời hè dường như làm cho tụi trẻ cảm thấy bí bách hơn bao giờ hết.

Giáo viên của bọn chúng không giao bài về nhà nữa, các tiết học được dành hết cho việc ôn lại các kiến thức mà những giáo sư đó cho rằng sẽ được cho trong bài kiểm tra. Một cách có chủ định, cái áp lực về sự mệt mỏi đã chiếm ở khắp mọi nơi mọi chỗ nhưng không phải là những cuộc thi OWL từ trong tâm trí của Sabrina. Thi thì người vẫn sẽ phải thi thôi, lo lắng không giúp ích gì. Tốt hơn hết là nên thư giãn, dành tâm trí cho việc học thi hơn. Chỉ có bình tĩnh, thoải mái mới khiến tâm trí con người được hoạt động tốt nhất. Ta cho rằng vậy, nhưng tất cả những học sinh Năm thứ Năm lại không cho rằng điều đó là đúng.

Khắp nơi đều chỉ là quanh cảnh, học sinh ôn bài mọi lúc mọi nơi. Đến ham chơi như Potter hay lười học như Peter giờ đây cũng đang dí mắt vào cuốn

sách của tụi nó y hệt như Snape. Những bức thư cú từ phụ huynh tụi trẻ bay tới tập trong giờ ăn tại Đại sảnh đường. Có đứa còn nhận được cả Thư Sấm dọa nạt chúng nó về việc phải chăm chỉ học, không được làm mất mặt gia đình. Áp lực thi cử 3 phần thì áp lực từ gia đình 7 phần.

Peter đã có thói quen làm phát cáu mọi người vì cứ chất vấn về thói quen ôn bài của chúng nó.

- Các bạn nghĩ là dành bao thời gian trong ngày để học? Nó hỏi Sabrina và Sirius khi bọn chúng xếp hàng ngoài lớp Thảo được học, với một tia sáng yếu ớt trong con mắt của nó.

- Mình không biết, vài giờ. Sirius nói.

- Nhiều hay ít hơn tám giờ?

- Ít hơn, đoán vậy. Sirius nhìn cô vẻ hơi lo lắng.

- Mình làm đúng tám giờ. Peter nói, vỗ ngực. Chín hay tám gì đó. Mình học một tiếng trước khi ăn sáng mỗi ngày. Tám giờ là thời gian trung bình. Mình có thể học mười tiếng trong một ngày nghỉ cuối tuần thuận lợi. Mình học chín tiếng rưỡi trong ngày thứ Hai. Thứ ba thì không được như vậy- chỉ có bảy tiếng rưỡi. Sau đó là ngày thứ tư thì...

Sabrina thầm biết ơn vì lúc đó Giáo sư Sprout đã dẫn bọn nó đến nhà kính, bắt Peter thôi kể lể lời thôi đi. Cậu ta học đủ vậy mà vẫn dốt thì đúng là tạo hóa đã quá keo kiệt với bộ não của cậu ta rồi.

Trong khi đó, Murphy đã tìm được một cách khác để đem lại sự hoảng loạn.

- Tất nhiên rồi, đó không phải là tin mà các cậu đã biết.

Sabrina nghe thấy Murphy nói ông ổng với Hannah và Colin ngoài đó. Hiện tại thì mẹ mình đã có những mối quan hệ thân tình với Ủy ban Thi cử Pháp thuật nhiều năm rồi — Bà Elle Marchbanks già — chúng ta đã ở nhà bà mãi để ăn tối và làm mọi việc.

- Bạn có nghĩ nó nói thật không? Peter hỏi khẽ một cách lo lắng về phía Sabrina và Sirius.

- Chúng ta chẳng làm gì được nếu đó là sự thật. Sirius ủ rũ.

- Mình không nghĩ nó nói thật. James nói khẽ sau bọn chúng. "Vì Elle Marchbanks là một người bạn của ông bà tớ, và bà chưa bao giờ đề cập đến nhà McNully cả."

- Bà ta thế nào hả James? Lily hỏi ngay lập tức. "Bà ta có nghiêm khắc không?"

- Giống ông bà tớ một ít, thật đấy. James nói khẽ.

- Bạn biết rằng bà sẽ không động gì đến những cơ hội của bạn, đúng không? Sirius động viên Potter.

-Ồ mình không nghĩ là sẽ có sự ưu đãi nào. James Potter nói, nghe vẫn rất đáng thương. "Ông bà tớ nói Giáo sư Marchbanks rằng mình rất ngỗ nghịch, là chuyên gia quậy phá trong trường."

- Có chuyện gì sai khi một người nói ra sự thật chứ. Sabrina thêm vào.

Tiết Thảo được học trở nên hết sức khó khăn, khi bọn trẻ chỉ phải chăm sóc và thu hái những trái Bouncing Bulb to như trái phỉ. Nhưng chúng cứ bật tới bật lui khi có bất kỳ đứa nào có ý định mon men tới gần. Bọn trẻ không thể dùng bữa phép lên những trái Bouncing Bulb nghịch ngợm này, vì như vậy sẽ làm giảm công hiệu của chúng. Vậy là tiết học trở thành một tiết mèo đuổi chuột lộn nhào, mọi chuyện cứ rối tung cả lên.

Bọn nó đã nhận được lịch thi và quy trình thi OWLS trong giờ môn Biến hình tới.

- Các con thấy đây...Giáo sư McGonagall nói với cả lớp khi bọn nó chép vào vở ngày và thời gian thi ghi trên bảng. "Những kỳ thi OWLS của cá con sẽ trải dài trong hai tuần bận rộn. Các con sẽ thi lý thuyết vào buổi sáng và thi thực hành vào buổi chiều. Bài thực hành về Thiên văn học cũng, tất nhiên, sẽ thi vào buổi tối."

- Bây giờ, ta phải cảnh báo với các con rằng những bữa Chống gian lận chặt chẽ nhất cũng sẽ được yểm vào trong giấy thi của các con. Những cuộn giấy Tự trả lời cũng sẽ bị cấm từ hành lang, cũng như bữa Nhớ, và Cổ Tay Quay cóp Tháo Rời, cũng như mực Tự Sửa lỗi sai. Mỗi năm, ta rất tiếc phải nói, dường như đều có ít nhất một thí sinh nghĩ mình sẽ qua mặt được những luật lệ của Ủy ban Thi cử Pháp thuật. Ta chỉ hy vọng rằng đó không phải là người của Gryffindor.

- Chủ nhiệm của từng nhà đã nói với học trò của họ rằng gian lận sẽ bị trừng phạt khắt khe nhất, bởi vì, tất nhiên rồi, kết quả thi của các con sẽ phản ánh quá trình học tập và tiếp thu kiến thức của các con tại Hogwarts. Các con chính là bộ mặt của trường. Đừng khiến ta phải thất vọng.

Giáo sư McGonagall khẽ thở dài, Sabrina nhìn thấy cái mũi nhọn của bà phồng lên.

- Tuy vậy, không có một lý do nào để các con không cố hết sức mình. Các con có tương lai của chính mình để suy nghĩ đến.

- Thừa Giáo sư. Lily nói, cánh tay giờ lên không trung. "Khi nào chúng con có thể biết kết quả bài thi?"
- Một con cú sẽ gửi đến cho con vào một lúc nào đó trong tháng Bảy. Giáo sư McGonagall nói.
- Tuyệt thật. James nói với giọng thì thầm rõ rệt. "Vì thế nên chúng ta không phải lo lắng về nó cho đến hết đến kỳ nghỉ."

Kỳ thi OWLS diễn ra giữa gian Đại sảnh đường, nhưng không hề có bốn cái bàn của bốn nhà. Thay vào đó là hơn trăm cái bàn nhỏ hơn, cùng ngoảnh theo một hướng. Chính giữa và phía cuối căn phòng và bàn và ghế dành cho giáo viên coi thi và giám thị.

Bài thi thứ nhất của bọn trẻ, Lý Thuyết Bùa Chú, đã được lên lịch vào sáng thứ Hai.

Lúc này bên ngoài hành lang đầy nhóc học sinh đang ôn lại bài trước khi bước vào giờ thi. Khuôn mặt ai cũng căng thẳng như chuẩn bị ra chiến trường.

Sabrina đã đồng ý kiểm tra lại việc thực hiện bùa chú của Sirius sau bữa trưa hôm Chủ Nhật, nhưng đã ân hận hầu như ngay lập tức. Cậu bé rất kích động và thường xuyên vồ lấy quyển sách từ tay ta để kiểm tra xem cậu có câu trả lời hoàn toàn đúng hay không, cuối cùng đã đập nó rất mạnh vào mũi với cái gáy sắc của cuốn Những Thành Tựu Của Bùa Chú.

- Tại sao cậu không tự mình làm việc này đi? Ta nói dứt khoát, đưa lại quyển sách cho cậu, chảy đầy nước mắt.

Con chó đen to lớn này, sao lại dễ kích động đến như vậy chứ.

Trong lúc đó, Snape đang lẩm nhẩm đọc một số lượng lớn những câu Thần Chú dành cho hai năm với ngón tay bịt chặt tai, môi đang mấp máy im lặng. Trông cậu hết như một vị sư già đang liên tục tụng kinh gõ mõ bằng chính chiếc mũi khoằm của mình lên mặt quyển sách. Lupin, Huỳnh trưởng nhà Gryffindor lúc này ngồi cả ra trên sàn đá, thuật lại định nghĩa Bùa Chú Thực Sự. Trong khi James đang kiểm tra bằng cách nói chuyện với chính mình trong cuốn Sách Giáo Khoa Bùa Chú, Cấp 5. Còn Lily và hội bạn của cô, đang thực hành Bùa Di Chuyển cơ bản, làm cho hộp bút của chúng chạy quanh hành lang.

- Brain – Skills. Yes, brain – skills. Hãy vận dụng tốt điều này, não bộ con người tuyệt vời như một vũ trụ trong đó, các cậu hãy tin tưởng bộ não của mình.

Sabrina nói rồi cô bé mở toang tấm áo chùng, đem bản thân biến thành hàng trăm chú chim vũ cáng. Bay đầy trời như một thiên sứ biến mất dần trong không trung.

- Lại là ảo ảnh. Snape nhìn cô bé mà nói.

- Ôi, trời ơi!!! Một tiếng la thất thanh phá vỡ bầu không khí căng thẳng khi đó, Lily nhìn chăm chăm vào Hội Trường Ngoài. "Có phải là họ không nhỉ? Đó là những người chấm thi phải không?"

Snape cùng Potter quay phắt lại trên cái ghế băng của chúng. Qua cánh cửa của Đại Sảnh Đường chúng có thể nhìn thấy Umbridge đứng cùng với một nhóm những ông bà phù thủy cao tuổi.

- Chúng ta sẽ đến đó và xem cẩn thận hơn chứ? James nói nhỏ.

Sabrina và Sirius gật đầu và chúng vội vàng đến cánh cửa đôi dẫn vào Hội Trường Ngoài, chậm lại khi chúng bước qua ngưỡng cửa để đi bộ bình thản qua những người chấm thi. Sabrina nghĩ rằng Giáo sư Marchbanks phải là một phù thủy nhỏ bé và cồng lưng với một vẻ mặt nhiều nếp nhăn đến nỗi nó trông giống như bị phủ bởi mạng nhện; Umbridge đang nói chuyện với bà rất kính cẩn. Giáo sư Marchbanks có vẻ hơi lảng tai; bà đang trả lời Giáo sư Umbridge rất to mà trong thực tế họ chỉ đứng cách nhau một bước chân.

- Chuyển đi rất tốt, chuyển đi rất tốt, chúng ta đã đi như vậy rất nhiều lần trước đây! Bà nói một cách sốt ruột.

- Vâng...ừm...Giáo sư Umbridge nói khi Sabrina, Sirius và James Potter lê bước chân lên cái cầu thang bằng cẩm thạch chậm đến mức có thể. "Để tôi chỉ cho bà phòng giáo viên. Tôi dám nói rằng bà sẽ muốn một tách trà sau chuyến đi của bà."

Tất cả đều hướng về bàn giáo viên ở cuối Sảnh Đường nơi mà Giáo sư McGonagall đứng đối diện với bọn trẻ. Khi chúng đều đã ngồi xuống và im lặng, bà nói:

- Các con có thể bắt đầu. Bà lật ngược cái đồng hồ tính giờ khổng lồ ở trên bàn đằng sau bà, nơi có rất nhiều những bút lông dư, lọ mực và những cuộn giấy da ở trên đó.

Sabrina mở đề thi của mình ra, có tất cả 4 đề lận. Cô bé múa bút một cách nhanh nhất mà bản thân có thể biết, đem cả bụng chữ của mình trào ngược ra ngoài theo con chữ.

"Câu 1. Hãy miêu tả chuyển động của đũa phép và cách thực hiện bùa Khóa Colloportus."

Về lại đường chuyển động đũa phép, miêu tả chi tiết cách thực hiện bùa Khóa, còn không quên nêu dẫn chứng về bùa Cistem Aperio, bùa khóa với rương lớn. Cảm thấy chưa đủ, cô bé còn nêu cả một đoạn dài các cách để gia cố bùa Khóa Colloportus.

"Câu 2. Có tất cả bao nhiêu Bùa chú Phát quang Lumos, mức độ và sự khác nhau giữa những mức độ sáng cần thiết."

Lại tiếp tục ngồi liệt kê ra tất cả 4 loại bùa Phát quang gồm: Lumos, Lumos Duo, Lumos Maxima và Lumos Solem. Cách vẫy đũa, đường đi của chuyển động đũa phép khác nhau như thế nào, cần dùng trong trường hợp gì. Sabrina thực sự là một kẻ bị ám ảnh bởi sự hoàn hảo. Dù đã viết đến mặt giấy da thứ tư mà cô bé vẫn chưa cảm thấy đủ.

Những giám thị khi đi qua chỗ cô bé đều dừng lại để xem cô viết gì trong đó. Họ cười: "Cứ bình tĩnh làm. Các trò không cần phải hoảng hốt đâu. Chúng ta không ăn thịt các trò."

Sự dịu dàng này nhanh chóng xoa dịu không khí kỳ cục của phòng thi lúc bấy giờ. Sabrina thấy Snape cũng y như cô, cậu ra sức múa bút trên mặt giấy, cúi gằm mặt xuống bàn, cái mũi khoằm của cậu chỉ còn cách mặt giấy hơn nửa inch một chút. Khi thấy Sabrina gọi thêm giấy cậu cũng giơ tay gọi thêm, không chịu kém cạnh.

Mỗi lần như vậy là tội học sinh lại quay đầu rất nhanh để nhìn xem hai kẻ đang bút tốc trong bài thi là ai. Hóa ra vẫn là những gương mặt quen thuộc. Potter ném cho Snape cái nhìn đầy khinh bỉ, cậu ta đang ngồi thẳng dậy, hạ viết xuống, kéo cuộn giấy da của mình lên để đọc lại những gì mình vừa viết.

James ngáp dài và lại vò đầu, khiến cho tóc đã rối càng thêm rối. Rồi, liếc nhanh về phía giáo sư McGonagall, cậu quay lại và cười với một Sirius đang ngồi sau cậu bốn dãy ghế.

Sirius đang giơ ngón cái với James. Cậu đang lúc lắc cái ghế của mình với vẻ ung dung, để cho nó dựa trên hai chân sau. Và một cô bé ngồi phía sau cậu đang nhìn cậu đầy ngưỡng mộ, cho dù cậu có vẻ như không nhận ra. Ngồi cách cô bé này hai ghế – là Remus Lupin. Cậu trông có vẻ xanh ốm hơn bình thường và đang cảm cuì với bài thi của mình, trong lúc đọc lại những câu trả lời, cậu gãi gãi cằm bằng đầu bút, mày hơi nhíu lại.

Đuôi Trùn có vẻ lo lắng, nó gặm móng tay, nhìn chằm chằm vào tờ bài làm, di di ngón chân trên nền đất. Thịnh thoảng cậu lại dòm sang bài kẻ bên. James, lúc này đang nguệch ngoạc gì đó trên một mẩu giấy. Cậu đang vẽ một quả Snitch và bây giờ đang ghi lại những chữ cái "L.E".

- Xin bỏ viết xuống! Giáo sư McGonagall lại lú lú nói. "Trò nữa, Stebbins! Xin hãy ngồi yên khi tôi thu bài! Accio!"

Hơn một trăm cuộn giấy lượn vào không trung và bay về phía đôi tay chờ sẵn của giáo sư McGonagall, khiến bà bật lùi lại vài bước. Nhiều học sinh cười phá lên. Một vài học sinh ở bàn đầu đứng dậy, chạy lên nắm lấy khuỷu tay giáo sư McGonagall và đỡ bà đứng dậy.

- Cảm ơn...cảm ơn. Giáo sư McGonagall hôn hên. "Tốt lắm, các em đi được rồi!"

James lúc này mới vội vã gạch ngang chữ "L.E" mà cậu vừa trau chuốt tới lui, đứng dậy, nhét viết và tờ đề thi vào túi, quàng túi lên lưng và đứng đợi Sirius nhập bọn.

- Các cậu làm bài tốt chứ? Sabrina quay lại hỏi đám Potter.

- Tổ nghĩ là ổn. Tổ chẳng bao giờ phải quét nhà nên tổ đã bỏ qua câu hỏi về Bùa chú Cleaning Charm. Sirius lười biếng đáp.

- Những bùa chú dẫn đường được mình làm rất tốt. Chúng ta đã học nó ở lớp Auror's Association, nhớ không? Mình không thể tin là ngoài Oppugno còn có Homing Spell, Finite Incantatem và Homoculus Charm. Mình mong câu đó sẽ đạt điểm tối đa, còn kéo những câu mình không làm được lên. Lupin nói, về mặt đây rầu rĩ, cậu vẫn nắm chặt trong tay tờ đề thi.

- Sabrina, cậu đừng giống như Snape mà nói rằng, "mình có làm được gì mấy đâu" nhé. Nghe ối máu lắm. Đuôi Trùn chạy theo bọn trẻ, lú lú nói.

- Mình chỉ hỏi thăm các cậu. Sabrina đáp trả.

- Chúng ta đã từng trải qua hoàn cảnh này rồi...Chúng ta không thể nào làm mọi bài thi sau này nữa, làm nó một lần đã đủ tội tệ rồi. James ái ngại gãi đầu gãi tai.

Học sinh năm thứ năm ăn trưa cùng với những người còn lại trong trường (bốn chiếc bàn đã xuất hiện trở lại cho bữa trưa), sau đó chúng tập trung lại trong một căn phòng nhỏ bên cạnh Đại Sân Đường, nơi chúng chờ đến lượt gọi vào để thi thực hành. Mỗi khi một nhóm nhỏ học sinh được gọi vào theo bảng chữ cái, những người còn lại thì thầm những câu thần chú và thực hành cách giơ đũa thần, thỉnh thoảng lại chọc vào lưng hoặc mắt của nhau do lỗi.

Vì tên của tội nó đều là những vần đứng sau trong bảng chữ cái, nên tội nó phải chứng kiến hết cảnh những đứa này rồi đứa khác bước ra từ phòng thi với khuôn mặt như thể biết ngày mai là tận thế.

Và rồi tên của Sabrina được gọi lên, cô bé sẽ vào phòng thi cùng Sirius Black và Severus Snape.

Snape trước khi bước vào phòng thi còn không quên nhấn nhủ: "Bò sẽ làm tốt thôi, bò còn nhớ bò là người duy nhất đạt được 120% trong bài thi Bùa chú hay không?" Cậu run run, nhưng dường như giống là cậu đang nói với chính mình hơn. Ta cười tươi với Snape, vỗ vỗ vai cậu, ý muốn nói: "Đừng lo lắng quá Snape."

Người kiểm tra Sabrina là bà Elle Marchbanks. Bà nhìn cô rất chăm chú rồi yêu cầu cô thực hiện một bùa Cheering Charm. Vì lỡ tay nên cô bé đã khiến cho bà cứ ngồi cười sằng sặc ha..haha..hohoho như một bà già Santa suốt buổi kiểm tra. Yêu cầu thứ hai là thực hiện bùa chú Glacius – bùa đóng băng ngay trên mặt bàn. Cô bé vì muốn bà bình tĩnh lại kéo bài thi của cô tội đòi. Cô bé biến ra một cốc trà từ con hamster trên bàn, ly trà bốc hơi nghi ngút. Nhưng ngay khi dùng Glacius để biến ra những viên đá tròn xoe trông hệt như được mài bóng trong ly whiskey. Cần thận bẻ ly trà đến mời bà Elle.

Bên kia, Sirius kiểm tra cùng thầy Flitwick. Bùa Descendo của cậu khiến chùm đèn trần rớt thẳng xuống đầu thầy. Nhưng cậu cũng rất nhanh sử dụng bùa bay điều khiển nó bay ra khỏi đó một cách nhẹ nhàng. Snape kiểm tra cùng một ông già nhỏ thó có tên là Edwood Bangley. Cậu ếm một bùa Ủ tai Muffliato tốt đến nỗi ta không thể nghe được xung quanh mọi người đang mấp máy mồm nói điều gì. Và bùa Engorgio – Hóa lớn cùng bùa Thu nhỏ Reducio của cậu thực hiện tốt đến nỗi quả táo xanh trước mặt liền chuyển thành màu đỏ mọng.

Ngày thi đầu tiên cuối cùng cũng kết thúc. Không có thời gian nghỉ ngơi, vì ngày mai sẽ thi môn Biến hình. Sabrina cùng Snape lên vào thư viện, ở đó đọc sách cho tới khi mắt hai đứa mờ cả đi mới chịu về lại phòng ngủ.

Ngày thứ Ba, bọn trẻ thi môn Biến hình. Sau khi đọc hết kiến thức của cả dòng họ mấy đời nhà Sandal về Giả kim thuật và Những quy luật chuyển đổi vật chất. Cảm thấy chưa đủ, cô bé còn không quên giải thích:

"Và điều chủ yếu nhất là việc giải thích nguyên lý thứ hai của nhiệt động học theo ngôn ngữ phân tử. Với Định luật bảo toàn năng lượng là một định luật tuyệt đối. Còn về định luật entropi thăng giáng, như suy ra từ những điều nói trên, nó chỉ áp dụng được cho một tập hợp tương đối lớn các hạt, còn đối với từng phân tử riêng biệt thì quả là không thể phát biểu được nó.

Đặc tính thống kê (điều này cũng chỉ liên quan đến một tập hợp lớn hạt) của nguyên lý thứ hai của nhiệt động học không hề làm giảm giá trị của nó. Định luật entropi tăng định sẵn hướng của quá trình. Với nghĩa này ta có thể gọi entropi là chủ quản lý của cái tự nhiên, còn năng lượng là viên kế toán của nó."

Lo sợ giám thị không hiểu được điều dài dòng này, cô bé còn vẽ lại quá trình tự phát đưa hệ entropi trở về cân bằng như thế nào. Cái này rất quan trọng trong việc vận dụng môn Biến hình từ những kiến thức Vật lý đơn giản của Muggle mà mấy phù thủy thường không coi trọng nó.

Tới khi thi thực hành, bài kiểm tra đúng là Bùa Hóa chim Avis mà Sabrina đã thực hiện vào hôm qua. Cô bé làm y như vậy, mở áo chùng ra như một mẹ mìn, đem bản thân hóa thành hàng trăm con chim hoàng yến vàng bay đầy phòng trước sự ngỡ ngàng của những vị giám khảo. Tất nhiên là không phải ảo ảnh, hàng thật 100%.

- Cuộc đời ta, chưa từng thấy những phép thuật nào như vậy, nó chỉ được thực hiện bằng đũa phép. Ta còn không thể thấy chuyển động đũa phép của trò khi đó.

Bà Elle Marchbanks hiển nhiên rất hài lòng trước bài thi của ta. Cô McGonagall còn quay lại cười với ta, trong khi ở bên đó, Sandra Mollywill thực hiện Biến chiếc mũ ảo thuật thành con thỏ, nhưng không biết bằng một cách thần kỳ nào, cái đầu của cô bé mắc kẹt lại trong cái mũ.

Bọn trẻ có bài thi Thảo dược học vào thứ Tư, ngoài việc sử dụng một bùa ủ tai Muffliato để chống lại những tiếng ngáy có thể ru ngủ bất cứ kẻ nào nghe phải nó của cây Sneezewort thì bài thi Thảo dược học là môn dễ thở nhất trong ba ngày qua. Nghề nông quả là một nghề thân thiện mà. Vì sự nghiệp mười năm trồng cây, trăm năm trồng người. Không muốn chết đói thì trồng trọt là rất quan trọng a.

Thomas quả quyết là ta sẽ đạt được hết điểm O trong kỳ thi OWLS, nếu không thì đừng nhận anh làm thầy giáo nữa. Nhưng Thomas cũng rất lịch sự khi không hề làm phiền đến việc ôn tập của Sabrina. Anh cho rằng tập trung thì tốt hơn sự có mặt của anh ở đó. Ngày thứ Năm, bọn trẻ thi Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám.

Cô Gelna Hozier sẽ giám sát phần thi này của Sabrina.

- Ta nghe nói em sử dụng bùa điều khiển thời gian rất tốt. Giờ em có thể thực hiện Impedimenta để làm chậm lại chuyển động của những con Pixies trong lồng kia.

- Impedimenta.

Những con Pixies bay loạn xạ trong lồng liền như chững lại, chúng lơ dờ di chuyển một cách chậm chạp. Thậm chí khi bùa chú hết hiệu lực chúng cũng không nghịch ngợm như bình thường nữa. Sabrina còn dùng một bùa điều khiển thời gian mà không cần đọc lời chú. Đem quả táo cắn dở trên bàn lạnh lặn lại từng miếng một như mới. Sirius được cộng thêm điểm thưởng vì hoàn thành tốt bài thi sử dụng bùa khóa lưỡi Langlock và Mimblewimble.

- Ta nghe nói, từ người bạn thân Tiberius Ogden của ta, rằng con có thể làm ra một vị Thần Hộ Mệnh? Nào, một điểm thưởng...? Bà Elle Marchbanks nói.

Sirius bằng một động tác tao nhã nhất, cậu giơ đũa phép lên, vẽ một hình xoắn ốc trong không trung rồi hô:

- Expecto Patronum!!!

Một con chó to lớn màu bạc chạy vụt ra từ đầu cây đũa phép. Nó dụi dụi đầu vào vị giám khảo rồi vẫy đuôi chạy quanh phòng.

Lũ trẻ sẽ có một buổi nghỉ ngơi vào buổi chiều, trong khi Sabrina sẽ thực hiện bài thi môn số học Arithmancy. Đến khi bài thi kết thúc thì cô bé đã rất mệt mỏi rồi. Lê mình trở về phòng sinh hoạt chung sau bữa tối, dường như Snape không biết lấy đâu ra sức lực, cậu nhất quyết ép Sabrina phải dạy mà học thêm về Độc dược. Bài thi ngày mai của tụi nó.

Lý thuyết của bài thi Độc dược thật là khó, và nó rất dài. Việc bắt bọn trẻ phải nhớ hết công thức của từng món một quả là sự tra tấn về đầu óc. Và Sabrina nghĩ rằng nó đã thực hành rất tốt món thuốc giữ tươi mãi Everlasting Elixirs của mình. Snape thì khỏi phải nói, món thuốc Đa dịch Polyjuice của cậu xuất sắc chưa từng thấy trong lịch sử. Thầy Slughorn quả quyết rằng món thuốc đó có thể giữ công dụng trong cả ngày dài mà không cần uống lại.

Suốt cả hai ngày cuối tuần Sabrina và Snape đều dành trọn trong Thư viện để tra cứu lịch sử cho bài thi Lịch Sử Pháp thuật vào thứ Hai của tuần này. Tuy nói rằng là hai học sinh duy nhất nghe giảng trong giờ này. Nhưng để nhớ hàng loạt sự kiện cùng ngày tháng năm của chúng quả là một thử thách. Snape đã rất nhanh trí khi nhóm những sự kiện rời rạc diễn ra gần nhau lại. Nhưng những khó khăn mà một học sinh học lịch sử đầu phải chỉ có vậy.

Ngày thứ Hai, buổi thi Lịch sử Pháp thuật diễn ra suôn sẻ, trong khi vừa đặt bút xuống bàn cũng là lúc hết giờ. Sabrina cảm thấy mỏi nhừ tay vì bài thi này. Riêng về Trận chiến với người Không lồ và Yêu tinh nổi dậy năm 1612. Sabrina còn không quên dẫn giải rằng rất có thể trong tương lai, phù thủy nên coi trọng những giống loài này hơn (như Voldemort đã làm chẳng hạn) vì con người ta thường hay diễn giải sự việc theo kiểu chuyện đã rồi (ví dụ như khi Bộ luật về Bí mật Phù thủy ra đời thì trước đó phù thủy đã bị săn đuổi và giết chết một cách dã man rồi). Việc bàn luận và thực thi pháp luật là hai khái niệm hoàn toàn khác xa nhau. Và phù thủy nên chuẩn bị cho những gì sẽ xảy tới trong tương lai. Vì đề dự báo tương lai là điều khó khăn hơn nhiều. Nó đều dựa trên những dữ liệu có thể thấy được trong quá khứ mà không mấy ai để tâm tới.

Nhận thấy rất khó nhớ lại được các tên và không nhầm lẫn ngày tháng. Và những câu hỏi lịch sử thì lê thê như chính chiều dài của chúng; câu 4: "Theo bạn, điều luật về đũa phép đã góp phần tốt hơn hay xấu hơn vào việc kiểm soát những cuộc nổi loạn của các con yêu tinh ở thế kỷ 18?" Sabrina nghĩ là nó sẽ quay trở lại với câu hỏi này vào cuối giờ. Thử làm câu năm "Đạo luật về Bảo Mật đã bị vi phạm như thế nào vào năm 1749 và biện pháp nào được áp dụng để ngăn ngừa sự tái phạm?" nhưng ta ngờ là bản thân đã bỏ qua một số điểm quan trọng, ta có cảm giác là đâu đó trong câu chuyện phải có sự xuất hiện của những con ma cà rồng.

Cố gắng tìm kiếm một câu hỏi mà nó có thể trả lời chính xác và đôi mắt chỉ dừng lại ở câu số mười: Mô tả các tình huống dẫn tới việc thành lập Liên Đoàn Phù Thủy Quốc Tế và giải thích tại sao các thầy phù thủy của Liechtenstein lại từ chối tham gia.

Bonaccord đã muốn ngừng việc săn đuổi những người không lồ và trao quyền cho bọn họ...nhưng Liechtenstein đang gặp rắc rối với một nhóm người không lồ hoang dã và nguy hiểm sống trên núi...đúng rồi. Cố gắng nhớ lại các quyền vớ, cố gắng nhớ lại...Liên đoàn đã họp lần đầu tiên ở Pháp, đúng rồi, Sabrina đã viết về điều đó...

Những con yêu tinh đã cố gắng để được tham dự và đã bị đuổi đi...Và không một đại diện nào của Liechtenstein muốn tham dự...Bình đẳng giữa những giống loài, đúng rồi. Không thể hạ thấp những giống loài khác như vậy được. Một Hiệp ước Hòa bình chỉ có thể được thành lập dựa trên lợi ích và tinh thần chung của các bên.

Sabrina quyết tâm sẽ thực hiện rất tốt bài kiểm tra Chăm Sóc Các Sinh Vật Huyền Bí vào ngày thứ Ba để bác Hagrid không bị mất mặt. Bài thực hành tiến hành vào buổi chiều hôm đó trên bãi cỏ ở sát mép Khu Rừng Cấm, ở đó các học sinh được yêu cầu xác định chính xác các con Knarl đang lẫn trốn trong một tá nhím. (mẹo ở đây là lần lượt đổ chúng uống sữa: Knarls là các sinh vật rất đa nghi và những cái lông của nó có rất nhiều những tính chất ma thuật, nói chung những con vật đó sẽ nổi giận với cái mà nó cho là một nỗ lực nhằm đầu độc nó) Sau đó thể hiện cách đối xử phù hợp với một con Bowtruckle; cho ăn và làm vệ sinh một con Cua Lửa mà không làm cho mình bị bỏng; và lựa chọn từ một loạt các thức ăn món đồ ăn kiêng dành cho một con kỳ lân bị bệnh.

Sabrina có thể nhìn thấy bác Hagrid đang theo dõi hết sức lo lắng từ cửa sổ túp lều của bác. Khi người kiểm tra tụi trẻ, lần này là một bà phù thủy nhỏ bé và bụ bẫm mỉm cười với nó và nói nó có thể đi, Sabrina giờ ngón tay cái lên với bác Hagrid trước khi đi về lâu đài.

Bài thi Lý thuyết môn thiên Văn Học vào sáng thứ Tư cũng không đến nỗi tệ. Sabrina không tự tin là nó điền đầy đủ tên các mặt trăng của hành tinh Jupiter, nhưng ít nhất nó chắc chắn là nó không nhầm chúng với một con chuột nào. Bọn chúng phải đợi cho cho đến tối mới có thể tiến hành bài thực hành môn Thiên Văn Học; thay vào đó buổi chiều bọn chúng thi môn Tiên Tri.

Vì người dạy bộ môn Tiên Tri này của Sabrina là thầy Firenze, nên khi đọc sự chuyển động của Sao Hỏa tác động tới tâm tính con người như thế nào. Sabrina đã hết hồn khi mình buột miệng rằng, sẽ có sự đổ nát thì mới có thứ mới được thiết lập. Cô bé biết rằng mình lại vừa mới thò ra một câu triết lý y hệt thầy Dumbledore. Ai ngại nhìn thầy Firenze không hiểu rằng thầy có hiểu điều này không. Nhưng thầy chỉ gạt đầu cười với Sabrina rồi nhìn cô đầy bí ẩn mà nói:

- Nếu ta là trò, ta sẽ quan tâm tới sự thăng hàng của các hành tinh trong Hệ Mặt trời. Trò có thể quan sát quỹ tích của chúng vào buổi tối ngày hôm nay.

Bằng một đầu óc đầy tinh táo của một nhà khoa học, ta không cho rằng 8 hành tinh trong Hệ Mặt trời có thể nằm thẳng hàng. Nếu có, chúng chỉ giao hội ở một vị trí rất gần nhau mà thôi. Có truyền thuyết cho rằng, khi các hành tinh nằm thẳng hàng, hoặc ở vị trí gần với một đường thẳng trên bầu trời. Lực hấp dẫn của tất cả những hành tinh cộng hưởng lại sẽ gây ra thảm họa động đất, sóng thần trên vỏ Trái Đất. Khi điều này xảy ra, chúng ta sẽ thấy hiện tượng Nhật thực đối với Sao Kim và Sao Thủy. Còn nếu nhìn về phía đối diện, chúng ta sẽ thấy hiện tượng Nguyệt Thực đối với sao Hỏa, sao Mộc và sao Thổ. Vì vậy sự trùng hợp này là rất nhỏ.

Khi bọn chúng lên tới đỉnh của Tháp Thiên Văn vào lúc 11 giờ, bọn chúng nhận thấy đó là một đêm lý tưởng để quan sát các vì sao, không một gợn mây và rất yên tĩnh. Mặt đất tắm mình trong ánh trăng bàng bạc và không khí hơi lạnh lạnh. Bọn chúng chia nhau các ống kính viễn vọng và khi giáo sư Marchbanks cho phép, bắt đầu điền vào cái bản đồ sao bỏ trống mà bọn chúng vừa nhận được.

Giáo sư Marchbanks và Tofty đi đi lại lại giữa bọn chúng, theo dõi bọn chúng điền chính xác vị trí của các ngôi sao và hành tinh mà chúng quan sát được. Tất cả yên lặng ngoại trừ tiếng loạt xoạt của các tờ giấy da, tiếng thoảng có tiếng động của một cái ống kính viễn vọng khi học sinh điều chỉnh vị trí của nó trên giá, và tiếng viết lông cào sột soạt. Một tiếng rười đã trôi qua, sau đó lại một tiếng nữa; các vùng ánh sáng vàng phản chiếu nhấp nháy hình vòng trên mặt đất phía dưới bắt đầu biến mất khi ánh sáng từ các cửa sổ lâu đài tắt đi.

Quả thực, tuy không nằm chính xác trên một đường thẳng, nhưng quỹ tích của các hành tinh đang chuyển động đều nằm trên cung góc 96 trên bầu trời. Tất cả các hành tinh nằm cùng một phía với Mặt trời và cùng nằm trong một góc quadrant, đây là sự giao hội của những hành tinh.

Ta nhìn xuống bản đồ và điền hành tinh đó vào, nhưng có cái gì đó lôi cuốn sự chú ý của ta; làm ngừng cây bút lông lơ lửng phía trên tờ giấy da, liếc mắt xuống mặt đất tối đen bên dưới và nhìn thấy sáu cái bóng đang đi qua bãi cỏ. Nếu họ không chuyển động và ánh trăng không rọi thẳng xuống đầu họ thì bọn họ hoàn toàn lẫn vào bóng đêm. Ngay ở khoảng cách này, Sabrina cũng có cảm giác kỳ cục là nó nhận ra cái điệu đi của một bóng người trắng sáng nhất trong số họ, người có vẻ đang dẫn đầu nhóm người.

Sabrina không thể nghĩ ra tại sao giáo sư Gelna Hozier lại muốn ra ngoài đi dạo vào lúc sau nửa đêm như thế này cùng với năm người khác. Có ai đó họ phía sau, và cô nhớ ra là cô mới làm được một nửa bài kiểm tra. Dán mắt vào cái ống kính viễn vọng, sẵn sàng tóm bắt một âm thanh lạ thì nó nghe thấy một tiếng gõ cửa xa xa vọng vọng trên mặt đất không một bóng người bên dưới, ngay sau đó là tiếng chó sủa lớn như điên.

Ta nhìn lên, tìm đập thành thịch như sắp sửa nhảy ra khỏi lồng ngực. Có ánh sáng trên ô cửa sổ túp lều của bác Hagrid và đàn người băng ngang qua bãi cỏ bây giờ đang in bóng lên cửa sổ. Cánh cửa mở ra và ta nhìn thấy rõ ràng có sáu bóng người đang bước qua ngưỡng cửa. Cánh cửa đóng lại và ngôi nhà chìm vào yên lặng.

Sabrina cảm thấy bồn chồn. Ta liếc nhìn xem Sirius hay James có để ý thấy gì không, nhưng giáo sư Marchbanks đã đi đến sau ta ngay lúc đó, và vì không muốn trông có vẻ là đang xem lên bài của bất kỳ ai nên Sabrina vội vàng cúi xuống cái bản đồ sao của cô và giả vờ như đang thêm vào đó các chú thích trong khi thực ra thì đang quan sát từ mép lan can về phía túp lều bác Hagrid. Các hình bóng bây giờ đang chuyển động ngang qua cửa sổ túp lều, làm chấn mất ánh sáng.

Ta có thể cảm thấy đôi mắt của giáo sư Marchbanks chĩa vào sau gáy và buộc ta phải hướng mắt trở lại với cái ống kính viễn vọng, nhìn chăm chăm lên mặt trăng mà bản thân đã đánh dấu vị trí cách đây cả tiếng đồng hồ, nhưng ngay khi giáo sư Marchbanks hướng ra chỗ khác nó nghe thấy một tiếng gầm lớn từ túp lều phía xa vọng qua màn đêm lên tận đỉnh của Tháp Thiên văn. Vài học sinh xung quanh rời khỏi ống kính viễn vọng và bắt đầu nhìn về phía túp lều của bác Hagrid. Giáo sư Toffy ho thêm một tiếng khô khan nữa.

- Cố gắng và tập trung vào, các trò. Ông nói êm ái.

Phần lớn học sinh quay lại với cái ống kính viễn vọng. Sabrina nhìn sang bên trái.

James Potter đang nhìn chăm chăm về phía lều bác Hagrid.

- E hèm— còn hai mươi phút nữa. Giáo sư Toffy nói.

Potter giật bản mình và quay ngay trở lại với cái bản đồ sao; Sabrina nhìn xuống cái bản đồ của mình và nhận thấy nó đã đặt nhầm tên Mars cho sao Venus. Cúi người xuống để sửa.

Có một tiếng ẦM!!! lớn từ mặt đất. Vài người kêu to Ôi! khi bọn chúng tự choc mặt mình với phần đuôi của ống kính viễn vọng bởi chúng muốn nhô người ra để xem cái gì đang xảy ra bên dưới.

Cánh cửa túp lều bác Hagrid mở rộng và nhờ ánh sáng hắt ra từ bên trong túp lều, bọn chúng nhìn thấy rất rõ cái bóng khổng lồ của bác đang la hét và giờ nắm đấm, bác đang bị bao vây bởi sáu người, tất cả bọn họ có vẻ đang cố gắng làm Choáng Váng bác, nếu cứ xét theo những tia sáng đỏ mà bọn họ vung về phía bác Hagrid.

- Không! Sabrina la lên.

- Các trò! Giáo sư Toffy nói với giọng phạt ý. "Đây là giờ kiểm tra mà!"

Nhưng không ai còn chú ý đến cái bản đồ sao của bọn chúng nữa. Những chùm sáng đỏ rực vẫn đang bay lên từ túp lều của bác Hagrid, và có vẻ như chúng bật ra khỏi bác, bác vẫn đứng thẳng và vẫn đang đánh nhau nếu như theo Sabrina nhìn thấy. Những tiếng la hét vang vọng khắp mặt đất; một người đàn ông la lớn, "Hãy biết điều đi, Hagrid!"

Bác Hagrid gầm lên: "Biết điều cái chết tiệt ấy, các người sẽ không thể bắt được thằng nhỏ đâu!" Sabrina có thể nhìn thấy hình dáng bé xiu của con Fang đang cố gắng bảo vệ bác, nó liên tục lao vào các phù thủy xung quanh bác cho đến khi Lòi Nguyên Choáng Váng giáng trúng nó và nó ngã lăn ra đất. Bác Hagrid rít lên một tiếng thịnh nộ, nâng thủ phạm lên khỏi mặt đất và ném hất ta đi; người đàn ông bay vèo đi cách đó cả đến 10 feet và không đứng dậy được nữa. Sabrina thờ hồn hèn, hai tay giờ lên bịt miệng; Harry nhìn Sirius và thấy cậu cũng đang rất hoảng sợ. Không ai trong bọn chúng từng trông thấy bác Hagrid trong trạng thái như vậy trước đó.

- Nhìn kia! Peter kêu ré lên, hấn đang dựa vào cái lan can và chỉ về phía chân lâu đài, nơi có cánh cửa trước lại mở ra một lần nữa; có thêm ánh sáng tràn ra soi rõ thảm cỏ tối đen và một hình bóng đen dài đang chạy vội vã qua bãi cỏ.

- Bây giờ! Giáo sư Toffy lo lắng nói. "Chỉ còn 16 phút nữa thôi!"

Nhưng không ai chú ý đến lời ông, bọn chúng đang theo dõi cái người bây giờ đang chạy về phía xảy ra trận đấu bên cạnh túp lều bác Hagrid.

- Làm sao các người dám! Bóng người la to trong khi chạy. Làm sao các người dám.

- Đó là cô McGonagall! Lily thì thầm.

"Hãy để bác ấy yên!!!" Giọng giáo sư McGonagall văng lại từ bóng tối. "Cái quái gì khiến các người tấn công bác ấy? Bác ấy chẳng làm gì hết." Những bóng người xung quanh túp lều cùng giáng it nhất là bốn lòi nguyên Choáng Váng vào giáo sư McGonagall. Mới được nửa đường từ lâu đài đến

túp lều thì chùm ánh sáng đỏ đung vào bà, trong giây lát, bà trông như toả sáng và ngập trong ánh sáng đỏ dị thường, sau đó ngã ngửa người ra và không nhúc nhích nữa.

- Galloping gargoyles! Giáo sư Toffy la lên, trông ông có vẻ cũng hoàn toàn quên biến bài kiểm tra. "Không báo trước! Thật là một hành động dê hèn!"

- LỬ HÈN NHẤT! Bác Hagrid gầm lên; giọng bác vang lên tận tới đỉnh tháp, và một vài ánh sáng nháy lên bên trong lâu đài. "LỬ HÈN NHẤT KHÔN KIẾP! HÃY NHẬN LẦY NÀY – VÀ ĐÂY NỮA –..."

- Ôi trời - Sabrina thở hổn hển.

Bác Hagrid đâm mạnh vào hai kẻ tấn công gần nhất, nếu cứ xét theo cái cách bọn chúng đổ xuống ngay lập tức thì có vẻ bọn chúng đã bị hạ gục. Ta nhìn thấy Hagrid gặp người xuống và nghĩ cuối cùng bác đã bị một lời nguyền đồn ngã. Nhưng ngược lại, ngay sau đó bác Hagrid đứng thẳng lên với một cái gì đó trông như cái bao tải trên lưng – Sabrina nhận ra đó là thân hình mềm oặt của con Fang đang nằm vắt qua vai bác.

- Bắt lấy thằng nhò! Giáo sư Gelna la to, nhưng kẻ giúp đỡ còn lại của bà ta có vẻ miễn cưỡng tiến vào phạm vi tầm những quả đấm của bác Hagrid, hẳn ta thật lười lại rất nhanh, vấp phải một đồng bọn đang bất tỉnh và ngã lăn ra. Bác Hagrid quay đi và bắt đầu chạy với con Fang vẫn nằm vắt qua cổ. Gelna ném theo một lời Nguyền Choáng Váng, và bác Hagrid ngã thẳng vào trong bóng tối.

Cả một phút dài run rẩy trôi qua trong yên lặng trong khi tất cả mọi người nhìn chăm chăm xuống đất, miệng há hốc. Sau đó giọng giáo sư Toffy yếu ớt cất lên: "Hừm...còn năm phút nữa, tất cả các trò."

Khi cuối cùng nó cũng kết thúc, ta, James Potter cùng Sirius đặt câu thả những cái ống kính viễn vọng trở lại giả và trèo xuống vôi và theo cái cầu thang xoay ốc. Không học sinh nào muốn đi ngủ, bọn chúng trò chuyện âm âm và sôi nổi tại chân cầu thang về cái bọn chúng vừa được chứng kiến.

- Mụ đàn bà xấu xa! Sabrina thở hổn hển, cô bé có vẻ rất khó khăn trong việc kiềm chế giận dữ. "Cố gắng tấn công trộm bác Hagrid trong đêm tối!"

- Mụ ta nhắm vào một ai đó, không phải bác Hagrid!!! Sirius thêm vào.

- Bác Hagrid đã rất giỏi, đúng không? James nói, trông nó có vẻ lo sợ hơn là bị gây ấn tượng. "Làm sao mà các lời nguyền lại không có tác dụng với bác ấy nhỉ?"

- Đó là do dòng máu khổng lồ của bác ấy. Sabrina run run nói. "Rất khó có thể làm Choáng Váng một người khổng lồ, bọn họ rất khỏe...nhưng tội nghiệp giáo sư McGonagall...bốn lời nguyền Choáng Váng cùng tấn công thẳng vào ngực và cô ấy không còn trẻ nữa, đúng không?"

- Thật là kinh tởm. Gạc Nai nói, trong khi lắc lắc cái đầu một cách khoa trương.

Các học sinh xung quanh bọn chúng tản đi trong khi vẫn bàn tán hết sức sôi nổi về cái bọn chúng vừa mới nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 30: Look At Me Now!!!

Bọn trẻ chia nhau tìm kiếm trong lâu đài hồng phát hiện ra ai là người mất tích. Đúng lúc này thì thầy Dumbledore hổn hển chạy tới.

- Ta đã không có mặt tại lâu đài vào lúc đó. Ta e là học trò duy nhất bị mất tích là Murphy McNully. Những kẻ tấn công đã để lại một tọa độ 53°S, 103°W, một nơi nằm giữa biển Thái Bình Dương. Sabrina trò hãy báo ngay cho các Thân Sáng, ta đã báo tin cho Hội Phượng Hoàng. Giờ không có thời gian, chúng ta phải ngay lập tức lên đường. Cụ Dumbledore nói.

- Chúng con cũng sẽ đi cùng. Snape cùng Potter, Ragnarok và Sirius đồng thanh nói. Lupin cũng gật đầu chắc chắn về điều này.

- Không được, rất nguy hiểm. Ta từ chối.

- Cậu lúc nào cũng tự mình gánh lấy những trách nhiệm lớn lao ấy. Vậy nên dù cậu có nói gì lúc này đi chăng nữa. Chúng ta sẽ sát cánh bên nhau. Lần này chúng ta sẽ cùng nhau chiến đấu. Sirius đặt tay lên vai ta, kiên định mà nói.

- Đúng vậy Sabrina à. Chúng ta sẽ chiến đấu cùng nhau. Nếu hận thù này xuất phát từ dòng họ Vanderboom, chúng ta sẽ cùng nhau chia sẻ nó. Điều cốt yếu ngụ tại ý chí của tập thể. Ta không thể nhận ra giá trị của một con người khi ta nhìn vào họ nhưng sự đoàn kết của một tập thể có sức mạnh xoay chuyển cả thế giới. Thầy Dumbledore nói.

Ta không còn cách nào ngoài việc gật đầu đồng ý, rồi quay lại dặn dò mọi người:

- Các cậu hãy di chuyển bằng chổi, khi một phù thủy ở trên cao sẽ có lợi cho đòn đánh của họ hơn như tớ đã nói. Tớ chưa dạy các cậu về việc sử dụng

ảo ảnh trong chiến đấu. Nhưng hãy cố gắng bật khiên bất cứ lúc nào các cậu có thể.

Từ Hogwarts, đoàn người dộn thổ tới gần bờ biển Thái Bình Dương rồi tiếp tục dùng chổi bay tới vị trí được xác định. Bọn họ phải bay rất cao, dưới áp suất của không khí, Sabrina cảm thấy như ngực mình bị chặn lại, từng cơn gió đánh vào đó thùm thụp. Do trên cao không khí càng loãng, cô cảm thấy choáng váng mặt mày.

- Sử dụng bùa hưng phấn, tăng cường khả năng chịu đựng của cơ thể. Sử dụng thêm bùa trấn tĩnh. Đẩy nhanh tốc độ phản ứng ma thuật, tăng cường lực bộc phát tức thời. Ngăn chặn cảm giác đau đớn. Sử dụng chúng ngay lập tức. Sabrina hét lên.

Ở giữa biển là một hòn đảo nhỏ, không cây cối mọc lên chỉ ngoài cây cổ thụ lớn với hình dáng của một người phụ nữ đang than khóc – Mary Vanderboom. Trên đảo là một tòa tháp lớn được hình thành từ 16 cột bê tông uốn cong giống hệt nhau tượng trưng cho sự đoàn kết, đồng lòng. Khoảng cách giữa các cột bê tông được phủ đầy kính màu trắng và xanh, những chiếc cột này không hề tuân theo định luật hình học phi Euclid, những cột trắng cong cong như con sóng cuộn trào mãnh liệt trên biển. Một minh chứng cho việc không một con người nào có thể tạo ra được tòa tháp này.

Mà đứng trước cây cổ thụ là Gelna Hozier và Murphy McNully. Và ai kia, ta phải dụi dụi mắt lại để nắm chắc là mình không bị ngáo ngơ trước tình hình này. Brook, đứng đó, cao lớn, lịch lãm với bộ tuxedo. Còn Murphy, tại sao trông cậu chẳng có vẻ gì là đang bị uy hiếp cả. Gelna ngược mặt lên nhìn ta, rồi à chậm rãi nói:

- Morningstar, ta cần nói chuyện với ngươi! Ta đã đợi ngươi từ rất lâu rồi đấy!!!

- Ta sẽ xử lý chuyện của ngươi sau, giao Murphy ra đây đi!

Nụ cười lớn chột tất trên khuôn mặt của Gelna, à không còn giữ cái bộ dáng đắc thắng điên cuồng hiếu chiến nữa mà trái lại, có một tia thất vọng. À nhân mặt nói:

- Có vẻ như ngươi không nhận ra ta. Giãn cái cơ mặt ra, đừng hằm hằm như đâm lê thế. Ngươi đang làm ta cảm thấy tự ái đấy.

Nói rồi cơ thể của Gelna vặn vẹo, trông à như thể bị một bàn tay khổng lồ bóp chặt lấy đến méo mó. Từ những nơi dăm dọ khắp thân mình trắng bệch như sáp đang từ từ phồng ra, tóc à trở thành màu đen, làn da vẫn vậy, nhưng trên khuôn mặt đã bị cháy xém đến một nửa. Đôi mắt dài hẹp mở lớn ra, đỏ quạch. Và cái miệng rộng ngoác của à cất lên tràng cười rợn người thất thanh. Tràng cười vọng lại dưới mùi muối biển và những cơn sóng đến lạnh toát.

- Giờ thì đã nhớ ra ta chưa hả?

- Có vẻ như ngươi đang "hường lạc" ở đây đấy hả? Brook rít lên, trông gã điên cuồng như một con robot bằng xương với đôi mắt đỏ quạch giật tít liên hồi. Nó long lên sòng sọc.

- Lilith, ngươi làm gì ở chỗ này? Còn ngươi nữa Brook, há cái mồm ra mà thưa lên, hằng ngày ngươi nói nhiều lắm cơ mà.

- Ô Morningstar đây à, nếu ngươi muốn, có thể gọi ta bằng tên đó. Vì giờ đây đối với ta nó chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi. Ánh sáng luôn song hành cùng bóng tối. Có người chiến thắng tất có kẻ chiến bại. Chiến tranh không quyết định được kẻ nào đúng, nó quyết định người ở lại. Những ham muốn để giữ lấy sự yên lành vị ki thời lên ngọn lửa chiến tranh. Và hận thù được sinh ra để lấy làm vỏ bọc cho tình yêu. Mọi quan hệ nhân quả tất yếu thôi. Ngày hôm nay, ngươi ở đây cũng là để gánh một phần hậu quả cho tội lỗi của mình đấy. Brook bắt đầu nói như một cái đài radio bật lên vào đúng giờ thời sự.

Hóa ra điều đầu tiên ngươi cần biết. Bất cứ kẻ xấu nào cũng có "nghệ danh" để hoạt động trong giới giang hồ. Nếu thấy một kẻ có tới hai cái tên. Run!!! Chạy ngay đi!!!

- Hãy biến mất cùng với thế giới này đi. Lilith điên cuồng hét lên.

À vuron ngực, hít một hơi dài rồi thổi ra một cơn mào lửa có 9 cái đuôi dài rừng rực hết như lông đuôi phượng hoàng.

- Ta sẽ không để ngươi giết hại bạn bè của mình.

Nói rồi ta vung đũa một đường thật lớn, đem không gian uốn cong, hút lại đòn đánh của Lilith rồi bật ngược trở lại à bằng một phản đòn toàn phần. Cơn mào lửa chỉ đi xuyên qua cơ thể trắng sáp của à, như bị một cái máy xay sinh tố hút vào trong không khí, biến mất hoàn toàn.

À chính là Lilith, tay chân của Lucifer, người vợ đầu tiên của Adam, người phụ nữ rơi xuống từ thiên đàng cùng lúc với Lucifer. "Mother of demons" – mẹ của tất cả ác quỷ.

- Ngươi không bao giờ hiểu được Sabrina Morningstar. Ta mới là người ở bên cạnh Lucifer trong suốt quãng thời gian đó. Gắn bó, trung thành, phục vụ, tận tụy cúc cung. Nhưng đổi lại ta được gì chứ? Lucifer chỉ muốn ngươi, chị gái song sinh của hắn trở thành Nữ hoàng Địa ngục. Sao đó không phải là ta? Định mệnh nào bắt những kẻ từ khi sinh ra ở sẵn trước vạch đích mặc cho sự cố gắng của người khác trở nên vô nghĩa chứ hả?

- Lucifer, nó có suy nghĩ riêng của nó. Và nó cho rằng tình thân trong gia đình thì luôn luôn hơn người đứng bên ngoài Lilith à. À còn nữa, Voldemort cũng đồng ý cho ta nằm trên. =)) (âm chỉ Lilith chạy trốn khỏi Thiên đường vì Adam không chịu cho à nằm trên trong chuyện gối chăn)

- Lucifer đã nói với ta rằng chỉ có một cách chữa được vết thương lòng. Không giống như nỗi đau từ vết thương trên xác thịt, nỗi đau trong thâm tâm ta sẽ theo ta đến cuối đời, mãi mãi không bao giờ lành. Chỉ có tình yêu mới chữa lành được nó. Phải Lucifer lại đi nói về tình yêu. Nhưng hắn chưa bao giờ

công nhận ta, công nhận ta như một người phụ nữ có thể đứng ngang hàng cùng hắn. Không công nhận ta có thể trở thành Nữ hoàng Địa ngục.

- Khi con người ta bị tổn thương họ học cách căm ghét, Lilith ạ! Khi họ làm tổn thương người khác, họ sẽ bị căm ghét và tự dần vật bởi tội lỗi. Nhưng hiểu được nỗi đau sẽ giúp mọi người xích lại gần nhau hơn. Nỗi đau giúp con người trưởng thành hơn. Ta đã hy vọng người có thể bước đi trên con đường sáng nhưng người đã lầm đường lạc lối. Người sa vào con đường thăm thẳm đen tối không lối thoát.

Đúng vậy, chúng ta học cách cảm nhận nỗi đau, nghĩ về nó, chấp nhận nỗi đau và tìm cách chung sống cùng với nó. Trong biển cả của sự sống, nỗi đau là một thủy triều trời sụt, dâng lên vô bờ liên tục. Chúng ta cần học cách để nó cuốn trôi chúng ta mà không chìm đắm trong đó. Cuộc sống của chúng ta không phải là kết thúc nơi nỗi đau bắt đầu, nhưng đúng hơn, đó là nơi chúng ta bắt đầu học được cách hàn gắn nỗi đau nó. Chữa lành nó, tìm ra câu trả lời cho chính bản thân mình.

- Chỉ có vị thần mới có thể thay đổi cái thế giới đáng nguyên rủa này. Đó là sứ mệnh của ta. Thế giới này tràn ngập những điều trớ trêu. Sống càng lâu, người sẽ càng nhận ra rằng cái hiện thực vô nghĩa này chỉ chứa toàn đau đớn và thống khổ. Hãy nghe đây Morningstar, trong thế giới này ánh sáng luôn song hành cùng với bóng tối. Có người thắng ắt có kẻ bại. Những ham muốn duy trì lấy hòa bình ịch kỷ dẫn tới chiến tranh. Và hận thù được sinh ra để lấy làm vỏ bọc cho tình yêu. Thế giới này tràn ngập chiến tranh, thù hận đã rải rác khắp nơi. Dù cho là mặt đất, Thiên đường hay Địa ngục cũng đầy rẫy chiến tranh đó thôi. Chính ta sẽ là người kết thúc cuộc chiến bất tận giữa hai phe Thiên đường và Địa ngục. Những đứa con do chính mình sinh ra, phải tận mắt nhìn thấy chúng tiếp tục chiến đấu, tiếp tục mất mạng. Từng người, từng người một. Không có hồi kết, họ cứ tiếp tục chết đi. Những thiên thần tiếp tục sống với thứ được gọi là "hòa bình". Con người cũng vậy, dù cho họ đều đổ dồn lực vào cho chiến tranh, vũ khí, nhưng những kẻ đạo đức giả luôn miệng nhắc tới "hòa bình". Thứ tạo nên hòa bình cho cường quốc của các người là những xung đột và chết chóc của những quốc gia nhỏ bé, của những sinh linh nhỏ bé yếu thế hơn. Thứ gọi là "hòa bình" đó thực chất là bạo lực và xung đột không ngừng tới từ cả trong lẫn ngoài.

- Vị thần mà người nói đến là ai? Thế giới hay vũ trụ này được tạo nên từ xung đột, người đừng quên điều này. Cả ta và người đều giống nhau, đều chiến đấu cho lý tưởng của mình. Chúng ta đều phải hứng chịu nỗi đau khi mất đi thứ vô cùng quý giá. Dù rằng, con người không thể hiểu thấu lẫn nhau. Nhưng khi chia sẻ cùng một nỗi đau với người khác, con người sẽ xích lại gần nhau hơn. Cứ như vậy nó tạo thành một chuỗi thù hận. Nhưng chúng ta phải kiên định bước tiếp. Sẽ cần phải bắt đầu từ đâu đó, Lilith ạ. Con người sống cùng với niềm tin của mình. Ta cũng sẽ không hạ thấp niềm tin của người.

- Chính ngài đã nói với ta, gọi ta, chỉ dạy ta, chính ngài cũng đã nói ông ấy đến để đem lại hòa bình và trật tự cho thế giới. Goddess of Death – Chthon. Vị thần thực sự, chủ nhân thực sự của Địa ngục. Người không hiểu nỗi đau của ta, Morningstar. Ta có hai nỗi đau lớn nhất trong cuộc đời này, không phải Lucifer. Ta không quá đau lòng cho một tình yêu tuyệt vọng đâu. Nỗi đau thứ nhất là khi chính ông nội của người Sullivan, kẻ đã muốn lập lại trật tự cho Địa ngục. Ông ta nói rằng muốn đàm phán hòa bình với Chthon. Nhưng thật không thể ngờ rằng, lựa chọn này của ngài đã dẫn đến một kết cục bi thảm. Vì tin những gì Sullivan nói, Chthon bị phong ấn lại tại Luyện ngục. Còn những kẻ đi theo ngài đều phải chết! Trong đó có cả những đứa con của ta, Morningstar à. Người là kẻ bỏ trốn khỏi cuộc chiến đó. Người có tư cách để nói chuyện với ta ư? Nỗi đau thứ hai của ta xuất phát từ câu chuyện của nhà Vanderboom, mà kẻ phải trả giá cho điều đó đang đứng tại đây. Murphy hay ta phải gọi là German Vanderboom. Nhà Vanderboom nghe theo chỉ dẫn của Chthon về thứ Tiên dược Trường sinh, tạo ra cây Thế giới từ cái chết của Mary. Nhưng thứ trở lại sau khi Mary đã chết và uống "Elixir of Living Forever and Ever" chính là ta. Mary đã không bao giờ quay trở lại. Thằng bé phát hiện ra chuyện này và đã tự mình uống Tiên dược Trường sinh, nó không chết, cũng không trở thành ma cả rồi. Ta cho rằng đó là vì tình yêu của Mary để lại. Nhưng nó đã ra tay với ta, tuy rằng ta không chết. Nhưng ta sống còn không bằng chết. Ta tồn tại như một linh hồn vất vưởng, còn ti tiện hơn cả con ma ti tiện nhất. Nhưng ta lấy đi được đôi chân của nó. Đôi chân mà chính người đã lắp lại cho nó. Lại một lần nữa, người phá đám chuyện tốt của ta Morningstar.

- Ta không đủ tư cách để nói về nỗi đau của một người mẹ. Nhưng ta có thể nói với người, mong rằng điều này có thể đem lại bình yên trong tâm hồn người. Trong thế giới này, người sẽ đón đau, phải. Nhưng hãy có một trái tim biết yêu thương. Nó sẽ chinh phục toàn thế giới. Con người ta khởi chiến vì những gì họ yêu thương, từ gia đình, người thân, bạn bè, rồi rộng ra là đất nước, tổ quốc, nơi những con người cùng chung sống gọi là đồng bào. Tất cả đều từ những gì họ tin tưởng và yêu thương. Con người người bây giờ là kết quả từ suy nghĩ của người. Ta thấy người thật đáng thương, linh hồn người không biết đến "hòa bình", nó không thể được giữ bởi cố gắng hay chiến tranh, nó được giữ bởi sự thấu hiểu giữa người với người. Ta sẽ đấu tranh cho thứ được gọi là hòa bình ấy, ta nhất định sẽ nắm lấy nó mà không bao giờ để mất. Ta sẽ không bao giờ từ bỏ.

- Một kẻ đứng từ trên nhìn xuống như người thì hiểu cái gì hả Morningstar? Giờ người hãy hứng chịu nỗi đau đó đi.

Vừa nói dứt lời, một quả cầu năng lượng đen khổng lồ phóng về phía ta. Xung động của nó khiến không gian như bị bẻ cong. Vút mình lao đi.

Uỳnh!!! Một vụ nổ chấn động, quả cầu bị chặn đứng lại bởi cột nước khổng lồ mà thầy Dumbledore dựng lên như một bức tường thành. Nước biển vỡ nát bắn tung tóe hết một cơn mưa lớn.

Nhưng Lilith dùng toàn lực, đem quả cầu ấy phá vỡ bức tường nước. Mắt thấy quả cầu ấy đang dần tiến về phía mình. Ta lập tức khởi động Ấn chú, đem nửa thân biến thành con rồng đen với thanh kiếm Sequora trên tay. Nhưng quả cầu đó bị chặn đứng lại trong không gian bị bóp méo. Quả cầu bắn vút trở lại phía Lilith đang đứng đó.

Người mới tới, áo choàng đen tung bay trong gió. Vẫn dáng đứng hiên ngang khi anh nghiêng mình chặn lại đòn tấn công đó bằng cây đũa phép lông đuôi phượng hoàng màu trắng nổi bật. Khí thế như một Vị thần thực thụ - Dark Lord Voldemort.

- Giết gà thì cần gì đến dao mổ trâu. Ngài cứ nghỉ ngơi, ăn chơi xoi nước đi ngài Hiệu trưởng.

- Tom, cảm ơn trò. Trò đã chọn cho mình phe trong cuộc chiến với bóng tối. Thầy Dumbledore mỉm cười với Voldemort.

Quả cầu đen đó không phải là dạng năng lượng bình thường, nó chính là thiên tai. Lửa, dòng chảy của nước, gió, đất...hầu hết những phép thuật của phù thủy là dựa trên các hiện tượng một cách tự nhiên. Nhưng với thiên tai lại là trường hợp khác. Nó xảy ra dưới điều kiện vô cùng hiếm như là động đất, sóng thần. Ma thuật khác thường nén chặt lại trong áp suất cao được giải phóng, khối cầu đó, gây nên thiên tai khiến cho thế giới tan nát. Một ma thuật hùng mạnh của Địa ngục.

Nhưng nó chỉ để lại một vết xước nhỏ trên mặt của Lilith. Đường như năng lượng khổng lồ đó bị ả hấp thụ sạch sẽ. Hoặc đòn tấn công đã đâm xuyên qua ả, chạy tới một không gian khác. Nếu giả thuyết thứ hai là thật, thì ả có khả năng di chuyển giữa các vùng không gian khác nhau giống như Leviathan.

- Anh muốn thử một khả năng. Em sẽ sát cánh bên anh chứ?

Ta thật bội phục Thomas khi giờ phút này anh vẫn còn nói được mấy lời buồn nôn đó.

- Em chính là một nửa của anh.

Đường như giữa chúng ta có thể hiểu thấu được nhau. Ta chém một đường về phía Lilith.

- Mãn thiên diệt thần.

Đem toàn bộ sức mạnh khổng lồ từ đạo sấm sét đen ngòm xé trời lao xuống như vòi rồng. Con rồng sấm sét đen bất chợt biến mất trong không khí. Để rồi hiện mình chỉ trong tích tắc, nhào tới bất ngờ cắn xé Lilith. Đòn đánh trúng vào ả. Khiến toàn thân ả xây xước trầy trụa, cánh tay trái đón nhận toàn bộ vụ nổ mà gây nát. Buồng thông xuống.

- Ta quên mất là người cũng là chủ nhân của Cuốn sách Bóng tối. Voldemort, người đã gửi đòn đánh đó đến một vùng không gian khác.

- ả ta chỉ hấp nạp được đòn đánh khi sử dụng chính bản thân như một cánh cổng để đi xuyên qua mọi vật, một cánh cổng đưa tới một chiều không gian khác. Nhưng chiều không gian đó kết nối với chiều không gian mà anh đã đưa đòn đánh của em đi vào đó. Nó đánh trúng ả khi ả nghĩ rằng bản thân mình đã thoát được khỏi đòn đánh đó. Nhưng không. Ta gửi nó tới chiều không gian ả xuất hiện để rồi hữu hình nó trở lại. Thực chất là đòn đã đánh trúng ả ở chiều không gian khác. Thomas nói.

- Đúng là thầy giáo đẹp trai của em. Ta là một học trò chăm chỉ nhưng ta không chắc bản thân mình là một bác sĩ phẫu thuật lành nghề đầu Lilith.

Nói rồi ta chém một đường thanh kiếm Sequora xuống. Đem theo 5 đạo sấm sét đen xé trời lao thẳng về phía Lilith. ả ta lại biến mất ngay tức khắc.

- Đồ ngu! Người có não không hả? Ta cười lớn, gặp ả trong vùng không gian khác. Phải, thứ được gửi đến không phải đòn đánh đó, mà chính là bản thân ta.

Ta vung kiếm, kiếm khí đen thẫm tạo thành hình bán nguyệt, chém thẳng một đường lên ngực Lilith. Đem bản thân ả bật tung về sau. Lúc này cả hai mới quay trở lại hòn đảo trên biển.

- Quá muộn rồi Morningstar! Ta chấp nhận cái chết của bản thân cho sự trở lại của ngài.

Nói rồi ả tóm lấy Murphy. Cánh tay còn lại chọc xuyên qua da thịt cậu, kéo ra từ xương sống cậu một con quay Atom Bomb Lõi Tử còn dính nhiều đầy máu trên đó.

- Không!!! Sabrina hét lên.

Vùng kiếm chém về phía ả, nhưng năng lượng của con quay hòa nhập vào cơ thể của Lilith tạo thành một vầng sáng chói lòa. ả vút cơ thể bất lực của Murphy xuống đất. Còn bản thân thì dùng chính tay đâm vào ngực mình, lôi ra một trái tim đỏ hồng còn đập thình thịch. ả điên này, ả vậy mà lại muốn "đồng quy vu tận", đánh bom cảm tử ư?

Vầng sáng càng lúc càng lớn, nó bao bọc lấy toàn bộ hòn đảo. Khiến ta chói mắt không thể thấy được cảnh vật xung quanh.

Nhưng một điều kỳ diệu đã xảy ra, cái cây cổ thụ của Mary cử động, nó đem hai cánh tay của mình bóp nát những gì còn sót lại của Lilith. Rồi người mẹ ả vơn tay ra, đỡ lấy đứa con trai của bà ôm vào lòng. Bà đang khóc, những giọt nước mắt xanh lam chảy xuống trên cơ thể đứa con trai. Đem vết thương trên người cậu chữa lành. Còn bản thân thì tan biến đi thành hàng ngàn chiếc lá xanh bay đầy trời. Mary chưa từng biến mất, tình yêu của bà còn mãi với German.

Nhưng từ nơi luồng ánh sáng tập hợp lại, bốc lên đem cơ thể to lớn của Brook nhấn chìm trong đó, bốc lên rồi nó bắn vọt về phía tòa tháp. Từ chính giữa đỉnh tòa tháp dần dần mở ra. Đem trường khí tan tỏa ra xung quanh. Ngọn lửa đen của Luyện ngục bốc lên ngàn ngút. Ở nơi đó, những xúc tu đang dần vươn cái vòi của mình ra khỏi mặt đất. Một con quái vật khổng lồ với mặt người dữ tợn và bộ râu toàn là xúc tu của con bạch tuộc. Bao quanh phần thân trên của hân là một vòng tròn với 7 cái trống con tròn xoe, trên mặt trống còn khắc 3 dấu Tomoe (.) Phần chân hân cũng là những xúc tu dài ngoằng đen xì đang mở lớn hàng trăm đôi mắt xanh lóe lên. Goddess of Death Chthon tái thế.

- Luyện ngục giờ đây đã trở thành nơi không thể sống được nữa. Ta trở lại, thôi thúc bởi sứ mệnh cai trị 3 cõi Thiên Đường, Mặt đất và Địa ngục. Ta đã không còn đường lùi nữa rồi. Lilith nó là đứa trung thành. Nhưng ta đã phải lừa dối nó rằng sẽ trao lại vùng đất Luyện ngục cho nó và những đứa con. Nhưng Luyện ngục đã không thể tiếp nhận được bất cứ lực lượng nào đến từ ngoại giới. Sự sống ở đó đã không thỏa mãn được con đói khát của ta. Ngọn lửa Địa ngục thiêu đốt linh hồn ta khiến ta trở nên khát, vô cùng khát, thứ năng lượng tinh khiết từ linh hồn con người.

- Người cho rằng ta sẽ để người động vào người phụ nữ của ta hay chị gái ta sao.

Lucifer xuất hiện từ không trung. Lúc này nó giống y hệt như bản sao của ta, chỉ khác rằng bộ áo giáp rồng cùng đôi cánh của nó đỏ rực đầy lửa. Một

con rồng đỏ mang theo ngọn lửa Địa ngục.

- Lui xuống đi Thomas. Ở đây để cho em và Lucifer giải quyết được rồi. Anh hãy đưa những người khác trở về đất liền đi. Ta vung tay nói với Voldemort.

- Anh sẽ ở lại. Anh sẽ bảo vệ những người khác.

- Em sẽ biến hình thành một con rồng to đen xấu xí. Em không muốn anh thấy em trong bộ dáng đáng xấu hổ đó. Ta chống chế mà nói.

Nhưng dường như ánh mắt kiên định của anh đã gạt phăng đi tất cả. Anh giống hệt như khi lão Hagrid nhìn con rồng nhí Norbert vậy. Ta dám cá là ta có biến trở thành cái bộ dáng đáng kinh hãi nào đi chăng nữa thì anh vẫn sẽ nhìn ta nồng nàn âu yếm như vậy đi.

- Haha. Các người cứ nói như thể ta không có mặt ở đây ấy nhỉ. Đúng là tuổi trẻ. Morningstar nói đúng đó. Bọn "người thừa" cút hết đi, ở lại chỉ cản đường thôi. Bốn tọa không muốn vừa tạ thể đã sát sinh hàng loạt. "Cầm tặc cầm vương, binh pháp yếu kỹ." Để hai đứa chỉ huy ở lại đánh là được rồi.

Trông mặt Voldemort trở nên vẹo vọ, hấn tức giận cực kỳ, cái ánh mắt đỏ sọc lên đầy nham hiểm kia. Trông hấn lúc này không phải là một con rắn đang thu mình về để tập mồi nữa mà hoàn toàn là bộ dáng của một con sói, một con sói đầu đàn hoang dã khát máu. Trong không khí như xục đến mùi cay nồng, anh gào rít lên một tiếng thét thất thanh ré tai như một con quái thú đỉnh nhất phim viễn tưởng, quỷ khóc thần sầu luôn.

Cái giá cho việc trở thành con cừu là sự nhầm lẫn. Còn cái giá phải trả cho việc trở thành con sói là sự cô đơn. Dù đi theo con đường nào, là cừu non hay chó sói, bạn đều phải cân nhắc thật kỹ. Khi tìm thấy con mồi, con đầu đàn sẽ phải làm nhiệm vụ phân tích tình hình. Việc nôn nóng trong tấn công có thể khiến cả đàn sói về tay trắng. Chớp thời cơ có lẽ là một trong những bí quyết thành công của loài động vật ưa tốc độ và có thừa sự ranh mãnh này.

Đối với một con sói đầu đàn, sự tự tin vào khả năng thành công và bản lĩnh trong việc ra quyết định hành động được xem là yếu tố quyết định cho việc nó là sói đầu đàn hay sói thành viên. Con đầu đàn phải có khả năng ra lệnh, khi nào thì hành động và khi nào thì nằm yên bất động chờ "thời cơ vàng". Để dẫn dắt một đội quân dũng mãnh, nó phải mang trong mình trọng trách đánh giá cuộc săn hoặc là thành công – hoặc là thất bại, một sứ mệnh sống còn. "Vô trung sinh hữu, dĩ dật đãi lao." Không có mà làm thành có, lấy nhân đôi phó với một mồi.

- Hãy tin anh. Hấn chỉ nói vồn vện có vậy.

Nhìn thấy bóng những người thân, bạn bè, người yêu của mình đã khuất xa. Ta gơ tay ra, chạm lại thành nắm đấm về phía bên trái. Chạm vào nơi đó là nắm tay chắc chắn của em trai ta từ bên phải. Phải rồi, con tim có bao giờ nằm ở bên phải đâu. Nhưng nó có hai ngăn. Hai ngăn dành cho hai đứa trẻ song sinh bị nguyên rủa kia.

Rực rỡ và chói mắt, thái dương phát quang. Let there be light! Thái dương phát quang! Cụm từ này xuất phát từ câu thơ thứ ba của Sách Sáng thế. 1 Lúc bắt đầu, Thiên Chúa tạo ra trời và đất. 2 Trái đất không có hình dạng và trống rỗng và bóng tối bao phủ một miền thăm thẳm. Và Chúa trời đã nói: "Let there be light!" và ánh sáng xuất hiện. Ngài đã tạo ra ánh sáng để tách khỏi bóng tối và thiết lập một phép ẩn dụ tâm linh cho lòng tốt và sức mạnh của Ngài. Những đứa con của ngài, vẫn sẽ mãi là đứa con của ngài. Dù chúng ở bất cứ đâu, dù có biết bao lăm đường lạc bước. Ánh sáng đích thực. Chúng ta không bao giờ cần đi trong bóng tối, bởi vì Ngài là ánh sáng của sự sống. Và một ngày đó, "Đêm sẽ không còn nữa. Họ sẽ không cần ánh sáng của đèn hay mặt trời, vì Chúa sẽ là ánh sáng của họ và họ sẽ trị vì mãi mãi." (Khải Huyền 22:5)

- By the grace of God I'm there. I go this far. But I'm on my way.

Cả hai đồng thanh nói. Từ trong ánh sáng bước ra hai con rồng lớn một đỏ một đen. Stygimoloch spinifer - Thanh niên cháy não của Jurassic World: Fallen Kingdom

Thanh niên cứng đầu đứng theo nghĩa đen nhất phim khi một mình gián tiếp tác động cục diện cả game.v Cùng tìm hiểu đôi chút nào.

Tên chúng, Stygimoloch spinifer, khi dịch ra khá là ngẫu, có nghĩa là "Thiên thần sa ngã có sừng của sông Styx" hoặc là "Con quỷ có sừng của sông Styx" là một chi khủng long thuộc họ Pachycephalosauridae ăn thực vật sống vào cuối kỷ Phấn Trắng, cách đây khoảng 66 triệu năm trước. Thuở sinh thời, những loài khủng long đầu xương như chúng cùng chia sẻ môi trường sống với hai loài khủng long nổi tiếng khác là Tyrannosaurus và Triceratops ở Bắc Mỹ.

Các sừng lớn xung quanh đỉnh đầu của chúng dài hơn 15 cm và có đường kính lên đến 5 cm và có 2-3 sừng nhỏ hơn bao quanh các sừng lớn. Cũng giống như các loài khủng long trong họ, hộp sọ của chúng rất cứng, dày và có dạng cong tròn như mái vòm và nhẵn, có thể được sử dụng để tự vệ trong các trận đấu cùng đầu, như sừng của hươu nai, các sừng cũng hỗ trợ chúng tăng tính sát thương khi tự vệ trước các loài săn mồi. Chúng cũng có khả năng chạy ở tốc độ cao và có tốc độ ngang ngửa loài đà điểu ngày nay. Với đôi cánh lớn, đường xương thẳng chắc như thanh thép không lồ bọc một lớp vảy màng sáng bóng. Một tuyệt tác của tự nhiên.

Chúng cũng là loài sống theo bầy để bảo vệ lẫn nhau khỏi những kẻ săn mồi lớn như Tyrannosaurus, Dromaeosaurus và Gorgosaurus. Các con đực thường thách đấu với nhau để giành lãnh thổ, giành quyền giao phối với con cái hoặc tranh giành quyền lãnh đạo trong đàn. Trước đây, người ta đã nghĩ rằng chúng có tập tính giống như loài dê, tức là sẽ đấu với nhau cho đến khi có một con yếu hơn và rút lui.

- Ta là vị thánh bảo trợ cho sự sụp đổ của người. Là vị thánh sẽ chính tay chôn mồ người tại đây.

- Lũ ngu ngốc, các người nghĩ có thể làm ta bối rối với hình dạng đó ư? You can't bối rối me. Mục đích của chiến tranh là hòa bình.

Nói rồi 8 cái vòi bạch tuộc mở trừng mắt, ánh sáng xanh dương nhá lên như đèn pha ô tô, chúng vươn cái vòi đầy chân mút của mình về phía hai con

rồng, tấn công bắn phá đầy uy lực. Một tiếng ruỳnh!!! Inh tai nhức óc, mặt biển vỗ sóng ào ạt, bọt tung cao trắng xóa cả mười thước, và mặt nước thì bị rẽ đôi ra trước đòn đánh hung hãn mang theo cú nổ của một quả đại bác thần công khổng lồ. Cú đánh mang theo sức nặng như cả một trái núi ở mỗi đầu xúc tu, như hút nó lại, rồi quăng thưng cả quả núi vào kẻ thù. Đập hai kẻ trước mắt đến tan nát.

- Chà con này kinh khủng quá.

- Khi em tập trung vào điều tệ hại, em sẽ có thêm điều tệ hại. Khi em tập trung vào cơ hội, em sẽ có sự phát triển. Ta nói với Lucifer. Trong khi dùng đôi cánh rắn chắc chặn lại đòn tấn công, vụt chiếc đuôi lớn lôm chôm đẩy sừng nhọn quét trên mặt đất, gồng mình, đem các thớ cơ bóng loáng dưới lớp vảy ngà căng tức, vận toàn lực, đánh văng những cái xúc tu chỉ với một cái vẩy cánh.

Khi những vì tinh tú trên bầu trời thẳng hàng, những hành tinh tiến lại gần quỹ tích gần như thẳng hàng với nhau. Khi Nhật thực xảy ra, do Mặt Trời bị che lấp bởi Sao Thủy chứ không phải Mặt Trăng. Mọi nơi mà ta nhìn thấy, bầu trời đầy sao đang chuyển động tròn xoay, cuộn sóng tuần hoàn như dòng chảy cuộc đời lớn. Như biển cả vũ trụ, phép thuật phức tạp nhất của tự nhiên sáng rực rõ trước mắt ta như hàng ngàn vì sao cuộn mình trong cơn sóng xoáy sâu vô tận của cuộc đời.

As above, so below.

As within, so without.

As the Universe, so the soul.

Khi con người nhận ra rằng bản thân họ chính là một vũ trụ thu nhỏ. Vũ trụ trong chính chúng ta. Bộ não chúng ta chứa đựng cả vũ trụ ấy như vị thần sáng tạo. Làm thế nào một khối thạch nặng ba pound mà bạn có thể cầm trong lòng bàn tay có thể tương đương các thiên thần, chiêm ngưỡng ý nghĩa của vũ trụ, và thậm chí đặt câu hỏi về vị trí của chính nó trong vũ trụ? Đặc biệt đáng kinh ngạc là thực tế là bất kỳ bộ não nào, bao gồm cả của bạn, được tạo thành từ các nguyên tử được rèn trong trái tim của vô số ngôi sao xa xôi hàng tỷ năm trước. Những hạt này trôi dạt trong nhiều năm và ánh sáng cho đến khi trọng lực và sự thay đổi đưa chúng đến đây, bây giờ. Những nguyên tử này tạo thành một tập hợp - bộ não của bạn - không chỉ có thể suy ngẫm về chính những ngôi sao đã sinh ra nó mà còn có thể suy nghĩ về khả năng suy nghĩ và tự hỏi về khả năng tự hỏi của chính nó. Với sự xuất hiện của con người, người ta đã nói, vũ trụ đột nhiên trở nên ý thức về chính nó. Đây, thực sự, nó là bí ẩn lớn nhất của tất cả. Mà đôi mắt của con người, cũng chính trải tinh vân.

- Ta sẽ chiếu tướng hai người ngay thôi. Vì ta là Chthon – Ma thần Cổ đại vĩ đại nhất. Thế giới này sẽ diệt vong. Ranh giới giữa mặt đất, thiên đường, địa ngục sẽ không còn nữa. Nơi mọi sinh vật được sống tự do, không bị chia cắt, không luật lệ, không giai cấp. Các người nghĩ rằng ta theo đuổi lý tưởng đánh bại bộ máy phân cấp của xã hội này thì ta sẽ không trừng phạt hai lần với cùng một tội ác. Nhưng ta hiểu, cho dù ta có tống khứ được bao nhiêu tên quỷ dữ như hai người đi chăng nữa. Chỉ cần bộ máy xã hội này còn tồn tại. Thì ác quỷ vẫn sẽ tiếp tục được sinh ra. Thứ ta muốn can phá chính là ranh giới, biên giới giữa thần, ma và phàm. Chthon gào thét dữ dội.

- Hay lắm, ta sẽ chiếu tướng người ngay thôi. Đánh với người như là đánh với kẻ không có xe và tượng vậy. Người đặt ngang hàng mình với đáng sáng tạo khi chỉ đánh một mình thôi ư? Quá ngông cuồng.

Ngay khi vị vua đồng ý. Chthon đã chop lấy cơ hội. Tạo ra hàng trăm ngàn xúc tu thành hình Phật thủ ngàn tay, ngàn mắt, các cánh tay lớn một đôi đặt trước bụng, một đôi chấp trước ngực, còn 38 tay kia đưa lên như đóa hoa sen nở.

(Hình tượng Quan Âm nghìn tay nghìn mắt bắt nguồn từ sự tích Phật giáo của Ấn Độ về công chúa Diệu Thiện. Tương truyền từ xa xưa, có một vị vua mãi vẫn không có con để nối truyền ngôi vị. Sau nhiều ngày lễ bái cầu nguyện, thay vì sinh được con trai thì hoàng hậu lại hạ sinh 3 người con gái đẹp kiều diễm thướt tha.

Nhà vua đặc biệt yêu quý công chúa thứ 3 có tên là Diệu Thiện và có ý định nhường ngôi cho khi nàng lấy chồng. Tuy nhiên, công chúa không tuân theo tâm nguyện của vua cha mà quyết định xuất gia để tu hành.

Nhà vua khuyên răn bao nhiêu bà cũng cương quyết không chịu. Nhà vua bèn hạ lệnh cho các trụ trì trong chùa phải dùng đủ cách để đầy dọa công chúa, những mong nàng nản chí mà quay về. Lệnh vua không ai dám cãi, công chúa phải làm đủ thứ việc nặng nhọc như gánh nước bữa cùi... nhưng nàng vẫn vui vẻ chấp nhận không hề oán thán. Quan thế âm Bồ Tát Không lay chuyển được con gái, nhà vua quá tức giận bèn ra lệnh đốt chùa, thả giết chết con chứ không cho phép con trái mệnh mình. Tương truyền trong khói lửa mịt mù, công chúa Diệu Thiện được một con hổ trắng cứu thoát, chạy tuốt sang tận Việt Nam, vào tu ở động Hương Tích (Ngày nay, chùa Hương vẫn có di tích thờ Bà chúa Ba, chính là Quan Âm Diệu Thiện).

Bấy giờ, nương theo thần thông của nhà Phật, công chúa phát thệ xuống 18 tầng địa ngục để cứu vớt vô số chúng sinh đang chìm đắm trong đau khổ. Trở về dương gian, bà tiếp tục tu luyện trong 9 năm và đã chứng đắc Phật pháp nhiệm màu. Lúc này, ở quê nhà, vua cha của bà bị bệnh nặng, các thầy thuốc đều bó tay. Công chúa Diệu Thiện lập tức trở về để cứu cha. Biết cha bị nạn quý lâm hại, bà kháng khái khoét mắt, xẻo thịt tay chân để hiến dâng, cứu cha thoát khỏi cái chết.

Phật tổ cảm động trước lòng thành của công chúa Ba đã độ trì cho bà thành Phật, lại ban cho bà nghìn tay nghìn mắt để cứu vớt thế gian.)

Việc đó bắt đầu từ lúc quái nào vậy, từ khi mà ta định đáp trả mà không cần đến một giây suy nghĩ. Khi đối thủ của bạn, gặp được một đối thủ mà bạn khao khát đánh bại bằng tất cả sức lực của mình.

- Đây là một lăng mộ của người. Mãn Thiên Diệt Thần!!!

Cả hai con rồng cùng nhe hàm hô lớn, từ miệng chúng hiện ra một quả cầu năng lượng đen được nén chặt, quả cầu lớn dần rồi bắn thẳng về phía Chthon.

Hai quả bom nhiệt hạch với vụ nổ năng lượng 214 kiloton, giải thoát năng lượng, dưới áp lực và bức xạ nhiệt, tàn phá những cái vôi bạch tuộc ngàn tay ngàn mắt vùn vút trong không trung.

Vua cảm nhận thời gian bị nén lại, và đó là tất cả những gì hắn có thể làm được khi đôi mắt dõi theo những dư ảnh của Morningstar. Và trong suốt khoảng khắc tích tắc của hiện tại, hắn chỉ có thể cảm nhận được một thứ. Sự ngưỡng mộ thuần khiết, dành cho đối thủ của mình!

Nhưng hắn đã luyện tập, hút đi năng lượng khổng lồ của Địa ngục chỉ để chờ đợi ngày này, xóa sổ hai tên ngang đường cuối cùng kia. Hắn khép hai bàn tay lại vào nhau trước khi tấn công, những tay còn lại thủ thế như một võ sĩ chuẩn bị tung những cú đấm liên tiếp vào đầu đối thủ của mình. Trong chiến đấu một mất một còn, những hành động vô nghĩa sẽ phải trả giá đắt. Nhưng hắn đã đột phá bản thân, phá tan lớp vỏ để bút phá giới hạn của chính mình. Đạt được cảnh giới tối cao trong võ thuật.

Trong một giây chần chừ, đỡ lại hai quả bom nhiệt hạch rỗng mà đứt rời những xúc tu. Nơi đầu những xúc tu bị chặt đứt cháy xém xì xèo một ngọn lửa đen không ngừng lan tỏa ra cắn xé con vật nó nuốt vào.

Chiến thuật của hai con rồng Morningstar vô cùng đơn giản, bọn chúng liên tục tấn công. Vua Chthon, hắn chỉ điều khiển được mấy xúc tu kia, nếu ta tấn công từ góc mà những cánh tay kia không thể hoàn toàn khóa lại. Trong hàng ngàn khả năng xảy ra trong một tích tắc, có những chiến thuật ưa thích và những chiến thuật không được ưa thích một cách vô thức. Điều đó tạo nên những tính cách tự nhiên ở một con người. Nếu ta có thể nắm được đặc điểm riêng của hắn ta bằng cách cảm nhận vô thức những đòn đánh liên tục. Ta có thể đoán ra được rất nhiều đòn tấn công mà hắn có thể tung ra. Mặc dù việc này khó khăn như mò kim đáy bể rồi bắn một mũi tên mảnh như sợi chỉ qua lỗ khâu kim. Ta có thể làm được.

- Tới đây nào. Tên chiến binh già! Ta cứng hơn, tốt hơn, nhanh hơn, mạnh hơn ngươi gấp nhiều lần.

Đỡ lại hàng nghìn cú đánh từ phật ngàn tay, tuy nhiên đã bắt đầu khiến cho cả hai có chút đau đớn từ bên trong. Nhưng...ta có thể hành động tiên phát trong thế giới khi ta nhắm mắt lại và kích khởi tuyệt, một viễn tưởng hiện ra. Vẫn là những xúc tu đó, nhưng ta có thể nhìn rõ được chuyển động tiếp theo của nó. Ta có thể hành động tiên phát trong 10 giây đó. 10 giây tức thì!!! Ta có thể gián tiếp trải nghiệm thế giới thực của 10 giây trước. Nó gần như là một thế giới song song, hàng hàng triệu khả năng mà ta có thể nhìn thấu. Trong vòng 10 giây này, dù ta có thay đổi hành động thì người trong thế giới thực sẽ chỉ có thể tri nhận, phát giác được hành động của ta như ta thấy trong viễn tưởng.

Hoàn hảo né tránh hàng nghìn cú tấn công. Con rồng đen chết chóc chặt đứt bắp đùi to lớn với hàng trăm xúc tu tua tủa của con bạch tuộc một cách ngọt ngào. Một đường chém vô cùng đơn giản tới từ cú quật cánh duy nhất.

- Cảm máu lại. Chthon người đã chiến đấu rất tốt trong khả năng của loài người.

- Đừng tự mãn quá mức, đó chỉ là sự may mắn nhất thời của ngươi mà thôi. Trận đấu giờ mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện [*Đông nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 31: King Of The Dead. You can be king again!

- Rất đáng ngưỡng mộ, đúng là phép màu khi mất một chân mà năng lượng của ngươi không hề có chút suy giảm. Nhưng việc ngươi bị mất một chân là không thể chối cãi. Đó là kết quả của sự phòng ngự lỏng lẻo của ngươi.

Những ván cờ với Murphy hay ta phải gọi là German Vanderboom đã giúp ta nhận ra điều này. Sự tồn tại rõ ràng của những thể thức mà ngươi không thích đưa đến sự nhận biết về giới hạn trong các lựa chọn. Thứ giới hạn mà bản thân hắn tưởng rằng mình có thể phá bỏ. Tiếp theo, chính tay ta sẽ đoạt lấy mạng ngươi.

Chỉ mất chưa đến một phút để đi vào tấn công và phòng thủ. Nhưng Chthon đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết. Các giác quan đã được đẩy lên đến cao độ của cả hắn và Lucifer va chạm vào ngay như vụ nổ vũ trụ. Con khi già lớn mặc giáp hiện ra, đôi mắt đỏ ngầu lò ra, hai bàn tay to lớn lông lá đập bộp một cú ngàn tấn vào tai của Chthon. Như muốn đem đầu hắn bóp nát. Rồi hàng trăm cú đấm mang theo năng lực phóng xạ. Năng lực thể xác và linh hồn, khi đánh vào mục tiêu có thể hút văng linh hồn mục tiêu ra khỏi cơ thể.

Cầu nguyện, là hành động xuất phát từ trái tim. Nếu trái tim của một người biết rõ một điều gì đó, đó chính là khát vọng. Khát vọng sẽ sản sinh ra những trái ngọt. Chthon gầm rống lên:

- Ta được sinh ra với tư cách là vua, một vị vua mất ngôi. Được đứng trên đỉnh cao của sự sống. Thay đổi là thứ mà ta ghét. Vô thường, hoàn cảnh thay đổi, cơ thể thay đổi, cảm xúc thay đổi. Trong hầu hết hoàn cảnh, mọi sự thay đổi đều là "thoái hóa" thể hiện cho sự suy tàn. "Trường tồn" là thứ mà ta thích. Một thứ gì đó không bao giờ thay đổi thì thứ đó là hoàn hảo.

Nếu ta không thể trở lại Địa ngục khi chết thì chính tay ta sẽ mang nó lên trên mặt đất. Ta rất mong sẽ được gặp hai người ở đó. Nói rồi Chthon đâm tay về bên trái ngực, chọc sâu vào trong đó, từ trong máu thịt rút ra một trái tim. Trái tim màu hồng rực sáng như một bóng đèn đỏ lớn. Nó nổ, một vụ nổ kinh hoàng đem bức xạ nhiệt hạch hình thành một ngọn lửa ôm lấy bầu trời, ngọn lửa vươn mình như cây đậu thần khổng lồ. Nó cuộn thành một bông hoa hồng nhỏ, trung tâm của mặt đất, đá bị nung chảy thành từng khối đỏ sẫm, biến cả khu vực thành lòng chảo của một ngọn lửa Địa ngục đang hoạt

động. Không ngừng tạo ra làn khói đen chết chóc đối với mọi loại sinh vật. Hủy diệt sự sống, Goddess of Death – Chthon.

Nhưng cái chết của vị thần cũng là sự hồi sinh của sự sống. Một cơn mưa giông đổ xuống, hương vị thật thanh nhã, như là hít thở không khí trên thiên đường vậy. Giống như hơi thở của tiên nữ. Thật đậm đà và mạnh mẽ, đó hẳn là những cơn mưa từ thiên đường. Đây là cơn mưa của các thiên thần. Đúng như Chthon mong muốn, bằng việc hi sinh mạng sống, sau cái chết và sự hồi sinh của hắn. Tình yêu vô điều kiện với những đứa con binh đoàn của quỷ. "Tình yêu" của chúng là sự nguy hiểm đối với nhân loại.

Có những huyền thoại được kể lại, một Vị Thần của cái Chết – King of the dead, một số tan thành cát bụi hoặc tỏa sáng. Nhưng ông ấy sẽ sống mãi trong tâm trí của cả ba cõi, Thiên đường, Mặt đất, Địa ngục. Qua hàng thế kỷ, đi vào lịch sử. Một Vị Thần đã sáng thế tạo nên sự xuất hiện trở lại của loài sinh vật đã tuyệt chủng.

Một đội quân hai vạn con cá sấu có phần thân dưới là hai cặp chân lông lá bự lớn như của con kangaroo. Quinkana là một chi cá sấu thuộc phân họ cá sấu cạn (Mekosuchinae) đã bị tuyệt chủng ở Úc Châu từ khoảng 24,000 - 24 triệu năm trước. Xuất hiện vào cuối thế Tiềm Tân và đến thế Canh Tân thì chúng trở thành một trong các loài săn mồi hàng đầu trên đất liền ở lục địa này. Quinkana xuất phát từ "Quinkans", một truyền thuyết về một loài quái vật cổ xưa của thổ dân châu Úc.

Tùy theo phân loài, chúng có thể dài từ 3-6 m và nặng đến 220 kg, cùng với loài thằn lằn khổng lồ Megalania, loài sư tử túi Thylacoleo, loài trăn Úc khổng lồ Wonambi, chúng là "Tứ đại thiên vương" làm bá chủ trên mặt đất của Úc Châu thời tiền sử. Sở hữu đôi chân dài và cao, nên dĩ nhiên chúng có tốc độ nhanh hơn hẳn các loài cá sấu ngày nay. Giống như loài báo săn châu Phi, chúng luôn dùng đôi chân dài và cơ động để đua tốc độ với con mồi là các loài chim, bò sát nhỏ và động vật có vú mỗi khi đi săn. Môi trường sống của loài này chủ yếu trên cạn chứ cũng không phải bán thủy sinh như các loài hậu duệ.

Một điểm khác biệt nữa giữa chúng và cá sấu hiện đại là cấu tạo hàm răng. Các loài cá sấu ngày nay dùng hàm răng hình nón để táp và ngậm con mồi, nhấn chìm con mồi xuống nước làm cho chúng chết đuối, rồi mới xoay tròn cơ thể để cắt đứt thịt ăn. Nhưng loài Quinkana là một kẻ săn mồi trên cạn, chúng không thể nhấn nước con mồi của mình nên răng của chúng có hình răng cưa sắc nhọn dùng để giết và cắt con mồi ngay lập tức, ngay cả khi con mồi trốn thoát và sống sót sau cuộc tấn công ban đầu, chúng cũng có thể sẽ bị sốc và mất máu trong một khoảng thời gian ngắn, lúc đó Quinkana chỉ cần bò tới và ăn thịt chúng.

Sinh vật này đã bị xóa sổ và tuyệt chủng bởi sự săn bắt, cạnh tranh với thổ dân châu Úc và sự biến đổi khí hậu khi đó làm cho Úc Châu trở nên ẩm hơn. Những loài bò sát biến nhiệt như Quinkana không thể đối phó với sự thay đổi đột ngột về nhiệt độ này nên đã không thể nào tiếp tục tồn tại. Hóa thạch của chúng từng được tìm thấy tại khu vực Bluff Downs ở Queensland, Úc.

Trước sự xuất hiện bất ngờ của binh đoàn vừa mới được Chthon Âu Cơ áp trưng đề ra này, ta vô cùng sửng sốt. Ta chừng lại cất tiếng rống gầm vang hỏi chúng:

- Các ngươi đã tiếp tục tồn tại? Các ngươi được lão ta tạo ra từ hư vô.
- Đúng vậy. Binh đoàn cá sấu đồng thanh vang dội, khí thế hùng hục.
- What did it cost?
- Everything.
- Cho ta biết tên ngươi trước khi ngươi chết. Một hành động tôn trọng đối thủ đến từ hai con rồng.
- Samael. Con cá sấu đầu đàn, con lớn nhất, nó to gấp ba lần những con khác, và lớp vảy rắn của nó thì có màu đen bóng.

"Tiểu lý tàng đao, tá đao sát nhân." Tức là nụ cười giấu đao, lập mưu kín kẻ không để kẻ địch biết. Ngươi có từng hỏi vì sao chỉ có những con quỷ cao cấp mới có bề ngoài đẹp đẽ, mà chúng đều là những thiên thần sa ngã. Những tạo vật không được tạo ra ở Địa ngục. Tất cả những kẻ nguy hiểm đều có bề ngoài và xử sự hết sức nhã nhặn, hào quang chói lọi, 1% trong loài người, quyền rũ vô cùng. Thực chất lại cực kỳ nham hiểm, dùng mọi thủ đoạn để triệt hạ các đối thủ khác. Không cần biết đối thủ là ai, cứ khen nó trước đã rồi mới lao vào đập. =))

Dưới tiếng hét của con rồng đỏ, mặt đất nơi hòn đảo rực lửa dưới chân chúng được mở rộng ra như thể người ta dùng đá lấp biển. Không giống với địa thế chật hẹp ở Novaland, khe núi mới hiện ra phía Bắc chính là một phần chân núi phía Tây kéo dài trùng trùng điệp điệp, một địa hình vô cùng thích hợp cho kỵ binh tác chiến.

Mà con rồng đen Morningstar một bên há lớn cái miệng của nó, đem không gian xé rách, bật mở ra hàng trăm tấm màn tròn xoe. Trên mỗi tấm màn là cộng đồng liên minh phù thủy mà dẫn đầu là Voldemort bước ra. Họ đều được trang bị súng, những khẩu súng bắn đạn phép thuật với năng lượng nén của Ares. Nhưng số lượng liên minh phù thủy vốn không nhiều lắm. Cho nên ở đây chỉ có hai ngàn, so với con số hai vạn con cá sấu khổng lồ thật có chút đáng thương.

Hai ngàn đối đầu với hai vạn, lại ở vùng đất bằng phẳng, thắng bại cơ hồ đã rõ.

Tất cả các bậc thầy thực thụ sẽ luôn tìm được đường để tề tựu về cùng một chỗ. Dù thời thế có đổi thay, dù họ có bước đi trên những con đường của riêng mình. Như Voldemort, Chúa Tể Hắc Ám, kẻ đã tự xưng rằng bản thân là vĩ đại, kẻ đẩy xa các pháp thuật tới giới hạn xa nhất cùng phe đại diện Hắc ám Từ thần Thực tử. Hay Bộ Pháp thuật, phe đại diện cho nhân dân, cùng những Thần Sáng thiên chiến cũng đang cùng nhau đứng lên. Tộc người khổng lồ to lớn như núi đá, hùng mạnh thiên chiến. Cho tới những con yêu tinh đang vùng thanh gươm sáng nhoáng, một lòng tự hào của chúng trong nghề luyện kim. Những binh đoàn gia tinh nóng nảy khua chiêng, gõ mõ, cầm liềm, cầm búa, cầm xẻng. Chung một mục đích. Tất cả, nhất định, sẽ

quy về một chỗ.

- Sabrina, em không sao chứ? Anh xin lỗi, đã phải để em đợi lâu rồi.

Hắn đứng đó, áo choàng đen tung bay trong gió, anh khí hiên ngang cùng trời đất.

- Sabrina, đừng có thấy giáo sư Gaunt tới đây mà tí tôn ra vẻ nhé. Chúng tớ tới rồi đây! Sirius cùng Snape, James Potter, Lupin, cùng Ragnarok và những người bạn của cô đều có mặt đông đủ.

- Ô đừng quên chứ! Chúng ta luôn sát cánh bên con. Thầy Dumbledore cùng ông nội Sergoth và bà Elizabeth cũng xuất hiện. Cả gia đình Black đều có mặt bên cạnh cậu con trai Sirius Black. Gia đình Potter, mẹ của Snape, bà Prince cũng có mặt.

- Con trưởng thành nhờ theo dõi bóng cha mà. Sirius tự hào đáp lại.

- Tiểu đội Thần Sáng Magnus giờ tái sinh. Blake Shankton dẫn đầu tiểu đội đáp xuống đó.

Bọn họ bay trên những chiếc chổi đầy trời, sát cánh bên hai con rồng khổng lồ. Hai con quái vật tới từ Địa ngục.

- Liên Minh Phù thủy nghe hơi gượng ép quá đó. Samael khinh bỉ nói.

- Sức mạnh đoàn kết, nước cũng có thể lật thuyền đó. Chữ "đó" được Voldemort ngửa đầu, ưỡn mình hiên ngang trước Mặt trời đang lộ bóng dần khỏi Nhật thực, gào lên một quãng tám.

Đối với con sói đầu đàn, sức dẻo dai của nó phải được duy trì liên tục trong suốt cuộc đi săn. Không chỉ săn đuổi con mồi, nó còn phải hú gọi bầy đàn. Tiếng hú của chúng có thể vang xa 10km.

Tiếng hú gọi đàn của chó sói đầu đàn giống như quân lệnh dừng mảnh của tướng chỉ huy khi xông ra trận mạc. Đó là thứ "ngôn ngữ" mà chỉ cần nghe thấy thôi, các con sói thành viên sẽ tăng thêm khả năng chiến đấu đến cùng.

Ngoài ra, tiếng hú của con đầu đàn còn có khả năng góp phần kết thúc cuộc đi săn. Tiếng hú càng to càng khiến con mồi khiếp sợ và dễ dàng gục ngã.

- Thế giới này sẽ sớm lụi tàn. Samael rống lên, không kém phần khí thế. Thì ra sở thích của đàn ông chính là "đạp lên đầu kẻ khác."

- Thế giới này bất diệt. Voldemort kiên định nói.

Và đến giờ phút này đây, từ "bất diệt" hay "bất tử" trong ham muốn mãnh liệt của Voldemort lại có một ý nghĩa to lớn. Một ý nghĩa vượt qua sống chết vĩnh hằng.

Đoàn quân cá sấu Quinkana đều đã có chút không kiểm chế được, song đại tướng quân Samael lại vẫn như trước không hạ lệnh xung phong. Hắn ta đang tính toán thế trận thời điểm này anh ta lại có chút dư. Samael có ký ức của phụ thân hắn – Chthon. Samael rất hiểu Morningstar, nó không thể là người dễ dàng khoanh tay chịu chết. Quả thật, liên minh Phù Thủy sau khi bày trận liền rất nhanh rút lui, lộ ra ba trăm cỗ chiến xa bọc thép bay trên trời, hai bên hông chúng có những cánh quạt gạt bánh như mái chèo con tàu lớn.

Đoàn tàu bọc thép số 5 Zheleznyakov.

Đây là đoàn tàu huyền thoại đã tham gia bảo vệ căn cứ của Hạm đội Biển Đen, Sevastopol từ tháng 11/1941 đến tháng 7/1942. Nhờ khả năng chiến đấu hiệu quả cùng hành tung thoát ẩn thoát hiện, đoàn tàu đã được quân Đức đặt cho cái tên là "Bóng ma xanh."

Đoàn tàu này gồm 1 đầu tàu và 4 toa xe, với vũ khí gồm 5 pháo phòng không 76 ly loại dùng trên hạm, 2 khẩu cối 82 mm, 2 khẩu trọng liên 12 ly 7 và 14 đại liên Maxim 7,62 mm.

Chiến thuật sử dụng đoàn tàu này thường là núp trong những đoạn đường ray nằm trong khe núi hẹp hoặc đường hầm, sau khi có kết quả trinh sát pháo hoặc trinh sát đường ray báo về, nó sẽ bất thành linh lao ra tấn công những đoàn quân Đức xấu số và nhanh chóng chạy đi trốn. Nhờ tốc độ cao, thông thường quân Đức sẽ không kịp điều máy bay hoặc phản pháo. Trên toa thứ 2 của đoàn tàu cũng mang theo 1 đội công nhân đặc biệt, liên tục sửa các đoạn đường ray bị hư hỏng. Không những thế, con tàu còn được sơn lại liên tục, lúc màu xanh, lúc màu xám, lúc màu đen, khi lại sơn màu ngụy trang để hòa nhập với nơi ẩn nấp của nó.

Ngày nay, "Bóng ma xanh" vẫn nằm đó, ngạo nghễ minh chứng cho lịch sử chống phát xít hào hùng của thành phố Sevastopol và hạm đội Biển Đen.

"Hồn thủy mạc ngư." Đục nước bắt cá, lợi dụng tình thế để ra tay đạt mục đích. Voldemort quyết định tận dụng thời cơ tung toàn lực tấn công, dù quân địch đông quân gấp vạn lần.

Samael rớt cục mìn cười, thì ra là muốn dùng xa trận chống lại binh đoàn của Quinkana. Dựa vào chiến xa vững chắc để tấn công từ trên cao, một kiểu chiến tranh rải bom như Mỹ từng làm. Căn cứ thế công của Quinkana đánh sâu vào trận địa, duy trì hoàn chỉnh mặt trận phe mình.

Đồng thời, vì chiến xa phân bố dày đặc trong trận, không gian trong khe núi lại càng trở nên chật hẹp, khúc khuỷu như hàng ngàn mũi chông cắm trên biển trời. Thế nhưng, tuy xa trận có một chút ưu thế đối với Quinkana, lại khó có thể chống lại sự tấn công linh hoạt của binh đoàn quái vật. Đồng thời nó có một nhược điểm trí mạng, đó là e sợ lửa, hỏa công, lại thêm xa trận lấy việc phòng thủ là chính. Về cơ bản là rất bất lợi cho việc chủ động xuất kích

cũng như tấn công tác chiến.

Voldemort, người khiến ta có chút thất vọng rồi. Chủ nhân của Cuốn sách Bóng tối của Phụ thân ư? Samael nhẹ nhàng nhún vai cười.

Hất tay ra lệnh cho binh đoàn Quinkana, đồng loạt nhẹ nhàng, há mồm đem hai vạn ngọn lửa nhỏ hợp thành một hỏa cầu lớn. Hỏa cầu Xích Bích.

Liên minh Thần Sáng mà dẫn đầu là cụ Dumbledore và thầy Mắt Đen Moody của Hội Phượng Hoàng đồng loạt vung đũa, đem cột rồng nước lớn từ dưới biển cuộn lên, đỡ lại đòn đánh của quả cầu lửa. Khói bụi mù mịt đầy trời, lúc này bầu trời bị trải đặc một màn sương khói trắng.

Phía bên kia, mấy trăm cỗ chiến xa của Liên minh Phù thủy nhanh chóng áp sát vào mô hình không trận, hơn nữa, dàn trận cũng chẳng theo đội hình thông thường. Mà là trận địa hình tam giác bán nguyệt, hình vuông phân bố theo chiều dọc, mà trước sau lần lượt thay đổi xếp thành mấy hàng, sau đó rất nhanh tiến về phía quân Quinkana.

- Đội hình Panzerkeil! Đập nát chúng!!!

Đội hình Panzerkeil là một đội hình chiến đấu xe tăng thường được sử dụng để phá vỡ những vị trí kiên cố. Và tất nhiên là của người Đức. =)) Voldy Đại Đế Muôn Năm!!!

Mà chiến xa của Liên minh phù thủy khi vọt tới chỉ còn cách binh đoàn Quinkana khoảng hai trăm thước liền đột ngột dừng lại, những cánh chèo thu mình vào trong thân tàu, để lộ ra năm khẩu đại bác được cố định ở đó. Tầm bắn của nó có sức công phá cào xé cả mặt đất, con địa chấn nó để lại khiến cả vùng biển Thái Bình Dương rung chuyển. Đoàn quân Quinkana vừa mới xung phong, những viên đạn như quả bom đã xé gió bay tới.

Đám cá sấu ngã lăn trên mặt đất, thậm chí có những nơi chúng bị nổ banh đến hàng trăm mảnh. Đại quân Quinkana đột nhiên bị "ánh sáng của văn minh" tấn công liên trở nên hồ đồ. Binh đoàn xung phong này lập tức chịu tổn thất vô cùng nghiêm trọng, thậm chí ngay cả đại đội ở phía sau chưa xung phong cũng trong phạm vi công kích của những khẩu đại liên, súng liên thanh nã hàng trăm viên đạn phép thuật sáng rực bầu trời như mưa sao băng.

Không hề bọn chúng có cơ hội lùi bước, hai con rồng đen đỏ sải cánh, sà mình xuống sát đám cá sấu Quinkana, thiêu rụi chúng bằng ngọn lửa Địa ngục mãnh liệt. Mùi khét của xác thịt, mùi đắng nghét của thuốc súng, và vị mặn chát của nước biển cùng hòa quyện. Mỗi khi ngọn lửa cùng làn đạn đan vào nhau xuyên qua thì lại có một loạt binh đoàn cá sấu khổng lồ nhả nhào, trận địa trở thành tấm bia ngắm thật tốt cho cánh quân mới của quân đoàn phù thủy.

"Quan môn tróc tặc." Đóng cửa bắt giặc, dồn giặc vào thế bí không thể chạy thoát. (* Chú thích: Thời, và ban đầu là hai học trò cùng thầy, nhưng sau đó trở thành cừu thù và là địch thủ chính của nhau trên chiến trường. Trong trận chiến quyết định, Tôn Tẫn sai quân Tề dùng kế rút bép để lừa Bàng Quyên và quân Ngụy tiến sâu vào đường hẻm Mã Lăng. Khi toàn bộ quân Ngụy đã rơi vào bẫy phục kích, Tôn Tẫn sai bịt đường hẻm và bắn tên, quân Ngụy đại bại, Bàng Quyên cũng bỏ mạng trong đám loạn tên.)

Lúc này ngàn vạn lần không còn cách để lùi về sau. Samael lấy lại phản ứng, hạ lệnh cho cánh trái đánh sâu vào trận địa cánh phải của địch quân, phía đối diện cùng cánh phải tạo thành thế gọng kìm từ một quãng phía sau yểm trợ, tiếp tục đánh sâu vào trận địa của Liên minh Phù thủy.

Bọn chúng đều là những binh sĩ căm tử, mang trong mình sự thù hận và tiếp nối truyền thừa ý chí phục hận của Phụ thân Chthon – Goddess of Death. Samael suy nghĩ rất rõ ràng, súng và đại bác thần công của Liên minh Phù thủy tuy lợi hại, nhưng cùng lắm cũng chỉ có ba trăm cỗ. Chỉ cần có thể chạy vọt vào trong trận địa của Liên minh, đại quân Quinkana liền xoay chuyển thế cục, hợp nhất lại thành một thể khổng lồ, Chúa Quỷ Quinkana. Như hai con sóng quyết nuốt trọn lấy con mồi. Bởi vì thế trận hỏa cầu mặc dù khắc chế chiến xa, nhưng nếu phù thủy đội đôi phương đối hướng tấn công, tốc độ đối phương sử dụng súng và đại bác cũng chậm chạp lại nhiều. Cho nên, trong rất nhiều hướng trận của binh đoàn Quinkana, quan trọng nhất chính là bẻ lái ngược chiều những chiến xa khó xoay mình kia.

Không thể không nói, là một tướng lĩnh chỉ huy, Samael điều quân vô cùng xuất sắc. Đáng tiếc, mọi chuyện trên đời thường hay thay đổi. Tàu chiến quân Phù thủy sau khi bắn ra một loạt bom cuối cùng. Tàu chiến rút sang thành hai cánh lớn, bọc thép thẳng hàng xung quanh cánh của hai con rồng lớn. Sabrina mọi ngày huấn luyện quân hạ khắc rút cục cũng thấy được hiệu quả, những cỗ tàu bay di chuyển theo hàng chữ X rất nhanh, chỉnh tề, chỉ trong chớp mắt đã bày thành trận địa bảo vệ Phù thủy ở hai cánh, tiếp tục nã đại liên Gatzling.

Hai cánh là đạn phép thuật bắn tên dày đặc, phủ đầu là những bùa phép Choáng Váng Stupefy đỏ nhá lên từ bốn bề, đội quân Quinkana chưa bao giờ gặp phải kiểu tấn công như thế này. Con quái vật to lớn có mùi xúc tu là vô vàn con cá sấu đang chổng chát, cắn xé lên nhau xếp thành. Trông chúng như mang đến Địa ngục lên mặt đất thật.

Những sinh vật tiền sử hung mãnh thiện chiến chắc chắn gặp lại có sức mạnh vô song, hơn nữa Liên minh Phù Thủy chung tay hợp sức dù dũng mãnh lại không ham chiến, họ là đồng lòng. Đối lập hẳn với sự quyết tử của lũ quái vật tiền sử. Cái khiến cho những kẻ cuồng tín tôn giáo của Chthon kia trở thành những đối thủ nguy hiểm đến vậy không phải là cái chết của bản thân kẻ cuồng tín, mà là việc họ sẵn sàng chấp nhận hy sinh tính mạng của nhiều người trong số họ để tiêu diệt hay đè bẹp kẻ thù. Chủ nghĩa cuồng tín trong chiến tranh, kiểu đã khiến người Thiên Chúa giáo và người Hồi giáo tiến hành những cuộc chinh phục được ghi trong sử sách.

Voldemort vươn mình, nghiêng người đem toàn bộ sức lực dồn lên đầu cây đũa phép lông đuôi phượng hoàng. Bắn ra một quả cầu nhiệt hạch màu đen giống hệt với sức mạnh của con rồng Morningstar. Đòn đi của quả bom nhiệt hạch như tiếng kèn lệnh vang lên, những toán binh đoàn không quân Pháp sư đồng loạt vung đũa, đánh hai ngàn tia sáng đỏ về phía con quái vật khổng lồ. Chúa quỷ Quinkana. Tiếng sấm rền, chớp giật đùng đoàng, tiếng quả bom cào xé đất vùng mình quất sạch quân thù trên đường đi của nó khiến cho đám cá sấu cuồng cuồng hoảng loạn. Những phù thủy đâm bổ vào chúng, xả chúng ra thành từng mảnh. Đám cá sấu Quinkana khiếp hãi đến mức chúng nhào nhào trèo lên nhau thành đồng mà đè nhau chết ngạt. Bởi chúng không có vũ khí nên những Phù thủy với cây đũa phép và súng có thể tấn công chúng mà không hề nguy hiểm. Phù thủy quật chúng xuống, giết và đả thương chúng, truy đuổi chúng. Thần Sáng đột kích những kẻ còn lại một cách hoàn hảo đến mức chỉ trong thời gian ngắn hầu hết con quái vật khổng lồ

tan ra ra, làm mỗi cho làn đạn ngấm bắn.

Bạn đang đọc truyện [Động nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 32: Bên lề: The Philosophy of Time Travel

(*) Định luật Murphy khẳng định: nếu một điều xấu CÓ THỂ xảy ra, nó SẼ xảy ra, và vào thời điểm tệ nhất có thể!

Nếu người Việt có thành ngữ: "họa vô đơn chí" thì người Mỹ cũng có "Định luật Murphy" (Murphy's Law) vô cùng thông dụng.

Khi chuyên gia tên lửa Edward A. Murphy thất bại trong một thí nghiệm tưởng chừng không thể sai sót chỉ vì một nhầm lẫn cực hy hữu, ông đã phải thốt lên: "Nếu một điều xấu CÓ THỂ xảy ra, nó SẼ xảy ra!" (Anything that can go wrong, will go wrong). Thế là định luật Murphy ra đời và sau vài tháng trở nên cực kỳ nổi tiếng trong ngành kỹ thuật vũ trụ.

Định luật Murphy còn được gọi là "định luật bánh bơ", bởi Edward A. Murphy đã dùng hiện tượng "bánh mì phết bơ" để chứng minh ra nó vào năm 1949. Hãy tưởng tượng, nếu bạn đánh rơi miếng bánh sandwich thơm ngon có trét bơ lên một mặt. Chắc chắn trong đa số lần, miếng bánh của bạn sẽ rơi úp mặt có bơ (mặt ngon nhất) xuống đất.

Sau khi công bố, rất nhiều người vẫn xem Murphy là định luật "ngốc nghếch", thường được dùng như thành ngữ "nói cho vui" chỉ thời điểm gặp xui xẻo.

nhiều người còn nhầm tưởng Murphy là định luật mang nghĩa tiêu cực. Thực ra, luật Murphy là nguyên tắc cực kỳ giá trị và hữu ích:

- Một mặt, giúp dự đoán tất cả tình huống xấu có khả năng xảy ra. Khoa học đã chứng minh, cảm giác mất kiểm soát là nhân tố quyết định tạo ra căng thẳng. Nhờ tiên liệu trước, ta chuẩn bị tâm lý đối mặt với tình huống xấu nhất có thể.

- Mặt khác, giúp đề ra biện pháp để khắc phục, giảm bớt hoặc ứng phó với tình huống xấu đã tiên liệu. Như trong trường hợp Murphy, thí nghiệm của ông thất bại vì lộn ngược một cảm biến. Như vậy, khả năng lộn theo hai chiều của cảm biến (If there are two or more ways to do something...) đã khiến tình huống xấu hơn xảy ra. Bằng cách thiết kế lại để cảm biến chỉ cài được theo một chiều, Murphy không bao giờ mắc phải sai lầm cũ nữa.

Nhưng ta dám chắc Murphy là một nhà quản trị rủi ro rất tài ba. Đến khi bước ngoặt xảy ra năm 1995, bài viết "Tumbling toast, Murphy's Law and the fundamental constants" của Robert Mathews đăng trên tạp san European Journal of Physics đã khẳng định: luật Murphy có thật. Bằng những khái niệm và định luật cơ học như moment ngẫu lực, lực hấp dẫn, gia tốc trọng trường, lực rơi tự do...; nghiên cứu của Robert cho thấy, luật Murphy là quy luật không thể tránh khỏi của vũ trụ.

Một số nguyên tắc Murphy cho cuộc sống:

- Nếu đặt quá 2 câu hỏi trong một bức thư, thường sẽ nhận được câu trả lời cho câu hỏi ít quan trọng hơn.
- Nếu bạn gian dối, sớm muộn mọi người cũng sẽ tìm ra.
- Nếu tìm cách làm vừa lòng tất cả mọi người, sớm muộn cũng sẽ có kẻ phật lòng.
- Thực hiện được 80% mục tiêu sẽ phát sinh 20% vấn đề khác.
- Nếu một số sai sót có thể xảy ra, thì sai sót nào gây hậu quả nghiêm trọng nhất chắc chắn sẽ xuất hiện.

(*)
"The dreams in which I'm dying is the best I've ever had." – Những giấc mơ mà tôi chết đi là những giấc mơ đẹp đẽ nhất.

The Philosophy of Time Travel

Thông qua cuốn sách này, tôi muốn đề cập một cách đơn giản và trực tiếp nhất đến mối nguy hiểm của thời gian.

Tôi hy vọng cuốn sách này sẽ chỉ là một cuốn tiểu thuyết bình thường.

Nhưng nếu nó không phải vậy, thì tôi sẽ cầu nguyện cho các bạn, những người đọc cuốn sách này.

Nếu tôi còn sống cho đến lúc những sự kiện được báo trước trong cuốn sách này xảy ra, thì tôi hy vọng các bạn sẽ tìm đến tôi trước khi mọi chuyện trở nên không thể cứu vãn.

Ngày 17, tháng Sáu năm 1975.

8 ngày sau trận chiến Thế giới. Những phù thủy dù số lượng ít ỏi là vậy nhưng họ đã chinh phục những thế lực tối từ Địa ngục còn lớn hơn bất kỳ một vương quốc nào, đánh bại những vị vua chúa, những Vị Thần còn hùng mạnh hơn muôn loài, rồi đặt lên đó quyền thống trị của vị Hoàng đế mà tôi là một thần dân, ấy là Đức Vua của Furcidisum (từ được tạo bởi Furcifer – nghĩa là Villain trong tiếng Latin, và Paradisum – nghĩa là Thiên đường, Furcifer in Paradisum: có nghĩa là Thiên đường của Tội Phạm)

Xung quanh tòa lâu đài rộng lớn bay trên biển là những bức tượng thiên sứ đang bay với khẩu hiệu: "Homo sum, nil humani a me alienum puto." Một câu triết lý tiếng Latin nghĩa là: "Tôi là con người, không có gì thuộc về con người xa lạ với tôi." (Tiếng Anh: "I'm a human being, I consider nothing that is human alien to me. Tiếng Đức: Ich bin ein Mensch, nichts Menschliches ist mir fremd.)

Nơi đây là trường đào tạo Pháp thuật và Ma thuật cho tất cả mọi giống loài, kể cả người sói, người khổng lồ, yêu tinh, cho đến những phù thủy bẩm sinh có dị năng, phóng mắt ra khung cảnh bầu trời hoàng hôn rắng xanh pha đỏ, có thể thấy vô vàn giống loài dị biệt đang cùng nhau sinh sống như một đất nước trên trời.

Bởi sứ mệnh tốt lành của chúng tôi, trời đất và mọi vật trong trời đất, cho phép việc này xảy ra. Để thế giới phù thủy được biết đến Người mà thoát khỏi cuộc sống ác quỷ mà ngài vẫn sống lâu nay. Khi Ngài đã thấy lâu nay mình sống trong lầm lạc đến thế nào. Nhưng những đứa con của Ngài sinh sống tại mảnh đất thiên đường trù phú, những đứa con của nắng ấm, vụ mùa bội thu, của dòng nước chảy mãi, của đất mẹ thiên nhiên. Ngài đã có tất cả. Sứ mệnh của mình chứ không phải những bất hạnh. Ngài cũng như chúng ta, cũng đã từng đánh mất mình trong những âm thanh cảm dỗ. Nhưng Ngài còn hơn thế. Hãy để những lỗi lầm ngu yên. Ngài sẽ luôn luôn là vị Vua. Ngài nắm trong tay vương quyền của mình. Đợi trên đầu vương miện cao quý "Fiat Justitia Ruat Caelum" – Tạo ra công lý dù cho trời có sụp đổ. (Do justice thought the heavens fall!)

Et uxor, Sabrina Daniel Seydoux Sandal.

Tháng 10, năm 1977.

Chương I – Vũ Trụ Tiếp Tuyến (The Tangent Universe)

Không gian mà chúng ta đang sống đầy rẫy những mối nguy hiểm, chiến tranh, dịch bệnh, đói kém, và thiên tai. Cái chết đến với tất cả chúng ta.

Cả lớn nuốt cả bé, kẻ tranh thủ trục lợi, thời nào cũng tồn tại. Lịch sử là một minh chứng rõ ràng nhất. Trong Kinh thánh, Tứ kị sĩ thường được miêu tả như là biểu tượng của Xâm lược (Conquest), Chiến tranh (War), Nạn đói (Famine) và Chết chóc (Death).

Chúng ta đang sống trong một thế giới ba chiều và não của chúng ta được đào tạo để xem ba chiều – chiều cao, chiều rộng và chiều sâu. Điều này đã được chính thức hóa hàng ngàn năm trước trong năm 300 trước Công nguyên bởi các nhà triết học Hy Lạp Alexandria, Euclid, (* Định luật phi Euclid), người sáng lập ra một trường phái toán học, đã viết một cuốn sách giáo khoa gọi là "Euclidean Elements", và được biết đến như "cha đẻ của hình học."

Tuy nhiên, vài trăm năm trước các nhà vật lý học và toán học mặc nhiên công nhận một chiều thứ tư. Chiều thứ tư đề cập đến thời gian. Sự liên tục của không – thời gian. Nếu bạn vận chuyển mình vào nó, bạn sẽ thấy tất cả các khía cạnh của một cảnh cùng một lúc.

Ngay cả trước khi Einstein bắt đầu nghĩ đến không gian uốn cong (curved space). Minkowski đã nghĩ rằng thời gian và không gian nên được phối hợp để tạo nên không-thời gian bốn chiều (four-dimensional space-time). Tuyên bố mang tính lịch sử của Minkowski: "Kể từ nay, không gian đơn phương và thời gian đơn phương bị xóa đi những bóng mờ, và chỉ một phối hợp của cả hai sẽ bảo tồn được một thực thể độc lập mà thôi (independent reality)."

Chiều không gian thứ tư, thời gian, là một cấu trúc ổn định. Và được xem như một thứ không thể xuyên thủng.

Rất hiếm khi kết cấu của chiều không gian thứ tư này bị phá vỡ. Nguyên tắc cho rằng những động tử di chuyển theo những đường trắc địa đã đặc lực giúp chúng ta suy nghĩ về hiện tượng uốn cong (cause of curvature). Để hoàn chỉnh lý thuyết của mình, Einstein đã giải thích những gì chi phối những lỗi lổm bầm thường trong không-thời gian. Theo lý thuyết cũ của Newton, nguồn gốc của trọng trường (gravitational field) là trọng khối (mass): Sự hiện diện của một trọng khối như mặt trời tạo ra một từ trường xung quanh nó; trọng trường này lại chi phối sự chuyển động của các hành tinh. Do đó, đương nhiên Einstein quyết đoán rằng sự hiện diện của một trọng khối – hay nói cách khác là năng lượng (energy) – khiến cho không-thời gian trở nên lổm bầm hay uốn cong.

Nếu không gian tiếp giáp xuất hiện, kết cấu của nó không vững chắc và chỉ có thể tự duy trì trong vòng vài tuần.

Cuối cùng, kết cấu đó sẽ tự sụp đổ, hình thành một hố đen ngay bên trong không gian chính của chúng ta, và có thể hủy diệt mọi thứ.

"Hố đen", với hai hố đen, có lẽ cách nhau hàng tỉ năm ánh sáng, có thể được nối kết với nhau tại những chân trời của chúng. Tạo thành một lối tắt tuyệt vời ngang qua vũ trụ. Một khi vượt qua chân trời, hố đen sẽ mở ra lại vào một vùng mới của không-thời gian thay vì chấm dứt tại một đơn trạng.

"Hố đen vĩnh cửu" (eternal black hole) – tức là một hố đen chỉ tồn tại trong tương lai vô hạn (infinite future) và cũng là trong quá khứ vô hạn (infinite past).

Nhưng ngay cả vũ trụ cũng như các Vị Thần cũng không già vô hạn (infinitely old). Gần như chắc chắn là những hố đen thực sự bắt nguồn từ sự sụp đổ của các vì sao. (Ví dụ: biến cố Đại Bùng Nổ Big Bang).

Chương II – Đồ vật và con người (The Artifact and The Living)

Nhưng xin cẩn thận với những gì mình ao ước. Sẽ có những điều bất như ý khi du hành thời gian đến tương lai. Tất cả những người không đi theo bạn

như bạn bè và gia đình của bạn đã chết mất từ lâu.

Nhưng không sao! Cứ leo lên máy thời gian và chinh đồng hồ ngược về quá khứ, hiện tại hay tương lai. Nơi trái tim bạn muốn đến. Nhưng nếu bạn không thể trở về nữa thì sao? Số lùi không có? Những gì sẽ xảy ra nếu bạn chỉ có thể đi tới mà thôi? Tóm lại là, bạn sẽ làm gì? Một câu hỏi đơn giản mà bạn sẽ đặt nó ra suốt quãng đời của mình.

Khi Vũ trụ tiếp tuyến xuất hiện, những người sống gần đó sẽ rơi vào trong tâm chấn của một cơn lốc xoáy nguy hiểm.

Thánh tích là dấu hiệu đầu tiên cho sự xuất hiện của không gian tiếp giáp.

Note: Thánh tích ở đây là chiếc Atom Bomb Lỗi Tứ. (atoms)

Khi Thánh tích xuất hiện, những người sống quanh đó sẽ tìm thấy nó với đầy thích thú và tò mò. Đồ vật này phải được làm bằng kim loại, chẳng hạn như đầu mũi tên của người Maya thưở xa xưa, hay lưỡi gươm Excalibur của người Châu Âu thời trung cổ.

Những Thánh tích đã từng trở về với không gian của chúng ta, thường được gắn với những hình tượng thuộc về tôn giáo nào đó, và chúng xuất hiện dường như không tuân theo một quy luật nào cả.

Bàn tay của Chúa trời là giải thích nghe có vẻ hợp lý nhất cho sự xuất hiện của những đồ vật mang năng lượng sáng thế này. Những Thánh tích.

Chương III – Nước, Kim loại và Ánh sáng (Water, Metal and Light)

Ánh sáng gồm những sóng (waves) hay gồm những đơn tử (particles)?

Nước và kim loại là yếu tố then chốt của việc du hành thời gian.

Nước là yếu tố bảo vệ cho cấu trúc của cổng thời gian. Cổng thời gian nối liền không gian chính của chúng ta với cơn lốc xoáy không gian tiếp giáp.

Kim loại là yếu tố chuyển tiếp cho cấu trúc của chuỗi những Thánh tích.

Thực vậy, tất cả những đồng hồ, nhịp tim đập, hệ thống chuyển hóa, và cả chuyển động bên trong của những nguyên tử (atoms). Những nguyên tử (atoms) là những đồng hồ nhỏ nhỏ - electrons xoay quanh hạt nhân như những kim đồng hồ.

Chương IV – Những giấc mơ (Dreams)

Khi những kẻ bị kéo theo tỉnh dậy sau cuộc hành trình của họ vào Vũ trụ song song, họ thường sẽ bị ám ảnh bởi những gì họ trải qua trong những giấc mơ.

Nhiều người trong số họ sẽ không nhớ gì cả.

Những người nhớ về cuộc hành trình này thường sẽ cảm thấy hối hận vì những hành động đáng tiếc đã bị "chôn vùi" cùng những giấc mơ của họ.

Những bằng chứng duy nhất chúng ta có thể thấy được sẽ bị chôn vùi cùng Thánh tích; đó là tất cả những gì còn sót lại của thế giới đã biến mất.

Chúng ta đang nói về những hiệp sĩ thời trung cổ, bị đâm chết bởi chính những lưỡi gươm mà họ còn chưa nhờ người ta rèn nó.

Chúng ta đang nói về những chiến binh Maya bị chết vì tên rơi từ những vách núi mà những vách núi đó không hề có một đội quân, hay một bóng dáng quân thù nào.

Chúng ta đang nói về việc mọi thứ xuất hiện đều có lý do của nó.

Chương V - Kẻ được ban sự sống (The Living Receiver)

Kẻ được ban sự sống được chọn để dẫn đường cho Thánh tích vào đúng hành trình của nó về không gian chính.

Không ai biết kẻ được ban sự sống được chọn bằng cách nào, hay tại sao.

Kẻ được ban sự sống thường sẽ có những sức mạnh của chiều không gian thứ tư. Chúng bao gồm, sức mạnh được gia tăng, khả năng dịch chuyển mọi thứ từ xa, điều khiển ý nghĩ, điều khiển lửa và nước.

Kẻ được ban sự sống sẽ phải chịu sự dày vò bởi những giấc mơ khủng khiếp, ảo ảnh, và những tiếng nói bên tai, trong suốt khoảng thời gian anh ta ở trong Vũ trụ tiếp tuyến.

Những người xung quanh anh ta, hay những kẻ bị kéo theo, sẽ sợ và tìm cách tiêu diệt anh ta.

Chương VI – Những kẻ bị Định mệnh chọn phải chết (The Manipulated Dead)

Những kẻ bị Định mệnh chọn phải chết mạnh mẽ hơn kẻ được ban sự sống. Nếu có một ai đó chết trong Vũ trụ tiếp tuyến, họ có thể liên lạc với kẻ

được ban sự sống qua cấu trúc chiều không gian thứ tư.

Cấu trúc chiều không gian thứ tư được tạo thành từ nước, năng lượng từ Thánh tích và Ánh sáng.

Những kẻ phải chết sẽ dẫn dắt kẻ được ban sự sống sử dụng sức mạnh của chiều không gian thứ tư.

Những kẻ bị kéo theo đã chết sẽ dàn dựng một kế hoạch để kẻ được ban sự sống bảo đảm cho Thánh tích an toàn trở về không gian chính.

Nếu kế hoạch này thành công, kẻ được ban sự sống sẽ sử dụng sức mạnh của mình để đưa Thánh tích này về không gian chính, trước khi hồ đen tiêu diệt tất cả.

Chương VII – Những kẻ định mệnh lựa chọn còn sống sót (The Manipulated Living)

Những kẻ còn sống sót thường là bạn thân, người quen hoặc gia đình của kẻ được ban sự sống.

Họ sẽ có những hành động thiếu suy nghĩ, những hành vi khó hiểu. Tất cả chúng đều là những điều họ không mong muốn. Chúng sẽ hỗ trợ cho kẻ được ban sự sống đưa Thánh tích về không gian chính an toàn.

Họ sẽ làm bất cứ thứ gì để cứu họ khỏi sự lãng quên.

Chương VIII – The prophet writing – Tiên đoán Tương lai

Chúng ta có thể nhìn vũ trụ như là mối quan hệ nhân quả của quá khứ và nguyên nhân cho tương lai. Nếu vào một lúc nào đó, khối óc nào đó biết được tất cả mọi lực đẩy của thiên nhiên, và vị trí của mọi thành tố trong thiên nhiên. Nếu khối óc đó đủ vĩ đại để phân tích các dữ liệu trên, thì nó sẽ tóm lược được những chuyển động của các vì sao, những thiên thể lớn nhất trong vũ trụ, cho tới những nguyên tử nhỏ nhất. Với một khối óc như vậy, không có cái gì là không chắc chắn, quá khứ, tương lai sẽ là hiện tại trước cái nhìn của nó.

Chương IX – The 5th Dimension.

Tình yêu – không phải là thứ mà con người phát minh ra được. Chúng ta được ban ơn. Và nó mạnh mẽ hơn bất cứ quyền năng phép thuật nào trên đời này.

R (Rex or Regina: Vị Vua): "Tình yêu có ý nghĩa. Chúng ta hãy yêu thương nhau đi. Trái tim không phải là sự lựa chọn lý trí. Ừ. Còn nuôi dưỡng những đứa trẻ nữa."

S: "Những người em yêu rồi sẽ chết. Cái chết đặt dấu chấm hết cho mọi thứ."

Tình yêu – một tạo tác của Chúa, tạo tác của Đấng tối cao. Tôi bị cuốn hút vào vũ trụ với một người mà tôi chưa từng thấy trong năm thập kỷ, người mà tôi biết, có lẽ đã chết.

Tình yêu là thứ chúng ta có khả năng nhận thức vượt qua các chiều không gian và thời gian. Có lẽ chúng ta nên tin tưởng điều đó, ngay cả khi chúng ta không thể hiểu nó.

Tình yêu có sức mạnh vượt qua cả không gian và thời gian.

Let everything you do be done in LOVE. 1 Corinthians 16:14.

Two souls are sometimes created together and in love before they're even born.

Trên thế gian này, vạn vật, mọi sự sống được sinh ra không phải một cách ngẫu nhiên, mà đi kèm với chúng luôn là một sứ mạng. Không có một ai ngoại lệ, cả tôi cũng thế, cả bạn cũng vậy, đều mang trong mình một sứ mạng. Con đường bạn đang đi sẽ dẫn bạn tới đó.

Tôi có ba đứa con. Trong đó đứa con trai của tôi sẽ phải rời xa tôi. Đây là số mệnh. Con trai tôi cũng chỉ là một người bình thường như bao người khác. Nhưng sớm muộn, nó cũng sẽ trở về nhà. Trở lại gia đình của mình.

Dưới con mắt của tôi, thế giới này là một vòng lặp vô tận tuần hoàn của những sự kiện hiện tượng bất đồng đã được sắp đặt sẵn. Và sự ra đời của con trai tôi cũng nằm trong chuỗi sự kiện, hiện tượng đó, tất cả đều nằm trong dự kiến của tôi.

Thế giới này được ví như một cỗ máy, không nó còn tuyệt vời hơn thế. Nhưng tôi đã dày công nghiên cứu, tỉ mỉ quan sát và sớm đã thấm nhuần cái cách mà nó vận hành. Điều đó đồng nghĩa với việc mọi sự trên thế gian này đều không thoát khỏi tầm mắt của tôi. Và ngay cả tương lai cũng là điều được tôi dự đoán trước.

Thực ra không phải chỉ có tôi mới có thể tiên đoán được tương lai. Đôi khi vẫn còn đó những người có trí tuệ siêu việt giữa chốn nhân gian biết được điều này. Nhưng tiếc thay, tất cả bọn họ cũng như vô vàn những sinh linh khác đều không thể làm gì hơn, tất cả rồi sẽ phải biến mất trên thế gian này.

Bất tử là một lời nguyện. Ngươi nghĩ sống mãi thì sẽ hạnh phúc lắm, nhưng không. Bởi vì lúc đó tôi sẽ phải dằn vò trong cô đơn. Có ai thấu hiểu cho nỗi lòng của tôi? Trông sự bề dàu trăm năm trôi qua trước mắt mà đau đớn lòng. Ai có thể cứu giúp trái tim đang vùng vẫy trong đáy sâu tuyệt vọng của tôi? Liệu có ai trên thế gian này biết được và hiểu được tình yêu?

Khi tôi biết rằng mình sẽ phải chết. Đau cho lòng đau như cắt, nhưng tôi chấp nhận, làm sao tôi có thể can thiệp làm trái quy luật của tự nhiên, đảo lộn trật tự của thế giới. Ngay cả bản thân tôi cũng không có cách nào thoát khỏi cái quy luật đó. Thì làm sao dám nghĩ những điều cao xa hơn. Đó là nhiệm vụ. Là sứ mạng của tôi. Và trách nhiệm của tôi là hoàn thành nó.

Con người gặp gỡ nhau là có lý do.

Ở bất kỳ nơi đâu tôi gặp anh và anh ở bên tôi.

Nơi đó chính là vũ trụ mà trái tim tôi bùng sức sống.

Hãy luôn giữ tình yêu trong trái tim bạn.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 33: Yes to heaven

Chiến tranh...rất mạng, thì ra lại là một chuyện đơn giản như vậy.

Samael cùng đội quân Quinkana chém giết khiến trong mắt biến thành một mảnh màu đỏ tươi ngập tràn, lại vẫn không ngăn được tình thế thảm bại.

Phù thủy cùng những con yêu tinh, gia tinh quật chúng xuống, giết và đả thương chúng, truy đuổi chúng. Trong khi những người khổng lồ đột kích những kẻ còn lại một cách hoàn hảo đến mức chỉ trong một thời gian ngắn hầu hết bọn chúng đã làm mồi cho cái gậy to như cây cổ thụ quật nát. Những con cá sấu treo mình hợp lại cũng bỏ rơi Samael. Tất cả đều đã chết quanh hân ta.

Bọn cá sấu Quinkana còn lại trên khe núi cuồng cuồng hoảng loạn, sợ chết khiếp khi nghe tiếng súng nổ và nhìn thấy những chiến xa – chúng chưa thấy cái gì như vậy bao giờ - chúng cố tháo chạy khỏi vách núi hẹp bằng cách đạp đổ một khúc tường đất đá rồi tóa ra chỗ đồng bằng bên ngoài. Những con gia tinh nhảy phốc qua bức tường đỏ, rầm rập phi ra chỗ đồng bằng, đi đầu là Kreacher, miệng nó thét lớn: "Đuổi theo những con quái vật đầy răng nanh kia! Đừng để đứa nào thoát! Xiên dao vào chúng đi!"

Những đám cá sấu Quinkana khấc vừa tháo chạy vừa kêu thét, hầu hết chúng cũng kinh hồn đáng tởm mà tháo chạy. Đó là một cảnh tượng kinh khủng, bởi toàn bộ thung lũng rộng từ 15 đến 20 dặm hoàn toàn kín nghịt xác cá sấu đã ngã xuống.

Giả như bọn chúng không tập hợp những kẻ kiên định ở lại tiền tuyến đến phút cuối cùng. Thì người sẽ hiểu câu nói của Julius Caesar là hoàn toàn đúng: "Những kẻ hèn nhát sẽ chết rất nhiều lần. Trước khi chúng thật sự chết." Trong số hơn 12.000 binh lính Quinkana còn sống sót. Bảy ngàn tên nằm chết, rất nhiều tên khác bị chặt tay hoặc những vết thương khác.

Thật kỳ diệu khi thấy một thủ lĩnh hùng mạnh của hai vạn quân như vậy bị bắt quyền sinh (tự tử) một cách chớp nhoáng đến thế. Khi hân ta đi cùng một đội quân hùng hậu nhường kia. Chúng ta có quá ít người.

Ưu thế quân sự của Liên minh Phù thủy nằm ở những chiến xa bọc thép và những vũ khí khác, lá chắn, súng ống và chổi thần. Đối với những vũ khí đó thì quân đội Quinkana, vốn không có con vật nào để cưỡi dạng xông vào trận chiến, chỉ có thể đương đầu bằng những hỏa tiễn được tạo ra rất hạn chế từ miệng. Gậy, riệu tay bằng đá, cộng thêm ná và lớp da thịt trần trụi không mang một mảnh giáp. Sự bất cân xứng về trang thiết bị đó khiến cho chúng dù có lớp da dày, chống đỡ phép thuật ngang những con rồng không còn tầm quan trọng nữa. Ánh sáng của văn minh đã đè bẹp bóng tối của nguyên thủy.

Một trận kéo dài đến tận khi trời chạng vạng, trên chiến trường đã là một quanh cảnh bừa bãi, hỗn độn. Có chiến xa của đội quân Phù thủy trúng hỏa tiễn của Quinkana bốc cháy, khói đen đặc quánh bay lên tận trời. Mùi hôi thối nhức óc, khét lẹt. Càng nhiều hơn nữa là thi thể của những con cá sấu khổng lồ Quinkana, máu của chúng hòa lẫn vào cùng da thịt, chảy tràn như nước trên mặt đất. Khiến một vùng tươi xanh trong nắng mùa hè lại bị nhuộm thành một màu đỏ kinh diêm.

Ta và Lucifer đã tới cực hạn của mình. Chúng ta cần biến trở lại hình người, cần ít thời thần để tái tạo và ngưng tụ năng lượng. Biến thành rồng và liên tục chiến đấu giải phóng một lượng lớn ma thuật. Một cơ thể khổng lồ để duy trì được đòi hỏi nỗ lực kinh người. Thi triển xong chúng ta bị kiệt sức ngay lập tức. Chúng ta nhảy xuống, chưa kịp đứng cho vững, thì bỗng một luồng gió mạnh lạnh cắt da cắt thịt ập tới.

Những phần còn lại của con Quỷ Chúa khổng lồ đóng băng. Từ núi băng đó đâm chìa ra những mũi lao nhọn hoắt. Bằng một tốc độ không thể thấy được băng mắt thường, Thomas đẩy ta ngã dúi xuống đất. Ta chỉ kịp thấy anh vùng vẫy đâm tan thứ gì đó đánh "keng" một tiếng. Một mũi tên băng băng. Anh khom lưng lao xuống, lúc sắp chụp được ta thì có cả ngàn mũi tên bắn ra liên tiếp, bay ào ạt như một cơn mưa châu chấu. Mặt đất bị chọc thủng tới tan tác. Ta trợn mắt nhìn một mũi tên lao tới, cảm phập vào vai Thomas. Máu tức thì bắn tóe bốn phía. Trên mặt ta nóng hổi, không hiểu là do máu hay do trái tim ta lúc này đã ngừng đập mà quặn thắt vào như một bàn tay vô hình bóp nát nó.

- Thomas.

Vậy mà anh bất chấp cả vết thương trên vai, chỉ lo lao người xuống toan bao trùm lấy ta. Giữa làn mưa tên phủ đầy trời, bốn bề tên trút như mưa, ụp ụp chụp phủ quanh ta. Mà bóng người chắn trước mặt ta, anh chỉ phất tay một cái mà những đám tên đang lao tới với tốc độ kinh hồn đều bật ngược lại. Phá vỡ núi băng khổng lồ, rẽ lối tản tứ phía, vắng trệch đi mây trượng, mặt đất bị cào lên tung tóe bùn đất.

Đại não ta chấn động, ta nghĩ mọi giác quan của mình cũng đã ngừng lại lúc đó rồi. Nỗi đau xé rách tim phổi, nỗi đau khiến cơ thể ta căng cứng gồng lên cùng những giọt nước mắt lăn dài. Qua làn nước mắt mờ đục, ta chỉ thấy một thân ảnh cao lớn, sáng trong tựa bầu trời bình minh.

- Anh ước gì chúng ta có nhiều thời gian hơn.

- Cái gì? Anh đang nói gì vậy? Ta khó khăn thốn thức mở lời. Câu chữ cứ nghẹn cả vào với nhau. Mũi ta khản đặc.

- Anh yêu em. Đạo gần đây, anh cứ có mãi một giấc mơ lạ. Nơi phần linh hồn không hoàn chỉnh của anh nằm lại, co ro mình đầy máu, thu lại như một con tôm đáng thương giữa Nhà ga Ngã Tư Vua trắng muốt. Và em đã đến gặp ta ở đó, luôn luôn là em. Nói với ta rằng có muốn đi cùng em không. Câu trả lời luôn là có nhé.

Trong ánh rắng đỏ của chân trời, nơi chân mây ngọn lửa. Ta thấy ống tay áo anh no căng gió phồng, gọi tưởng ta đó là một cánh chim đơn côi sà mình xuống ôm lấy ta. Núi băng vỡ nát, vô số những mũi tên cắt ngang xẻ dọc ập đến tới tấp như mưa. Chúng xẹt qua tựa ánh sao băng xé toang thình không tịch mịch, chúng dồn dập đổ về phía tấm lưng anh.

Cơ man những tiếng cảm ngập người "phụp phụp phụp" chẳng khác nào một bầy thiêu thân cứ độ hè là lại thi nhau đâm đầu vào giấy chụp đèn, thấp lên không trung những đốm lửa, mà cũng nhanh chóng lụi tàn.

Ta nhìn ra, một tiếng rít sắc lạnh cuối cùng, cơn mưa máu lại đổ ập xuống. Cả...cả Murphy nữa ư? Tay chân lê lét bò lên, tro mắt nhìn Murphy trùng thêm đến vài tên, đâm xuyên qua hai người bọn họ. Sau cùng cơ thể không chống đỡ nổi, liền rơi bịch xuống trên thân ta.

- Sẵn sàng chết vì cậu. Cảm ơn đã cho tớ biết bạn bè là như thế nào...Nên nhớ rằng mạng sống của cậu. Không còn của mình cậu nữa đâu. Nó còn có của tớ nữa.

Ta bật khóc ngăn ngắt, trước kia ta chưa bao giờ khóc thê thảm tới nhường này. Trước mắt mũi nhòe nhoẹt, chỉ thấy thân mình trước mặt ta như một gò núi nhỏ. Tấm áo choàng ướt đầm, sũng máu dính ra nhầy nhớp.

Ta há hốc miệng, mà không tài nào khóc bật ra được tiếng. Cổ họng ta nghẹn lại, dù cố gắng bao nhiêu cũng không cất nổi một âm. Những giọt nước mắt to đùng chảy dài trên gò má, chảy vào mồm miệng, đắng nghét mà mặn chát.

Anh nhìn ta với ánh mắt ngây dại, ánh mắt dường như sẽ bị bóng tối phủ xuống hoàn toàn, tĩnh mịch lùi sâu vào trong. Mắt anh trông lên bầu trời sao, ta đỡ đầu anh một chút thật nhẹ nhàng hết sức.

- Anh thấy bầu trời sao. Sáng xanh như đêm đó. Ánh sáng của đời anh. Nơi nào có em, nơi đó là thiên đường.

Hơi thở anh nhẹ như thính không, mũi rũ xuống nặng nề muốn chìm vào giấc ngủ. Anh vẫn mỉm cười với ta. Khi em nhìn anh, em rơi vào tình ái và anh cười, vì anh biết điều đó. Nụ cười đó kéo dài xuống, nhưng tất cả trông thật thanh thản, cho đến khi toàn bộ cơ thể nguội dần, và lạnh ngắt...tay anh buông thõng rơi trên mặt đất. Chiếc áo chùng mà ta nói anh có cả 10 bộ giống hệt nhau đủ mặc cả tuần, quả nhiên, màu đen khi dính máu thì sẽ rất khó nhìn. Nhưng giờ đây nó bị tên ghim vào rách loang lổ, máu nhuộm cả vào băng hắt lên đỏ thẫm.

Gạt người. Sao anh bảo là khi anh bị thương thì sẽ không ai biết. Anh tỉnh dậy đi. Làm ơn. Dù chỉ là một khoảnh khắc nào đó thôi. Hãy cho em cơ hội. Em còn chưa bù đắp cho anh mà.

Một mặt dây chuyền rơi ra, nó được chạm khắc rất tinh tế, một cành cây ôm trọn lấy mặt dây chuyền. Và bên trong mặt kính thạch lục trong như một viên kim cương là hai giọt máu đang không ngừng quấn quýt lấy nhau. Ta nhận ra đó chính là máu của mình và anh, nhưng từ khi nào, chỉ hai phù thủy đã kết hôn mới có Lõi Thệ Đồng Tâm này. Anh còn luôn giữ nó bên mình. Thứ ta không nhận ra có mặt trên đời mà anh lại cất nó như vật quý giá trong lòng mình thế này ư?

Hết lần này tới lần khác ta tận mắt nhìn cảnh người mình yêu thương, thân thiết lần lượt bỏ mạng vì ta. Đây là thực tại đấy. Tia sáng cuối đường hầm mà ta đã tìm kiếm cả đời mình. Cô đơn vĩnh viễn.

Ta đã tin rằng mình sẽ không để một ai ngã xuống. Là thứ đáng để chiến đấu bảo vệ. Ta dùng hết sức lực mặc cho trái tim ta vỡ nát, buông một tiếng thét thảm thiết. Khi bạn cố gắng hết sức, nhưng bạn vẫn không thành công. Bé tắc trong thất bại. Ta cảm thấy những giọt nước mắt nóng hổi, nó nóng lắm. Nhưng ta lại không thấy đau đớn bởi bóng râm. Ta giờ đây, đã đánh mất thứ không thể nào thay thế được. Tình yêu bị cướp đi. Mọi chuyện có thể tệ hơn nữa không?

Sức sống cuối cùng trong tâm hồn ta bùng cháy, ánh sáng theo ngàn mảnh vụn vỡ òa ra, khóc thương đầy trời. Phần thân thể tan biến thành cát bụi như chú chim sải cánh mỗi một đậu về tổ. Qua tầng mây trời trong xanh cuối cùng đọng lại trong ánh mắt. Trời đổ mưa, như khóc thương cùng ta, để bình yên tìm về. Hãy buông bỏ nỗi sợ anh vẫn có. Cái chết là đích đến của yêu thương. Em luôn dõi theo anh đây.

Thiên đường, nếu nơi đó có thật, niềm tiếc nuối cuối cùng trên cõi đời này của ta. Xin hãy gửi anh đến nơi đó nhé. Đồng ý với em. Tâm trí em vẫn luôn hướng về anh. Nếu anh tranh đấu, em cũng sẽ. Nếu anh tồn thương, chẳng sao cả vì bây giờ tất cả đã qua rồi. Nơi anh tới có cô đơn không?

Mọi người nơi đó sống tốt chứ. Nếu đó là một miền hư không, không thể giao tiếp, không thể liên lạc hẳn anh sẽ cô đơn lắm. Những người ở lại sẽ nghĩ

như vậy. Em chỉ mong nơi đó mọi người chan hòa, không cô độc trong thời gian vô tận là được. Liệu ý chí người sống có thể gửi người đó đến thiên đường hay không?

Anh đừng lo em có vượt qua được hay không. Vì em hoàn toàn không hề muốn điều đó. Từ thần ơi, một phút nữa thôi. Người thân của ta không thấy đâu cả. Linh hồn anh đâu rồi.

Bầu trời xanh thật, bình minh chưa bao giờ đẹp đến thế. Ráng trời đỏ rực đằng xa ửng hồng, nhạt dần rồi xanh biếc. Tiếng gió rít ào ào bên tai, tiếng biển vỗ sóng, tất cả dần trở nên nhạt nhòa trước mắt. Em đi tìm anh đây.

Mãi đến khi ánh nắng cuối cùng cũng vượt khỏi tầm mắt. Màn đêm phủ xuống trăm mối ngồn ngạn, tia sáng cuối cùng cũng lụi tàn. Em nghĩ rằng em sẽ mãi mãi nhớ về anh. Như tinh tú nhớ vầng dương trên bầu trời rạng đông.

Thưa Chúa sinh mạng này là của Ngài. Nếu một ngày con đến Thiên đường. Xin hãy để con dẫn theo người đàn ông của đời mình. Và khi anh tới, hãy để anh ấy ở lại cùng con. Hãy nói con biết nếu Người chấp thuận.

Ôi hãy để em ngược về ngày đầu mình gặp gỡ.

Nghe nói trước khi chết, con người sẽ nhìn thấy toàn bộ cuộc đời mình chiếu lại trong vô thức. Ta lại thấy mình đang đứng bên trong tiệm Borgin and Burker, đang cò kè mặc cả với lão già kiệt sĩ nhất trên đời. Trông ta lúc đó thật chán chường, lờn lẽo mả. Anh đâu rồi? Ta vừa mới quay đầu đã thấy anh ở đó. Tìm ta nhảy lên dữ dội, nhưng ta đâu có trái tim. Đó chỉ còn là ký ức của mảnh linh hồn này.

Em tới để xin lỗi, Thomas. Em tìm tới gặp anh để nói lời xin lỗi. Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, điều lạ kì nhất, là em đã chẳng thèm nhìn anh lấy một cái khi em tìm được anh trong đời. Còn ánh mắt của anh như ngổ ngang, chẳng thể cất lên thành lời. Anh không biết mình đáng yêu nhường nào đâu. Em đã phải lặn lội tìm anh, để nói rằng em cần anh. Và nói rằng anh là duy nhất. Hai ta hãy bắt đầu lại nhé.

Ở lại mãi trong vòng tròn bất tận này, vì em đã không còn muốn thoát ra. Đến cả những nhà khoa học cũng không thể hiểu nổi. Khi em gặp lại anh, trong "lần đầu" như thế này, em lại chẳng thể thốt ra một tiếng nào. Em muốn hét lên, nhưng anh không thấy, cũng không nghe được nữa rồi.

Muộn màng còn hơn không bao giờ. Để em nói với anh một điều thôi. Rằng anh là tất cả những gì tuyệt vời nhất đối với em.

Ta trở lại đêm đó, trong văn phòng anh. Lần đầu tiên, lại thấy bối rối vì nụ hôn cứng ngắt như đá kia, đầu mới là điều đáng lẽ em nên làm. Nếu được lựa chọn lại, em vẫn sẽ không hôn anh nồng nàn trước khi quay bước đầu. Vì em muốn giữ mãi khoảnh khắc này trong tim. Và vì em đã không thấy được sự hệt hắt trên khuôn mặt anh. Anh dờ dẩn, run mình như đứa trẻ bị bỏ rơi. Những thứ đó em đều đã không thấy được.

Em nhớ cái hôm này lắm luôn... Trước mặt chúng mình là cả một cái hồ lớn, mùa thu lá phong vàng không hiểu được nỗi lòng ve sầu, ngã rạp xuống mặt hồ, đẹp và tĩnh lặng vô cùng. Cứ nằm xuống bãi cỏ cạnh hồ ấy là cảm giác chuyện gì đang xảy ra mình cũng không quan tâm nữa. Vì cạnh bên có trái tim, ở đây thành thôi và yên bình quá.

Lúc say thì dẫn nhau ra bãi cỏ này. Đằng sau nụ cười rạng rỡ của anh là em phải nhìn dữ lắm. Vì lúc thì chim bay tíu tít, lúc thì gió thổi tốc váy. Và đỉnh điểm là anh thấy vậy liền lấy tờ báo che mặt lại. Em đã không thấy được khuôn mặt anh sau tấm báo. Em cứ một mực cho rằng anh điều khiển lũ chim trên trọc em. Nhưng anh khi đó, đều là bộ dáng bắt ngờ đến đỏ mặt tía tai.

Em xoay mình nhảy múa xung quanh anh trong chiếc váy đỏ. Em đã không nhớ mình cổ tình giơ cao chân vén váy lên mời mọc anh như thế. Anh cứ làm ra một bộ dáng chính nhân quân tử mặc tiểu yêu tinh trên trọc.

Em phải cảm ơn anh vì đã thích em trước. Vì anh có thích em và ngày hôm đó bất ngờ vượt ngàn dặm xa xôi để đến với em một lát thôi. Rồi anh lại phải rời đi ngay mất rồi. Nhưng cũng chính vì thế mà chúng mình mới bắt đầu tình yêu này, thì ngày hôm nay em mới được là cô gái may mắn và hạnh phúc như thế.

Dường như em thấy lại khu rừng phủ đầy bụi xanh và những con sứa đang bay tỏa sáng giăng màn trời. Chẳng khác nào vô vàn vệt sao băng chiếu rọi đêm đen. Một ngôi sao từ tay anh cứ liên tục đáp xả xuống, tỏa vàng rực quang bảy màu lung linh như tầm màn bụi sáng. Lấp lánh rải mình như điều ước của bạn sẽ thành sự thật. Ta đã chưa từng để ý anh nghịch nghịch chúng khi đó. Trong mắt ta lúc này ngập tràn hạnh phúc, có lẽ khi đó ta chỉ để ý về đẹp của anh mà thôi. Hãy đưa em lại với anh hơn một lần nhé.

Hãy hôn em thật nồng nàn khi anh quay bước đi. Em biết nếu em đi theo anh đêm nay, em sẽ chết trong năm nguyện. Dẫu anh đi rồi em vẫn sẽ sai bước theo anh.

Vì em chỉ muốn tìm thấy anh trong biển người này. Đêm dạ vũ, em đã không được thấy bộ dáng lo lắng của anh. Và khi anh đắm mình trong điệu nhảy, khuôn mặt anh thật hạnh phúc. Chứa chan lặng trong ánh mắt như trăng ngà bóng trên mặt hồ. Em sẽ mãi không quên đâu.

Ta lại thấy mình trong đêm đầu tiên đó, anh cúi thật thấp, bóng người lên xuống trong ánh nến phản lại. Khuôn mặt anh lấm tấm mồ hôi, đỏ ửng. Anh khẽ thì thầm: "Chôn thiên đường duy nhất của ta. Là khi được bên cạnh em."

Lệ đã tràn trong đôi mắt mình, nhưng ta không dám chắc, ta chỉ thấy lòng quặn đau. Là ta bỏ đi trước. Phải, người có thể nói về một người bằng cách họ rời đi. Anh ôm ta, chìm vào giấc ngủ, còn ta, đặt cánh tay anh ra. Hôn nhẹ lên trán rồi rời đi, không quay đầu lại.

Ta đâu ngờ rồi anh sẽ bỏ lại ta một mình bơ vơ trên thế gian này. Trái tim ta cũng đã tan biến rồi. Nhưng tại sao ta lại đau thế này. Khi người tưởng toàn bộ đau đớn khổ sở trên đời này cuối cùng cũng chấm dứt rồi. Nhưng không.

Hai năm yêu nhau, hai năm xa cách, tuy không dài nhưng đủ để anh là người duy nhất đọc được trái tim em, hiểu từng ngõ ngách, ước mơ, tâm sự bé nhỏ nhất của em, nhưng đến hôm nay em vẫn cảm giác như mình mới yêu ngày đầu.

Ta khẽ mỉm cười, đôi môi bàng bạc trong suốt của một linh hồn không thể chạm vào đặt nhẹ lên vàng thỏi dương ấm áp ấy, không thể cắt lòi, tan biến vào thinh không.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ăn Thở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 34: Chúa Giải Thoát Chúng Ta - Christus nos liberavit

Merope Gaunt.

Đường phố London trời tháng Mười đã lạnh cắt da cắt thịt, đám sương mù như con quái thú khổng lồ nuốt trọn lấy thành phố. Mà sương thì giá lạnh lắm, nó cắt sâu vào da thịt, cơ thể thì ẩm ướt như chảy máu. Trong cái khung cảnh xám xịt đó, tại một con ngõ nhỏ. Con ngõ này chỉ là nơi người ta tập kết rác, mùi hôi thối nồng nặc sặc mùi bốc ra từ những thùng rác khổng lồ. Hóa ra ở đó có một nhà máy đốt rác thải thật. Mùi khói khét lẹt khiến cho bất kỳ ai ngửi thấy nó đều phải nhức đầu. Vậy mà giờ đây, cái thứ mùi kinh khủng ấy lại ban ấm áp cho một thân hình đang gục ngã.

Người mẹ trông nghèo nàn, buồn bã. Có lẽ cô đang mang thai những tháng cuối rồi, bụng cô lớn lắm. Đặt trên cái thân hình gầy trơ như quỷ đói trông lại càng to tướng hơn. Cô lần mò bới rác hòng tìm ra được chút gì đó lót bụng. Cô có thể không ăn, nhưng đứa con trong bụng cô lại rất cần.

Cô đẹp hay xấu? Có lẽ người ta sẽ nói là đẹp ở tâm hồn đi. Đó là một kiểu an ủi. Khuôn mặt cô trắng xanh, hai hốc mắt đã trũng sâu xuống, thâm tím như một kẻ bị chứng biếng ăn lâu năm. Cũng phải thôi, ai mà nhìn cũng sẽ nghĩ cô là một kẻ ăn xin. Cái số phận đến là nghiệt ngã, ăn xin mà lại có thai nữa. Người nhìn vào sẽ lắc đầu, nhưng chúng ta đâu thể biết được người đó đã phải trải qua những gì.

Tóc cô màu đen, rất dài, những xơ rối và bết lại, lọn tóc mai dính chặt lên khuôn mặt hốc hác xương xẩu. Nó đen đuôi như bộ váy dài rách rưới cô mặc trên người. Đen đuôi như chính số phận của cô gái đáng thương.

Cô không cười, đã cả nửa ngày rồi mà cô chẳng hề cười lấy một lần. Người mẹ ấy giờ đây đang mệt nhọc lắm và chùng như hơi đầu yếu. Người mẹ mang thai có bao giờ là dễ dàng đâu.

Người mẹ ấy vừa khóc vừa xé từng miếng bánh mì đã mốc xanh bỏ vào miệng. Sự nức nở, nghẹn ngào ấy. Cứ đôi chốc cô lại phải khịt mũi một cái thật dài để trôi đi cái cục ứ nghẹn ở cổ mà không biết là do nước mắt, nước mũi hay là chiếc bánh. Người có bao giờ nhìn thấy một ai ăn mà lại mang cái dáng vẻ khổ sở ấy chưa? Hay người ta cứ nghĩ miếng ăn là thứ của đem lại hạnh phúc cho con người.

Bàn tay bẩn thỉu của cô chẳng chặt gần xanh, khô nứt lại đầy dọc xương, lấm tấm những vết đỏ. Đầu ngón tay chẳng chặt vết sứt sọc, những vết chai sạn bong vảy sần sùi. Vết thương này chưa khỏi đã lại có vết thương mới. Nhưng bàn tay to lớn thế, thật không hợp với một cô gái. Có kẻ nhìn vào sẽ đoán cô là một nông dân cực khổ việc đồng áng từ nhỏ xiu.

Đó là Merope Gaunt. Đang mang trong mình đứa trẻ mà cô dự định sẽ đặt tên cho nó là Tom Marvolo Riddle. Tình yêu của cả đời cô. Thật khó nhìn ra cái cô gái khốn khổ và nhút nhát, cứ chốc chốc lại giật mình và đánh đổ một thứ gì đó này giờ đây đến những vụn bánh mì rơi xuống cũng không bỏ sót. Cô lấy tay vén vén lớp vụn rơi vãi trên đất. Lại tiếp tục cho vào miệng.

Đôi mắt cô vô hồn, nó đen thăm thẳm và không biết vì lẽ gì, nếu nó không đau khổ thì chỉ còn lại trống rỗng. Trán cô hằn lên những nếp nhăn buồn và khi cô khóc thì khóe mắt cũng đậm vết chân chim. Giữa hàng lông mày cô gái trẻ này ấy vậy mà nếp nhăn của kẻ hay chau mày đã in rõ. Tất cả đều là cái vẻ khốn khổ đã sớm hiện.

Vậy là từ ngày cô gái nhút nhát, hiền lành ở Little Hangleton bỏ trốn theo cậu công tử nhà giàu Tom Riddle. Hai người bỏ trốn theo tiếng gọi của tình yêu. Ai ai trong ngôi làng đó cũng phải thấy ngạc nhiên. Vì cậu công tử đẹp trai, nhà quý tộc ấy lại đem lòng yêu một cô gái xấu xí, cứ gặp người lạ sợ, cụt miệng cũng không nói nửa câu. Mà cô nào có xinh đẹp gì. Đứng là ở đời chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Nhưng đã xảy ra chuyện gì? Bỏ đứa bé đâu? Chắc ai cũng đoán biết được. Bị ruồng bỏ, Merope đau khổ. Đau khổ đến độ thần thờ, không còn ý chí sống nữa. Nhưng cô còn phải tiếp tục vì đứa con trong bụng cô. Thế là cô lại càng lấm vào cảnh túng bần. Gia đình không thể về. Tại sao người có gia đình thì dù chuyện gì xảy ra người vẫn có thể trở về chứ? Nhưng không, cô sợ, cô không dám đối diện với anh trai Morfin của mình. Nếu anh biết Tom bỏ rơi mẹ con cô không màng sống chết. Anh nhất định sẽ giết chàng.

Bạn bè cũng không có lấy một ai. Tình yêu duy nhất của đời mình đã dứt. Không còn lại bất cứ thứ gì ngoài bảo bối bên trong bụng mình. Ôi cái số phận ấy nó cứ như một vòng lặp luẩn quẩn.

Có cô gái nào mà không yêu tình yêu đầu, nếu có chia tay đó cũng sẽ là cuộc chia tay đau khổ nhất. Cái tình duyên với bọn đàn ông có thể giết chết

những người phụ nữ yếu đuối. Merope lại trở lại một thân một mình, còn lý do nào để bám lấy cuộc sống đầy khổ đau này nữa đây. Cô cảm tưởng như trong lai phía trước cũng tràn ngập khổ đau. Nó cứ bám riết lấy cô, nghiền rủa cô.

Cha đứa bé, hạnh phúc đầu tiên trong đời của cô, cũng đã bỏ đi rồi. Mà người biết đấy, một khi người ta đã quá quen với cái khổ rồi. Người ta sẽ coi đó là chuyện bình thường. Nhưng một khi người nếm được vị ngọt của ái tình hạnh phúc. Người chính là rơi từ trên thiên đường xuống địa ngục.

Thân ôi! Những đồ vớ như thế có bao giờ được hàn gắn. Là chính bản thân cô lừa dối chàng trước mặt. Con người ta đâu thể lừa dối người mình chọn bên cạnh cả đời. Nhưng cô đã làm, khi nghĩ rằng Tom sẽ vì đứa con chưa chào đời của bọn họ mà ở lại. Tình được nào có tác dụng với đứa con trong bụng cô lên chàng. Người mẹ ấy đã mong muốn cha đứa bé yêu thương nó. Đứa con của cô sẽ nhận được tình yêu của cha. Thứ mà mẹ nó đã không nhận được.

Nhưng người đã bao giờ nghĩ tình yêu là một loại ban phước hay chưa? Cái tuyệt vọng lại nhuộm màu hận thù. Cái con người tệ bạc ấy, đến phút cuối vẫn là cô không bỏ được.

Nhưng bây giờ biết tính sao đây. Đứa con trong bụng cô vốn đã lớn lên mà không được ăn lấy một bữa từ tẻ. Từ khổ vô thân, chẳng còn biết nương tựa vào đâu. Merope cảm thấy khốn khổ tận cùng và không biết rồi còn tuột dốc đến đâu nữa. Cần phải dừng cảm! Nàng cần phải dừng cảm vì đứa con của mình.

Nàng lê bước tới con hẻm tối tăm, con hẻm tối như cái quyết định lúc này của nàng. Phải, ai mà lại nghĩ hậu duệ của Salazar Slytherin lừng danh lại có thể có một cuộc đời sa ngã đến nhường này. Phải, chỉ cần đứa con nàng được một bữa ăn từ tẻ mà thôi. Khổ thân nó, nó còn không được biết đến mùi sữa là gì. Dinh dưỡng không đủ, nàng vốn cạn kiệt cả linh hồn rồi chứ nói gì đến tâm thân.

Lòng nàng se lại, phải, giờ thì cũng đâu cần giữ mấy bảo vật gia truyền ấy nữa. Đứa con của nàng chính là một truyền thừa kế tục ngài rồi. Chúng ta sẽ thấy – có cái can đảm cần rằng phấn đấu vì cuộc sống.

Người mẹ ấy cương quyết từ bỏ thứ trang sức duy nhất có giá trị trên người mình. Chiếc nhẫn của Salazar Slytherin. Nó đã gắn bó với ông cả cuộc đời. Một vật vô giá. Nhưng nàng cần dành tất cả cho con, cái niềm kiêu hãnh độc nhất và thiêng liêng của nàng.

Merope đâu phải một phụ nữ sắc sảo gì cho cam, cái từ "cam chịu" nó ứng dụng lên cuộc đời cô. Lão Burgin chỉ trả cho cô có 10 galleons vàng. Lão ta nào có nổi tiếng gì về sự hào phóng của mình. Cũng được, giờ có cái gì mà bán được nàng cũng đem bán hết. Nhưng hỡi ôi, 10 galleons vàng thì làm được cái gì.

Người phụ nữ khốn khổ ấy đi qua cửa hàng bánh mì, cô đã không cưỡng lại được trước mùi thơm của những chiếc bánh mới ra lò. Chỉ nhìn một chút thôi. Nhưng cô dán mắt vào cửa hàng đó rất lâu, cô phải tính toán chi tiêu. Nếu cô tiêu sạch 10 galleons thì những ngày sau hai mẹ con cô sẽ ra sao? Trên đời, người đàn bà ấy chỉ có mình đứa con này, và nó cũng chỉ có người đàn bà ấy.

Hết 10 galleons. Chỉ trong ba ngày, mặc cho Merope mỗi bữa cũng chỉ dám ăn nửa cái bánh mì. Nước uống đều là từ nước sông, nước cống. Đến chiếc đĩa phép cuối cùng của cô cũng phải bán cho một gã lang thang ăn xin ở Hẻm Xéo. Hai cái cuộc đời ấy va chạm sao mà đến giống nhau. Nếu con cô không ra đời nổi thì cô làm phù thủy cũng có ích gì nữa. Tom ơi, mẹ xin lỗi.

Cái đau khổ cứ lớn ngày một nhiều như đứa con trong bụng. Nó đập cô đau nhức liên tục. Không thể tìm được một công việc từ tẻ. Lúc bấy giờ đang có Chiến tranh xảy ra ở Muggle. Thế giới phù thủy cũng bị ảnh hưởng, mà có ai cần đến thuê người giúp việc khi đã có những gia đình làm công việc đó. Ai mà lại có thể chờ che cho cái số phận phù thủy không hơn gì một Squib kia. Nếu không phải chuyện của người, con người đối xử với nhau đến là tệ bạc.

Mệnh mông nổi khổ ngập trong đôi mắt người mẹ ấy. Mùa đông đến. Đem theo chút sức sống cuối cùng rồi khỏi con người khốn khổ ấy. Tuyệt buổi thật. Một thân hình run lấy bấy, lê bước chân trần trên mặt tuyết. Đôi chân tím tái nứt nẻ toác máu, mỗi bước chân cô đi, máu nhỏ đỏ tuyết.

Lạnh quá. Nhưng hơi ấm duy nhất trong người mẹ ấy chính là hình ảnh đứa con sắp chào đời, sắp rồi. Merope yêu quý đứa con này hết sức. Cuộc đời cô càng tăm tối thì đứa con ngày thơ yêu dấu lại càng sáng chói trong tâm hồn người mẹ khốn khổ ấy. Nếu được, chị muốn nó có vẻ đẹp của bố nó. Đẹp như một thiên thần, lóa mắt hơn cả nền tuyết đầy ngập mắt kia. Chỗ nào có thiên thần là chỗ ấy đã gần thiên đường.

Tóc cô giờ đây chùi lúi, bị người ta cắt xén lôm ch่อม. Phải, đến tóc cô cũng bán cả rồi. Tuyết bám đầy trên da đầu, lạnh buốt óc. Nhưng đầu óc cô lại rất thanh tỉnh. Cô biết mình cần phải làm gì.

Trên con đường tuyết trắng vùi lấp cái tâm thân nghèo khổ từng quần ấy như đi sâu vào số mệnh trớ trêu. Cuộc đời thì đầy nghịch lý.

Mùa rét nước đông lại, mỗi lần như thế, mặt nước để lại một vành băng trong lòng cống. Quần áo rách bươm cũng không được khâu vá lại, những vụn vải bỏ ra từ vết rách, để lộ ra da thịt xanh xao, tím tái. Thế là hết. Hết cùng cái ngày lạnh lẽo cuối cùng của tháng Mười Hai.

Đêm nào Merope cũng nghĩ ngợi và khóc lóc. Nhưng khóc trong tiết trời này thì khác nào tra tấn, nước mắt vừa rơi đã đông lại cào rách mặt cô. Cô đau lắm, cô ho nhiều. Đứa con trong bụng cô cũng như đau đớn vì những cơn ho bật ruột, rất bóng họng. Bà mẹ nó thở khò khè ra làn khói trắng. Ục ra một bụm máu. Không được nữa rồi, Tom ơi. Mẹ không được nữa rồi.

Thế là người đàn bà xấu số ấy dùng chút ý thức cuối cùng còn sót lại của mình. Lê bước tới cổng cô nhi viện.

Đến bước đường bị đất ấy, Merope chẳng còn gì là cô thiếu nữ ngày xưa nữa. Cô thiếu nữ ngỡ ngàng đỏ mặt khi thấy người đàn ông như bạch mã hoàng tử cưỡi ngựa tiến tới chào cô trong ngày hè năm đó. Mùa hạ thật buồn. Cái gì có thể xảy đến cũng đã xảy đến với nàng rồi. Người mẹ ấy đi tới

những phút cuối cùng của cuộc đời mình, đã nhận tất chịu tất, thử thách, đau khổ, mất mát, tuyệt vọng. Còn cái gì nữa đâu.

Nàng tiến đến gần với Thần chết mà không còn gì sợ hãi trên đời này nữa rồi. Nhưng lần đầu tiên, trong cuộc đời nàng lại dừng cảm đến vậy. Dừng cảm cuối cùng của một người mẹ với đứa con mình.

Cánh cổng sắt cô nhị viện lạnh buốt, đã gần nửa đêm, nó đóng lại rồi. Đóng lại như may mắn đóng cửa với cuộc đời cô. Ngã khuỷu trên nền tuyết, tay vẫn cố bám lấy thanh sắt, dựng người chống đỡ, bụng cô to quá. Mẹ đau quá. Nhưng thật là sai lầm khi tưởng tượng rằng mình dốc cạn hết đắng cay của vận mệnh và đạt được tới chỗ tận cùng của bóng tối. Bóng tối thăm thẳm.

Cái vận mệnh éo le đầy phi lý này, cô đâu có lựa chọn nó. Là chính nó chọn lấy cô. Và cô thì đã không còn sức để phản kháng. Nỗi đau mỗi lúc một dồn dập. Cơ thể cô nóng bừng, mồ hôi lấm tấm trên mặt. Không nhìn rõ ra được là mồ hôi hay nước mắt. Mặn chát. Màu da cô vốn đã tím bầm, nay lại đỏ lên một cách kì dị. Cứ như định mệnh lấy cái đuôi cui mà quật thẳng vào số phận khôn khổ ấy dồn dập.

Trong cùng khổ, đói khát, rét mướt, cô đơn chịu đựng nỗi đau đến khi cảnh vật trước mắt cũng mờ nhòe đi. Không được, cô không thể ngất đi lúc này được. Cái chết mang bóng hình của giấc ngủ. Nó sẽ mang đứa con của cô đi mất.

Những bóng người qua lại trước mắt, ai cũng ái ngại nhìn người phụ nữ nghèo khổ. Nhưng không ai dừng lại. Chẳng đi tới đâu cả. Cô cũng có nơi cuối cùng cần phải tới. Đầu có ngày mai. Giấc mơ ở đó từng hơi thở cô yếu dần lại là giấc mơ đẹp nhất đời cô.

Nhanh như chớp giật, cô đập đầu vào song sắt kêu keng!!! Một tiếng thất thanh. Trước khi ngất đi cuối cùng cũng có những bóng dáng chạy lại phía cô.

Họ sốt sắng nói gì đó, cô không nghe rõ nổi nữa. Cô không còn tinh táo để nghe được bất cứ thứ gì. Tội nghiệp ư? Thật trớ trêu thay. Họ nói cô phải cố gắng vì đứa con của mình. Phải rồi. Cô vẫn còn nó nữa. Cái lu mờ của trí óc trước cơn đau trở nên thanh tỉnh. Sống với con cô, nuôi nó khôn lớn, nhìn thấy nó lớn lên mỗi ngày. Được sống đầy đủ, hạnh phúc, tự do bên đứa con trai nhỏ. Giữa những giây phút cơn đau dội lại như thể từng khúc xương bị bẻ gãy. Đau đốn gồng mình, các thớ cơ trên da thịt như thể bực nát ra vì nó rách bươm như tấm vải rồi. Đau đốn như vậy, cô lại nhìn thấy thiên đường.

Cô nhất định không thể từ bỏ đứa bé. Không thể đầu hàng trước số phận này được. Máu trào ra từ hạ thân, như muốn rút cạn nguồn sống cuối cùng của người phụ nữ đang giành giật số mệnh với Tử thần ấy.

Đây là tất cả mẹ có thể dành cho con. Cuộc đời của chúng ta như trôi nổi trong đại dương sâu thẳm của lòng người, trong một khối đá huyền bí như bầu trời bao la, khối đá đen góc cạnh như chiếc nhẫn của Marvolo. Dù cho cô có muốn vùng vẫy giữa biển đời đến như thế nào đi chăng nữa, những cơn sóng cũng quyết cắn xé mảnh thân bèo bọt này. Bầu trời, sao lại tới đến thế.

Có phải cô nghe thấy tiếng khóc của đứa trẻ không. Tiếng khóc chào đời của một sinh linh đã kéo lại linh hồn trực chờ rời đi khỏi tấm thân khôn khổ ấy. Trước mắt cô là đứa trẻ, phải rồi, cô nhìn nó rõ lắm, xung quanh thì cứ mờ dần đi. Nhưng nó trắng trẻo quá, bụ bẫm như một thiên thần. Trông nó thật là hồng hào, mạnh khỏe. Cô muốn vươn tay đỡ lấy bầu má phình phình của nó. Áp bầu má ấy vào khuôn ngực của cô. Cô mỉm cười, dịu hiền như bà mẹ mỗi khi thấy đứa con trai của mình. Dù cho năm tháng có thay đổi.

Nhưng tay cô nặng trĩu, nó chỉ run run lên vô lực. Những cảm giác ảm áp dần lìa xa cô, bóng tối bủa giăng. Dường như cô trông thấy bóng tối bao trùm lên đứa trẻ vừa mới lọt lòng. Chúa, con cầu xin người, hãy ban cho đứa trẻ này ánh sáng. Con nguyện dâng hiến cả mạng sống này.

- Nó sẽ tên là Tom Marvolo Riddle, Tom Riddle là tên cha đứa bé, ông nội nó tên Marvolo. Tội ước ao rằng thằng bé khi lớn lên sẽ có vẻ đẹp của bố nó.

Và tìm thấy được tình yêu của đời mình. Nhưng câu nói cuối cùng ấy đã chẳng thể nào thốt ra được nữa rồi. Mong ước cả đời của cô. Nó sẽ có một cuộc đời đủ đầy, hạnh phúc. Chỉ cần nó hạnh phúc thôi là cô mãn nguyện.

Những giây phút cuối cùng của một ngày, ngày cuối cùng của tháng Mười Hai, cũng là lúc mang linh hồn kia đi xa. Không có ngày mai. Cuối cùng sự đau đốn cũng kết thúc. Có lẽ toàn bộ đau đốn khổ sở ở đời này, cô đều đã trải qua, chết có đáng gì nữa đâu.

Cô khẽ mỉm cười, trút hơi thở cuối cùng. Người mẹ ấy đã không đợi được ngày con trai cô lớn lên. Nhưng đừng sợ hãi, cả đời này mẹ sẽ dõi theo con.

Sự ra đi của một linh hồn về với bầu trời, chia cắt tất cả. Everyliving creature on Earth dies alone.

"Mater semper certa est, pater est, quem nuptias demonstrant." Người mẹ thì luôn được biết đến, nhưng người cha chỉ có thể khẳng định qua chứng cứ về việc kết hôn.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 35: Thiếu

Nguồn thiếu chương cập nhật sau.

Quyển 3 - Chương 36: Chân trời mới

Sự biến mất của cô ấy như chân trời phía xa. Chia cắt tất cả. Sợi dây của định mệnh buộc chặt vào tay chúng ta từ khi sinh ra, là nghệ thuật của thần linh và đại diện cho dòng thời gian trôi. Chúng tụ họp và tạo nên hình thái. Chúng xoắn vào nhau và liên kết lại. Đôi khi chúng bị nối lỏng, rồi lại liên kết với nhau.

Và bởi lẽ trái tim luôn vượt qua chính bản thân bạn. Dù nó có vụn vỡ, nó cũng sẽ tự học cách tự hàn gắn. Trái tim tan vỡ cuối cùng của cô, lại tạo nên một kỳ tích. Con quay Lỗ tứ sáng rực bầu trời, nó như mơ hồ trong suốt mà lớn lên dần. Nó bao phủ không gian ấy trong những bánh xe vận mệnh của mình. Những bánh răng trượt vút đi liên hồi. Quay tít như thể ở tâm của một lò lửa khổng lồ. Đem thời gian ngưng đọng lại. Tất cả sự sống chợt dừng bước.

Quá khứ dần trở nên mơ hồ. Nở rộ trong sắc trắng là hoài niệm cuối cùng của một linh hồn. Câu chuyện xưa dần được tái hiện.

Giữa muôn nghìn sắc tia của bầu trời, những tầng mây cầu vồng ánh lên rực rỡ. Nắng sớm phủ sắc vàng rực trên cao. Biển không chứa đựng nổi mặt trời. Chỉ có những con sóng trở trắng. Bầu trời chuyển mình từ vàng sáng sang xanh nhạt rồi thẫm dần. Bóng cây nơi mặt đất thoáng lay động. Cả cánh rừng bạt ngàn rừng mình trong chạng vạng. Con suối xuôi dòng về với biển lớn này rút mình lại. Cuộn sâu vào, chảy ngược dòng số mệnh. Chiếc lá chỉ vừa kịp rời cành nay đã dịu dàng trở lại. Những hố gai băng cầm sâu trên mặt đất bật mình trở lại. Vụn cào xé, vụn vỡ bùn đất, những dấu chân in hằn cũng liền lại.

Từ trên cao thăm bầu trời, hàng ngàn ngôi sao băng rải xuống, sao đậu mình vẫn vương màn đêm mà xua đi buổi sớm. Có lẽ buổi sớm, mở mắt ra đã cảm thấy một chút mát mát khó nói thành lời. Không ai biết chúng đến từ đâu. Nhưng những ngôi sao đó rực sáng, và khi hàng nghìn con bướm trắng vỗ cánh trên xanh cao. Rải lên chùm ánh sáng cực quang bảy sắc lung linh, huyền ảo. Nó như lớp màn che phủ tất thấy mọi sự trên thế gian. Ai ai cũng ngập mình trong khung cảnh thần tiên ấy.

Khi những ngôi sao xao huyền rơi. Khung cảnh ấy như là trong mơ, đẹp đến mức khiến người ta vẫn vương. Và giờ đây, chưa từng có, giữa hạ từng cánh hoa chợt nở. Nở rộ trong sắc trắng tinh khiết đang vỡ mình, tách ánh sáng trên mặt băng của nó, quây mình, đập chân bước ra. Chúng ta đều rạn vỡ, đó là cách ánh sáng chạm tới. Như chú chim non vừa mới đập vỗ chào Thần mặt trời. Những sợi gỗ xoắn mình, bện chặt lại rồi vươn dài ra như sự sống tạo cảnh. Một cây đào cổ thụ nghiêng mình đứng vững cùng trời đất.

Trong tâm tối của lá xanh, vô vàn những tiếng thơ ngây đang thổ thê với tâm hồn ta và tiếng chim không nói thì đã có tiếng ong để bổ sung. Trong chạng vạng ráng trời xanh thẫm, sâu như đại dương bao la. Lênh đênh trên dòng định mệnh dài lê thê. Một thoáng mơ mộng thoát ra từ những cánh hoa anh đào xao huyền rơi. Tựa như cảm nhận được sự dịu dàng của đất mẹ.

Bao phủ lấy nó là lớp màn ánh sáng mà vị Thần sáng tạo hằng vén rèm hé mở. Có lẽ Chúa đã tung mặt xúc xắc của mình một lần nữa. Một lần trong hàng triệu khả năng. Một niềm u hoài mệnh mông ẽm à trùm lên vạn vật. Mùi thơm say người của những cánh hoa hay của tâm hồn vừa được gột rửa.

Em đã gặp đủ 100 ngôi sao rồi. Một ngày nào đó chúng ta đổi chúng thành một điều ước nhé. Liệu em còn có thể gặp lại người chẳng.

Dù anh ở bất kỳ nơi đâu, em nhất định cũng sẽ đến gặp anh. Em không muốn rời xa anh thêm bất kỳ lần nào nữa.

Khi chúng ta chết đi, ta mong chúng ta sẽ trở về nguồn cội mà chảy vào biển lớn của cuộc đời. Chúng ta rồi sẽ lại ở trên trời. Bay lượn như những thiên thần. Và mỗi khi trời đổ cơn mưa. Chúng ta sẽ đi tới muôn nơi. Kể cả những nơi khi còn sống chúng ta chưa từng tới.

Ta ở đó một mình với bóng đêm, tĩnh tâm, thanh thân, thành kính, đem so với cái thanh tĩnh của lòng mình với cái thanh tĩnh của bóng tối vô tận. Xúc động trong bóng tối trước mọi huy hoàng trông thấy được của vì tinh tú và mọi huy hoàng không trông thấy được của Chúa Trời. Tâm hồn rộng mở cho mọi tư tưởng rơi xuống từ cõi không tên.

Trong những lúc ấy, đem dâng trái tim mình với tất cả lòng thành kính cho thế gian. Trái tim tỏa sáng ngời như ngọn hải đăng giữa đêm sao. Hòa mình say sưa giữa cảnh chói sáng mênh mông của tạo vật. Chính ta cũng khó lòng nói được cái đang xảy ra trong tâm trí mình. Ta cảm tưởng như có gì đó bay khỏi người mình và cũng có gì giáng hạ vào đó. Đúng là sự trao đổi thần bí giữa những hố sâu của tâm hồn với những hố sâu của vũ trụ.

Câu hỏi lớn nhất của loài người là họ không biết sau khi chết họ sẽ đi về đâu. Nhưng khi nghĩ tới sự vĩ đại của Chúa, nghĩ đến cái vĩnh viễn sắp đến. Bí mật đến kỳ lạ. Tất cả những cái vô biên đang chìm sâu trước mắt như vô vàn ánh sáng kia từ từ chợt tắt. Cái vĩnh viễn vô biên đang chìm sâu trước mắt trên khắp hướng. Không tìm hiểu được, chỉ đưa mắt nhìn. Không thể chạm vào, nhưng có thể cảm nhận bằng cả con tim, từng mạch máu trên cơ thể. Tình yêu sẽ không bao giờ chết.

Thánh tích của Chúa, nơi con người sẽ cảm nhận được vinh sủng thánh quang. Thật là một điều thần bí. Chiếm ngưỡng những sự kết hợp rực rỡ của các nguyên tử, nó đem lại sắc hình cho vật chất, nó phát hiện ra các lực lượng, nó tạo ra các cá tính trong sự thống nhất, và kích thích cho chiều không-thời gian, cái vô số trong vô hạn và so ánh sáng mà làm ra vẻ đẹp. Những sự kết hợp này hợp tan liên tục, từ đó sinh ra sự sống và cái chết. Một quy luật của

vũ trụ.

Cảm nhận được sức nặng của cơ thể, cơn mưa vắng vào mặt rất buốt, mặn chát. Ta rơi xuống đường phố London trên một chiếc ô cầm trên tay. Ướt nước toàn bộ. Nhưng với một phù thủy thì có khó gì. Một bữa Hong khô là có thể giải quyết tất cả. Con đường London lúc bấy giờ thật lạ. Đã không còn lưu lại chút dấu vết nào của thời gian. Mọi thứ chỉ là vô định và nó trượt đi trên dòng lịch sử.

Phóng tầm mắt ra xa cũng chỉ thấy những lò đốt lớn, bức tường khói đen ngịt bầu trời đã vốn ảm đạm. Vài ba nhà mặt tiền hiem hoi, nhưng chúng đóng chặt cửa. Xung quanh người dân đều là cảnh cùng cực nghèo khó, quần áo họ lấm lem bùn đất. Những tốp lính hành quân ngang qua là tầng lớp duy nhất ăn mặc nghiêm chỉnh. Ấy vậy mà trên người họ là lớn bé bằng vải trắng cuốn thương. Có người vết máu dài trên mặt đã đóng vảy vào.

Đâu cũng thấy những túp lều gỗ ván, những vôi gạch đá đồ nát. Những bức tường cấu kệt bùn đất, mùi khét nồng nặc trong không khí. Bầu trời phủ một màu đen như tấm vải liệm người. Những hàng cây u sầu trải mình liên tiếp, về tang thương phủ lên những góc vuông buồn bã. Không còn lại một xú nét kiến trúc tài tử nào, không một nếp gọn thanh lịch của London đã có xưa.

Người ta có thể tưởng tượng nơi đây là một cái gì đó ghê rợn hơn cõi Địa ngục. Khi đêm bắt đầu phủ xuống, nhuộm tối không gian đen đặc. Nhất là về mùa đông khi gió lạnh hoành hôn làm chiếc lá cuối thu lìa cành. Không có một ánh sao hay ánh trăng nào chọc thủng được cái màn đen tang tóc thâm ám.

Trong cái bóng tối đen này, người ta cảm thấy có những cạm bẫy, tất cả những hình dáng mơ hồ của bóng tối đều đáng nghi đáng sợ. Người vô gia cư, kẻ ăn xin đứng ngồi đầy bên vỉa hè, hay trên những băng ghế đã mọc meo lên vì dầm mưa. Những bà già ấy đôi khi cũng giơ tay xin tiền. Nhưng nếu người có thể hóa phép ra vàng từ không khí thì xin mời đến ngay trại thương điên. Thế thì những con yêu tinh ở Gringotts thất nghiệp hết và phù thủy cũng không ai cần làm việc nữa.

Ta giờ chính xác là không hơn gì những người này. Thất nghiệp, trong túi không có một đồng. Bụng đói meo. Ta là nhà du hành thời gian xấu số nhất. Kẻ vượt thời gian mà cũng sắp chết đói tới nơi. Ngoài có phép thuật cùng một cây đũa phép ra thì chấm hết. Bản thân ta cũng không hơn gì những người không có phép thuật đang ở tận cùng của khổ khổ kia.

Thì ra, mấy tiểu thuyết xuyên không đều là lừa gạt. Bạn sẽ phải chuẩn bị tâm lý khi biết rằng nơi bạn đến là một nơi hoàn toàn khác. Đây là năm 1933, ngay khi cuộc chiến tranh Thế giới thứ nhất tàn phá tất cả không lâu thì sắp sửa có một cuộc chiến khốc liệt sắp tới trên toàn cầu.

Trong tiếng sấm rền của sắt thép, trong hơi thở của những động cơ đầu máy hơi nước quái đản của văn minh ngón than và thuốc súng. Thế giới tràn ngập về tang thương. Mây trời cũng tạm biệt những linh hồn nằm xuống đất, sâu trong cái hố đen mới đào lõm chòm ấy, một linh hồn rồi một linh hồn lại về với đất mẹ.

Lang thang mà suy nghĩ, tức là đi thơ thần, là một cách dùng thì giờ của những nhà triết học. Ta đoán mồm bọn họ cũng đều là những người thất nghiệp, bụng đói cồn cào mà ca thán về nhân sinh, cuộc đời giống như ta.

Sabrina là một con họa mi giữa quần chúng. Cát vang giọng hát giành giật lấy với cái đói. Còn nhịp điệu là khát vọng sống là lý tưởng mãnh liệt. Người qua lại đã nói cô bé là niềm vui duy nhất xuất hiện ở con phố buồn bã này. Nhưng tiếng ca cất lời ấy lại là sự tranh đấu với cuộc sống. Trong thanh âm vút cao như khẳng định mình mới là kẻ chiến thắng vận mệnh. Cô bé còn giữ nguyên sự ngạc nhiên trước những đổi thay lịch sử của thế giới phù thủy. Chính cái ngạc nhiên ấy là chỗ phân biệt Psyche với Thần Vệ Nữ. Trên những ngón tay trắng và thon của một đạo cô lấy mảnh vàng gầy đàn cất lên ngọn lửa trong trắng.

Nhưng rồi họ rất nhanh quay đi, khuôn mặt lại không còn một chút biểu cảm nào. Khi mọi người luẩn quẩn trong vòng quay của cuộc sống họ không còn thì giờ để mà tận hưởng những điều đẹp đẽ nhỏ nhỏ nữa. Về vui tươi ấy tự nhiên biến mất, khuôn mặt rạn rờ bỗng đổi sang lặng người, trầm ngâm. Những lúc ấy trông cô, người ta phải lấy làm ái ngại. Cái bộ dáng trầm tư suy nghĩ của một cô gái còn nhỏ quá. Cái dáng nghiêm trang đột ngột ấy, có khi nét cạnh rõ rệt, trên đôi mày cong giữ vẻ e ấp kiêu hãnh của Thần Vệ Nữ đáp sóng ngoài khơi. Ở nơi khe hẹp giữa quảng trống của mũi và môi cô bé hãy còn giữ một nếp kín đáo rất đáng yêu.

Cô bé trông buồn bã, nét chán chường sớm hiện. Những ánh nhìn xuyên qua cô, liệu cô có tồn tại? Ôi cái thế giới điên cuồng này, thật đáng mỉa mai khi những con người lương thiện nhất cũng không thể chịu đựng được nữa. Cùng quần sinh đạo tặc. Cô cũng chỉ là một phù thủy bị ép đến bước đường này.

Bộ cánh ngày nào, bộ cánh nhẹ nhàng làm bằng lụa là, thêu gấm, trái hoa, may bằng vui tươi, bằng cung đàn, tiếng hát, bằng nhạc vàng và hoa xuân thơm ngát, bộ cánh ấy đã bay biến. Những giọt sương hoa lỏng lẩy như kim cương dưới ánh mặt trời cũng tan biến như thế, để trở lại cây đàn đen sì.

Mặc dầu trót sa chân lỡ bước, song, hầu như chúng ta đã biết, bản chất của Sabrina là chính định cùng mạnh mẽ. Người tài thì có ném vào chỗ nào cũng sống được. Cô cần phải dũng cảm và cô đã quyết tâm. Nếu có bị kẹt lại trong dòng thời gian này thì vẫn sẽ không chết đói. Trước tiên là cứ đi thu thập những thảo dược và nguyên liệu pháp thuật quý hiếm trước đã. Ta mong chờ hơn ai hết một cuộc chia ly vĩnh biệt với cái nơi quái quỷ này. Nhưng bầu trời cũng nhuộm vẻ chia phôi, những lá cuối thu cũng than thâm tiễn biệt. Có cuộc chia ly nào là không đau lòng đâu. Lòng ta se lại, nhưng ta phải quyết tâm. Chúng ta sẽ thấy – có cái can đảm can đảm phản đấu vì cuộc sống.

Một sợi lông đuôi kỳ mã để cho ra những cây đũa phép đầy quyền lực cần phải lấy được khi con vật đó đồng ý cho lông. Éo le thay, ta đang mạo hiểm cả tính mạng mình, bất chấp việc có thể bị nó tung vó hất văng kẻ thù ác bất cứ lúc nào. Cát phẳng đi mấy sợi lông đuôi trắng tinh. Như cát vắng đi chính cái nhân cách đang dần tuột dốc không biết là sẽ đến đâu nữa.

5 sợi lông đuôi, để bán làm nguyên liệu chế thuốc, thời này chỉ được trả với cái giá eo hẹp như cách ta vượt qua nguy hiểm để lấy nó, 3 Sickles bạc và 9 đồng knuts. Cái giá rẻ mạt như chính ta vậy. Đổi ra thì chỉ được 27 bảng Anh. Mong là ở cái thời này chưa lạm phát nhiều.

Ta cũng không cần động thổ, mọi việc chỉ xảy ra trên đường phố London lúc này. Những bãi cỏ sát đất, những lối đi ghồ ghề đá, đá thì ra lại là thứ kiến trúc đẹp nhất. Vì nó có đủ mọi hình thù, cứ vậy mà tạo thành một thể thống nhất. Trong cái không hoàn hảo và một vùng hoàn mỹ. Cái khu này là hỗn hợp của cảnh thành thị và hoang vu. Những cánh đồng bỏ hóa một vụ, rộng mênh mông, hoang vắng. Tiếng chuông nhà thờ điểm ngân giữa những tiếp bập bẹ tập trận của đám lính gần đó. Những cánh vắng lặng ban ngày và trộm cướp vào ban đêm.

Đứng trước cảnh vật mà chỉ nhìn thấy những cánh đồng, khu nghĩa địa, thập tự giá trên cao phủ đen như tấm vải liệm. Là chỉ mới nhìn thấy cái bề mặt, tất cả những vẻ ngoài của sự vật đều là những ý nghĩ của Chúa. Cái nơi mà một cánh đồng quê tiếp giáp với một thành phố bao giờ cũng nhuộm một nỗi mất mát buồn thấm thía.

Có những lúc giữa màn tối của ban ngày mà chói sáng ngời ngời trong cô nhi viện như cái nhà tu kín này. Giờ ra chơi vừa điểm. Bọn trẻ đều mặc một thứ đồng phục xám ngoét. Nhưng chim trên cành thì báo nhau: "Đây! Các bạn nhỏ đây."

Tuổi trẻ bỗng như hoa nở giữa mùa đông, tràn ngập cái vườn có đầy cây thập tự bằng gỗ đóng xiêu vẹo. Những khuôn mặt rạng rỡ, những vàng trắng tinh, nhưng những cặp mắt ngây thơ của chúng có một thứ bóng tối kỳ lạ. Chỉ có yêu những sự việc nhỏ xíu người mới có thể nhìn thấy nó một cách rõ ràng được.

Sau những giờ nguyện kinh, những tiếng chuông ngân, những hồi chuông gọi, những tiếng chuông báo tử, những buổi lễ, bỗng nhiên nổ tung ra cái tiếng ồn ào của những đứa nhỏ và mỗi con ong mang mật của nó đến. Chơi đùa, túm năm, tùm ba, chạy nhảy, những hàng răng trắng ngọc ngà xinh xắn, bị bỏ ở từng góc. Nhưng lại thiếu vắng đi tiếng cười giòn tan. Những tấm màn che mặt, từ đằng xa, giám sát các tiếng cười, bóng tối đang rình ánh sáng.

Cái nơi mà người ta gọi là "Cô nhi viện của London." Cái nơi mà đến cái tên gọi cũng chẳng được đặt cho. Vào một thoáng bất ngờ nhất, đằng sau mảnh gỗ của cây thập tự còn cấm chông chờ trên nền đất mới đắp. Hay trong một góc tường âm ỉm những trẻ em, túm tụm, ồn ào, xanh xao, bùn dầy, bụi bặm, thương tích, đầu tóc lờm chờm, quần áo xám xịt mặc kệ vật lộn với nền đất. Chúng đều là cô nhi. Không có bất cứ thứ gì trong tay ngoài cái tên.

Những phố xa ngoại thành, gần nghĩa địa này là môi trường dễ thở của chúng. Chúng luôn ở nơi này mà cất tiếng hát, không phải cái thảm thiết của nhạc đám tang, chúng đang tha hồ hát một cách hồn nhiên. Những bài hát bậy bạ nhất. Chúng ở đây hay nói đúng hơn lớn lên ở đây, không có con mắt ai dòm ngó. Đánh nhau, húc hoặc, tranh giành nhau từng đồng kẽm. Chẳng lo sợ ai trách cứ, như những con chim sổ lồng cất cánh bay không khỏi lồng giam của cuộc đời.

Khi thoáng thấy bóng người lớn, chúng sợ nhớ rằng chúng có "nghề nghiệp", thứ mà Voldemort từng hỏi thầy Dumbledore là: "Chẳng lẽ thầy không muốn cho em một công việc hay sao?" Và cũng phải kiếm ăn, chúng liền mời ta mua một chiếc bút tất đen đan lủng lỗ chỗ, Dobby đan có lẽ còn đẹp hơn. Hay những cái gối nhỏ xíu có treo chuông kêu đinh đang vui tai. Nhưng sự gấp gáp ấy làm ta se lòng.

Trong cái cô nhi viện này, có lẽ hơn bất cứ ở đâu, người ta được nghe nhiều lời trẻ con lúc nào cũng ý nhị làm cho người khác đau lòng cùng xót thương. Chính ở giữa bốn bức tường âm ỉm này, một em gái nhỏ năm tuổi thốt lên câu này: "Mẹ Cole ơi! Anh Tom vừa bảo con rằng chỉ còn phải ở đây 9 tháng 10 ngày nữa thôi. Sung sướng quá nhỉ!"

Cũng ở đây người ta đã được nghe những câu đối thoại đáng ghi nhớ mãi mãi này: "Con ơi! Con hãy tránh xa cái thằng lập dị đó nếu con không muốn bị như Dennis và Amy."

Vào thời ấy, cái thời kỳ chìm ngập trong chiến tranh và đói kém. Những trẻ con lang thang đầy cả London. Thống kê bấy giờ cho một con số trung bình là 340 trẻ không nhà cửa, nhặt được xác hơn nửa số đó mỗi năm trong các cuộc đi tuần của cảnh sát trong các khu đất hoang, trong những ngôi nhà đổ nát hay dưới gầm cầu cống. Một trong những cái kén "chim ác là" ấy đã trở thành nổi tiếng, sản sinh ra "những con chim én cầu Arcole". Chuyện đó là một triệu chứng xã hội tai hại nhất. Tội ác của người lớn bắt đầu từ cuộc sống lang thang của trẻ nhỏ.

Trong bất kỳ một thành phố lớn nào khác, một đứa trẻ cô nhi, không ai chăm sóc. Chúng như là đã dành sẵn và giao phó cho những thói hư tật xấu của xã hội, nhún chìm cuộc đời chúng như biển cả định mệnh. Làm tiêu tan cả tính lương thiện và lương tri.

Ai sẽ trách một thằng nhóc không cha không mẹ, cái thằng mà vừa bị mẹ Cole gọi là "thằng lập dị" – vì dù cho có xù xì và sứt mẻ nhiều ngoài da, bên trong vẫn còn nguyên bản chất.

Cái sợi chỉ đỏ kết nối với gia đình cậu nó đã bị đứt đứt. Trong nền văn minh hiện đại – ánh sáng đến từ bóng đèn trên trần nhà – hãy còn xa mới với tới ánh sáng của Chúa. Những gia đình đổ vỡ, tiêu tan trong bóng tối không phải rất hiếm có, bất thường. Những gia đình không biết con cái mình đã ra sao, những gia đình đã bỏ vãi ruột rà của mình trên đường phố, bỏ rơi chúng tại một xó xỉnh nào đó của cô nhi viện tối tăm. Do đó mà những số phận con người mờ mịt. Cái đó đã được mệnh danh – cái thực tế đáng buồn ấy đã đi vào ngôn ngữ - là "bị vứt ra mặt đường London."

Mà ở thành phố chật hẹp khó hít thở này sinh tồn đâu phải chuyện dễ gì cho cam.

Ta thấy mấy đứa trẻ túm tụm lại nhìn thằng bé với vẻ e sợ, chán ghét: "Ai mà lại muốn gần thằng đó chứ! Người ta nhún vai khịt mũi với nó!" Nghe thấy thế ta hình dung ra Tom Riddle cũng nhún vai với đứa con vô tội của mình, đứa con mà ông còn chẳng biết mặt và coi nó như một trò đùa. Số phận cũng coi thằng bé như một trò đùa chứ riêng gì ông bố của nó.

Thằng bé đứng cách biệt một góc hoàn toàn với bọn trẻ. Ta đứng ngây ra nhìn, trong lòng thấy rất xúc động. Mặt nó chẳng có bất cứ một biểu cảm nào hết, và đôi mắt nó thì chưa thể nói rõ được, chắc là to lắm, nhưng hàng mi sụp xuống như kẻ cận nhìn chăm chú tìm đường trước mắt. Có cái gì đó nặng trĩu trong ánh nhìn đó.

Tom là đứa con mà mẹ nó mất ngay sau khi sinh hạ nó. Đứa con hoang mà người bố cũng ruồng bỏ. Mỗi năm thằng bé một lớn lên thì những nỗi đau khổ của nó cũng lớn theo. Khi còn bé tí, nó hằng ngày đã phải khâu vá những chiếc gối để cô nhi viện đem bán. Tay là lớn nhỏ những vết kim đâm, rõ

máu. Đến lúc lớn được một chút, nghĩa là chưa đầy bảy tuổi, thì nó đã phải làm đủ thứ trên đời này để sống sót.

Bảy tuổi! Ai mà tin được một đứa trẻ như vậy lại chui ra cái hang động tối đen như hũ nút. Buộc chặt cuộc đời nó ở đó. Than ôi, thế mà quả có như vậy. Khổ cảnh xã hội tối tăm có tha gì con trẻ. Chúng ta chẳng thấy vụ án Dumolard đó sao? Tội phạm là một trẻ mồ côi nay đã biến thành kẻ cướp. Cái tài liệu chính thức cho biết từ hồi lên năm em đã phải chơ vơ một mình, không thân không thích, phải "lao động và ăn cắp để sống."

Tom phải làm các việc vặt, phải quét tước các buồng và sân, cổng, rửa bát, có lúc phải khiêng vác đồ nặng nữa. Nếu mùa đông đến dừ dỗi quá, có lần nó ốm thập tử nhất sinh, mà thứ được cho cũng chỉ là vài bát canh gừng nóng, còn không có đường. Thằng bé khi sinh ra trắng trẻo, bụ bẫm, hai má phình phình của nó như trái táo đỏ. Ấy vậy mà đến nay thì gầy còm, xanh xao. Cái vẻ tỉnh lặng, thâm trầm của nó khiến mẹ Cole và các sơ khác gọi đó là "gian hiểm."

Chịu đựng bất công lắm nên thằng bé hóa ra cầu nhàu, đối khổ quá nó hóa ra xấu xí. Cái vỏ bọc đẹp đẽ bên ngoài của nó không che dấu được là nó chẳng có gì đẹp hết, đến đôi mắt cũng khiến người ta rụt rè, e sợ. Ai trông thấy đôi mắt ấy cũng phải không tự chủ mà ái ngại, vì càng to mĩ càng rậm người ta lại thấy sóng biển vỗ gào trên mệnh mỏng nổi khổ.

Mùa rét, chưa sáng thằng bé không đầy 7 tuổi ấy đã ra đường quét tước. Nó run lẩy bẩy trong bộ quần áo xám, mà trông còn thua cả bộ đồ ngủ vào mùa đông. Hai bàn tay nhỏ xíu và đỏ như ôm một cái chổi to tướng, trong mỗi khoeo mắt đọng lại một thứ trong suốt ngập ngừng. Thật đã nảo lòng!

Mọi người bảo thằng bé vui tính lắm, nhưng tội nghiệp nó chẳng bao giờ cười cả.

Chúa không tạo ra ác quỷ. Chỉ có bóng tối thiếu đi sự xuất hiện của ánh sáng, ác quỷ mới chính là kẻ thiếu đi sự có mặt của Chúa.

Ta đứng đó chân chân, nhìn thằng bé qua hình bóng cần cỏi, khẳng khiu của cái cây ăn quả. Mẹ Cole tiến tới bên nó, bà mở một nụ cười vô cùng tiết kiệm nói:

- Kiếm đâu được?

- Con vô rừng hái được hàng tá hạt thông. Ở góc vườn, con có chặt cả một đồng.

- Đến mua được hai cái áo khoác, tốt quá nhỉ! Bà lại mỉm cười, nhưng đến bây giờ thì nụ cười có một tia nghiêm nghị khác chế đi cái nhỏ tuổi của thằng nhóc bé xíu.

- Con sẽ làm hết sức để tỏ lòng nhiệt thành của con với cô nhi viện. Dứt khoát như thế. Con đóng nắp áo quan. Mười một giờ đúng con sẽ ở trong nhà nguyện. Giá như được hai người đàn ông thì hay hơn. Nhưng thôi được, con sẽ mang xẻng và thanh bẩy. Con sẽ mở hầm mộ, và đưa áo quan xuống, rồi đập nắp nhà mồ. Thế là xong, không còn dấu vết gì nữa, không ai nghi ngờ gì. Thôi mẹ tôn kính, thế là xong xuôi cả phải không ạ?

- Được. Chúng ta còn phải làm bánh ăn dự trữ trong sáu tháng. Hãy đốt lò bánh bằng phân bò phurai khô. Mùa đông thì dùng dao mà chịu khó bổ vào, ngâm nước một ngày một đêm mới ăn được. Một mình con làm được chứ?

- Một mình.

Giá mà một đứa trẻ không nói ra những lời ấy một cách thần nhiên đến như thế. Cái chết cứ như là thân thuộc với nó hơn cả những người kia. Người nghe cũng cảm thấy nghi ngại cho nó. Mẹ Cole giờ tay làm dấu thánh và đắm đắm nhìn vào Tom. Bà ghen lời, cổ nuốt vào cổ mấy âm quỷ sứ.

Cái số phận bất công khiến cho thằng bé mới tí tuổi đầu phải tự hỏi xã hội sao lại có quyền bắt con người phải chịu đựng, một mặt là cái thói không phòng xa phi lý, một mặt là cái lối đề phòng quá tàn nhẫn của nó. Đường mỗi ngày nó đi đến nghĩa địa còn gần hơn với giờ học xóa mù chữ của tụi trẻ. Sao lại có quyền ép một đứa trẻ vào cái thể hiểm, giữa một cái thiếu và một cái thừa, thiếu việc làm và thừa hình phạt?

Đối với những tầng lớp bên dưới, cái tầng lớp đông đảo nhất lại phải chịu thiệt thòi nhất trong sự phân phối của cải, đáng lẽ những đứa trẻ vô tội phải được chiếu cố nhiều nhất, lại đối xử với chúng như vậy có quá đáng hay không?

Các câu hỏi ấy đặt ra và giải quyết xong, nó xét xử và lên án cái xã hội bất công này. Xã hội trở thành mối căm thù với nó. Nó cho rằng xã hội phải chịu trách nhiệm về số phận mà nó đang chịu và định bụng một ngày kia sẽ hỏi tội nó. Nó nhận định việc làm thiệt hại, còn đồ nó làm gây ra khiếp sợ cho những người khác chẳng đánh đồng được với cái việc người ta làm thiệt hại cho nó. Và nó kết luận rằng, cái án của nó, thật ra không phải là oan uổng nhưng rõ ràng là bất công.

Giận dữ thì có thể mất trí và vô lý. Người ta có thể nổi nóng và nói đó là sai. Ai ai cũng dễ dàng nói ra từ "bình tĩnh" hơn là việc thực hiện nó. Nhưng khi người ta căm phẫn với cuộc đời thì xét cho cùng người ta đã nắm lẽ phải ở chỗ nào đấy. Con người có tư duy và những điều họ cho là đúng trên lập trường của mình.

Tom cảm thấy căm phẫn, uất hận. Và lại, xã hội chỉ làm hại. Luôn luôn nó thấy xã hội chỉ có một bộ mặt giận dữ là hình án. Kẻ ở lại, người chết đi. Có khác gì đâu?

Bộ mặt ấy nó luôn luôn giương ra cho những kẻ nó đem ra trừng trị! Còn mọi người chung quanh thì họ động đến nó chỉ là để giầy vò, khiến cho nó khổ hơn mà thôi. Mỗi lần nó tiếp xúc với họ là một vỏ đau đớn. Từ nhỏ đến giờ, nó chưa từng biết một lời nói thân mật, một cái nhìn thương mến, kể cả đến mẹ Cole và những sơ khác cũng thế. Hết đau khổ này đến đau khổ khác, dần dần nó tin rằng cuộc đời là một cuộc chiến tranh.

Và trong cuộc chiến ấy, nó là kẻ chiến bại. Nó chỉ còn một thứ vũ khí là lòng căm thù. Nó quyết chí mài giũa nó thật sắc trong tù để khi lớn có thể vung

lên, chém phăng cái số phận nghiệt ngã này.

Ánh sáng không tới nổi mà bóng tối cứ rình mò lấn tới. Tom cũng vậy, Tom cũng biến đổi, nhưng tội nghiệp, nào nó có biết gì đâu. Nó không cha không mẹ từ ngày còn đỏ hỏn trên tã. Nay không còn nhớ gì nữa. Tom cũng như mọi đứa trẻ khác, giống như cảnh nhơ con, gặp gì cũng quần lầy nó tìm để mà yêu. Nhưng nào có được. Ai ai cũng ruồng rẫy nó, từ bố mẹ, đến mẹ Cole và cả những đứa trẻ khác nữa.

Nó mới yêu con chó thì con chó đó lăn ra chết. Chẳng ai thèm chơi với nó, cái gì cũng muốn xa nó. Có với tay ra cũng chẳng bắt kịp nổi cuộc đời.

Mà nói ra thì thật là bi thảm, thằng bé mới 7 tuổi đầu mà lòng đã nguội lạnh. Có phải lỗi ở đó đâu, có phải thằng bé không biết yêu, song, có ai đâu để mà yêu chứ.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ăn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 37: Tuổi thơ của Tom Riddle

Tom Riddle là một cái cây trồng trong bóng tối. Thứ bóng tối làm cho con người ta sợ hãi. Kẻ nào đi vào chỗ không có ánh sáng sẽ không khỏi cảm thấy hồi hộp. Không ai đi vào trong bóng tối mà không run rẩy. Mà Tom thì cảm thấy người ngoài có nhìn nó ghớm ghếc cách mấy đi chẳng nữa cũng chẳng hề gì. Dù nó có xấu xí như con quái vật thì linh hồn nó cũng ngập sâu vào bóng tối rồi. Trạng thái nhập vào bóng tối đó rất thảm hại đối với trẻ con.

Tom Riddle bé nhỏ của chúng ta có nhiệm vụ đóng nắp áo quan cho một quan tài nằm xuống hầm mộ yên nghỉ. Thằng bé cứ mạnh dạn mà làm. Một mình. Xung quanh cái khuôn mặt thê thảm của bóng tối như nghiêng xuống đứa trẻ này. Có thể thấy rõ làn khói trắng hít thở dồn dập từ cánh mũi nhỏ xíu của nó là điểm sáng nhất. Xung quanh, những hốc đêm, những cái hố đen sâu, đáng điệu rũ rượi lờ mờ, hình ảnh ảm đạm của một người một xác trong cảnh tang ma, cảnh vắng lặng mênh mông của hầm mộ, những sinh linh bí ẩn, những cảnh là huyền bí tà ác ẩn mình.

Sabrina không hiểu được cái cảm giác của mình lúc ấy. Cô chỉ theo dõi thằng bé từ trong bóng tối. Không hiểu được cái khói đen ngòm của vũ trụ đang túm chặt lấy trái tim cô. Không phải cô chỉ thấy khủng khiếp, cô thấy cái gì tệ hại hơn cả khủng khiếp trên gương mặt vô cảm của thằng bé. Nó không đáng. Cô rùng mình. Một cái rùng mình lạnh thấu tâm can, không chữ nào tả xiết. Đôi mắt cô chỉ còn lại hải hùng. Cô cảm thấy ngày sau cũng không thể nào để thằng bé trở lại chỗ này được.

Tom kéo đôi mắt của cái xác không hồn xuống bằng một động tác thành kính cuối cùng. Nó đóng sập nắp quan tài. Ánh mắt chìm sâu vào bóng tối vắng lặng. Nó ngập ngừng một lúc, thò tay lên đầu gãi gãi, đó là cử chỉ đặc biệt của trẻ con lúc kinh sợ và ngần ngại. Tiếng kéo mặt gỗ quan tài trên nền đất lạnh kin kít chói tai. Tom không kịp thở nữa. Lúc ấy nó hăng hết sức nên khỏe hơn mọi ngày gấp ba lần. Lúc cúi xuống ghì chân đẩy cái quan tài rơi bịch xuống dưới, nó không để ý đến cái túi bị dốc ngược ra ngoài. Một đồng mười xu rơi xuống nền đá, kêu keng một tiếng thanh thúy. Nó trông thấy đồng xu lăn đi nhưng nó đã kiệt hơi. Nó còn chẳng thèm đuổi theo đồng xu ấy. Nó đã dùng hết sức lực để kéo cái quan tài kia. Còn chưa đóng nắp mồ nữa. Nó lê không nổi bước. Nó đành phải ngồi nghỉ. Gieo phịch người xuống thờ một cách khó khăn.

Nó chỉ có một ý nghĩ là bỏ quách cái việc này đi, nhưng chợt nghĩ đến con mèo già Cole đó, nó lại sợ hơn, không dám để nắp mồ đó mà bỏ chạy. Nó phải dùng cả hai tay, ghì người xuống mà đẩy cái nắp đá tảng khổng lồ. Nặng quá. Nó đứng thờ một lát. Đẩy được hơn một quãng, lần này thì được một thời dài hơn. Nhưng rồi lại phải dừng lại nữa. Nghỉ lại vài giây. Trông nó như một ông già, lưng còng vẹo đằng trước, đầu cúi xuống lấm lũi. Tầm đá nặng quá, cánh tay gầy gò cứ thẳng căng và cứng đờ ra. Giữa năm mồ, giữa đêm tối, mùa đông, xa con mắt của người đời và đứa bé mới lên bảy tuổi đầu. Lúc ấy, họa chăng có trời mới nhìn thấy cái bi thảm ấy. Và thần ôi, có lẽ cả vong hồn mẹ nó nữa. Vì ở đời có những cảnh ngộ làm cho người chết ở dưới mồ cũng phải mở mắt ra mà nhìn.

Tom thờ như rên siết, nghe đau đớn lắm. Tiếng thờ của nó ai oán như tiếng khóc dâng lên nghẹn cổ. Nó đã mệt lử người, toàn thân tê buốt mà trơ trọi lẻ loi giữa cuộc đời. Rồi nó dồn hết sức lực, tiếp tục lấm lũi đẩy phiến đá. Nhưng lạ thay, phiến đá nhẹ bằng, nó như trượt trên mặt đất đóng lại một cách ngay ngắn. Thằng bé vừa mới chạm vào thôi. Nó vẫn biết là nó đặc biệt lắm.

Tuy vậy, con người bé bỏng tuyệt vọng ấy không khỏi buột miệng kêu lên: "Trời ơi là trời!"

Rồi đồng xu đánh keng một tiếng trên mặt đất. Từ trong bóng tối thăm thẳm, có tới cả hàng những đồng xu đang lăn trên mặt đất, nó sáng như một ngôi sao quét trên mặt đất, đến sát chân trước, xuyên qua màn đêm dày đặc. Nó kinh hoàng. Hết cả hồn cả vía.

Cứ tưởng tượng như có bóng ma chỉ cách nó có vài bước. Trục chờ bỏ nhào ra. Với hình dáng dữ tợn. Nó thấy sợ và không muốn nhìn ra phía sau. Muốn hét lên nhưng không tài nào thành tiếng. Xé lòng.

Trước tất cả những cái kỳ dị ấy, đứa trẻ không có gì che chở. Gan lì đến mấy cũng không tránh khỏi giật mình hoảng loạn. Bóng tối là cái chết. Nó thấy sợ, cái sợ tự nhiên không tài nào tránh được. Bằng một động tác nhanh nhất, nó nhặt mấy đồng xu thật nhanh. Nó chỉ có một ý nghĩ là nhanh chạy trốn khỏi cái nơi quái quỷ này. Ba chân bốn cẳng mà chạy, chạy qua rừng, qua cánh đồng, một mạch đến tận nơi có nhà, có cửa sổ, có đèn thấp sáng. Trên giường sắt lạnh lẽo độc một cái phản. Thằng bé ngủ lấm một góc, co mình lại như con tôm, tay ôm chặt lấy chân cho đỡ rét. Khó khăn chìm vào giấc ngủ. Nó đi ngủ mà mảy cứ nhần lại như thể nó sẽ có một giấc ngủ khôn khổ lắm vậy.

Tom Riddle là con gà trống dậy sớm nhất vùng này. Nó thức dậy trước cả khi tiếng gáy gọi mọi người ngày mới. Còn nó thì lao đầu vào làm lưng vắt và, cái kiếp con tầm xe tơ. Bận rộn cả nửa ngày mà chỉ có nửa cái bánh mì vào bụng. Đến khi hoàng hôn sắp sửa buông xuống, thằng bé mới có chút rảnh rỗi duy nhất trong ngày. Nó hay ngồi trên lan can thành đá gần sân sau. Bà Cole đi ngang qua cũng chỉ ném cho nó một cái nhìn ái ngại. Bà hay nói với các sơ rằng: "Không biết tại sao lại đẻ ra nó, chắc là tại trời rét." Nhưng đã là gì, nó vốn đã quen với những lời xầm xì ác ý sau lưng từ tám bề.

Nó đứng đó, như cành cây non khẳng khiu trước gió. Từng cơn gió to nổi lên, đem từng bông tuyết đập đất lộp bộp như mưa rơi. Ta ngoắc tay nhẹ một cái. Đem cành cây xà xuống trước mặt nó như vron tay muốn đỡ thằng bé lên. Nó dè dặt một phút, nhưng trên mặt nó lại bùng lên vẻ rạng rỡ.

Nó cũng trèo lên cành cây ấy, gọn ghẽ, không chút động tác dư thừa. Cành cây lại nâng mình lên cao, nơi tán lá phủ xanh rì rào. Là rừng mình trong gió, lùa những chiếc lá rời cành. Nhưng chúng như vẫn vương lại trong không trung. Bay lượn nó đùa ở đó không chịu đáp đất. Thằng bé thích thú ra mặt. Nó vốn biết rằng nó đặc biệt mà. Nó có thể làm đồ vật bay lên mà không cần động đến chúng. Đây nhất định là phép màu rồi. Phép màu trong cái cuộc đời khôn khổ của nó.

Nhưng đã là gì đâu. Trên mây cao có nhiều chim cũng như thường có thiên thần trên những khôn khổ của con người, nhưng chim và thần có thể giúp gì được cho nó? Những thứ đó, tòa sảnh, bay lượn và ca hát, còn Tom, Tom nghiêng rặng kèn kẹt đôi co với đời.

Thằng bé vẫn giữ được sự ngây thơ sau tất cả thì linh hồn nó không còn trong trắng. Còn giữ được sự trong trắng thì nhất định không hề ngây thơ. Té ra ở đời có khi thế: ngây thơ lại là thành thạo nhất. Cặp mắt nó nâu thăm thẳm, nghe nói những người mắt nâu trong mệnh kiếp đều một chữ: khổ. Mí trên đầy đặn. Nước da trắng mịn, đây đó thoáng lộ những mạch máu màu da trời. Gò má thơ ngây hồng hồng. Cái cằm cổ tròn khỏe như tượng David, cái gáy rắn chắc như đá trước gió. Giữa lồm một lúm đồng tiền đến là say sưa. Có một nét hạnh phúc pha chút mơ mộng. Nhìn chung, mọi chuyện đều như tạc và vô cùng ý nhị.

Ấy, Tom Riddle là như thế đó, đúng như Merope hằng ao ước, nó đẹp như tranh vẽ. Dưới mớ quần áo xù xì kia là một pho tượng không gọn vế và trong pho tượng là một tâm hồn. Nhưng ở đời, có pho tượng nào là không để lại những đường vân đen sẫm hiện trên kiếp số của nó hay không?

Nhưng Tom là một con thú nhỏ với bản năng cảm nhận được nguy hiểm rõ ràng. Ở dưới sân, những người qua lại vây quanh, bọn trẻ túm tụm lại đứng trông theo và chỉ trỏ, nói năng luyên thuyên. Cái nói năng của chúng là âm thanh cắt ngang ngọn lá rơi đầy trên mặt đất. Tom không hề ngoái cổ lại nhìn bọn chúng lấy một lần. Nó trèo tụt xuống nhanh như chú chó nhỏ. Giá mà nó ngoái đầu trông lại thì trên vẻ mặt nghi ngờ cùng kinh hãi của cả đám người ấy, ngày mai thôi, cả cái cô nhi viện này sẽ đồn ầm lên nó là thằng lập dị. Mà cũng phải thôi, nó cũng quen rồi. Có nhìn cũng chẳng ích gì. Người đang đau khổ có quay nhìn lại sau lưng bao giờ? Họ thừa hiểu vận đen vẫn như chiếc bóng theo đuổi họ.

Nó bước đi, lũ trẻ chạy dạt ra tán loạn như một bầy gà con tìm mẹ. Thằng bé trông giận lắm. Nó nổi giận bùng bùng, cứ nhìn mũi nó nhẩn nhúm lại như mỏ con chim ác là thì biết.

Nó cảm đầu đi như thế trong hồi lâu, lang thang hết phố này sang phố khác, dường như nó quen thuộc London này lắm. Có phải nó cũng hay dành thì giờ đi lang thang mà ngẫm nghĩ hay không. Thằng nhóc con yêu thành thị, đô hội, nó cũng thích nơi vắng vẻ quạnh hiu.

Nó chẳng đi đâu về đâu cả, nó lẩn lộn như quả bóng bị người ta đá ra giữa đường. Như một người đang con buồn bực. Bỗng nhiên nó thấy bụng đói cồn cào. Trời lại sắp tối. Vậy là sắp qua cái ngày sinh nhật đáng nguyên rủa này. Trước kia nó còn khóc rất nhiều vì chẳng một ai nhớ đến ngày sinh nhật của nó trên cõi đời này. Nó tồn tại cứ như không khí. Sự cô đơn vô tận cứ thế mà xâm chiếm tâm hồn. Nó khóc nhiều, nghĩ cũng nhiều. Những chẳng thay đổi được gì cả. Năm tháng qua đi, mà cứ phải biết trước ngày đó sẽ chỉ có mình với mình.

Cô đơn lạc lõng đến cùng cực. Nó đưa mắt nhìn quanh xem có hàng quán nào để nó có một bữa no vào ngày này. Dọc theo những con phố hun hút, cảnh vật và con người cứ nhòe đi trước mắt. Hàng quán lịch sự thì không vào nổi, một quán tồi tàn, xơ xác thôi cũng được. Nó thì thế nào chẳng được. Vứt vào chỗ nào cũng sống được hết.

Vừa lúc ấy, một ánh sáng băng mình vào trong bóng tối rồi chợt tắt. Cái ngọn đèn đường tiếp theo cũng vậy. Chúng nối đuôi nhau rút tiết ánh sáng của khu phố này. Chỉ để lại một ngọn đèn duy nhất đáng xa. Nó đi băng băng trong bóng tối. Như thể con thú nhỏ trời ban cho đôi mắt nhìn được rõ ràng trong đêm đen.

Có thể đấy, đôi khi người ta cũng chẳng cần ánh sáng trong bóng tối làm gì. Vì nhìn sự vật đã quá quen mắt, mắt nó còn sáng hơn con mèo già ở cô nhi viện nữa.

Đã qua Giáng Sinh, ngày sinh nhật của Chúa được bảy ngày rồi. Đúng tròn bảy ngày, nó được sinh ra. Vào cái đêm lạnh lẽo tuyết phủ như đêm nay. Mùa đông có bao giờ rời đi mà không lấy được cái gì từ con người đâu. Trên quán ăn nhỏ xíu, một cành thông kết quả tròn xoe vẫn treo trên bệ cửa. Lò lửa bên trong ánh qua khung kính cửa sổ mờ hơi sương, in rõ bóng người trên nền trời hoàng hôn màu trắng trắng. Tom bước vào cửa. Thì ra là một quán rượu. Nó dừng lại một chút. Đem mắt nhìn xung quanh. Căn phòng gỗ thấp, có những chiếc bàn con bé xíu, ở đây cái gì cũng nhỏ tí. Nhưng mọi góc ngách, góc cạnh đều được chăm chút đến từng chi tiết. Mà chỉ cần nhìn thôi, người cũng sẽ biết chủ nhân của chúng là một kẻ rất cầu kỳ. Cái sự cầu kỳ cẩn thận trong từng chi tiết đơn giản mà lại không thừa thãi bất cứ thứ gì. Và lửa thì cháy rần rật trong lò sưởi chiếu sáng.

Ở chính giữa bàn bếp, có một cái lò nướng bánh tròn ửng. Trên đó là những chiếc bánh pizza xém mình lửa cháy. Thơm nức mũi. Có vài ba người đang uống rượu.

Nó nhìn đến say mê khi chị chủ quán, trông hăng còn rất trẻ. Chiếc đế bánh cứ xoay tròn trên tay chị mà dần dần thành hình, dài ra, mỏng dẹt lại, thật thần kỳ. Tóc của chị chắc tốt lắm, một dòng thác bạc đổ xuống được buộc gọn gàng sau lưng. Cái sự say mê của chị khi chăm chú vào chiếc bánh như dốc cả lòng mình vào đó mà tràn đầy nhân ngon mật ngọt. Cặp mắt xanh trong như bầu trời, rộng ngầy lòng người. Nó quan sát nằng một cách kín đáo, từ tất cả cái say mê của tuổi xuân, của nắng hạ, của chiều thu, không gì thắng nổi một nếp dè dặt, kín đáo trên nụ cười.

Cảnh tượng ấy làm cho nó lóa mắt. Có bữa mê. Cái đường nét lấp lánh nhưng không phải là vàng. Nàng sáng bùng hơn cả ngọn lửa ấm nhất, vẹn tròn hơn cả châu ngọc giấu đi trong nét thâm của nụ cười duyên.

Nó chỉ ngồi ở trong một góc, thụt sâu vào như hố đen của cuộc đời. Cái dáng vẻ dè dặt trước ánh sáng là một thứ gì đó xa lạ lắm. Nhưng ánh mắt nàng ghé ngang qua ánh mắt nó, và giọng của nàng chạm đến nó trước cả khi nó kịp nhận ra.

- Lò sưởi đấy, em lại ngồi cho ấm. Hôm nay trời lạnh quá nhỉ, có muốn uống một chút gì đó trước khi quyết định gọi món không? Chị chủ quán hỏi.

Nó không đáp lại, môi nó cứ ngậm chặt lại giữ lấy hơi thở, một chữ cũng không thoát ra. Nó đến ngồi sát bên lò sưởi, duỗi thẳng đôi chân đi bộ mà đau dừ ra trước đông lửa. Những vết nứt nẻ nóng nhanh như muốn bật vảy ra. Trên mặt bếp là những nồi lớn bé mùi thức ăn thơm phức, cái mùi tròn vị không hề ngấy mũi. Trên khuôn mặt khuất sau bóng lửa, nó giãn ra, phảng phất một vẻ gì khoan khoái lẫn trong cái dáng vẻ đau thương của người quen khổ nhục.

Đôi bàn tay tê cóng khi chạm lấy cốc cacao nóng hổi cũng dịu dàng dễ chịu đến nhẹ nhàng. Cuộc sống lại có khoảng dừng bằng như tấm voan bay theo gió. Thực ra, nhìn một bên, nét mặt nó đã sớm hiện những tia mắt mát mát như chớm về chia phôi. Kể ra cũng phức tạp, chẳng nói chẳng rằng gì hết. Thoạt trông thì bất cần lắm nhưng nhìn kỹ lại thấy cái sự bền bỉ trong đó. Éo le. Hai con mắt sáng quắc dưới hàng mày ngài, xanh mà lại bạc phất. Trông chẳng khác gì ngọn cỏ ven đường.

Uống vào một ngụm, nóng lắm, hơi bốc lên phả ướt cả hàng mi nó. Nét mặt dần dần tươi tỉnh lại. Có mùi rượu rất nhẹ, nhưng lại vô cùng hợp với cacao nóng. Chị chủ quán đặt tay lên vai nó và ánh mắt của chị thì như ẩn chứa hàng trăm câu chuyện chưa kể.

- Vì sao em khóc?

Nó đang khóc à, chỉ là hơi nước bốc ra từ cốc cacao nóng thôi. Tâm hồn nó khô héo cả rồi. Tim khô nên mắt cũng khô. Từ nhỏ đến lớn nó chưa từng rõ một giọt nước mắt nào.

- Em là vị khách cuối cùng của hôm nay. Vậy đi, hôm nay chị mở hàng. Chị sẽ làm tặng em mấy món nhé.

- Trên đời này làm gì có thứ gì miễn phí. Đừng lừa tôi.

Thằng bé gắt gỏng như ra lệnh. Câu đầu tiên nó nói lại chưa xót đến thế.

- Cùng lắm thì chút nữa em phụ chị dọn dẹp lại bàn ghế trong lúc chị rửa bát là được. Em biết đấy, một mình bận bịu quá. Chị cười đến sáng lạng.

Đem tất cả những yêu thương mà trái tim nó đã nguội tàn như tro dưới lớp cùi bùng cháy lên một ngọn lửa, đem hòa tan cái thù hận với cuộc đời thành một nguồn ánh sáng êm dịu không sao tả xiết được. Trên bầu trời có trăng, dưới mặt đất còn có ấm áp. Người đời hỏi tạo tác nào đẹp để hơn món quà của Thượng đế vào ngày sinh nhật chứ. Không phải mọi đứa trẻ nên thấy vui vào ngày này hay sao.

Đây là lần thứ hai trong đời Tom Riddle được thấy ánh sáng hiện ra. Gần đến thế. Trước kia, khi nó biết rằng bản thân mình đặc biệt. Bản thân mình không giống những đứa trẻ khác. Nó làm cho chúng sợ, càng sợ bao nhiêu nó càng cảm thấy thỏa mãn. Có một thứ cảm giác bù đắp khó gọi tên trong lo sợ trước chiến thắng của bản thân. Điều kỳ diệu, phép màu đến với cuộc đời nó rạng rỡ như buổi bình minh. Bây giờ, nàng thức tỉnh tình yêu trong lòng nó như buổi bình minh thứ hai.

Chị đưa cho nó một bát súp bí đỏ ngon lành. Vị ngọt mà cho dù có ăn nhanh cũng không thể nếm đến, cho rằng đây là quán ăn ngon nhất London mà nó từng được biết. Trái ngược hẳn với những cháo loãng đem mọi mắt cũng chỉ nổi lều phều vài hạt đậu gà nấu dừ không mùi, không vị mà nó ăn hàng ngày.

Chị chủ quán là chú chim Sơn ca giữa giọt sống. Chị kể chuyện cho khách nghe. Những câu chuyện, giọng cuốn hút như đưa người nghe trở về nơi đó, nơi có những kẻ ở dưới, những người chân đất, những người mài dao, những kẻ tận cùng của khổ cực. Nhưng nó siêu thực lắm, nào là linh hồn bất tử, nào là thiên đường, và các vì sao. Có phép màu kỳ diệu, có ánh sáng cuối đoạn đường tối tăm. Họ cứ mà nhai các thứ ấy, cứ mà lấy bọ phết lên mặt bánh không. Rồi không phải mặt ngon nhất cũng sẽ rơi bọ xuống đất hay sao?

Tôi tư duy nên tôi tồn tại. Đưa tư duy cho người đang khát, trao cái khái niệm Chúa và sự chờ đợi sẽ có câu trả lời hỏi đáp của Ngài vào đúng thời điểm. Nó như là chất rượu bổ, tưới mát những tâm hồn cần cỗi. Làm cho lương tri sáng lên trong tâm hồn.

Nhưng cái tuyệt đối phải có tác dụng thực tế. Lý tưởng phải là cái gì thờ được, ăn được, uống được như vụ mùa của Chúa.

Còn nó ngày ăn không đủ no. Những lời nói triết lý dùng để nấu món gì cũng được. Như con cá gỗ được tắm nước mắm mà thôi. No con mắt chứ đói lòng.

Thình thoảng chị lại quay lại nhìn nó một cách triu mến. Chị tính, thấy rõ ràng đó là một cơ hội để giảng giải một chút về đạo đức, giáo dục công dân lớp một cho một đứa trẻ 7 tuổi. Ấn mạnh câu chữ như ánh sáng lên tâm hồn tối tăm của nó để nó ghi nhớ mãi cuộc gặp gỡ này một cách thật tự nhiên.

Và đồ ăn của chị đều là tuyệt hảo. Nó tròn vành như câu chữ không phải được nói ra từ một người không hiểu biết nông cuồng. Nó ý nhị, đầy kín đáo. Miếng thịt bò cứ như tan ra trong miệng. Tuy không có bánh sinh nhật nhưng nó cũng có một chiếc bánh pizza ngập pho mát thơm phức. Cái vị ngọt béo tinh túy từ sữa, loại vị kì lạ quá. Với một người chẳng biết đến mùi sữa là gì như nó.

Hương vị quyen lấy mọi giác quan, nó như thể có phép thuật. Dù cho chị chủ quán bình thường lắm. Chị làm tất cả những phép màu đó chỉ bằng đôi bàn tay kia. Tất cả cho cái bụng nó được no nê lại vừa cho phần hồn được nghe những lời phê bình, có mùi vị khuyên răn, dạy bảo.

Cả hai còn chẳng biết tên nhau. Nhưng nó thấy thân thuộc lắm.

Có phải cái thương người thấm thiết là đừng dă động gì đến quá khứ của kẻ đó không nhỉ?

Chị đối xử với nó cũng tự nhiên như những vị khách lạ trong quán. Nhưng cái chốn nghỉ chân này còn âm áp hơn vẻ ngoài của một quán rượu nhiều lắm. Nó như một nơi dừng chân trên bước đường mỗi một của những kẻ không nơi nương tựa, không một tia sáng dẫn lối, lang thang trôi giạt, rồi biết đâu sẽ không mỗi người mỗi ngả. Nó bị giấu kỹ mùi chia ly trong cái ảo cảnh với màu sắc vàng của hạnh phúc trong một gian nhà tiêu tụy. Nếu có người hỏi ta hạnh phúc có màu gì, ta nhất định sẽ vẽ cho nó màu vàng. Như hoa hướng dương, như mặt trời nhỏ.

Thằng bé ăn ngon miệng lắm, nhưng nó ít nói, không cười. Cả tiếng đồng hồ trôi qua mà miệng nó chỉ mở ra lúc đưa thức ăn vào. Đôi mắt phảng phất như vẻ tỉnh ranh của ma quỷ. Không ai biết được tâm trạng lúc ấy của thằng bé như thế nào. Cả cô cũng vậy. Phải tưởng tượng một cái gì phủ phàng nhất đối với một cái gì dịu dàng nhất, mới hình dung được tâm trạng ấy.

Chị đẩy cho nó một cái bánh cupcake chocolate nhỏ xíu có cắm một chiếc nến nhỏ bên trên. Ngọn nến cháy rực rỡ hơn bất cứ một tia nhìn nào nó bắt được. Chị nói như thì thầm:

- Ước một điều đi.

Trong đáy mắt thằng bé có một tia kinh ngạc, lơ lảo. Nó đứng sững mà nhìn, thể thôi. Nhưng nó đang nghĩ gì? Khó mà đoán ra được. Mắt nó cứ dán chặt lên bóng hình cô gái như thể không bỏ trọn bất cứ một nét bóng nào. Cử chỉ và nét mặt để lộ rõ sự rụt rè lạ lùng. Cứ như thể nó đang đứng trước vực thẳm, nhìn xuống cái đáy sâu hun hút mà bỏ quên bầu trời. Hình như nó đang sợ hãi mà sẵn sàng đập cho chị một cái hoặc ôm chầm lấy chị mà hôn.

Nó có một cảm giác lạ lùng chưa từng thấy, lòng nó như bùng nổ. Mắt nó nom chị ấy đẹp tựa như nó thấy bản thân được sống trong căn nhà này xinh vậy. Số mệnh có thể nhìn thấy được nút thắt nơi ngón út của hai cuộc đời gắn liền lại bằng một thứ sức mạnh không gì ngăn cản nổi. Nó như thể muốn gọi lên bên trong cậu, tiếng nói rõ lắm: "Ánh sáng sẽ dẫn lối cho cậu về nhà và nó sẽ cố gắng để hàn gắn cậu." Gặp nhau là đã tìm thấy nhau rồi. Khi hai bàn tay của họ chạm vào nhau thì tức khắc đã gắn liền với nhau, cùng trong một phút giây huyền bí. Khi hai tâm hồn ấy trông thấy nhau thì đã nhận ra nhau, người nọ nhận được ở người kia con người mà họ đang cần.

Thành ra tiếng kèn sáo của những thiên thần trên cao xa cũng không dễ nghe như vậy. Nó lần đầu tiên trong đời lại muốn ước ao một điều, một điều mà nó chắc chắn rằng không thể giành lấy được bằng vũ lực. Nó ước bản thân cứ ở mãi trong cái cảnh sáng lạn này.

Thành ra ngay từ giây phút đầu, nó thương yêu chị thấm thiết. Nó thò thè nói nhỏ như thì thầm, có cúi sát tai cũng không thể nghe rõ được:

- Em không thể trở về cô nhi viện. Nó có chút chờ mong ẩn đằng sau câu nói đấy.

- Vì sao vậy?

- Em sợ nơi đó.

Chị ấy vậy mà chỉ trao cho nó lời dặn dò khôn ngoan: "Cứ để mọi chuyện tiếp diễn theo ý em." Tom Riddle vẫn đứng trong bóng tối, phải, nó nói dối. Việc trèo vào cô nhi viện là chuyện nhỏ đối với nó. Cũng nhỏ như việc chẳng ai quan tâm đến việc nó có mặt ở đó hay không. Nhưng không muốn trở về là thật. Nó có chút sững sờ, bàng hoàng trước những lời ấy. Vị ngọt đầu lưỡi trở nên đắng chát.

- Em đang ôm. Nó nói dối một cách tron tru.

- Em đau ở đâu?

Thằng bé tí tuổi đầu mà cầm tay cô gái rồi đặt lên ngực trái nó mà nói:

- Đau ở đây này.

- Có chết được không? Cô gái này xinh đẹp mà lại lạnh lùng vậy. Rõ ràng là kẻ vô tâm, không tim không phổi.

- Chết lắm chứ lì. Nó bĩu môi, tỏ vẻ chán ghét mà nói.

- Ở đây có giường và chỗ ngủ. Em có thể ở lại đây, một thời gian. Chị chắc vậy, chị sẽ báo lại với cô nhi viện. Nhưng em phải hứa với chị rằng em dùng cơ hội này để trở thành con người lương thiện nhé. Hãy thành thật với chị nhé.

Tom Riddle không nhớ có hứa với chị điều gì hay không. Nó cứ đứng ngây người ra. Chưa bao giờ nó trông thấy một con người như thế. Nét mặt tin cậy ấy làm cho nó khiếp sợ. Tội nghiệp thay nó lại bỏ quên chính phần quan trọng nhất là việc đó chỉ diễn ra "trong một thời gian" mà thôi. Rồi cuộc đời lại lấy đi của nó tất. Vừa từ cội Chúa xuống, trần trụi, bé bỏng bước vào bình minh cuộc sống mà gặp phải cảnh chia ly như vậy, thử hỏi một linh hồn bé nhỏ ấy sẽ nghĩ gì?

- Chị tên là gì?

- Sabrina.

- Họ?
- Gaunt.
- Em tên Tom, Marvolo Riddle.
- Ủ Tom, để chị dẫn em đi phòng ngủ nhé.
- Không cần gọi cái tên này.

Đứa trẻ như một chú chim non bị đập khỏi tổ, mà nó thì hẳn còn chưa học bay. Thằng bé giờ đây có một cái tổ xanh tươi. Tom là một đứa trẻ mồ côi. Trong hoàn cảnh ấy, nói một cách thiêng liêng, người thân duy nhất trên đời của nó là cô gái trước mắt này. Không phải nó ảo tưởng, mọi thứ đều là thực. Sabrina đến với em bé ấy tức là Chúa đã đến với em.

Ôi chào! Không phải chuyện phỉnh trẻ con. Còn nó thì nguyện ý tin tưởng.

Phòng ngủ của nó có phần quá rộng. Nó trái ngược hẳn với tầng một để làm quán nhỏ hẹp kia. Phù lên đó là vẻ ấm áp của gỗ, của mùi thơm nhẹ nhàng từ lọ hoa để bàn, nhìn đến còn biết được sự thanh lịch của người chủ. Có một cái cửa sổ lớn phủ những diềm dentelle nhìn ra ngoài trời. Ngay chỗ cửa sổ là giường ngủ, cái giường to và nom ấm áp lắm. Nệm rất dày, y như phòng của một công tử. Thứ nó còn chưa được nằm bao giờ. Thường ngày cũng chỉ là cái giường sắt nhỏ xíu của cô nhi viện, và chán thì cũng đến nỗi gấp lại thành cục gạch vuông vức được.

Còn có cả thảm trải và tràng kỷ đầy đủ cả. Những bộ đồ như thế có giá ít nhất cũng năm mươi bảng. Căn phòng chứa đầy kệ sách. Những quyển sách lớn nhỏ, nhiều lắm. Cái thứ xa xỉ mà một đứa cô nhi như nó chỉ được nhìn thấy qua lớp kính cửa tiệm.

Chiếc giường êm ái lắm, nó cứ như hạt đậu đặt dưới lớp nệm dày vậy. Có nằm giường sắt cứng ngắc mới biết được nằm trên đệm ấm áp đến nhường nào. Bởi vì trong cảnh khốn khó, nó lại được trêu mến vuốt ve. Cho nên cái tâm hồn xù xì của nó có thiếu thốn gì đâu. Ánh sáng cũng không thể để vượt mất vì giờ đây nó đã có tình yêu, một thứ tình yêu cao quý biết bao, vì nó là của một trái tim vô vàn đức hạnh. Tâm hồn dò dẫm đi tìm một tâm hồn. Và đã tìm ra. Ta cần một bàn tay người phụ nữ nâng đỡ chăng? Có bàn tay của người. Một cái hôn nhẹ lên trán ta? Đó là môi người. Ta nghe một hơi thở ngay cạnh ta. Đó là người. Người cho ta tất cả, từ lòng thương yêu cho đến sự chăm sóc. Người có bao giờ rời ta, người đem tâm lòng nâng niu chiều chuộng cứu giúp đứa bé. Cho ta một ngôi nhà, một chỗ dựa, người như đáng cứu tinh sờ được trên tay và ôm được trong lòng. Hạnh phúc biết bao! Còn trái tim ta, đóa hoa hồng âm thầm nhú nụ hoa đầu xuân, nó nở ra một cách huyền bí. Vì chỉ cần là nụ hoa bạn trông, nó sẽ trở nên khác biệt với tất cả những bông hoa khác. Có cho ta tất cả ánh sáng trên đời ta cũng không đánh đổi cái bóng hình thân thương ấy.

Bạn đang đọc truyện [*Đông nhân HP*] *Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 38: Những ngày tháng êm đềm

Sáng hôm sau, ai ai cũng ngạc nhiên, lũ trẻ thì đứng chết trân ra khi có một cô gái trông vô cùng khí chất dắt tay theo cái thằng bị ghét nhất cô nhi viện – Tom Riddle tới đây. Cô không mang cái vẻ ăn mặc quyền quý, nhưng chính sự giản dị đầy tình tế cũng phải khiến cho giới quý tộc nghiêng mình tôn trọng.

Mà Tom, cái con chim ác nào có số kiếp như chim én bé nhỏ trên trời, nó chưa hề biết cái hạnh phúc được ẩn nấp trong bóng mẹ, được ủ trong cánh mẹ. Vừa chào đời thì nó liền bị đập khỏi cành. Mà Tom cũng không còn ăn mặc rách rưới nữa. Nó mặc một chiếc áo dạ cổ vuông ấm áp, bên trong là ghi lê xanh thẫm cùng màu. Nhìn nó ai mà nhận ra được cái thằng bé gầy nhom áo xám ngày xưa nữa.

Mẹ Cole, một người đàn bà sắc sảo đến đáng sợ. Bà chào cô gái trẻ bằng cái vẻ cười kè kè, có uy thế tuyệt đối, như thể muốn nói rằng ở đây ai mới là chủ.

- À chào cô. Xin cho hỏi tên cô là gì nhỉ? Cùng làm một ly trà rồi từ từ nói chuyện nhé. Bà Cole nói.
- Sabrina Gaunt thưa Mẹ Cole!
- À vậy cô đây có phải là người nhà của Tom không? Cô biết đấy mẹ nó mất khi vừa sinh nó ra đời. Bao nhiêu năm cũng chẳng thấy có ai tự xưng là "họ hàng" đến nhận nó cả.
- À tôi e là không phải. Bà xin hiểu cho, tôi là một người muốn nhận nuôi Tom.
- Ôi Tom nó là một đứa trẻ vui tính đấy. Nhưng những người khác không biết, chứ tôi thì rất rõ, Tom, nó...Bà lại nhấp một ngụm trà thật lâu rồi mới thông thả nhả chữ tiếp: "Nó hơi không được bình thường. Thời buổi cũng khó khăn quá cô Gaunt ạ! Tôi không muốn ăn xin ai, nhưng chẳng có của đâu mà làm phúc cho ai được. Cô nhi viện vốn là phi lợi nhuận. Nhưng cô biết đấy, còn tiền trang trải thứ này thứ kia. Nếu mà bọn trẻ có một bữa "ăn mừng" Tom được nhận nuôi thì tốt. Đỡ hoài công nuôi con người."

Thì ra vẫn là "vấn đề tiền bạc", người sẽ thấy tiền bạc giải quyết được rất nhiều vấn đề. Nhưng phải cân trọng với thỏa thuận của mình. Việc gì cũng nên có hợp đồng, ký tá cẩn thận, công chứng pháp luật hẳn hoi. Hãy nhớ kỹ điều này.

- Ô vậy Mẹ đang nói Tom là đứa trẻ điên sao? Sabrina cò kè mặc cả, bắt đầu dùng chính từ "không bình thường" hạ xuống một chút thành "trẻ điên", xin lỗi Tom, đây là kỹ năng mặc cả nha.

- Không. Không tôi không có ý vậy đâu. Cô cứ mà nhận nó đi, cô giữ lấy nó, dắt nó đi, mang nó theo, đem nó mà nâng niu, mà chiều chuộng nó. Đức Mẹ Đồng Trinh và Chúa hài đồng trên thiên đường cũng phù hộ cho cô.

Đúng rồi, khi bạn đạt được chữ: "Không!" quý báu trong cuộc chiến thương lượng là bạn đã hoàn toàn thắng rồi đấy. Đó chưa bao giờ là chữ: "Tôi đồng ý." Mà đó phải là một từ đồng ý ngầm không có sức phản kháng của đối phương. Một thí nghiệm của Ban Thành viên Đàm Phán CIA trong cuốn: "Hai mặt của đồng tiền" từng nói tới điều này.

- Được rồi. Tôi có thảo sẵn một hợp đồng. Tôi sẽ tài trợ một khoản cho cô nhi viện này. Bà nói xem một năm là bao nhiêu?

- 100 bảng Anh. À không, tôi nghĩ cũng phải 190 bảng Anh.

- 150 bảng Anh giá cuối.

Hãy chọn một khoảng ở giữa mà đối phương có thể chấp nhận được nhé. Đây là khoảng hài lòng trong tâm lý học đàm phán.

- Không được đâu cô ơi, cô biết đấy Tom nó là một đứa trẻ đẹp đẽ và thông minh. Đây tôi xin nói thật. Cô là người đứng đắn như thế nào thì tôi cũng nói thật như thế. Tôi nuôi nó từ tấm bé, đành rằng nó lớn lên thì tốn kém thật. Đành rằng nó lăm tặc xấu. Nó vừa mới ốm một trận cũng tốn tới 30 bảng Anh. Nó mồ côi, mồ cút, tôi đã nuôi nó. Những đứa trẻ ở đây cũng là gia đình của nó.

Mẹ Cole lóa mắt vì tài phệ đã xuất hiện. Mụ biết mụ phải đảm vai người diễn viên ưu tú lên sân khấu.

- Trong năm năm, Tổng 750 bảng Anh. Nhưng với những điều kiện tôi đã thảo sẵn trong hợp đồng, bà cứ việc đọc cho kỹ rồi hăng ký tên vào. Tất nhiên! Nếu bà chấp thuận cho Tom luôn có cô nhi viện của bà để về. Phần tài trợ sẽ là 1000 bảng Anh.

Mẹ Cole giật tót lấy bản hợp đồng, đọc ngấu ngiên. Ma quỷ, thánh thánh chỉ cần một vài dấu hiệu là nhận ra ngay được một bậc thượng đẳng. Mẹ Cole biết bà đang gặp phải một ả ghê ghớm. Giống như trực giác của phụ nữ với nhau vậy, bà vốn tinh nhạy, sắc sảo nên hiểu ngay ý cô. Rằng cô có thể sẽ không ở lâu với Tom. Và nếu như cô ta có mệnh hệ gì thì Tom vẫn có nơi để về. Còn tài trợ nhiều như vậy. Đúng là khách sộp nha.

Mẹ Cole rình cô gái như mèo rình chuột, nghiền cứu người kia như một nhà toán học. Nhiều lần bà bắt gặp ánh mắt sâu sắc của cô gái nhìn thẳng bé. Sao lại có cái cảm tình đặc biệt như vậy chứ? Hay cô gái này không thể có con. Nên coi Tom như con đẻ rồi. Tội nghiệp. Vậy mà không sống được lâu nữa.

- Được rồi cô Gaunt. Tôi ký tên và đóng dấu của cô nhi viện rồi. Cô có thể đến Ủy ban Thành phố để công chứng rồi gửi lại cho tôi. Cô biết đấy, thì tôi cũng lo cho Tom mà. Tôi phải biết cháu đi đâu chứ, tôi không thể để cho cháu biệt tăm biệt tích. Tôi còn muốn biết cháu nó ở nhà ai để thỉnh thoảng còn đi lại thăm nom.

- Điều đã ghi rõ trong hợp đồng. Mời bà đọc lại.

- Ah được rồi. Được rồi quý báu quá!

Vậy là Tom chính thức là một đứa trẻ được nhận nuôi. Đời nó trước kia như con chim trần trụi trong cơn gió bắc cắt da cắt thịt của cánh khổ ải. Thì giờ đây, nó có được tấm áo che thân, có một ngôi nhà. Xưa, tâm hồn nó giá lạnh; giờ, tâm hồn nó ấm áp như cánh ngày xuân. Nó không cô độc nữa, nó đã có ai ở bên mình.

Mấy tuần lễ trôi qua. Xung quanh thì bàn tán về một cô gái đơn thân sống với đứa trẻ nhỏ trong ngôi nhà ấy. Chẳng để họ được yên thân. Nhưng một mái nhà, hai trái tim. Thằng bé ngoan ngoãn gọi cô gái bằng một giọng triu mến nhất: "Chị." Hai con người ấy sống sung sướng trong căn nhà nhỏ.

Vừa bảnh mắt đã thấy Tom cười nói. Trẻ con đứa nào sáng dạ chẳng cười nói bi bô. Và thằng bé với bộ đồng phục xám cũ nhàu giờ đây đã chẳng còn nữa. Nó như một thiên thần trắng nõn đặt trong tấm lụa lượt là. Thằng bé là một cảnh thần tiên, mặc một cái áo len trắng rất dày, quần cũng là vải nhung trắng nếp. Tóc thì được cắt gọn gàng, mặt thì như men sứ. Và căn phòng của nó thì ngập đồ chơi. Những bộ xếp hình cả nghìn miếng như một lâu đài nhỏ, những chiếc xe mô hình còn có thể chạy được, con tàu hỏa nhỏ xíu đang xinh xịch chạy trên đường ray.

Cái thằng bé rầu rĩ khốn khổ chẳng còn nữa. Em đã ra khỏi cảnh nghèo khổ và bước vào cảnh đời.

Chị Tom chỉ mở quán vào buổi tối. Ban ngày chị đều là dành thời gian cho thằng bé. Suốt ngày những vị khách tới đây đều ngỡ người ra ngắm cái kỳ quan ấy. Con người bé nhỏ đáng thương ấy đang chìm sâu trong cảnh ảm đạm lạnh lẽo bỗng nhiên xuất hiện với vui vẻ, lộng lẫy và giàu có. Hạnh phúc thoáng hiện ra như một làn ánh sáng ảo mộng.

Quán ăn của chị rất đông khách, tuy chỉ có năm cái bàn nhỏ. Nó lúc nào cũng chật ních những khách hàng. Ăn ăn uống uống, xúm quanh bàn chuyện thiên hạ xung quanh lò sưởi. Mà chị chủ quán lúc nào cũng là người kể chuyện tài tình nhất. Gian phòng này cũng giống như mọi quán rượu khác, trên quầy bar có tới hàng chục chai rượu sáng bóng, những ly cốc đầy trên giá. Những người uống rượu, những kẻ hát ca.

Ban ngày chị dẫn nó đi chơi khắp nơi, chẳng hiểu vì sao chị lại rất thích đưa nó đi chơi cái vòng quay xe ngựa chán ngắt ấy. Chơi hết một vòng trong công viên. Đầu xuân, thời tiết dễ chịu, chưa có hôm nào đóng băng hay mưa tuyết. Thảm cỏ dần hiện ra và chồi non thì nhú cành.

Bọn họ dừng chân ở một quán ăn nhỏ ven đường. Tom như thấy được hơi ấm tăng qua ngọn khói bốc lên từ cốc sữa nóng hổi. Nó thấy tâm hồn xiết bao vui thú, say sưa, cái nhìn nó trao cô trêu mến như mặt trời đang chiếu sáng trong đêm. Tom hay đau nhức buốt chân, vì lẽ nó quanh năm chân không đi tất mà chỉ độc một đôi giày vải cũ mềm. Chị cũng hằng đêm bắt nó ngâm chân trong nước gừng ấm rồi mới nhẹ nhàng cẩn thận đặt lên mình mà lau khô. Dịu dàng như bây giờ chị cúi xuống cởi giày mà xoa bóp chân cho nó. Chốc chốc lại đưa lên môi thổi nhẹ ra điều đau xót lắm.

Có muôn vàn những chăm lo tỉ mỉ nhỏ nhất, như cách chị không bao giờ để nó động vào việc rửa chén đĩa trong nhà. Ngày đôi gió nó sẽ được quàng thêm một cái khăn quàng to sụ hay khi chị nhìn nó mỉm cười đầy trêu mến. Những cái không đâu mà vô cùng lớn lao. Không phải bàn tay âu yếm mà tâm hồn âu yếm. Không thấy gì, mà lại thấy được yêu thương. Thật là một cảnh thiên đường trong bóng tối.

Tom là thằng bé duy nhất ở cô nhi viện được đăng kí đến trường học hết tiểu học. Nhìn nó quyến luyến không chịu rời xa người chị trong ngày đầu tiên đến trường. Và quả thực, Tom cứ đi học là ốm. Nó ốm liên miên suốt nên cô lại đành phải để nó ở nhà. Cô bắt đầu dạy Tom ở nhà.

Cô nói kiến thức là ánh sáng của văn minh. Tom cũng là một đứa trẻ thông minh. Nó học một loáng là biết làm phép tính, biết được hiện tượng tự nhiên vì sao có mưa, có sông ngòi và có biển cả. Nó biết được vì sao khi vận chuyển vật nặng cần sử dụng ròng rọc hoặc đòn bẩy. Tom học gì cũng nhanh. Nó cũng chăm đọc sách lắm. Như thể kiên quyết với cuộc đời này bằng tài năng thiên bẩm của nó vậy. Nó nhớ cô hay đọc cho nó mấy câu chuyện cổ tích với ý răn dạy con người không nên làm điều xấu, những điều thiện và cái ác. Hóa ra để dạy một đứa trẻ học và cô gái lại có thể xuất hiện bóng hình của thiên thần mỉm cười.

Cô cứ nhắc đi nhắc lại cái điệp khúc: "Phải cố gắng dạy cho người không biết, càng nhiều điều hay cái đẹp. Con người cần tình yêu thương ấm áp. Con người tối tăm mới gây ra tội lỗi. Cho nên kẻ có tội không phải là người đã làm lỗi mà chính là kẻ đã gây nên tối tăm."

Cô hay nói về tính người. Những hành vi cư xử đúng mực. Những hành vi sai trái như giết người và trộm cắp là sai, bất kể có một đạo luật điều chỉnh hành vi đó hay không.

Cô thường ngồi ngắm thằng bé khi nó chăm chú làm một việc gì đó, cô nắm nó say mê, nghe nó nói rúc ra rúc rích hàng giờ không chán. Cứ như thể điều gì thằng bé cũng chia sẻ với cô được. Từ nay, nó thấy cuộc đời đầy ý nghĩa, trong thâm tâm nó không oán trách gì ai cả. Nó yêu mến chị thì chẳng tội gì nó không ích kỷ muốn tương lai cứ mãi như này.

Lúc thấy Tom, giải thoát được cho nó, cô thấy lòng mình bồi hồi xúc động. Những lỗi lầm muốn sửa sai trong quá khứ, những tình cảm thiết tha muốn bù đắp cho nó. Tru mến dâng lên trong lòng cô, trút cả vào thằng bé. Mỗi lần thấy nó lòng cô quặn đau như người mẹ, mà không biết đó là cái gì. Trái tim chỉ yêu duy nhất một người có những xúc động lớn lao, dù cho thời gian có thay đổi ra sao, cô cũng chỉ muốn toàn tâm toàn ý bảo vệ thằng bé.

Vì cô đã già lắm rồi, một linh hồn hơn 500 năm tuổi đứng trước một đứa bé thơ dại chỉ bảy tuổi đầu, nên tất cả tình yêu mà suốt đời trái tim cô có thể chứa đựng được đã hòa tan thành một nguồn ánh sáng êm đềm không sao tả xiết.

Mỗi khi cô hôn lên trán Tom chúc nó ngủ ngon. Cô cảm thấy, trước đây cô chưa từng làm vậy. Hối hận khôn xiết, một niềm tiếc nuối đau thương thất gan thất ruột tràn ngập trong lòng cô. Còn thằng bé nó có biết gì đâu, mỗi lần như vậy là nó mỉm cười hạnh phúc lắm. Vì cô chính là niềm vui, là nguồn hạnh phúc của nó mà. Ánh sáng thì thường chói mắt lắm, người không thể thấy nó rõ ràng như bóng tối được.

Và những ngày bình yên hạnh phúc cứ thế trôi qua trong cảnh sáng lạn đó. Mà ngôi nhà này cũng kỳ cục lắm, nó bất bình thường. Cứ thể như ngôi nhà trong rừng của Hansel và Gretel vậy. Ngôi nhà của mụ phù thủy chuyên bắt cóc trẻ con ăn thịt.

Mọi vật dụng trong nhà cứ như có ý thức của nó. Cứ mỗi khi sáng sớm, phải vài giờ nữa mọi người mới thức giấc. Tom đã dậy rồi. Nó đã rình mấy hôm nay rồi. Nó muốn bắt quả tang câu trả lời cho những nghi vấn của nó. Khi mà chổi, bếp núc, giẻ lau cho đến ấm trà cứ dường như tự động làm công việc của chúng về đêm. Đến sáng khi Tom ngủ dậy thì nhà đã được quét dọn sạch sẽ, sáng bóng. Đồ ăn sáng được bày sẵn trên bàn. Và trà cùng sữa thì không bao giờ thiếu.

Quá lạ kì, nó cứ nghĩ là chị nó tỉnh dậy từ sớm để làm hết những việc đó rồi mới quay lại ngủ cơ. Nhưng chị ngủ nhiều lắm, còn nhiều hơn cả nó. Lười biếng vậy, lấy đâu ra chuyện nằng nậy dậy sớm mà làm lụng. Trời ạ, cứ mỗi khi nó bước xuống thì mọi vật đều im lìm. Chúng như ngủ say sưa ở đó. Chẳng có dấu hiệu gì khả nghi cả.

Nhưng nó biết chắc là ngôi nhà này có gì đó đáng nghi mà. Chúng như là phép thuật, phải rồi, phép thuật. Có lẽ chị cũng giống như nó, chị nhận ra nó là đồng loại nên mới nhận nuôi nó.

Trời đã sáng rồi còn chị thì vẫn ngủ. Đạo gần đây chị càng ngủ nhiều hơn. Cứ như kẻ ốm bệnh. Cũng như mọi sáng, nó lên vào phòng chị mà ngắm chị ngủ. Tom ngắm chị bằng ánh mắt say sưa trong niềm âu yếm đến mức điên dại.

Tom nghiêng mình hôn lên má chị. Cảm giác kỳ lạ lắm. Nhẹ và ngọt như kẹo bông gòn. Ánh sáng đầy bụi bay trong phòng không xuyên qua cửa sổ, in lên giường ngủ một vạch dài. Còn chị nó thì như trong suốt nằm đó yên lặng ngủ. Nó chỉ muốn chắc chắn là chị còn đó, chứ không phải một ảo mộng tan biến ngay tức thì trước mắt nó.

Nhưng cô như trong suốt, giống cái thứ ánh sáng nhờ nhờ như thước phim xước xước ở đó. Ánh nắng chiếu xuyên qua cả cơ thể. Những người có phép thuật đều thế này ư? Nó lo lắng lắm. Nó ngủ cũng ít hơn. Vì giấc mơ đẹp nhất là cái ảo ảnh của cảnh bình minh, của thân yêu, ngày thơ ấu, tuổi thanh xuân, hạnh phúc đem lại cho cuộc đời nó đều ở đây cả rồi. Không có gì đẹp bằng những màu sắc lung linh của hạnh phúc trong quá khứ. Gian nhà nhỏ,

có người thân.

Càng ngày, nỗi sợ vô hình trong nó cứ lớn dần lên. Đứa nhỏ cảm thấy rất lạ và đầy những xúc động. Nhưng rồi ánh sáng cũng đến với nó. Chị nó cuối cùng cũng mở mắt ra rồi. Trông cô hãy còn ngái ngủ lắm, chị nó ốm sao? Nếu vậy thì nó phải chăm sóc cho chị rồi.

- Xin chào, bé cưng.

- Em đâu còn bé bỏng gì nữa. Rồi một ngày em lớn lên, em nhất định sẽ bảo vệ chị.

Ừ đúng rồi, như một người đàn ông đấy. Nó sẽ là tấm lưng vững chắc để chị dựa vào, bù đắp những thứ chị thiếu, những buồn thương chị phải chịu, cho chị một cuộc sống an nhàn, hạnh phúc. Đứa nhỏ có một tia thích thú khi nghĩ rằng chị rồi sẽ già đi. Và lúc đấy thì nó cũng đủ trưởng thành rồi.

- Chúng ta cùng nhau dùng bữa sáng nhé. Hôm qua chị có làm bơ đậu phộng, ăn cùng bánh mì nhất định ngon lắm.

- Giờ đã 9 giờ rồi!

- Vậy à, dạo này chị bị cái chứng ham ngủ của mùa xuân ấy.

Câu trả lời không đầu không đuôi khiến Tom tức đến nghẹn lời. Nó giận dỗi, ý, thằng bé hay dỗi lắm.

- Hứa với em đừng rời xa em nhé? Tom dùng ánh mắt khẩn cầu nhất để nhìn cô. Như vắt cả ruột gan ra mà mong chờ. Không phải con người vẫn thường hay thay đổi sao? Nó rất sợ rồi một ngày kia, mọi thứ sẽ tan vỡ và đây chỉ là ảo tưởng của nó thôi. Chỉ có những kẻ khờ dại như nó mới vì cô mà làm mọi chuyện như thế. Chỉ có kẻ ngốc mới giao trọn con tim mình cho người khác nắm giữ. Nhưng tất cả những mù quáng ấy có là gì đâu. Giữa đau khổ thằng bé tìm được tình yêu. Không phải ai cũng chỉ cần đến lúc người thích hợp nhất xuất hiện. Đúng người, đúng thời điểm, còn gì hạnh phúc bằng. Tom có thể hi sinh vì cô nhiều hơn thế. Dùng cả cuộc đời này của nó để đánh đổi mong những ngày tháng bên cô thật dài lâu.

Tìm người giữa muôn vàn người đã khó. Vậy tìm thấy lòng người giữa biển người chẳng phải càng khó hơn sao? Tom nhìn chị nó là nhìn bằng trái tim. Để thấy được một câu trả lời an yên cho tâm hồn mình. Để biết lòng nhân hậu có thể cảm hóa được con người. Để nó có thể vẫn mãi yêu người và yêu đời thiết tha như vậy.

- Chị sẽ bên em, suốt cuộc đời này. Nhưng mà em biết không, giữa định mệnh hai người bên nhau sẽ có một sợi chỉ đỏ đấy. Nó buộc vào ngón út này đây. Có khi nó kéo hai người lại với nhau. Rồi lại giãn ra chia cách họ. Nhưng đến cuối cùng, hai người vẫn sẽ thuộc về nhau.

Nói rồi Sabrina giơ ngón tay út ra, ý định muốn ngoắc tay với thằng bé. Tom dè dặt lắm, vai rụt lại như con mèo nhỏ đương hoảng sợ. Ừ, Tom là một con mèo. Mà mèo thì kiêu sa lắm. Chúng nghĩ chúng mới là hoàng thượng của con người. Mà chủ thì phải hầu hạ trầm rồi. Nó cũng là một con mèo không quân người. Ngoài Sabrina ra thì nó xù lông với cả thế giới. Sẵn sàng nhe nanh múa vuốt trước bất kỳ kẻ nào đến tán tỉnh cô. Mà chị nó lại là người bao che. Như mẹ bao che con vậy. Chị chẳng bao giờ trách mắng nó cả. Cái nuông chiều ngọt đến tận tim.

Cuối cùng, sau một giây ngập ngừng, nó cũng tin tưởng chị. Còn có gì khác ngoài hy vọng và tin tưởng đâu. Nó có làm gì đi chăng nữa thì nếu một ngày chị rời đi. Cũng sẽ như nếp nhà, cánh cửa luôn rộng mở cho nó trở về, để thấy người thân yêu. Thứ ánh sáng duy nhất trong cuộc đời tối tăm của nó. Cánh cửa ấy đóng lại rồi, thì chỉ còn tối tăm mù mịt.

Cô thường hay dắt Tom tới nhà thờ Saint Peter là nhà thờ gần nhất. Nhưng thằng bé lại thích đi chơi với cô hơn. Tuy nhiên nó cũng rất vui vẻ đi cùng cô. Khi cô chấp tay lên cầu nguyện Đức Chúa, nó cũng làm theo như cái máy. Một bên mắt nó cứ hé mở để liếc sang nhìn cô. Con người khi thành tâm cầu nguyện trông đầy đức hạnh và chân thành tỏa ra ánh sáng lung linh. Cho dù nó có nhìn ngắm bao lâu cũng được. Một thần ái tình xinh xắn đã bị xuyên thủng, gãy dựa, đập đôi cánh nhỏ, cố chạy thoát. Mà cô tin cậy Chúa cũng như Tom Riddle tin cậy cô.

Cô cầu nguyện gì? Cầu nguyện cho ai? Cầu nguyện Chúa Trời. Cầu ấy có ý nghĩa gì? Có vĩnh cửu không? Leibniz cầu nguyện, cái đó vĩ đại. Voltaire tôn sùng, cái đó là đẹp. "Deo erexit Voltaire." (Voltaire đã làm Chúa xúc động)

Khi họ rời nhà thờ, trời đứng ban trưa, nắng lắm. Thằng bé sợ sệt mà bung dù rồi che cho chị nó. Nó rất sợ khi ánh nắng chiếu vào chị lại biến mất nữa. Bao nhiêu ý nghĩ đã nói trên kia lại xáo trộn cả tâm trí, khi ẩn khi hiện, như không nỡ nhìn người mình thương xảy ra chuyện.

Nhưng nàng đón lấy cái ô, còn cười với nó đến sáng lạng. Người chị kia, tâm hồn thiên thần kia đang còn ở đó, luôn luôn còn đó; có xa thì rồi lại gần; có tan đi trong mộng thì rồi lại hiện về trong cảnh thực. Ta thấy như hơi ấm từng bước, từng bước lại gần ta, là người đó đang đến đấy. Gần lắm. Ta thấy tâm hồn ta xiết bao xúc động, xiết bao vui thú, say sưa. Những giọng nói uyển chuyển du dương của nàng như dịu dàng vỗ về ta.

- Hôm nay Chủ Nhật trời đẹp quá Tom nhỉ? Chúng ta sẽ dùng bữa trưa tại Montreuil nhé.

Montreuil là nhà hàng có món beefsteak ngon lắm, tất nhiên là không bằng được chị nó làm. Nhưng tội gì mà được đi ăn ở nhà hàng, có đứa trẻ nào là không thích. Nó cười tí mắt, cảm thấy người như được nhấc bổng lên. Nhẹ bẫng. Miệng nó hé mở như một thiên thần đang uống ánh sáng. Phải rồi, trẻ con thì phải cười nhiều lên mới tốt.

Ngày qua ngày, cái phút giây êm đềm cứ thế mà trôi qua. Rất nhanh mùa xuân cũng lui về để cho nắng hạ vron mình.

Bạn đang đọc truyện [Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 39: Cái chết trong bóng hình của giấc ngủ

Bây giờ thì Tom Riddle đã cười rồi, nét mặt nó cũng đôi khác. Không nặng trĩu thù hằn như xưa nữa. Tiếng cười cũng như mặt trời đuổi tan giá lạnh trên nét mặt đứa bé.

Nỗi đau thương 7 năm trước đây gay gắt và tái tê đến thế mà nay thì đang ở thời kỳ bình phục. Điều đó chính nó cũng không nhận thấy. Mùa hạ, hoa lá, tình yêu thương đối với chị, chim ca, gió hát đã gan vào trong tâm hồn trong trắng, từng ngày, từng giọt, một cái gì như chất quên lãng. Lửa lòng đã tắt ngấm rồi hay chăng? Hay đó chỉ là những lớp tro phủ mặt. Thực tế là thằng bé chẳng còn thấy chỗ nào đau đớn nữa. Nó yêu đời, yêu người đến lạ.

Nó có vẻ triu mến, hiền dịu và buồn buồn, có khi như mơ mộng, yên lặng hàng giờ nghe kể chuyện, hay đắm đắm nhìn trên đầu nàng một sợi hoa sương sáng long lanh dưới ánh mặt trời. Nó lịch sự, cử chỉ điệu bộ kín kẽ, gia giáo. Nó còn nhường nhịn cả những em nhỏ, những kẻ cho dù nó không ưa. Thằng bé ngoan lắm.

Đứa trẻ sáng ngời trước vầng thái dương đang mọc, chẳng khác gì con vật hít thở những vận khí yêu đương của đất trời và cảm thấy nhựa xuân dâng lên sôi trào trong mạch máu. Nó vung mớ tóc xanh tươi tốt trước gió, cười tựa hoa nở trên đất ẩm, những giọt sương như ngọc và cả sự ngỡ ngàng, sự tươi đẹp, đầm ấm, sức sống, niềm vui.

Vô vàn những tiếng thơ ngây đang thổ lộ với tâm hồn ta và cái gì Tom không nói ra thành lời thì đã có đôi mắt của nó đáp lại tất cả. Nhìn cảnh ấy người ta dễ liên tưởng tới chú chim đã lớn, đã có bộ lông và đôi cánh vững vàng. Thấy niềm thân mật thiêng liêng giữa chim chóc và cây cỏ; ban ngày cánh lông làm vui cảnh lá, ban đêm cánh lá che chở cho cánh lông.

Thằng bé vui đùa như bao đứa trẻ khác. Nó dường như thân thiết với loài vật, cây cỏ hơn con người. Cái tâm hồn con trẻ biết yêu thương loài khác vậy là rõ sáng đẹp. Tom vạch từng bụi cây, lật từng hòn đá, tìm các loài thú vật, chơi đùa với rắn, nó yêu mê mọi thứ sâu bọ tìm thấy trong đụn đất nhỏ, thậm chí cò động sương.

Tom Riddle yêu chị nó hơn cả, bằng tấm lòng chân thật, ngây thơ, của con đối với người thân duy nhất trên đời của nó. Luôn luôn là bé ở bên gót chị. Nó như cái đuôi của con thú quấn lấy chị, vì ở đâu có chị là ở đó có sự ấm áp. Chạy chơi khắp chốn một quá, đứa nhỏ thờ hồn hèn vừa đến bên cạnh chị nó khoe: "Chị biết không, em có thể sai khiến những con kiến, con ong, bất kỳ loài vật nào theo ý em muốn."

Mặt thằng bé tự hào lắm. Nó còn dành điều bất ngờ ở cuối để gây ấn tượng khi chị nó hôn vào trán nó. Nó thất thểu thở nhẹ từng tiếng:

- Em còn có thể nói chuyện được với rắn. Như vậy có là bình thường không.

Hôm ấy, nàng mặc một cái áo choàng nhẹ, thứ áo trong suốt bận vào giờ tinh khôi trong ngày, sao mà nó ôm lấy thân hình cô thiếu nữ một nét duyên thầm như vậy. Có vẻ như là mây lấp mặt trăng, Sabrina đem qua ngủ ngon, sáng nay nét mặt hồng hào, ánh sáng bao trùm nàng, nàng thông thả rút từng cánh hoa cúc nhỏ. Tom Riddle không biết cái huyền thoại bói hoa: "Yêu? Không yêu?... Yêu hay không?" kia... Có ai bảo cho nó đâu. Nó hồn nhiên, ngây thơ nào có ngờ đâu rằng rút một cánh hoa là bóc trần một trái tim.

- Em luôn là người đặc biệt nhất. Nhưng em biết không, sẽ đến một ngày em hạnh phúc và hãnh diện về sự đặc biệt ấy. Hãy dùng nó cho tốt nhé. Khi con người biết mình có sức mạnh thì cũng không còn cái duyên của người không biết là mình có phép màu. Cái duyên ấy rất ý vị, vì phép màu mà còn ngây thơ thì đẹp không gì diễn tả. Không có gì tuyệt vời bằng một con người ngây thơ trong sạch nắm trong tay chìa khóa của một thiên đường mà chính mình không biết. Nhưng mất cái duyên ấy đi thì chỉ còn lại ý thức và tính toán, không chế bù lại. Những điều đẹp nhất em không thể thấy được bằng mắt thường.

Trông Tom lúc ấy thấm nhuần niềm vui của tuổi trẻ, của trong trắng, của diệu kỳ toát ra một thứ hoài cảm sáng ngời. Chữ "đặc biệt nhất" kia nó nghe vào mà phải thốt thắm: "Đáng yêu không! Nàng đang nói nó đấy." Nó đến áp má nó vào đầu tóc sáng bạc kia và lặng lẽ để rơi lên đây một giọt nước mắt. Đứa nhỏ dựa vào tay chị, lòng hết sức sung sướng và tự hào. Trước những cử chỉ âu yếm chỉ dành riêng cho nàng, trước tâm tình bé bỏng chỉ lấy sự yêu thương làm đầy đủ.

Đó là niềm vui lan tỏa, trong sạch như nước, nó tin chắc rằng điều đó kéo dài mãi mãi đến trọn đời. Nó tự nhủ bản thân chịu đau khổ cũng không đáng là gì, để giờ nó được hưởng cái diễm phúc rõ ràng đến thế. Một thằng cô nhi không ai ưa, nhóc con nổi tiếng xấu xa, lại có được trong đời lòng thương yêu đầm ấm của tâm hồn dịu hiền, nhân từ ấy.

Chỉ cần bản thân bạn trở thành kẻ đặc biệt nhất trong tim người bạn yêu là đủ. Như mặt trời hiện ra, ánh sáng chói lạt đã lan tràn, sự tin tưởng là mình thực sự đặc biệt và quan trọng với nàng đến với Tom chỉ trong có một phút. Thôi không còn nghi ngờ gì nữa, Tom tưởng mình là một Ông Hoàng. Không phải Hoàng Tử nhé. Cả người nó say sưa như điên cuồng, hân hoan sung sướng không bút nào tả xiết.

Bạn có biết tại sao kể cả các gia đình phù thủy cũng hạn chế cho con họ tiếp xúc phép thuật sớm không? Là để các em được tự do với trí tưởng tượng của mình. Trẻ con có suy nghĩ rất lạ, nhưng cũng rất đáng ngạc nhiên, có khi chúng ta chính xác được một con cá voi trông như thế nào trong khi chưa nhìn thấy bao giờ. Đó là cái vũ trụ đang được dựng xây trong tâm trí trẻ nhỏ. Bộ não trẻ con còn kỳ diệu hơn cả người lớn.

Về phần mình, Sabrina cảm thấy trong lòng ngày càng lớn dần lên một nỗi đau xót sâu xa và khó hiểu. Quả vậy, nàng không còn bao nhiêu thời gian nữa, nàng cảm thấy lo sợ. Bình minh tươi cười với mọi người nhưng thăm thẳm với nàng. Từ buổi đầu, cái ánh sáng bất ngờ hé ra chậm chậm, bao phủ dần dần

lấy cả người cô gái, ánh sáng ấy làm xốn xang ngay con mắt u ám của Tom. Thì giờ đây, ánh sáng ấy trực chờ nuốt chửng cô, còn Tom thì sợ hãi, có thể lấy kim đâm vào mười ngón tay nhỏ máu chứ không có cách gì xua tan được sự im lặng từ thằng bé. Sự im lặng đôi khi đáng sợ lắm. Trong lòng nàng còn đang rò máu vì bao nhiêu xây xát của vận mệnh. Nhưng cô cầu xin Thượng Đế, cầu xin tạo vật, cầu xin vũ trụ chỉ một điều mà thôi, là Tom Riddle yêu mình.

Là Tom vẫn cứ yêu nàng! Là Chúa đứng ngăn cản nàng đi đến với Tom và ở mãi với thằng bé như vậy. Trước đây nàng chưa từng thấy sự ngây thơ của một đứa trẻ lại có thể đẹp và sáng rõ đến nhường nào. Đến khi biết rồi, nàng quyến luyến nó. Nó đẹp thật! Còn ta, ta sẽ thế nào đây?

Đó là chỗ khác nhau rất tế nhị giữa tình âu yếm của một người yêu với tình âu yếm của một bà mẹ. Họ thấy ích kỉ với thời gian hơn. Không bao lâu, những triệu chứng đầu tiên xuất hiện.

Con ve sầu mùa hạ vốn chẳng thể nào hiểu được nỗi buồn của lá phong mùa thu khi phải chia ly. Cuộc đời hai người cứ thế ngày một buồn thêm.

Chị Tom ốm càng ngày càng nặng, bác sĩ cũng không rõ vì sao, chỉ kê cho mấy thang thuốc bổ. Nhưng chị nó nằm yếu ớt trên giường. Vẻ mặt tĩnh lặng như đang say ngủ, nhưng tay trái có một vết thương to, nó như vết bóng ánh sáng, bụi sáng bám trên đó, vỡ tan ra như vết bóng, hỏi thì cô chỉ đáp vờ vẩn. Vết thương ấy làm cho cô sốt phai ở nhà hơn tháng trời.

Ngày hai buổi Tom băng bó cho cô. Nó dịu dàng hết sức và chân thành vì thấy mình chăm sóc được cho người khác. Chẳng hạn, chẳng bao giờ thằng bé làm trái ý cô. Cô muốn nó cùng đi dạo trong vườn ư? Vâng, chị yêu quý ạ. Chị muốn ăn gì tối nay? Không muốn nấu. Cũng hay lắm. Nó sẽ đi mua. Chị muốn nói chuyện buổi tối với Tom ư? Tom thích lắm. Nhìn nó, cô cảm thấy như mọi lo sợ đều tan biến hết cả. Chao ôi, tình yêu mới tuyệt vời làm sao, nó có thể cảm hóa được trái tim con người. Vết thương mới hay làm sao! Cái đau đớn trong lòng cũng dễ chịu lắm.

Tom thấy chị ốm cũng suốt ngày ở bên cạnh nàng, đọc cho nàng nghe các thứ sách mà nó thích. Phần nhiều là sách phiêu lưu du ký. Nàng như sống lại dần dần, hạnh phúc của nàng hồi phục với những tia sáng vô cùng rực rỡ. Tình yêu là sự chào hỏi của thiên thần trước vì tình tử. Vì yêu mà buồn thì tìm đau xiết bao!

Trong cuộc đời này được yêu là một hình thức lạ lùng và ý nhị nhất. Thử hỏi có hạnh phúc nào hơn hành động thay lời nói hay không? Luôn luôn có bên mình một người đàn bà, một cô gái, một chị gái, một con người đáng yêu, họ có mặt vì ta cần đến họ. Và vì họ không thể không có ta? Thằng bé là không thể thiếu được đối với người mà nó rất cần.

Có hạnh phúc nào hơn thường xuyên đo được lòng yêu thương của họ đối với ta bằng ngày giờ họ có mặt bên ta và tự hào: "Người mình yêu bỏ hết thì giờ để chăm nom ta, ấy là ta chiếm hết trái tim họ?" Hạnh phúc lớn nhất đất người là tin chắc mình được yêu. Được yêu vì là chính bản thân mình, được yêu bất chấp cả những điều xấu, yêu bất chấp cả mình!

Tom không để chị phải thiếu một thứ gì. Việc gì nó cũng gánh vác hết. Nhưng chị thì yếu đi nhiều.

Thằng bé như mọi ngày đi mua bữa tối. Nó lấy đầu ngón tay đẩy khe cánh cửa, nhẹ nhàng, lén lút và ngai ngùng như một con mèo muốn tìm lối vào. Cánh cửa êm ái và lặng lẽ rộng thêm một tí. Chiếc bàn lễ tự nhiên kêu lên kèn kẹt một tiếng dài trong đêm tối. Tom giật nảy mình. Tiếng kẹt cửa vang vào tai nó nghe to và ghê rợn như tiếng kèn báo hiệu lệnh ngày phán xét cuối cùng.

Tom đứng trơ ra như pho tượng, không dám cử động. Nó lắng tai nghe. Có tiếng thỏn thức. Trong lòng nó hồi hộp lạ thường. Nhưng ngay cả lúc nguy ngập nhất, nó có bao giờ chịu lùi bước đâu. Trong phòng tối lắm, chỉ thấy rải rác chỗ này chỗ kia những hình mờ mờ không rõ. Chị nó trùm kín chăn, ban ngày thì rõ đó là mớ giấy bầy la liệt trên bàn, những pho sách lớn mở rộng, những chồng sách dày xếp trên chiếc ghế đầu. Nhưng giờ đây chỉ toàn là những khoảng tối tối và những chỗ trắng trắng như nhà mồ.

Nó không ngờ nó đã đến sát cạnh giường nhanh đến thế. Chị nằm đó, mặt đầm lệ, cái chất trong suốt lại khiến cho người ta đau lòng cùng thương xót. Có nam nhân nào là không đau hàng trước những giọt lệ từ mắt người mình yêu.

Tom đứng im, chỉ chực ngã xuống. Trông chẳng khác nào kỳ quan của thất vọng. Nó vẫn đứng mãi thế. Trong đáy vực của tuyệt vọng, người ta có thể im lặng ngàn thu!

Cuối cùng nó nghe thấy tiếng khóc tím tím nhe nhe, buồn buồn. Thì ra chị đang khóc. Chị khóc đã hơn hai tiếng đồng hồ bên cạnh nó trong khi nó không ở đó. Nó chạy đến, quỳ xuống và cúi từ từ, đứa trẻ ôm lấy cánh tay nhỏ của chị nó mà hôn. Nàng cũng dễ yên. Có những khi sự chấp thuận âm thầm khiến cho con người ta day dứt hơn cả nói ra thành lời.

Tom nói:

- Chị đừng khóc nữa.

Nàng thỏn thức:

- Chị phải đi rồi. Mà em thì không thể tới nơi chị đến được.

- Chị đừng khóc nữa, em van chị. Hãy vì em mà nín đi. Em chưa từng lấy danh dự ra mà thế thốt với ai, bởi vì lời danh dự làm cho em sợ. Nhưng hôm nay em lấy lời danh dự linh thiêng nhất mà em có thể nói với chị rằng nếu chị bỏ em đi thì em sẽ chết.

Giọng nói của đứa nhỏ thấm đượm nỗi u hoài, trang nghiêm và điềm tĩnh như biển cả mênh mông trong đáy mắt. Rồi sẽ có một ngày, biển cả ấy sẽ hòa tan nỗi đau của em.

- Chúng ta hãy hu sinh một ngày để may ra có được nhau một đời. Hãy cứ để mọi chuyện tiếp diễn Tom nhé. Sẽ đến một ngày, vào đúng thời điểm, cuộc đời sẽ mỉm cười với em.

- Chị yêu em không? Nó ngập ngừng, nó nào hiểu tình yêu là gì. Nhưng trong tiếng nói của con trẻ, đó là tình thân, là tình yêu cao cả và quý báu nó không đời nào đánh đổi. Tình yêu đầy như tâm hồn gặp nhau mà hòa lẫn với nhau trong giấc mơ vậy.

Nàng vừa nức nở vừa nói lên cái lời nói mà đến thiên đường cũng ngà mình mê ly qua giọt lệ còn đọng trên mi. Vẻ buồn rầu của đứa nhỏ khiến nàng khó chịu và giọng dịu dàng kia khiến nàng đau đớn trong lòng.

- Chị say mê em! Cả cuộc đời này.

Tom đứng sững lại, ngừng như trái tim của nó, run rẩy, hoảng hốt, bàn chân đang nhón bống xiêu xuống đất. Mạch máu hai bên thái dương giật như búa bổ, ngực thở khó khăn rít gào như gió lửa hang núi. Câu chữ của nó cứ rời rạc đi. Từng giọt, từng giọt nước mắt thấm ngược vào tim. Nàng buồn bã bi ai, nó tiếc thương vô hạn.

- Chứng minh đi!

- Bởi vì em là tất cả của của ta, ta trao em trái tim mình. Ta hứa rằng những ngày sau, em sẽ không còn phải bước cô độc một mình. Tới ngày đó, tim ta sẽ là nhà, ta thuộc về em suốt quãng đời còn lại.

Đó là lời nói cuối cùng, giọng nàng rung lên vì ngây ngất say mê, y như thấy được trong bóng tối đang dần tràn vào trong mắt, hình bóng một người nào đó hiển hiện. Về nhà thôi! Anh ở đây rồi! Nói xong thì nàng nhắm mắt lại. Rõ ràng là giây phút dần lìa xa, nàng đã sống hết cả mấy giờ còn lại của số mệnh mình. Cái bàn tay êm dịu ấy nhẹ bồng đi, buông thông xuống vô lực. Điều nhẹ nhất cũng không còn nghe được thấy gì nữa. Về mặt cô sáng bừng lên, an bình nhắm mắt lại, nụ cười vẫn còn trên môi. Vàng trăn lại như phản chiếu một thứ ánh sáng vô hình khó tả. Rõ ràng là linh hồn người mất nguyện trong giấc ngủ được chiêm ngưỡng một cảnh trời huyền bí.

Một tia sáng của cảnh trời ấy hiện ra ở nét mặt cuối cùng của nàng. Tia sáng ấy đồng thời cũng là hào quang tỏa từ trong người nàng, cảnh trời ấy là yêu thương cả đời của một cô gái. Lúc ánh trắng như hòa hợp với thứ ánh sáng bên trong ấy, toàn thân nàng đang ngủ yên vụt hiện ra như trong một vầng hào quang. Không chói sáng nhưng êm dịu vô cùng.

Ánh sáng ấy đem lòng bàn tay hai người vạch ra một vết xước nhỏ xíu, mảnh như đường chỉ kim đâm. Hai giọt máu đỏ nồng đậm quấn lấy nhau, quện vào nhau, quấn quít không rời. Chúng sáng rõ một cầu vồng ánh sáng bao lấy như thần tiên xe chỉ, đem lớp chỉ bạc đan vào, ôm ấp lấy hai giọt máu và một mặt kim cương với đường bạc bao xung quanh, lan ra như trái tim, cuộn vòng ôm lấy mặt kim cương đỏ thắm như sợi sống. Hòa hợp nhau, cưới nhau, như hai nửa của trái tim, hai phần không thể thiếu của vật chất, mãi bên nhau không tách rời.

Từ trước tới nay nó chưa từng nhìn chị như vậy, đau xót như vật, tuyệt vọng đến vậy. Vậy là hết. Nó mất đi thứ nó quý trọng yêu thương nhất trên đời. Hai mắt nhắm nhắm nhìn ánh sáng, nhìn thương yêu, nhìn hy vọng của mình biến mất.

Người khuất bóng, nhưng nó lại nhìn thấy nàng vẫn nằm đây. Nàng chỉ say ngủ thôi. Phải, ngày mai tỉnh lại nàng vẫn sẽ gọi nó thật triu mến: "Xin lỗi bé cưng chị làm em sợ hãi?" Tấm lòng thất vọng chỉ còn nhìn thấy có một chút ánh sáng ấy, đó là ngôi sao duy nhất trong đêm tối đau khổ.

Ngày mai, cuộc sống vẫn sẽ đầy đủ, nó không dám động vào, sợ lại làm biến mất tất cả chẳng. Đây nhất định là trò đùa của số mệnh, nó đã ném đủ mùi khốn khổ rồi. Làm ơn! Ai đó! Làm ơn!

Đau đớn khóc than khiến sức nó đã cạn, tâm trí cũng mờ đi. Chỉ còn lại nỗi đau là con dao rõ ràng, sắc lạnh, bi thương nhất. Đêm đến dần, sức cũng đã cạn. Chỉ còn một mình nó trong hồ sâu thăm thẳm của màn đêm. Nó gục xuống, lấy gân, quặn quai. Nó cất tiếng kêu thảm thiết. Chẳng còn người. Nó lại càng gào thét điên dại. Như bị chính con điên dại kia xử nhục hình. Vậy Chúa ở đâu? Nó kêu. Ai cứu tôi! Ai cứu tôi với! Nó kêu mãi. Chân trời vắng lặng. Trời cao đơn côi. Nó van xin bóng tối. Tất cả đều câm điếc. Chung quanh nó chỉ toàn bóng tối, cô quạnh, chỉ còn tiếng lòng vô tình gào thét.

Lỗi tại ai? Không tại ai cả? Tính cách Tom Riddle thuộc loại đắm sâu vào sầu não và ở mãi trong đó. Tại sao người đau khổ họ lại cứ than trời. Vì họ muốn thử hỏi xem trên cao xanh kia có đang mở mắt ra mà nhìn những nỗi đau mà nó phải gánh chịu hay không?

Tại sao lại đau đớn như thế? Nó không làm được gì? Một điều cuối thôi. Một lời cuối thôi cũng lặn sâu vào nỗi thất vọng mê mông. Cái lạnh không bờ làm nó tê dại. Hai bàn tay co quắp nắm chặt lại và chỉ vờ được hư không. Nước mắt lại tuôn rơi, ràn rụa, tiếng nấc cục nức nở, yếu đuối và sợ hãi như một đứa trẻ thơ.

Tom khóc như vậy bao nhiêu lần? Khóc rồi nó làm gì? Đi đâu? Nó sẽ không còn những bữa cơm đầm ấm. Không còn ánh mắt dịu dàng, cánh cửa luôn mở đợi nó về trong hạnh phúc. Ngày ấy xa rồi. Nó sẽ rời căn nhà luôn có lửa cháy bên trong lò sưởi này. Sao lúc này cái gì cũng thấy đáng yêu. Sau này nó sẽ không được ngồi đọc sách trên sofa êm ái nữa, cũng không còn được ngồi viết ở cái bàn gỗ đôn nâng từ cửa sổ. Thay vào tất cả những cái này. Là nhà giam, là cô nhi viện. Nó sẵn sàng đánh đổi tất cả để rời khỏi đó cơ mà. Nó ao ước không bao giờ đặt chân vào cái chốn tù túng ấy. Nhưng con dầy vô đau khổ là sóng biển, chúng có thể nhòe đi trong ký ức, rồi chúng lại dờ dỗi kéo đến, lần sau sóng lại ác hiểm hơn con sóng cũ. Hạnh phúc này nó đã vay thì chỉ có thể tự mình hoàn trả.

Tin buồn ấy được đăng lại trên tờ Nhật báo London. Đám tang đi về phía nghĩa trang Vallagrad. Lúc xe tang phủ khăn trắng có chữ thập đen đi vào đại lộ nghĩa trang Vallagrad thì mặt trời chưa khuất hẳn. Người khập khiễng sau xe chính là Tom Riddle. Đám tang cũng chỉ có một người duy nhất, quan tài lạnh lẽo hơn cả xác thịt người đã mất. Tom từ đó chỉ bận đồ đen ra đường. Trên đầu có băng tang. Mọi người chú ý đến chuyện đó và xôn xao. Ô hay, người ta cho đó là một tia sáng rọi vào cuộc đời thăng bại. Người chị chắc phải để lại hết gia sản cho nó.

Ngày sau, người ta hay thấy thằng bé lang thang ngoài đường, lang thang là csch giải buồn của những người đau khổ. Nó chẳng đi đâu về đâu cả. Nó loanh quanh ở ngôi nhà cũ, đứng trước mưa, nó cũng không để ý nữa rồi. Mưa có lạnh ngắt khiến nó run rẩy thì cũng không lạnh bằng nỗi đau cắt da cắt thịt bên trong nó. Nó vô hồn. Nó thu mình lại, ôm chặt lấy người, gồng lên đau đớn. Nó thét lên mà không thành lời, mắt nhắm chặt trước đau thương trước mắt, nó không muốn tin, không muốn thấy bất cứ gì nữa. Đau đớn quá. Nước mưa hay là nước mắt.

Có một tràng dài mấy tiếng tuyệt vọng giữa khoảng biển mưa thăm thẳm. Nhưng chẳng một ai nghe cả. Chung quanh nó bây giờ chỉ có làn nướ dữ tợn. Dưới chân, trong tim cũng chỉ thấy cái gì chảy trôi và sụp đổ. Những ngọn gió xé rách buồm, ghê tởm bao vây lấy thân hình nhỏ bé. Những cuộn nước xối xả đập vào mặt, tã tời vùng vẫy quanh nó. Mưa như một đám người thô bỉ nhò vào mặt nó. Những đòn đau dồn dập như đang nuốt mất nó nửa người. Trượt dài trong đau khổ tận cùng, trong vực thăm tối om. Cảm giác như mình cũng hóa thành vực sâu, cũng là bèo bọt, làn nước chuyển nhau dồn dập ghim vào da thịt. Nó hóp lấy đắng cay. Khôn khổ cứ ra sức đim nó, mệnh mông đang đùa với con hấp hối của nó. Hình như tất thấy sóng nước là hân thù!

Từng cơn gió to cắt ngang, tất cả những niềm đau đổ ập xuống người. Ngược lên cũng chỉ thấy mây mù âm đạm. Thở rên siết như hấp hối. Nó cảm thấy như bị liệt trong cả hai thứ vô biên: cô độc và trời cao. Cô độc là vãi liệt và trời cao là nắm mồ.

Cái khoảng cách dài bốn mươi lăm năm cuộc đời đã đào một cái mồ sâu giữa Tom Riddle và nàng. Cái hố sâu ngăn cách nó cuối cùng cũng được số mệnh lấp đầy bằng. Nhưng năm tháng trôi đi, Tom chẳng còn nghe tin tức gì về người thân yêu ấy nữa. Mà nó nghĩ nó sẽ chẳng bao giờ còn gặp lại người. Trái tim cũng nguội lạnh dần.

Nói ra thật buồn, nó đau khổ. Ấy, ba bảy năm đằng đẳng giam cầm và đầy đọa, linh hồn nó chỉ vừa cao lên lại rơi bộp xuống đất, tan vỡ là như thế! Ánh sáng lọt vào được bên này thì bóng tối cũng dần đến. Sống trong tối tăm, đau khổ trong tối tăm, thù ghét trong tối tăm và cô quạnh trong tối tăm. Nàng là một ánh chớp sao trời băng thoảng qua thấp sáng tâm hồn nó. Làm cho những vực sâu kỳ quái và hình dáng tối đen của số phận lại một lần nữa hiện ra đột ngột khắp nơi quanh tâm hồn nó, đằng trước cũng như đằng sau, trong một ánh sáng vô cùng thê thảm.

Bị tước hết tất cả. Tom chỉ bước đi và chà đạp lên nỗi đau của kẻ khác mà coi đó là đương nhiên. Nỗi đau có đáng gì đâu. Độc ác mà bình thản, lạnh lùng mà ác liệt. Không sao tả nổi. Như bị rơi xuống cảnh cùng cực nhất trên đời, như bị đẩy xuống tầng sâu nhất của địa ngục để không còn cảm thấy được nỗi đau dai dẳng trong mình bao nhiêu năm nữa. Con người ấy đã để tâm hồn mình vật vã trong kinh hoàng như vậy đó.

Biết làm thế nào? Người tuyệt vọng đành buông xuôi, kẻ chán chường đành tìm cái chết, nó mặc cho số phận lôi đi, nó buông tay và thế là mãi mãi đắm chìm trong những hố sâu âm đạm. Biển cả, đó là sự khôn khổ mệnh mông. Linh hồn, trôi dạt trong vực sâu ấy, có thể trở nên một thầy ma hoặc con quỷ kỳ ác nhất. Ai là kẻ làm cho nó sống lại? Đau khổ mãi rồi sẽ đưa nó đi đâu?

Ánh sáng mờ mờ duy nhất luôn bên Tom Riddle là một lời hứa với người đã khuất.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng nhân HP] Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 40: The NeverEnding Story

Việc tập hợp và đoàn kết giống loài, cái mối giao cảm thiêng liêng ấy từ một triết học trở thành tôn giáo.

Về phần tôi, tôi sẽ chờ một dịp khác sẽ tiếp tục phát triển tư tưởng đó. Tôi chỉ muốn giới hạn quan điểm là tôi không quan niệm con người là một khởi điểm, tiến bộ là mục đích nếu thiếu hai cái sức mạnh này: Tin và yêu.

Con người gặp gỡ nhau là có lý do.

Ở bất kỳ nơi đâu tôi gặp anh và anh ở bên tôi.

Nơi đó chính là vũ trụ mà trái tim tôi bùng sức sống.

Hãy luôn giữ tình yêu trong trái tim bạn.

Cuốn sách đang mở dở dang ở trên bàn kết thúc ở đó. Bên cạnh nó là một bức thư, với hàng chữ nghiêng nghiêng vô cùng đẹp mắt, chúng liền nét, thanh mảnh rõ ràng, mà bạn khi nhìn vào chắc chắn sẽ đoán đó là chữ viết của một người đàn ông đạo đức ngời ngời, nhân phẩm sáng chói.

"My wife Sabrina Marvolo Gaunt,

Ngày hôm nay anh vẫn có thể khẳng định với em rằng anh yêu em hơn bao giờ hết, ngày mai tình yêu anh dành cho em một nhiều hơn. Anh cần em hơn bao giờ hết, anh muốn được bên em mãi mãi.

Anh, người đàn ông năm mươi tuổi đến với em, cảm thấy như một chàng thiếu niên không thể tự giúp chính mình mà rơi vào tình yêu, bản khoán liệu em sẽ cho anh một cơ hội và yêu anh.

Anh yêu em. Chúng ta sẽ đến những nơi mà cả đời mình chưa đến. Vỗ lấy cảm xúc chưa trải nghiệm ấy rồi trao cho thời gian nụ hôn. Tại nơi mà cụm từ "số mệnh" hay "trùng lai" đều không thể chạm đến.

Anh không biết em có hiểu điều này không? Nhưng khi chúng ta gặp nhau lần đầu, anh biết rằng trái tim anh đã tìm được mảnh ghép còn thiếu.

Anh đã luôn luôn yêu em kể từ khi anh còn là một đứa trẻ 7 tuổi, nói dối em về những chiến lợi phẩm mà mình cướp được. Và khi anh lên 10, anh đã nghĩ là em không hề tồn tại. Anh phải đi tìm ai? Anh sẽ phải nhớ về ai? Tại sao trong anh tràn ngập ký ức về một cô gái, mà khi cô ấy xuất hiện, anh thấy lòng mình như hoàng hôn lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, đẹp đến vậy. Cũng chính sự biến mất của cô ấy, như mây trời ngày hôm đó, chia cắt tất cả.

Một người quan trọng, một người anh không muốn quên, người anh không được quên.

Nhưng dường như thế giới này muốn tìm hãm anh.

Không sao cả, nếu em không còn nhớ, anh tuyệt đối sẽ không quên đâu.

Và anh mười một tuổi, anh tới Hogwarts. Nhưng suốt những năm tháng dài anh không gặp lại em. Tự bực mình trong những hoài nghi của bản thân.

Anh không muốn lướt thời gian đâu. Vì bàn tay anh cuối cùng cũng đuổi kịp em rồi. Anh đã yêu em từ cái nhìn đầu tiên. Dù cho đó có là cái nhìn "đầu tiên" khác của em. Nhưng anh thì vẫn vậy.

Em quên anh rồi sao? Người đàn ông bốn mươi tuổi mới được gặp lại em. Làn gió len lỏi giữa đôi ta từ đâu lại mang nỗi buồn đến vậy. Có lẽ em đã quên anh rồi, em nhìn anh như một kẻ xấu, một gã sẽ phá hủy tất cả những thứ tốt đẹp và hủy hoại mọi thứ trên con đường của anh ta. Nhưng người đàn ông đó sẽ làm bất cứ điều gì để có em trở lại bên mình.

Có lẽ...anh đã yêu em một lần nữa, lại một lần nữa. Anh đã nghĩ thật nhiều, nói với bản thân rằng anh sẽ không để vuột mất em lần nữa. Anh không muốn hôn tạm biệt em – anh luôn luôn muốn hôn chúc em ngủ ngon – suốt quãng đời này.

Và từ giây phút này đến cuối cuộc đời, anh biết anh đã tìm được một nửa của đời mình. Vì em đã yêu anh ngay cả khi anh ở trong bóng tối. Anh sẽ chẳng có được gì nếu cứ đắm mình trong khổ đau.

Em bên cạnh anh, đếm sự may mắn của chúng ta chứ không phải những bất hạnh.

Và em biết không, em đẹp tuyệt vời trong bộ váy trắng thiên thần vào ngày cưới của chúng ta. Em không cần tới một cái gương để biết mình trông tuyệt vời đến nhường nào. Em có thể thấy điều đó trong mắt anh. Anh sẽ khắc ghi thật kỹ ngày này. Cả khi em bận bịu với tạp dề trong bếp vào ngày Lễ Giáng Sinh. Khi em trong vòng tay anh vào ngày sinh nhật mình như một món quà tuyệt vời nhất. Anh cuối cùng cũng hiểu được vì sao "hiện tại" là "present".

Em đã xuất hiện và khiến anh trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế gian này. Và nếu chúng ta có con gái. Anh mong nó có đôi mắt của mẹ.

Chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau và tình yêu này là bất diệt. Hãy cùng già đi với anh, ở bên anh cho tới ngày cái chết cũng không thể chia lìa đôi ta. Anh tin rằng những điều tuyệt vời còn ở phía trước.

Darling, để anh nói với em một bí mật. Trong trái tim anh, chúng ta luôn luôn hôn nhau tại đó.

Eternal love,

Thomas Marvolo Gaunt."

Một lời nói cuối cùng.

Đã kể ở trên, đặc biệt trong thời gian chúng ta đang sống đây, có thể hình dung Sabrina Morningstar thành một dáng dấp, "phiên bản." Điều đó khiến nguôi ta hoặc chê hoặc khen, nhưng đều nghĩ rằng cô có một trong những thứ triết học, riêng chỉ thời đại chúng ta mới có và thỉnh thoảng thấy này nọ trong những bộ óc cô độc, bám rễ vào đó và lớn lên dần. Ngọn lửa soi sáng con người này là trái tim. Trái tim đã tuôn ra ánh sáng.

Chừng như người ta sẽ e sợ cái thứ cao siêu, vì đó là một đôi người. Có khi là những người vĩ đại, như Swedenborg và Pascal, đã rơi vào điên loạn. Nói cho đúng, những suy tưởng mãnh liệt ấy có giá trị đạo đức và bằng những con đường thử thách như thế, người ta mới đạt được sự toàn thiện lý tưởng.

Chúng ta có thể nhìn vũ trụ như là mối quan hệ nhân quả của quá khứ và nguyên nhân cho tương lai. Nếu vào một lúc nào đó, khối óc nào đó biết được tất cả mọi lực đẩy của thiên nhiên, và vị trí của mọi thành tố trong thiên nhiên. Nếu khối óc đó đủ vĩ đại để phân tích các dữ liệu trên, thì nó sẽ tóm lược được những chuyển động của các vì sao, những thiên thể lớn nhất trong vũ trụ, cho tới những nguyên tử nhỏ nhất. Với một khối óc như vậy, không có cái gì là không chắc chắn, quá khứ, tương lai sẽ là hiện tại trước cái nhìn của nó.

Dưới cổng tò vò của bí ẩn có sự ghê sợ linh thông; những ngõ tối om ấy mở toang hoác đấy, ai vào đó sẽ gặp tai họa, như Sirius Black vậy. Trong chỗ cao sâu khôn tả của sự suy nghĩ trầm tư của con người không có giới hạn nào. Chúng như tảo bạo tranh luận, chất vấn Kẻ-đi-vào-lịch-sử, You Know Who:

- Phượng Hoàng bốc cháy, chết đi, thành tro bụi, rồi lại hồi sinh rực rỡ hơn bao giờ hết từ đống tro tàn. Phải, một vị Thánh, vì khổ đau! Tại sao lại phải

khô hạnh? Hy sinh? Hy sinh cho cái gì? Tôi chưa hề thấy con chó sói nào chịu hy sinh cho hạnh phúc của con sói khác.

- Ô có lẽ nó không phải là con sói mà là con Phurong Hoàng thật thì sao? Chúng ta có nhìn nhận quá khác nghiệt không?

- Ủ kè không có gì thì đã có Chúa Trời.

Nhưng Latin có câu, là gốc rễ của mọi điều luật pháp trên đời này: "Ne bis in idem." Có nghĩa là không thể hai lần tuyên án về cùng một hành vi. (Nguyên tắc trong tố tụng hình sự) Tiếng Anh: "Not twice in the same thing." No-one shall be tried or punished twice in regards to the same event.

Đây là thuật ngữ bắt nguồn từ Luật Dân sự La Mã và cũng được kế thừa thành nguyên tắc double jeopardy trong thông luật. Nghiêm cấm việc một cáo bị đưa ra xét xử lại về cùng một hành vi, nếu bị cáo đã được tha bổng hoặc đã phạm tội về cùng một hành vi. Và Voldemort may mắn thuộc loại thứ hai.

Thành thần thánh thì ngoại lệ, thành người chính trực là quy tắc. Lầm lạc, sa ngã, phạm tội cũng được, nhưng phải là người chính trực. Càng ít tội lỗi càng tốt, đó là luật của người. Không tội lỗi nào cả, đó là mơ ước của thiên thần. Đã thuộc trái đất thì thoát sao khỏi tội lỗi. Tội lỗi cũng như luật hấp dẫn, chi phối mọi người.

Hỗn chiến là gì? Là hỗn loạn. Là một sự chao đảo. (chaos) Một kế hoạch dù chính xác như toán học đi chăng nữa, đem ra thực hiện, có giả nguyên không sai chạy tí nào là trong một, hai phút đã thay đổi kết cục rồi. Cho nên chỉ có một danh họa biết tung hoành ngòi bút mới miêu tả được một trận đánh.

Trong một trận đánh thường xen vào một lượng bão táp nhất định. Cái gì mù mờ thì chỉ có đoán mới biết. Các nhà chép sử cứ thế mà ghi thành một nét phang phác nào đó về những chỗ lộn xộn ấy, khi hai đạo quân chạm nhau nhất định sinh ra vô số những điều bất ngờ.

Chiến tuyến Furcdisum bồng bềnh quanh co, là tuyệt thế của tạo tác, giờ đây như một dòng sông nam thạch máu phun trào, máu chảy thành dòng một cách không hợp lý, phòng tuyến các đạo quân nhấp nhô, các trung đoàn nơi thì lờ ra lờ vào theo trận địa hình vuông theo học thuyết phòng thủ Tercio, trận Waterloo của Napoléon, những mũi nhọn vịnh, tất cả những dãy đá ngầm trên mặt bể kia cứ động liên tục trước mặt nhau, va vào nhau, bắn ra, rồi tụ lại. Một cảnh thiên nhiên bù đắp sinh sôi như chưa từng xảy ra trận chiến nào ở đó vậy. Bóng tối tiền lên, rồi lại lùi xuống trước ánh sáng. Chỉ biết rõ rằng Chúa Tể Hắc Ám Voldemort là kẻ "thuộc tiểu sử các trung đoàn hơn thuộc tiểu sử đội quân".

Trận Liên Minh Phù Thủy Furcdisum là một bí ẩn của vũ trụ.

Đối với người thắng cũng như đối với kẻ bại, nó đều mù mờ. Trong tâm trí Voldemort là một phút hoảng loạn, Bộ Pháp Thuật Anh mù mịt, còn cộng đồng phù thủy cũng chẳng hiểu sao. Họ đều là những kẻ sống sót trên điểm giao của vũ trụ tiếp tuyến, họ không nhớ, nhưng ai cũng lơ mơ đoán được vị anh hùng của họ là ai. Người đã sẵn sàng hy sinh mạng sống của mình là ai. Đó là điều duy nhất họ biết, vì sao họ lại thắng.

Hãy đọc các báo cáo và sách lịch sử: "Chiến tranh phù thủy Hiện Đại" hay "Lịch sử một thời huy hoàng" mà xem. Những bản tin rối mù, những lời bình luận lúng túng, kẻ áp a, người ấp úng cho rằng: "Ồ thì chắc là Doctor Strange đây!" Rita Skeeter thì chia trận đánh ra làm bốn bước, Goshawk thì cắt làm ba giai đoạn. Nhưng than ôi ở đời ai cắt xẻ được dòng thời gian. Trong một cái nhìn cao diệu những nét lớn và cuộc đổ vỡ này, cuộc đổ vỡ của thiên tài con người đối chọi với ngẫu nhiên của trời đất. Còn tất cả các nhà sử học khác đều như bị lóa mắt, cho nên phải mò mẫm. Suy đoán của họ cũng như hàng triệu khả năng trong vũ trụ song song vậy. Họ bỏ quên cạnh huyền của hình tam giác vuông trong vũ trụ tiếp tuyến.

Sự thật đó cũng là một ngày sấm chớp, một ngày mà bá quyền quân sự sụp đổ và cuốn theo ngai vàng của các vị vua khác khiến cho chính Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật phải sững sốt. Đó là ngày sức mạnh phải nhào đổ vào chính chiến tranh. Trong sự kiện lịch sử này có dấu ấn siêu phàm rất đậm, nó là Thách tính của Chúa nên phần của con người mù mịt suy đoán thật chẳng có ý nghĩa gì.

Cắt cái vinh quang chiến thắng Furcdisum đối với Cornelius Fudge thì nước Anh có mất gì không? Không. Nước Anh danh tiếng cũng như nước Đức tôn nghiêm, không nước nào liên quan trong vấn đề Furcdisum. Ôn Chúa, các dân tộc được vĩ đại không phải là những phiêu lưu quân sự, thể thảm, những chiến tranh triền miên.

Thời đại chúng ta, cộng đồng nhân dân phù thủy Châu Âu đánh dấu bằng một cuộc trỗi dậy rộng lớn về tư tưởng và nước Anh thì có phần sáng của mình trong buổi bình minh ấy. Các dân tộc, mọi giống loài uy nghi vì những tư tưởng của họ. Trình độ văn minh được nâng lên và đóng góp cho phát triển không ngừng của khoa học, phép thuật, đó là đóng góp do chính sức họ làm ra chứ không phải nhờ một chuyện ngẫu nhiên.

Chỉ có những dân tộc đã man mới nổi lên đột ngột sau một trận chiến thắng. Nhưng đó chẳng qua chỉ là nước lũ sau cơn mưa dông, khoa trương ồn ào trong chốc lát, thứ dễ lụi tàn. Còn những dân tộc văn minh, nhất là trong thời đại ngày nay, thì không bao giờ vì sự may rủi của một vị tướng cầm quân mà giá trị mình lại tăng lên hay giảm xuống. Vị trí của họ trong nhân loại được quy định bởi danh dự của họ, phẩm chất của họ, ánh sáng tài ba trí tuệ của họ. Ôn Chúa! Đâu phải là những quân bài mà kẻ anh hùng, người chinh phục đem đặt xúc xắc và cuộc đổ đen giữa các trận đánh. Ở đây có người thua thì ở đó ghi lại kẻ thắng cuộc. Mà kẻ thắng cuộc là chính nghĩa!

Có một trường phái tự do đáng kính tỏ ra chẳng có ác cảm gì đối với trận đánh Liên Minh Phù Thủy – lúc này được biết đến với vùng đất lịch sử nơi xảy ra trận đánh – Furcdisum – Thiên Đường Của Tội Phạm. Nhiều phù thủy không thuộc trường phái ấy. Họ cho rằng Furcdisum chỉ là ngày ngạc nhiên của tự do. Trúng con chim ác Tom Riddle như thế mà nở ra Phurong Hoàng, thì rõ là bất ngờ thật.

Đứng trên đỉnh và nhìn xuống dưới đáy của vấn đề mà xét thì Furcdisum là một chiến thắng phản Cách Mạng, theo chủ tâm của nhiều người. Đó là cả cộng đồng nhân dân phù thủy Anh, mọi giống loài từ người khổng lồ, cho tới những yêu tinh, gia tinh, mọi tầng lớp chống lại binh đoàn Địa ngục Cổ đại. Ước mơ của thế lực ấy cũng như ước mơ của các thiên thần và Tổng lãnh sự của họ, ấy là dập tắt phong trào Cách Mạng sôi nổi của con dân Địa ngục hàng nghìn năm nay. Cho nên các giống loài mới liên kết với nhau.

Furcidisum, vị thế, có nghĩa là Quân Chủ thẩm quyền được khôi phục. Nói cho đúng và dễ hiểu nhất là nền Đế Chế trước kia chuyên chế, tập trung quyền lực trong tay Bộ Pháp Thuật, thì nền Quân Chủ sau đó, do phản ứng tự nhiên, bắt buộc phải tự do và ngược lại ý muốn của Nhà nước.

Như thế nghĩa là Cách Mạng thật sự không thể nào bị đánh bại. Và chiến thắng do hợp ý trời, hợp ý người và nhất định phải xảy ra, nên nó phải xuất hiện và ghi dấu lịch sử như một kẻ chiến thắng.

Trước Furcidisum nó xuất hiện trong Voldemort, người đã xô đổ tất cả các ngai vàng xưa cũ. Một vị vua trên ngai vàng nhưng không có vương miện. Sau Furcidisum nó lại hiện ra trong nhà Morningstar, khi họ ban cho nhân dân bản hiến chương nhưng đồng thời cũng phải phục tùng hiến chương ấy dưới dạng đạo luật tôn giáo. Voldemort cất nhắc một anh đánh xe lên ngôi vua ở Napas và một anh đội trưởng lên làm vua ở Hà Lan.

Lấy cái bất bình đẳng chứng minh cho cái bình đẳng. Để biết con người hoàn toàn có thể phân đấu nỗ lực vươn lên bằng chính bản thân họ dù số phận có nghiệt ngã như nào. Cornelius Fudge Bộ Trưởng Bộ Pháp Thuật phải duyệt ký ở Bộ Pháp Thuật Mỹ MASCUSA bản tuyên ngôn nhân quyền và dân quyền. Muốn hiểu Cách Mạng là gì? Hãy gọi nó là Tiến Bộ.

Tương lai nhất định làm theo từ bây giờ. Cách Mạng cũng luôn đạt được mục đích, một cách kỳ lạ. Nhờ tay Voldemort biến Người khổng lồ thành một nhà nông làm nông nghiệp, làm cho phù thủy ngã xuống ở Durmstrang lại được đứng dậy ở Hội nghị Quốc Tế như một nhà hùng biện. Đối với con người ấy, không một sinh vật nào không được chào đón và đăng ký hộ tịch tại đất của Ngài. Không phép thuật nào phân minh trắng đen, không dụng cụ nào không dùng được. Cho nên Ngài sử dụng mệnh thiêng liêng của mình để vượt qua cánh rừng Albania, nhảy qua núi Alpes, vượt bảy đại dương và năm châu lục. Từng khắp khênh ở tòa ngục Lindisfarne như một tên tội phạm sùng sỏ nhất – một trong Tam Đại Phù Thủy.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng nhân HP]* Đại Xà Vương Không Ấn Thỏ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.